Prima carte
din seria
FIRELE
PUTERII
„Va încânta cititorii
fantasy de
pretutindeni."
- Booklist
FIRELE
FRAGILE ALE
PUTERII
V.E.
SCHWAB
ARMADA
virtual-project.eu

V. E. SCHWAB

FIRELE FRAGILE ALE PUTERII

— Prima carte din seria FIRELE PUTERII —

Original: *THE FRAGILE THREADS OF POWER* (2023)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU SZÖLLÖ

virtual-project.eu

ARMADA

NEMIRA

— 2024 —

Pentru cei care continuă să creadă în magie

Magia este râul care pe toate le udă. Îşi potriveşte paşii cu viaţa, iar moartea o cheamă înapoi, şi-astfel cursul pare-a creşte şi-a scădea, deşi de fapt nu pierde nici măcar o picătură.

TIEREN SERENSE, al nouălea *Aven Essen*
al sanctuarului de la Londra

1

LONDRA ALBĂ

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Faptul că era mică îi era de mare ajutor.

Lumea vorbea despre crescut de parc-ar fi fost cine ştie ce înfăptuire măreaţă, dar trupurile mici se puteau strecura prin spaţii înguste, se puteau ascunde în colţuri strâmte şi puteau intra şi ieşi din locuri în care alte trupuri nu încăpeau.

Dintr-un horn, de pildă.

Kosika s-a lăsat legănându-se ultimii câţiva metri şi şi-a dat drumul în vatră, iscând o trâmbă de funingine. Şi-a ţinut răsuflarea, în parte ca să nu tragă cenuşă pe nas, în parte ca să se asigure că nu era nimeni acasă. Lark spusese că locuinţa era pustie şi că nu mai intrase şi nu mai ieşise nimeni din ea vreme de mai bine de o săptămână, însă Kosika s-a gândit că era mai bine să taci decât să-ţi pară rău, aşa că a rămas ghemuită în vatră câteva secunde, aşteptând, ascultând, până când a fost sigură că nu era nimeni pe acolo.

Apoi s-a îndreptat spre marginea vetrei şi s-a descălţat de ghete, legându-le şireturile şi atârnându-şi-le de gât. A sărit jos, cu picioarele-i goale abia atingând podeaua din lemn, şi a pornit.

Era o casă frumoasă. Podeaua era netedă, pereţii erau drepţi şi, deşi obloanele aveau zăvoarele puse, erau multe ferestre, iar pe margini pătrundeau dâre de lumină, care o ajutau să vadă în jur. N-avea nicio problemă să spargă case frumoase, mai ales când oamenii plecau şi le lăsau nesupravegheate.

S-a îndreptat mai întâi spre cămară. Aşa făcea întotdeauna. Oamenii care locuiau în case frumoase ca aceea nu socoteau gemurile, brânzeturile şi carnea uscată drept bunuri de preţ, nu erau niciodată destul de flămânzi încât să-şi facă griji că aveau să rămână fără ele.

Dar Kosika era mereu flămândă.

Din nefericire, poliţele din cămară erau cam goale. Un sac de făină. O punguliţă de sare. Un singur borcan de compot, care s-a dovedit a fi de portocale amare (ea nu putea să sufere portocalele amare). Dar acolo, în

spate, după o cutie din metal cu frunze de ceai, a găsit o pungă din hârtie cerată cu cuburi de zahăr. Mai mult de-o duzină, mici, maronii, sclipeau precum cristalele. Se dăduse mereu în vânt după dulciuri şi a început să-i lase gura apă chiar în timp ce îndesa unul în obraz. Ştia că trebuia să ia doar unul sau două, dar şi-a încălcat propria regulă şi a înghesuit toată punga în buzunar, sugând cubul în timp ce pornea în căutarea comorilor.

Şmecheria era să nu iei prea mult. Cei care aveau *destule* nu băgau de seamă când le lipseau puţine lucruri. Se gândeau că le rătăciseră pe undeva, le puseseră jos şi uitaseră unde anume.

Poate, şi-a spus ea, locuitorii casei erau morţi. Sau poate că plecaseră pur şi simplu într-o călătorie. Poate că erau bogaţi, destul de bogaţi încât să-şi permită o a doua casă, la ţară, sau o corabie foarte mare.

Mergând cu pas legănat prin camerele întunecate, deschizând dulapuri şi sertare, căutând sclipiri de metal, monede sau magie, încerca să-şi închipuie ce făcea omul acela.

Kosika a văzut cu coada ochiului o zvâcnire şi a tresărit, ghemuindu-se când şi-a dat seama că era doar o oglindă. O oglindă mare, argintie, ce stătea sprijinită de o masă. Era prea mare ca s-o poată fura, dar tot s-a îndreptat pe furiş spre ea, nevoită fiind să se ridice pe vârfuri ca să-şi poată vedea faţa oglindită. Kosika nu ştia câţi ani avea. Undeva între şase şi şapte. Mai aproape de şapte, presupunea ea, pentru că zilele tocmai începeau să se scurteze, iar ea ştia că se născuse când vara făcea loc toamnei. Mama ei spunea că de aceea arăta de parc-ar fi fost prinsă între două lumi, nici de ici, nici de colo. Cu părul nici bălai, nici castaniu. Cu ochii nici verzi, nici cenuşii, nici albaştri.

(Kosika nici măcar nu pricepea ce însemnătate avea înfăţişarea cuiva. Nu era ca banii. Nu se putea cheltui.)

A coborât privirea. Dedesubtul oglinzii, pe masă, era un sertar. N-avea mâner, dar a văzut marginea unui obiect contopindu-se cu alta, şi când a apăsat lemnul, acesta a cedat şi a eliberat o clemă ascunsă. Sertarul s-a deschis deodată, scoţând la iveală o tăviţă puţin adâncă şi două amulete făcute din sticlă sau din piatră pală, una legată cu piele, cealaltă cu fire subţiri de cupru.

Amplificatoare.

Nu ştia să citească simbolurile scrijelite pe margini, dar ştia că asta erau. Talismane menite să prindă puterea şi s-o lege de om.

Cei mai mulţi oameni nu-şi permiteau prinzătoare-de-magie – îşi

scrijeleau magia drept pe piele. Dar însemnele păleau, pielea se lăsa, iar vrăjile se schimbau cu timpul, precum fructele putrede, în vreme ce o bijuterie putea fi scoasă, schimbată, reumplută.

Kosika a ridicat una dintre amulete, întrebându-se dacă amplificatoarele aveau o valoare mai mică sau poate mai mare acum, când lumea începuse să se trezească. Astfel numeau oamenii *schimbarea.* De parcă magia ar fi fost pur şi simplu adormită, iar ultimul rege, Holland, o scuturase şi-o trezise cumva din somn.

Încă nu-l văzuse cu ochii ei, dar îi văzuse pe foştii regi, pe gemenii palizi care umblau călare pe străzi, cu gurile mânjite de sângele altora. Nu simţise decât o oarecare uşurare când aflase că erau morţi şi, dacă era vorba să fie sinceră, nu-i păsase prea mult nici de noul rege, la început. Dar se părea că Holland era altfel. Chiar după ce preluase tronul, râul începuse să se dezgheţe, ceaţa începuse să se subţieze, iar oraşul se făcuse mai luminos, mai cald. Şi, deodată, magia începuse din nou să curgă. Nu multă, bineînţeles, dar oamenii nu mai erau nevoiţi să şi-o lege de trupuri cu cicatrici sau vrăji.

Prietenul ei cel mai bun, Lark, se trezise într-o zi cu furnicături în palme, aşa cum simţeai de obicei pe piele când amorţeai şi trebuia să-ţi freci palmele ca să-ţi revii în simţiri. Câteva zile mai târziu, avea friguri, iar faţa-i lucea de sudoare. Kosika s-a speriat când l-a văzut atât de bolnav. A încercat să-şi înghită spaima, dar o durea burta din pricina ei şi a stat trează toată noaptea, convinsă că el avea să moară, iar ea avea să rămână şi mai singură. Dar a doua zi arăta bine. Alergase spre ea, târând-o pe o alee, apoi îi întinsese mâinile făcute căuş, de parcă ar fi ţinut în ele un secret. Iar când îşi răsfirase degetele, Kosika rămăsese cu gura căscată.

În palmele lui plutea o flacără albastră.

Iar Lark nu era singurul. În ultimele câteva luni, magia se răspândise precum buruienile. Doar că nu prea creştea în oamenii mari – cel puţin nu în aceia care şi-o doreau cel mai mult. Poate că încercaseră prea mult timp să silească magia să le facă pe plac, iar aceasta se înfuriase.

Kosikăi nu-i păsa dacă nu se oprea la ei, atâta vreme cât o găsea pe *ea*.

Încă n-o găsise.

Şi-a spus că era în regulă. Trecuseră doar câteva luni de când noul rege preluase tronul şi adusese magia cu el. Dar ea îşi cerceta în fiecare zi trupul, sperând să găsească o urmă de schimbare, îşi cerceta mâinile şi aştepta o scânteie.

În clipa aceea, Kosika a înghesuit amplificatoarele în buzunar, împreună cu zahărul, a închis sertarul secret şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare. Mâna ei tocmai se îndrepta spre broască în clipa în care lumina a căzut pe pragul din lemn, iar ea s-a oprit tresărind. Era vrăjită. Nu ştia să citească însemnele, dar Lark o învăţase ce anume să caute. A privit cu amar în urmă, spre horn – era mult mai greu să urce decât să coboare. Dar n-avea de ales, aşa că a urcat în vatră, înfundându-şi ghetele în picioare şi strecurându-se din nou pe horn în sus. Când a ajuns înapoi pe acoperiş, avea deja răsuflarea tăiată, era murdară de funingine şi şi-a îndesat un cub de zahăr în gură drept răsplată.

S-a îndreptat pe furiş spre marginea acoperişului şi a aruncat o privire în jos, zărind părul blond-argintiu al lui Lark, care stătea dedesubt, cu mâna întinsă, prefăcându-se că vindea talismane trecătorilor, deşi talismanele nu erau decât pietre mâzgălite cu vrăji închipuite, iar el stătea de fapt acolo ca să se-asigure că nu venea nimeni acasă cât era ea încă înăuntru.

Kosika a fluierat, iar el a ridicat privirea, cu capul înclinat întrebător. Ea a făcut un X cu braţele, semnul unei vrăji de care nu putea trece, iar el a întors repede capul spre colţ. Ei îi plăcea faptul că împărtăşeau un limbaj care n-avea nevoie de cuvinte.

S-a îndreptat spre cealaltă parte a acoperişului şi s-a lăsat în jos pe burlan, ghemuindu-se pe pietrele din pavajul de dedesubt. S-a îndreptat şi a privit în jur, dar Lark nu era acolo. Kosika s-a încruntat şi a pornit pe alee în jos.

Două mâini s-au întins deodată şi-au apucat-o, târând-o în golul dintre case. Ea s-a zbătut, fiind cât pe ce să muşte una din mâini, când aceasta a împins-o la o parte.

— Pentru numele regilor, Kosika! a spus Lark, scuturându-şi degetele. Ce eşti tu, fată sau fiară?

— Sunt ce trebuie să fiu! i-a aruncat ea drept răspuns.

Însă el zâmbea. Lark avea un zâmbet minunat, genul acela de zâmbet care punea stăpânire pe tot chipul lui şi te făcea să-ţi vină să zâmbeşti la rândul tău. Avea unsprezece ani şi era deşirat ca toţi băieţii în creştere. Deşi părul-i era la fel de pal precum râul Sijit înainte de dezgheţ, ochii-i erau calzi şi închişi la culoare, asemenea pământului reavăn.

El a întins mâna şi i-a scuturat funinginea de pe haine.

— Ai găsit ceva bun?

Kosika a scos amplificatoarele. El le-a întors pe-o parte şi pe alta, iar ea

şi-a dat seama că ştia să citească vrăjile, că găsise ceva bun, după cum le cerceta, dând din cap ca pentru sine.

Nu i-a spus lui Lark despre zahăr şi s-a simţit oarecum prost din cauza asta, însă şi-a spus că lui nu-i plăceau dulciurile, nu atât de mult pe cât îi plăceau ei, şi că erau răsplata ei pentru că muncise din greu, riscând să fie prinsă. Şi dacă învăţase un lucru de la mama ei, acela era că trebuia să-ţi porţi de grijă.

Mama ei, care se purtase întotdeauna cu ea de parc-ar fi fost o povară, o mică hoaţă care-i ocupase abuziv casa, mâncându-i mâncarea, dormind în patul ei şi furându-i căldura. O vreme, Kosika ar fi dat orice să fie băgată în seamă, să se simtă dorită, de oricine. Însă apoi copiii începuseră să se trezească cu focul în palme, cu vântul sub picioare sau cu apa înclinându-se spre ei de parc-ar fi fost în pantă, iar mama Kosikăi începuse s-o bage în seamă, s-o cerceteze, cu o privire lacomă. În zilele acelea, ea se străduia din răsputeri să nu îi stea în cale.

Lark a băgat amuletele în buzunar – ea ştia că, oricât ar fi luat pe ele, avea să-i dea jumătate, mereu făcea aşa. Erau o echipă. El i-a ciufulit părul de culoare nedefinită, iar ea s-a prefăcut că nu-i plăcea senzaţia, greutatea mâinii lui pe capul ei. Nu avea niciun frate mai mare, dar el o făcea să se simtă de parc-ar fi avut unul. A împins-o uşor şi s-au despărţit. Lark s-a dus te miri unde, iar Kosika a luat-o spre casă.

A încetinit când i-a apărut casa în faţă.

Era mică şi îngustă, precum o carte înghesuită pe un raft între alte două cărţi, pe un drum pe care-abia încăpea o căruţă, darămite o trăsură. Însă în faţă *chiar* era o trăsură oprită, iar lângă uşa de la intrare stătea un bărbat scund. Străinul nu bătea la uşă, ci stătea pur şi simplu acolo, fumând o ţigară, cu fumul subţire şi alb vălătucindu-i-se în jurul capului. Pielea-i era plină de tatuaje, de felul celor prin care oamenii mari legau magia de ei. Avea şi mai multe decât mama ei. Tatuajele-i acopereau mâinile şi i se întindeau în sus pe braţe, dispărându-i sub cămaşă şi apărându-i din nou pe gât. Se întreba dacă asta însemna că era puternic sau slab.

De parcă i-ar fi simţit gândurile, bărbatul a întors deodată capul spre ea, iar Kosika a zbughit-o înapoi în umbra celei mai apropiate alei. A dat ocol spre partea din spate a casei şi s-a căţărat pe lăzile de sub fereastră. A tras fereastra în sus, deşi aceasta era înţepenită, iar ea se temuse întotdeauna c-o să cadă şi-o să o decapiteze chiar în timp ce urca pe ea. Dar nu s-a întâmplat, iar ea s-a legănat pe pervaz şi s-a lăsat la podea, ţinându-şi

răsuflarea.

A auzit voci în bucătărie.

Una era a mamei ei, dar pe cealaltă nu o recunoştea. Se auzea şi un sunet. Un *clinc-clinc-clinc* de metal. Kosika s-a furişat pe hol, a aruncat o privire dincolo de prag şi a văzut-o pe mama ei stând la masă cu un bărbat. Mama Kosikăi arăta ca întotdeauna – obosită şi slabă, ca o bucată de fruct uscat din care fusese suptă toată zeama.

Dar pe bărbat nu-l mai văzuse niciodată. Era aţos ca un zgârci, cu părul legat la spate ca să nu-i ajungă pe faţă. Un tatuaj negru care semăna cu nodurile unei frânghii urma conturul oaselor de la mâna lui stângă, care acoperea o grămăjoară de monede.

A ridicat câteva şi le-a lăsat să cadă la loc.

Acela era sunetul pe care-l auzise ea.

Clinc, clinc, clinc.

Clinc, clinc, clinc.

Clinc, clinc, clinc.

— Kosika.

Ea a tresărit, luată prin surprindere de vocea mamei, de blândeţea din ea.

— Vino aici, a spus femeia, întinzând mâna.

Fiecare dintre degetele ei era înconjurat de un însemn negru, la fel ca încheietura mâinii, iar Kosika s-a luptat cu impulsul de-a da înapoi, căci nu voia să-şi înfurie mama. A făcut un pas în faţă cu băgare de seamă, iar mama i-a zâmbit. Kosika ar fi trebuit să-şi dea seama în clipa aceea că trebuia să se oprească unde n-o putea ajunge, dar a mai făcut un pas încet spre masă.

— Nu fi necioplită! s-a răstit mama ei, iar ea a auzit în sfârşit tonul pe care-l cunoştea. Încă nu i-a venit magia, a adăugat mama ei către bărbat, dar o să-i vină. E o fată puternică.

Auzind acestea, Kosika a zâmbit. Mama ei nu spunea adesea lucruri frumoase.

Şi bărbatul a zâmbit. Apoi, cu un gest brusc, s-a aruncat în faţă. Nu cu totul, ci a întins doar mâna tatuată. Într-o clipă era acolo, pe monede, în alta o şi apucase de încheietura mâinii, trăgând-o aproape de el. Kosika s-a împiedicat, dar el nu i-a dat drumul. I-a sucit palma în sus, scoţându-i la iveală partea de jos a antebraţului şi venele albastre de la încheietura mâinii.

— Hmm, a făcut el. Tare-i palidă.

Vocea-i era ciudată, de parc-ar fi avut pietre-n gât, iar mâna lui îi părea o

cătuşă, prinzându-i greu şi rece încheietura. Ea a încercat să se elibereze răsucindu-se, dar el n-a făcut decât s-o strângă şi mai tare cu degetele.

— Cam nărăvaşă fata! a spus el, iar panica a pus stăpânire pe Kosika, pentru că mama ei nu făcea decât să se uite.

Doar că nu se uita la *ea*. Ochii-i erau aţintiţi asupra monedelor, iar Kosika şi-a dorit deodată să nu mai fie acolo. Căci îşi dăduse seama cine era bărbatul.

Sau cel puţin *ce* era.

Lark o prevenise cu privire la bărbaţii şi femeile de teapa lui. Colecţionari care nu făceau negoţ cu lucruri, ci cu oameni, cu oricine căruia-i curgea un strop de magie prin vene.

Kosika îşi *dorea* să fi avut magie, ca să-i dea foc bărbatului, să-l sperie, să-l alunge, să-l facă să-i dea drumul. Nu avea putere, dar cel puţin îşi amintea unde-i spusese Lark să lovească un bărbat cu piciorul ca să-i pricinuiască dureri, aşa că s-a aruncat în spate cu toată puterea, silindu-l pe străin să se ridice, apoi l-a lovit cu piciorul, cât a putut de tare, drept între picioare. Bărbatul a scos un sunet ca de foale, şuierând de-a ieşit tot aerul din el, iar mâna care-o prinsese de încheietură i-a dat drumul, iar el s-a izbit de masă, doborând grămada de monede în timp ce ea o rupea la goană spre uşă.

Mama ei a încercat s-o apuce în trecere, dar membrele-i erau prea lente, iar trupu-i era istovit de atâţia ani de furat magie. Kosika a ieşit pe uşă înainte să-şi aducă aminte de celălalt bărbat şi de trăsură. Acesta s-a năpustit asupra ei înconjurat de-o cunună de fum, dar ea s-a ferit de braţele lui făcute cerc şi a luat-o la goană pe drumul îngust.

Kosika nu ştia ce-avea să facă dac-o prindeau.

Nu conta.

N-avea să-i lase s-o prindă.

Ei erau mari, dar ea era iute de picior şi, chiar dacă ei cunoşteau străzile, ea cunoştea aleile şi treptele, toate cele nouă ziduri şi toate spaţiile înguste din lume – şi pe cele prin care nici măcar Lark nu mai încăpea. Au început s-o doară picioarele, iar plămânii-i ardeau, dar Kosika fugea mai departe, luând-o la goană printre tarabele din piaţă, printre prăvălii, până când clădirile s-au rărit, iar cărarea s-a preschimbat în trepte ce urcau şi a făcut loc Pădurii de Argint.

Nici măcar atunci nu s-a oprit.

Niciunul dintre ceilalţi copii nu intra în pădure. Spuneau că era moartă,

că era bântuită, că erau chipuri în copaci, care-i urmăreau după scoarţa cenuşie ce se descojea. Dar Kosikăi nu-i era teamă sau, cel puţin, nu-i era la fel de teamă de pădurea moartă pe cât îi era de bărbaţii aceia cu ochii lor lacomi şi mâinile lor ca nişte cătuşe. A trecut de primul pâlc de copaci, drepţi precum zăbrelele unei cuşti, apoi a mers mai departe după încă un pâlc, două, trei, până când s-a lipit cu spinarea de un trunchi îngust.

A închis ochii, şi-a ţinut răsuflarea şi a încercat să asculte, peste bubuiturile ca de ciocan ale inimii. Căuta să audă voci. Căuta să audă paşi. Dar în lume s-a lăsat deodată tăcerea, iar ea nu auzea decât murmurul vântului printre crengile în mare parte goale. Foşnetul vântului prin frunzele uscate.

Încet, a deschis ochii. Doisprezece ochi din lemn o priveau ţintă, la rândul lor, din copacii din faţa ei. A aşteptat ca vreunul dintre ei să clipească, dar n-a clipit niciunul.

Kosika s-ar fi putut întoarce în clipa aceea, dar n-a făcut-o. Trecuse de marginea pădurii, ceea ce-i dăduse îndrăzneală. Aşa că a intrat mai adânc, mergând până n-a mai văzut deloc acoperişurile, străzile sau castelul, până i s-a părut că nu mai era în oraş, ci altundeva. Într-un loc tihnit. Într-un loc fără zgomot.

Apoi l-a văzut.

Bărbatul era aşezat pe pământ, cu spatele sprijinit de un copac, cu picioarele întinse, cu capul căzut pe piept, moale ca o păpuşă din cârpe, dar văzându-l i s-a tăiat răsuflarea, iar sunetul era la fel de puternic precum un vreasc ce trosnea în liniştea pădurii. Şi-a astupat gura cu mâna şi s-a ascuns iute după cel mai apropiat copac, aşteptându-se ca bărbatul să ridice deodată capul şi să întindă mâna după o armă. Dar el nu s-a mişcat. Pesemne că adormise.

Kosika şi-a muşcat buza.

Nu putea să plece – încă nu era în siguranţă dacă se îndrepta spre casă – şi nu voia să-i întoarcă spatele bărbatului căzut la pământ, ca nu cumva să încerce s-o ia prin surprindere, aşa că s-a lăsat lângă un alt copac, cu picioarele încrucişate, având grijă să-l poată vedea pe străinul adormit. A scotocit prin buzunare şi a scos punga cerată cu zahăr.

A supt cuburile unul câte unul, aruncând iute câte-o privire spre bărbatul sprijinit de copac. S-a hotărât să păstreze un cub pentru el, în semn de mulţumire că-i ţinea de urât, dar a trecut o oră, soarele s-a lăsat destul de jos încât să se atingă în treacăt de crengile copacilor, iar aerul s-a făcut rece, şi

bărbatul nu s-a mişcat nici atunci.

Ea a avut o presimţire rea în clipa aceea.

— *Os?* a strigat ea, tresărind în timp ce sunetul vocii ei spărgea tăcerea Pădurii de Argint, iar cuvântul se lovea de copacii tari.

Hei? Hei? Hei?

Kosika s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre bărbat. Nu părea foarte bătrân, dar avea părul alb-argintiu şi veşminte cu croială bună, prea bună ca să stea aşezat pe pământ. Purta o semi-pelerină argintie, iar ea şi-a dat seama, de îndată ce s-a apropiat destul de mult, că nu dormea.

Era mort.

Kosika mai văzuse un trup neînsufleţit, dar era cu totul altfel, cu membrele răşchirate şi măruntaiele revărsate pe pavaj. Pe bărbatul de sub copac nu era sânge. Părea că obosise pur şi simplu şi se hotărâse să se odihnească sub un copac. Avea un braţ întins în poală. Celălalt îi atârna pe lângă trup. Kosika l-a măsurat cu privirea până jos, unde mâna lui atingea pământul. Sub degetele lui era ceva.

S-a aplecat mai aproape şi a văzut că era iarbă.

Nu erau firele tari, fărâmicioase, care acopereau restul Pădurii de Argint, ci vlăstare noi, moi, mici, verzi, care se răspândeau sub el de parcă ar fi fost o pernă.

Ea a atins-o cu degetele, tresărind când i-a simţit din greşeală pielea, în treacăt. Bărbatul era rece. Privirea i s-a îndreptat spre semi-pelerina lui. Arăta bine şi părea călduroasă, iar ea s-a gândit s-o ia, dar n-a lăsat-o inima să-l atingă din nou. Şi totuşi, nu voia nici să-l părăsească. A luat ultimul cub de zahăr din punga cerată şi i l-a pus în palmă chiar în timp ce un sunet spărgea tăcerea.

Scrâşnet de metal şi tropăit de cizme.

Kosika a sărit în picioare, zbughind-o printre copaci ca să se ascundă. Dar nu veneau după ea. A auzit paşii încetinind, apoi oprindu-se, şi s-a oprit şi ea, aruncând o privire pe după un trunchi îngust. De-acolo, nu-l vedea pe bărbatul căzut la pământ, dar îi vedea pe soldaţii care stăteau aplecaţi asupra lui. Erau trei, iar armura lor argintie sclipea în lumina slabă.

Străjerii regelui.

Kosika nu auzea ce spuneau, dar l-a văzut pe unul dintre ei îngenunchind, l-a auzit pe celălalt scoţând un suspin cu răsuflarea întretăiată. Un sunet care-a frânt pădurea şi i-a smuls o grimasă, făcând-o să se întoarcă şi să fugă.

— PARTEA ÎNTÂI —
CEASURI, LACĂTE ŞI LUCRURI VĂDIT FURATE

1

LONDRA ROŞIE

ACUM

Meşterul Haskin se pricepea să repare lucruri stricate.

Aşa scria şi pe plăcuţa de pe uşa prăvăliei lui.

ES HAL VIR, HIS HAL NASVIR, spunea aceasta, răspicat, cu litere aurii îngrijite.

Cândva stricat, curând reparat.

La prima vedere, prăvălia lui se ocupa cu reparatul ceasurilor, lacătelor şi flecuşteţelor de prin casele oamenilor. Lucruri călăuzite de-o magie simplă, rotiţele ce se întorceau în atâtea case din Londra. Şi, desigur, meşterul Haskin *putea* repara un ceas, dar la fel putea face oricine avea o ureche cât de cât bună şi înţelegea câtuşi de puţin limba vrăjilor.

Nu, cei mai mulţi dintre muşteriii care intrau pe uşa neagră a prăvăliei lui Haskin aduceau lucruri mai ciudate. Obiecte „scăpate” de pe corăbii plecate pe mări, luate de pe străzile Londrei sau din străinătate. Obiecte care ajungeau deteriorate sau erau stricate în curs de achiziţie, vrăjile fiindu-le desprinse, destrămate sau distruse cu totul.

Lumea aducea tot soiul de lucruri la prăvălia lui Haskin. Şi când făceau asta, dădeau de fiecare dată peste ucenica lui.

De obicei, aceasta stătea cocoţată pe un taburet şubred, după tejghea, cu picioarele încrucişate, cu nişte bucle castanii încâlcite care-i stăteau pe cap ca o pălărie. Coama nesupusă-i era prinsă cu aţă, cu plasă sau cu ce mai găsea la repezeală. În funcţie de cum bătea lumina, puteai să-i dai treisprezece sau douăzeci şi trei de ani. Şedea ca o copilă, înjura ca un marinar şi se îmbrăca de parcă n-ar fi învăţat-o nimeni cum să se îmbrace. Avea degete subţiri şi iuţi, mereu în mişcare, şi ochi negri şi ageri care se îndreptau numaidecât spre orice maşinărie ar fi zăcut cu măruntaiele pe-afară pe tejghea, şi vorbea în timp ce muncea, dar numai cu scheletul bufniţei ce stătea în apropiere.

Acesta n-avea nici pene, nici carne, ci numai oase, ţinute laolaltă cu aţă argintie. Botezase pasărea Vares – *prinţ* –, după Kell Maresh, cu care nu semăna mai deloc, afară de ochii-i de piatră, unul albastru, celălalt negru, şi

de tulburarea pe care-o stârneau aceştia în rândul celor ce-o întâlneau – urmarea unei vrăji care o împingea să ţăcănească din când în când din plisc sau să încline capul, speriind muşteriii care nu se-aşteptau.

Bineînţeles, femeia care-aştepta în clipa aceea de cealaltă parte a tejghelei a tresărit.

— Vai! a făcut ea, zburlindu-se de parc-ar fi avut şi ea pene. N-am ştiut că e *vie!*

— Nu e, la drept vorbind, a spus ucenica.

Adevărul era că şi ea se întreba de multe ori unde era graniţa. La urma urmei, bufniţa fusese vrăjită să imite numai mişcări simple, dar din când în când, o surprindea pigulindu-se cu ciocul unde-ar fi trebuit să aibă pene sau privind pe fereastră cu ochii aceia seci din piatră şi putea să jure că se gândea la *ceva* de capul ei.

Ucenica şi-a îndreptat din nou atenţia spre femeia care aştepta. A adus un borcan din sticlă din spatele tejghelei. Era cam cât mâna ei de mare şi avea forma unui felinar cu şase laturi din sticlă.

— Poftim, a spus ea, punându-l pe masă.

Clienta a ridicat cu grijă obiectul, l-a dus la gură şi a şoptit ceva. În timp ce ea şoptea, felinarul s-a aprins, iar pe laturile din sticlă a apărut o chiciură albă ca laptele. Ucenica a privit şi a văzut ceea ce femeia n-avea cum să vadă – firele de lumină din jurul obiectului se unduiau şi se netezeau, iar vraja curgea lin în timp ce femeia ducea obiectul la ureche. Mesajul i-a fost şoptit, sticla s-a limpezit din nou, iar vasul s-a golit.

Femeia a zâmbit.

— Minunat, a spus ea, ascunzând păstrătorul-de-secrete reparat înăuntrul hainei. A pus monedele jos într-o grămăjoară frumoasă, un lish de argint şi patru lin roşii. Transmite-i mulţumirile mele meşterului Haskin, a adăugat ea, întorcându-se deja să plece.

— Îi transmit, a strigat ucenica în timp ce uşa se trântea.

A adunat monedele de pe tejghea şi a sărit de pe taburet, rotindu-şi capul ca să se dezmorţească.

Desigur, nu exista niciun meşter Haskin.

O dată sau de două ori, pe vremea când prăvălia era nouă, târâse un bătrân de la taverna cea mai apropiată şi-i plătise un lin sau doi ca să vină şi să stea în spate, cu capul plecat asupra unei cărţi, ca ea să-l poată arăta clienţilor şi să spună: „Meşterul e ocupat cu lucrul acum”, căci se părea că un om cufundat pe jumătate-n pahare era mai de încredere decât o fată cu

ochii ageri, care arăta şi mai tânără decât vârsta ei adevărată, şi anume cincisprezece ani.

Apoi se săturase să tot cheltuiască banii, aşa că sprijinise câteva cutii şi-o pernă după un geam cu sticla pătată şi începuse să arate spre ele.

În zilele acelea nu-şi mai bătea capul, arăta scurt cu degetul spre partea din spate şi spunea: „E ocupat!” Se părea că nimănui nu-i păsa, atât timp cât obiectele erau reparate.

Rămasă singură în prăvălie, ucenica – al cărei nume, nu că l-ar fi ştiut cineva, era Tesali – s-a frecat la ochi, cu pometii învineţiţi de farmocheane{1}, pe care le purta toată ziua ca să-şi îndrepte privirea încotro trebuia. A luat un gât zdravăn de ceai negru, amar şi opărit, întocmai după gustul ei – şi încă fierbinte, datorită cănii. Era unul dintre primele obiecte pe care le vrăjise vreodată.

Prin fereastră se vedea ziua care era pe sfârşite, iar felinarele din jurul prăvăliei au început să strălucească, încălzind încăperea cu o lumină gălbuie ce scălda poliţele, lăzile şi tejghelele deopotrivă, toate bine aprovizionate, dar nu ticsite, la graniţa dintre o plinătate binevenită şi o harababură desăvârşită.

Era un echilibru pe care Tes îl învăţase de la tatăl ei.

Prăvăliile precum aceea trebuiau să fie cu băgare de seamă – dacă era prea curat, părea că nu-ţi merge afacerea. Dacă era prea multă dezordine, clienţii aveau să-şi vadă de treburi altundeva. Dacă tot ce vedeau era stricat, credeau că nu te pricepi la reparaţii. Dacă tot ce vedeau era reparat, se întrebau de ce nu venise nimeni să ia obiectele.

Prăvălia lui Haskin – prăvălia *ei* – era într-un echilibru desăvârşit.

Erau poliţe cu cabluri – în cea mai mare parte din cupru şi din argint, cei mai buni conductori pentru magie – şi borcane pline cu rotiţe, creioane şi piuneze şi grămezi de hârtie doldora de scrijelituri de vrăji pe jumătate făcute. Tot ce credea ea că se putea ţine într-un atelier de reparaţii. De fapt, rotiţele, hârtiile, cablurile erau doar de ochii lumii. Un pic de decor ca să-i liniştească pe oameni. Un mic truc ca să le ia gândul de la adevăr.

Tes n-avea nevoie de nimic din toate acele lucruri ca să vadă magia.

Avea nevoie doar de propriii ochi.

Ochii ei, care, dintr-o pricină necunoscută, nu vedeau lumea doar în forme şi culori, ci şi în fire.

Oriunde se uita, le vedea.

O panglică strălucitoare se unduia în apa din ceaiul ei. Alte douăsprezece

treceau prin lemnul mesei ei. O sută de fire plăpânde se întrepătrundeau în oasele bufniţei ei de companie. Se răsuceau şi se încolăceau prin aer, în jurul şi pe deasupra tuturor oamenilor şi lucrurilor. Unele erau şterse, altele strălucitoare. Unele erau singure, altele erau filamente împletite, unele pluteau, uşoare ca pana, altele năvăleau precum un curent. Era un vârtej ameţitor.

Dar Tes nu doar că putea vedea firele puterii. Putea să le şi atingă. Ciupea o coardă de parc-ar fi fost a unui instrument, nu ar fi făcut parte din urzeala lumii înseşi. Găsea capetele destrămate ale unei vrăji frânte, urmărea firele de magie ruptă şi le dregea.

Nu vorbea limba vrăjilor şi n-avea nevoie s-o vorbească. Ştia limba magiei înseşi. Ştia că era o înzestrare rară, ştia ce făceau oamenii ca să pună mâna pe lucruri rare şi de aceea păstra iluzia prăvăliei.

Vares a clămpănit din cioc şi a dat din aripile fără pene. Ea i-a aruncat o privire micului bufniţoi, iar acesta a privit-o la rându-i, apoi şi-a întors capul spre străzile ce începeau să se întunece dincolo de fereastră.

— Încă nu, a spus ea, terminându-şi ceaiul.

Era mai bine să mai aştepte puţin, să vadă dacă mai intrau ceva muşterii din întâmplare. O prăvălie precum a lui Haskin avea alte tipuri de clienţi odată cu lăsarea întunericului.

Tes a băgat mâna pe sub tejghea şi a scos un obiect înfăşurat în pânză de sac, a despăturit pânza pentru a scoate la vedere o sabie, apoi şi-a luat perechea de farmocheane. Arătau ca nişte ochelari, însă darul lor nu stătea în lentilă, ci în rame, grele şi negre, cu marginile întinzându-se în ambele părţi aidoma ochelarilor de cal. Ceea ce şi erau de fapt, înceţoşând restul camerei, îngustându-i lumea doar cât spaţiul tejghelei şi al sabiei de pe ea.

Şi le-a pus la ochi.

— Vezi asta? l-a întrebat ea pe Vares, arătând cu degetul spre oţelul sabiei.

La început, fusese gravată o vrajă pe latul ei, dar o parte din ea fusese zgâriată în luptă, reducând sabia de la o armă de nefrânt la o bucată de metal şubred. În ochii lui Tes, filamentele de magie din jurul armei erau la fel de şubrede.

— Vrăjile sunt precum trupurile, i-a explicat ea. Înţepenesc şi cedează, ori de prea multă oboseală, ori din neatenţie. Dacă pui la loc un os cum nu trebuie, s-ar putea să şchiopătezi. Dacă pui o vrajă la loc cum nu trebuie, s-ar putea să se frângă, să se facă bucăţi sau mai rău.

Erau lecţii pe care le învăţase pe pielea ei.

Tes şi-a îndoit degetele şi le-a trecut chiar peste oţel prin aer.

— O vrajă există în două locuri, a continuat ea. Pe metal şi în magie.

Un alt meşter ar fi gravat pur şi simplu vraja la loc în tăişul sabiei. Dar metalul ar fi suferit stricăciuni în continuare. Nu, era mai bine să ia vraja şi s-o ţeasă în magie în sine. Astfel, orice s-ar fi întâmplat cu sigiliile de pe tăiş, puterea rămânea.

Cu grijă, a băgat mâna în pânza magiei şi s-a apucat să-i dreagă firele, unind capetele deşirate, legând noduri micuţe care se contopeau după aceea, lăsând panglicile netede, neatinse. S-a afundat atât de adânc în muncă, încât n-a auzit uşa prăvăliei deschizându-se. N-a băgat de seamă până când Vares s-a trezit la viaţă, clămpănind neliniştit din cioc.

Tes a ridicat privirea, cu mâinile încă adâncite în vrajă.

Cu farmocheanele la ochi, nu vedea la mai mult de-un lat de palmă, deci i-a luat o clipă să-l vadă pe client. Era mătăhălos, cu o faţă aspră şi-un nas care fusese rupt de mai multe ori, dar atenţia ei s-a îndreptat, ca de obicei, asupra magiei din jurul lui. Sau asupra lipsei ei. Nu era lucru obişnuit să vezi pe cineva fără pic de putere, iar lipsa desăvârşită a firelor îl făcea să fie o pată neagră în cameră.

— Îl caut pe Haskin, a mormăit el, privind prin atelier.

Tes şi-a retras cu grijă degetele şi şi-a scos ochelarii, punând repede pânza înapoi peste sabie.

— E ocupat, a spus ea, înclinând capul spre partea din spate a prăvăliei, de parcă el ar fi fost acolo. Dar vă pot ajuta eu.

Bărbatul i-a aruncat o privire care i-a zbârlit părul pe ceafă. De obicei, avea parte de două feluri de priviri: cântăritoare şi neîncrezătoare. Cei care-o vedeau ca pe-o femeie şi cei care-o vedeau ca pe-o fetiţă. Ambele feluri de priviri o făceau să se simtă ca un sac de grâne care era cântărit, dar cel mai mult le ura pe cele din urmă, pentru că erau menite să o facă să se simtă mică. De fapt, uneori, *chiar* o făceau.

Privirea cruntă a bărbatului a coborât asupra sabiei, cu mânerul iţindu-se de după pânză.

— Tu eşti destul de mare ca să umbli cu magia, măcar?

Tes şi-a dat silinţa de-a zâmbi. Cu toţi dinţii.

— Ce-ar fi să-mi arătaţi ce-aveţi?

El a mormăit, a băgat mâna în buzunarul paltonului, a scos o manşetă din piele şi a pus-o pe masă. Ea ştia exact ce era sau, mai bine zis, ce trebuia să

fie. Ar fi ştiut şi dacă n-ar fi văzut semnul negru care-i încercuia încheietura mâinii stângi când a pus-o jos. Astfel se explica lipsa firelor, întunericul din aerul din jurul lui. Nu era lipsit de magie de la natură – fusese însemnat cu un limitator, ceea ce însemna că regele găsise de cuviinţă să-l lase fără putere.

Tes a luat manşeta şi a întors-o în mâini.

Limitatoarele erau cel mai mare preţ pe care-l putea plăti un nelegiuit, în afară de execuţie, iar mulţi o vedeau drept o pedeapsă şi mai aspră decât execuţia, aceea de-a fi nevoit să trăieşti fără să te poţi atinge de propria magie. Bineînţeles, era interzis să ocoleşti un limitator. Să-i negi vraja. Însă interzis nu însemna imposibil. Ci doar scump. Ea presupunea că manşeta-i fusese vândută drept negator. Se întreba dacă ştia că fusese jecmănit, că manşeta era defectă, vraja era neterminată, lăsată ca un mârâit stângaci în aer. Nu fusese făcută ca să meargă.

Dar *ar fi putut*.

— Ei? a întrebat el, nerăbdător.

Ea ţinea manşeta între ei.

— Spuneţi-mi, a zis ea, ăsta e un ceas, un lacăt sau un flecuşteţ de prin casă?

Bărbatul s-a încruntat.

— *Kers?* Nu e…

— Acest atelier are licenţă pentru a repara ceasuri, lacăte şi flecuşteţe de prin casă.

El a privit drept în jos, spre sabia ce se iţea din sacul de pânză.

— Mie mi-au zis că…

— Mie-mi seamănă a ceas, a spus ea.

El a privit-o ţintă.

— Da’ nu e ceas…?

A ridicat vocea pe finalul frazei, de parcă n-ar mai fi fost sigur. Tes a oftat şi i-a aruncat o privire cu subînţeles. Lui i-a luat mult prea mult timp ca să se prindă.

— A. Da.

Privirea i-a coborât spre manşeta din piele, apoi spre bufniţa moartă, despre care şi-a dat seama că tocmai îl urmărea cu privirea, apoi s-a întors din nou spre fata ciudată de la tejghea.

— Păi atunci, ceas e!

— Excelent, a spus ea, scoţând o cutie de sub tejghea şi dând drumul

obiectului interzis în ea.

— Deci poate să-l repare?

— Bineînţeles, a spus Tes, cu un zâmbet larg şi vesel. Meşterul Haskin poate să repare orice.

A rupt un bileţel negru cu sigiliul atelierului şi-un număr scris cu cifre aurii.

— O să fie gata într-o săptămână.

L-a urmărit pe bărbat plecând, bodogănind despre ceasuri în timp ce uşa se trântea în urma lui. A dat să se întrebe ce făcuse de se-alesese cu acel limitator, dar s-a stăpânit. Curiozitatea era mai periculoasă decât un blestem. Nu trăia din pusul întrebărilor.

Era destul de târziu, iar valul de pietoni de dincolo de atelier se retrăgea, în vreme ce locuitorii *shal*-ului îşi îndreptau atenţia spre ţeluri mai întunecate. *Shal*-ul avea o reputaţie proastă şi, desigur, putea fi un loc necruţător. Tavernele-i serveau pe cei care n-ar fi vrut să se întâlnească din întâmplare cu regele, jumătate din banii folosiţi în prăvălii veneau din buzunarele altora, iar locuitorii întorceau spatele la auzul unui strigăt sau al unei lupte, în loc să alerge s-o oprească. Dar oamenii aveau încredere că la prăvălia lui Haskin se repara, se dregea şi nu se puneau întrebări, iar toată lumea ştia că ea era ucenica lui, aşa că Tes se simţea în siguranţă – pe cât se putea.

A pus deoparte sabia neterminată, a dat pe gât ce-i mai rămăsese din ceai şi s-a apucat să închidă prăvălia.

La jumătatea drumului spre uşă, a început s-o doară capul.

Tes ştia că era doar o chestiune de timp până când durerea avea să i se instaleze înăuntrul craniului, să o facă să-i fie greu să vadă, să gândească, să facă orice altceva în afară de-a dormi. Durerea n-o mai lua prin surprindere, dar asta nu însemna că era mai puţin mârşavă. I se furişa în spatele ochilor. Făcea prăpăd peste tot.

— *Avenoche*, Haskin, a murmurat ea către prăvălia goală, scoţând din sertar cu o mână banii câştigaţi în ziua aceea şi luându-l pe sus pe Vares cu cealaltă, trecând de poliţe şi mergând după perdeaua grea din spate.

Îşi făcuse un cuib acolo, cu un ungher în loc de bucătărie şi-o mansardă cu un pat.

S-a descălţat şi a pus banii într-o conservă din metal de după plită, apoi şi-a încălzit o farfurie cu supă. În acest timp, şi-a despletit părul ce-i stătea grămadă în vârful capului, însă acesta nu i s-a lăsat în jos, ci mai degrabă i

s-a ridicat ca într-un nor de bucle de culoarea alunei. A clătinat din cap, iar un creion s-a rostogolit pe masă. Ea nu-şi amintea să-l fi băgat acolo. Vares şi-a aplecat căpăţâna ca să pigulească băţul în timp ce ea mânca, înmuind bucăţi de pâine în zeamă.

Dac-ar fi văzut-o cineva în clipa aceea, şi-ar fi dat seama cu uşurinţă că ucenica era tânără. După coatele-i osoase şi genunchii ascuţiţi care stăteau îndoiţi pe scaun. După rotunjimea feţei ei şi după cum îndesa în gură supa şi vorbea de una singură cu bufniţa moartă, povestindu-i cum terminase cu negatorul, până când durerea de cap i s-a ascuţit, iar ea şi-a dus mâinile la ochi, cu dâre de lumină ca nişte năluci jucându-i pe dinăuntrul pleoapelor.

Era singurul moment când lui Tes îi era dor de casă. De mâinile reci ale mamei ei pe frunte, de zgomotul de fundal al fluxului, de aerul sărat ca un balsam.

Şi-a alungat dorul împingând la o parte farfuria goală şi a urcat scara până-n mica mansardă, aşezându-l pe Vares pe-o poliţă improvizată. A tras perdeaua, cufundând nişa în întuneric – cât putea de aproape de întuneric, având în vedere strălucirea firelor care îi atârnau deasupra pielii, trecând prin mica bufniţă şi prin cutiuţa muzicală de lângă ea. Avea forma unei stânci, cu valuri mici de metal ce se izbeau de pietre lucioase. Ea a tras de-un fir albastru, punând în mişcare cutiuţa muzicală. Un vuiet uşor a umplut mansarda, ritmul mării, ca o răsuflare.

— *Vas ir,* Vares, a şoptit Tes, legându-se cu o cârpă groasă la ochi, ştergând ultimele urme de lumină, apoi s-a cuibărit în pătuţul din spatele prăvăliei lui Haskin, lăsând sunetul valurilor s-o cufunde în somn.

2

Fiul negustorului stătea înăuntru la Peştele de Aur şi se prefăcea că citeşte despre piraţi.

Se prefăcea că citeşte, căci lumina era prea slabă şi, chiar dacă n-ar fi fost, n-avea cum să se concentreze asupra cărţii – pe care-o ştia pe dinafară – sau a halbei cu bere pe jumătate goală – care era prea amară şi prea densă – sau a nimic altceva în afară de aşteptat.

Adevărul era că tânărul nu era sigur ce – sau pe cine – aştepta, ştia doar că trebuia să stea şi să aştepte şi avea să-l găsească. Era o dovadă de credinţă – nu prima şi, cu siguranţă, nu ultima care-avea să i se ceară.

Însă fiul negustorului era pregătit.

O borsetă mică stătea pe jos, între picioarele lui, ascunsă în umbra mesei, iar o şapcă neagră-i era trasă în jos pe frunte. Alesese o masă lângă perete şi se lipise cu spatele de el. De fiecare dată când se deschidea uşa tavernei, el ridica privirea, având grijă să nu bată prea tare la ochi, să nu ridice capul cu totul, ci doar ochii, aşa cum aflase dintr-o carte.

Fiul negustorului nu avea foarte multă experienţă, dar de citit, citise din belşug. Nu cărţi de istorie sau manuale de vrăji, deşi profesorii îl siliseră să le citească şi pe-acelea. Nu, educaţia i se trăgea de fapt din *romane.* Epopei despre haimanale şi pungaşi, nobili şi hoţi şi, mai ales, despre *eroi.*

Preferata lui era *Legendele lui Olik*, o saga despre un orfan sărac lipit pământului care ajunge să fie cel mai mare magician/marinar/spion din lume. În a treia carte, descoperă că are sânge de *ostra* şi e primit la curte, doar ca să afle că toţi nobilii sunt corupţi, mai răi decât pungaşii cu care se confruntă pe mare.

În a patra carte – care, după părerea lui, era cea mai bună –, eroul Olik o întâlneşte pe Vera, o femeie frumoasă ţinută ostatică pe o corabie de piraţi, sau cel puţin aşa *crede* el, însă descoperă că ea e de fapt căpitanul şi toată povestea e doar un plan pentru a-l vinde celui ce oferă cel mai bun preţ pentru el. Evadează, iar după aceea, Vera îi devine cea mai mare inamică, însă nu-i e egală, pentru că eroul e *Olik.*

Fiul negustorului se desfăta cu aceste poveşti, savura amănuntele, se îndopa cu misterul, cu magia, cu primejdia. Le citea până când li se ştergea cerneala, se crăpau cotoarele, iar paginile se îndoiau la colţuri, de la cât de des fuseseră răsfoite sau de la cum fuseseră înghesuite iute în buzunare când

tatăl lui venea la docuri să vadă cât muncise.

Tatăl lui, care nu voia – sau nu era în stare – să-l înţeleagă.

Tatăl lui, care crezuse că face o greşeală cumplită.

Uşa tavernei s-a trântit de perete, iar fiul negustorului s-a încordat, văzând doi bărbaţi cum intrau cu paşi domoli. Dar nu au privit în jur, nu l-au băgat în seamă nici pe el, nici şapca neagră pe care i se spusese s-o poarte. Şi totuşi, i-a urmărit traversând încăperea şi îndreptându-se spre o masă din cealaltă parte, i-a urmărit privindu-l cu băgare de seamă pe cârciumar, i-a urmărit aşezându-se. Era la Londra de doar câteva săptămâni şi totul încă i se părea nou, de la accente – care erau mai puternice decât cele cu care crescuse el – la gesturi, la haine şi moda de-a le purta în straturi, astfel încât fiecare strat să dezvăluie un altul, în funcţie de vreme sau de companie.

Fiul negustorului le-a cercetat feţele. Era magician al vântului prin născare, dar din ăştia erau peste tot. El mai avea o deprindere folositoare: un ochi cu mare băgare de seamă la amănunte, şi-odată cu acesta, o pricepere în a prinde oamenii cu minciuna. Tatăl lui se bucura de deprinderea lui, căci îi folosea când îi întreba pe marinari de inventar, cum se pierduse vreo ladă, cum eşuase vreo achiziţie, sau cum dispăruse pe drum.

Nu ştia cum sau de ce era în stare să desluşească atât de repede trăsăturile unui om. Clipa de încordare a muşchilor dintre ochi, încleştarea iute a dinţilor, zecile de mici smucituri şi zvâcnete care alcătuiau expresia. Era o limbă de sine stătătoare. Una pe care fiul negustorului fusese mereu în stare s-o citească.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre cartea de pe masă, a încercat să se concentreze asupra cuvintelor pe care le înghiţise întregi de-atâtea ori, dar mintea i-a alunecat fără noimă de pe pagină.

Genunchiul i-a sărit sub masă.

S-a foit pe scaun şi-a tresărit, căci pielea de la baza coloanei încă-i era carne vie de la însemnul care-l lega de calea pe care şi-o alesese. Dacă se concentra, îi putea simţi firele, degetele răsfirate care se iţeau din palmă aidoma unor spiţe. Acea mână însemna progres, schimbare…

Trădare.

Acel cuvânt îl strigase negustorul în timp ce-şi urma fiul în casă.

— Îi spui aşa, a răspuns tânărul, pentru că nu înţelegi.

— Ba înţeleg! s-a răstit negustorul, roşu tot la faţă. Înţeleg că fiul meu e un copil. Înţeleg că Rhy Maresh a fost un prinţ curajos, iar acum e un rege

viteaz. A domnit şapte ani, şi-n tot acest timp s-a ferit de un război cu Veskul, a deschis noi căi de negoţ, căi care ne vin *nouă* în ajutor, şi…

— …şi nimic din toate astea nu schimbă faptul că magia imperiului dă greş.

Negustorul a ridicat braţele a disperare.

— *Ăsta* e doar un zvon.

— Nu e, a spus fiul, potrivindu-şi borseta pe umăr.

Îşi făcuse deja bagajele, căci o corabie pleca spre Londra chiar în ziua aceea, iar el avea să fie la bordul ei.

— N-a mai apărut un nou *Antari* de la Kell Maresh încoace, cu un sfert de veac în urmă! Tot mai puţini magicieni dau dovadă de-o aplecare spre mai multe elemente şi tot mai mulţi se nasc fără nicio aplecare. Nepoata prietenului meu…

— Ei, nepoata prietenului tău, l-a luat negustorul peste picior, dar fiul lui a continuat:

— Are şapte ani acum, s-a născut la o lună după încoronarea regelui vostru! N-are nicio putere. Alt prieten are un văr care s-a născut anul ăsta. Altul, un fiu.

Negustorul n-a făcut decât să clatine din cap.

— Mereu au existat cei fără…

— Nu atât de mulţi şi atât de aproape unul de celălalt. E un avertisment. O *judecată*. S-a stricat ceva în lumea asta. Şi stricăciunea ţine de ceva vreme. Prin Arnes se răspândeşte o boală. Un putregai în inima imperiului. Dacă nu-l tăiem de la rădăcină, n-avem cum să ne vindecăm. E un sacrificiu mic, care trebuie făcut pentru binele tuturor.

— Un sacrificiu mic? Vrei să-l ucizi pe rege!

Fiul negustorului a tresărit.

— Nu, o să înflăcărăm poporul şi-o să le facem vocile destul de răsunătoare, iar dacă regele e atât de nobil pe cât pretinde şi dacă vrea într-adevăr binele regatului său, va înţelege să se dea la o parte şi…

— Dacă tu crezi că povestea asta o să se sfârşească fără sânge, eşti *şi* trădător, *şi* neghiob!

Fiul negustorului s-a întors să plece şi, pentru prima oară, tatăl lui a întins mâna şi l-a apucat de braţ. L-a ţinut pe loc.

— Ar trebui să te predau!

Ochii tatălui lui mocneau de furie şi, pentru o clipă, fiul negustorului a crezut că avea să recurgă la violenţă. A simţit teama făcându-şi loc în

spatele coastelor, dar l-a privit în ochi pe bărbatul mai în vârstă.

— Trebuie să-ţi urmezi inima, a spus el. Întocmai după cum o urmez şi eu pe-a mea.

Tatăl şi-a privit fiul de parc-ar fi fost un străin.

— Cine ţi-a băgat ideile astea în cap?

— Nimeni.

Dar, bineînţeles, nu era adevărat.

La urma urmei, toate ideile vin de undeva sau din partea cuiva.

Aceea venise din partea *ei*.

Avea un păr atât de negru, încât parcă mânca lumina. Acela fusese primul lucru pe care-l băgase de seamă fiul negustorului. Negru ca miezul nopţii, iar pielea-i era de-o nuanţă caldă de maroniu, din pricina faptului că trăia pe mare. Ochii aveau aceeaşi nuanţă, căprui cu luciri aurii, deşi el avea să ajungă destul de aproape încât să-i vadă abia mai târziu. Era pe doc, făcând inventarul, când apăruse ea, tăind plictiseala zilei aceleia precum o sabie.

Într-o clipă, el ţinea o bucată de dantelă ridicată spre soare, în alta, ea-l privea de după modelul de pe ea, ca apoi să răsucească împreună bucăţile de dantelă, să uite de ţesătură, iar ea să-l conducă pe puntea navei ei şi să râdă, nu delicat precum clinchetul unui clopoţel de vânt, cum râdeau fetele de vârsta lui, ci dezlănţuit, sălbatic. Urcaseră amândoi în cala călduroasă şi întunecoasă a corabiei. Pesemne că atunci văzuse el însemnul pe coastele ei, precum o umbră, de parcă vreun amant ar fi apucat-o de-acolo, i-ar fi înfierat pielea cu semnul mâinii lui, dar abia după aceea, în timp ce stăteau întinşi, roşii la faţă şi fericiţi, el atinsese cu palma şi degetele semnul şi o întrebase ce era.

Iar în cala întunecată, ea-i spusese. Despre mişcarea care se pornise, despre cât de repede şi de puternic crescuse. Mâna, după spusele ei, avea să ia toate relele lumii şi să le îndrepte.

— Mâna ţine greutatea care echilibrează balanţa, spusese ea mângâindu-i pielea goală. Mâna ţine sabia cu care se ciopleşte drumul spre schimbare.

El îi sorbise cu nesaţ cuvintele, de parc-ar fi fost rupte dintr-un roman, dar nu erau. Era mai bine. Era aievea. O aventură avea să fie prilejul lui de-a fi erou.

Ar fi plecat cu ea în larg chiar în noaptea aceea, însă când se întorsese el la docuri, corabia era deja plecată. Nu c-ar fi avut, la urma urmei, vreo însemnătate. Dacă el era Olik, ea nu-i fusese Vera, dar *fusese* un punct de

pornire, ceva care să-l îndrepte pe erou spre ţelul său.

— Ştiu că nu înţelegi, îi spusese el tatălui său. Dar balanţa s-a dezechilibrat şi cineva trebuie s-o îndrepte.

Negustorul încă-l ţinea strâns de braţ pe fiul său, cercetându-i faţa în căutare de răspunsuri, deşi încă nu era pregătit să le audă.

— Dar de ce trebuie neapărat să fii *tu?*

„De-aia”, şi-a spus fiul negustorului în gând.

Pentru că trăise douăzeci şi doi de ani şi încă nu făcuse nimic ca lumea. Pentru că stătea treaz noaptea şi tânjea după o aventură. Pentru că-şi dorea un prilej de-a însemna ceva, de-a face o schimbare în lume. Iar acela era prilejul lui.

Dar ştia că nu-i putea spune nimic din toate acestea tatălui său, aşa că l-a privit pur şi simplu pe negustor în ochi şi a spus:

— Pentru că pot!

Negustorul l-a tras pe fiul său mai aproape şi i-a luat faţa în mâinile-i tremurânde. Fiind atât de aproape, el vedea că ochii tatălui său se umpluseră de lacrimi. Dar ceva din sinea lui a scăpat, şovăind, în clipa aceea. Îndoiala a început să-şi facă loc în fiinţa lui.

Însă apoi tatăl lui a vorbit:

— Atunci eşti un nesăbuit şi-ai să mori!

Fiul s-a împleticit, de parc-ar fi fost lovit. A citit în ridurile de pe chipul negustorului şi şi-a dat seama că omul credea în adevărul vorbelor sale. Tot în clipa aceea şi-a dat seama şi că n-avea cum să-l convingă pe tatăl lui că era altfel.

Vocea femeii plutise atunci înapoi către el, din cala întunecată.

Unii oameni nu văd nevoia de schimbare abia când e prea târziu.

Nervii i se căliseră, la fel ca hotărârea.

— Te înşeli, spusese încet. Şi-am să-ţi dovedesc.

Spunând acestea, fiul negustorului se smulsese din mâinile tatălui său şi plecase de-acolo.

Asta se întâmplase cu o lună înainte.

O lună, atât de puţin timp, şi totuşi se schimbaseră atât de multe lucruri. Avea însemnul şi avea şi *misiunea.*

Uşa Peştelui de Aur s-a trântit de perete, iar un bărbat a intrat cu pas măsurat. Privirea i-a trecut peste toate mesele, apoi i s-a oprit asupra fiului negustorului.

Pe figură i s-a întipărit un zâmbet, de parcă ar fi fost prieteni vechi, şi

chiar dacă privirea i-ar fi fost îndreptată asupra altcuiva, fiul negustorului şi-ar fi dat seama că era o minciună.

— Iată-te! a strigat străinul în timp ce se îndrepta cu paşi lejeri spre masă.

Avea mers de marinar şi ţinută de paznic.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

— E-n regulă, a spus fiul negustorului, chiar dacă o nelinişte puternică punea stăpânire pe el, pe jumătate entuziasm, pe jumătate teamă.

Celălalt bărbat nu avea borsetă, şi oare nu trebuia să fie doi? Dar înainte să apuce să spună ceva, străinul l-a întrerupt.

— Hai, atunci, a spus el vesel. Barca-i deja la doc.

A înghesuit cartea în buzunarul de la spate şi s-a ridicat, a pus o monedă pe masă şi a băut ultima gură de bere, uitând că o lăsase să se încălzească din pricina faptului că era prea amară şi prea densă. În clipa aceea, îi rămăsese în gât, în loc să-i alunece pe gât în jos. A încercat să nu tuşească. Nu a reuşit. S-a străduit din răsputeri să zâmbească, un zâmbet pe care celălalt nu l-a băgat de seamă, căci se întorsese deja spre uşă.

Imediat ce au ieşit, buna dispoziţie a celuilalt a dispărut. Zâmbetul i-a pierit de pe figură, lăsând în urmă ceva neînduplecat şi sec.

În clipa aceea, fiul negustorului şi-a dat seama că nu cunoştea natura misiunii lor. A întrebat, presupunând că bărbatul celălalt n-avea să-l bage în seamă sau avea să se străduiască din răsputeri să vorbească cifrat. N-a făcut-o.

— O să eliberăm ceva de pe o corabie.

A elibera, după cum ştia el, era doar un alt cuvânt pentru *a fura*.

Fiul negustorului nu furase niciodată nimic, iar răspunsul celuilalt nu făcuse decât să dea naştere la şi mai multe întrebări. Ce anume? De pe ce corabie? A deschis gura să-l întrebe, dar cuvintele i-au rămas în gât precum berea în timp ce treceau pe lângă doi gardieni ai regelui. Fiul negustorului s-a încordat la vederea lor, deşi nu făptuise nicio fărădelege, încă nu, dacă nu se punea la socoteală însemnul ascuns pe sub haine.

Şi aveau să-l pună la socoteală.

Trădare, a răsunat vocea tatălui său, în acelaşi timp cu propria inimă, dar în clipa aceea, celălalt bărbat a ridicat mâna spre soldaţi, de parcă i-ar fi cunoscut, ei i-au răspuns dând din cap, iar fiul negustorului s-a întrebat dacă ştiau adevărul sau poate răsculaţii se pricepeau atât de bine să se ascundă în văzul tuturor.

Peştele de Aur se afla la mai puţin de-o lungime de corabie de unde începeau docurile Londrei, deci drumul a fost scurt şi s-a încheiat în dreptul unei bărci înguste, fără nume. Era destul de uşoară ca să poată fi cârmuită de un magician al vântului ca el, un schif cu fundul ager, la care iuţeala făcea mai mult decât confortul.

A luat-o pe urmele bărbatului spre o rampă îngustă de pe punte. În timp ce cizmele le răsunau pe podeaua din lemn, inima-i bubuia la fel de puternic. Părea a fi o clipă foarte însemnată, plină de putere şi de presimţiri.

Dacă ar fi fost un personaj dintr-o carte, astfel ar fi început povestea lui. Poate că într-o bună zi avea s-o şi scrie.

În spatele lor, cineva şi-a dres glasul, iar el s-a întors şi a văzut un al doilea bărbat, o siluetă vânoasă, care nici măcar nu s-a sinchisit a se preface că-l cunoştea.

— Ei, a spus nou-venitul, iscodindu-l cu privirea pe fiul negustorului.

Cel din urmă a aşteptat ca el să meargă mai departe, dar când nu a făcut-o, i-a întins mâna, de parc-ar fi vrut să se prezinte, dar cuvântul îi stătea încă pe limbă în clipa în care bărbatul a clătinat din cap. Al doilea om a făcut un pas în faţă, l-a împuns cu degetul în piept şi a spus:

— Fără nume.

Fiul negustorului s-a încruntat. Olik se prezenta mereu.

— Cum o să ne spunem?

Ceilalţi bărbaţi au ridicat din umeri, de parcă n-ar fi fost un amănunt însemnat.

— Suntem trei, a spus cel care-l luase de la Peştele de Aur.

— Poţi să numeri pân-la trei, nu-i aşa? a spus celălalt sec. El e primul. Eu sunt al doilea. Bănuiesc că asta înseamnă că tu eşti al treilea.

Fiul negustorului s-a încruntat. La urma urmei, şi-a reamintit el, numerele erau simbolice. În poveştile pe care le citise, lucrurile se întâmplau adesea câte trei, iar când se întâmpla astfel, cel de-al treilea lucru era cel cu însemnătate. La fel trebuia să fie şi cu oamenii.

Astfel, ancorele au fost curând aruncate, iar barca a pornit prin vâltorile stacojii şi s-a întors, cu palatul regal profilându-se în urma lor, iar fiul negustorului – ajuns de-acum al treilea om – a zâmbit, pentru că ştia, din creştetul capului şi până-n tălpile cizmelor, că era pe cale să devină eroul acelei poveşti.

Şi de-abia aştepta.

3

Alucard Emery se obişnuise cu faptul că întorcea capetele pe unde mergea.

Îi plăcea să creadă că era din pricina aspectului său chipeş – a părului mângâiat de razele soarelui, a ochilor albaştri precum furtuna, a pielii maronii calde – sau poate a gusturilor lui desăvârşite – mereu îi plăcuseră hainele cu croială bună şi câte-o piatră preţioasă din când în când, deşi safirul nu-i mai sclipea pe frunte. Apoi, bineînţeles, s-ar fi putut să fie din pricina reputaţiei lui. Nobil din naştere, *corsar* de meserie, fost căpitan pe infama *Turlă a Nopţii*, învingător *en titre* al ultimului *Essen Tasch* (nu se mai ţinuse alt turneu de când Vesk se folosise de ultimul ca s-o asasineze pe regină), supravieţuitor al Fluxului şi consortul regelui.

În sine, fiecare dintre aceste lucruri l-ar fi făcut să pară interesant.

Laolaltă, îl făceau infam.

Şi totuşi, în noaptea aceea, în timp ce se plimba agale prin Firul de Mătase, n-a întors nimeni capul, nicio privire nu s-a oprit asupra lui. Grădina plăcerilor mirosea a zahăr ars şi a crini proaspeţi, un parfum ce plutea prin holuri şi pe trepte, vălătucindu-se precum fumul în jurul oaspeţilor. Era o clădire semeaţă, destul de aproape de Insulă, încât să se oglindească lumina roşie a râului în ferestrele din partea de sud, şi purta numele panglicilor albe pe care gazdele le purtau la încheieturile mâinilor pentru a se deosebi de clienţi. Şi, ca toate bordelurile de lux, lucrătorii acestuia erau foarte pricepuţi la meşteşugul *ne*băgării de seamă. Se putea pune bază pe discreţia gazdelor, iar dacă-l cunoştea vreun client, ceea ce era sigur, avea bunul-simţ de a nu se holba la el sau, mai rău, de a nu face scan…

— Alucard Emery!

A tresărit surprins de tăria vocii, de îndrăzneala de a se auzi strigat pe nume, s-a întors şi a văzut un tânăr îndreptându-se spre el. Deja băuse câteva pahare bune. Un singur fir albastru se încolăcea prin aerul din jurul tânărului, deşi numai Alucard îl putea vedea. Era îmbrăcat într-o cămaşă din mătase fină, cu gulerul deschis, dezvelind o fâşie de piele netedă, bronzată. Părul auriu îi era ciufulit, iar ochii-i erau *negri*. Nu complet, ca ai lui Kell, ci ca nişte stropi de cerneală scurşi în mijlocul albului ochilor şi parcă înghiţiţi de pupile, aşa încât el nu-şi dădea seama dacă erau cât acul cu

gămălie sau erau măriţi de plăcere.

Alucard şi-a căutat prin minte până când a găsit un nume. *Oren.*

— Maestre Rosec, a spus el cu toată bunăvoinţa de care era în stare, pentru că Oren era fiul unei case nobile.

— Ţi-ai amintit!

Oren l-a bătut pe umăr, de parcă ar fi fost prieteni vechi. De fapt, familia Rosec locuise vreme îndelungată în nord, iar cei doi se întâlniseră doar o dată, cu cinci ani înainte, la nunta regală. La vremea aceea, Alucard îl crezuse pe băiat un ţânc răzgâiat. O, Oren Rosec era chipeş, fără îndoială. Dar înfăţişarea-i era stricată de faptul că tânărul o ştia limpede şi se purta cu o aroganţă care-i măcina frumuseţea şi-i lăsa lui Alucard doar impresia că faţa lui cerea pumni la greu.

— Mă miră să văd un Rosec tocmai aici în sud, a spus el. Cum îţi prieşte Londra?

— De minune, a răspuns Oren, cu un rânjet stângaci, trăgând în chip nesuferit cu ochiul. Mă simt în largul meu aici.

— Şi sora ta? a întrebat Alucard, aruncând o privire în jur, sperând să-şi găsească gazda şi, odată cu ea, o cale de scăpare.

— A, Hanara? a întrebat Oren, făcând un semn din mână. A rămas la domeniu. La urma urmei, era cea mai în vârstă.

Atenţia lui Alucard s-a îndreptat spre acel cuvânt. *Era.* Dar înainte s-apuce să întrebe ceva, Oren s-a aplecat spre el, mult prea aproape, şi a spus, mult prea tare: — Dar mă mir să te văd pe *dumneata* aici, maestre Emery, şi nu alături de rege.

Alucard a zâmbit fără tragere de inimă.

— Păi, după cum văd eu lucrurile, nu sunt legat de coroană. Şi astfel, sunt liber să mă desfăt după bunul plac.

Oren a râs.

— Nu te învinovăţesc, a spus el, strângându-l şi mai tare cu degetele de braţ pe Alucard. La urma urmei, zilele-astea, patul regelui trebuie să fie ticsit.

Alucard a strâns din dinţi şi s-a întrebat ce-ar fi spus mai departe dacă Oren n-ar fi găsit o gazdă care-i plăcea în cealaltă parte a încăperii.

— Mă scuzi, a spus nobilul mai tânăr, înaintând deja.

— Bucuros, a spus Alucard, fericit să-l vadă plecând.

Chiar în clipa aceea, o mână cu panglică i s-a aşezat pe umăr, iar Alucard s-a întors şi a văzut o femeie într-o rochie albă, deşi cuvintele erau sărace,

atât pentru femeie, cât şi pentru rochie. Femeia era de-o frumuseţe desăvârşită, cu membre lungi, cu chipul pal, cu părul blond-cenuşiu prins în vârful capului cu douăsprezece agrafe lungi din argint, cu mânerele cu vârfuri sculptate în formă de spini. Rochia era croită dintr-o singură fâşie de mătase albă, legată în jurul trupului ei precum o fundă în jurul unui pachet, cu câte-o chingă ici-colo, ca fiecare nur să-i fie pus pe deplin în valoare.

Cei mai mulţi o ştiau drept Trandafirul Alb.

Puţini o ştiau şi drept proprietara Firului de Mătase şi cea mai căutată gazdă a acestuia.

Alucard o ştia drept Ciara.

— Maestre Emery, a tors ea, fin precum mătasea însăşi. A trecut prea multă vreme.

Aerul din jurul ei s-a încălzit uşor în timp ce vorbea, iar el şi-a dat seama că era doar magia ei – îi vedea firele galbene dănţuind chiar deasupra pielii – şi totuşi, a roşit şi s-a trezit aplecându-se spre ea, precum o floare după soare.

— Aşa e, a spus el, luând-o de mână şi lipindu-şi buzele de încheieturile degetelor ei. Şi totuşi, mă îndoiesc că patul tău e vreodată rece.

Ea a ridicat din umeri.

— Toate trupurile se încălzesc, dar puţine mi-au pârjolit vreodată aşternuturile.

Alucard şi-a înăbuşit un hohot de râs în timp ce ea-l conducea prin salon spre bar, a cărui suprafaţă de marmură se curba precum o singură panglică prin toată încăperea. A bătut cu o singură unghie impecabilă în blat şi curând au apărut două pahare scunde din cristal, cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Fiecare din ei şi-a ridicat paharul – un mod de-a se încheia o înţelegere între un client şi gazda pe care-o alegea.

— *Vas ir,* a spus ea în arnesiană.

— *Glad'och,* a răspuns el în veskană.

O umbră i-a străbătut chipul Ciarei – precum un nor trecător –, apoi ea şi-a ciocnit paharul de băutură cu al lui şi a dat conţinutul peste cap. Alucard i-a urmat exemplul. Băutura spirtoasă avea gust de soare şi de zahăr, dar el ştia că era destul de tare încât să facă un muşteriu care n-avea habar să se simtă de parcă s-ar fi culcat pe uscat şi s-ar fi trezit în largul mării. Din fericire, anii de căpitan al *Turlei* îi dăduseră nişte picioare zdravene şi-l ajutaseră să ţină bine la băutură.

A luat paharele goale într-o mână şi i-a dat voie să-i ia cealaltă mână şi

să-l conducă pe trepte în sus, apoi pe-un coridor în jos şi într-o cameră care mirosea mai puţin a parfumul discret al bordelului şi mai mult a pădure în timpul nopţii. Un miros sălbatic.

Când s-a închis şi încuiat uşa, ea-l lipea deja de perete, sărutându-l jucăuş pe gât.

— Ciara, a spus el cu blândeţe, apoi, când ea nu s-a retras, a zis mai hotărât: *Ciara.*

Buzele ei s-au ţuguiat în chip desăvârşit.

— Chiar nu ştii ce-i aia distracţie! a spus ea, bătându-i cu unghiile în piept. Regele încă e singurul stăpân al inimii tale?

Alucard a zâmbit.

— Da, e.

— Ce risipă, a spus ea, dând înapoi.

În timp ce o făcea, a tras de colţul fâşiei de mătase înfăşurate în jurul ei, iar aceasta s-a desfăcut şi a căzut de pe ea. Ea a rămas pe loc, goală, cu tot trupul, cât era de lung, lucind ca lumina lunii, dar ochii lui erau mai puţin atraşi de nurii ei şi mai mult de cicatrici. Scobitura gâtului ei avea o linie argintie, ce se întindea pe curbura sânilor, pe coate, pe interiorul încheieturilor ei. O rămăşiţă a Fluxului ce se abătuse asupra Londrei cu şapte ani înainte. Magia blestemată ce se revărsase asupra ţărmurilor Insulei.

Puţini ştiau că magia aceea avea un nume, iar acel nume era Osaron.

Osaron, distrugătorul Londrei Negre.

Osaron, întunericul ce se credea zeu.

Osaron, care nenorocea orice şi pe oricine-atingea.

Cei mai mulţi care-i supravieţuiseră o făcuseră supunându-se voinţei lui. Cei care luptaseră pieriseră, în mare, arşi de vii de febra ce le pârjolea măruntaiele. Puţinii care nu se prăbuşiseră, care se luptaseră cu febra şi supravieţuiseră purtau doar ei însemnele bătăliei, cu vinele arse de-o flacără argintie în urma blestemului.

Alucard i-a dat Ciarei o manta albă bogată, aruncând o privire fugară spre încheietura lui, spre pata de culoarea argintului topit de pe ea.

El şi-a lepădat haina albastră şi groasă şi a pus-o pe un scaun, descheindu-şi clema de la gât, singurul obiect pe care avea să şi-l scoată de pe el. Au lăsat patul neatins, cum făceau mereu, şi s-au întors, în schimb, spre măsuţa pe care stătea tabla de Rasch.

Era deja aşezată, cu piesele strânse la grămadă pe tabla cu şase colţuri,

cele negre adunate într-o parte, cele albe în cealaltă. Trei siluete mai înalte – preot, rege şi regină –, înconjurate de doisprezece soldaţi. Tabla Ciarei fusese un dar din partea unui client cu dare de mână, căruia-i plăcea din întâmplare mai mult înţelepciunea ei decât trupul ei, iar piesele erau cioplite din marmură, nu din lemn, cu fire de minereu de aur străbătând piatra.

— Îmi dai voie? a întrebat el, făcând semn din cap spre sticla de pe pervaz.

— Noaptea asta te costă o avere, a răspuns ea. Fă bine şi bucură-te de ea!

— Mereu mă bucur, a spus el, turnând câte-un al doilea pahar de tărie aurie pentru fiecare.

L-a ridicat pe-al lui, scoţându-şi cu greu din amintiri o vorbă veche.

— *Och ans, is farr…*

— Nu! s-a răstit ea, de parcă s-ar fi simţit jignită auzind limba.

Alucard a şovăit. Ştia că-i lipsea cursivitatea regelui. Vorbea arnesiană şi limba imperială, numită de Lila Bard engleză, şi era în stare să recite câteva vorbe în alte limbi, destul cât să se descurce cu politeţurile de la curte. Dar veskana-i era stângace şi aspră, învăţată de la un marinar de pe nava lui. Acestea fiind spuse, ştia că nu accentul lui o deranjase pe Ciara.

— Ştii, a spus el, nu e rău să te tragi din mai multe locuri.

— Ba e, i-a răspuns ea, dacă locurile-acelea sunt prinse într-un război.

Alucard a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu ştiam că *noi* suntem prinşi într-un război, a spus el, luând loc. Ştii tu ceva ce nu ştiu eu?

— Aş pune rămăşag că ştiu multe lucruri.

Ea s-a revărsat pe scaun de parc-ar fi fost şi ea lichidă.

— Dar amândoi ştim că Arnes şi Vask sunt ca doi lupi ce caută să se muşte unul pe celălalt de beregate. E doar o chestiune de timp până când unul dintre ei varsă sânge.

Dar, bineînţeles, unul dintre ei *o făcuse* deja.

Cu şapte ani înainte, doi dintre moştenitorii Vesk-ului veniseră la palat, chipurile pentru a sărbători *Essen Tasch* şi a întări legăturile dintre imperii. Dar veniseră cu tot cu planurile lor – de-a slăbi puterea coroanei şi de-a semăna pe acele pământuri sămânţa războiului. Reuşiseră în parte, măcelărind-o pe mama lui Rhy, Emira. Ar fi reuşit să-l omoare şi pe Rhy, dacă ar mai fi fost cu putinţă una ca asta. Singurul lucru care împiedicase Arnesul să declare război făţiş fusese primejdia mai apropiată a atacului lui Osaron, apoi, în urma lui, dezmoştenirea fiului şi fiicei care necinstiseră

neamul Veskan.

Merseseră până într-acolo încât să-l dea pe cel mai tânăr moştenitor al lor, Hok, ca jertfă de căinţă, însă Rhy văzuse prea mult sânge în prea puţin timp, îşi pierduse mama din pricina ambiţiei altui prinţ şi tatăl din pricina întunericului de la porţile palatului, văzuse Fluxul măturându-i capitala şi fusese silit să lupte împotriva unui întuneric care sfârşise o lume întreagă. În doar câteva zile rămăsese orfan şi fusese încoronat, lăsat singur să refacă Londra din bucăţele. Iar dacă ar fi căutat răzbunare, aceasta nu ar fi venit luând viaţa unui copil.

Iar astfel, primelor trâmbiţe ale războiului ce-ar fi trebuit să răsune li s-a îngăduit să tacă, lăsând loc planurilor ticluite în şoaptă.

Şi totuşi, după şapte ani, legăturile erau încordate, vălul diplomaţiei era foarte subţire, iar Alucard n-o învinovăţea pe Ciara pentru că-şi ascundea moştenirea în umbra palatului regal. Poate că avea dreptate. Poate că era doar o chestiune de timp până când războiul avea să se apropie de Londra într-o formă sau alta.

Şi-au golit paharele, şi-au luat locurile, iar partida a început.

Alucard şi-a mutat trei soldaţi, mişcare îndrăzneaţă.

Spre deosebire de Sanct, la Rasch nu se putea trişa. Era strategie pură. Când un jucător lua o piesă din cealaltă parte, o putea scoate de pe tablă sau trece de partea lui, depindea de mizã. Unii jucau pentru a-şi nimici duşmanii. Alţii pentru a-i preschimba în aliaţi. Atât timp cât una dintre cele trei piese principale era în picioare, exista o şansă de câştig.

— *Anesh*, a spus el în timp ce aştepta ca ea să-şi facă mişcarea. Ai mai avut ceva oaspeţi interesanţi?

Ciara s-a gândit.

— Toţi oaspeţii mei sunt interesanţi.

Şi-a mutat preotul în partea din spate a tablei, unde era în siguranţă.

— Uneori vorbesc în somn.

— Chiar aşa? a întrebat Alucard, sărindu-şi rândul.

Când venea vorba despre Rasch, ea era *mult* mai pricepută decât el, aşa că, în loc să se sinchisească să încerce să câştige, el prefera mereu să găsească noi moduri de a-şi irita adversara.

— Sunt zvonuri, a continuat Ciara, terminându-şi următoarea manevră, cum că există o flotă de piraţi pe coasta Hal-ului. Una la fel de mare cât Armata Rebelă.

— Ciudat lucru, a spus Alucard, spionii *mei* spun că au doar patru

corăbii, şi că nu se pot hotărî ce curs să urmeze, darămite ce căpitan să aleagă.

A împins un soldat mai în faţă.

— Şi în Vesk?

— Prinţul încoronat n-a mai fost văzut la curte de săptămâni întregi. Unii cred că e plecat pe mare. Alţii, că ar fi andocat undeva în Arnes şi călătoreşte deghizat ca să-şi salveze fratele mai mic, pe Hok.

Alucard şi-a retras soldatul.

— De ce să-l salveze? De paturi tari şi de metafore încâlcite?

Rhy îl lăsase pe moştenitorul veskan pe mâinile preoţilor de la Sanctuarul din Londra şi toate rapoartele-l descriau drept un învăţăcel strălucit şi din cale-afară de politicos.

În timp ce Ciara se gândea ce mişcare să facă, el s-a lăsat pe spate, frecându-şi o încheietură, cu gândurile aiurea.

Era un obicei care luase naştere cu mult înaintea Fluxului, când se alesese cu cea mai cruntă cicatrice pe care-o avea de la fierul încins pus cu de-a sila pe pielea lui pe când era prizonier, cu metalul înfierbântat până când îi făcuse o gaură în piele. O amintire dureroasă a unei lumi pe care-o lăsase în urmă. În clipa aceea, dunga neagră nu era mai mult decât un fundal pentru argintul topit care-i urca pe braţe, urmărind conturul gulerului, gâtului, tâmplelor lui.

Mulţi, precum Ciara, vedeau argintiul ca pe-o medalie de onoare, un semn al puterii, însă el urâse multă vreme însemnele.

Luni întregi, ori de câte ori dădea cu ochii de sclipirea argintie, o vedea pe surioara lui, Anisa, albă şi moartă, îşi simţea trupul prăbuşindu-se pe podeaua cabinei lui, iar în minte-i ardeau amintirile cele mai cumplite, în vreme ce Osaron îi preschimba spiritul din foc în flacăra unei lumânări. Iar Alucard ştia că flacăra lui s-ar fi stins dacă Rhy Maresh nu l-ar fi găsit acolo, pe podeaua corabiei lui, în pragul morţii. Dacă Rhy nu s-ar fi întins lângă el pe podeaua pătată de sudoare, nu l-ar fi prins de mâini şi n-ar fi refuzat să-i dea drumul.

Luni întregi, ori de câte ori trecea pe lângă o oglindă, se oprea şi se holba, nefiind în stare să se uite la el însuşi. Nefiind în stare să-şi ferească privirea.

A fost doar o chestiune de timp până să-l prindă Rhy holbându-se.

— Ştii, a spus regele, am auzit că modestia e o trăsătură atrăgătoare.

Alucard a reuşit să zâmbească şi i-a răspuns cu o umbră din farmecul lui

obişnuit.

— Ştiu, a zis el, dar e greu când eşti atât de fermecător.

Iar Rhy trebuie să-i fi auzit tristeţea din glas, căci s-a lipit de Alucard şi i-a sărutat scobitura argintată a gâtului.

— Cel mai mult la tine îmi plac cicatricile, a continuat regele, plimbându-şi degetul de la liniile de argint topit la însemnele de la încheieturile mâinilor. Ştii de ce?

— Pentru că erai gelos pe cum arăt? l-a înţepat el.

De data aceea, Rhy n-a râs. I-a pus lui Alucard mâna pe obraz, ferindu-şi privirea de oglindă.

— Pentru că mi te-au adus înapoi.

— E rândul tău, a spus Ciara.

Alucard şi-a dat silinţa să fie din nou atent la tabla de joc.

— Şi cu Faro cum rămâne? a întrebat el, mutând acelaşi soldat. Pretind că ne sunt aliaţi.

— Ambasadorii sunt linguşitori pricepuţi. Ştim amândoi că Faro vrea un război cu Vesk.

— N-au sorţi de izbândă.

— Ar putea avea, dacă Arnes ar porni la luptă cu ei.

Alucard şi-a sacrificat piesele una câte una în timp ce ea vorbea.

— Nici măcar nu-ţi dai silinţa, a şuierat ea, dar el îşi dădea silinţa.

Doar că nu-şi dădea silinţa să câştige. Din nefericire, se părea că Ciara nu era în stare să se prefacă, distrugându-i toate piesele. După încă trei mişcări, jocul s-a terminat. Ea a fluturat din degete, iar un curent uşor de aer a străbătut tabla, doborându-i ultimele piese.

— Încă unul? a întrebat ea, iar el a încuviinţat din cap.

În timp ce ea aranja din nou tabla, el a umplut din nou paharele.

— Ei, şi-atunci? a întrebat el. Cu Mâna cum rămâne?

Auzind de rebeli, Ciara s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mă plăteşti ca să aflu de ameninţări adevărate. Mâna nu-i decât o pacoste măruntă.

— Aşa-s şi moliile, a spus el. Până-ţi rod haina cea mai bună.

Ciara a scos o pipă şi a aprins-o cu degetele. O trâmbă subţire de fum albastru-cenuşiu s-a încolăcit în jurul ei.

— Deci coroana-şi face griji cu adevărat?

— Coroana veghează. Mai ales când prin tot oraşul umblă o adunătură de oameni care vor capul celui ce-o poartă.

Ciara fredona o melodie, încercuind paharul cu un deget.

— Ei, ori e adunătura aia foarte castă, ori se pricepe bine de tot să-şi ţină gura. Din câte ştiu eu, n-am avut pe nimeni de la ei în pat.

— Eşti sigură?

— E adevărat că poartă cu toţii însemnul undeva pe piele?

— Aşa am auzit.

— Atunci sunt destul de sigură, a adăugat ea, zâmbind scurt şi viclean.

Alucard s-a ridicat, deodată neliniştit. Trecuseră câţiva ani de când apăruse pentru prima oară Mâna, iar la vremea aceea, secta părea doar o pacoste, ca o pietricică în pantoful regatului. Dar, cu timpul, devenise ceva mai mult. N-aveau niciun conducător clar, niciun purtător de cuvânt, n-aveau nimic altceva în afară de un mesaj şi un simbol: magia îşi pierdea puterea şi era vina lui Rhy Maresh.

Era ridicol. Fără niciun temei. Un strigăt de luptă al nemulţumiţilor, un pretext pentru a stârni haos şi a-l numi schimbare. Dar erau oameni – oameni amărâţi, furioşi şi lipsiţi de putere, care începeau să-i asculte.

Alucard s-a întins şi s-a îndreptat spre fereastră. Firul de Mătase se afla în partea de nord a oraşului. Dincolo de fereastră, vedea strălucirea stacojie a Insulei şi palatul boltit, al cărui auriu părea a străluci de două ori mai tare pe lângă suprafaţa râului în întuneric.

N-a auzit-o pe Ciara ridicându-se, dar a văzut-o în geam, simţindu-i braţele cum îl cuprindeau.

— Ar trebui să plec, a spus el, cu osteneala strecurându-i-se în glas.

— Atât de repede? a întrebat ea. Încă nu am terminat de jucat.

— Ai câştigat deja.

— Poate. Totuşi, n-aş vrea să se îndoiască cineva de… priceperea ta.

El s-a întors în îmbrăţişarea ei.

— Tu îţi faci griji pentru reputaţia mea sau pentru a ta?

Ea a râs, iar el i-a smuls pipa dintre degete şi a tras pe nas, lăsând fumul îmbătător să-i pătrundă în piept. Apoi s-a aplecat şi a sărutat-o uşor, suflându-i fumul în plămâni.

— Noapte bună, Ciara, a spus el zâmbind, cu buzele lipite de-ale ei.

Pleoapele i-au fluturat, iar ochii i s-au deschis uşor.

— Ce-ţi mai place să mă tachinezi! a spus ea, suflând vorbele odată cu fumul.

Alucard n-a făcut decât să râdă şi să se strecoare pe lângă ea, punându-şi haina pe umeri.

A ieşit în întuneric şi a pornit pe stradă în jos.

Numai pe drumurile cele mai apropiate de râu erau înşiruite crâşme, săli de jocuri şi hanuri. Dincolo de ele, malul de nord făcea loc grădinilor plăcerilor, galeriilor şi domeniilor împrejmuite, cu terenuri bine îngrijite, unde locuiau cei mai mulţi dintre nobilii din oraş.

Ziua fusese senină şi călduroasă, dar în clipa în care el ieşea de la Firul de Mătase, noaptea nu mai era răcoroasă, ci de-a dreptul rece. Urma să vină iarna. Lui Alucard îi plăcuseră mereu lunile de iarnă, cu focurile din vetre, cu vinurile cu mirodenii şi cu nenumăratele petreceri menite să-şi verse furia pe frig şi pe lipsa luminii.

Dar în seara aceea frigul subit îl neliniştea.

În timp ce mergea, a întors cuvintele Ciarei pe toate părţile.

Zvonurile despre Faro şi Vesk erau tulburătoare, dar nu neaşteptate. Ce-l înnebunea era lipsa informaţiilor despre rebeli. Se bizuise pe agerimea minţii Trandafirului, pe priceperea ei în a urmări şi a pune cap la cap fire ale bârfelor. Era o gazdă frumoasă şi plăcută printre oameni, cu tipul de pricepere limpede care dezlega limbi. Nu numai clienţii vorbeau cu ea. O făceau şi celelalte gazde, purtându-i secretele şi mărturisirile cum purtau mierlele ofrandele, fără să poată face deosebirea dintre sticlă şi cristal.

S-a pornit o ploaie rece. Alucard a întors o mână cu palma în sus, iar aerul de deasupra lui s-a arcuit în forma unui coronament, ferindu-l de potop. Nu dădea bine, după socoteala lui, ca învingătorul ultimului *Essen Tasch* să-şi târşâiască picioarele prin Londra precum o mâţă plouată. În jurul lui, oamenii fugeau de vremea rea, îndreptându-se în grabă spre cea mai apropiată prelată, cu capetele plouate.

Lui Alucard nu i-a luat mult timp să-şi dea seama că era urmărit.

Erau pricepuţi, trebuia să recunoască. Se contopeau cu întunericul nopţii care-l înconjura, iar dacă el ar fi fost oricine altcineva, nu i-ar fi văzut, însă în timp ce ochii lui cercetau cu băgare de seamă văzduhul pătat de luminile felinarelor stradale şi străzile ude de ploaie, lumea s-a făcut aurie cu cenuşiu, iar siluetele lor aveau urme stacojii, verzi sau albastre.

L-a trecut un fior; nu tocmai de spaimă, ci de ceva ce semăna mai degrabă cu o bucurie nestăpânită. O parte din el fremăta de încântare, aceeaşi parte care fusese atrasă pentru prima oară de Lila Bard, partea care-l împinsese să se înscrie şi să câştige cel mai mare concurs de magie. Partea din el care era mereu dornică de luptă.

Dar apoi una dintre umbre s-a mişcat, iar el a surprins o uşoară sclipire aurie sub mantaua ei şi, odată cu ea, i-au murit speranţele. Nu erau hoţi, ucigaşi sau rebeli.

Umbrele acelea erau ale palatului. *Res in cal* se numeau. *Corbii coroanei.*

Alucard şi-a dat ochii peste cap şi a fluturat din degete, făcând cu mâna, iar umbrele au dat înapoi pe furiş, fără tragere de inimă, ducând fără îndoială înapoi la palat vorba despre faptele lui.

A mers mai departe, încetinind numai când a ajuns la o răscruce pe care-o cunoştea prea bine. În stânga lui era podul palatului, iar în mijlocul acestuia, *soner rast*, cum se numea palatul, *inima care bate*, înălţându-se deasupra Insulei.

În dreapta lui era drumul care ducea la conacul părăsit al familiei Emery.

Ar fi trebuit să-i fie destul de uşor să se întoarcă şi să plece. Dar nu i-a fost. A simţit ceva trăgându-l de după coaste, precum o ancoră la capătul unei frânghii. Apoi i-a venit în minte zicătoarea, cea pe care încercase s-o rostească în camera Ciarei.

Och ans, is farr, ins ol'ach, regh narr.

Nu era uşor să traduci din veskană. Era genul de limbă în care un cuvânt putea însemna zeci de lucruri, după ordine şi după context. De aceea nu reuşise niciodată mai mult decât să îngaime stângaci câteva propoziţii. Dar pe aceea Alucard o ţinuse minte. Pe aceea o înţelegea.

Capul se rătăceşte, dar inima cunoaşte drumul spre casă.

Dacă se întorcea pe drumul acela, Alucard ştia ce-avea să găsească.

A închis ochii, închipuindu-şi că intra pe poarta deschisă, urca treptele şi dădea uşa de perete, închipuindu-şi-o pe Anisa cum îl cuprindea cu braţele de gât, şi-l închipuia pe tatăl lui, nu o umbră în pragul uşii, ci cu mâna ţinută a mândrie pe umărul lui, pe fratele lui, Berras, ţinând în mână un pahar, spunându-i că era şi timpul să-şi găsească drumul înapoi. Alucard a rămas pe loc, închipuindu-şi o viaţă care nu exista şi nu existase niciodată.

Casa rămăsese în paragină în urma luptei sale cu Berras, fratele lui otrăvit de puterea lui Osaron. Ar fi trebuit dărâmată cu totul – asta-şi spunea în gând de fiecare dată când picioarele-l purtau într-acolo, spre poarta deschisă, de fiecare dată când vedea faţada crăpată, pereţii lăsaţi. Ar fi trebuit rasă de pe faţa pământului. Era încă o cicatrice, una cu care *nu* era nevoit să trăiască. Alucard ştia că nu trebuia decât să ceară, iar Rhy avea să aibă grijă să fie dărâmată.

Dar nu-l lăsa inima să dea ordinul. Nu fusese doar casa fratelui şi tatălui său. Cândva fusese şi casa mamei lui, şi casa surorii lui, şi casa lui. Şi într-un fel îşi dorea să poată crede că ar fi putut fi din nou a lui. Poate că-i spusese asta lui Rhy într-o noapte, după prea multe pahare, pentru că următoarea dată când făcuse un drum până la conacul Emery, îl găsise stând mândru, cu casa reparată cu drag până în cele mai mici amănunte, cu fiecare piatră, stâlp şi geam la locul lui.

Alucard şi-a dat seama, imediat cum a văzut-o, că făcuse o greşeală cumplită. N-o putea suferi. Ura felul în care stătea casa, impunătoare, dar adormită, cu uşile încuiate şi ferestrele întunecate.

Era un monument. O criptă.

Nu-l aştepta nimic altceva acolo în afară de morţi.

Alucard a oftat adânc, apoi a luat-o la stânga, spre pod.

Şi spre palat.

Şi spre casă.

4

Trandafirul Alb stătea la fereastră, urmărindu-l pe Emery, care se îndepărta.

Apoi a luat în mână bucata de mătase care-i servise drept rochie şi a început s-o înfăşoare din nou cu grijă în jurul membrelor, pieptului, mijlocului, legându-şi cu degete agere singura fundă la încheietura mâinii, deşi nu mai avea de gând să se lase dezbrăcată în noaptea aceea.

Dac-ar fi avut, Ciara ar fi coborât treptele şi s-ar fi îndreptat spre salon şi bar şi spre clienţii care-o aşteptau jos. În schimb, a urcat, trecând pe lângă feluritele camere, dintre care cele mai multe erau deja ocupate, şi s-a oprit abia când a ajuns la uşa de la ultimul etaj. Dincolo de acea uşă era camera personală ce-i servea drept birou, locul unde cunoscutul Trandafir Alb ieşea din rolul de gazdă şi intra din nou în cel de femeie de afaceri. La urma urmei, era proprietara bordelului.

Uşa era încuiată – sau, cel puţin, ar fi trebuit să fie. Dar când Ciara a ajuns în capul scării, a descoperit cu mirare că era întredeschisă. Dacă ar fi pus mâna pe clanţă, ar fi găsit-o rece – ba chiar îngheţată – la atingere.

În schimb, şi-a băgat mâna în păr şi a scos una dintre agrafele subţiri din argint, lăsând-o să-i atârne printre degete în timp ce intra.

Camera era aşa cum o lăsase, cu o excepţie vădită. La biroul din lemn pal – biroul *ei* – stătea în clipa aceea un bărbat, de parc-ar fi fost biroul lui. Ea a fluturat din degete şi câteva lumânări s-au aprins, trezindu-se la viaţă şi scăldând camera şi pe intrus într-o lumină galbenă, blândă. Faţa lui sau, mai degrabă, masca pe care-o purta s-a luminat. Era o podoabă, cu suprafaţa ca de aur topit, cu fruntea curbată în sus, precum razele unui soare.

Umerii Ciarei s-au relaxat – îl recunoscuse. Şi-a întipărit un zâmbet pe figură, dar n-a dat drumul agrafei.

— Stăpânul Voalului, a spus ea. Ce te-aduce aici?

Voalul era o altă grădină a plăcerilor, una dintre cele câteva zeci din oraş. Dar, spre deosebire de celelalte, nu rămânea într-un singur loc şi se deschidea numai când i se năzărea stăpânului ei. Acela-i era şiretlicul, era un club numai pe bază de invitaţie, ce se lăsa asemenea umbrei unui nor, cotropind o clădire pentru o singură noapte.

Bărbatul de la birou a desfăcut mâinile şi a spus în veskană: — Te aşteptam.

Ea s-a încordat uşor şi a răspuns în arnesiană:

— Sunt camere mult mai comode în care puteai aştepta.

— Sunt sigur, a spus el, ridicând o sferă din sticlă de pe birou. Înăuntru era suspendat un trandafir alb, păstrat în veşnică înflorire. Dar nu-i niciuna atât de ferită de ochii lumii.

Ciara a ridicat bărbia.

— Cunoşti, mai bine decât multă lume, discreţia gazdelor mele.

El a început să rostogolească sfera pe masă, dintr-o mână în cealaltă.

— Într-adevăr. Chiar au fost… primitoare.

În timp ce se auzeau şoapte din globul din sticlă de pe masă, Ciara l-a cercetat pe Stăpânul Voalului.

Nu-i văzuse niciodată faţa şi nu avea nevoie s-o vadă. Avusese de-a face cu destui clienţi ca să citească adevărurile pe care numai un trup le putea spune. A băgat de seamă felul în care el se lăsase pe scaun – pe scaunul *ei*. Felul în care umplea locul, chiar şi într-un birou privat, de parcă i s-ar fi cuvenit. *Ostra*, şi-a spus ea în gând. Poate chiar *vestra*. Se vedea în ţinuta lui, în moliciunea arnesienei pe care o vorbea şi în formalitatea veskanei, care vădea mai degrabă educaţia decât experienţa. Se vedea în forma mâinilor lui şi în unghiile lui ca nişte semiluni. Se simţea în ironia ce-i răzbătea uşor din voce, de parc-ar fi fost şi ei aşezaţi în faţa unei table de Rasch. Deşi ea bănuia că el nu juca jocuri, dacă nu era sigur că putea câştiga.

Bărbatul a împins din nou sfera din sticlă, însă de data aceasta, când mâna lui stângă a îndepărtat-o brusc, mâna dreaptă n-a făcut nicio mişcare pentru a o prinde. Sfera s-a rostogolit repede pe birou, drept peste margine.

Ciara s-a năpustit înainte şi a prins sfera chiar înainte să se facă ţăndări lovindu-se de podea. A oftat, iar când s-a îndreptat, Stăpânul Voalului era chiar acolo, ieşise din spatele biroului şi se afla în faţa *ei*, atât de aproape, încât ea *aproape* că-i vedea ochii din spatele măştii.

O singură şuviţă de păr negru, buclat se iţea de după colţul măştii aurii. Ea a întins mâna, de parcă ar fi vrut să i-o dea după ureche, cu degetele pregătite să-i tragă masca deoparte, însă mâna lui a apucat-o de încheietură, iar răceala degetelor lui a ars-o ca focul. Ea a tresărit, dar el a strâns-o şi mai tare, părând a se bucura de stinghereala ei. Avusese de-a face cu destui clienţi încât să-i recunoască pe cei care găseau plăcere în durerea celorlalţi. S-a luptat cu impulsul de a-i înfige agrafa din argint în coastă şi a zâmbit, în ciuda răcelii.

— Pentru asta există alte camere, a spus ea pe un ton măsurat. Şi alte gazde.

— Că veni vorba de gazde…

I-a dat drumul, reluându-şi locul – locul *ei*.

— Am venit să angajez trei, pentru următoarea mea deschidere. Va fi mai multă lume.

— Poate-ar trebui să angajezi mai multe de-ale tale, în loc să le împrumuţi pe ale mele, a spus ea.

— Frumuseţea Voalului e că e mereu în schimbare. Niciodată aceeaşi grădină…

— Niciodată aceleaşi flori.

— Întocmai, a spus el.

Ciara şi-a coborât privirea spre încheietura mâinii, văzându-şi pielea roşie din pricina răcelii stăruitoare.

— Te va costa de două ori mai mult. Din pricina riscului.

— A riscului?

Ea nu-l *vedea* ridicând din sprânceană, dar auzea în glas c-o făcuse.

— Afacerea noastră răspunde nevoii unor clienţi diverşi, însă consorţii mei au băgat de seamă că mulţi dintre clienţii tăi poartă acelaşi însemn. A privit în jos spre globul de sticlă din mâna ei. Ei sunt, bineînţeles, discreţi. Dar cred că vei fi de acord cu mine că, în cazul de faţă, discreţia merită un preţ crescut.

În timp ce vorbea, a văzut chiciura întinzându-se pe fereastră, a simţit aerul din jurul ei răcindu-se, destul de tare încât, dacă respira pe gură, şi-ar fi văzut răsuflarea. Senzaţia era groaznică, înfiorătoare, de parcă degetele lui i s-ar fi plimbat pe piele. Ciara s-a încordat, iar căldura a revenit. N-avea de gând să se lase să tremure în propria casă.

Stăpânul Voalului s-a lăsat pe spate în scaun.

— Poate că e adevărat ce spui, a zis el, poate că nu e. Noi suntem plătiţi să trecem cu vederea amănunte despre clienţii noştri.

— Discreţia nu-i acelaşi lucru cu ignoranţa, i-a răspuns ea. Nu se întâmplă nimic în bordelul meu fără ştirea mea. Şi sunt în stare să pun rămăşag că nu se întâmplă nimic în Voal fără ştirea ta.

Ea a cercetat masca aurie şi pe bărbatul din spatele ei.

— Tocmai m-am văzut cu consortul regelui.

Stăpânul Voalului a înclinat capul.

— Aici? S-a răcit patul regelui?

— A venit să caute informaţii. La palat sunt îngrijorări. Bănuieşte că eu aş fi auzit ceva. Mi-ar fi dat bani frumoşi. Dar nu i-am dat nimic.

— Şi totuşi, te dai de gol în faţa mea.

Ciara a ridicat din umeri.

— Nu se cheamă că te dai de gol dacă vrei într-adevăr să dezvălui ceva. Vreau să-ţi fie limpede de ce parte mă aflu.

— Atunci susţii cauza?

Din vocea lui răsuna mirarea şi, pentru prima oară, ea s-a întrebat dacă Stăpânul Voalului făcea mai mult decât să *găzduiască* Mâna în localul lui.

Ciara a căzut pe gânduri.

— N-am nimic împotriva coroanei. Şi nici cauza voastră nu mi-e dragă. Dar afacerile-s afaceri, iar afaceri ca ale noastre merg mai bine în vremuri de… restrişte.

A pus sfera din sticlă cu trandafirul alb în ea la loc pe birou – pe biroul *ei*.

— Pe de altă parte, discreţia consorţilor mei o fi gratuită, dar a mea o să te coste.

El s-a ridicat în picioare, băgând o mână în buzunar.

— Trei gazde ar trebui să fie de ajuns, a spus el, punând o grămăjoară de lishi din argint pe marginea biroului.

Pe lângă acelea, a adăugat un singur lin roşu, amărât.

— Pentru osteneală, a spus el, iar în ciuda măştii, ea a auzit limpede amuzamentul din glasul lui, apoi a trecut uşor de ea şi a ieşit pe uşă, lăsând în urmă un curent de aer rece.

Ciara l-a urmărit coborând treptele, dar nu s-a mişcat până n-a fost *sigură* că Stăpânul Voalului plecase.

5

UNDEVA ÎN LARGUL MĂRII

La câteva ore după ce porniseră în larg, primii doi bărbaţi i-au explicat planul.

Aveau să jefuiască *Ferase Stras.*

Al treilea bărbat asculta, iar entuziasmul i se preschimba încet, încet în groază.

Auzise poveşti despre piaţa plutitoare, pe vremea când încă era doar fiul negustorului, şi nu un viitor erou.

Nu se ştiau multe despre legendara corabie, care făcea negoţ cu cele mai primejdioase lucruri din imperiu. În ciuda numelui, corabia nu era tocmai o piaţă, ci mai degrabă un seif, un loc în care se ţinea la păstrare magia interzisă. Puţine lucruri de la bord erau, de fapt şi de drept, de vânzare, iar acelea ajungeau numai la cumpărătorii potriviţi, aleşi de doamna căpitan a corabiei, Maris Patrol.

Unii spuneau că era o fantomă, legată pe veci de nava ei. Alţii spuneau că era doar o babă – deşi era bătrână de când exista *Ferase Stras.*

Era cu neputinţă să *găseşti* piaţa fără o hartă, şi singurele hărţi care duceau într-acolo nu păreau a duce nicăieri – dacă nu ştiai să le citeşti. Şi dacă reuşeai să-ţi găseşti drumul spre ea pe calea apei, nava nu putea fi cucerită, pentru că niciun oaspete nu putea pune piciorul pe punte fără invitaţie. Şi chiar şi aşa, nu aveai cum s-o jefuieşti, căci peceţile puse asupra ei erau dense ca vopseaua, şi nu doar că înăbuşeau orice magie, ci preschimbau trupul oricărui hoţ în cenuşă înainte ca acesta să ajungă la balustradă.

Era un plan sortit pieirii, o misie fără sorţi de izbândă, şi totuşi, după două zile, erau acolo, îngrămădiţi pe platforma din afara *Ferase Stras*, aşteptând să fie poftiţi să urce pe corabie.

Era o margine îngustă, mult deasupra apei, nu mai mult de-o scândurică prinsă de partea laterală a corabiei, prea mică pentru trei bărbaţi şi un cufăr, astfel că, în timp ce primul bărbat bătea la uşă, al treilea stătea agăţat de partea din spate, destul de aproape încât să simtă partea unde i se termina platforma sub călcâie. Inima-i bubuia, la graniţa dintre încântare şi spaimă. S-a gândit la Olik, eroul care urca drept pe corăbiile inamicilor şi se simţea

ca acasă. La Olik, care-şi ferecase frica într-o cutie de metal şi-o aruncase pe fundul mării. Al treilea bărbat s-a închipuit strângând tot ceea ce simţea şi lăsându-şi emoţiile să cadă peste margine în urma lui, rămânând sigur şi statornic.

Totuşi, şi-ar fi dorit să aibă o mască, precum prietenul lui Olik, Jesar, cel înspăimântător ca o nălucă. Eroul nu purta niciodată mască, însă al treilea bărbat ştia bine cât de multe dezvăluiau chipurile. Din nefericire, ştia şi că nu aveau să fie primiţi la bord cu asemenea ascunzişuri, aşa că a încercat să-şi păstreze trăsăturile netede, fruntea descreţită şi gura închisă. Se străduia să-şi facă o mască din propria figură.

Primul bărbat a ciocănit din nou la uşa simplă din lemn.

— Or fi murit, a mustăcit al doilea, când tot n-a venit nimeni.

— Bine-ar fi să nu, a mârâit primul, sprijinindu-şi cizma de cufăr. Nu ştim dacă peceţile-s legate de navă sau de trupurile de la bord.

Al treilea n-a spus nimic, n-a făcut decât să privească ţintă spre piaţa plutitoare, întrebându-se câte dintre poveşti erau adevărate. Dacă la bordul corabiei erau într-adevăr talismane în stare să crape munţii sau să cufunde mii de oameni într-un somn adânc. Săbii care vărsau secrete în loc de sânge şi oglinzi care arătau viitorul omului, cuşti din metal care prindeau şi păstrau magia, mintea, sufletul cuiva.

— Oare să intrăm şi gata? a întrebat al doilea.

— N-ai decât să intri, a răspuns primul. Eu le-am spus că nu ne trebuie *trei* oameni pentru misia asta.

Al doilea şi-a frecat degetele, iscând o flacără. Aceasta s-a aprins, însă în timp ce-o apropia de uşă, focul a pâlpâit, stins de puterea peceţilor din piaţă.

Al treilea şi-a tras nelinişti de tunică.

Era îmbrăcat, precum ceilalţi, în veşmintele negre cu ţesătură aspră obişnuite printre piraţi. Îl zgâriau mai tare decât se aşteptase. Olik nu spusese niciodată nimic despre asta. Nici despre modul în care zgâlţâitul neîncetat al unei bărci îţi întorcea stomacul pe dos.

În cele din urmă, uşa s-a deschis cu un zdrăngănit.

El a ridicat privirea, aşteptându-se s-o vadă pe infama Maris Patrol, dar a dat în schimb de-un bărbat îmbrăcat cu o manta albă, curată, cu glugă.

Nepotul cel mai mare al căpitănesei, Katros. Administratorul corabiei.

Avea umerii laţi şi pielea de culoare închisă, cu o pojghiţă de sudoare pe frunte, de parc-ar fi fost bolnav. Dar nu era bolnav, la drept vorbind. Era drogat. Fratele mai mic al lui Katros, Valick, se ducea cu câte-un schif la

ţărm de două ori pe lună şi se întorcea ticsit de mâncare şi de băutură, din care ultimul transport fusese combinat cu savarin, o pulbere fără miros care slăbea trupul şi tulbura mintea. Cea mai mare parte din toxină fusese pusă în vinul preferat al lui Maris, de la o podgorie care în clipa aceea slujea Mâna.

S-o fi simţit cu dare de mână.

Nu era *otravă*, şi-a reamintit el în timp ce Katros se clătina pe picioare, iar pielea-i căpăta o nuanţă cenuşie. Olik nu se îndeletnicea cu omorurile – se străduia din răsputeri să se ferească de morţile în zadar, dacă era cu putinţă, şi la fel avea să facă şi el. Pe lângă asta, şansele erau prea mari ca vrăjile de la bord să prindă. Dar unii luau savarin de plăcere. Primejdia stătea doar în doză, iar aceasta era în mâinile băutorului.

Katros Patrol şi-a dres vocea şi s-a echilibrat.

— Darurile, a spus el, întinzând mâna.

Al treilea bărbat a atins cufărul cu vârful piciorului.

— Noi vindem, nu cumpărăm.

Dar administratorul corabiei n-a făcut decât să ridice din umeri.

— N-are însemnătate.

Al treilea bărbat a priceput. Nu era doar un prag. Intrarea la *Ferase Stras* era un hotar, şi orice hotar cinstit cerea un preţ. Un preţ pentru a intra în piaţă, pentru simplul fapt de-a călca printre mărfurile din ea. Şi, după cum se spunea în poveşti, nu ajungea ceva întâlnit la tot pasul, precum monedele. Trebuia să te desparţi de ceva deosebit, care să intre la colecţia lui Maris.

Andocaseră mai devreme la Sachenroche tocmai în acest scop.

Primul bărbat a întins o foaie de hârtie legată cu panglică. Era o pagină dintr-o carte al cărei loc fusese cândva în Londra Neagră.

Al doilea bărbat a scos un creion, cu miezul plin de praf de sânge în loc de cărbune şi vrăjit să scrie numai adevăruri.

Când i-a venit rândul, al treilea bărbat a băgat mâna în buzunar, plimbându-şi degetele pe marginea rece a suprafeţei de sticlă înainte de-a scoate obiectul. Era un disc, cam de mărimea palmei lui. Petrecuse ultimele ore din călătoria dinspre piaţa neagră spre piaţa aceea privind ţintă spre suprafaţa lui.

Era vrăjit să răspundă la o singură întrebare: *O să mor astăzi?*

Când sticla se înnegrea, răspunsul era *da*.

Nu voia să se despartă de dar – simţea în adâncul fiinţei că era menit să fie al lui –, însă şi-a spus că, dacă era adevărat, avea să-şi găsească drumul

înapoi spre el.

Obiectele înzestrate cu putere aveau un fel al lor de-a face asta.

În timp ce-l ţinea ridicat pentru ultima oară, şi-a pus întrebarea în gând şi a răsuflat uşurat când suprafaţa de sticlă a rămas limpede.

Bineînţeles că nu avea să moară, s-a gândit.

La urma urmei, povestea aceea era a lui.

A urmărit cele trei daruri făcându-se nevăzute în mâneca din in alb a lui Katros Patrol. Apoi uşa pieţei plutitoare s-a deschis larg, făcându-le loc spre întâlnirea cu soarta.

Camera era slab luminată şi ticsită de dulapuri. Pe fiecare poliţă luceau obiecte, iar singura suprafaţă curată era un birou din lemn lângă care stătea o sferă mare şi neagră, deşi el nu-şi dădea seama dacă era făcută din sticlă sau din piatră. Stătea într-un suport, ca un glob, iar suprafaţa-i era la fel de netedă şi de goală precum a hărţilor ce duceau la *Ferase Stras*.

Al treilea bărbat a zărit o mască, o piesă frumoasă din argint topit, pe un şemineu, iar degetele i-au zvâcnit de lăcomie.

— Unde-i doamna căpitan? a întrebat primul bărbat, cu ochii la biroul gol.

— O să vină când o să fie nevoie de ea, a spus Katros, scoţându-i pe uşa biroului şi îndreptându-se spre punţi.

Acolo, l-au găsit pe celălalt nepot al lui Maris, sprijinit de catarg, îmbrăcat în acelaşi alb imaculat – atât de nelalocul lui în sarea şi jegul mării –, care ori nu băuse, ori era tare din fire, căci părea voinic şi stăpân pe picioarele lui, neatins de savarin.

Ceilalţi doi bărbaţi cărau cufărul, al cărui conţinut zdrăngănea, dar al treilea privea în jur, uluit de labirintul de coridoare, trepte şi corturi, care se înălţa ca un oraş în miniatură în jurul punţii. S-a îndreptat ca plutind spre o nişă, unde un baston stătea într-o vitrină din sticlă, cu capătul de bronz lustruit sculptat în forma unui cap de corb. N-avea nicio vrajă scrisă pe suprafaţă, însă era de-o frumuseţe hipnotizantă.

— Ce face ăsta?

Nu şi-a dat seama că vorbise cu voce tare până când feţele nu s-au întors spre el.

— Dacă nu ştii, atunci nu ţi-e menit, a spus Valick, apoi s-a întors din nou spre ceilalţi doi bărbaţi. Aţi venit să faceţi schimb sau să vindeţi?

— Depinde, a spus primul bărbat, dacă aveţi ceea ce căutăm.

— Şi ce-ar fi asta? a întrebat Katros, făcând un pas înainte.

Al doilea bărbat a scos o foaie de hârtie împăturită, pe care era desenat obiectul. Era cam de mărimea unui set de vrăji elementare pentru copii şi nu părea mare lucru de capul lui, dar, la urma urmei, la fel se putea spune şi despre un cuţit pentru fructe, iar acela putea tăia destul de adânc încât să ucidă.

Katros a cercetat desenul o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu avem aşa ceva aici.

Minţea.

Tânărul care fusese fiul negustorului şi-a trosnit încheieturile degetelor. Era semnalul asupra căruia se înţeleseseră, iar ceilalţi doi l-au auzit.

— Atunci presupun, a spus cel care se numise conducător, că suntem aici numai ca să vindem.

— Asta ar presupune că noi vrem să cumpărăm, a spus Katros, făcând un semn din cap către cufăr. Arătaţi-ne ce-aveţi.

Al doilea bărbat a tras la o parte încuietorile şi a ridicat capacul.

Al treilea a privit cufărul deschizându-se şi o grămadă de material textil prăvălindu-se din el. Nu era mătase sau catifea, ci o stofă grea, de culoarea coronamentului unei păduri în amurg. Nu arăta în vreun mare fel, dar la urma urmei, desigur, toate poveştile erau pline de artefacte puternice deghizate în mărfuri de rând.

— E croită ca să-l apere de magie pe cel ce-o poartă, a spus al treilea, scoţând stofa din cufăr şi punându-şi-o pe umeri. Dă-mi voie să-ţi arăt cum funcţionează.

Valick s-a încruntat.

— Nava e vrăjită.

— Aha, a răspuns omul, dar e un tip de vrajă care încă merge, chiar şi aici.

A zâmbit rece.

— Peceţile.

Cuvintele lui au avut aceeaşi urmare ca un fitil aprins. Ardeau pe chipul lui Valick, se aprindeau în ochii încă tulburaţi de drog ai lui Katros, pe când cei doi administratori ai *Ferase Stras* îşi dădeau seama ce aveau de gând să facă în continuare.

Al doilea bărbat băgase deja mâna în cufăr, strângând cu degetele mânerul sabiei pe care-o ascunsese sub manta. A aruncat arma în aer. Aceasta a spintecat văzduhul, înfigându-se în pieptul lui Valick Patrol. Katros a răcnit şi s-a năpustit asupra atacatorului, iar cei doi s-au prăvălit pe

punte în timp ce primul hoţ a luat-o la goană, făcându-se nevăzut în labirintul de camere.

Al treilea s-a îndreptat împleticindu-se spre cufărul deschis, dar o mână l-a prins de picior, iar el a căzut pe punte.

Valick zăcea cu răsuflarea tăiată, cu sângele scurgându-i-se printre degete şi printre dinţi. Tunica lui albă avea o pată roşie în locul în care cuţitul îi fusese înfipt între coaste, dar mâna lui liberă strângea glezna tânărului ca o menghină.

— Ai să mori, a mârâit administratorul.

— Nu astăzi, a răspuns el, imitând vocea unui pirat şi eliberându-se cu o lovitură de picior.

Dar Katros reuşise să câştige teren în lupta lui şi l-a trântit din nou pe al doilea hoţ de catarg. Toată nava s-a cutremurat de forţa loviturii, iar în timp ce atacatorul lui se chircea pe punte, Katros s-a întors împotriva *lui.*

Al treilea bărbat a aruncat mâna în faţă, având de gând să cheme o pală de vânt – uitând că nava nu avea să-i îngăduie aşa ceva. Nu s-a ridicat niciun val de aer pentru a-l întâmpina pe Katros Patrol, care înainta furtunos. Dacă administratorul s-ar fi simţit bine, dacă n-ar fi avut tăietura de la tâmplă, dacă savarinul nu i-ar fi năvălit prin vene, atunci discul de sticlă s-ar fi înnegrit cu siguranţă când îl întrebase dacă avea să moară în ziua aceea. Dar Katros se clătina pe picioare, iar el era treaz, ager şi-şi dorea cu disperare să fie erou.

A dat înapoi în pas ca de dans, scoţând o sabie din străfundurile cufărului şi lovind în afară, prea larg. A lovit din nou, iar de data aceasta, braţul lui Katros s-a ridicat ca să pareze lovitura. Tăişul s-a îndreptat în jos, iar el s-a aşteptat să simtă carnea sfârtecându-se, însă oţelul s-a ciocnit răsunător de oţel când inul alb s-a desfăcut şi a scos la iveală o apărătoare de braţ din metal.

Al treilea bărbat a întors sabia şi a lovit din nou, în sus, spre faţa lui Katros, dar, spre groaza lui, administratorul de pe *Ferase Stras* a *prins* tăişul. O palmă masivă a plesnit latul sabiei, iar o clipă mai târziu, aceasta a fost smulsă din strânsoarea celui de-al treilea bărbat şi întoarsă împotriva lui.

S-a ferit din calea ei răsucindu-se sau, cel puţin, a încercat, dar i-a simţit colţul muşcându-i din cămaşă, cioplindu-i o crestătură superficială, a cărei fierbinţeală cumplită de-abia a avut timp s-o simtă, să se gândească la faptul că *Olik* nu părea să simtă niciodată durere în toiul bătăliei…

Apoi Katros l-a lovit. Cu putere.

A văzut alb în faţa ochilor, apoi roşu, în timp ce cădea pe punte cu sângele scurgându-i-se din nas. Durerea-i suna în cap şi-i înceţoşa privirea, iar în ciuda haosului ce izbucnea în piaţa plutitoare, fostul fiu al negustorului s-a simţit *jignit.*

Îi venea să spună că existau nişte reguli. Era un afront să foloseşti mâinile goale, să loveşti pe cineva cu carnea goală în loc de foc, apă sau pământ.

În schimb, a scuipat sânge pe punte şi s-a rostogolit pe spate la timp ca să-l vadă pe Katros Patrol cu bocancul ridicat, pregătit să-i zdrobească craniul.

În clipa aceea, lumea parcă a încetinit. Nu era lucrarea vreunei vrăji. Nu era magie în asta. Era pur şi simplu clipa în care cineva întorcea ultima carte la Sanct după ce se paria tot potul. Simţământul de prăbuşire de după ce-ţi dădeai seama că ai jucat la noroc. Şi ai pierdut.

Dar bocancul n-a mai coborât.

Chiar în clipa aceea, al doilea bărbat, revenindu-şi din ameţeală, s-a aruncat din nou asupra lui Katros, apucându-i mantaua în pumn. Capul celui de-al treilea încă suna, dar a văzut oţelul străfulgerând prin aer, a auzit trosnetul trupurilor ce se loveau de o balustradă din lemn, apoi cei doi bărbaţi s-au făcut nevăzuţi peste marginea navei, prăbuşindu-se în marea de dedesubt.

Al treilea bărbat nici nu-şi amintea când se ridicase în picioare, dar se ridicase şi se îndrepta împleticindu-se spre sursa sunetului, când a văzut strălucirea unei mantii verzi, iar primul bărbat şi-a făcut apariţia, alergând pe punte cu un pachet sub braţ.

Reuşise. Reuşiseră.

Primul bărbat s-a îndreptat în goană spre balustradă, având limpede de gând să sară peste golul îngust dintre *Ferase Stras* şi schiful lor. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost Valick Patrol. Tânărul reuşise să se ridice cumva în genunchi, apoi în picioare şi, în ciuda tunicii înroşite de sânge, şi-a adunat puterea ce-i trebuia ca să întindă mâna după hoţ în timp ce gonea pe lângă el, l-a prins pe celălalt bărbat de marginea mantalei, apucându-i cu degetele însângerate ţesătura scumpă. Clema i s-a desprins chiar în clipa dinainte de-a ajunge la marginea balustradei.

Iar în toată lumea s-a văzut o străfulgerare albastră.

Ca un fulger întors pe dos, părea a fi ieşit din trupul bărbatului în timp ce

atingea peceţile corabiei. Un bubuit ca de tunet, ca de uşă trântită, a răsunat prin aer, apoi primul bărbat a fost aruncat în spate, cu trupul preschimbat într-o coajă arsă când a ajuns pe punte.

Iar obiectul – lucrul după care veniseră tocmai până acolo, lucrul de mare preţ care-avea să-i ajute să schimbe lumea – sărea cu putere lovindu-se de punte, tot numai metal îndoit şi aşchii din lemn. Câteva bucăţi din el s-au desprins cu totul în timp ce se rostogolea.

Primul bărbat era o epavă care mocnea, al doilea căzuse peste bord cu Katros Patrol, Valick murise în sfârşit din pricina rănilor, iar în tăcerea scurtă, dar zdrobitoare, al treilea bărbat şi-a dat seama că era singurul supravieţuitor.

Însă nu pentru multă vreme.

Auzea zgomotele oamenilor ce se luptau dedesubt, aşa că a înaintat împleticindu-se, cu cizmele alunecându-i în sânge, în timp ce culegea de pe jos obiectul stricat, care părea şi mai mic, fiind spart în câteva bucăţi pârlite şi fumegânde.

„Atâta muncă”, s-a gândit al treilea bărbat, „pentru asta.”

A apucat mantaua verde din locul în care stătea, şi-a pus-o pe umeri şi i-a strâns faldurile la piept în timp ce alerga spre marginea corabiei, apoi a sărit. De data aceasta, n-a fost niciun fulger albastru, n-a răsunat niciun tunet cumplit. N-a simţit decât o opintire scurtă, zgâlţâitoare, de parcă i-ar fi fost înfipt un cârlig în trup, iar un fir s-ar fi întins ca să-l tragă înapoi. Dar apoi firul a plesnit, iar hoţul a căzut.

A aterizat cu putere pe podeaua schifului care-l aştepta, s-a rostogolit şi s-a ridicat în picioare, strângând în continuare rămăşiţele obiectului la piept. Era stricat, dar tot ce se strica putea fi reparat. A adunat bucăţile în manta şi s-a ridicat în picioare. A încercat să se agaţe de-o rafală de vânt, nădăjduind ca magia şi curajul să nu-l lase – şi, eliberat de peceţile de pe *Ferase Stras*, văzduhul l-a întâmpinat, umflând pânzele. Câteva clipe mai târziu, schiful se întorsese şi cresta iute valurile, ducându-l departe de piaţa plutitoare.

Al treilea bărbat, care era în clipa aceea *ultimul* bărbat, a scos un chiot scurt de biruinţă.

Spuneau că nu se poate, dar el reuşise.

Jefuise corabia *Ferase Stras.*

Şi-a frecat pieptul, unde începuse să simtă o durere uşoară. Dar era una din zeci de dureri, aşa că nu a luat-o în seamă.

Discul din sticlă avusese dreptate.

Nu avea să moară în ziua aceea.

6

Maris Patrol avea foarte puţine vicii.

Îi plăceau smochinele uscate şi cearşafurile din mătase, argintul pur şi secretele. Şi băuturile spirtoase, din care-şi îngăduia să guste de cele mai multe ori noaptea, dar cu măsură. Un păhărel de slabambră{2} înainte de culcare, ca să-şi ostoiască durerea din oasele bătrâne şi să-şi liniştească mintea. Niciodată nu bea destul cât să-i deranjeze echilibrul sau să-i tulbure gândurile.

Astfel încât şi-a dat seama, când s-a trezit cu gust de cenuşă în gură şi cu capul bălăbănindu-i-se ca o lagună după furtună, că fusese drogată.

Fante de lumină se revărsau printre perdelele cabinei ei. S-a ridicat, cu membrele tremurând de efort. Era bătrână – mai bătrână decât mulţi –, cu nişte riduri ca nişte crestături în pielea brună, dar mâinile pline de inele îi erau încă statornice, iar şira osoasă a spinării îi stătea dreaptă. A început să asude când s-a străduit să se ridice, lăsându-se din nou pe marginea patului.

— *Sanct!* a înjurat în barbă, iar grămada de oase şi blană care era câinele ei a ridicat privirea de pe covoraşul din apropiere, auzindu-şi pe neaşteptate numele.

Sunetul vocilor a răzbătut până la ea de pe punţile corabiei. Nu erau voci ridicate, dar era vorba despre *Ferase Stras*, iar pereţii nu păstrau secrete, nu în faţa ei. Două dintre voci erau ale nepoţilor ei, dar celelalte erau străine. O voce micuţă din străfundul minţii ei îi spunea să stea acolo, să se odihnească, să-i lase pe Valick şi pe Katros să le poarte de grijă clienţilor. Într-o bună zi, ei aveau să fie răspunzători de bunul mers al pieţei. Într-o bună zi – dar Maris încă era căpitanul acelei nave, iar ei or fi fost bărbaţi în toată firea, dar tot erau tineri şi…

A răsunat un strigăt, un strigăt de durere, spintecând văzduhul, iar Maris s-a ridicat în picioare. Aproape că i-au cedat genunchii de bruscheţea sunetului, dar a reuşit să ajungă la dulapul de lângă uşă, a deschis un sertar greu şi a scotocit prin el până când a găsit fiola, cu lichidul dinăuntru precum perlele topite. A dat-o peste cap, înghiţind conţinutul, care avea gust de metal, lăsând o dâră de gheaţă. Neplăcut, da, dar membrele au încetat să-i mai tremure. Răsuflarea i s-a domolit. Sudoarea i-a umezit din nou pielea, dar avea luciul perlat al băuturii, iar în timp ce şi-o ştergea de pe frunte, şi-a revenit pe deplin în simţiri.

Şi-a luat roba din cuiul din apropiere şi încă-şi acoperea cu ea oasele bătrâne când peceţile de pe *Ferase Stras* s-au făcut ţăndări.

Forţa exploziei a cutremurat corabia, iar Maris a înjurat din nou cu voce tare. Numai un neghiob ar fi încercat să jefuiască piaţa plutitoare. Dar ea trăise destul încât să ştie că lumea era plină de neghiobi.

A luat-o la goană prin cabină, iar Sanct s-a ridicat din locul în care stătea cuibărit şi a pornit precum o nălucă pe urmele ei. Maris şi-a luat iute pumnalul de pe birou, a trântit de perete uşa cabinei şi a ieşit pe puntea superioară, cu părul argintiu despletit şi nesupus în bătaia vântului.

— *Venskal,* i-a spus ea câinelui. *Aşteaptă.*

A trecut în tăcere prin labirintul de holuri, uitându-se în trecere după dulapuri rupte, după semne de furt. Dinspre puntea principală răsunau zgomotele unei lupte, urmate de un pleoscăit, de târşâitul cizmelor pe lemn. Ea a scos un pumnal din teacă şi a coborât pe trepte.

Dar până a ajuns pe puntea principală, tabloul era ciudat de liniştit.

Corabia se legăna uşor de la forţa peceţii aruncate în aer, iar Maris simţea duhoarea sângelui şi a magiei. Un cufăr stătea deschis şi gol pe punte, iar trupul neînsufleţit al unui hoţ zăcea la jumătatea drumului spre balustradă. Nu rămăsese din el mai mult de-o coajă înnegrită. Nu era nici urmă de Katros, dar la câţiva paşi distanţă, a dat peste nepotul ei cel mai tânăr, Valick, cu tunica odinioară albă pătată de sânge. Băltea sub el, precum o umbră ce se întindea pe punte. Faţa-i era întoarsă în sus, cu ochii îndreptaţi spre cer, deschişi şi goi.

Maris a îngenuncheat lângă el, trecându-şi o mână plină de inele prin părul negru al lui Valick. N-avea niciun fir cărunt.

— *Venskal,* a şoptit ea din nou, de data aceasta către cadavrul nepotului ei.

Ştia că exista o ordine în lume, că fiecare lucru-şi avea timpul lui. Ştia că era interzis să intri în pârâul magiei şi să încerci să-i schimbi cursul. Dar Maris Patrol era căpitanul unei nave care făcea negoţ cu lucruri interzise.

Şi le-ar fi folosit pe oricare dintre ele ca să-şi readucă nepotul la viaţă.

Şi-a scos un inel de pe mâna dreaptă. Era un inel greu din argint, dar când a strâns pumnul în jurul lui, metalul s-a făcut ţăndări, apoi a dispărut, scoţând la iveală un fir subţire şi lung de aur.

Încă-şi lega un capăt al firului la încheietura mâinii când Katros a făcut un salt în sus peste marginea corabiei, cu cizmele pleoscăind când au atins puntea.

I-a dat drumul celui de-al doilea hoţ pe punte, unde bărbatul s-a pornit pe tremurat şi a vărsat, cu apa de mare făcându-l să horcăie. Capul i-a căzut pe spate, iar membrele i-au rămas fără vlagă.

Mintea lui Maris a început să se învârtească în toate părţile. Ar fi trebuit să-l ţină în viaţă, să-l ia la întrebări, să afle răspunsuri.

Dar mai era şi Valick.

Nepotul ei mai mare trebuia să fi băgat de seamă chinul din privirea ei, căci şi-a stors apa mării din cămaşă şi a spus:

— I-am rupt falca. Mira-m-aş să poată vorbi.

Ea i-a aruncat lui Katros o privire plină de recunoştinţă, apoi a început să lege firul auriu de încheietura moale a bărbatului, nu de a ei. Părea la fel de plăpând ca un fir de păr, dar s-a ţinut tare, chiar înfigându-se în piele. A răsucit celălalt capăt în jurul palmei lui Valick, îndoindu-i degetele fără viaţă ca să-l prindă.

Katros s-a uitat la scena asta cu o privire sumbră şi, dac-o judeca pentru că folosea o asemenea magie interzisă, nu a făcut-o cu voce tare. Ştia că ar fi făcut la fel pentru el.

Maris l-a strâns pe cel mai tânăr nepot al ei de mână şi a rostit un singur cuvânt, cel gravat pe dinăuntrul inelului greu din argint. Vraja s-a aprins ca un fitil şi a început să ardă firul auriu, mutându-se de la trupul hoţului la cel al lui Valick.

De la cel viu la cel mort.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Maris, urmărind lumina cum mergea în jos pe firul auriu, lăsându-l negru în urmă.

— Hoţi, a răspuns Katros. Au urcat la bord dându-se drept clienţi, spunând că aveau ceva de vânzare. A făcut un semn din cap spre cufărul gol. Era o manta, croită ca să apere de peceţi.

Maris a privit spre cadavrul pârlit de pe punte. Hainele negre, arse îi erau lipite de piele.

— Tare mult l-a mai ajutat!

— A fost un şiretlic, a spus Katros, dar Maris nu-l mai asculta.

În clipa aceea, lumina a ajuns la mâna lui Valick şi s-a stins. În timp ce ea dispărea, hoţul a rămas nemişcat, iar Valick a inspirat cu putere. Hoţul s-a lăsat în braţele morţii, pieptul lui Valick s-a ridicat şi a coborât, iar Maris însăşi a răsuflat în cele din urmă uşurată.

Se simţea obosită, de parcă ar fi plătit ea însăşi cu viaţa până la urmă.

— Neghiobi, a bodogănit ea, ridicându-se în picioare. Doi oameni

singuri au crezut c-o să poată jefui corabia *mea?*

În clipa aceea, Valick a deschis ochii şi a rostit un cuvânt care a trimis fiori pe şira spinării bătrâne a lui Maris.

— Trei.

Maris a întors deodată capul spre faţa lui.

— Poftim?

Valick s-a ridicat în capul oaselor, făcând o grimasă în timp ce rana dintre coaste i se închidea.

— Erau trei, a spus el tuşind, cu dinţii încă mânjiţi de sânge. Unul a scăpat.

Maris s-a îndreptat, scrutând orizontul. Era aproape de amurg, iar graniţa dintre mare şi cer era învăluită în ceaţă, dar în depărtare vedea silueta unei bărcuţe ce se retrăgea. A încercat să aprecieze distanţa, dar *Ferase Stras* nu era o corabie menită să se mişte iute. Cineva îi jefuise corabia. Şi scăpa. Dar nicio pecete n-avea să-l scape de numeroasele vrăji de protecţie pe care le aruncase asupra pieţei.

— Iute sau încet, a spus ea, pe jumătate pentru sine, celelalte peceţi îşi vor face datoria.

— Căutau ceva, a spus Katros.

— Şi au găsit ce căutau, a zis Valick.

Maris s-a înfuriat când Katros a scos o foaie de hârtie din hainele îmbibate în apă. Cerneala se scursese, iar pergamentul de-abia mai era întreg, dar ea-şi cunoştea fiecare piesă din colecţie.

Chiar şi pe-aceea.

Era o sumedenie de obiecte la bordul *Ferase Stras*, toate interzise. Dar *interzis* putea însemna multe lucruri. Erau talismane precum inelul pe care tocmai îl folosise, interzise pentru că nu se supuneau legilor naturii. Erau altele care puneau stăpânire pe minte şi pe voinţă, interzise pentru că nu se supuneau legii controlului. Erau lucruri interzise pentru puterea magiei lor, pentru că vrăjile din jurul lor erau de nestăpânit, şi lucruri interzise pentru că, dacă ajungeau pe mâini nepotrivite, puteau rade regate de pe faţa pământului şi fărâma lumi în bucăţi.

Nu furaseră niciunul dintre acele obiecte.

Maris s-a încruntat.

Nu era cel mai puternic obiect de pe corabia ei, nici pe departe. Şi totuşi, oamenii aceia se străduiseră într-atât să-l fure. Ştiau unde era la bordul navei. Impresia că piaţa era în dezordine era un şiretlic; de fapt, avea o

ordine, o logică a aşezării fiecărei piese din colecţia ei. Şi cel puţin unul dintre ei trebuia să fi ştiut unde să caute. Văzuse o hartă, nu una care indica drumul *către Ferase Stras*, ci o hartă a pieţei – a camerelor, a depozitelor ei. Şi era la fel de primejdioasă precum jumătate dintre lucrurile de la bord.

Maris a clătinat din cap.

Problema asta avea să fie rezolvată într-o altă zi.

Trebuia să le ia în ordine.

A lăsat foaia de hârtie jos şi s-a întors, părăsind puntea, iar conţinutul corabiei i s-a desfăşurat în minte în timp ce se strecura prin coridoare aglomerate, pe lângă dulapuri, lăzi şi nişe care altora li s-ar fi părut în dezordine. Dar ea ştia încotro se îndrepta şi a găsit ce căuta.

Era o cutie neagră, cu un ochi auriu sculptat în partea de sus.

Înăuntru erau şase scobituri într-o tavă căptuşită cu catifea. Patru dintre găuri erau goale. În cele două care mai rămăseseră erau bucăţi de sticlă de mărimea unor cărţi de Sanct.

Nepoţii ei erau isteţi. Se prea poate să nu fi uitat nimic important.

Dar lui Maris nu-i stătea în fire să rişte.

A scos o carte de sticlă din cutie şi a urcat din nou pe punte, a ţinut bucata de sticlă fărâmicioasă ridicată şi a vorbit.

— *Enis,* a spus ea.

Începe.

Bucata de sticlă s-a înceţoşat pentru o clipă între degetele ei, iar când s-a limpezit, puntea de dedesubtul ei a început să se dea tot mai în spate, odată cu minutele, până când iată-i pe hoţi din nou acolo, tocmai urcând la bordul corabiei ei.

— *Skar.*

Opreşte.

Imaginea a fremătat, s-a oprit, iar siluetele au încremenit în timp ce puneau cufărul pe punte în faţa nepoţilor ei.

Maris a înaintat cu paşi mari, punându-se în mijlocul tabloului, cu spatele la imaginile lui Valick şi Katros ca să-i vadă mai bine pe hoţi.

— *Enis.*

Scena s-a derulat înainte, aşa cum mai făcuse. S-a întors în cerc şi a urmărit-o întru totul, a văzut moartea lui Valick, atacul hoţilor, pe primul nimicit de peceţi, pe-al doilea dispărut, a văzut pachetul izbindu-se de punte, dar fiind salvat de al treilea.

Iar în timp ce se împleticea, ameţit şi sângerând, spre marginea corabiei,

ea a văzut ceva prin ruptura cămăşii lui – un tatuaj sau poate un însemn cu fierul roşu pe coaste. Şi, deşi nu vedea toată imaginea, ştia ce căuta şi a şi găsit-o: o mână.

Apoi hoţul dispăruse, peste margine, iar Maris era acolo, îngenunchind lângă Valick în timp ce trecutul prindea din urmă prezentul, bucata de sticlă s-a frânt în mâna ei şi s-a preschimbat în nisip, care-a fost luat de vânt.

Maris a oftat, simţind până la unul foarte mulţii ani pe care-i trăise, apoi s-a întors spre Katros.

— Cercetează trupurile, a spus ea. Şi aruncă-le peste bord.

— Şi-apoi? a întrebat Valick.

Maris a privit spre orizont. Cealaltă corabie dispăruse. Degetele îndurerate i-au trosnit, în timp ce strângea pumnul. Nimeni nu fura de pe *Ferase Stras.*

— Vezi de te curăţă! a zis ea. Trebuie să cer un favor cuiva.

— PARTEA A DOUA —
CĂPITANUL ŞI FANTOMA

1

Delilah Bard se sprijinea de balustrada *Baronului Cenuşiu,* urmărind prora cum despica marea.

Vântul se pornise, împingând corabia cu destulă forţă încât să împroaşte cu apă, iscând o ceaţă care fremăta când întâlnea lumina.

Velele plesneau în bătaia brizei, iar Lila şi-a lăsat capul pe spate, cu ochii căprui mijiţi spre cer. Un străin nu şi-ar fi dat nicicând seama că unul din ochii aceia era adevărat, iar celălalt era fals. Nu şi-ar fi dat nicicând seama că ochiul pe care-l pierduse nu fusese deloc căprui, ci negru ca smoala, şi-i fusese scos de un doctor de două parale din Londra, Anglia – singura Londră pe care-o cunoştea pe-atunci, pe când era copilă. De parc-ar fi fost otrăvit, un putregai ce se răspândea, nu un semn al unei puteri ieşite din comun, al unei magii întâlnite o dată într-o generaţie.

O, dacă s-ar fi născut în lumea *aceea,* care se închina magiei, în loc să se nască în cea care-o uitase! Dar acum era aici.

A întins mâna, chemând apa la ea.

— Tigru, tigru, a murmurat ea, deşi nu mai avea nevoie de cuvinte pentru a-şi concentra puterea.

N-a făcut decât să-şi îndoaie degetele, iar apa i-a răspuns, prinzându-i-se de încheietura mâinii şi întărindu-se într-o brăţară de gheaţă. Uşor, fără efort. La fel de firesc precum răsuflarea.

Lila a zâmbit.

De-a lungul anilor, fusese multe lucruri.

Escroacă. Căpitan. Călătoare. Mag.

În alte vremuri – şi la o lume depărtare – nu fusese altceva decât o hoaţă de buzunare, o hoaţă care visa să fure o corabie şi să plece în larg. Visuri despre cuţite de calitate, monede bune şi, mai ales, despre *libertate.*

Fusese câştigată cu greu, cumpărată şi plătită cu ani de bătălii şi de sânge – nu mereu al ei –, dar o avea în sfârşit.

A fluturat din degete, iar brăţara de gheaţă s-a sfărâmat cu destulă forţă încât să se înfigă câteva bucăţi de gheaţă în balustradă. Ea le-a smuls şi le-a aruncat peste margine. În minte, îl auzea pe Alucard bombănind despre corabia lui. Dar, bineînţeles, nu era corabia lui. Nu mai era.

O rebotezase, spre marea neplăcere a fostului căpitan, dar vremea *Turlei Nopţii* pe mare apusese; era rândul *Baronului Cenuşiu*.

Baronul îşi petrecuse primii câţiva ani ca vas independent, sub niciun alt steag în afară de-al lui. Fusese destul de plăcut să navigheze de dragul navigaţiei, să descopere noi porturi, noi pieţe, noi mări. Dar Lila îşi trăise primii nouăsprezece ani ai vieţii cu un scop, iar în urma aceluia, s-a trezit tânjind după un altul. A fost aproape uşurată când zvonurile au început să se răspândească, mai întâi cu privire la aliaţii fără tragere de inimă ai imperiului, Faro şi Vesk, apoi, şi mai rău, la tulburările de-acasă. Aşa că Alucard o rugase să se folosească de corabie. Să meargă acolo unde niciun vas regal nu era în stare şi să facă ceea ce niciun vas regal nu putea face.

Să spioneze. Să jefuiască. Să saboteze. Să prăduiască, să scufunde şi să fure.

Să se înfigă precum un cuţit şi să se facă nevăzută înainte să-şi dea seama oponentul că fusese tăiat, darămite că sângera de moarte.

Din când în când, când îi pica bine, *Baronul* mai arbora velele negre ale *Turlei*, redevenind umbra de pe mare, dar în clipa aceea, velele-i erau albe, iar coca era de un cenuşiu şters. Dacă aveau noroc, aveau să se potrivească mănuşă cu ceilalţi contrabandişti şi hoţi ce călătoreau pe Coasta Sângelui.

Unele locuri îşi câştigau numele datorită naturii – poate aveau nisipuri negre, nămol roşu, maree verzi –, dar Coasta Sângelui nu era unul dintre acele locuri. Nu, când puterile împărţiseră Arnesul, Faro şi Veskul, cu secole înainte, era un punct, o singură răscruce unde se întâlneau toate imperiile. Nimeni nu putea stabili o graniţă exactă, aşa că, după decenii de vrajbă, sabotaj şi corăbii scufundate, limba de pământ îşi primise numele.

Şi se îndreptau spre capitală, spre bine-cunoscutul port Verose.

Lila a scrutat orizontul, aşteptând să-şi facă apariţia linia colţuroasă a falezelor pale din preajma oraşului. Garda arnesiană se străduise din răsputeri să cureţe Verose cu câteva zeci de ani înainte, să alunge violenţa cea mai aprigă şi să impună un fel de ordine – fostul rege, tatăl lui Rhy, Maxim Maresh, fusese chiar căpitan la baza Verose o vreme. Dar Verose se dovedise a fi, din fire sau din alegere, un loc nelegiuit.

Iar Lilei îi plăcea la nebunie.

Era genul de loc unde sângele se vărsa adesea, unde fiecare adunare era la un cuţit scos din teacă de-o încăierare şi…

O sticlă s-a făcut ţăndări undeva în spatele ei pe punte, urmată de un chiot zgomotos. Lila a oftat şi s-a întors spre echipajul ei. Tav şi Vasry se hârjoneau, în timp ce Stern, de obicei aspru la înfăţişare, scotea nişte hohote de râs ca un lătrat. Tustrei erau roşii la faţă. Singura care lipsea era soţia lui

Vasry, Raya. Lila a întins gâtul şi a cercetat cu privirea velatura până când a găsit-o pe femeie, cu părul negru şi palidă ca marmura, cocoţată pe catarg. Soarele era la înălţime şi dogorea, dar nu părea s-o tulbure. Privirea i-a coborât spre Lila, cu ochii de acelaşi albastru glacial precum gheţarul de pe care venise.

— Nu mă credeai în stare, ai? chiuia Vasry în arnesiană, şi era limpede după tăria glasului şi după cum se clătina că golise sticla înainte s-o spargă. Da' m-am antrenat.

Lila a coborât privirea spre cioburile de care i se umpluse puntea.

— Pentru ce te-ai antrenat, mai exact? a întrebat ea.

Tav a făcut un mic gest cu mâinile şi a rostit pe muteşte *bum!* Lila a ridicat dintr-o sprânceană. Vasry era magician al vântului din naştere, deşi nu fusese niciodată unul foarte priceput. Din câte-şi dădea ea seama, el câştigase mai mult de pe urma înfăţişării decât a magiei. Părul îi era de-un auriu-roşiatic, ochii erau mărginiţi de gene dese şi, spre enervarea ei, părea a deveni din ce în ce mai chipeş pe măsură ce înainta în vârstă, în loc să devină mai puţin chipeş, ceea ce-i ajuta când cineva trebuia fermecat şi-i încurca atunci când corabia lor avea nevoie de-o rafală puternică.

— Ia d-aici, ia d-aici, a spus el, dându-i lui Stross altă sticlă. Ridic-o şi p-asta un pic în aer!

— Ar fi bine să fie goală, a spus Lila, înainte ca secundul ei să arunce sticla în sus peste marginea corabiei.

Vasry a întins repede mâna, cu ochii mijiţi, mişcând din buze. Era limpede că avea de gând să lovească sticla cu o forţă care s-o spargă, dar a ratat, iar sticla n-a făcut decât să descrie un arc şi să cadă cu un pleoscăit uşor, neatinsă, în valurile de dedesubt.

— Hopa! a spus el, iar după o clipă de tăcere, toţi cei trei bărbaţi au izbucnit din nou în râs.

Vasry a sughiţat. Lila a clătinat din cap.

— Cred că v-a cam ajuns tuturor.

Tav a desfăcut larg braţele.

— Dar, doamnă căpitan, a spus el cu o sinceritate prefăcută, ăsta ar trebui să fie un vas de *croazieră*.

— Cu traseu-n dorul lelii, a adăugat Vasry.

— Aşa-i, a bodogănit Stross, vrând deodată să se apere. Noi vrem doar să ne facem treaba temeinic.

În clipa aceea, Lilei i-a părut rău că-i lăsase să aleagă acoperirea

Baronului pentru misiunea aceea, chiar şi în timp ce ridica ultima dintre sticlele care aşteptau pe ladă. A dat să ia un gât, dar a descoperit că era goală.

A scrâşnit din dinţi.

— Spune-mi că mai e ceva tărie undeva pe corabia asta!

Cei trei bărbaţi au avut bunul-simţ să pară măcar un pic vinovaţi.

— Ar mai trebui să fie ceva-n cală!

Ea a oftat, apoi s-a întors şi a aruncat sticla goală în aer.

În loc să desfacă mâna, a strâns-o, nu pumn, ci în forma unui pistol. Cu degetul mare ridicat, cu arătătorul în faţă. A urmat arcul sticlei şi a apăsat pe trăgaciul închipuit.

Sticla s-a făcut ţăndări cu o explozie. Echipajul a izbucnit în chiote şi urale, iar doamna căpitan şi-a înăbuşit un zâmbet uşor în timp ce se îndepărta, urmărită până la cală de zgomotele lor.

2

Lila fredona o melodie în timp ce se plimba printre lăzi, iar vocea-i răsuna uşor în cală.

Cala *Baronului Cenuşiu* găzduia multe lucruri. Erau cămări, bineînţeles, cu destule provizii încât să rămână săptămâni întregi pe mare fără să oprească în porturi. Dar erau şi destule lucruri care puteau fi păstrate sau cu care se putea face negoţ – stofe fine şi pietre pentru divinaţie; măşti veskane şi mantale faroeze; cărţi de poezii, de istorie şi de vrăji; şi, bineînţeles, un număr destul de mare de arme ascunse printre lăzi, căci colecţia ei în continuă creştere depăşise cu mult spaţiul odăilor ei. Toţi meritau câte-o pasiune, şi doar pentru că Lila naviga pentru coroană nu însemna că nu-şi putea vedea de ţelurile ei.

Cala mai găzduia şi-o colecţie frumoasă de băuturi spirtoase, şterpelite de prin depozite private sau furate din cabinele căpitanilor navelor pe care le întâlneau, care rămâneau scufundându-se în urma lor.

— *De unde ştii că Sarows vine…?* a cântat ea, deschizând lada cu vinuri.

Degetele-i dănţuiau pe sticlele de pe raft, urmărind spaţiile goale ca pe nişte dinţi lipsă.

Ne facem treaba temeinic, spusese Stross.

— Ticăloşii! a bombănit ea, chiar înainte ca un braţ s-o prindă de gât.

A aruncat-o în spate cu o forţă bruscă, ridicând-o de la pământ. Mâna i s-a îndreptat spre pumnalul de la şold, dar tot într-acolo s-a îndreptat şi mâna atacatorului, care i-a prins degetele de mâner înainte să apuce să scoată pumnalul. Strânsoarea-i era tare ca piatra, dar ea mai avea o mână şi s-a folosit de ea, scoţând un al doilea pumnal şi înfigându-i-l orbeşte în piept.

Ar fi trebuit să se înfigă în carne. Nu s-a întâmplat asta.

În schimb, atacatorul i-a dat drumul, azvârlind-o în faţă, izbind-o de suport, cu o forţă zguduitoare. O sticlă de vin de vară s-a izbit de podea, făcându-se ţăndări.

— Ei, p-asta ai să mi-o plăteşti! a şuierat ea, întorcându-se la ţanc ca să pareze sabia ce i se îndrepta spre gât.

Dincolo de scrâşnetul oţelului, l-a văzut – imaginea fugară a unei măşti negre, unduirea unui palton, o pereche de buze zvâcnind a zâmbet. Dar atacatorul ei n-a scos un sunet. Nici când a vorbit ea, nici când a lovit el, nici când a sărit la o parte în clipa în care ea a încercat să-i dea o lovitură de

cizmă în piept. Până să cadă el, pumnalul ei deja zbura. A spintecat aerul, înfigându-se într-o grindă, în timp ce atacatorul se răsucea la o parte din calea ei, făcându-se nevăzut după o stivă de lăzi.

Lila a chemat pumnalul înapoi între degete. Şi-a ţinut răsuflarea, a ascultat sunetul paşilor în cală. Trupurile ocupau spaţiu. Făceau zgomot.

Deasupra echipajul cânta un cântec marinăresc, fără să aibă habar ce se întâmpla.

Acolo, jos, singurele sunete care se-auzeau erau pleoscăitul valurilor pe cocă şi bubuiturile inimii ei.

Lila n-a strigat după ajutor. În schimb, şi-a dat silinţa să închidă ochii. Să-şi scoată din minte cala aglomerată, legănatul corabiei şi să-şi ascută simţurile, căutând celălalt trup de parc-ar fi fost doar un alt element pe care să-l atingă. Nu apă sau lemn, ci sânge şi os.

Iată-l.

A clipit, dând cu mâna de colţul unei lăzi. Aceasta a zburat în spate, cu lemnul zgâriind podeaua, iar ea şi-a pregătit pumnalul, aşteptând ca atacatorul să se ferească din calea ei. În schimb, el a sărit peste partea de sus, izbindu-se de ea, apoi amândoi au căzut cu zgomot la podea. S-au rostogolit, iar când s-au oprit, el era deasupra, dar pumnalul ei era la gâtul lui.

Pieptul lui se ridica şi cobora.

Tăişul armei ei i-a atins pielea uşor ca un sărut şi, chiar şi în lumina slabă a calei, părul lui arămiu sclipea, cu un singur fir argintiu la tâmplă. Lila a tras de masca după care-i era ascunsă partea de sus a feţei, iar aceasta s-a desprins uşor, dezvăluind doi ochi de culori diferite, unul albastru, celălalt negru.

— Recunoaşte, a spus Kell Maresh. Te-am prins cu garda jos.

Lila a ridicat din umeri.

— Tot te-aş fi omorât până la urmă.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti sigură?

Ea a întors lupta lor pe toate părţile în minte. Dacă el ar fi folosit o sabie, nu mâna. Dac-ar fi dat s-o omoare chiar în clipa aceea, acolo, în loc să se joace, oare-ar fi putut ea să simtă ce-avea el de gând? Oare-ar fi cântat cuţitul între degetele lui melodia pe care ea o ştia atât de bine?

— Bine, a zis ea, încă prinsă sub el, pe podea. În cala mea, pe corabia mea, m-ai luat prin surprindere. Acum, dă-te de pe mine, a urmat, dacă nu

cumva vrei să rămâi aici la o tăvăleală.

A meritat, doar ca să-l vadă pe Kell roşind.

— Ai putea să-ţi pui masca aia la loc, a adăugat ea, iar roşeaţa lui n-a făcut decât să se adâncească.

A încercat s-o ascundă cu o încruntătură în timp ce-i întindea o mână ca s-o ajute să se ridice în picioare. Lila nu l-a luat în seamă, s-a ridicat, a trecut pe lângă el înghiontindu-l şi s-a întors spre lada deschisă cu vin. A luat în mână partea de jos a sticlei sparte, cercetând cu privirea băltoaca de vin de vară risipit.

— P-ăla-l pusesem la păstrare, a bombănit ea, privind în urmă peste umăr.

Kell n-o asculta. Era prea ocupat cu scotocitul prin haină, întorcând-o pe dos, schimbând negrul pe care-l purtase când o atacase cu roşu, apoi roşul cu albastru şi, în cele din urmă, albastrul cu cenuşiu. Fiecare parte a ciudatei haine era cu totul diferită de celelalte, de la culoare la croi, la nasturi şi cleme, la conţinuturile buzunarelor, şi fiecare-avea o poveste. Le recunoştea deja pe cele mai multe – cea pe care-o purtase în noaptea când se cunoscuseră; stacojiul regal cu nasturi aurii pe partea din faţă; cea purtată în calitate de prinţ; cenuşiul-pal purtat la *Essen Tasch* când devenise pentru prima dată Kamerov Loste – dar, din când în când, vedea una pe care n-o cunoştea, ascunsă precum secretele adunate într-o viaţă întreagă.

A găsit-o pe cea pe care-o căuta – haina de culoarea cărbunelui pe care ajunsese s-o prefere în anii întregi de când călătorea pe mări – şi s-a îmbrăcat cu ea chiar în timp ce răsuna o voce de pe puntea de deasupra. Nu Vasry sau Tav, care strigau după vin, ci Stross, cu vocea lui groasă, bubuind prin toată corabia.

— *Hals!*

Pământ.

3

VÂRFUL DE SUD

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

— *Hals!*

Vocea lui Stross a răsunat prin toată corabia la o clipă *după* ce s-a frecat ceva de cocă. Într-o secundă, Lila dormea sub un morman de pături croşetate, în următoarea, era zgâlţâită cu tot cu pat, pierzându-şi echilibrul din pricina podelei de sub picioarele ei, al cărei legănat se oprise brusc.

A înjurat, înghesuindu-şi picioarele încălţate cu şosete în cizmele pe care le ţinea lângă pat şi îmbrăcându-se cu paltonul în timp ce dădea cu uşa cabinei de perete. Kell era deja acolo, ţinându-şi şi el haina în mâini, iar câteva clipe mai târziu, Vasry şi Tav au dat buzna în hol, cel dintâi vraişte, dar îmbrăcat, cel din urmă purtând mult mai puţine haine, dar cu o sabie în mână.

Lila a deschis gura să vorbească, dar a auzit sunetul pe care niciun căpitan de navă nu-şi dorea să-l audă vreodată: lemnul făcându-se aşchii.

A urcat în goană treptele spre punte. O ceaţă pală înconjura corabia, iar soarele stătea undeva mai jos de orizont. Cerul făgăduia nişte zori care încă nu se văzuseră, dar în lumina slabă l-a văzut pe Stross ţinându-se de balustradă şi privind în jos peste margine.

— Se strigă „pământ” *înainte* să ne lovim de el.

— Nu e pământ, a spus Kell, de pe puntea de sus.

Ea s-a îndreptat tropăind spre cea mai apropiată balustradă, a privit în jos şi a înjurat şi mai năprasnic când a văzut că avea dreptate.

Corabia nu se lovise de pământ.

Se lovise de *gheaţă*.

Cu trei săptămâni înainte, Lila se hotărâse să îndrepte corabia spre sud şi să navigheze până când îi oprea ceva. Iar în clipa aceea, îi oprise în sfârşit ceva.

Ar fi trebuit să se aştepte, să se întoarcă înainte cu câteva zile, când se trezise şi descoperise pentru prima oară fâşii de gheaţă plutind pe suprafaţa apei. Când frigul se făcuse destul de crâncen încât să-şi târască tăişul pe pielea ei. Când haina lui Kell începuse să devină tot mai călduroasă, cu

mantale şi glugi, gulere căptuşite cu lână, mănuşi care-l aşteptau deja în buzunare.

Ar fi trebuit să se întoarcă, dar lumea era nemărginită, iar ea era flămândă.

Şi, în clipa aceea, rămăseseră blocaţi.

Nu se loviseră de un soclu de gheaţă, de un dop care plutea în mare. Nu mai *exista* mare. Îngheţase bocnă. Ceea ce însemna că ea trebuia s-o dezgheţe. A oftat şi şi-a trecut piciorul peste margine.

— Căpitane! a strigat Stross, dar ea l-a alungat cu un semn din mână.

— Lila, a prevenit-o Kell, dar ea nu l-a băgat în seamă.

Era *Antari*, cel mai puternic tip de magician din lume. Putea urni o corabie.

A sărit, şi-a ţinut răsuflarea din instinct, aşteptându-se ca gheaţa să se fărâme când cădea pe ea, aşteptând să simtă răceala apei pătrunzându-i în oase, acoperindu-i capul. Dar cizmele i s-au lovit de gheaţă cu un pocnet, iar lumea de dedesubt nici măcar n-a fremătat.

A ocolit nava, sperând să dea peste un drum spre apă în urma ei, dar în scurtul răstimp cât fuseseră blocaţi, gheaţa cuprinsese deja coca navei. Lila şi-a rotit gâtul şi şi-a trosnit încheieturile, iar vântul rece i s-a prins de mâinile goale. Şi le-a frecat.

— Lăsaţi vânt în vele! a strigat ea, cu vocea răsunând pe toată întinderea de gheaţă.

Câteva clipe mai târziu, Tav ţinea velele întinse, iar Vasry a iscat o rafală de aer. Nava a protestat cu un scârţâit, iar Lila a întins iute ambele mâini în faţă, apucând gheaţa care-o înconjura, supunând-o cu voinţa ei de parc-ar fi fost nişte degete şi poruncindu-i masei de gheaţă să se *topească*.

Scena din faţa ei lucea şi fremăta. Gheaţa părea a se subţia pe alocuri, dar n-o asculta mai mult de-atât. Iritarea i s-a preschimbat în furie, iar furia era puternică. Şi-a înteţit strânsoarea, şi-a impus cu de-a sila voinţa asupra gheţii din jur, i-a poruncit să se prefacă în apă.

Sunetul îi vuia în urechi, odată cu trosnetul straturilor de gheaţă din partea de sus.

Lumea s-a întors pe-o parte, dar nu masa de gheaţă ceda. Vederea ei ceda. Ochiul bun al Lilei s-a înceţoşat, capul i s-a îngreunat deodată, iar vocea lui Alucard i-a răsunat în minte, din zilele de demult, când începuse s-o înveţe magie. Cu cât era mai mare elementul, după cum spusese el, cu atât era mai greu de controlat. Un magician putea manipula numai ceea ce

era în stare să ţină. Un curent de aer, câţiva centimetri de pământ, un val din mare.

Nimeni nu-şi poate întinde mintea într-atât încât să poată cuprinde un ocean întreg.

— Da, da, da, a bodogănit ea în clipa aceea, pe când ceva cald şi umed îi atingea uşor buza.

A atins-o cu mâna, iar când a luat mâna, era roşie.

Lila şi-a frecat sângele între degete.

Poate că nu putea cuprinde gheaţa cu voinţa ei. Dar erau şi alte căi de-a o sparge. Era *Antari*, la urma urmei.

— Auzi, căpitane, a strigat Vasry. Poate-ar trebui să…

După asta, nu l-a mai auzit. Şi-a lipit ambele mâini de gheaţă, şuierând din cauza frigului necruţător. Dinţii-i clănţăneau în timp ce rostea cuvintele.

— *As Staro.*

Sparge-te.

De îndată ce sunetul i-a ieşit de pe buze, o vibraţie profundă a străbătut toată gheaţa. Un pocnet asurzitor, iar din toate părţile au început să apară crăpături. Inclusiv sub picioarele ei. Lila s-a pregătit, ţinându-se în echilibru pe sloiul plutitor în timp ce corabia ei se legăna, iar vântul din vele a eliberat vasul. Un pas, doi.

Apoi, spre groaza ei, gheaţa s-a *format la loc*, nu într-un ritm firesc, ci de parcă magia ei ar fi fost un mosor cu aţă, desfăşurată, iar în clipa aceea, o altă mână o trăgea înapoi, la fel de repede. În câteva secunde, din toată munca ei n-a mai rămas nimic.

— Pui de lele! a şuierat ea, lăsând capul în jos.

Duduitul unor cizme a răsunat pe gheaţa din apropiere, iar înainte să apuce să se dumirească, Kell era lângă ea, îmbrăcat cu paltonul cenuşiu cu glugă care-i apăruse în semn de avertisment noaptea trecută.

— Lila, opreşte-te, a spus el, cu o mână înmănuşată întinsă ca s-o ţină în echilibru. Nu merge.

Ea i-a dat mâna la o parte.

— O să meargă. Cu destulă forţă.

Kell a cercetat corabia, iar ea a văzut umbra străbătându-i faţa, aşa cum se întâmpla uneori când privea spre propriile mâini, studiindu-le de parcă n-ar mai fi fost bune de nimic, de parcă nu mai puteau ţine o frânghie sau mânui o sabie. De parcă magia ar fi fost singurul lucru care conta.

Şi-a dres glasul.

— Poate c-a trecut destul timp.

Lila a făcut o grimasă, dar n-a spus nimic. Trecuseră trei luni de la plecarea lor de la Londra. Trei luni de când bătălia cu Osaron îi făcuse ţăndări magia lui Kell. Trei luni în care el nu se atinsese de puterea lui, convins fiind că avea pur şi simplu nevoie de timp ca să se *vindece*. De parc-ar fi fost un membru rupt.

Poate că avea dreptate.

Poate – dar ea se îndoia. Ştia cum era să-ţi fie smulsă o bucată din tine fără încuviinţarea ta. Încă-şi amintea bine primele câteva săptămâni de după ce-şi pierduse ochiul, neputinţa, negarea, furia. Kell nu avusese încă parte de ele, dar avea să se întâmple.

Până atunci, s-a hotărât să-l lase în pace.

— Nu te obosi, a spus ea, scuturându-şi mâinile. S-a blocat.

Şi-a înghesuit degetele amorţite în buzunare şi a privit în jur. Soarele ar fi trebuit să se elibereze deja, dar atârna la fel pe cer, chiar sub orizont. De parcă ar fi fost prinşi într-un glob cu zăpadă, încremeniţi în timp şi în gheaţă.

— Ai băgat de seamă… a început ea, apoi s-a oprit.

Kell şi-a îndreptat atenţia dincolo de ea şi a mijit ochii.

— Ce e?

El s-a încruntat, coborând vocea.

— Vine cineva.

Lila a vrut să precizeze că era de-a dreptul ridicol ca un străin să-i fi găsit acolo, în mijlocul unei mări îngheţate. Dar apoi s-a întors şi a văzut că el avea dreptate. O siluetă se îndrepta într-adevăr spre ei, târşâindu-şi picioarele. La început, a crezut că s-ar putea să fie un *urs*. Era mare cât toate zilele şi blănos, iar picioarele cu gheare-i trosneau cu putere când păşea pe gheaţă. Dar apoi silueta s-a apropiat şi s-a preschimbat într-un bărbat masiv cu o haină cu glugă. Nu avea gheare, ci încălţăminte cu ţepi, care se prindeau de suprafaţa îngheţată.

Degetele îngheţate ale Lilei s-au îndreptat spre cel mai apropiat cuţit. Bărbatul le zâmbea în timp ce se apropia, dar asta nu însemna nimic. Destui piraţi şi ucigaşi zâmbeau înainte de-a lovi.

Stross, Vasry şi Tav stăteau şi-l urmăreau de la pupa, de deasupra, iar ea nu avea nevoie să vadă sclipirea oţelului ca să-şi dea seama că erau înarmaţi. A înclinat capul într-o parte, o poruncă tăcută de a nu se mişca din loc.

— *Skalsa!* a strigat omul, cu o voce muzicală, într-o limbă pe care ea n-o cunoştea.

Era şi mai mare văzut de aproape, părul şi barba îi erau negre ca smoala sub gluga căptuşită cu blană, iar pielea-i era atât de palidă, încât părea de-aceeaşi nuanţă cu gheaţa în lumina bizară. Ochii-i erau de un albastru ameţitor, iar în timp ce privirea lui îi cerceta din cap până-n picioare, Lila a fost recunoscătoare că se culcase purtând ochiul fals căprui, că gluga lui Kell era ridicată, că ochiul negru îi era ascuns în lumina slabă dinaintea zorilor.

Bărbatul încă vorbea curgător, iar sunetele vocii lui nu erau altceva decât urcuşuri şi coborâşuri în urechile ei. Suna ca un discurs, ceva formal, repetat. Când a ajuns la sfârşit, s-a oprit şi a privit ţintă, aşteptându-le limpede răspunsul.

Lila a privit spre bărbat, apoi înapoi spre Kell, şi din nou spre bărbat, şi tocmai se pregătea să-i explice că n-avea habar ce spunea, când Vasry s-a aplecat peste marginea corabiei şi-a întrebat:

— Fresană vorbeşte ăsta? Am fost cândva cu o fresană. Mare figură. Avea mâinile reci, dar…

— Vrei să zici ceva cu asta? a bombănit Kell.

— Ce vreau să zic, a spus Vasry coborând scara, e c-am învăţat nişte fresană. Poate pot să v-ajut.

A coborât pe gheaţa de lângă ei, a alunecat şi s-a ţinut pe picioare.

— *Skalsa!* a spus el, adresându-i-se bărbatului pe acelaşi ton cântat.

Bărbatul a încuviinţat din cap şi i-a dat înainte cu discursul. După câteva secunde, Vasry a dat din mâini, cerându-i să vorbească mai rar. A bâiguit câteva fraze. Bărbatul s-a încruntat. Apoi a scos un cuţit mare.

— Ce i-ai *zis* ăstuia? a întrebat Lila.

Vasry se fâstâcea în căutarea unui răspuns, dar Lila nu-l mai asculta. În schimb, îl urmărea pe bărbat îngenunchind, întorcând cuţitul în mână şi folosindu-se de mâner ca să scrijelească ceva pe suprafaţa gheţii. După câteva clipe, s-a îndreptat, spunând ceva abia auzit. Însemnele de pe gheaţă au început să se răsucească, să se încolăcească, apoi s-au ridicat în aer, unduindu-se între ei precum o perdea. De data aceasta, când a vorbit, vocea lui a depăşit linia vrăjii, devenind arnesiană. Părea surprins s-o audă. Ea se întreba cât de des se aventurau marinarii din Arnes tocmai până acolo în sud.

— Am auzit cum s-a spart gheaţa, a spus el, iar cuvintele i-au produs

ecou în timp ce vraja tălmăcea. S-a întâmplat ceva?

Lila a făcut un gest spre gheaţa care cuprinsese coca, mirată că era nevoie de cuvinte ca să rezolve problema.

— Corabia noastră e blocată.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu e blocată. E *vrăjită.*

Ei bine, şi-a spus Lila în gând, astfel se explica natura ciudată a gheţii, felul în care-i tot strângea corabia ca într-un pumn.

— Păi, atunci, a spus ea, dacă nu v-ar fi cu supărare s-o *dez*vrăjiţi…

— Ah, a întrerupt-o el. Mă tem că numai şeful portului poate debloca o corabie după ce-a intrat în port.

Lila a privit spre gheaţa care-o înconjura, de parc-ar fi vrut să-i arate că nu era nimic care să semene cu un port acolo. Văzându-i nedumerirea, bărbatul a făcut un gest larg cu mâna înmănuşată spre tabloul din faţa ei.

— Ăsta e un port *glacial*, i-a explicat el. Aţi trecut de linia docului acum ceva vreme. Dacă vreţi să plecaţi, va trebui s-o aşteptaţi pe şefa portului.

— Deci nu sunteţi *dumneavoastră* şeful portului? a întrebat Kell, părând uşor amuzat.

Bărbatul a clătinat din cap, chicotind.

— Nu, nu, eu doar am grijă de corăbii până se întoarce ea de la târg. Dar nu-ţi face griji, ar trebui să se întoarcă până la sfârşitul zilei.

Auzind cuvântul *zi*, Lila s-a trezit întorcându-şi din nou privirea spre dâra subţire de lumină care cuprindea în continuare orizontul.

— Când răsare soarele?

Bărbatul a râs.

— Ah, depinde! În unele luni nu apune deloc. În altele, nu răsare deloc. Acum am ajuns la sfârşitul anotimpului fără lumină, deci ar trebui să iasă undeva în următoarele câteva zile. Nu m-am priceput niciodată să ţin socoteala, dar nu mă încurcă cu nimic. Înseamnă că lumina zilei o să fie o surpriză frumoasă. Haideţi, puteţi să aşteptaţi în clădirea portului, dacă vreţi.

S-a întors şi a dat să plece, cu cizmele înfigându-se în gheaţă. Kell şi Lila au schimbat o privire, apoi l-au urmat, cu Vasry pe urme. Ea s-a întors şi le-a făcut semn lui Stross şi Tav să rămână lângă corabie şi să aştepte. Poate că se simţea prost în privinţa asta, dar Stross se despărţea arareori de corabie, iar Tav avea prostul obicei de-a se îmbăta în porturi străine şi de-a se băga în încăierări din care nu ieşea mereu câştigător.

În timp ce mergeau, ceaţa agăţată de aerul rece a început să se unduiască şi să se subţieze, scoţând la iveală zeci de alte corăbii risipite prin portul îngheţat, apărând şi dispărând din faţa ochilor lor precum nişte năluci în lumina slabă. Cu cât intrau mai adânc în port, cu atât Lila vedea mai multe. Zărea ici-colo câte-o siluetă, dar în mare, cele mai multe corăbii păreau goale.

Din fericire, vraja pentru limbă le urmase călăuza, ceea ce le era de ajutor, căci vorbele curgeau şuvoi din gura lui.

— Sunteţi foarte departe de casă, a spus el. Cu ce scop aţi pornit în călătorie?

Lila l-a privit în ochi pe Kell.

— Noi suntem cartografi, a spus ea după o clipă.

Aceea era povestea asupra căreia se puseseră de acord când plecaseră cu câteva luni înainte. Era un risc. În cele mai multe locuri, cartografii erau văzuţi ca artişti, care făceau cercetări independente. Câţiva au crezut că erau spioni, care cartografiau coaste străine pentru a le cuceri.

Dar omul din port părea mulţumit de răspuns.

— Excelent. A cam venit vremea ca imperiile din nord să înţeleagă faptul că lumea se întinde şi dincolo de graniţele lor. Sunt multe de-apreciat pe-aici. Uitaţi-vă la târgul fără lumini. A început ca un mod de-a petrece zilele cele mai întunecate, dar lucrurile bune cresc de la sine. Acum vin oameni de peste tot. În ziua de azi, aşteptăm cu nerăbdare să se facă întuneric! Iată-ne ajunşi…

Ajunseseră la marginea portului. Lila se aşteptase ca gheaţa să facă loc pământului, dar nici vorbă. În schimb, urca pur şi simplu în pantă, mai întâi devenind un şir de trepte, apoi oprindu-se într-un adăpost. Se aşteptase să găsească ceva rudimentar, dar locul acela era mare, iar gheaţa era netedă şi groasă precum piatra lustruită. Bărbatul a bătut din palmele înmănuşate, scuturându-se de chiciură în timp ce îi conducea într-o încăpere măreaţă. De pereţii îngheţaţi atârnau tapiserii, iar un foc vuia într-o vatră de gheaţă, fără a o topi. În mijlocul încăperii era întinsă o masă lungă, cu băncile acoperite cu lână şi blană.

Vasry a scos un oftat de mulţumire şi s-a îndreptat spre vatră în timp ce călăuza lor a dispărut în altă încăpere. S-a întors după câteva clipe, cu trei ceşti de ceva dulce şi aburind.

— Deci tu te ocupi de clădirea din port, a spus Vasry, luând o ceaşcă.

— Nu, nu, a zis bărbatul. Eu am grijă de ea cât e funcţionarul la târg.

A făcut un gest spre masa lungă. La fel ca toate obiectele din cameră, era făcută din gheaţă, cu câteva fâşii de stofă deasă pe suprafaţă. În timp ce luau loc, Lila a privit în jur.

Tot locul o ducea cu gândul la un basm: uşor învechit, primitor şi prea frumos ca să fie adevărat.

Bărbatul s-a îndepărtat uşor ca să vadă de foc. Lila l-a urmărit plecând şi a simţit privirea lui Kell asupra ei.

— Ce-i? a întrebat ea, fără a-l privi în ochi.

— Nu totul e o capcană.

Cuvintele au făcut-o să simtă o smucitură în spatele coastelor. Pentru că era urmărită, dar mai ales pentru că fusese observată.

— Atât de uşor e să-mi intuieşti mişcările?

— Nu, a spus el simplu. Însă îmi place să cred că învăţ.

Lila şi-a dat silinţa să se relaxeze şi să ia băutura. Simţea căldura ceştii în mâini, vinul – dacă vin era – fierbinte şi dulce. L-a dat peste cap din câteva înghiţituri scurte şi a bătut cu degetele în masă, apoi s-a ridicat în picioare.

Lumina de-afară nu se schimbase. Nu ştia dacă era noapte sau zi sau cât mai era până când se întorcea şeful docului. Dar un lucru ştia: nu navigase până la capătul lumii doar ca să se oprească acolo.

S-a îndreptat spre foc şi spre bărbatul care îngrijea de el.

— Bun, atunci, a zis ea. Pe unde-o luăm spre târgul fără lumini?

4

ACUM

— *Pământ!*

Stross a răcnit din nou în timp ce Lila sărea din cală, încă ţinând în mână sticla spartă de vin de vară. Kell a urmat-o, încruntat.

Amurgul se lăsa pe coastă. În capitală, după cum şi-a amintit el, soarele în asfinţit scălda totul într-o lumină roşie-aurie, dăruind oraşului o strălucire călduroasă, fără oprire. Dar acolo, lumina cădea cu o strălucire ca de cositor, lucind pe întinderea de clădiri zimţate ce se revărsa de pe stânci în golful de dedesubt.

Deci acela era Verose.

El încerca să nu se gândească prea des la Londra sau la ce făceau fratele şi familia lui în clipa aceea (o urmase pe Lila până la capătul lumii şi înapoi şi meritase). Petrecuse şapte ani la bordul *Baronului Cenuşiu* şi în cele mai multe zile se simţea în largul lui pe corabie, chiar dacă nu şi printre membrii echipajului.

Dar locurile precum Verose îi aminteau cât de departe era de casă. Chiar şi de la distanţă, oraşul părea destul de ascuţit încât să le taie velele.

Echipajul se adunase, toţi membrii erau pe punte.

Era Stross, secundul *Baronului*, îndesat, treaz, scărpinându-şi barba neagră în care începuseră să apară fire cărunte, iar veselia-i trecătoare făcuse loc unei dispoziţii mai severe pe măsură ce se apropiau de destinaţie.

Şi Vasry, care stătea sub vele şi arăta ca întotdeauna, de parc-ar fi pozat pentru un portret, cu bărbia ridicată şi cu părul blond prins în coadă, punându-şi la treabă puţina pricepere în mânuirea vântului şi îndreptându-i spre port.

Apoi era Tav, mic şi bătăios, care-şi vărsa maţele peste marginea corabiei, după ce se veselise cam mult în după-amiaza aceea, chiar şi pentru o corabie ce se pretindea a fi vas de croazieră cu nişte piraţi zurbagii.

Şi, în cele din urmă, Raya, care se lăsase la bord ca o vrabie, cu codiţele negre împletite fluturându-i în urmă.

Raya, care urcase la bord după târgul fără lumini şi nu mai debarcase, deşi Lila spusese răspicat că nu primea oameni noi în echipaj.

— Cred că m-am îndrăgostit, spusese Vasry în dimineaţa următoare, iar

la vremea aceea, niciunul dintre ei nu l-a băgat prea mult în seamă, pentru că, sincer, Vasry cădea în mrejele dragostei cum cădeau beţivanii din picioare după ce beau prea mult vin, aşa că Lila presupusese că avea să-i treacă de la sine şi aveau s-o lase pe fată la ţărm în portul următor.

Dar Raya se dovedise a se descurca destul de bine pe apă şi a găti şi mai bine, Vasry surprinsese pe toată lumea rămânând îndrăgostit până peste cap de ea, iar Lila îi dăduse voie fetei să rămână, fără tragere de inimă.

După aproape şapte ani, ea încă nu vorbea o boabă de arnesiană, părea mândră de asta, dar expresiile ei erau la fel de multe precum încruntăturile lui Kell şi se pricepea să spună tot ce era de spus cu o privire.

Şi, mai ales, era în stare să lupte, fapt pe care-l descoperiseră când *Baronul* dăduse de probleme cu o corabie de piraţi, iar fata invocase repede două săbii din gheaţă şi înfipsese una în cel mai apropiat pirat în timp ce încerca să urce la bord.

Lila începuse s-o placă mai mult după aceea.

Iar lui Kell îi plăcea faptul că nu mai era cel mai nou din echipaj.

În clipa aceea, în timp ce *Baronul Cenuşiu* oprea în Verose, el a cercetat cu privirea şirul de corăbii deja ajunse acolo şi a găsit-o pe cea pe care-o voiau ei la trei vase de capătul din stânga al docului. Un vas veskan, cu vele roşii ca sângele şi aripi gravate cu foc pe coca pală.

Eh Craen, aşa se numea.

Cioara.

Dacă informaţiile strânse de Alucard Emery erau bune, corabia aceea se îndrepta spre sud, gata să-i treacă încărcătura unui contrabandist arnesian care se îndrepta spre Londra. Alucard Emery îşi dorea să ştie ce transporta.

Iar Kell îşi dorea ce-şi dorea mereu în perioada aceea.

Să dovedească faptul că, chiar şi fără puterea care-i hotărâse cândva cursul vieţii, care îl însemnase drept *Antari* şi-l făcuse cel mai puternic magician din lume, încă era întrucâtva vrednic de *Baronul Cenuşiu*, de Lila Bard, de palat, de imperiu şi de sine însuşi.

5

CAPĂTUL SUDIC AL FRESEI

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Lui Kell Maresh nu-i mai fusese niciodată atât de frig.

Ani întregi, dacă simţea măcar un pic de răcoare, fusese în stare să invoce flăcări în mâini sau să încălzească aerul cu pielea lui, iar gestul îi venea la fel de firesc ca răsuflarea. Fără niciun efort. Simplu.

Dar nimic nu mai era simplu.

Căldura primitoare a vinului mai scăzuse în timp ce echipajul se îndrepta către cărarea ce ducea la clădirea portului, după cum li se spusese, cărare care nu ducea în oraş, ci într-un tunel mare cioplit chiar în gheţar. Un vânt aprig şuiera prin el, cântând când se lovea de gheaţă şi înfigându-şi colţii în fiecare bucăţică din pielea lui.

Şi totuşi, oricât de neplăcut ar fi fost, locul acela avea ceva cu totul extraordinar.

Mai văzuse el gheaţă, dar cuvântul nu putea cuprinde cu adevărat întinderea uriaşă.

În tinereţe, stătuse în sala hărţilor regelui şi studiase imperiul modelat pe hartă, desenele de pe perete, întrebându-se cum era cu putinţă ca o hartă să aibă margini când lumea mergea mai departe dincolo de ea. *Unde e restul?* îl întrebase el pe rege, iar regele îi spusese: *Asta e partea care contează.*

Dar Maxim Maresh se înşela.

Kell s-a smuls din visare, nevrând să se gândească la omul care-l crescuse şi totuşi nu-l văzuse niciodată ca pe un fiu. La regele care căzuse, precum atâţia alţii, de mâna lui Osaron şi care-l silise pe Rhy, prea devreme, să urce pe tron.

În faţă, Lila îşi trecea degetele dezgolite peste zidul tunelului şi a început să fredoneze un cântec marinăresc. Melodia se lovea de pereţii din jurul lor, un cântec ce-şi purta singur refrenul. Paşii lor stârneau ecou.

Fără ceaţa înfiorătoare din zori, tunelul ar fi trebuit să fie cufundat în beznă. Dar nu era. De fapt, gheaţa de ambele părţi părea a străluci cu o lumină lăuntrică, de un albastru pal, despre care Kell putea să jure că sclipea tot mai puternic pe măsură ce se afundau în tunel. A încetinit,

apropiindu-se de peretele tunelului, iar o oglindire tulbure a prins contur. O faţă alungită, palidă. Un păr roşu, despărţit de-o singură linie argintie. Singurul semn al bătăliei ce-i schimbase viaţa.

Şi-a sprijinit o mână înmănuşată de suprafaţa gheţii. Şi a simţit-o. Era o energie în gheaţă, precum un curent într-un pârâu. Apa îngheţase, dar era ceva viu în ea, fără nicio îndoială.

În clipa aceea, el şi-a dat seama ce trebuia să fie.

O *sursă.*

Kell ştia, desigur, că râul Isle din Londra nu era singurul, că sursele de magie erau împrăştiate prin toată lumea. Dar tot era ciudat şi minunat să mai găsească una. Să stea înăuntrul ei. Să se scalde în strălucirea ei, de parcă ar fi fost vindecătoare. Poate, se gândea – şi spera –, că era.

A închis ochii, închipuindu-şi lumina cum se încolăcea în jurul lui. Întremându-i părţile ce se rupseseră.

Tot tunelul a fost străbătut de un tremur, iar Kell a tresărit, aşteptându-se să vadă crăpături apărând în peretele pe care-şi ţinea degetele. Vasry s-a întors în cerc, un cuţit apăruse în mâna Lilei şi, pentru o singură clipă cumplită, Kell a crezut că făcuse vreun rău sursei. Însă apoi, izbitura a răsunat din nou, iar de data aceasta, el şi-a dat seama că nu venea din spatele sau din *jurul* lor, ci drept din faţă. A fost urmată de un alt sunet, de un talaz de voci. Urale.

Au iuţit pasul, au cotit şi au ajuns la gura tunelului. Se căsca şi dezvăluia un oraş cioplit în şi din gheaţă.

Iar în mijlocul acestuia stătea târgul fără lumini.

Bineînţeles, nu era cu totul fără lumini. Licărul albastru al sursei se întâlnea cu ceaţa din amurg, scăldând totul într-o lumină chiciuroasă. O lumină de amurg, ca dintr-un vis.

O sută de tarabe au răsărit chiar din pământul îngheţat. Fiecare prăvălie construită din gheaţă era acoperită cu fâşii lungi şi strălucitoare de mătase, împodobite cu felinare şi steaguri. O sută de clienţi au intrat târşâindu-şi picioarele, înfofoliţi în hainele lor, în timp ce negustorii strigau în fresană, iar vocile ajunseseră să fie muzică în urechile lui pe când serveau carne şi ceai, jocuri şi magie. Se-auzeau râsete, muzică şi mai mulţi oameni decât văzuse Kell în ultimele luni.

Au trecut pe sub o boltă împodobită, cu ţurţuri iţindu-se din vârf precum vârfurile unei coroane, cu sfere ca nişte luni stând în echilibru pe fiecare. Chiar dedesubtul lor se adunase o mulţime, formând un cerc larg în jurul

unei femei palide cu o coroană argintie.

Stătea în mijlocul încăperii, cu mâinile ridicate în faţă, de parc-ar fi ţinut sforile unor marionete. O clipă prelungă, a rămas nemişcată, apoi, în timp ce ei o priveau, mâinile au început să i se mişte, cu degetele dansându-i prin aer.

Iar gheaţa din jurul ei a crescut.

A crescut şi s-a închegat, prinzând cu migală forma osaturii curbate a unei corăbii. S-a risipit în aer precum chiciura, în jurul trupului ei, deasupra capului ei, până când sculptoriţa s-a făcut nevăzută înăuntrul muncii ei.

Corabia a crescut până a ajuns de mărimea unei case, lucrată până-n cele mai mici amănunte, de la nituri la vele. Şi, de parcă asta nu ar fi fost o minune destul de mare, a început să se şi mişte. Rostogolindu-se uşor, de parcă ar fi fost prinsă de valuri. A rămas din nou nemişcată, dar de data aceasta, în nemişcarea ei era un fel de ameninţare. Un calm înfiorător. Un copil a rămas cu gura căscată, iar Kell a înţeles curând de ce. Un singur tentacul de gheaţă apăruse, încolăcindu-se în jurul corabiei. Apoi încă unul. Mulţimea a rămas cu gura căscată în timp ce tentaculele unui monstru marin se încolăceau în jurul corabiei, catargului şi velelor şi începeau să strângă.

Corabia a scârţâit, de parc-ar fi fost din lemn. A început să crape sub puterea tentaculelor.

Kell privea uluit.

Una era să sculptezi un obiect dintr-un element şi cu totul alta să-l faci să se mişte, să umfli cu vânt vele din gheaţă, să încordezi mădulare de gheaţă. Era o dovadă de pricepere într-ale magiei, un meşteşug cum nu mai văzuse. Să refaci lumea în asemenea amănunt şi-apoi…

Deodată, corabia s-a făcut *ţăndări* cu un zgomot ce-a cutremurat tot târgul.

Întregul tablou s-a năruit, iar gheaţa s-a preschimbat în fulgi sclipitori ce pluteau în jos spre privitori, umplându-le umerii şi glugile de zăpadă. Femeia stătea în mijlocul platformei ei, singură din nou.

Mulţimea a izbucnit în aplauze.

Vasry a chiuit, Kell a bătut din palme, iar lângă el, Lila s-a luminat la faţă, la fel cum se luminase în acea primă zi la Londra Roşie, când totul era nou. Se bucura de tot, nu cu o voioşie răutăcioasă, ci cu un fel de mirare flămândă. Apoi l-a privit, i-a zâmbit şi a pornit mai departe, însă Kell a prins-o de mâna dezvelită, a tras-o înapoi spre el şi a sărutat-o.

Căldura a dat năvală prin el, iar el nu-şi dădea seama dacă era magia ei

sau faptul că-i roşea tot trupul, dar oricum ar fi fost, era binevenită.

Lila s-a retras, destul cât să-l privească în ochi, cu răsuflarea ca un nor alb între buzele lor.

— Asta pentru ce-a fost? a întrebat ea.

— Ca să-ţi ţină de cald, a răspuns el, iar amândoi au zâmbit auzind cuvintele.

Amintirea era ca un fir între ei doi, între clipa aceea şi prima noapte în care ea-i făcuse acelaşi lucru lui şi spusese că era ca să-i poarte noroc. L-a sărutat din nou, mai adânc, cu mâinile alunecându-i sub haină. Kell s-a apropiat de ea. O iubea. Acest lucru îl speria, dar, sincer, la fel putea spune şi despre Lila. Mereu îl speriase.

Delilah Bard nu era un pat moale într-o dimineaţă de vară. Era o sabie în întuneric, ameţitoare, primejdioasă şi ascuţită. Chiar şi în clipa aceea, el aproape că se aştepta să-i simtă dinţii apucându-l de buză, înţepătura aprinsă a durerii, gustul propriului sânge.

Însă Kell n-a simţit-o decât pe ea.

În apropiere, Vasry şi-a dres glasul.

— Eu cred că-mi găsesc singur un loc care să-mi ţină de cald, a spus el, făcându-se nevăzut la târg.

Apoi s-a retras şi Lila, atrasă de multele tarabe şi de mărfurile pe care le-aveau. A privit în urmă o singură dată, rânjind, după care a dispărut.

Kell era pe cale s-o urmeze, când o greutate mică i s-a lovit de coastă şi a ricoşat. S-a întors şi a văzut un copil dând înapoi cu paşi împleticiţi şi căzând tare pe gheaţă. O fetiţă, atât de înfofolită ca să se ferească de frig, încât i se vedeau doar partea de sus a obrajilor îmbujoraţi şi ochii albaştri înflăcăraţi.

Copila a sughiţat, părând gata să plângă, când o femeie a venit şi a luat-o deodată în braţe, întorcându-se spre Kell ca să-i ceară scuze. L-a privit, iar în timp ce-o făcea, frigul i-a străbătut scalpul cu ghearele, iar el şi-a dat seama că gluga-i căzuse pe spate, scoţându-i la iveală ochiul. Ochiul negru.

Kell a făcut o grimasă, pregătindu-se sufleteşte să ducă greutatea de-a fi recunoscut. Pentru frică sau uluire, orice-ar fi stârnit scena din faţa ei. Dar n-a ieşit nicio scenă. Înfăţişarea lui nu însemna nimic pentru ea. Bineînţeles că nu însemna nimic. Era la o mie de leghe de casă. Nu era prinţ, nu pe tărâmul acela, cât despre *Antari*, poate că ea nici măcar nu ştia ce era un *Antari*. Sau poate că nu-i păsa.

Pentru ea, el era doar un străin de la târgul fără lumini.

Ea a plecat cu copila, iar Kell le-a urmărit îndepărtându-se, cu un hohot uşor de râs scăpându-i într-un nor de ceaţă.

— *Hassa*, a strigat un glas, iar lui Kell i-a luat o clipă să-şi dea seama că-l striga pe *el*.

S-a întors şi a văzut un bărbat la una dintre tarabe, cu un fular legat strâns de partea de jos a feţei.

— *Hassa!* a strigat el din nou, făcându-i semn lui Kell să meargă într-acolo.

Kell nu era sigur ce vindea bărbatul – masa din faţa lui era plină de figurine –, dar i-a atras atenţia peretele din spate. Tot spaţiul era ocupat de o singură sculptură, una mare şi cu neputinţă de plăpândă, care s-ar fi putut să fie palat sau o casă foarte împodobită, cu faţada întreruptă de un şir de ferestre.

Şi spre deosebire de tarabă în sine, care era construită din gheaţă de câţiva centimetri grosime, bucăţile din care era făcută casa erau subţiri şi arătau de parcă s-ar fi sfărâmat la cel mai mic ghiont. Asta, după cum şi-a dat Kell seama, era şi ideea.

În timp ce se apropia, bărbatul care avea în grijă taraba a început să vorbească repede. Rhy fusese mereu cel priceput la limbi străine. Kell prinsese din zbor câte ceva prin călătorii, dar fresana era nouă pentru el, o limbă şoptită, melodioasă, care i se spărgea de urechi, mai ales când vorbitorul avea gura ascunsă după o eşarfă.

— Îmi pare rău, a spus Kell dând înapoi. Nu vă înţeleg.

A dat să plece, dar bărbatul a zâmbit, cu riduri de încântare în colţurile ochilor.

— Ah! Arnesiană, a spus el, trecând la o variantă pocită a acelei limbi. Hai. E *joc*.

În timp ce-o spunea, s-a întors spre casa împodobită şi a arătat cu degetul spre una dintre multele-i ferestre. La fiecare era câte-o sferă de gheaţă colorată, destul de mare încât să atingă cadrul din partea cealaltă.

— Spargi una, a spus el, încercuind ţinta cu o mână înmănuşată. Dar nu casa. Atingi casa. Pierdut.

Era, desigur, un joc cu magie.

Şi nu era unul din cale-afară de dificil – un copil cu băgare de seamă l-ar fi putut juca. Să chemi magia şi s-o mânuieşti destul de bine încât să topeşti sau să mişti una dintre sfere fără să te-atingi de plăpânda casă. Unui magician priceput ar fi trebuit să i se pară simplu. Unui *Antari*, o nimica

toată.

— Nu pierzi, a spus bărbatul, dacă atingi mingea, doar mingea, câştigi…

A făcut un gest spre figurinele de pe masă, făcute nu din gheaţă, ci dintr-o piatră netedă, translucidă. Erau animale – păsări şi urşi, câini şi balene –, dar şi mici prăvălii, tarabe de târg şi chiar şi o replică a bolţii pe sub care trecuse. Şi acolo, pe margine, era o singură corabie. L-a dus pe Kell cu gândul la *Baronul Cenuşiu.* L-a dus cu gândul la Lila.

— Tu joci, a spus bărbatul.

Kell a înghiţit în sec. Şi-a îndoit degetele, pe jumătate degerate, în ciuda mănuşilor pe care i le dăduse haina.

Trecuseră trei luni.

Trei luni de la bătălia din palatul improvizat al lui Osaron. Trei luni de când Holland, Lila şi Kell îşi uniseră forţele ca să-i ţină piept zeului întunecat. Trei luni de când Holland se folosise de un Legatar pentru a aduna puterea demonului, iar Kell fusese prins între cei doi şi aproape făcut bucăţi.

Trei luni şi, după cum îşi spusese, cu cât aştepta mai mult, cu atât avea să se vindece mai bine. Dar simţea magia băltindu-i chiar sub piele. Aşteptând să fie chemată. Aşteptând să fie folosită.

Aceea era partea cea mai grea. Ştia că era acolo, ca un puţ neexploatat, şi în fiecare zi se trezea încercând să ajungă la ea, aşa cum făcuse toată viaţa, doar pentru a se opri când îşi aducea aminte. Când îşi aducea aminte de durere, de agonia care-l storsese de vlagă, îl sfâşiase, atunci când încercase pentru prima oară să-şi folosească puterea după ce învinseseră.

Dar trecuseră trei luni.

Trei luni era destul timp, el era sigur de asta.

— Cât costă să joci? a întrebat el.

Bărbatul a ridicat din umeri. Kell a băgat mâna în buzunar, sperând că haina avea să-i dea destul. A scos o mână de monede, niciuna fresană. Bărbatul a cercetat grămăjoara şi a ales un lin mic, stacojiu, cu o steluţă aurie în centru. Moneda s-a făcut nevăzută în haina bărbatului.

— Bun, a spus el, bătând din palme. Acum, joci.

Kell a înghiţit în sec şi şi-a scos mănuşile, în timp ce se hotăra ce element să folosească. Focul era cel mai uşor de folosit, dar putea face cel mai mult rău restului casei. Pământul n-avea să-l ajute cu nimic; acolo nu era deloc. Ar fi putut chema apa din sferă în sine, dar restul cadrului era făcut din acelaşi material. Nu, vântul avea să fie. O singură rafală, s-o

dărâme de pe soclul ei.

Pulsul i-a crescut de nerăbdare. Îi fusese atât de greu să aştepte atât timp, se simţea ca un om flămând care aştepta să-şi ia prima masă.

Kell a răsuflat adânc, a ridicat mâna şi şi-a chemat magia înapoi.

Iar aceasta a venit.

Năvălindu-i în întâmpinare, precum unui prieten demult pierdut.

A venit, nerăbdătoare, iute.

A venit.

Dar la fel a venit şi durerea.

Nu înţepeneala unui muşchi după prea multă odihnă, a unui os lăsat să se aşeze la loc, ci agonia proaspătă a unei răni deschise. În timp ce vântul i se rotocolea dintre degete îndreptându-se spre casa din gheaţă, durerea s-a întins, i-a sfâşiat pieptul, storcându-i aerul din plămâni şi puterea din membre.

Şi toată casa s-a năruit.

Kell n-a văzut când s-a întâmplat. Era deja chircit pe pământul îngheţat, vărsând, cu sudoarea scăldându-i pielea sub haină, cu groaza urcându-i odată cu fierea în gât.

S-a străduit să se ridice în picioare în vreme ce lumea se întorcea să se holbeze, iar bărbatul de la tarabă privea trist spre casa distrusă.

— Ai pierdut, a spus el, de parcă nu s-ar fi înţeles de la sine.

Kell a dat înapoi împleticindu-se, încercând cu disperare să scape de tarabe, de mulţime şi de târgul neluminat. A reuşit să treacă prin boltă, apoi a căzut în genunchi şi a început să verse. Nimic nu era în regulă. Totul era greşit. Odată ca niciodată, Kell fusese cel mai bun magician din lume. În clipa aceea, nu mai putea dovedi nici măcar un joc pentru copii.

N-a auzit-o pe Lila apropiindu-se de el prin spate, dar apoi a simţit-o acolo, cu mâna pe umărul lui.

— Kell, a spus ea, şi era ceva în vocea ei, ceva ce el nu mai auzise niciodată, ceva ce aproape că semăna cu mila.

— Trei luni, a zis el, cu răsuflarea întretăiată.

Încă se chinuia să respire, deşi în clipa aceea era şi de teamă, şi de durerea pe care-o simţea în continuare.

— Trei luni care nu au însemnat *nimic*. Ar fi trebuit să se vindece. Ar fi trebuit ca timpul să mă ajute. Dar tot stricată e. Şi-a trecut degetele prin păr. Tot stricat sunt.

A clătinat din cap.

— Nu e drept.

Lila l-a privit în ochi, cu ochiul din sticlă lucind în lumina ciudată.

— Niciodată nu e drept.

Lui i s-a pus un nod în gât.

— Sunt *Antari*, Lila.

Cuvintele-l zgâriau pe gât ieşindu-i din gură.

— Fără puterea mea, sunt un nimic.

Ea s-a încruntat.

— Eu, fără a mea, eram un nimic?

Iar înainte ca el să apuce să spună că era altfel, Vasry s-a îndreptat cu pas întins spre ei, cu genele aurii pline de chiciură, cu o tânără la braţ.

— Ia uitaţi, a zis el vesel. Mi-am găsit şi eu căldura!

Kell şi-a făcut loc printre ei, îndreptându-se spre tunel, spre port şi spre corabie.

Vocea lui Vasry răsuna în urma lui.

— Unde se duce?

— Să-şi plângă de milă, a spus Lila.

Dar se înşela. Kell terminase cu plânsul de milă, cu aşteptarea ca puterea să i se dreagă de la sine. Greşise că aşteptase. Greşise crezând că magia era ceva care trebuia vindecat. Dacă puterea nu i se întorcea de la sine, avea s-o silească să se întoarcă.

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Kell se năruia.

Astfel se simţea, în timp ce stătea în mijlocul cabinei, cu cămaşa desfăcută şi mânecile suflecate, cu sudoarea picurându-i pe piele. Haina-i fusese aruncată peste un scaun, iar o sticlă de vin zăcea goală pe podea, în apropiere. O lumânare stătea pe masă, iar flăcăruia ei, statornică, în aşteptare, parcă-l fixa cu privirea.

Kell avea camera lui pe navă. Spre deosebire de camera căpitanului, aceea era mică şi sărăcăcioasă, cu puţin mai mult de-un pat, un cufăr şi-o chiuvetă. Dar era a lui, cum fusese şi camera de la Apusul de Soare, un loc în care putea fi singur. Cu gândurile lui. Cu puterea lui.

A răsuflat adânc, a întins mâna şi a chemat focul la el.

În clipa în care i-a răspuns, i-a răspuns şi durerea. La fel de arzătoare şi de necruţătoare precum un cuţit încins. Îşi croia drum printre coastele lui. Îi

spunea să se oprească.

Ar fi făcut-o, dacă nu pentru el, atunci pentru fratele lui, Rhy, a cărui viaţă era legată de-a lui, care-i simţea fiecare clipă de durere ca fiind durerea lui. Suferinţa lor era ca o coardă pe care-o împărţeau. Dacă unul din ei era rănit, suferea şi celălalt, iar pe Kell nu-l lăsa inima să-i pricinuiască suferinţă fratelui său.

Dar învăţase repede că durerea aceea anume era doar a lui, în timp ce întindea cealaltă mână spre un pahar, chemând apa din el. Aceasta s-a înălţat, îndreptându-se spre el sub forma unei panglici, dar membrele lui Kell au început să tremure, părul arămiu i s-a lipit de piele.

Putea face asta.

Trebuia să facă asta.

Era Kell Maresh. Magician *Antari* şi prinţ prin adopţie. Călătorise printre lumi, fusese cunoscut şi temut de conducătorii Londrei Cenuşii, Roşii şi Albe. Se confruntase cu Vitari şi cu întunericul pe care aceştia încercaseră să-l sădească în fiinţa lui, învinsese pe toată lumea, în afară de Lila în *Essen Tasch*, luptase împotriva lui Holland, apoi alături de el, îi văzuse pe ceilalţi *Antari* sacrificând tot ce avea el, tot ce *era* el pentru a-şi salva oraşele. Holland, care nu supravieţuise bătăliei.

Dar Kell supravieţuise.

Supravieţuise acelor grozăvii.

Şi avea să supravieţuiască şi de data asta. El…

S-a împleticit şi a dat drumul apei. Flacăra s-a stins, apa a picurat precum ploaia, iar picioarele i-au cedat, un genunchi lovindu-se cu un trosnet de podeaua din lemn!

— Ridică-te! a şuierat el printre dinţii încleştaţi.

Muşchii i-au tremurat, dar, după o clipă, s-a ridicat, sprijinindu-se cu putere de masă. A întins mâna după paharul gol, dar în loc să-l ridice, l-a măturat de pe masă. L-a urmărit făcându-se ţăndări când s-a lovit de podea.

— Ridică-l, şi-a spus el, prinzând cioburile cu voinţa lui.

Cioburile au tremurat.

— Ridică-l, a mârâit el, urmărindu-le cum se ridicau, încet, anevoie, în aer.

Pieptul lui Kell a tresărit. Mâinile-i tremurau.

„Fă-l la loc”, şi-a spus el în gând.

„Fă-te pe tine la loc.”

Cioburile pluteau unele spre celelalte, zdrăngănind ca nişte clopoţei când

se ciocneau între ele, când se îndepărtau uşor. Cuţitul încins i s-a înfipt între coaste, iar Kell a şovăit. S-a străduit prea mult, aruncându-şi toată voinţa în cioburile de sticlă. Acestea s-au izbit între ele, preschimbându-se în nisip, iar Kell s-a lăsat moale la podea, cu răsuflarea întretăiată.

A scos un suspin chinuit, plecându-şi capul pe podeaua din lemn.

Şi-a spus că avea să se obişnuiască cu durerea. Că, în timp, asprimea ei avea să se netezească. Că, la un moment dat, durerea avea să treacă – *trebuia* să treacă. Era doar o rană, iar rănile treceau. Pielea se întrema şi rămânea cu cicatrici, şi totuşi, de fiecare dată, rana *aceea* părea proaspătă. Nu era o crestătură în carne. Ceva din miezul fiinţei lui se sfărâmase, se rupsese, iar el începea să bănuiască – să se teamă – că nu avea să se mai vindece niciodată. N-avea să-i fie mai uşor niciodată. N-avea să doară mai puţin niciodată.

Dac-ar fi fost un membru distrus, şi l-ar fi putut tăia, dar nu era un membru distrus. Nenorocirea era peste tot. În clipele lui cele mai negre, când nu putea vedea viaţa fără magie sau un viitor fără durere, se gândea: „Nu pot să trăiesc aşa”. Dar trebuia. Poate că durerea aceea era a lui, dar viaţa lui nu era. Şi n-avea să fie niciodată.

Aşa că şi-a târât spiritul frânt înainte, l-a simţit sfâşiindu-se din nou, pas cu pas, a aşteptat clipa în care magia lui avea să-l lase de tot, ştiind că avea să vină ca un semn de îndurare.

Deocamdată însă încă era acolo. Ruptă, sfâşiată, aşteptând să fie chemată.

Şi-a dat silinţa să se ridice din nou în patru labe, în timp ce-o picătură de ceva roşu ajungea pe pământ. Sângele-i picura din nas, corpul îl implora să se oprească. În schimb, s-a şters cu mâna pe faţă şi şi-a lipit palma pătată de sânge de podeaua umedă, chemându-şi puterea *Antari.*

— *As Isera*, a spus el, pregătindu-se pentru ceea ce urma să se întâmple.

Magia a înmugurit între sânge şi poruncă. O pojghiţă de gheaţă i s-a răspândit sub mână, acoperind scândurile, iar Kell a simţit o flacără scurtă, strălucitoare, de uşurare. Apoi n-a mai văzut nimic, lumea i s-a cufundat în întuneric, iar grozăvia încinsă i-a sfârtecat pielea.

S-a luptat cu impulsul de-a urla şi n-a reuşit să se stăpânească. Sunetul i s-a smuls din gâtlej în timp ce se prăbuşea, cu obrazul lipit de peticul de gheaţă de pe podea, şi suspina de durere, furie şi jale.

Cine era el fără magie?

Cât valora?

Un licăr de vedere i-a revenit, dar camera se învârtea cu el, aşa că a închis bine ochii şi şi-a dat silinţa să tragă aer în plămânii care-l dureau. Încă zăcea acolo, când a auzit uşa deschizându-se, cizme tropăind pe podeaua din lemn. În fundul ochilor lui, lumea s-a cufundat în întuneric, iar o umbră i-a căzut peste faţă.

— Destul! a spus Lila, iar el îi auzea furia din glas.

Dar nu era destul. Nu se putea opri până când magia nu-i vorbea din nou. Până când nu-şi amintea din nou cine şi ce era. Până când nu era destul de puternic pentru a o redobândi.

— Sperii echipajul.

— Scuzele mele, a murmurat el.

Dacă ar fi fost altcineva, i-ar fi putut mângâia părul, s-ar fi putut chiar întinde lângă el pe podeaua din lemn, şi-ar fi întrepătruns degetele cu ale lui şi i-ar fi spus că avea să fie în ordine, aveau să depăşească etapa aceea, să găsească o cale, el avea să fie din nou întreg.

În schimb, a scos un cuţit.

El a auzit râcâitul armei ce ieşea din teacă, iar o clipă mai târziu, cuţitul a căzut lângă el pe podea, cu lama la îndemână. Mesajul părea destul de limpede.

— Dac-aş putea să-mi curm singur suferinţa, aş face-o, a bombănit el, iar în clipa aceea i se părea adevărat.

Dar Lila n-a făcut decât să şuiere printre dinţi.

— Idiot! a spus ea, lăsându-se într-un scaun din apropiere. Ştii cum mai eşti, Kell?

— Obosit?

— Răsfăţat, a spus ea. Şi leneş.

— Şi-aşa sunt la pământ, a zis el cu o grimasă. Nu mai e nevoie să-mi tragi şi-un şut.

Lila a oftat şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— La Londra era un mercenar.

Nu-i spunea niciodată Londra Cenuşie, dar el ştia că despre asta vorbea. Vocea ei căpăta mereu o altă nuanţă când vorbea despre cealaltă viaţă a ei, cea dinainte.

Kell s-a străduit să respire. Durerea-i trecuse, lăsând doar istoveală în urma ei. A încercat să se ridice în şezut, dar nu reuşea încă, aşa că şi-a adunat puterea care-i trebuia ca să se întoarcă pe spate şi să privească spre tavan, în loc să privească spre ea.

— Cum îl chema?

— Jack? Jones? a zis Lila, ridicând din umeri. N-are importanţă. Era cel mai bun în ceea ce făcea. Un geniu al luptelor cu sabia. Apoi l-au prins.

— Cine? a întrebat Kell.

Îi simţea iritarea.

— Poftim? N-are importanţă cine. Cineva atât de bun e mereu în pericol de-a fi prins. Nu l-au omorât, dar viaţa tot i-au luat-o. Ştii cum?

N-a aşteptat să-i răspundă Kell.

— L-au lăsat fără mâna cu care ţinea sabia. I-au tăiat-o chiar din încheietură. Au şi ars rana, ca să nu sângereze până murea. Au crezut că a trăi aşa e o soartă mai cruntă decât moartea. Şi ştii ce-a făcut el?

Lila s-a aplecat în faţă în scaun, iar Kell a privit-o.

— I-a găsit pe bărbaţii ăia şi le-a tăiat beregatele cu sabia. Până la unul.

— Cum? a întrebat Kell, iar Lila i-a zâmbit scurt, răutăcios, şi s-a ridicat din nou în picioare.

— Nu se înţelege de la sine? a întrebat ea, trecând pe lângă Kell şi pe lângă cuţitul pe care-l lăsase lângă el. A învăţat să se folosească de cealaltă mână.

6

ACUM

Se întunecase de tot până să andocheze *Baronul* la Verose.

Stross şi Vasry, care se mai treziseră din beţie în ora care trecuse de-atunci, au coborât împleticindu-se de pe corabie, de parcă încă erau ameţiţi, şi s-au îndreptat râzând către docuri. S-au întors câteva ore mai târziu, cu alte câteva sticle de vin şi un număr.

Nouă.

Atâţia marinari erau la bordul *Ciorii*.

— Eşti sigur? a întrebat Lila.

Vasry a dat din cap şi aproape că şi-a pierdut echilibrul. Carevasăzică, nu era chiar atât de treaz. S-a întors spre Stross, care-a confirmat numărătoarea.

— Nouă, a spus el, iar ea a dat din cap, încercând deja să se hotărască în ce fel să scape de toţi, dar Kell a avertizat-o din priviri.

Lila a oftat. Bineînţeles că avea să insiste să-i ţină în viaţă.

— Nouă *erau* la bordul corabiei, a lămurit-o Vasry. Dar doi au luat-o către stânci.

— Şi patru s-au dus la Robele Roşii, a adăugat Stross. Am plătit gazdele de-acolo să nu se grăbească.

— Mai rămân trei, a spus Vasry.

— Da, a răspuns Lila sec, ştiu şi eu să număr.

A bătut cu degetele în mânecă în timp ce-şi desfăşura planul în minte. Era destul de uşor să omoare trei oameni. Să *nu* îi omoare era mai greu. Ordinele lui Alucard nu spuneau să *oprească* nava, ci doar să afle ce transporta, ceea ce însemna că ea avea nevoie de timp ca să caute în cală. Stross avea să stea de pază şi să creeze diversiuni, dacă era nevoie. Tav era bun pentru forţa brută şi mereu gata de luptă. Iar Kell, ei bine, ce rost avea să ascuţi întruna un cuţit dacă nu-l lăsai să taie?

— Vasry, Raya, voi staţi la locurile voastre, a spus ea.

— Dacă insişti, a zis Vasry, cuprinzând mijlocul soţiei sale cu palma. Ăsta trebuie să fie un vas de croazieră. Păstrăm aparenţele.

— Aveţi grijă să fie vânt în vele! i-a prevenit ea. În caz că trebuie să plecăm repede. Şi tu, a adăugat ea, făcând un semn din cap spre Raya, să nu laşi pe nimeni să se-atingă de corabia mea!

L-a privit pe Kell, care-şi strângea tecile de sub haina neagră. El a privit-o în ochi şi s-a îndreptat, trăgându-şi gluga în sus până când i-a ascuns părul arămiu. Rav şi Stross stăteau aşteptând, pregătiţi.

— Păi atunci, a spus ea, desfăcând larg braţele, hai să mergem să-i salutăm.

Patru bărbaţi se plimbau agale pe docul Verose.

Păreau să se fi întors de la o petrecere de zile mari şi se îndreptau spre una şi mai mare. Lila a zâmbit şi şi-a lăsat capul pe spate, de parcă ar fi savurat noaptea. La câţiva paşi în faţă, Tav râdea uşor, de parcă Stross tocmai ar fi spus o glumă, deşi ea nu credea că Stross spusese *vreodată* o glumă. Nici măcar nu era sigură dacă ştia vreuna.

Lângă ea, Kell mirosea a vin de vară.

Înainte să plece, ea-i vărsase ultimele picături din sticla spartă în palmă şi i le trecuse prin păr.

— Măcar aşa nu se face risipă, spusese ea, stropindu-l cu rămăşiţele.

În clipa aceea, el o cuprinsese cu braţul pe după umeri, iar ea-l cuprinsese de mijloc, cu trupul îngust lipit de-al ei. El îşi ascunsese faţa în părul ei, pe jumătate cântând, pe jumătate murmurând un cântec marinăresc.

— Habar n-aveam că eşti un actor aşa de priceput, a spus ea, când el s-a legănat, lăsându-şi greutatea pe ea. De unde-ai învăţat meşteşugul ăsta?

— Uiţi de reputaţia lui frate-meu, a spus el, cu buzele atingându-i uşor tâmpla. Am avut destul timp să-l studiez când îl târam în zori spre casă.

— Tu-i ţii pe toţi, a remarcat ea cu un oftat. Pe tine nu te ţine nimeni.

— Mă crezi, nu mă crezi, a spus el, sunt *în stare* să petrec ca lumea.

Ea a râs, scoţând un sunet uşor, care s-a îndreptat parcă plutind spre doc.

— În stare? Poate. Dornic? Niciodată.

Paşii le încetineau în timp ce se apropiau de *Cioară.*

Stross s-a întins să se sprijine de coca pală cu aripi pictate pe ea, de parcă n-ar fi avut încredere c-aveau să-l poarte picioarele şi-ar fi avut nevoie de o clipă de odihnă, pur şi simplu. Tav s-a strecurat în umbra întinsă de-a lungul corabiei şi s-a urcat la bord, lăsându-se în tăcere peste marginea punţii.

— Intrăm şi ieşim, i-a reamintit Kell. Nu facem scandal.

Lila a dat ochii peste cap.

— Mai e un pic şi-mi spui că-i vrei nevătămaţi!

— Dacă se poate, da.

Ea a oftat.

— S-a zis şi cu distracţia noastră!

În timp ce-o spunea, l-a tras în umbra corabiei. Kell a întins mâna în spate ca să se sprijine de cocă, în timp ce Lila-şi plimba mâinile peste partea din faţă a hainei lui. Chiar şi în întuneric, îl vedea roşind, înainte ca degetele ei să-i pătrundă în buzunar şi să scoată micul obiect negru. S-a aplecat spre el, destul de aproape încât să-l sărute, şi i-a pus în schimb masca pe faţă. I s-a aşezat pe piele precum o mână rece, iar el a zâmbit, un zâmbet de străin, în timp ce se dezbrăca de persoana lui Kell Maresh ca de o haină.

7

UNDEVA ÎN LARGUL MĂRII

CU ŞASE ANI ÎN URMĂ

— Ei, nu te grăbi chiar aşa, a spus Lila, scobindu-şi unghiile.

Erau pe puntea corabiei, cu velele coborâte şi cu fluxul liniştit. Soarele tocmai răsărea, frigul nopţii nu trecuse încă, iar singura îndurare pe care i-o arăta, din câte-şi dădea Kell seama, era faptul că ea le ceruse membrilor echipajului să facă paşi de-acolo, deşi el presupunea că-l urmăreau din vreun loc înalt.

— Cu partea ascuţită spre mine, l-a tachinat ea.

Kell *ştia* să mânuiască o sabie.

Fusese crescut între zidurile palatului, cu toate cele cuvenite unui prinţ, dar fusese crescut şi ca paznic al familiei regale. Mai precis, fusese însărcinat să-l apere pe Rhy. Pe Rhy, care nu avea cu ce magie să se înarmeze, n-avea nicio putere a lui cu care să se apere. Rhy, care stăruise să înveţe să mânuiască sabia, aşa încât Kell îi devenise partener de antrenament, până când prinţul ajunsese destul de priceput ca să exerseze pe străjile regelui.

Kell ştia cum să ţină o sabie în mână şi cum s-o folosească, şi totuşi greutatea oţelului îi părea ciudată, stângace, în mână. Mult mai puţin elegantă decât armele pe care şi le iscase din vânt, piatră şi gheaţă.

Lila a sărit de pe ladă şi a desfăcut larg braţele.

— Hai odată! a spus ea.

— Nu eşti înarmată.

— Kell, a spus ea, zâmbindu-i larg şi compătimitor. Cred că mă cunoşti mai bine de-atât!

Se luptase o dată cu el, pe vremea când erau în Londra Cenuşie, pe când el o cunoştea doar drept hoaţă, iar ea nu ştia nici măcar ce era magia, darămite c-o avea. Lupta se dăduse atunci între oţelul lui şi vrăjile ei. Se luptaseră mai aprig în *Essen Tasch,* când el se prefăcea a fi Kamerov Loste, iar ea se prefăcea a fi Stasion Elsor, dar acela fusese un joc al magiei, apei, focului şi pământului. O competiţie supusă unor reguli.

Kell nu se mai înfruntase niciodată astfel cu Delilah Bard.

A scrutat puntea, privind frânghiile şi cutiile, plasele şi cuiele, toate lucrurile de care, cândva, s-ar fi folosit în loc de arme.

În clipa aceea, n-avea decât sabia din mână.

S-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre Lila, aşteptându-se ca ea să dea înapoi, să se ferească, să se retragă, dar picioarele încălţate cu cizme i-au rămas bine înfipte în podea, braţele i-au rămas larg deschise, şi singura parte a corpului care i s-a mişcat a fost colţul gurii, care-a zvâcnit de plăcere, chiar înainte ca el să-i îndrepte sabia spre cap.

Oţel pe oţel, armele au răsunat pe punte.

Cu o clipă înainte, ea avusese mâinile goale, dar în acel moment, un jungher îi sclipea într-un pumn. El şi-a eliberat sabia cu un scrâşnet şi a lovit din nou, jos şi iute, o lovitură care-ar fi trebuit să-i lase o crestătură între coaste. Însă un al doilea jungher i-a apărut în cealaltă mână, iar ea i-a prins sabia între cele două junghere.

El s-a eliberat şi a lovit din nou, gândindu-se că ea ar fi trebuit să aleagă o sabie mai lungă, însă în loc să dea înapoi, ea a sărit *spre interior*, răsucindu-se ca să se ferească de sabia lui şi lipindu-se de el ca o amantă în timp ce-i înfigea un pumnal sub bărbie.

— Mort! a şoptit ea.

Apoi a făcut un pas ca de dans în spate, eliberându-se din îmbrăţişare, şi a spus:

— Din nou!

Şi-a trecut o mână prin păr, dându-şi-l la o parte de pe faţă, şi s-a pregătit, studiind de data aceasta felul în care se ţinea în echilibru, în care întorcea capul pentru a compensa faptul că nu vedea. De-ar fi putut să…

Dar de-asta ea n-a aşteptat.

A atacat prima, iute şi fără milă, silindu-l să se retragă.

El s-a ferit, dând înapoi, şi a lovit din nou. Şi din nou. Şi în ciuda faptului că avea sabia mai lungă, alonja mai bună, ea bloca mereu, para mereu. Ea nu era o luptătoare graţioasă, dar se mişca repede ca un bici şi, oricât s-ar fi străduit Kell, oricât ar fi căutat, nu găsea nicio cale de-a trece de ea, nicio deschizătură.

A făcut un pas ca de dans înapoi sau, cel puţin, a încercat, însă pierduse din vedere unde era şi, în loc de punte, s-a lovit cu putere de catarg. Forţa loviturii i-a smuls aerul din plămâni, iar sabia i-a alunecat din mână, dar Lila tot venea spre el, cu jungherele lucind, iar el n-avea timp să stea pe gânduri, aşa că n-a făcut-o, a întins brusc degetele în faţă şi a invocat o

frânghie din apropiere. Aceasta s-a ridicat, zburând spre încheietura mâinii Lilei, chiar în timp ce durerea-l copleşea, ascuţită şi adâncă, iar în cele din urmă totul a fost degeaba, pentru că tăişul ei a retezat frânghia înainte să-i ajungă în jurul gâtului.

— Mort, a şoptit ea. Ce s-a întâmplat?

Cuvintele i-au alunecat din gură ca un oftat.

— Am uitat.

Lila şi-a cercetat lama cuţitului.

— Şi eu uitam la început. Mă loveam în fugă de uşi, cădeam pe trepte. Mi-a luat luni întregi să-mi găsesc echilibrul, să învăţ să apreciez distanţa. A fost greu, însă am învăţat. Şi la fel ai să faci şi tu.

Furia mocnea în el. Îi venea să-i spună că era altfel, că ea nu mai avea un ochi, dar magia lui încă era acolo. Ca un membru pe care-l simţea, dar de care nu se putea folosi. Ca o armă pe care era silit s-o ţină în mână, dar nu ştia s-o mânuiască.

Îi venea să se năpustească asupra ei. Să urle.

În schimb, a îngenuncheat, şi-a luat sabia în mână şi a spus:

— Din nou.

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

Soarele se contopea cu marea, scăldând în roşu toată lumea din jurul lor.

Baronul aruncase ancora într-un port faroez. În aer se simţea căldura zilei, precum într-un cuptor din lut după stingerea focului. Plămânii lui Kell ardeau, membrele-l dureau.

— Eşti prea iute, a spus el cu răsuflarea întretăiată.

— Prinde-mă din urmă! a spus Lila, ferindu-se, sărind şi dansând ca să n-o ajungă.

S-au luptat până când soarele a dispărut, iar amurgul roşu a făcut loc nopţii, până când Stross s-a apucat să aprindă felinarele de pe toată puntea. La lumină, Kell vedea restul de membri ai echipajului, cocoţaţi ca nişte păsări prin *Baron*, urmărind confruntarea. Până şi cea mai nouă membră, Raya, femeia din sud pe care Vasry o adusese pe corabie, stătea cocoţată pe năvoade, cu ochii palizi lucind ca flăcările în întuneric.

Kell nu i-a băgat în seamă. Nu trebuia să-i bage în seamă. Era concentrat numai pe a rămâne în viaţă.

— Eşti prea bună, a spus el, ferindu-se la mustaţă de ultima lovitură a

Lilei.

— Păi, fii şi tu mai bun! i-a răspuns ea.

Mişcările ei aveau o acurateţe nemiloasă, o precizie pe care el nu reuşea s-o frângă. Şi-a spus în gând că nu era de mirare că ajunsese acolo. Delilah Bard era o forţă a naturii. Lumea nu i se deschisese pur şi simplu în faţă. Fusese despicată, precum pielea sub tăişul cuţitului ei.

Era ceva de necrezut.

— Ţi-a spus vreodată cineva, a întrebat el, că eşti superbă când te lupţi?

Auzind acestea, ea şi-a pierdut echilibrul, de parc-ar fi dat cu cizma peste o movilă de pământ. S-a împleticit, doar pentru o clipă, iar în clipa aceea, el a lovit. Ea a ridicat pumnalul, în ultima clipă, dar fusese aproape, minunat de aproape, cu cele două cuţite tremurându-i la gât.

O dată în viaţa ei, Lila s-a încruntat.

O dată în viaţa lui, Kell a zâmbit.

Apoi ea l-a lovit cu piciorul în piept.

El nu se aşteptase la lovitură şi a căzut cu putere pe punte, cu răsuflarea tăiată.

El şi-a spus în gând că Rhy avea s-o resimtă din plin pe-aia, gândindu-se la fratele său, la câteva leghe depărtare, în mijlocul vreunei gale sau al vreunui ospăţ, strâmbându-se de durere din pricina forţei cizmei Lilei, care-l lovise în coaste. Kell i-a cerut iertare pe muteşte în timp ce zăcea acolo, istovit, privind ţintă spre cer. Era o noapte fără lună, neagră şi plină de stele.

După aceea Lila a venit spre el, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice din nou în picioare.

În noaptea aceea, el s-a prăbuşit în pat, cu membrele îndurerate, ca de plumb.

Îl durea tot, dar pentru prima oară după luni întregi, primea durerea cu braţele deschise.

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

Haina lui Kell zăcea aruncată la o parte, iar cămaşa-i era îmbibată în sudoare şi apă de ploaie.

În timp ce Lila îi dădea târcoale, el şi-a trecut o mână prin părul umed, dându-l peste cap – îl tunsese mai scurt, dar tot îi venea în faţă, cumva. În mijlocul ultimei confruntări, o furtună se năpustise asupra lor. Trecuse repede, înlocuită fiind de-un soare de vară dogoritor, dar puntea era încă

umedă sub picioarele lui, iar apa picura din vele în timp ce Lila se ferea de sabia lui.

El s-a mai ferit de-o lovitură şi-au izbucnit urale.

Nu mai erau singuri pe punte. Echipajul *Baronului* îi urmărea cu o curiozitate vioaie, chiuind, strigând şi pariind, deşi Kell se îndoia că pariau pe *el*. Deşi el câştiga.

Uneori.

Rareori.

Adesea, totul se oprea în loc cât timp reuşea el să-i ţină piept, iar victoriile lui se măsurau în minute. În ultimele câteva luni, devenise mai bun. Fusese nevoit s-o facă. Dar Lila găsise mereu o cale de a-l ţine cu ochii-n patru. Îl târa la antrenamente în zori, în miezul zilei, în puterea nopţii, ca să poată învăţa să vadă mişcarea unei arme la lumina soarelui şi la umbră, în dogoarea după-amiezii, la lumina lunii şi în întuneric deplin.

Din când în când, mai avea scăpări, se trezea încercând să ajungă la magie şi, de fiecare dată, plătea pentru greşeală. Dar mâna cu care mânuia sabia i se înzdrăvenea, iar oţelul începea să i se pară, dacă nu parte din el, măcar ceva ce putea mânui nu doar cu pricepere, ci chiar *bine*.

Imediat ce-a început să se simtă în largul lui cu sabia scurtă, Lila i-a dat lui Kell două, iar când a început să se descurce cu ele, echipajul încetase să se mai prefacă nepăsător şi se implicase în lupte. Secundul, Stross, fusese cel care venise cu ideea loteriei.

— Facem lucrurile mai interesante aşa, spusese el, arătându-le cutia la popotă într-o seară, în timp ce Raya le împărţea cu lingura porţii de tocană.

Kell bănuia că se săturaseră deja ca el să piardă şi sperau să mai dea un pic de sare şi piper confruntărilor. În cutie, scrijelit pe bucăţele de hârtie, era numele fiecărei arme pe care-o aveau la bordul corabiei. Lila avusese mereu o slăbiciune pentru lucruri ascuţite, iar de când devenise căpitan al *Baronului*, colecţia îi crescuse în moduri impresionante, nu doar cu obiecte din oţel obişnuit.

Astfel, în timp ce-şi dădeau târcoale în clipa aceea, Kell s-a trezit cu două seceri mici în mâini, cu tăişuri curbate, iar Lila ridica o sabie pentru două mâini. Vasry şi Tav au făcut un schimb de priviri, iar Kell şi-a spus că poate-o adăugaseră de curând la grămadă. Poate că totuşi pariau şi pe el.

Sătulă să ţină sabia ridicată, Lila a atacat şi, în ciuda mărimii armei, a reuşit să se mişte cu o viteză nefirească. Ea a lovit, iar Kell a sărit în spate, aşteptându-se ca greutatea sabiei s-o arunce în faţă. Dar cumva, contrar

aşteptărilor, ea a pivotat, inversând traiectoria armei.

El a ridicat o seceră şi a blocat lovitura, iar forţa ei i-a scuturat braţul când cele două arme s-au ciocnit, dar a doua armă se îndrepta deja spre pieptul ei, spintecând aerul. Ea a făcut ochii mari, iar el şi-a spus în gând *Te-am prins*, chiar înainte ca ea să dea cu totul drumul sabiei şi să se ferească de secera lui. Ea a sărit în spate, căzând ghemuită în timp ce măgăoaia de sabie se prăbuşea pe puntea de dedesubtul lor.

Era pentru prima oară când Lila Bard îşi pierdea sabia.

În jurul punţii, vocile tăcuseră. Echipajul stătea cu sufletul la gură.

Lila a ridicat privirea spre Kell, cu un zâmbet larg întipărit pe figură.

Avea atâtea feluri de zâmbete diferite. Unele bucuroase, altele crude, altele de-a dreptul răutăcioase, şi unele pline de ură, iar el încă învăţa să le citească pe toate. Dar pe acesta îl cunoştea nu pentru că era obişnuit, ci pentru că era rar.

Era un zâmbet de mândrie.

Dar confruntarea nu se terminase. Lila nu se predase încă. S-a ridicat, îndreptându-şi privirea spre sabia pe care-o lăsase pe puntea dintre ei. S-a năpustit după ea şi la fel a făcut şi el. Dar imediat ce Kell a încercat să se-arunce înainte, ceva l-a silit să se oprească. A privit în jos şi a văzut o pojghiţă de gheaţă întinzându-i-se pe picioare. Cizmele-i îngheţaseră pe punte.

Lila a prins sabia şi a ridicat-o, lăsându-i greutatea să se sprijine pe piept.

— Am câştigat, a spus ea simplu, iar el a privit încremenit către sângele ce-i picura din mâna liberă.

Se folosise de magie. Şi nici măcar nu era elementală, ci *Antari.*

— Ai *trişat!* a exclamat el indignat, dar Lila n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Nu *eu* sunt aia care nu poate folosi magie!

Şi, spunând acestea, a lăsat sabia din mână şi s-a îndepărtat cu paşi lejeri, lăsându-l să-şi spargă gheaţa de pe cizme. Din ziua aceea, n-au mai fost reguli.

Kell lupta doar ca să câştige.

CU TREI ANI ÎN URMĂ

I-au luat trei încercări ca să-şi prindă chingile cum trebuia.

Kell a înjurat uşor, aranjându-şi cataramele pe piept.

— Ce naiba-ţi ia atât? a întrebat Lila.

După paravan, ea mai mult se tolănea pe scaun decât să stea pe el, cu un picior lăsat peste margine, cu masca de Sarows cu coarne învârtindu-i-se alene pe deget.

— Dacă nu-s implicate corsete şi fuste, îţi ia prea mult. Dacă ai nevoie de ajutor…

— Nu te mişca! a mârâit el. A fost ideea ta.

De fapt, fusese a lui Alucard.

La urma urmei, el fusese cel care le scrisese, spunându-le să se folosească aşa cum trebuia de *Baron.* Lila fusese mai mult decât pregătită. Problema, desigur, era Kell.

Datorită antrenamentelor necruţătoare ale Lilei, nu mai *lupta* ca un prinţ, dar nu putea schimba faptul că încă arăta ca unul. Oriunde andocau, capetele tuturor se întorceau spre el. Îi cercetau cu băgare de seamă ochiul, părul, ţinuta. Dacă avea de gând să fie altcineva în afară de Kell Maresh, prinţ *Antari*, avea nevoie de-o deghizare.

Lila arătase spre haină, cu număru-i nesfârşit de feţe, şi l-a întrebat dacă nu era vreuna ascunsă pe-acolo care să-l facă să semene mai puţin a nobil şi mai mult a pirat, mai puţin cu focul şi mai mult cu întunericul.

Kell a luat masca şi şi-a pus-o pe faţă.

Trecuse o lună de la propunerea ei, iar în tot acel timp, niciunul nu mai adusese vorba despre ea, până în seara aceea, când el îi ceruse să meargă cu el în camera căpitanului şi-i spusese să se aşeze pe scaunul pus cu faţa la perete şi să aştepte.

— Mai ai mult până termini? a strigat Lila, dar de data asta el n-a răspuns. Ea a aruncat o privire în spate. Kell?

Piciorul i-a alunecat de pe braţul fotoliului şi s-a sprijinit de podea. Era pe cale să se ridice în picioare când mâna lui s-a aşezat pe umărul ei.

Lila *aproape* că a tresărit.

El a zâmbit.

Era greu s-o iei prin surprindere, dar era limpede că nu-i auzise cizmele răsunând pe podeaua cabinei. Nu auzise foşnetul uşor ca un oftat al stofei sau mutarea greutăţii. S-a ridicat şi s-a îndreptat către el, iar el s-a pregătit sufleteşte pentru vreo înţepătură, dar o dată-n viaţă părea că şi ea rămăsese fără cuvinte.

Lila îl privea ţintă pe străinul din camera ei.

Cândva, demult, el s-ar fi foit ştiindu-se cercetat cu aşa o băgare de

seamă şi ar fi tras de haine de parcă nu i-ar fi venit bine. În seara aceea, a stat cu totul nemişcat, lăsând-o să-l studieze.

Era îmbrăcat într-o haină neagră, cu nasturi negri maţi, care dispăreau în loc să oglindească lumina, şi cu o glugă, pe care şi-o trăsese peste păr. Toată partea de sus a feţei îi era acoperită de o mască, una care-i ascundea ambii ochi după o bucată de ţesătură fină.

Încet, a ridicat mâna şi şi-a dat gluga jos. Aceasta i s-a lăsat pe umeri, dezvăluindu-i părul arămiu, care nu mai era despletit şi dezordonat, ci dat pe spate. Mâinile i s-au îndreptat spre partea din faţă, iar în timp ce-şi descheia nasturii, haina i-a căzut peste ţesătura aceea care parcă înghiţea lumina. Şi-a scos haina, ridicând din umeri şi lăsând-o să cadă grămadă pe podea, dezvăluind pantaloni negri şi o tunică neagră mulată pe piept, cu gulerul strângându-l ca o mână de gât. Fâşii subţiri de piele neagră i se încrucişau peste coaste. Erau teci de arme.

Lila a întins mâna şi i-a atins chingile. Devenise mai puternic în urma antrenamentelor lor şi şi-a încordat muşchii la atingerea ei.

— Trebuie să recunosc, Kell, a spus ea scoţând un hohot de râs uşor, abia auzit. Sunt impresionată.

— Chiar eşti? a întrebat el.

Vocea-i suna altfel. Mai joasă. Mai suavă. Nu ca de piatră, ci ca de mătase. S-a aplecat mai aproape de ea, de parc-ar fi vrut să-i împărtăşească un secret, şi a spus:

— Şi nu mă cheamă Kell.

— Aşa? a întrebat Lila, intrigată. Dar cum te cheamă?

Pe sub mască, a făcut o grimasă, iar un colţ al gurii i s-a ridicat într-un rânjet.

— Poţi să-mi spui Kay.

— Kay, a comentat ea, parcă întorcând cuvântul pe limbă în timp ce-i dădea târcoale încet, cercetându-l cu băgare de seamă.

El i-a auzit murmurul uşor de plăcere în clipa în care a descoperit cele două săbii scurte băgate în tecile de la spate. Deveniseră armele lui preferate de-a lungul lunilor de antrenament, dar acelea erau deosebite. Cumpărate din piaţa interzisă din Sasenroche. Ştia că aveau să-i placă, i-a simţit degetele atingând uşor una dintre tecile de piele, apoi îndreptându-se spre mâner.

— Nu tot ce-are lamă-ţi aparţine, a spus el.

— Ba-mi aparţine dacă pot să-l iau.

Mâna ei aproape c-a apucat mânerul, dar el s-a întors brusc şi a prins-o de încheietură.

— În locul tău, n-aş face asta, a prevenit-o el, dar ştia că ea n-avea să-i poată rezista.

El era rapid, dar ea a fost şi mai rapidă, iar într-o clipă a ajuns din nou în spatele lui, scoţând una dintre săbii, ţinând-o ridicată ca pe-un premiu preţ de-o clipă, apoi scoţând un ţipăt scurt şi dându-i drumul de parcă ar fi ars-o.

Sabia a căzut cu zgomot pe podea, iar el a plescăit din limbă şi a îngenuncheat, luând-o din nou în mână. A întors-o astfel încât să oglindească lumina şi a văzut vraja gravată pe oţel.

— Vezi? a întrebat el. Şi eu mai pot folosi magia.

A băgat din nou sabia în teacă şi s-a îndreptat, ridicând bărbia. La urma urmei, îşi dăduse seama de-un lucru. Nu trebuia să se lepede de toate aerele unui prinţ. Ba chiar le putea scoate în faţă, îşi putea hrăni o oarece atitudine ameninţătoare, o trufie care putea fi văzută drept periculoasă.

— Durerea te-nvaţă repede, a spus el, prinzând-o de mână şi apropiindu-i degetele arse de buze. Şi te-am prevenit.

Bătăile inimii Lilei s-au iuţit – el le simţea prin piele.

— Îmi place de tine aşa, a spus ea, iar în vocea ei era ceva, o dorinţă pură care l-a făcut să încremenească.

— Chiar îţi place? a tors el.

Ea a zâmbit larg şi a întins braţele ca să-l tragă spre ea, făcând un pas în faţă şi lipindu-şi trupul de-al lui. El a condus-o un pas în spate, apoi doi, până când cizmele ei s-au atins de marginea patului.

Cu un ghiont iute, aproape jucăuş, el a împins-o pe pat, iar ea s-a lăsat să cadă, cu degetele încurcându-se în chingile de piele, în timp ce îl trăgea alături de ea pe pat. El s-a aplecat deasupra ei şi a întins mâinile să-şi scoată masca, dar de data aceasta, Lila a fost cea care l-a oprit, prinzându-l cu degetele de încheietura mâinii.

— Încă nu, a spus ea, cu un rânjet răutăcios. Aş vrea să văd de ce e *Kay* în stare.

8

PORTUL VEROSE

ACUM

S-a lăsat în tăcere pe puntea *Ciorii*.

Metalul negru i se contopea cu pielea feţei. Îi luase ceva timp pentru a se obişnui cu greutatea, cu umbra uşoară care-i limita puţin câmpul vizual, cu năluca pânzei acoperindu-i ochii, dar în clipa aceea se agăţa de prezenţa ei, de felul în care se simţea când o purta. De parcă ar fi fost cu totul altcineva.

De parcă n-ar mai fi fost Kell, ci Kay.

Lila a aterizat ghemuită lângă el, cu bine cunoscuta mască a lui Sarows pe figură.

Tav s-a lipit de catargul corabiei necunoscute, cu degetul la buze. De partea cealaltă a punţii, un marinar veskan stătea pe-o ladă, cioplind un băţ cu un cuţit scurt şi ascuţit. După o clipă, a dus obiectul la gură, iar acesta a scos o melodie uşoară, dulce. La adăpostul acelui sunet, s-au furişat înainte. Iar când s-a terminat, umbra lui Tav s-a ivit în dreptul omului, acoperindu-i lumina.

— *Och vel?* a întrebat el, ridicându-se în picioare.

Pesemne că-i credea colegi de echipaj, dar i-a căzut faţa în clipa în care Lila s-a apropiat, cu coarnele măştii curbate deasupra capului.

— Fainã corabie, a spus ea, plimbându-şi mâna pe balustradă, iar bărbatul era atât de surprins, încât nici nu l-a observat pe Kay în spatele lui până când acesta nu l-a cuprins cu braţul de gât.

Ar fi putut să-l spintece pe om – ştia deja exact unde să înfigă sabia, cum să curme o viaţă – în schimb, a pus cârpa pe nasul şi gura bărbatului şi şi-a ţinut răsuflarea în timp ce norul de vise-rapide încărca aerul cu forţa zbaterii lui, înainte să rămână de tot fără vlagă.

Trupul s-a lăsat moale în braţele lui Kay, iar el l-a coborât pe punte în timp ce un al doilea veskan dădea buzna în pragul uşii şi se oprea deodată, privind tabloul din faţa lui: cele două siluete mascate şi picioarele bărbatului pe care-l drogaseră ieşind de după o ladă. Dar veskanul *nu* l-a văzut pe Tav, în umbra de lângă uşă, nu l-a văzut până când acesta nu s-a năpustit asupra lui, înghesuindu-i cârpa în gură. În câteva secunde, ar fi

trebuit să fie la pământ, dar n-a fost. S-a zvârcolit şi s-a opus, încercând să-l zgârie pe Tav, care era pe jumătate cât el şi se chinuia să se ţină de el. De mai multe ori, aproape că l-a aruncat pe Tav la pământ, chiar şi când i-a cedat un genunchi, apoi celălalt, iar el a rămas fără vlagă abia când capul i-a căzut în faţă, pe punte.

O clipă, n-a mişcat nimeni.

Tav se legăna pe călcâie, gâfâind de efort. Lila a înclinat capul, iar Kay şi-a ţinut răsuflarea, aşteptându-l pe-al treilea veskan. Dar nu era nici urmă de el. Cu puţin noroc, îi lăsase pe ceilalţi să stea de pază şi se dusese la culcare şi habar n-avea că ei erau acolo.

Tav s-a ridicat în picioare.

— Puteai să ne-ajuţi şi tu, a bombănit el, scuturându-se de praf.

— V-aş fi ajutat, a şoptit Lila, întorcându-se spre cală, dar m-am distrat prea tare uitându-mă la voi.

În timp ce coborau în cală, în palma Lilei a lucit o lumină, iar el a simţit o furnicătură în mâini, la rându-i, de parc-ar fi jinduit să apuce o nălucă cu vârful degetelor. A încercat să-şi alunge gândul din minte în timp ce Tav îi arunca o rangă din fier, iar el s-a folosit de ea ca să deschidă cea mai apropiată ladă. Cuiele au scârţâit, iar lemnul a cedat cu un trosnet. Kay s-a oprit, ascultând sunetele care ar fi putut veni de deasupra. Nu s-a auzit nimic. A luat capacul de pe ladă. Înăuntru, a găsit băuturi spirtoase în sticle zvelte cu dop, fiole cu tark, de culoarea chihlimbarului, o tărie care aluneca pe gât ca mierea, dar te lovea în cap ca piatra. O încercase o dată, la îndemnul lui Rhy, şi se trezise în dimineaţa următoare cu mintea goală şi cu părul ud, ca să afle că se dusese să înoate în râul Isle. Iarna. Fără haine pe el. În clipa aceea, a făcut o grimasă la vederea tarkului, dar Tav a şterpelit o fiolă şi-a băgat-o în buzunar înainte ca el să apuce să pună capacul înapoi peste ladă.

În apropiere, Lila a fluierat scurt. El s-a întors şi a văzut-o cu mâinile până la coate într-o cutie, iar o clipă mai târziu, a ieşit ţinându-şi premiul ridicat deasupra capului: o sabie. Kay a dat ochii peste cap. Ştia că n-avea rost să-i spună s-o pună la loc. Deja sabia se făcuse nevăzută înăuntrul hainei ei.

Tav a pocnit din degete, chemându-i spre a treia cutie.

Era plină de felinare din hârtie. Erau împăturite aproape de tot, dar când a ţinut unul în palmă, acesta s-a deschis şi a dezvăluit o lună de un alb pal. Kay s-a încruntat, luna atingând o coardă din mintea lui. O amintire pe care

nu ştia de unde s-o ia. A ţinut felinarul ridicat în lumina slabă a calei şi a văzut vraja scrisă abia vizibil din interiorul învelişului de hârtie. Scrisul era mic şi înghesuit, iar el încerca să-l citească în clipa în care o voce a răsunat deasupra capului lui.

— Oster? *Han'ag val rach?* Oster?

Presupunea că Oster era unul dintre bărbaţii care moţăiau în clipa aceea pe punte, cu plămânii plini de vise-rapide.

Kay a văzut cu coada ochiului o sclipire de metal. Lila scosese unul dintre cuţite. El a clătinat din cap şi a trecut în goană pe lângă ea, urcând treptele.

— *Ag'ral vek,* a strigat el în veskană, odată ajuns pe punte. *Sunt chiar aici.*

Era o imitaţie nereuşită, dar nu era una care să dureze, ci doar să-l facă pe bărbatul de pe punte să şovăie, ceea ce-a şi făcut, până când a văzut silueta mascată care stătea acolo, înveşmântată în negru. Bărbatul mijea ochii la Kay, de parc-ar fi vrut să se lămurească în privinţa străinului de pe corabia lui.

— Tu nu eşti Oster, a bombănit el, cu limba împleticită de băutură.

— Nu, a spus Kay. Nu sunt.

O clipă nu s-a întâmplat nimic. Apoi s-au întâmplat toate deodată.

Bărbatul a întins mâna în faţă, iar Kay a simţit puntea *Ciorii* înclinându-se brusc şi apa mişcându-se dedesubtul corabiei. Dar după cum aflase el, o sabie avea un avantaj distinct în comparaţie cu apelul la elemente: era mult mai uşor de invocat. Sabia i-a ieşit din teacă, scoţând un sunet ca un cântec înainte ca valul să treacă peste partea laterală a corabiei. S-a năpustit în faţă în timp ce veskanul chema încă apa spre el.

S-a răsucit şi l-a izbit cu mânerul sabiei în tâmplă, în timp ce apa se înălţa deasupra capetelor lor. Lumina din ochii bărbatului s-a stins, iar acesta s-a lăsat moale, lovind puntea cu o bufnitură. S-a prăbuşit odată cu puterea pe care-o avea asupra valului. Kay s-a lăsat într-un genunchi, pregătindu-se sufleteşte, în timp ce torentul se prăvălea asupra lui, brusc şi şocant de rece.

S-a ridicat în picioare, ud până la piele şi tremurând, dar învingător. Sub el, corabia s-a cutremurat o dată, violent, în timp ce apa se liniştea, dar valul fusese mare, iar el a urmărit o undă trecând prin docuri şi zgâlţâind toate corăbiile acostate.

Sanct, şi-a zis el în gând, în timp ce felinarele se aprindeau pe jumătate

dintre corăbiile din jur, iar o mână de marinari se îndrepta spre punţi, să vadă cine fusese destul de neghiob încât să se joace de-a fluxul în golf.

— *Pe bune?* a şuierat Lila, pe jumătate ieşită din cală. Nu puteai şi tu să…

Apoi însă, s-a întrerupt, întorcând brusc capul spre dreapta. În aceeaşi clipă a auzit şi el. Stross, prea zgomotos, jos, pe punte, întrebând pe cineva dacă mergea la Gazda Veselă. Prea zgomotos şi prea târziu, căci a răsunat duduitul cizmelor pe punte. Al *câtorva perechi* de cizme.

Echipajul *Ciorii* se întorsese.

El a fluturat din degete, un semnal tăcut, iar Lila şi Tav s-au retras un pas, înapoi în umbra calei. Kay s-a întors şi s-a sprijinit de catarg în timp ce alţi trei veskani urcau tropăind pe punte.

— Oster? strigau ei. Aroc? Esken?

Au început să bodogănească între ei, crezând, pesemne, că cei doi pe care-i lăsaseră în urmă se plictisiseră sau se supăraseră şi plecaseră să se distreze.

Ar fi putut să creadă asta, dacă n-ar fi fost corpul care zăcea în mijlocul punţii acoperite de apă.

Kay a înjurat în gând când i-a văzut îndreptându-se în grabă spre marinarul căzut. Şi-a scos a doua sabie şi a ieşit de după catarg ca să-i înfrunte pe noii sosiţi.

Doi bărbaţi şi-o femeie, înalţi cât casa, cu părul în nuanţe diferite de blond, de la auriu la alb. Aveau priviri statornice şi treze. Ori nu băuseră, ori ţineau la băutură. Cei doi bărbaţi scoseseră arme – unul o secure, celălalt o sabie lungă –, iar femeia şi-a desfăcut braţele, umplând aerul de mirosul magiei. Apa de pe punte s-a ridicat, îngheţându-i în jurul mâinilor. A fluturat din încheietură, iar un ţurţur a zburat ca o săgeată pe punte.

Spre el.

Kay a ridicat sabia chiar la timp, iar gheaţa s-a spart când s-a lovit de oţel. A sunat ca un clopot de cart, iar cei de pe punte s-au pus iute în mişcare.

A făcut un pas în spate, parcă dansând, tăind următorii trei ţurţuri, apoi s-a ferit când securea s-a înfipt în catarg, unde fusese capul lui. S-a desprins de lemn, revenind în mâna veskanului. Deci erau doi magicieni.

Puntea i-a îngheţat sub picioare în timp ce sărea pe cea mai apropiată ladă, aterizând pe lemn uscat, şi s-a trezit faţă în faţă cu cel mai solid dintre bărbaţi, care era, cu siguranţă, cu un cap mai înalt decât el şi de trei ori mai

lat, cu sabia ridicată deasupra capului.

Kay s-a ferit răsucindu-se din calea lui chiar înainte ca sabia să ciopârţească o bucată din puntea corabiei. Sabia s-a înţepenit, înfigându-se la treizeci de centimetri adâncime în lemn, iar el a spintecat gâtul dezgolit al bărbatului cu sabia lui – sau cel puţin a încercat. Braţul veskanului s-a ridicat pentru a para lovitura, iar oţelul s-a lovit de armură, destul de tare încât să facă sabia să răsune în strânsoarea lui Kay.

Tav şi Lila erau pe punte – i-a văzut cu coada ochiului confruntându-se cu ceilalţi doi marinari. Tav, cu mişcări agere, reteza frânghiile cu care erau legate velele, aşa încât acestea au căzut cu greutate, acoperind puntea îngheţată, iar Lila, cu limbi de foc atingându-i cuţitele în timp ce-şi croia drum spre un scut făcut din gheaţă, l-a lovit pe mânuitorul magiei cu piciorul, izbindu-l de balustradă destul de tare încât să sară aşchiile din ea.

Rânjea.

Bineînţeles că rânjea.

Femeia s-a lăsat pe punte şi…

— Ai grijă! a strigat Kay în timp ce securea şuiera prin aer, îndreptându-se ţintă către spatele Lilei.

Dar ea se lăsase deja pe punte. Ca o pisică, aterizase în patru labe, în timp ce securea zbura pe lângă ea, apoi s-a ridicat din nou, cu pumnalele într-o mână, iar de data aceasta, când securea zbura înapoi spre mâna veskanului, a *prins-o*. A smuls-o din aer, de parc-ar fi fost a ei, s-a întors şi a înfipt-o în pieptul bărbatului.

S-a zis şi cu lăsatul în viaţă, a spus el, chiar în timp ce sabia atacatorului lui se desprindea cu un scrâşnet. A sărit înapoi în timp ce lama uriaşă se îndrepta cu viteză spre el. S-a răsucit ca să nu-l ajungă veskanul sau, cel puţin, a încercat, dar gura bărbatului a început să se mişte, iar el a avut destul timp să înjure faptul că erau *trei* magicieni, când o rafală de vânt l-a izbit din spate cu forţa unui zid, tăindu-i răsuflarea în timp ce cădea pe punte, cu una dintre săbii alunecându-i din strânsoare şi făcându-se nevăzută sub vela mototolită.

Sabia a coborât, Kay s-a rostogolit pe spate, şi-a ridicat singura sabie care-i rămăsese la timp ca să pareze lovitura sau, mai degrabă, să-i redirecţioneze forţa, în sus, departe de pieptul lui. Dac-ar fi fost orice altă sabie, ar fi prins doar aerul de deasupra umărului lui, dar era lată de două palme, iar colţul de jos s-a frecat de gulerul lui, cu oţelul alunecând pe os.

L-a orbit durerea.

Kay a icnit şi s-a rostogolit, ridicându-se în picioare, cu o mână ţinându-şi sabia, cu cealaltă apăsându-şi umărul însângerat. Dar înainte să apuce să se ferească din nou, să apuce să facă loc între el şi bărbatul cât un zid, a fost izbit din nou de catarg, nu de vânt, ci de carne, căci mâna veskanului l-a prins de gât, strângând tare ca oţelul, ca piatra. A încercat să-i reteze încheietura omului, dar tăişul s-a lovit de o manşetă din armură, până când o rafală de vânt i-a smuls arma din strânsoare. Mai avea un pumnal, în cizmă, dar înainte să apuce să ajungă la el, veskanul l-a ridicat cu putere, până a ajuns să nu mai stea pe punte, iar cizmele-i căutau fără rost podeaua, în timp ce mâna adversarului îi strivea traheea, iar cealaltă încă ţinea sabia cât toate zilele.

Bărbatul a dat înapoi, gata să-i înfigă sabia în piept, iar Kay a făcut singurul lucru de care mintea lui a fost în stare ca să se scape de la moarte sigură.

A întins mâna însângerată, l-a apucat pe veskan de antebraţ şi a spus cu răsuflarea întretăiată:

— *As Staro!*

Bărbatul a făcut ochii mari. Magia i-a străbătut pielea şi oasele, preschimbând fiecare bucăţică din el din carne şi oase în piatră. Degetele i s-au desprins în ultima clipă, iar Kay a căzut pe punte, cu gura căscată după aer, dar liber.

Pentru o clipă, puterea l-a pătruns ca o undă, binevenită precum o vatră călduroasă pe timp de iarnă.

Apoi n-a mai simţit decât durere.

9

Lila Bard începuse să joace un joc.

De fiecare dată când lupta, îşi dădea singură lucruri de făcut.

„În seara asta”, se gândea, „o să folosesc doar foc.”

„În seara asta o să folosesc doar gheaţă.”

„În seara asta o să-i las pe ei să atace primii.”

„În seara asta o să lupt de parcă aş fi din nou la Londra, Londra mea, şi n-aş avea nimic de pierdut în afară de viaţa mea.”

Bărbatul cu securea murise, dar Lila se distra de minune cu femeia care mânuia gheaţa, văzând-o cum invoca ţurţuri, un scut, îi dădea voie să-i lase pe piele o pojghiţă de chiciură, să îngheţe puntea, să creadă că avea o şansă. Se simţea bine luptând. De parcă şi-ar fi întins membrele înţepenite.

Până când a urlat Kay.

Kay, care-avea să fie mereu *Kell* în mintea ei, indiferent ce haine purta, cum îşi dădea părul pe spate sau cum învăţase să se lupte. Kell era cel care urla în clipa aceea, iar sunetul o pătrundea precum tăişul tocit al unui cuţit, din cele care ucideau încet şi lăsau în urmă o tăietură colţuroasă. Lila ştia ce însemna sunetul acela. N-a mai pierdut timp, ci s-a dus în spatele veskanei şi i-a retezat beregata. Femeia a căzut, iar chiciura de pe haina Lilei a început să se topească în timp ce se îndrepta străbătând puntea cu pas lejer, trecând de Tav – care îl nimicea pe unul dintre oamenii ce-avuseseră nenorocul de-a veni în mijlocul luptei – spre Kell.

Cel mai mare veskan stătea în lumina lunii, cu sabia masivă trasă din teacă, dar şi el, şi arma erau stană de piatră.

În dosul statuii, Kell era îngenuncheat, cu capul plecat. Gluga-i căzuse pe spate, pieptul i se ridica şi-i cobora în vreme ce sudoarea-i picura pe faţă sub mască.

Lila s-a sprijinit de statuia bărbatului.

— Ei, a spus ea, ciocănind în statuie cu cuţitul însângerat, s-a zis şi cu cruţatul vieţilor.

Kell a început să răsufle măsurat. Încet, cu maxilarul încleştat, s-a ridicat în picioare. Lila ştia că, în spatele măştii, ochii-i erau tulburi de durere. Dar ea nu vedea decât negru în faţa ochilor. El a privit în jur, de parcă s-ar fi întrebat ce să facă cu dezordinea, dar Lila avea o idee. A atins cu mâinile silueta din piatră şi a *împins*. Era mare, dar vântul sufla în direcţia în care

împingea ea, piatra s-a înclinat şi ea în aceeaşi direcţie, iar statuia a căzut, prăbuşindu-se pe puntea din lemn şi în cala de dedesubt şi crăpând coca navei precum o ghiulea.

Celelalte bărci îşi pierduseră de tot interesul imediat ce-şi dăduseră seama că luptele n-aveau să se împrăştie şi la bordul corăbiilor lor, aşa că nu era nimeni pe punţi în afara lui Stross, care-a văzut trei umbre debarcând şi dezlegând funiile ce legau *Cioara* de doc. Au urmărit barca plutind cu spatele, cu singura velă pe care n-o retezase Tav prinzând o briză îndreptată cu grijă.

Deja începuse să ia apă.

Nu mai avea mult până să se scufunde.

— Ei, a zis Tav vesel, eu unu-s mult prea treaz.

Stross şi-a dres glasul.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut. Căpitane?

Lila a ridicat din umeri. Aveau să fie plecaţi înainte de revărsatul zorilor, iar Verose stătea şi-i aştepta precum o ţintă neatinsă. Voia să-l caute în buzunare, să-şi plimbe mâinile pe haina lui, să vadă dacă avea ceva care să merite luat. Şi i-ar fi prins bine o băutură.

— De ce nu?

Când a vorbit, glasul lui Kell abia s-a auzit: — Mă tem că nu-s o companie prea plăcută în clipa asta.

Lila a ridicat dintr-o sprânceană.

— Cine ţi-a zis că eşti invitat?

El a scos un sunet ce s-a stins înainte de-a deveni hohot de râs. Era limpede că încă avea dureri şi încerca să le ascundă, dar nu putea. Nu le putea ascunde de ea. Pentru Lila, Kell fusese mereu ca o foaie de sticlă, înclinată spre ea astfel încât acolo unde alţii vedeau culori şi dâre ea vedea adevărul. Despre el.

Iar în clipa aceea, şi-a dat seama că el voia să fie singur.

— Nu stau mult, a spus ea, scoţându-şi masca de Sarows şi aruncându-i-o.

El a prins-o, iar ea l-a văzut făcând o grimasă, cu trupul ţeapăn de durere. O mâncau degetele să-l vindece, dar ştia că nu avea s-o lase.

„Măgar căpos ce eşti!” şi-a spus ea în gând, în timp ce el se întorcea din nou spre *Baron*, iar ea se întorcea să li se alăture lui Stross şi Tav. Era durerea lui, aşa că-l lăsa cu ea. Dar a privit în urmă, mai mult de-o dată, urmărindu-i haina neagră cum se unduia în bătaia brizei reci, până când n-a

mai fost decât o altă umbră în întuneric.

10

Asta, după cum şi-a zis Lila în gând ceva mai târziu, era cea mai groaznică băutură pe care pusese vreodată gura.

Nu se crezuse niciodată mofturoasă în privinţa berii, dar ce-avea în pahar avea un gust de parcă proprietarul Mareei Negre, cine dracu' mai era şi ăla, ar fi vărsat o băutură spirtoasă ieftină în pişat şi i-ar fi zis halbă. Era tare, trebuia să recunoască, dar de fiecare dată când sorbea o gură, aceasta încerca să-i iasă înapoi pe gât.

Pe Tav şi pe Stross nu părea să-i tulbure. Cel puţin, nu destul încât să se oprească din băut.

— Şmecheria e, a sfătuit-o Tav, să-ţi ţii răsuflarea.

— Hai, că nu-i aşa rea, a mormăit Stross, deşi se ştia bine la bordul corabiei că secundul ei nu avea gust, adevăr pe care-l descoperise în scurtul lui răstimp petrecut ca bucătar.

Lila şi-a lăsat băutura şi a băgat mâna în haină, scoţând sabia pe care-o luase de la bordul *Ciorii*. N-o folosise cât fusese pe corabie, nu fusese nevoie s-o folosească, iar sabia era încă în teacă. Era înşelător de mică – veskanii preferau săbiile late, iar aceea era mai apropiată de mărimea unui pumnal şi cam de lungimea mâinii ei. Când a scos sabia, tăişul era la fel de subţire ca o panglică şi avea o strălucire de culoarea perlei. O briză rece sufla de pe metal, iar când a înclinat sabia spre cea mai apropiată sursă de lumină, a zărit cu coada ochiului o vrajă înşiruită de-a lungul marginii, dar n-a reuşit s-o citească.

— Ei, asta da lucrătură frumoasă! a zis Tav, care, neavând magia lui, îi împărtăşea slăbiciunea faţă de obiectele ascuţite.

— Aşa e, a remarcat ea.

Lama era cumplit de ascuţită, dar ea a rezistat impulsului de-a o încerca pe degetul mare. A băgat sabia la loc în teacă şi a pus-o pe masă.

În jurul lor, taverna Mareea Neagră era ticsită de oameni.

Într-un colţ, trei femei cu argint cât o mică avere în păr stăteau aplecate în faţă, cu capetele plecate asupra unei hărţi. În altul, membrii echipajului unei nave se îmbătau criţă la o partidă de Sanct. Era şi-o pereche de soldaţi arnesieni – care nu erau îmbrăcaţi ca atare, desigur, dar la fel de bine puteau fi însemnaţi cu soarele şi paharul şi înveşmântaţi în roşu şi auriu.

Cu mulţimea, cu pereţii din scândură, cu perdelele negre, locul semăna

mai puţin cu o tavernă şi mai mult cu coca unei nave. Sau, având în vedere aerul stătut, cu pântecele unei balene.

Ea şi-a lăsat privirea să alunece prin cameră, deşi, de fapt şi de drept, nu privea.

Ci *asculta.*

Verose era un adăpost al hoţilor, un loc în care stăpânirea imperiului făcuse loc voinţei oamenilor de rând, cei mai mulţi dintre ei fiind nelegiuiţi, piraţi şi magicieni exilaţi. Era genul de loc unde creştea ranchiuna, dând naştere ideilor proaste. Genul de loc unde-ar fi putut apărea cu uşurinţă rebelii ce-şi spuneau Mâna. Aşa că Lila asculta.

Sau încerca – cei mai mulţi dintre muşteriii de la Maree vorbeau un fel de arnesiană, însă unii mânuiau limba ca pe-un condei, alţii ca pe-un ciocan. Pe lângă asta, erau hohotele sacadate de râs, râcâitul scaunelor pe podele, glasurile ce se ridicau şi coborau şi se simţea de parcă s-ar fi luptat cu un val. Era mai uşor să se relaxeze şi să lase cuvintele s-o acopere.

Între timp, Tav scosese un pachet de cărţi, iar el şi Stross se apucaseră de-o partidă zdravănă de băut, care-avea ceva legătură cu nişte strigăte pe care le scoteai când vedeai un popă sau o damă. Cel care pierdea trebuia să bea. Sau poate câştigătorul. Sincer, Lila nu era sigură. Dar i-a urmărit ciondănindu-se ca nişte fete bătrâne în timp ce jucau şi s-a minunat de cât de uşor se înţelegeau unul pe celălalt, de cum se înţelegeau cu ea, de faptul că spaţiul dintre ei se umpluse aproape de tot. S-a trezit dorindu-şi să fi fost Kell acolo. Şi Vasry. Şi Raya.

Ce ciudat.

Dac-ar fi întrebat-o cineva la nouăsprezece ani definiţia libertăţii, ar fi fost *una.* O persoană. O corabie. O lume mare, nemărginită. Şi totuşi, iat-o, la şapte ani după aceea, liberă, dar nici pe departe singură.

Îi plăcea să fie singură. Se pricepea la asta. Nu avusese niciodată încredere sau aplecare spre oameni.

Însă aceia nu erau simpli oameni. Erau altceva. Aliaţi. Prieteni. Rude.

Cândva, numai gândul la asta i-ar fi făcut inima să-i salte în piept de parcă ar fi avut rău de mare, iar pulsul îi bătea acel ritm pe care-l cunoştea de multă vreme, care-i spunea: *fugi, fugi, fugi.* De parc-ar fi fost un laţ care s-o prindă, un lanţ încolăcit ca un şarpe la picioare. De parcă oamenii ar fi fost doar ancore, balast menit să te ţină pe loc, să te tragă în jos.

Legătura cu oamenii te putea îneca, dacă-i dădeai voie.

Dar te putea ajuta şi să pluteşti.

Nu că le-ar fi spus ea vreodată asta ticăloşilor ălora.

— Încă un rând? a întrebat Tav, adunând din nou cărţile la grămadă.

Stross a clătinat din cap.

— M-am săturat, a zis el, ridicându-se în picioare şi terminându-şi băutura.

— Adică te-ai săturat să pierzi, a răspuns Tav, în timp ce se ridica în picioare şi arunca un pumn de monede pe masă.

Au privit spre Lila.

— Vii, căpitane?

Ea a privit în jur şi a clătinat din cap.

— Încă nu.

Tav a şovăit, iar Stross i-a aruncat o privire cu subînţeles şi părea gata să se aşeze din nou, când ea le-a făcut semn amândurora să plece.

— Hai, uşchiţi-o de-aici, a spus ea, şi lăsaţi-mă să beau ceva liniştită!

Dac-ar fi fost Kell acolo, ar fi făcut mare tam-tam, ar fi stăruit să rămână acolo până-şi termina băuturile, s-o urmărească precum o umbră posacă până la corabie. Dar Kell nu era acolo, iar Stross ştia bine că n-avea niciun rost să-i spună să aibă grijă de ea. Ştiau cu toţii că era în stare să-şi poarte singură de grijă.

— La ordin, a spus Tav, scoţând o pălărie invizibilă.

Lila i-a urmărit pe cei doi bărbaţi plecând şi a mai dat peste cap un pahar de băutură.

Haina a căzut grămadă pe podea.

Masca a azvârlit-o de perete. Au urmat săbiile, cu tecile din piele înţepenite în mâinile lui pline de sânge, dar, bucată cu bucată, Kay s-a desprins şi a rămas numai Kell.

Vasry şi Raya se despărţiseră precum mareea când trecuse în goană pe lângă ei. Nu s-au sinchisit să facă conversaţie, să-l întrebe cum decursese misiunea. Dovada era chiar acolo, scufundându-se în golf. Chiar acolo, în urmele însângerate de paşi pe care le lăsa pe puntea *Baronului*.

Şapte ani de antrenamente şi tot îi mai scăpa câte ceva. Indiferent cât de mult şi de greu s-ar fi antrenat Kell, erau clipe în care trupul lui încă uita.

Şi-a tras cămaşa îmbibată peste cap, strâmbându-se de durerea care-i străpunsese umărul, ca urmare a rănii provocate de muşcătura sabiei late. S-a îndreptat spre chiuvetă, cu privirea alunecându-i spre oglinda mare sprijinită în spatele ei. În oglindă, părul îi cădea pe faţă, cu o singură dâră

argintie străbătând roşul. În oglindă, pielea-i goală avea o întreagă tapiserie de cicatrici. Sângele i se revărsa din tăietura proaspătă care-i străbătea clavicula, alunecând într-o crestătură îngustă pe pieptul lui. Îi urma conturul colierului, până la cele trei monede care-i atârnau încă de capătul lanţului. Monedele care-l purtaseră cândva spre alte Londre. Spre alte lumi.

„*As Travars*”, şi-a spus el în gând, sumbru, în timp ce sângele picura de pe monede în chiuvetă, colorând apa în roz, apoi în roşu.

Mâna lui Kell s-a ridicat uşor, aproape absent, spre monede, apoi spre rana de sabie care-l ustura cumplit şi pe care era convins că o simţea şi fratele lui.

Era mare mirare că încă nu primise vreo veste de la Rhy – sau, mai rău, de la *Alucard.*

A aruncat o privire în jos spre inelul roşu de la mâna dreaptă, de parcă s-ar fi aşteptat ca gândul lui să-l cheme pe regele Arnesului sau pe consortul său, dar inelul a rămas întunecat şi rece. La fel precum cel negru de lângă el.

Inelul roşu purta pecetea regală – pocalul şi soarele care răsărea. Cel negru avea pe el o corabie.

Acele inele erau lucruri rare şi de mare preţ. Nu era unul, ci *două* de-un fel. Fiecare avea câte-un geamăn, o copie perfectă, menită să stea pe alt deget.

Era un obiect magic bine ticluit, primit în dar de la regină cu patru ani înainte, un mod de-a lega doi oameni între ei, oriunde s-ar fi aflat. Nu trebuia decât să atingi suprafaţa inelului şi să rosteşti cuvintele *as vera tan – am nevoie de tine –*, iar geamănul inelului se aprindea şi se înfierbânta. Dacă puneai ambele inele pe-o placă de divinaţie, distanţa dintre ele dispărea, iar suprafaţa neagră şi plată se făcea ca sticla; nu o uşă, dar măcar o fereastră, o cale de-a vedea şi vorbi.

Fratele lui se însurase bine, după cum gândea Kell, nu pentru prima oară.

Inelul roşu pe care-l purta îi aparţinea, bineînţeles, lui Rhy Maresh, care spusese că avea să-l poarte numai dacă se potrivea cu celelalte fineţuri pe care le purta. Pe cel negru Kell i-l dăruise Lilei. Sau, mai degrabă, încercase. Nu ieşise bine. Ea pălise în clipa în care el îi oferise talismanul, tresărise de parc-ar fi fost vreun şarpe sau o sticlă de otravă pe care-i ceruse s-o bea, iar el îşi amintise prea târziu obiceiurile din lumea ei şi însemnătatea unui asemenea inel pentru cineva din Londra Cenuşie.

I-l arătase pe cel de pe degetul lui, încercase s-o lămurească în privinţa

legăturii dintre inele şi că putea să-l cheme dacă dădea de vreun necaz, dar privirea-i devenise seacă şi batjocoritoare.

— Dacă dau de vreun necaz, a spus ea, ies singură din el.

Apoi el se pusese pe strigat, la fel şi ea. El o făcuse încăpăţânată, ea îl făcuse egoist, el o făcuse fricoasă, ea-l făcuse prost, iar în cele din urmă, ea dăduse buzna pe uşă, iar el trântise uşa. Valurile furioase izbeau corabia pleoscăind, iar el îşi dăduse seama că ea-şi aruncase inelul în mare.

Nu mai vorbiseră despre asta după aceea.

Şi totuşi, el nu şi-l scosese pe-al lui. Nici în ziua aceea, nici în următoarea, nici în cea de după. Era un caraghioslâc, o ştia – la urma urmei, inelul nu folosea la nimic de unul singur, era doar un flecuşteţ cu valoare sentimentală, dar tot îl purta, ca să-i facă în ciudă. Ca să-i spună că, după părerea lui, încă exista o legătură între ei, că mereu avea să fie, că era doar una din doi oameni pe care-i iubea atât de mult, încât ar fi îngăduit să fie astfel legat de ei.

Kell şi-a trecut degetul mare peste inelul negru, apoi şi-a băgat mâinile în chiuvetă, clătindu-le, înainte să se-apuce să-şi dreagă rănile.

Magia *Antari* era ceva de necrezut.

Era singura putere care era şi element, şi vrajă. Şi haos, şi ordine. O picătură de sânge, două cuvinte şi puteai preschimba un om în stană de piatră, deschide o uşă spre altă lume, vindeca aproape orice rană.

As Hasari.

Două cuvinte pe care le rostise de sute de ori, pentru a vindeca bolnavii, pentru a închide răni de moarte. Ce uşor ar fi fost să dreagă un umăr beteag.

Lila ar fi făcut-o, desigur, dacă el i-ar fi cerut.

În schimb, Kell a scos două sticle din dulapul de dedesubt. Pe prima a dus-o la gură, bând cu nesaţ. Cu a doua a udat o cârpă. Când şi-a apăsat cu cârpa pe umăr, durerea l-a ars ca focul, iar el a încleştat dinţii ca să nu urle din pricina ei, dar în câteva clipe sângerarea se oprise, iar el i-a cerut pe muteşte scuze fratelui său în timp ce băga aţă într-un ac, umbla la lumină şi se apleca spre oglindă.

Când acul i-a străpuns pielea, el şi-a îndreptat mintea cu de-a sila înapoi spre lupta de la bordul *Ciorii.* Cu fiecare împunsătură, fiecare smucitură, fiecare copcă strânsă, îşi număra paşii greşiţi, gafele, retrăia fiecare emoţie, până când lupta i-a rămas în minte de parc-ar fi fost un semn cu fierul încins, iar el a fost sigur că data viitoare n-avea să mai uite.

11

Cumva, a doua băutură pe care-a comandat-o Lila arăta şi mai rău decât prima.

Avea culoarea uleiului şi consistenţa nămolului, iar când a ridicat paharul la lumina slabă din tavernă, parcă se uita la vopsea. A dus paharul la gură cu mintea-n altă parte, chiar avea de gând să soarbă o gură din licoare, de încercare, când o voce din apropiere a întrerupt-o.

— N-aş face asta-n locul tău.

Lila s-a întors şi a văzut o femeie de cealaltă parte a mesei, cu părul negru prins în vârful capului ca o coroană. Ochii-i sclipeau în lumina din tavernă, iar când zâmbea, numai buzele i se mişcau, întinzându-se peste dinţi.

— Stai să ghicesc, a spus Lila sec. E otrăvită.

— C-o fi, că n-o fi, e totuna, a zis femeia, lăsându-se pe un scaun, de parc-ar fi fost poftită.

Privirea i s-a îndreptat, aproape imediat, spre arma pe care Lila o lăsase pe scaun.

— Ăla, a spus străina, e un cuţit tare fain!

— Ştiu, a spus Lila. A meritat să scufund o corabie ca să fac rost de el.

— Carevasăzică, eşti pirat.

— Căpitan.

Femeia a aruncat o privire în jur.

— Şi echipajul?

Lila nu-şi dădea seama dacă era ameninţată sau curtată.

— Îşi văd de treaba lor.

Femeia n-a priceput aluzia.

— Tanis, s-a prezentat ea.

A aşteptat ca Lila să-şi spună numele. Dar Lila nu i l-a spus.

— Ce vrei, Tanis?

Femeia s-a lăsat pe spate în scaun, cercetând-o din priviri pe Lila.

— Nu eşti de p-aici.

Lila n-a spus nimic, iar Tanis a continuat:

— Cei mai mulţi nu-s. Sunt în trecere, nu ştiu cum e oraşul ăsta. A desfăcut braţele. Şi câteodată au nevoie de călăuză.

— Stai să ghicesc, a spus Lila. Eşti călăuză.

Tanis a zâmbit din nou. Doar cu buzele, fără să-şi arate şi dinţii.

— Asta-s eu. Deci, ce vânt te-aduce prin Verose?

Lila şi-a înclinat capul, de parcă ar fi căzut pe gânduri.

— Sunt în vacanţă.

Tanis a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Şi tocmai aici ţi-ai găsit să vii?

— Am vrut să văd unde s-a adunat Armata Rebelilor.

Trecuseră patruzeci de ani de când armata ad-hoc, alcătuită din magicieni din toate cele trei imperii, navigase pe Coasta Sângelui, pe drumul spre Londra, hotărâţi să-i înlăture de la putere pe arnesieni.

Fusese un joc de noroc. O momeală aruncată.

Tanis a înclinat capul.

— Nu te dai în vânt după Coroană?

Muşcase momeala. Firul se întinsese. Expresia Lilei a trecut de la amuzament uşor la furie. A coborât privirea spre sabia de pe masă, hotărându-şi următoarele cuvinte.

— Preoţii vorbesc despre echilibru. Spun că magia urmează legile naturii. Dar natura *se schimbă.* Şi-atunci puterea de ce nu se schimbă?

Când a rostit ultimele cuvinte, a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii lui Tanis. În mâna Lilei s-a aprins un foc, iar ea a întors-o, lipindu-şi palma de masă şi arzând amprenta în lemn.

— Verose îmi pare genul de loc în care scânteile devin flăcări.

Lila n-a rostit cuvântul *menas – mână –*, dar nici n-a fost nevoie s-o facă. Pe chipul lui Tanis apăruse deja o expresie care spunea că-şi dăduse seama despre ce era vorba. Privirea i s-a întunecat, dar zâmbetul nu i-a dispărut de pe figură. Apoi s-a aplecat în faţă şi a pus şi ea mâna pe însemn.

— Teamă mi-e că te înşeli, a spus ea, netezind suprafaţa mesei cu palma. Dacă vrei o *mână* de ajutor, atunci Verose nu e locul potrivit.

S-a ridicat în picioare.

— Dar dacă ajungi cumva la Londra, am auzit că grădinile sunt minunate. Privirea i s-a îndreptat din nou către sabia de pe masă. Şi dac-aş fi în locul tău, aş pune aia deoparte, a adăugat ea. N-aş vrea s-o pierzi.

Tanis a făcut un semn către crâşmar.

— Oli, a strigat ea, adu-i doamnei căpitan o băutură ca lumea!

Apoi a plecat.

A venit o halbă de bere, iar de data asta, conţinutul ei nu era poşircă pe de-a-ntregul, deşi culoarea-i era departe de cea a ambrei. Totuşi, Lila a băut

şi s-a lăsat din nou în scaun, întorcând cuvintele femeii pe toate părţile. Pierdută în gânduri, cu berea înspumată în mână, Lilei i-a luat o clipă să simtă că aerul din tavernă se schimbase.

De parcă Tanis ar fi aruncat o lumină asupra ei şi-ar fi lăsat-o acolo.

Deodată, se bucura că-şi luase ochiul căprui, nu pe cel negru. Numai să prindă lumea de veste că era un *Antari* acolo îi mai lipsea. La cum cunoştea ea oraşul Verose, cineva avea să încerce să-i scoată ochiul din cap – şi tare folositor i-ar mai fi fost – sau s-o ia ca pradă pentru o răscumpărare, s-o vândă oricui oferea cel mai mare preţ, iar dacă se întâmpla asta, avea să fie nevoită să *facă scandal*, iar lui Kell n-avea să-i mai tacă gura.

Dar Tanis avea dreptate într-o privinţă: trebuia să fi pus cuţitul deoparte. Îl lăsase pe masă, cu teaca din sidef lucind ciudat, iar la un moment dat, muşteriii de la Maree începuseră să bage de seamă.

La un moment dat, trecuse din postura de hoaţă în cea de potenţială victimă.

Lila s-a simţit iscodită în timp ce golea paharul de băutură. În timp ce scotocea prin buzunar după o monedă. În timp ce îşi ridica gulerul hainei. În timp ce apuca pumnalul veskan între degete şi se ridica de pe scaun. Aşa că n-a fost mirată când a ridicat privirea şi a văzut un bărbat înalt, stând în picioare de cealaltă parte a mesei. Era lung şi slab ca o prăjină, iar ochii-i erau ca două noduri negre pe faţa trasă. Privirea i-a alunecat alene spre pumnal.

— Ai grijă, a spus el. Să nu care cumva să te tai!

— Hai, fă paşi d-aici! a spus ea, ceea ce nu s-a dovedit a fi un răspuns bine primit.

Tocmai se pregătea să dea ocol mesei, când el a împins-o în faţă, drept în burta Lilei, lipind-o cu spinarea de perete.

— Dă-te bătută! a spus el, cu degetele răsfirate pe suprafaţa din lemn a mesei, aplecându-se în faţă.

— Bine! a mârâit Lila.

A scos pumnalul din teacă.

Apoi i l-a înfipt în mână.

Bărbatul a căscat gura la ea, cu faţa preschimbată într-o mască a furiei şi a durerii, dar înainte să apuce să dea înapoi, să zbiere sau să scoată şi el o armă, a suferit şi el o schimbare. A încremenit, cu gura deschisă, venele i s-au înnegrit, pielea i s-a încreţit, iar el a început să *ardă*, pârlindu-se dinspre înăuntru spre în afară cât i-a luat Lilei să răsufle adânc.

Apoi, deodată, s-a *năruit.*

N-a mai rămas decât o dâră de cenuşă pe masă.

Pumnalul a rămas drept la locul lui, nevătămat.

Iar muşteriii, care îi dăduseră înainte în ciuda încăierărilor, a sticlelor sparte şi a vederii armelor trase din teacă, s-au întors şi-au văzut-o pe Lila stând acolo în picioare, cu pumnalul înfipt în masă, înconjurat doar de-o grămăjoară de cenuşă.

Lila a hotărât că venise vremea să plece. A luat pumnalul şi a aruncat o monedă pe masă, iscând un norişor de cenuşă în timp ce băga pumnalul înapoi în teacă şi pleca de-acolo. N-a luat-o nimeni pe urmele ei. A ieşit în aerul rece al nopţii.

Nasturele de sus al cămăşii i se desfăcuse la un moment dat, iar colierul îi atârna la voia întâmplării. Un inel negru atârna de capătul şnurului din piele, iar pe faţa acestuia era gravată o corabie. A acoperit inelul cu mâna şi l-a ascuns din nou sub cămaşă în timp ce pornea spre docuri.

A reuşit să meargă exact zece metri până să-şi dea seama că nu era singură.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, a zis ea. În seara asta nu-mi arde de cruţat vieţi!

— Văd, a spus o voce suavă şi joasă.

Ea s-a întors şi a văzut un bărbat cu pielea de culoare închisă, îmbrăcat din cap până-n picioare în alb, şi s-a gândit cât de ciudat era să aleagă albul, atât de nelalocul lui printre marinari. La fel gândise şi când văzuse pentru prima oară ţinuta aceea, pe corabia lui Maris.

„Valick”, şi-a spus ea în gând. Aşa se numea el.

— Eşti departe de piaţa plutitoare.

Privirea i-a coborât spre pumnalul din mâna ei, iar ea l-a strâns între degete.

— Ce-am găsit al meu să fie! a adăugat ea.

Iar el n-avea de unde şti despre ce era vorba, dar era limpede că ştia, pentru că a spus: — Locul unei arme ca asta e pe *Ferase Stras*, nu pe stradă.

Lila a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai bătut atâta drum pentru un cuţit?

— Nu, a spus Valick. Am bătut atâta drum pentru tine.

Lila a mijit ochii.

— Dacă ai de gând să mă adaugi pe *mine* la colecţia ta…

— Îi eşti datoare lui Maris cu o favoare, s-a băgat el în seamă. Acum ţi-o

cere.

O favoare. Lila ar fi trebuit să-şi dea seama, în clipa în care Maris îi oferise ochiul negru din sticlă, ar fi trebuit să plătească pe loc, să-i dea un an sau doi din viaţa ei şi să fie chit, în loc să facă schimb de favoruri. O favoare era doar un cuvânt elegant care însemna „datorie”, iar Lila nu putea suferi să rămână datoare. Tot aşteptase s-o caute baborniţa, începuse să se întrebe de-a lungul anilor dacă nu cumva uitase.

Era limpede că nu.

— Ei? Şi ce vrea?

Valick a întins cealaltă mână.

— O să-ţi spună chiar ea.

În palmă avea un inel. Nu negru, precum cel de la gâtul ei, ci argintiu, cu o clepsidră mică gravată pe suprafaţă. Totuşi, ea recunoştea manufactura reginei şi putea să pună rămăşag că pe mâna bătrânei era un inel geamăn.

— Va trebui să găsim o placă de divinaţie, a zis el, dar Lila păşea deja spre el.

— Prostii, a spus ea, înţepându-se în palmă cu unul dintre cuţitele ei. Risipă de magie bună.

A întins mâna, apucând inelul cu degetele, apoi mâna lui Valick, prinzând metalul între palmele lor. Şi, înainte ca el să poată da înapoi, ea a şoptit cuvintele în aer şi toată lumea a fremătat şi s-a năruit.

12

Lila Bard a ieşit de pe drumul întunecat şi a intrat în cabina unei corăbii, târându-l după ea pe Valick Patrol. Podeaua i s-a zguduit uşor sub picioare, iar în aer răsuna un bubuit ca de tunet. Camera era îngustă, iar lumina unui felinar se revărsa peste dulapuri, cufere şi un birou, la care stătea Maris Patrol, căpitan al pieţei plutitoare.

Bătrâna era îmbrăcată cu o robă albă din mătase, cu părul argintiu despletit căzându-i pe spate. Avea un pahar de vin într-o mână şi o carte în cealaltă şi era limpede că le savurase pe amândouă cu o clipă înainte. În clipa aceea însă, privea în sus, iar Lila a avut rara plăcere de-a vedea o expresie de mirare întipărită pe figura căpitanului, înainte ca aceasta – odată cu cartea – să se închidă brusc.

— Neghioabă ce eşti! a spus Maris în arnesiană în timp ce zgomotul tunetului se pierdea în depărtare. Ştii *bine* că această corabie e pecetluită împotriva amestecului magiei.

Deci de-acolo venea pocnitura din aer.

— Am avut o presimţire c-o să meargă.

— O *presimţire*, a spus bătrâna sec. Ai riscat viaţa nepotului meu pentru o *presimţire*.

— Atunci, să-i zicem bănuială.

Lila învârtea pe deget inelul lui Valick.

— Peceţile de la palat sunt legate de sânge, deci familia regală poate veni şi pleca fără zeci de vrăji învechite. Mă gândeam că la fel o fi şi pe *Ferase Stras.* Şi, după cum vezi, nepotu-tău e bine.

A aruncat o privire spre Valick, a cărui piele căpătase o paloare cenuşie. Părea gata să-şi verse maţele.

— Mai mult sau mai puţin, a adăugat ea.

— Nu-n camera mea! a mârâit Maris, iar Valick a încuviinţat din cap şi a luat-o la goană, împleticindu-se în întuneric.

O rafală de aer rece de mare a pătruns înăuntru înainte ca uşa să se trântească. Lila s-a întors să cerceteze conţinutul dulapului. Trecuseră şapte ani de când se aflase în camera aceea, şapte ani de când urcase la bordul corabiei aceleia în căutarea unei căi de a-l învinge pe Osaron. Aşteptase un prilej de-a se întoarce.

— Ce cauţi aici? a întrebat Maris.

— Am fost invitată, a spus Lila, întinzându-i inelul argintiu.

Geamănul acestuia sclipea, unul dintre multele inele de pe mâna osoasă a femeii.

— A fost o invitaţie de-a sta de vorbă, a spus ea, fără să întindă mâna spre inel. Nu de-a *veni în vizită.* Sunt convinsă că Valick te-a lămurit în privinţa asta.

— I-o fi scăpat din vedere, a spus Lila, lăsând inelul să cadă pe masă. Mă gândesc c-ar trebui să te-ntreb cum ai pus mâna pe-o parte din lucrătura reginei, dar…

S-a întrerupt, făcând un semn spre corabie, al cărei ţel erau chiar negoţul şi ţinerea la păstrare a magiei periculoase.

— Isteaţă fiinţă, nu-i aşa? a remarcat Maris. Bineînţeles, Majestatea Sa nu a *inventat* magia în perechi, dar tot e o aplicare elegantă a acestui principiu. O asemenea minte poate fi primejdioasă.

— Bineînţeles, ia-o. Pune-o la păstrare într-o ladă de pe corabia ta.

Maris a înclinat capul.

— Nu-ţi place de ea.

— Nu am încredere în ea, a spus Lila, lăsându-se în scaunul din cealaltă parte a biroului.

Lângă cizma ei zăcea un sac de culoare pală, iar ei i-a luat o clipă să-şi dea seama că era, de fapt, un câine bătrân de când lumea. L-a atins uşor, cu vârful cizmei, doar ca să se asigure că răsufla. Animalul a oftat, iar ea şi-a îndreptat din nou atenţia către Maris.

— Arăţi bătrână.

— Mă simt şi mai bătrână, i-a aruncat ea, adăugând: Ce-ai făcut cu ochiul?

Amândouă ştiau că nu vorbeau despre ochii care erau în clipa aceea pe faţa Lilei, ci despre cel care se afla în clipa aceea în cabina ei, păstrat în cutia din catifea, cu suprafaţa nici căpruie, nici albastră, ci neagră ca smoala. Neagră ca ochiul pe care şi-l pierduse din pricina bisturiului unui doctor din Londra ei, pe vremea când nici măcar n-avea habar despre celelalte Londre şi magia pe care-o stăpâneau, darămite despre cuvântul *Antari.*

Ochiul pe care-l dăduse la schimb pentru o favoare.

— Îl mai port, din când în când, a spus ea. Dar am descoperit că oamenii sunt nişte proşti. Dacă le-arăţi puterea, e ca atunci când le arăţi mâna la cărţi. În schimb, dacă-i pui să *ghicească* ce putere ai, se vor înşela aproape

întotdeauna.

Uşa s-a deschis, iar Valick s-a întors, părând să se ţină ceva mai bine pe picioare. A străbătut încăperea şi a pus pumnalul vrăjit pe masă.

— Tot al meu e, a spus Lila, în timp ce Maris scotea pumnalul din teacă, cercetându-i cu privirea suprafaţa perlată.

S-a încruntat, iar pe pielea ei au apărut riduri, ca nişte crăpături în gheaţă.

— Ştii ce face ăsta?

— Ucide oameni.

Maris şi-a dat ochii peste cap.

— Cuţitele de rând ucid oameni. *Ăsta* se foloseşte chiar de magia omului pentru a-l nimici. Absoarbe puterea din sângele omului şi-o întoarce împotriva propriului trup…

Lila s-a îndreptat, curioasă. Şi-a amintit cum păruse bărbatul de la tavernă că ia foc dinăuntru, înainte de-a se face scrum. S-a întrebat ce-ar fi putut face pumnalul unui magician al oaselor. Oare oasele se destrămau ca un şirag de perle sau se prăbuşeau ca un morman de carne dezosată? Şi oare ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi străpuns un *Antari?*

— …dintr-o singură tăietură, a încheiat Maris.

— Aşa, a zis Lila. Deci… e un cuţit. Şi ucide oameni.

Maris a clătinat din cap.

— Ce păcat că nu ţi-a venit şi ceva minte la cap cu toată puterea aia.

A deschis un sertar de la birou.

— Tot al meu e, a bodogănit Lila în timp ce pumnalul se făcea nevăzut înăuntru.

— Consideră asta plata pentru faptul că ai urcat fără permisiune pe corabia mea. Şi-acum pleacă de-aici!

— Dar abia am ajuns. Şi nici măcar nu mi-ai spus de ce m-ai chemat. Asta dacă nu cumva m-ai chemat doar ca să mai stăm de poveşti. Ştiu că trebuie să te simţi singură…

— Ieşi din *cabina mea*. Valick, condu-o pe doamna căpitan Bard pe puntea de jos. N-o lăsa să atingă nimic.

Lila s-a ridicat în picioare, cu degetele răşchirate.

— Ei, haide! Nici măcar eu n-aş fi atât de nesăbuită încât să fur de pe corabia *ta.*

— Cineva a fost, a spus Maris şi, înainte ca Lila să apuce să întrebe, şi-a golit paharul şi a ieşit pe uşă.

Lila a dat să plece, dar la jumătatea drumului spre ieşire, a aruncat o

privire în urmă. Era ceva ce voia s-o întrebe. Ceva ce trebuia să ştie.

— Cea mai puternică magie din lume e pe corabia asta, a spus ea. Dac-ar fi ceva aici care să-l poată ajuta pe Kell…

Vocea i s-a gâtuit, trădându-i dorinţa ascunsă.

În ultimii şapte ani, cercetaseră, încercaseră tincturi, încercaseră vrăji, încercaseră toate blestemăţiile de sub soare. Dar nu găsiseră nimic prin cele trei imperii, nici prin toate pieţele, negre, ascunse sau de orice alt fel, nimic care să dreagă ceea ce se frânsese înăuntrul lui.

În cele din urmă, Kell încetase să mai caute.

Dar ea nu încetase.

— Aş plăti preţul, a adăugat ea.

Maris a făcut gura pungă.

— Scapă de-o datorie înainte să iei alta asupra ta.

Un răspuns veninos îi stătea în gât, amar ca fierea, dar căpitanul a ridicat o mână ca s-o întrerupă. Deodată, părea ostenită.

— Dac-aş avea ceva care să-i redea puterea lui Kell Maresh sau să-i uşureze suferinţa, ţi l-aş da…

Aproape c-a spus *fără plată* – Lila a văzut-o formând cuvintele cu buzele –, dar Maris avea mai multă minte-n cap de-atât.

În schimb, bătrâna a clătinat din cap şi a spus:

— Dar nu am nimic.

Cuvintele au izbit-o ca o uşă grea închisă de vânt. Iar de data aceasta, când Maris i-a făcut semn să plece, Lila s-a întors şi a ieşit pe urmele lui Valick.

Dacă piaţa de noapte din Londra Roşie ar fi fost luată de pe bulevardul de lângă Isle şi pusă la grămadă într-o barcă, cu toate corturile şi tarabele ocupând fiecare centimetru de spaţiu, tot n-ar fi fost nici pe departe cât *Ferase Stras.*

Corabia era de două ori cât *Baronul* ei, cu un labirint de holuri, punţi, cabine, spaţii îngrămădite precum o stivă de cărţi pe o masă prea mică.

Lila se pricepuse mereu să facă hărţi. Nu de genul celor pe hârtie, ci hărţi care-i locuiau în minte, hărţi cu aleile şi străzile oraşelor mari şi mici, lumi întregi ţinute pe de-a-ntregul în memorie. Era în stare să meargă pe un drum şi să-l înveţe cu picioarele şi să nu se mai rătăcească a doua oară – şi totuşi, n-avea rost pe *Ferase Stras.* Poate că era vorba despre magie, o vrajă menită să umble la memorie, sau poate că era doar din pricina haosului şi a

înghesuielii, a ameţitoarei distrageri a atenţiei pricinuite de o sută de obiecte înzestrate cu putere.

Dar era limpede că Valick se descurca.

Ea a luat-o pe urmele lui, în jos pe trepte, printr-un coridor ticsit de camere. De mai multe ori, paşii i s-au oprit în faţa unui alcov acoperit cu o perdea, sperând să arunce-o privire spre ce era înăuntru, dar vocea lui Valick o chema să meargă mai departe, după un colţ, pe un şir de trepte, până când au ajuns în singura porţiune de spaţiu deschis de la bord, pe puntea de jos. Celălalt nepot al căpitanului, Katros, stătea sprijinit de catargul principal, cioplind o piesă de Rasch dintr-o bucată de lemn. Văzând-o pe Lila Bard, s-a îndreptat, iar privirea i-a fugit dinspre platforma pe care pasagerii corabiei ar fi *trebuit* să se îmbarce spre locul prin care era limpede că venise ea. Dar privirea *Lilei* s-a îndreptat ţintă spre punte.

Chiar şi la lumina felinarului, vedea stricăciunile. Pata de sânge de pe podeaua din scândură, urma de arsură a magiei.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat ea, mergând pe urma tentaculelor peceţii sparte, spre o secţiune de balustradă ruptă.

Katros şi Valick au deschis amândoi gurile, însă cea care-a vorbit a fost Maris.

— Am fost jefuită.

Era limpede că o luase pe un alt traseu, schimbând roba cu o tunică albă din in şi pantaloni, cu părul argintiu împletit într-o coadă. Bătrânul câine alb o urmă în tăcere.

— Jefuită? a întrebat Lila, luând mâna de pe balustradă. Nu credeam să se poată una ca asta.

— N-ar trebui să se poată, a spus Maris, încrucişându-şi braţele.

Lilei îi venea să întrebe cum reuşiseră, dar pentru cei de teapa lui Maris, întrebările erau precum banii, şi trebuia să ai grijă să nu faci risipă. Aşa că a pus întrebarea mai potrivită: — Şi ce legătură are asta cu mine?

— La bordul corabiei mele au urcat trei hoţi. Unul a scăpat.

Lila şi-a târşâit cizma pe puntea pătată de sânge.

— Şi vrei să-i iau urma?

— Hoţul are mult mai puţină însemnătate decât obiectul pe care l-a luat – sau cine-ar fi vrut să-l ia.

Katros a scos o foaie de hârtie cu un desen pe ea.

— A suferit stricăciuni în atac, a spus Maris. Dar s-ar putea să mai meargă.

Lila a studiat desenul. Părea a fi o schiţă amănunţită a unei cutii, împodobite doar cu un inel din fier în partea din faţă. Părea destul de simplă, dar când Lila era mică, furase ceva ce-i amintea de ea – o cutie cu enigmă, din acelea care erau construite ca să-şi ascundă propria cheie. Era mică şi făcută din lemn şi alamă, cu piese ce se trăgeau şi se întorceau, cu balamale ce-şi schimbau poziţia şi încuietori care se desfăceau doar dacă mişcai toate piesele cum trebuia şi în ordinea corectă.

Îi trebuiseră trei ore ca să deschidă cutia aceea.

Primele două ore ca să încerce să rezolve enigma, a treia ca s-o spargă cu o piatră.

Aceea părea destul de rudimentară, dar, la urma urmei, era pe *Ferase Stras.* Mai mult, Maris era destul de interesată de ea încât să-i dea de urmă, deşi s-ar fi putut nici măcar să nu funcţioneze. Ceea ce însemna că posibilitatea de-a *funcţiona* era suficientă pentru ca bătrâna să-şi ceară favorul.

— Ce face asta? a întrebat Lila.

Maris a oftat şi a privit dincolo de corabie, spre întuneric. Era o noapte fără lună, iar marea era atât de neagră, încât parcă pluteau pe cer. Femeia avea o strălucire pierdută în ochi, iar Lila a avut simţământul că urma s-asculte o poveste, cu sau fără voia ei.

— *Antari* au fost întotdeauna rari. Dar era o vreme în care îi puteai număra pe degetele de la mai mult de-o mână. O vreme în care oamenii nu doar că auzeau vorbindu-se despre puterea lor, ci o văzuseră de-aproape. O văzuseră şi şi-o doreau pentru ei. Nici nu-i de mirare. O picătură de sânge, o singură frază şi poţi transforma un trup în stană de piatră, poţi fărâma sau pecetlui ziduri, poţi vindeca o rană de moarte, poţi deschide uşi în lume şi între lumi.

— Ştiu destul de bine ce pot face *eu*, a spus Lila.

Maris i-a aruncat o privire în semn de avertisment.

— Tot ce poţi face *tu* se poate face cu o vrajă. Asta era teoria. Aşa că fabricanţii s-au apucat să conceapă vrăji care să-ţi imite darurile.

În măruntaiele Lilei începea să se cuibărească o presimţire de rău augur, însă de data asta nu a întrerupt-o.

— Magia *Antari*, a continuat Maris, e locul unde vraja întâlneşte elementul. E simplă şi elegantă, iar lucrătura de care e nevoie pentru a o replica nu e nici una, nici alta. Era volatilă, complicată şi era nevoie de dispozitive pentru a ţine magia la un loc, ca vrăjile să nu se facă ţăndări sau

să nu se destrame în chipuri cumplite.

— Dar a mers, a presupus Lila.

— Dar a mers, a răspuns Maris. Obiectul furat se numeşte *persalis*. Plăsmuitor de uşi.

Presimţirea rea a Lilei s-a preschimbat în groază.

— Spune-mi că nu creează uşi între lumi.

— Din fericire, nu, a spus Maris. Numai *Antari* au reuşit să facă vreodată asta. Dar face uşi *în* interiorul unei lumi. Inelul de fier din faţă se desprinde şi se foloseşte la însemnarea destinaţiei. Cutia creează un portal.

„Ca *As Tascen*", şi-a spus Lila în gând. Vraja care-i îngăduise să facă o scurtătură în lume, să păşească de pe stradă pe corabie.

— *Spre deosebire* de magia ta, a continuat Maris, acest portal rămâne deschis indiferent câţi oameni trec prin el. Atât timp cât vraja e activă, o întreagă armată poate trece dintr-un loc în altul.

Groaza i s-a întărit, devenind furie. Lila a încleştat maxilarul.

— Te-ai gândit vreodată, a spus ea, că în loc să păstrezi cea mai periculoasă magie din lume, ai putea s-o distrugi pur şi simplu şi să ne scuteşti pe toţi de bătaie de cap?

— Dac-aş fi făcut asta, n-ar mai fi fost inele care să împărtăşească din puterea *Antari*, iar voi trei aţi fi pierdut în faţa lui Osaron, după care Londra ar fi căzut pradă molimei lui, iar după aceea, din câte-mi închipui, ar fi urmat şi toate celelalte lumi. Dacă te gândeşti doar la faptul că magia poate cădea pe mâinile cui nu trebuie, uiţi că, din când în când, mai cade şi pe mâinile cui trebuie.

Lila şi-a trecut o mână prin păr.

— Deci un hoţ a reuşit să scape de pe corabie. Şi ceilalţi doi…?

— N-au reuşit, a spus Maris simplu.

A fluturat din degete spre Katros, care-a scos o punguţă.

— Tot ce era în buzunarele lor, a explicat el, dându-i punga Lilei.

Ea a tras de şnur şi şi-a vărsat conţinutul în palmă. Erau doar câţiva lini roşii. N-avea nici măcar cât să-şi plătească o masă.

— Spune-mi că ai mai mult de-atât, a zis ea, băgând monedele înapoi în pungă.

Maris şi-a dres vocea.

— Avea şi-un semn ars pe piele. Urma unei mâini.

Auzind acestea, Lila a bombănit abia auzit:

— Să-mi bag picioarele!

— Poetă ai fost, poetă ai rămas, a spus căpitanul corabiei *Ferase Stras*, iar Lila s-a gândit, nu pentru prima oară, c-ar fi trebuit să plătească altfel pentru blestemăţia aia de ochi de sticlă.

— Ţi-aş propune să găseşti cutia repede, a adăugat Maris. Până nu se foloseşte *cineva* de ea.

— Şi eu care credeam c-o să o iau încet.

Lila a înghesuit punga cu monede în buzunar.

— Altceva?

Maris a scos un obiect din buzunar. O bucată de sticlă de mărimea unei cărţi de joc.

— S-ar putea să te-ajute asta.

Lila a luat obiectul în mâini şi l-a întors de pe-o parte pe alta. Părea obişnuit, în linii mari, dar având în vedere că era acolo, pe corabia lui Maris, erau şanse să nu fie. L-a ridicat.

— O să mă pui să ghicesc?

Femeia a scos un sunet ce semăna a hohot de râs. A ieşit sec precum hârtia.

— Gândeşte-te la asta ca la o privire fugară aruncată în urmă, a spus ea. În cazul în care, ca mine, te trezeşti că eşti cu un pas în urmă.

I-a explicat cum să pornească vraja, însă în clipa în care Lila a dus bucata de sticlă la ochi ca s-o pună la încercare, având deja cuvântul pe limbă, Maris a întins mâna în faţă, iute ca fulgerul, iar degetele ei bătrâne au apucat-o de încheietură.

— S-o foloseşti cu cap, a prevenit-o ea. Merge doar o dată.

— Bineînţeles, a oftat magiciana *Antari*, strecurând ciobul fragil în haină. Păi, dacă nu mai e şi altceva…

A scos de la şold un pumnal mic, dar când i-a lipit oţelul de piele, Maris şi-a dres vocea.

— N-aş face-o în locul tău. Peceţile s-au îndoit pentru nepotul meu. Mă îndoiesc că se vor arăta la fel de binevoitoare şi cu tine.

A făcut un semn din cap spre platforma de îmbarcare, ce ieşea precum o limbă îngustă de pământ spre mare. Îi amintea Lilei de-o scândură, cum erau acelea pe care marinarii răzvrătiţi erau siliţi să meargă în romanele ieftine.

— Paza bună trece primejdia rea.

Lila a urcat pe scândură. Nava s-a legănat purtată de curent, iar placa de lemn i s-a înclinat sub picioare, dar ea nu s-a împiedicat. A făcut un pas,

apoi încă unul, a trecut de coca navei şi de peceţile care-o ocroteau, până când a ieşit în largul mării.

S-ar fi putut opri acolo, însă ceva a împins-o să meargă înainte, chiar până pe marginea scândurii. Lila a privit spre apa neagră în timp ce scotea din buzunar o aşchie. O bucată din pasărea de la pupa corabiei ei. Alucard făcuse un atac de nervi când băgase de seamă pana care lipsea, cioplită din aripa sculpturii. Dar Lila avea un motiv întemeiat.

O fi fost *persalisul* unealta magică a unui impostor, însă o învăţase un lucru.

Niciodată să nu deschizi o uşă despre care nu ştii încotro duce.

Şi-a lipit degetul mare de tăişul cuţitului, a simţit muşcătura metalului, sângele care băltea.

— Delilah, a strigat Maris.

Lila a privit în urmă.

— Stai să ghicesc, vrei să am grijă.

Din nou, acel hohot de râs sec.

— Grija-i pentru trupurile bătrâne care se preumblă pe podele ude, a spus Maris, cu briza trăgând-o de coada argintie împletită. Vreau să-mi aduci porcăria aia de cutie înapoi!

Lila a zâmbit, lipindu-şi degetul însângerat de pana din lemn.

— Să trăieşti, căpitane! a spus ea, coborând de pe navă în timp ce vraja-i ieşea de pe buze.

N-a atins valurile.

O clipă mai târziu, Lila a aterizat pe puntea *Baronului*.

O căzătură bruscă, o smucitură în piept, apoi cizmele ei au atins podeaua, cu o jumătate de pas în urma lui Vasry şi a Rayei, aplecaţi deasupra unui joc de Sanct. Vasry a ţipat scurt şi a căzut de pe taburet. Raya a făcut o grimasă amuzată.

— Niciodată n-o să mă obişnuiesc cu treaba asta, a spus Vasry, ridicându-se din nou în picioare.

Lila şi-a trosnit ceafa în timp ce străbătea puntea cu paşi lejeri, băgând pana din lemn înapoi în buzunar. Încântarea de peste noapte o părăsise, iar ea se simţea deodată obosită, cu dureri de oase în urma luptei de la bordul *Ciorii,* cu gândurile învolburate în urma misiunii lui Maris, cu pielea pătată de sânge şi de putere. S-a dezbrăcat de haină şi a aruncat-o la o parte, clătindu-se pe mâini şi pe faţă cu un urcior cu apă.

— Stross şi Tav?

— *Hessasa*, a răspuns Raya.

— Au căzut laţi, i-a tradus Vasry, a cărui fresană se îmbunătăţise mult de-a lungul anilor.

— Şi cu vecinii noştri cum rămâne? a întrebat ea, făcând un semn din cap spre docuri, spre bolardul gol unde fusese *Cioara*. Au mai făcut belele?

— Oho, destule, a spus Vasry. S-au întors ceilalţi patru, să-şi caute corabia.

— Şi?

— E Verose, a spus el, ridicând împăciuitor din umeri. Dacă nu voiau s-o piardă, nu trebuiau s-o lase. Au venit într-adevăr, a adăugat el, să ne întrebe dacă n-am văzut ceva. Dar e limpede că eram destul de *ocupaţi*.

Raya a fluturat din degete, iar un şiroi mic de apă l-a stropit în faţă.

Lila a scrutat puntea.

— Nu l-am văzut, a spus Vasry, citindu-i gândurile. De când s-a întors. S-a dus drept în camera lui şi-am crezut că-i mai bine să-l lăsăm în pace.

Ea a încuviinţat din cap. Trecuseră atâţia ani, iar echipajul tot îl ţinea pe Kell la distanţă. Nu prea-i putea învinovăţi. Stross nu era încântat de ideea de-a avea un prinţ la bord, spunea că atrage prea multă atenţie. Tav se purta cu el de parc-ar fi fost o încărcătură de mare preţ. Raya se purta de parc-ar fi fost un tun care stătea să bubuie dintr-o clipă în alta.

Pe scurt, se temeau de el.

Bineînţeles, se temeau şi de Lila. Dar era altfel. Se temeau de ceea ce era în stare să *facă* ea. De Kell se temeau pentru ceea ce *era*. Deşi amândoi erau *Antari*, echipajul reuşea să uite de ochiul lui Bard, până făcea vreo nefăcută şi apărea din neant pe corabie.

Lila le-a urat noapte bună şi a coborât şirul scurt de trepte care duceau înăuntrul *Baronului*. Voia o baie. Voia o masă caldă. Voia un pat. Dar când a ajuns în cabina ei, n-a făcut decât să se dezbrace de haină şi să strecoare cartea de sticlă pe care i-o dăduse Maris în sertarul de sus al dulapului ei.

După aceea, a mers mai departe pe holul îngust, spre uşa închisă din capăt.

Nici măcar nu s-a sinchisit să bată la uşă.

Kell zăcea întins pe-o parte, cu părul căzându-i în mici valuri pe pernă. Avea ochii închişi, dar ea ştia că nu dormea. El nu dormea niciodată când ea era plecată. Lila s-a lăsat lângă el, s-a întins cât era de lungă în patul îngust, iar el s-a prefăcut că se trezeşte din somn, întorcându-se mai întâi pe spate,

apoi spre ea.

— Bună, a spus el în engleză.

Avea vocea şoptită şi joasă, dar ea s-a trezit apropiindu-se de el când a rostit cuvântul. Toată viaţa acea limbă i se păruse ceva normal, însă în lumea aceea, engleza era o limbă regală, rezervată nobililor arnesieni şi capetelor încoronate de la curte, un afect născut din secolele în care magicienii *Antari* purtaseră misive de la un rege sau regină a Londrei la altul sau alta. Dar acolo, pe mare, era o chestiune privată. Era limba pe care o foloseau doar când erau singuri.

Kell a întins mâna şi i-a dat o şuviţă de păr după ureche. Mâinile-i deveniseră mai aspre, însă atingerea-i era la fel de delicată, de parcă ea ar fi fost în primejdie de-a se sparge.

— Unde-ai fost? a întrebat-o el, iar ea i-a spus.

Despre avertismentul lui Tanis, despre sosirea lui Valick, despre Maris şi despre jaful de la bordul pieţei plutitoare şi despre misiunea care-i fusese încredinţată.

Curând, Kell stătea în capul oaselor, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate, încuviinţând din cap în timp ce asculta povestea *persalisului*, a celor trei hoţi care veniseră să-l fure şi a celui care scăpase. Iar când a terminat de povestit, nu i-a spus că era prea primejdios, că era o nebunie, căutarea acului în carul cu fân, când nu găsea nici fânul. Nici măcar nu ştia de unde-aveau să înceapă. O ştia la fel de bine ca ea. Dacă era lucrătura Mâinii, aveau să ajungă într-un singur loc. La palat. La coroană. La rege.

Lila s-a întins cât era de lungă lângă el, simţindu-şi în sfârşit membrele cum se relaxau.

— Spre Londra, atunci, a şoptit el în întuneric.

Ea a încuviinţat din cap şi i-a răspuns tot în şoaptă.

— Spre Londra.

— PARTEA A TREIA —
INIMA REGELUI

1

LONDRA ROŞIE

Oraşul era plin de lucruri stricate, deşi erau puţine, după părerea lui Tes, care să nu poată fi reparate.

Şi-a petrecut ziua liberă ca de obicei, cotrobăind pe la tarabe şi prin prăvălii cu flecuşteţe, cumpărând orice-i era pe plac. Pe unele le repara, pur şi simplu, pe altele le desfăcea în bucăţi, desfăcea firele de magie din ele şi le folosea altundeva. Lua un lucru şi-l făcea *mai bun.* Alţi muncitori se concentrau asupra invenţiilor, însă ea prefera îmbunătăţirile.

Un sac cu prada de peste zi îi zdrăngănea pe umăr în timp ce Tes îşi croia drum prin piaţa aglomerată. În timp ce mergea, murmura, nu pentru sine, ci pentru bufniţa înghesuită în buzunarul din faţă al hainei ei:

— …tot caut o cheie din fier. Şi mai am nevoie de nişte cupru, nu crezi?

Vares a zdrăngănit din oase în semn de încuviinţare, iar ea s-a simţit de parc-ar mai fi avut o inimă lipită de cămaşă.

O ajuta faptul că avea cu cine să vorbească, deşi, acel „cine” era mai degrabă un „ce” şi, la drept vorbind, era mort. Tes se simţea încordată, cu nervii întinşi la culme, aşa cum se simţea întotdeauna când părăsea siguranţa prăvăliei. Pesemne că i se trăgea de la ibricul de ceai amar pe care-l dăduse pe gât înainte să plece sau de la chifla cu zahăr pe care-o înfulecase din două înghiţituri în ultima piaţă.

A ajuns la capătul tarabelor, dar în loc să meargă mai departe, s-a întors şi s-a strecurat prin faldul unei perdele, spre un al doilea şir de corturi.

Unul dintre primele lucruri pe care le învăţase era următorul: cele mai multe pieţe ca lumea aveau două feţe.

Una era ştearsă, modestă, plină de mărfuri de rând, dar a doua, a doua se profila chiar în spatele primei, spate-n spate, ca o monedă întoarsă cu colţul în sus, sau marele preot de la Sanct – singura carte cu două feţe.

Acolo, magia strălucea mai puternic. Acolo, preţul se măsura şi-n bani, şi-n schimburi. Acolo nu ştiai niciodată peste ce puteai da.

A doua faţă nu era o piaţă *interzisă* – Tes se ferea de obicei de ele pentru că era prevăzătoare din fire –, ci una care-şi vedea de treaba ei, netulburată de garda regală. Precum camera din spate a unui magazin de antichităţi, rezervată celor care ştiau unde să caute şi-aveau destulă minte în cap încât

să nu pună întrebări.

Tes a încetinit în timp ce se apropia de-o masă plină de diferite seturi cu elemente, cu capacele deschise scoţând la iveală conţinutul.

Cinci elemente: apă, foc, pământ, vânt, os; al cincilea era inclus, deşi folosirea lui era strict interzisă. Unele seturi erau cufere mari, împodobite, cu fiecare element ţinut într-o sferă din sticlă cât un pepene de vară. Altele erau destul de mici încât să încapă în mâna unui copil, cu elementele prinse în mărgele din sticlă.

Masa din faţă era ticsită de pungi, fiecare plină cu mărgele din belşug, cu elementele îngrămădite la fund, de parcă s-ar fi odihnit. Îi stăteau ca nişte pete negre în fundul ochilor, cu puterea adormită, cu magia nevindecată.

Nu era nici urmă de vânzător, dar Tes şi-a lăsat degetele să alunece spre unul dintre seturi, o cutiuţă cu margini aurite, cu elementele pe un singur rând. Dar în timp ce-o făcea, sacul de pe umăr i-a alunecat şi s-a agăţat de cel mai apropiat sac cu mărgele, revărsându-i conţinutul pe masă.

— Nu, nu, nu, a şuierat ea.

S-a năpustit şi a prins punga la timp pentru a o îndrepta, însă nu înainte ca o mână de mărgele să cadă cu zgomot peste margine, lovind pavajul precum grindina. Tes a tresărit, în timp ce oamenii întorceau capetele spre ea, şi s-a lăsat în genunchi, adunând mărgelele căzute, cu stropi de apă colorată pleoscăind în ele.

A apucat două în timp ce se îndepărtau, a scăpat-o pe-a treia în timp ce dispărea sub masă, dar cu cât încerca să atingă sticla cu degetele, cu atât se rostogolea mai departe de ea. În acelaşi timp, a văzut nişte cizme mişcându-se în spatele tarabei şi a auzit vocile a doi bărbaţi.

— …are zilele numărate.

— Ştii tu ceva ce nu ştiu eu?

Un chicotit abia auzit.

— Să zicem doar că n-aş paria bani mulţi pe stacojiu şi auriu.

Tes a rămas cu totul nemişcată. Vorbeau despre coroană.

— Chiar are vreo însemnătate al cui dos regesc stă pe tron?

— Are, dacă trupul cu pricina e cu totul lipsit de putere.

Tes s-a încruntat. Toată lumea vorbea de faptul că regele Rhy nu avea, de fapt şi de drept, magie, dar ea nu înţelegea ce legătură avea acest fapt cu cârmuirea Arnesului, până când vocea n-a mers mai departe.

— Are, când magia secătuieşte.

Nu era prima oară când Tes auzea vorbindu-se despre faptul că era o

criză de putere, despre faptul că se retrăgea valul de magie, dar dacă firele slăbeau, ea nu vedea lucrul ăsta. Şi dacă slăbeau într-adevăr, cine putea spune că era vina regelui? *Antari* ar fi trebuit să fie culmile magiei, şi fuseseră tot mai puţini de-a lungul secolelor în timp ce Maresh ocupase tronul numai în urma Fluxului. A Fluxului, care se răspândise precum o molimă pe străzile din Londra, infectându-i pe cei ce nu luptau şi omorându-i pe cei mai mulţi care luptau. Deci dacă puterea *chiar* secătuia în clipa aceea, de ce nu dădeau vina pe *asta?* Nu era mai probabil ca magia imperiului să fi suferit stricăciuni din pricina *acelui* eveniment haotic, şi nu a unui rege fără magie pe un tron făcut de om?

Nu c-ar fi avut vreo însemnătate.

Când oamenii voiau să stârnească probleme, n-aveau nevoie decât de un pretext. Luni întregi, simţise necazul mocnind. Era precum fumul sau precum ceaiul amar, şi în fiecare zi părea mai tare.

— Ai văzut ce li se face-n Faro şi Vesk ăstora fără puteri?

— Nu li se dă coroana pe mână, pe toţi sfinţii!

— Întocmai. Ne fac să părem slabi. După cum văd eu lucrurile, s-a făcut o greşeală. O s-o dreagă Mâna.

— Şi dacă n-o drege?

— Ei, atunci ce dacă e un răzgâiat de rege mai puţin pe lume?

În cele din urmă, Tes a apucat cu degetele mărgeaua pierdută. A dat înapoi, împleticindu-se, şi s-a ridicat, lăsându-şi prada să cadă în punga din stofă, şi s-a îndepărtat în grabă de tarabă înainte ca bărbaţii să apuce să intre după perdea şi să afle că-i auzise cineva vorbind despre trădare.

N-a privit în urmă, n-a încetinit nici măcar atunci când Vares a ciupit-o prin cămaşă. Parcă bufniţa moartă-i dădea ghes să facă ceva. Iar ea *putea* face ceva. Fiecare cetăţean văzuse anunţurile scrise cu litere aurii de pe plăcile de divinaţie din oraş, ordinele care sunau mai mult a rugăminţi, cerând locuitorilor Londrei să dea de ştire despre orice semn de răscoală.

La marginea pieţei era o placă de divinaţie.

Tes ştia că, dacă punea palma pe semn, soldaţii aveau să vină.

Dar n-a făcut-o.

Tes n-avea nimic împotriva regelui.

Avea doar opt ani şi era la o sută şaizeci de kilometri nord când Fluxul lovise Londra, iar Rhy Maresh fusese urcat cu de-a sila pe tron. Nu fusese de faţă la prăbuşirea şi nici la ridicarea oraşului, nu fusese martoră la încoronarea în urma căreia tânărul prinţ desfrânat ajunsese deodată rege.

Dar îşi amintea prima iarnă petrecută în oraş, cu trei ani înainte. Îşi amintea parada încântătoare care umpluse bulevardul mare de-o lumină îngheţată de *Sel Fera Noche*, de familia regală care plutea pe o platformă aurită, de parcă drumul ar fi fost un lac îngheţat. Pentru o clipă – doar o clipă –, Tes fusese îndeajuns de aproape încât să vadă chipul regelui, bărbia lui semeaţă, zâmbetul ameţitor, coroana aşezată pe buclele negre, lucioase, dar ea fusese atrasă de ochii lui aurii, care, în ciuda strălucirii lor ca de aur topit, i se păreau trişti.

Nu, nu avea nimic împotriva lui Rhy Maresh. Părea un rege destul de bun. Dar Tes avea destule probleme ale ei şi de-aceea hotărâse să se ţină cât putea de departe de problemele altora.

Pe lângă asta, toată lumea-l considera pe rege lipsit de putere, dar în ziua aceea, în timpul paradei, văzuse lumina argintie care-i ieşea din piept, răspândind mai degrabă flăcări decât fire, arzând aerul din jurul coroanei lui.

Rhy Maresh nu era nici pe departe atât de neajutorat pe cât părea.

— Ei, iat-o şi pe ucenica mea favorită!

Ea ajunsese la ultima tarabă, unde Lorn, un bătrân vânos, cu ochelari pe nas, o aştepta. Avea o faţă ca un ciot ros de vreme, cu riduri la ochi şi la gură ori de câte ori vorbea.

— Ce face meşterul Haskin săptămâna asta?

Ea şi l-a înlăturat pe rege din minte şi a reuşit să zâmbească.

— E ocupat, a spus ea. Credeţi sau nu, lucrurile se tot strică.

Lorn i-a aruncat o privire vicleană.

— Mi-e greu să cred că prin Londra mai sunt ceasuri, lacăte şi flecuşteţe de prin casă care să trebuiască reparate.

Tes a ridicat din umeri.

— Or fi oamenii neîndemânatici.

Lorn avea o chelie în creştet. Tes o vedea de fiecare dată când trecea pe la taraba lui, pentru că pe toată partea din spate a prăvăliei lui erau înşiruite oglinzi. Umpleau tot spaţiul, erau de zeci de forme şi mărimi, unele atârnau din unghiuri ciudate, astfel încât oglindeau lumea în bucăţi nepotrivite între ele. Vrăjile înconjurau ramele oglinzilor în linii strălucitoare, promiţând viitorul, trecutul, amintiri, dorinţe.

În timp ce Lorn se apleca să ia ceva de sub masă, Tes s-a văzut în oglindă – cu buclele răvăşite la baza gâtului, nu prinse în vârful capului, cu Vares ca o umflătură în buzunarul hainei, cu magia care nu se încolăcea sub formă de

fire, ca a tuturor celorlalţi, ci se zburlea în forma unei aure, precum lumina din spatele unui geam aburit. Încercase să atingă acel nor de multe ori, însă lumina-i ocolea degetele, fiind singura putere pe care n-o putea prinde.

— Să vedem, să vedem… ah.

Negustorul s-a îndreptat şi i-a întins o pungă. Aveau o înţelegere, el şi Haskin (sau cel puţin aşa presupunea Lorn), potrivit căreia cel dintâi aduna orice rămăşiţe putea folosi un meşter, iar, în schimb, el putea aduce orice lucru trebuia reparat la prăvălie, fără plată.

Tes a tras de şnurul pungii şi a aruncat o privire în jos, spre amestecul de piese. Pentru oricine altcineva, conţinutul n-ar fi părut a fi mai mult decât nişte rămăşiţe, dar când vedea sclipirea metalului şi strălucirea magiei, mintea începea deja să-i zbârnâie, luându-i-o înainte, spre prăvălie şi spre banca de lucru care-o aşteptau. A ridicat privirea ca să-i mulţumească lui Lorn, dar în timp ce o făcea, a zărit în oglindă o femeie, care se strecura printre tarabe.

Tes a încremenit. Parcă-i înfipsese cineva un ţurţur în trup, ţintuind-o în stradă. I-a stat inima în loc când femeia a apărut, a dispărut, apoi a apărut din nou, licărind pe bucăţi în sticla strâmbă.

Un obraz ascuţit.

O coadă împletită, neagră.

O manta de culoarea smaraldului.

Aceeaşi manta pe care tatăl ei i-o dăduse surorii ei celei mai mari, Serival.

— Pentru vânătoare, spusese el, cu gura zvâcnind într-o grimasă cu buzele strânse – expresia cea mai apropiată de un zâmbet pe care o văzuse la el.

Iar ea era, pe-atunci, prea mică pentru a înţelege darul surorii ei sau faptul că nu avea nicio legătură cu animalele.

— *Kers la?* a întrebat Lorn, dar o altă voce se suprapunea cu a lui, o voce scăzută şi suavă, umplându-i urechile, inima, mintea.

Ce s-a întâmplat, iepuraş?

Tes a tresărit, s-a întors, aşteptându-se ca sora ei să fie acolo, cu o expresie triumfătoare, strângând-o de gât cu degetele reci.

Te-am prins.

Dar Serival nu era acolo.

Nu era nici urmă de ea sau de mantaua de smarald care-i făcuse pulsul lui Tes să o ia la goană, ci doar obişnuitele tarabe şi chipul lui Lorn,

frământat de griji. Dar vocea lui Serival îi răsuna în continuare în minte.

Unde-ai fugit, iepuraş?

Tes a dat înapoi, cu sacul sub un braţ.

Cât te mai poţi ascunde?

Ea i-a bombănit ceva lui Lorn – o scuză sau poate o mulţumire, spera ea – nu-şi auzea cuvintele de sunetul pulsului –, apoi s-a întors şi a luat-o la goană prin cel mai apropiat spaţiu gol dintre corturi, înapoi în siguranţa pieţei aglomerate.

A văzut o străfulgerare verde cu coada ochiului. Femeia cu mantaua de culoarea smaraldului stătea la câţiva metri de ea, întoarsă cu spatele, trecându-şi mâna peste fâşii de stofă. Tes a dat înapoi, prea repede, prea tare, a simţit cum se ciocnea de cineva – şi de ceva –, a simţit obiectul alunecând şi căzând, a auzit strigătul de spaimă al bărbatului şi sunetul puternic al lemnului ce se lovea de strada pietruită.

Femeia în verde l-a auzit şi ea, s-a întors şi, pentru prima dată, Tes i-a văzut chipul. Tot aerul i-a ieşit năvalnic din plămâni. Nu era Serival. Bineînţeles că nu era ea.

Sora ei n-o găsise.

Tes era încă în siguranţă.

Bufniţa se foia în buzunarul ei, iar ea şi-a dat seama că încerca s-o liniştească.

— Sunt bine, i-a şoptit ea lui Vares şi ei înseşi. Sunt bine.

Între timp, bărbatul şuiera de nervi, aplecându-se să ia cutia care-i scăpase.

— Bine-ar fi să nu fie stricată! s-a răstit el, iar Tes a văzut că nu era, dar tot a scos o carte de vizită neagră cu auriu şi i-a băgat-o în faţă.

— Dacă e stricată, a spus ea, du-i-o lui Haskin. Ţi-o repară el fără plată.

Iar înainte ca bărbatul să apuce să facă o hărmălaie şi mai mare, înainte ca altcineva să se întoarcă şi s-o observe pe fata ciudată cu sacul de resturi şi cu ochii mari, înspăimântaţi, Tes s-a întors şi a fugit, îndreptându-se din nou spre cei patru pereţi, spre rafturile ticsite şi spre siguranţa prăvăliei ei.

2

Rhy Maresh şi-a aruncat coroana.

Cercul greu din aur a aterizat peste hainele lui, pe care le lăsase îngrămădite pe podeaua din apropiere, cu tot cu pantofi şi manta, o grămadă dezordonată de veşminte fine la intrarea în baie.

„Aşa arată regele”, şi-a spus Rhy în gând, „când îşi leapădă pielea.”

Unul dintre servitori ar fi trebuit, cu siguranţă, să o ia grăbit înainte, să-l dezbrace îndată de haine şi să le atârne frumos pe perete – de parc-ar fi fost păcat ca veşmintele unui rege să atingă podeaua cu gresie, darămite să mai fie şi lăsate acolo, să se şifoneze –, dar Rhy îi alungase pe ambii servitori din baia regală şi pe străjerii din holul de dincolo de ea, spunând că, rege fiind, nu-şi dorea decât să fie lăsat în pace.

— Dar, Majestate, protestaseră servitorii.

— *Mas res,* îl îndemnaseră străjerii.

— Maestrul Emery ne-a avertizat… începuseră şi unii, şi alţii, iar în clipa aceea Rhy se încruntase, privirea din ochii aurii i se înăsprise, iar el se răstise, spunând că ultima oară când verificase el *Maestrul Emery* nu fusese niciodată încoronat rege.

O spusese pe tonul folosit de tatăl său – după şapte ani, tot i se părea o voce de împrumut, forţată şi afectată, care nu era a lui – şi se ridicase cât era de înalt, cum făcea mama lui atunci când voia să se impună într-o încăpere plină, dar o parte din el tot rămăsese surprinsă când şi străjerii şi servitorii îşi ceruseră iertare. Când îl ascultaseră.

Rhy a oftat şi s-a lăsat în apa aburindă.

Baia era de mărimea unei grote, acoperită cu faianţă şi aur, în loc de piatră umedă. Lumina sclipea pe toate suprafeţele, făcând camera să pară că se află înăuntrul unei pietre preţioase. Şi-a trecut o mână prin părul negru şi s-a sprijinit pe peretele concav, savurând fierbinţeala. Încă-l durea umărul, cu o zvâcnitură surdă pe claviculă de la ce făcuse Kell în noaptea care trecuse. Sau mai degrabă de la ce *i se* făcuse. Tăietura avusese o adâncime destul de mică, îşi dădea seama de asta; nu după cantitatea de sânge – rănile lui fantomă nu sângerau –, ci după cum îi trecuse durerea peste claviculă în loc să răzbată prin ea. Totuşi, se întreba în ce circumstanţă suferise rana, aşa cum făcea mereu, atunci când suferinţa fratelui său devenea şi a lui.

Rhy şi-a lăsat mâna pe piept. N-a fost nevoit să coboare privirea, n-a fost

nevoit să vadă cicatricea de pe pielea de culoare închisă, şi conturul complicat al vrăjii care-i înconjura inima. Memorase de mult spiralele, acelaşi model cu care era însemnată şi pielea palidă a lui Kell.

Alucard nu putea suporta să-l vadă pe Rhy suferind, dar adevărul era că primea suferinţa fratelui său cu braţele deschise. I-ar fi luat-o pe de-a întregul dac-ar fi putut, ar fi smuls-o de pe Kell şi ar fi luat-o pe toată asupra lui, însă vraja nu funcţiona aşa. Kell îl scosese pe Rhy din moarte, făcuse asta chiar cu viaţa lui, iar în clipa aceea, nu putea decât să împartă povara acelei vieţi cu el. Dacă murea Kell, murea şi el. Până atunci, erau legaţi – orice rău se abătea asupra unuia era simţit şi de celălalt.

Dar se părea că legătura avea o limită. În zilele acelea, după cum ştia, durerea lui Kell era mai adâncă, rădăcina unei surse la care Rhy nu putuse – nu fusese în stare – să ajungă niciodată. Aşa că primea cu braţele deschise durerea surdă din umăr în timp ce se lăsa mai adânc în baie. Poate, s-a gândit el, apa avea să înmoaie şi membrele fratelui său. Dar chiar în timp ce gândul se înfiripa, i-a venit mintea la cap. Legătura lor era una ciudată, iar plăcerea nu părea a se transmite la fel de puternic precum durerea.

Aburii se ridicau în vălătuci din apă, iar Rhy a întins o mână plină de inele şi i-a urmărit încolăcindu-se, palizi, în jurul degetelor lui. Când era mic, se prefăcea că era magie, mijea ochii la aburi şi încerca să facă modele cu ei. Dar în aer nu era nici măcar un freamăt.

Şi-a îndoit mâna, iar cele trei inele au oglindit lumina.

Primul era roşu şi avea gravat pe suprafaţă pocalul şi soarele şi-l lega de Kell. Al doilea, auriu şi însemnat cu o coroană şi-o inimă, îi aparţinea lui Alucard. Al treilea, alb ca marmura, cu un copac în relief, îl lega de *Aven Essen*, marele preot menit să-l sfătuiască şi să-l aline pe rege.

Cândva, purtase un al patrulea inel, un inel frumos din argint, al cărui geamăn aparţinea reginei, dar Nadiya i-l luase înapoi, pretinzând că-l folosea prea des şi fără respectul cuvenit muncii ei.

Soţia lui, inventatoarea. El nu se simţea ameninţat de geniul Nadiyei – dimpotrivă, îşi acceptase demult soarta de conducător chipeş, nu strălucit. Bineînţeles, şi regina era minunată, însă, cu puţin noroc, Rhy avea să îmbătrânească frumos, ea nu, iar locul lui avea să fie asigurat. I-o spusese chiar el, înainte de nunta lor, savurând felul în care ridica din sprânceana stângă.

— O, nu-ţi face griji, spusese ea. Am de gând să fiu o cotoroanţă.

Rhy a zâmbit aducându-şi aminte şi şi-a scufundat mâna sub apă,

lăsându-şi capul pe marginea cu gresie a băii. Şi-a lăsat mintea să rătăcească, iar gândurile i-au trecut parcă plutind pe lângă breasla negustorilor pe care-o văzuse în după-amiaza aceea, pe lângă şefa gărzii, cu lista ei de infracţiuni şi infractori, pe lângă misivele din Faro, în care se explica motivul amânării vizitei, şi pe lângă planurile pentru *Sel Fera Noche.*

Noaptea cea Lungă şi Întunecată.

Era cel mai important festival din oraş, cel care marca trecerea anotimpului rece, dar şi anii de când porţile dintre lumi fuseseră pecetluite, ceea ce însemna că era şi o sărbătoare a familiei Maresh. La urma urmei, primul rege Maresh fusese cel care văzuse magia ciudată revărsându-se din Londra Neagră şi se folosise de puterea adunată a *Antarilor* pentru a alunga magia blestemată, adăpostind lumile de întuneric şi unele de celelalte, lăsând Londra Neagră să se mistuie după zidurile ei, ca un foc într-o cameră fără ferestre, lăsată să ardă, apoi să se stingă, devenind un morman de cenuşă, apoi nimic.

Nu se stinsese, desigur. Un foc are nevoie doar de-un tăciune pentru a-şi redobândi căldura, şi supravieţuiseră într-adevăr nişte tăciuni. Tăciuni precum Vitari, o fâşie de magie lipită de-o piatră. Şi Osaron, care nu era un tăciune, ci însăşi scânteia de la care pornise totul, aşteptând în Londra Neagră ca o singură suflare să o trezească din nou la viaţă. Osaron, care arsese din nou, cu destulă putere încât să pârjolească lumea întreagă, şi aproape că reuşise, înainte să fie învins de Kell, Lila şi Holland.

Nu că lumea ar fi ştiut. Din câte ştia lumea, Londra Neagră rămânea pecetluită în siguranţă după zidul ei, iar *Sel Fera Noche* nu era altceva decât o zi de sărbătoare. Iar odată cu împlinirea a trei sute de ani, sărbătoarea avea să fie şi mai mare.

Tot oraşul avea să fie înveşmântat în roşu şi auriu, însemnat cu pecetea regală cu pocalul şi soarele, iar pe străzi şi în holurile palatului aveau să închine în cinstea familiei Maresh.

Iar Alucard voia s-o *anuleze* – nu că Rhy ar fi putut sau că ar fi *făcut-o* – numai din pricina Mâinii.

A Mâinii, care pretindea că magia îşi pierdea puterea.

A Mâinii, care pretindea că era din vina lui.

A lui, Rhy Maresh, regele fără magie. Care otrăvea fântâna.

A simţit furia strângându-i coastele. Furia – şi teama că aveau dreptate.

Alucard susţinea că nu era strop de adevăr în cuvintele lor. Nadiya

spunea că nu aveau ce dovezi să găsească. Însă neliniştea nu făcea decât să crească. Trebuia să fie opriţi.

Pentru asta, trebuia să fie *prinşi.*

Aşa că Rhy şi-a desfăcut larg braţele şi a închis ochii, aşteptând până când gândurile i s-au liniştit în cele din urmă, iar mintea a început să-i plutească departe.

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Rhy nu putea să adoarmă, aşa că se hotărâse, în schimb, să se îmbete.

I-a luat ceva – îşi tot crescuse toleranţa în ani întregi în care-l făcuse pe Kell să bea până cădea sub masă –, dar s-a apucat de sarcină cu sârg. Îşi închipuia încruntătura dezaprobatoare a fratelui său, iar asta i-a adus o sclipire fugară de bucurie, ştearsă de faptul că ştia că fratele lui avea să fie şi el nesigur pe picioare şi că amândoi aveau să aibă de suferit a doua zi dimineaţă.

— Îmi pare rău, a murmurat Rhy la uşa fratelui său în timp ce trecea pe lângă ea.

Mâna i s-a întins uşor, de parcă ar fi vrut să bată la uşă, apoi şi-a amintit că, de fapt, Kell nu era acolo. Nu, plecase pe mare, sfinţii ştiau unde, cu Lila Bard. Se lepăda de vechea viaţă şi se bucura din plin de nou-descoperita libertate, în timp ce Rhy se prăbuşea sub greutatea coroanei tatălui său.

Rhy a tras un gât zdravăn, ca să-l pedepsească pentru că plecase.

A trecut pe lângă o oglindă aurită şi s-a oprit.

Ce mai tablou alcătuia şi el!

Noul conducător al Arnesului, desculţ şi fără cămaşă pe sub robă, cu ochii aurii sticloşi, cu părul buclat încâlcit sub coroana de doliu. Cu o cicatrice în formă de stea la inimă şi-o sticlă de vin de vară atârnându-i dintr-o mână.

A reuşit să zâmbească fără vlagă, ridicând paharul în cinstea siluetei din oglindă. Măcar încă era chipeş.

Privirea i-a coborât spre sticlă. Vinurile de vară erau dulci şi uşoare, potrivite pentru zilele călduroase. Dar vinurile de iarnă aveau zvâc şi culoare închisă, cu mirodenii, destul de tari încât să ţină piept frigului. De obicei, erau ţinute în beciuri până în prima noapte a festivalului de toamnă, care era abia peste o lună. A desfăcut dopul sticlei cu dinţii. Un avantaj al

faptului că era rege.

Rege.

Cuvântul atârna ca o cămaşă ce-i venea prost. Rhy ştia să fie *prinţ, pungaş, frate, fiu*. Habar n-avea să fie *rege.*

Gărzile stăteau nemişcate precum nişte statui când a trecut pe lângă ele, privind în jos, iar el ştia că nu făceau decât să îi ofere intimitate, să-i dea voie să jelească, şi totuşi, privirile lor ferite îl făceau să se simtă ca un spectru. Ca o fantomă care bântuia prin palat. Arnesienii nu credeau în fantome, dar veskanii, da. La fel şi faroezii. Vorbeau despre spirite neliniştite care bântuiau locurile unde muriseră sau stăteau în umbra celor vii. S-a trezit punându-şi şi el întrebări despre celelalte lumi. În oraşul Lilei, oamenii păreau obsedaţi de ideea bântuirii, îi dedicaseră romane întregi, ba chiar încercaseră să invoce morţii înapoi în încăpere, de parc-ar fi stat într-o nesfârşită aşteptare chiar în spatele uşii. Se întreba dacă şi fantoma lui Holland era acolo, plimbându-se prin Londra ei, sau îşi găsise în sfârşit liniştea. Dar părinţii lui? Oare ei erau greutatea pe care-o simţea pe umeri? Oare umblau în urma lui?

A mers mai departe, trecând de iatacurile regale spre care nici măcar nu-l lăsa inima să privească, darămite să le deschidă uşile, a coborât treptele acoperite cu covor. Locul era atât de tăcut, atât de gol pe dinăuntru. Simţea, deodată, nevoia de-a urla.

În săptămânile care trecuseră de la atacul lui Osaron asupra oraşului, rugurile arseseră în continuare, zi şi noapte, înapoind trupurile neînsufleţite văzduhului şi pământului, şi forţa lor vitală curentului. Mii de morţi. Suflete ce luptaseră cu întunericul şi pierduseră în faţa lui, cu vieţile stinse precum uleiul dintr-un opaiţ. Sute dintre ele rămăseseră cu cicatrici, cu venele cu arsuri argintii din urma luptei cu otrava din sângele lor. Şi alţii, nenumăraţi, supravieţuiseră nopţii aceleia *nevătămaţi,* nu pentru că ar fi meritat, ci pentru că alegeau să nu lupte deloc. Mase uriaşe, care simţiseră întunericul din pragul uşilor şi-l lăsaseră pur şi simplu să intre.

— Să nu-i urăşti pentru că trăiesc, spusese Alucard.

Însă Rhy îi ura. Pentru că, la urma urmei, erau nişte laşi şi fuseseră răsplătiţi pentru asta. Fuseseră slabi în faţa răului şi *supravieţuiseră.*

Supravieţuiseră în timp ce Maxim Maresh nu reuşise. Emira Maresh nu reuşise.

Familia lui era moartă, casa le era un mormânt, iar Rhy era îngropat de viu în el, în timp ce Alucard, care tocmai îşi pierduse sora, era afară cu

jumătate din garda regală, ajutând la reparaţii, folosindu-şi magia cu cap. Iar Rhy ştia că ar fi trebuit să fie cu ei. Aşa bun de nimic cum era, ar fi trebuit să fie cu ei.

— Eşti fiul Arnesului, îi spusese Alucard, sărutându-l pe frunte. E-o vreme pentru a te ridica, şi-o vreme pentru a te odihni.

Dar Alucard se înşela. Rhy nu se putea odihni. Nu putea…

— Regele meu, a spus o voce din spatele lui, iar el a făcut o grimasă auzind titlul, de parcă l-ar fi tăiat, apoi s-a întors şi a văzut un servitor tânăr, cu capul plecat. Pot să vă aduc ceva?

El şi-a lăsat capul pe spate, privind ţintă spre tavanele boltite ale mormântului lui.

— Calul.

Şi ce dacă nu avea magie? Rhy Maresh era rege în clipa aceea. Avea să călărească pe străzi, aşa cum făcuse şi în noaptea aceea cumplită, ca oamenii să ştie că era alături de ei.

Chipul servitorului s-a tulburat de îngrijorare.

— Majes… a început el, dar Rhy a mijit ochii aurii.

— Pregăteşte-mi calul! a poruncit el, încercând să adune o umbră din puterea tatălui său.

— Sire, a spus servitorul. Mi s-a spus că nu e sigur.

Iar Rhy a scos un hohot de râs fără veselie.

— Te asigur, nimeni nu-i într-o primejdie mai mică decât mine.

Servitorul a şovăit, apoi a făcut o plecăciune şi mai adâncă şi s-a retras. Rhy a închis ochii şi a simţit cum se clatină. A mers mai departe, iar picioarele l-au purtat prin palat, spre sala tronului.

Petrecuse cea mai mare parte a zilei acolo, în Sala Trandafirului, ascultând un şir nesfârşit de cetăţeni şi de petiţionari încărcându-l cu suferinţa lor, pe lângă a lui, dar în clipa aceea, încăperea uriaşă era tăcută şi goală. Între stâlpi încă erau atârnate bucăţi de stofă roşie şi aurie. S-a îndreptat spre cameră, simţind marmura rece cu picioarele goale.

A ajuns la baza soclului şi a privit ţintă spre cele două tronuri. Unul dintre ele era acoperit cu stofă neagră, cu pecetea pocalului şi soarelui cusută cu fir auriu. Pe scaunul acoperit stăteau două coroane. La vremea potrivită, aveau să fie contopite, făurite din nou, pentru a alcătui o coroană nouă. Aceasta avea să-i atârne de două ori mai greu pe cap.

Rhy a urcat treptele din piatră şi s-a lăsat pe tronul gol. Şi-a sprijinit mâna de braţul acestuia şi a simţit uşoarele adâncituri lăsate de palma lui

Maxim Maresh. Rhy nu era nici pe departe un om mic de statură, însă tatăl lui fusese un uriaş. Sau, cel puţin, aşa-i păruse mereu fiului său.

Sticla i-a alunecat lui Rhy dintre degete. S-a lovit de podea, dar nu s-a spart, ci s-a rostogolit iute, lăsând o dâră închisă la culoare de vin, precum stropii de sânge pe marmura pală. Rhy a privit-o ţintă până când ochii i s-au umplut de lacrimi.

A auzit scârţâitul uşilor sălii tronului şi a privit în sus, aşteptându-se să-l vadă pe servitor.

În schimb, l-a văzut pe Aven Essen.

Tieren Serense, mare preot al Sanctuarului din Londra, consilier mai întâi al lui Nokhil Maresh, apoi al fiului său, Maxim. Iar în clipa aceea, al lui Rhy, singurul Maresh rămas în viaţă.

— Nu eşti calul meu, a spus el sec.

— Nu, a răspuns preotul, nu sunt.

Tieren a pornit prin hol, cu roba albă foşnindu-i pe marmură.

Nu era nevoie să întrebe cine trimisese după el.

— Cum ai ajuns aici atât de repede?

— Am o cameră în aripa de est.

— E voie?

Tieren a ridicat dintr-o sprânceană albă.

— Nu încetăm să fim preoţi dacă dormim în afara zidurilor Sanctuarului.

— Ei bine, a spus Rhy, sper că e destul de sărăcăcioasă camera. N-aş vrea să-ţi ating cu nimic firea smerită.

— O, da, l-a asigurat Tieren. Abia dacă e ceva aur în ea.

Aven Essen s-a oprit la baza soclului. Arăta bătrân, dar, la urma urmei, Rhy nu-şi amintea să-l fi văzut cândva pe preot arătând altfel. Ridurile-i străbăteau faţa lui Tieren precum nişte crăpături, însă spinarea îi era încă dreaptă, ochii albaştri încă-i luceau.

— Stăpâne Rhy, a spus el cu blândeţe, cât timp a trecut de când n-aţi mai dormit?

— Nu-mi mai arde de dormit, a răspuns Rhy. Când dorm…

A înghiţit în sec, simţind deodată un nod în gât. Şi-a dat silinţa să vorbească mai departe.

— Când dorm, visez.

N-a mers mai departe, n-a vorbit despre faptul că, în cele mai multe nopţi, se trezea ţipând. Că în primele câteva dăţi gărzile dăduseră năvală, cu săbiile trase din teci, sigure că fusese atacat. Dar că se întâmpla deja atât de

des încât, cum ştiau deja despre ce era vorba, nu făceau decât să se ţină tari şi să-şi ferească privirile, ceea ce era mai rău.

Rhy n-a spus niciunul dintre acele lucruri. În schimb, s-a aplecat, trecându-şi mâinile peste faţă, apoi degetele prin păr. I s-au agăţat de coroana de doliu, iar el şi-a smuls blestemăţia de pe cap şi a aruncat-o cât colo. Aceasta a căzut cu zgomot pe podeaua din marmură. A sărit. S-a rostogolit. S-a ciocnit de un stâlp.

El s-a chircit din nou pe tron, lăsându-şi privirea să-i fugă spre tavanul de deasupra.

— Vezi dumneata, a remarcat el, dacă regelui şi reginei li s-ar fi îngăduit un al doilea moştenitor, atunci ne-am fi putut lupta pentru coroană. Aş fi pierdut şi mi-aş fi dus restul zilelor ca un prinţ înfumurat şi răsfăţat.

Rhy a închis ochii.

— În loc de asta, sunt singur.

Când a vorbit, glasul lui Tieren era mai aproape.

— Nu veţi fi niciodată singur.

Rhy şi-a îndreptat cu de-a sila privirea în jos şi l-a găsit pe preot lângă umărul lui. S-a frecat la ochi. Când a vorbit, cuvintele i-au ieşit în şoaptă.

— Nu ştiu să cârmuiesc.

Bătrânul n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Nimeni nu ştie asta.

A privit spre sala tronului.

— Mama Domniei Voastre, Emira, a venit la palat pe când avea douăzeci şi trei de ani. Era a doua fiică a unei case nobile, care nu-şi dorea cu adevărat să fie regină. Maxim fusese exilat pe Coasta Sângelui pentru că fusese un tânăr nesăbuit. S-a întors ca prinţ soldat şi erou, şi totuşi, când i-a venit vremea, tatăl Domniei Voastre a stat chiar pe acest tron, întocmai ca Domnia Voastră, şi mi-a spus: „Ştiu să-i conduc pe oameni la război. Cum să-i conduc la pace?” Nimeni nu se naşte ştiind să cârmuiască.

Rhy se simţea mic şi înspăimântat.

— Atunci cum o face toată lumea?

— Învaţă. Greşeşte. Încearcă din nou. Nu reuşeşte. Cei mai proşti conducători îşi văd ţara ca pe-un joc de Rasch, iar bărbaţii şi femeile nu sunt decât nişte piese pe tabla lor de joc. Dar Domnia Voastră…

Şi-a pus mâna pe umărul lui.

— …o să-i iubiţi. O să sângeraţi alături de ei. O să suferiţi alături de ei. O parte din Domnia Voastră o să moară alături de ei. Restul va trăi. Nu ştiu

dacă veţi fi un rege măreţ, Rhy Maresh. Doar timpul ne-o va spune. Însă cred din toată inima că veţi fi un rege bun.

Mâna lui Tieren s-a îndepărtat.

— Cu toţii îmbrăcăm haine care nu ne sunt bune şi sperăm să creştem destul încât să ne vină bine. Sau, cel puţin, să ne obişnuim cu ele.

Rhy l-a cercetat pe *Aven Essen.*

— Chiar şi dumneata?

Tieren l-a surprins cu un zâmbet.

— Credeţi sau nu, nu *m-am născut* preot.

S-a oprit, părând că avea de gând să spună mai multe, când uşile sălii tronului s-au trântit de pereţi. Amândoi s-au întors în timp ce Alucard Emery traversa cu paşi mari holul, cu cizmele pline de noroi şi cu umerii umezi. Ceva dinăuntrul lui Rhy s-a descătuşat văzându-l. Urmele de auriu din părul şaten, dârele de argint de pe piele.

— Regele meu! a spus el cu veselie, iar din gura lui cuvântul suna mai mult ca un sărut decât ca o lovitură de ciocan.

Dacă Alucard a înţeles pricina pentru care Tieren era acolo la ora aceea sau a băgat de seamă chinul întipărit pe chipul lui Rhy, n-a adus vorba despre asta, ci doar a luat în mână coroana de doliu în timp ce se apropia de soclu.

— Inima mea, a răspuns Rhy, ridicându-se în picioare.

Mâinile şi picioarele-i erau ca de plumb. Trupul îi tânjea după somn. Pulsul îi zvâcnea de teama lui, dar apoi Alucard a ajuns acolo, punându-i o mână pe braţ pentru a-l ţine în echilibru. Rhy şi-a lăsat greutatea pe el.

— Spune-mi, a zis Alucard, e prea târziu ca să solicit o audienţă?

În ochii albaştri i se citea o expresie ştrengărească.

— Am nişte favoruri de cerut coroanei.

Pe chipul lui Rhy s-a aşternut umbra unui zâmbet. Durerea s-a ridicat de pe el, precum o perdea.

S-a întors să-i spună lui Tieren că se putea retrage, însă nu era nevoie.

Preotul plecase deja

3

ACUM

Oţelul se ciocnea zgomotos de oţel pe domeniul palatului.

Alucard stătea cu coatele sprijinite de zidul curţii şi urmărea douăzeci şi patru de noi recruţi înfruntându-se jos, cu săbiile zăngănind în timp ce învăţau să lupte. De parcă lupta ar fi putut fi redusă la reguli, rafinată în ordine. Cineva şi-a scăpat sabia. Cineva a lovit fără grijă, iar adversarul lui a înjurat.

El a gemut ca pentru sine.

— Unde-ai găsit adunătura asta?

Isra stătea lângă el, cu braţele încrucişate, cu părul scurt şi argintiu sclipind în lumina soarelui în asfinţit. Luptase alături de Maxim Maresh la Verose, se întorsese ca să-i fie căpitan al gărzii, iar în clipa aceea era căpitanul gărzii lui Rhy.

— Nu erau chiar de pe fundul butoiului, a răspuns ea, dar nici mult nu mai aveau.

Nu era nevoie să spună ceea ce Alucard ştia deja. Ani întregi, arnesienii stăruiseră fierbinte să se alăture gărzii regale. Dar de când Rhy Maresh preluase tronul, numărul lor începuse să scadă. Zvonurile privitoare la Mână nu erau de ajutor.

— Păi, a spus Alucard, dacă e cineva în stare s-o facă, tu eşti acel cineva.

Vorbea sincer, dar Isra n-a făcut decât să-şi dea ochii peste cap.

— N-ajungi nicăieri cu linguşeala. Cât despre ăştia…

Ca la un semn, jos a izbucnit o încăierare. Câteva îmbrânceli au degenerat repede, ameninţând să treacă de la dezordine la răscoală, până când Isra s-a apropiat de zid şi a vorbit, cu vocea bubuindu-i pe tot terenul de antrenament, amplificată de magia vântului care plutea în aerul de pe pielea ei.

— *Tarso!*

Ordine.

Un singur cuvânt, destul de tare încât să le zguduie armura şi să le atragă din nou atenţia. Isra avea acel efect asupra oamenilor. În timp ce cobora treptele spre terenul de antrenament, Alucard mergea în urma ei. Recruţii se aşezau în şiruri sau ceva asemănător cu ele, în timp ce Isra şi Alucard

treceau printre ei.

Le-a simţit privirile aţintite asupra lui, cercetându-i veşmintele bune, faptul că era îmbrăcat în culorile lui Rhy, nu ale lui. Ştia cum îi spuneau.

Res in Rast.

Inima Regelui.

Alucard şi-a trecut, cu mintea aiurea, degetul mare peste inelul auriu. Era un obicei să simtă coroana şi inima de pe faţa inelului.

Desigur, nu era *singurul* nume pe care-l foloseau. Era şi *Res in Fera – Umbra Regelui –* şi *Res in Stol – Sabia Regelui.*

Şi mai era şi *Sitaro.*

Consort.

Dacă el şi Rhy ar fi fost amanţi din familii obişnuite, multora nu le-ar fi păsat. Dacă Alucard nu s-ar fi născut într-o casă regală rivală. Dacă sosirea lui n-ar fi coincis cu absenţa *Antarilor* (de parcă ar fi fost vina lui că alesese Kell să plece). Dacă Alucard s-ar fi mulţumit să se tolănească în patul regelui, fără să insiste să primească şi un loc lângă el.

Sitaro nu era un cuvânt urât în sine – problema era cu felul în care putea fi folosit. Cuvintele aveau două feluri de putere – prima prin înţeles, a doua prin felul în care erau rostite. *Sitaro* era un titlu şi putea fi rostit cu reverenţă sau, cel puţin, cu respect. Dar putea fi şi scuipat sau ciopârţit – dacă renunţai la terminaţie şi preschimbai *sitaro* în *sita, consort* în *curvă.*

Aveau destulă minte încât să nu-l rostească de faţă cu el, dar uneori, un lucru nu trebuia rostit pentru a fi văzut sau auzit, limpede şi răspicat, din postura, expresia sau privirea cuiva.

Ei uitau că el nu era doar consortul regelui şi vlăstar regesc la rându-i, ci şi o *triadă.* Dac-ar fi văzut şi altcineva magia care se încolăcea în clipa aceea în jurul lui Alucard, n-ar fi numărat un fir, nici măcar două, ci trei. Pământ. Vânt. Apă.

Alucard Emery n-o fi fost *Antari,* dar tot era unul dintre cei mai puternici magicieni din lume.

Şi le-o reamintea cu bucurie.

A ridicat vocea.

— Luptele astea de antrenament sunt bune pentru creşterea rezistenţei, a spus el, dar nu înlocuiesc experienţa practică. Şi e important să te antrenezi şi din motivul ăsta. Nu ştii niciodată cu cine te confrunţi. Nu ştii niciodată de ce e în stare.

Şi-a lăsat privirea să se plimbe printre recruţi, observând magia din aerul din jurul lor. Puţini ştiau despre darul special de a vedea lucrurile al lui Alucard, iar el prefera să rămână aşa. Dar îi era la îndemână când îşi măsura adversarii. Soldaţii adunaţi acolo erau în cea mai mare parte magicieni de pământ şi de apă, unul sau doi de vânt, o mână de foc. Nici urmă de os, cu lumina-i violetă ciudată, dar nu era deloc de mirare. Talentul acela nu era doar rar, ci şi *interzis.* Stăpânirea unui alt trup era contra legilor magiei şi ale naturii, iar când un copil dădea dovadă de o înclinaţie timpurie spre aşa ceva, era descurajat s-o urmeze. Dacă era deştept, asculta. Dacă nu – ei bine, existau vrăji care să reteze legătura între corp şi magie.

— *Tac*, a spus Alucard, desfăcând braţele. Cine vrea să se antreneze cu *mine?*

Un murmur a răsunat printre recruţi. Alucard a zâmbit. Le făcea oferta cel puţin o dată pe săptămână, şi adevărul era c-o făcea pentru el în aceeaşi măsură ca pentru ei. Îi era dor de turniruri şi de viaţa pe mare, de sutele de căi prin care-şi păstra magia ageră. Se ţinea în frâu, desigur. Mereu se ţinea în frâu. Dar, din când în când, măcar pentru o clipă, găsea ceea ce căuta, fiorul care-i punea pulsul în mişcare.

Unii au păşit în faţă, nerăbdători să răspundă provocării. Alţii s-au retras, mulţumindu-se să privească. Alucard s-a dezbrăcat de haină şi a aruncat-o pe un stâlp din apropiere, şi-a desfăcut butonii, şi-a suflecat mânecile şi s-a gândit ce variante avea. Nu le mai privea puterile. Le cerceta chipurile, căutând umbre, întuneric, dispreţ.

L-a găsit repede, pe chipul unui tânăr, cu părul negru dat pe spate.

— Tu, a spus el. Cum te cheamă?

Recrutul s-a îndreptat.

— Yarosev.

— Yarosev! s-a răstit Isra. Aşa-i vorbeşti tu unui membru al casei regale?

Şi iată-l. Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet. Magia de foc îi dansa, roşie, în aerul din jurul umerilor.

— Mă numesc Yarosev, *Alteţa Voastră*.

Alucard a zâmbit.

— Ei, Yarosev, a spus el, trăgând o sabie din teacă. Oricând eşti…

Recrutul era iute, trebuia s-o recunoască.

Yarosev şi-a scos şi el sabia, mâna i-a zvâcnit în faţă în acelaşi timp, iar pe buze i se citeau deja cuvintele de care avea nevoie pentru a chema magia. Dar cuvintele aveau nevoie de aer.

Mâna liberă a lui Alucard s-a strâns ca o menghină, prinzând aerul în pieptul soldatului.

Yarosev a căscat gura sau, cel puţin, a încercat. Buzele-i fluturau ca ale unui peşte aruncat pe uscat, în timp ce Alucard se năpustea înainte, dând să-i spintece pieptul cu sabia.

A făcut ochii mari în timp ce sărea înapoi, îndepărtându-i sabia cu lovituri. Alucard a lovit din nou şi din nou, niciuna dintre lovituri nefiind menită să-şi atingă ţinta, darămite să mai şi rănească. Nu, nu se grăbea, privind faţa soldatului cum se făcea roşie, purpurie, vânătă. Yarosev s-a împleticit, a căzut, a ajuns la pământ, dar nu s-a dat bătut. Îşi ţinea sabia ridicată, cu vârful tremurând din pricina efortului. Furia din privire i se schimbase într-o cu totul altă flacără. Avea suflet de luptător. Alucard trebuia să recunoască.

A fluturat din mâna liberă, dând drumul aerului din plămânii lui Yarosev. Recrutul a căscat gura, apoi a vărsat. Mâna care ţinea sabia i-a căzut pe lângă corp.

Alucard şi-a băgat arma în teacă şi a întins mâna ca să-l ajute pe tânărul recrut să se ridice, dar Yarosev a luat o mână de pământ şi i-a aruncat-o în faţă lui Alucard, într-o ultimă încercare disperată de-a obţine un avantaj. Ar fi mers, dacă Alucard nu s-ar fi aşteptat. Ar fi mers, dacă ar fi dat de un magician mai slab pregătit. Însă nu era cazul. Alucard a îndoit degetele, iar pământul s-a oprit şi a rămas suspendat la câţiva centimetri de locul în care pornise din pumnul lui Yarosev.

Recrutul s-a chircit pe spate, căscând gura după aer. A bătut cu pumnul în pământ, semn că se preda.

Alucard a lăsat pământul să cadă din nou ca ploaia, apoi s-a aplecat şi a întins din nou mâna.

De data asta, Yarosev i-a luat-o.

— Bună treabă, soldat! a spus el, ridicându-l pe recrut în picioare.

— Am pierdut, a bodogănit acesta.

De parcă ar fi fost singurul lucru care avea însemnătate. De parcă, în toţi anii în care Alucard se antrenase cu soldaţii, *câştigase* vreunul dintre ei.

L-a bătut pe Yarosev pe spinare, trimiţând trâmbe de praf în aer.

— Ai luptat mai departe. Chiar şi la pământ fiind.

Isra stătea şi-i urmărea dincolo de cerc. Privirile li s-au întâlnit când Alucard s-a întors la ceilalţi recruţi. Ea a încuviinţat din cap. Alucard şi-a scuturat palmele de praf. Fusese un mod plăcut de-a se încălzi.

S-a întors din nou către soldaţii adunaţi acolo. Şi-a desfăcut din nou braţele şi a făcut o mică plecăciune în faţa lor.

— În regulă, a spus el. Cine urmează?

Când Alucard a părăsit terenul de antrenament, cămaşa-i era pârlită, pantalonii mânjiţi de noroi, părul despletit. Şi totuşi, când a urcat treptele şi a intrat din nou în curte, se simţea mai bine decât se simţise săptămâni la rând. Nu-i mai trebuia decât o băutură tare şi o baie fierbinte. Amândouă aveau să-l aştepte la palat.

Erau câteva căi prin care se intra în *soner rast.* Învăţase jumătate dintre ele când era un tânăr nobil, care-i făcea curte lui Rhy în taină, şi pe celelalte de când se alăturase casei regale. Era intrarea principală de pe ţărmul sudic, cu treptele pale din piatră şi uşile uriaşe din aur; şi mai erau porţile dinspre nord, pe care se intra prin curtea în care se antrenau soldaţii. Apoi erau pasajele secrete construite în baza podului; un balcon la două etaje înălţime, unde se-ajungea doar prin livada regală; şi felurite alte urcuşuri îndrăzneţe la care se putea încumeta cineva, în vremurile dinainte ca palatul să fi fost pecetluit până în dinţi. Alucard îşi aducea aminte de noaptea aceea primejdioasă în care urcase pe faţada de nord la lumina lunii şi aproape că se prăbuşise în Isle.

Acum nu mai era nevoie de atâtea secrete.

În timp ce Alucard se apropia de porţile dinspre nord, gărzile făceau plecăciuni adânci, cu armura sclipindu-le şi cu privirile coborâte, cu mantalele roşii precum bălţile de sânge atârnându-le pe piatră. Şi-a lipit latul palmei de uşi, lăsând vraja scrijelită în suprafaţa lor aurită să citească amintirea atingerii lui. Un lacăt s-a întors undeva în adâncurile lemnului, iar uşa s-a deschis, urându-i bun-venit acasă.

Soarele se lăsase spre apus, iar odată cu el, palatul intrase în ritmurile de seară, mai uşoare, mai puţin zgomotoase decât pe timpul zilei, când servitorii forfoteau, vocile răsunau, iar în fiecare cameră se întâmpla câte ceva.

Alucard şi-a rotit gâtul în timp ce urca treptele spre aripa regală, încetinind când a ajuns în capătul treptelor şi a văzut un *iepure.*

Stătea, cu botul fremătând, şi rodea colţul unui covor.

Alucard a privit ţintă spre animal. Animalul a privit ţintă spre el. Aşa au ţinut-o până când a auzit tropăitul rapid al unor picioare goale, iar iepurele s-a îndepărtat ţopăind în timp ce o fetiţă venea de după colţ.

— Luca! a strigat ea, aruncându-se în braţele lui Alucard.

Tieren Maresh, zisă Ren, era desculţă şi pe jumătate dezbrăcată, cu nasturii tunicii descheiaţi, cu buclele negre ciufulite.

Alucard a pus-o jos pe copilă, încercând să-i netezească hainele de culcare.

— Şi ce-am vorbit noi despre lăsatul animalelor să umble libere?

— Dar nu pot să-l ţin închis în iatacul meu, a spus Ren îngrozită. Cuştile sunt pentru lucruri pe care le ai în proprietate, iar *Aven Essen* spune că nu poţi să *ai* o fiinţă vie…

„Întocmai”, şi-a spus Alucard în gând, în timp ce iepurele se îndepărta ţopăind de el şi se-apuca să roadă netulburat franjurile unei perne. În Arnes, nu se obişnuia să se ţină animale de companie, tocmai din acea pricină. Şoimii şi alte păsări de pradă erau menite să zboare fără oprelişti. Urşii şi felinele mari, să cutreiere ca orice altă sălbăticiune, vânând după voia naturii. Erau excepţii – pisoi sau căţeluşi găsiţi, câte-o fiară rănită sau caii pe care-i călăreau sau îi foloseau la muncă; până şi aceia erau trataţi cu cât mai mult respect se putea. Dar, în general, să pui o zgardă unei sălbăticiuni şi s-o ţii într-o cuşcă era împotriva principalei reguli a magiei arnesiene: niciodată să nu legi mintea sau trupul, să nu pui stăpânire pe o fiinţă vie. Era un tip de respect care-i deosebea de celelalte Londre şi care îngăduise magiei lor să prospere în timp ce altele se risipeau sau se retrăgeau.

Dar dragostea lui Ren faţă de animale părea a merge dincolo de legile naturii şi dusese la apariţia unor tovarăşi neobişnuiţi din regnul animal.

Lui Rhy îi plăcea să-i aducă aminte lui Alucard de faptul că vina era a lui.

La urma urmei, totul începuse cu Esa, pisica răsfăţată care umblase pe punţile *Turlei* alături de el. Ar fi putut să o lase să-şi petreacă anii rămaşi pe mare, dar Lila Bard refuzase să păstreze animalul la bordul *Turlei* când preluase nava, invocând faptul că nu se plăceau una pe alta. Alucard bănuia că aveau firi prea asemănătoare, dar, oricum, pisica ajunsese să locuiască la palat, lăsată să umble după pofta inimii. Iar când se născuse Ren, pisica se prefăcuse nepăsătoare, dar ochii aceia de ametist o urmăreau mereu, iar oriunde mergea cu pas legănat copila, era şi pisica.

Apoi urmase bufniţa, când Ren avea doi ani. O pasăre mare, albă ca zăpada, care aterizase în balconul din iatacul ei. Reuşise să convingă arătarea să-i intre în cameră, iar până să bage de seamă un servitor bufniţa cât toate zilele cocoţată pe un scaun şi să încerce s-o elibereze, pasărea

refuza deja să plece. Un an rămăsese acolo, în iatacul prinţesei, hrănindu-se cu ce reuşea ea să bage în buzunare, iar într-o primăvară, când îşi luase în sfârşit zborul, Ren fusese nevoită s-o lase să plece.

— Se va întoarce, spusese ea, cu încrederea unui copil.

Şi, spre mirarea tuturor în afară de ea, se întorsese într-adevăr. Animalele alegeau pur şi simplu tovărăşia lui Ren. Chiar şi la patru ani, avea o fire statornică, ce liniştea vieţuitoarele, şi, deşi mulţi dintre cei de la palat se cam temuseră de menajeria în continuă creştere a lui Ren, Rhy fusese fermecat, iar Alucard era convins că animalele din palat duceau o viaţă mai bună decât mulţi dintre nobilii din oraş şi munceau şi mai puţin pentru a-şi câştiga traiul.

Ren l-a împuns cu degetul în obraz.

— Luca.

— Da?

— Mi-ai adus un dar?

Alucard a oftat. Făcuse cumplita greşeală de-a pleca într-o călătorie cu un an înainte şi de-a se întoarce cu o corăbioară cioplită care cânta ori de câte ori era pusă pe apă. Acum, ori de câte ori se întorcea fie şi de la o plimbare, prinţesa aştepta o răsplată.

Încă-şi scotocea prin buzunare după vreo ofrandă, când doica fetiţei, Sasha, a apărut de după colţ, cu o robă pe un braţ, o pereche de papuci într-o mână şi o coroniţă din aur în alta. Fără să-şi iasă din ritm cu un pas, a ridicat iepurele în braţe, de parc-ar fi fost doar o altă jucărie căzută.

Sasha era destul de în vârstă ca să aibă doi copii, dar avea în mişcări destoinicia unui soldat. Părul argintiu îi era prins în creştet, dar îi scăpase atât de mult din împletitura ca o coroană, încât alcătuia un nor de furtună în jurul capului ei, însemnat de mici fulgere.

— Aici erai! a spus ea pe un ton sec. Se răceşte apa.

Ren a aruncat o privire deznădăjduită în urmă, spre Alucard.

— Voiam să fac baie cu tata, a spus ea, lăsând umerii. Dar a spus că vrea să fie singur.

Alucard a îngenuncheat în faţa micului cap încoronat. A privit-o pe Ren în ochi şi s-a întrebat când se înălţase fetiţa într-atât încât să nu mai fie nevoit să coboare privirea spre ea.

— Nu vrei să împarţi baia cu tatăl tău, a spus el. Ocupă prea mult loc şi-ţi ia *toată* spuma!

— Dar mie spuma îmi place cel mai mult! a zis Ren îngrozită.

— Ştiu! a spus Alucard. Dar când faci baie cu cineva, trebuie să împarţi.

Apoi Ren s-a uitat la Sasha, ca să-i întărească ceea ce auzise. Aceasta a încuviinţat din cap, cu o mină sobră. Prinţesa şi-a muşcat buza, căzută pe gânduri. Şi-a dres glasul.

— În seara asta, a spus ea, cu toată diplomaţia de care era în stare un copil de patru ani, am să fac baie singură!

A întins mâna, iar Sasha a luat-o de mână.

— Foarte bine, *mas res*, a spus ea.

Alucard le-a urmărit plecând, apoi s-a întors şi a plecat în căutarea lui Rhy, încredinţat că *el* era în stare să-l convingă pe rege să-şi împartă spuma.

4

Rhy a oftat şi s-a adâncit în baie.

A stat cu totul nemişcat până când mintea i s-a golit de tot de gânduri, până când suprafaţa apei s-a prefăcut în sticlă, până când singurele sunete erau vuietul liniştit al răsuflării lui şi foşnetul stofei.

Şi şoapta oţelului.

Regele a deschis repede ochii în timp ce sabia cobora spre el.

S-a răsucit, ferindu-se la ţanc de lovitura asasinului, iar sabia i-a atins în treacăt obrazul, în loc să i se înfigă în gât. S-a auzit zgomotul puternic al metalului lovit de gresie, în timp ce el îşi ocolea iute atacatorul şi se ferea de el, apucându-l de braţ şi azvârlindu-l în baie – unde Rhy îşi ascunsese cuţitul după marginea cu gresie a căzii.

Era tânăr. Mai tânăr decât Rhy. Nu arăta ca un ucigaş, ca un rebel sau ca un pungaş. Arăta ca un membru al personalului de la palat, ceea ce şi era. Rhy l-a recunoscut, în spatele dârelor roşii ce se întindeau pe faţa lui. La prima vedere, semănau cu sângele, însă Rhy şi-a dat seama că era vopsea, văzuse urma mâinii lipită de fruntea şi de obrajii lui înainte ca sabia bărbatului să coboare şuierând spre el.

Rhy şi-a atins faţa, iar degetele-i erau roşii când le-a îndepărtat. *Acela* era sânge.

— E o fărădelege, a spus el, să răneşti un rege.

Nu că avea să dureze. Începea deja să-şi simtă pielea lipindu-se la loc. Trupul lui, întremat de magia lui Kell.

Felul în care se vindeca îl bântuise multă vreme, îl făcuse să se întrebe dacă mai era om sau era închipuirea unui om. Însă în clipa aceea era recunoscător.

— Mâna dă, şi tot Mâna ia, a recitat bărbatul, îndreptându-se spre el prin apă.

— Ia stai aşa, c-ai şi discurs, a bodogănit Rhy.

— Mâna clădeşte, şi tot Mâna năruieşte.

A lovit cu sabia spre exterior, iar sabia lui Rhy s-a ridicat să-i pareze lovitura.

— M-am întrebat mereu… a spus regele. Oare asta înseamnă că eşti deget? Articulaţie? Pieliţă?

— Mâna ţine sabia, a mârâit bărbatul, care deschide drumul spre

schimbare!

S-a năpustit în faţă în timp ce o spunea. Rhy a dat să-i pareze lovitura, însă de data asta, ceva i-a ţinut sabia în loc. A aruncat o privire în jos şi a văzut vârful sabiei tremurând în locul în care era înfiptă în suprafaţa apei, ţinută în loc de magia atacatorului.

„Fir-ar să fie!” şi-a spus Rhy în gând, chiar înainte ca forţa să-i smulgă sabia din strânsoare. A dispărut, cufundată în apă, apoi atacatorul i-a apărut lui Rhy în faţă, înfigându-i sabia drept în piept.

A răsuflat întretăiat în timp ce sabia-i zdrelea coastele, înfigându-se în ele, cu vârful ieşind între umăr şi şira spinării.

A simţit o durere ca de arsură cu fierul încins.

Trecuse atâta vreme şi încă nu se obişnuise cu moartea.

I-a tăiat răsuflarea, în timp ce sângele picura în apă, înflorind ca trandafirii. Propriul trup l-a trădat, lăsându-se moale în braţele atacatorului.

— Iată sfârşitul neamului Maresh, a spus Mâna.

Rhy a râs, vărsând sânge printre dinţii încleştaţi.

— N-ai aflat? a întrebat el încet, ridicându-se prin târâre. Sunt Regele de Neucis.

Ochii celuilalt bărbat s-au mărit de uluire, apoi de groază, în timp ce Rhy a dat înapoi un pas, apoi încă unul, scoţându-şi sabia din trup. Durea – pe *sfinţi*, în ce hal durea –, dar nu avea să-i aducă sfârşitul. Sângele îi băltea într-un plămân, dar Rhy a reuşit să răsufle slab o dată, apoi încă o dată, în timp ce rana dintre coaste începea să i se vindece.

Atacatorul a dat înapoi împleticindu-se, lovind orbeşte cu sabia, în timp ce încerca să ajungă în cealaltă parte a băii. Rhy a pornit spre el, simţind durerea din piept cum începea să-l lase, devenind mai surdă, mai uşor de îndurat.

Atacatorul şi-a lăsat sabia să cadă, iar aceasta s-a făcut nevăzută în apa plină de sânge, în timp ce el ridica mâinile în semn de predare. Sau, cel puţin, asta presupunea Rhy că făcea. Până când buzele bărbatului au început să se mişte.

Sunetul care i-a ieşit din gură purta şoapta magiei, iar în timp ce vorbea, ceva s-a încolăcit în jurul picioarelor lui Rhy şi l-a tras cu de-a sila în jos, dincolo de suprafaţă. S-a zbătut, dar apa înroşită se răsucea în jurul lui precum o funie, ţintuindu-l pe fundul bazinului. Dincolo de suprafaţa învolburată, îl zărea pe asasin, cu degetele răşchirate, în timp ce ţinea magia, iar magia îl ţinea pe el, aşa cum ţinuse şi sabia lui.

Iar Rhy şi-a dat seama, în timp ce plămânii-i ardeau şi privirea i se înceţoşa, că avea să se înece.

Kell lua cina în clipa în care-a început să moară.

Lila se sprijinea de blatul cambuzei, curăţând un măr, iar el tocmai luase o gură din ultima tocană a Rayei, când durerea l-a izbit în piept. Lingura i-a scăpat printre degete, iar el şi-a plecat capul, prinzându-se de masă în timp ce un tăiş încins i se înfigea între coaste.

— Hai, măi! a zis Lila. Ştiu că nu e tocana ei cea mai bună, dar… Kell?

El a inspirat cu putere şi a simţit un iz de sânge în gură. Lila a înfipt jungherul în fruct şi l-a pus jos, pornind spre el. El a simţit urma zgârieturii armei lăsându-l, şi-a dus mâna la piept, deşi ştia că rana nu era acolo. Nu era a lui.

Rhy.

Durerea începuse să se transforme dintr-una ascuţită, violentă într-una surdă, cumplită, iar Kell a răsuflat cu greutate, crezând că trecuse greul. Şi-a scos inelul roşu de pe deget, pregătindu-se să rostească vraja care-i lega inelul de al fratelui său.

Dar când a deschis gura, n-a ieşit niciun sunet.

A încercat din nou, dar plămânii i s-au strâns, nevrând să se despartă de aerul din ei. Nu putea respira. O panică viscerală a pus stăpânire pe el, încolăcindu-se în jurul membrelor lui. A început să-şi simtă capul greu, iar o presiune cumplită i-a umplut pieptul, în timp ce se schimba ceva în trupul lui, cumplita senzaţie că i se umpleau plămânii cu apă.

A reuşit să iasă din cambuză şi să ajungă în holul îngust, apoi a început să se clatine şi a vărsat, aşteptându-se ca apa să se reverse pe podeaua din lemn.

N-a ieşit nimic, însă plămânii i-au fost prinşi din nou ca în menghină. A încercat să se ridice, dar trupul i-a zvâcnit, iar inelul fratelui său i-a căzut dintre degete. Privirea i s-a înceţoşat, el a căzut pe spate, iar Lila a îngenuncheat deasupra lui, cu chipul umbrit de griji, cu gura mişcându-se, dar cu vocea astupată de bubuitul din urechile lui.

Şi de zidul negru care se apropia din ce în ce mai mult.

Rhy şi-a amintit cum se întrebase dacă n-ar fi trebuit să pecetluiască băile regale.

Dar magia păstra apa fierbinte şi-i părea o pacoste, o pierdere de timp şi de energie, aşa că hotărâse să lase încăperea nepecetluită, şi iată-l ţintuit pe fundul băii de puterea altcuiva.

Ceva a sclipit pe podeaua din apropiere. Sabia pe care-o pierduse. Rhy s-a opintit, încercând să ajungă la ea, dar apa n-a făcut decât să-l copleşească, storcând ultima gură de aer din plămânii lui.

Plămânii-i ardeau.

Privirea a început să i se înceţoşeze.

Deasupra, apa s-a netezit, devenind o bucată de sticlă fumurie. Dincolo de ea, figura bărbatului se strâmbase într-un rânjet sălbatic.

Apoi, deodată, s-a schimbat. Hazul i-a pierit de pe figură, lăsând loc groazei cu gura căscată. Câţiva stropi de sânge proaspăt au picurat parcă înmugurind pe suprafaţa apei, înaintea vederii tot mai slabe a lui Rhy, apoi bărbatul s-a înclinat în faţă şi a căzut cu faţa în jos în baie. În timp ce cădea, puterea lui asupra membrelor lui Rhy s-a făcut nevăzută, iar el a ieşit brusc la suprafaţă, chinuindu-se să ia aer.

A coborât privirea spre trupul neînsufleţit care plutea lângă el, i-a văzut cuţitul înfipt în spate, apoi a ridicat privirea şi l-a văzut pe Alucard Emery, care stătea pe marginea băii, purtând doar o robă deschisă.

— Ce blestemăţie mai e şi-asta? a întrebat umbra regelui, inima regelui aprinzându-se de mânie.

Rhy n-a făcut decât să ofteze, să meargă până la marginea băii şi să iasă.

Alucard s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre mormanul de haine şi i-a aruncat roba.

— Unde-ţi erau servitorii? s-a răstit el în timp ce Rhy îşi punea roba pe umeri.

Sângele încă i se scurgea din rana de la piept, dar începuse deja să se vindece.

— Am vrut să fiu singur, a spus Rhy, lăsându-se pe-o bancă din colţul camerei.

— Şi gărzile? Pe-ăia pentru ce *sfinţii mei* i-ai alungat?

El n-a răspuns, ci doar l-a privit în ochi pe Alucard. Alucard, singurul care nu-şi ferea privirea de el doar pentru că era rege, singurul care fusese în stare să-l citească de parcă ar fi fost o carte deschisă.

— Fir-ar să fie, Rhy…

— N-am vrut să fie răniţi!

— La asta-s *buni!* a răcnit Alucard.

Rhy i-a aruncat o privire sumbră şi a făcut un semn spre rana sângerândă dintre coaste.

— N-o să-i las să moară atât timp cât eu nu pot să mor!

Alucard a răsuflat istovit. Se certaseră de zeci de ori din pricina asta în ultimii ani. A coborât privirea spre cadavrul din apă şi s-a încruntat.

— Pare cunoscut.

— Chiar e. Săptămâna trecută l-am angajat.

Alucard a ridicat braţele a disperare.

— Bineînţeles că aşa ai făcut. Dă-le încolo de protocoale! Ştii tu, alea stabilite având ca singur ţel acela de-a ţine familia asta în siguranţă!

De parcă nu tocmai asta încercase Rhy să facă. A privit spre trupul neînsufleţit al ucigaşului şi a oftat. Toată ideea era să prindă Mâna în viaţă, ca s-o interogheze. A răsuflat adânc, apoi a făcut o grimasă. A scuipat sânge pe gresie. Începea să creadă că noaptea lui n-avea cum să devină şi mai proastă. Apoi unul dintre inelele de la mâna lui dreaptă a început să strălucească. Cel roşu. Bineînţeles.

— Fir-ar să fie! a bombănit Rhy.

— A, credeai că n-o să bage de seamă? l-a mustrat Alucard.

Regele a privit ţintă inelul o bucată bună de vreme, văzându-l cum devenea din ce în ce mai strălucitor, până când lumina magiei a umplut camera, scoţând în relief în chip sinistru trupul ucigaşului şi baia plină de sânge.

— Haide, a stăruit Alucard, cu o veselie tulburătoare. Abia aştept să-i văd mutra lui Kell!

Rhy n-avea nevoie s-o vadă. Îşi închipuia destul de limpede expresia lui. Încă privea inelul, întrebându-se dacă trebuia neapărat să răspundă, când Alucard s-a îndreptat spre el, i-a smuls inelul roşu de pe deget şi a ieşit valvârtej în hol.

Într-o clipă, Kell avea senzaţia că se îneacă, iar în următoarea, plămânii i-au fost eliberaţi din strânsoare, iar aerul i-a năvălit din nou în piept. Până s-a ridicat în picioare, Lila îi întindea deja inelul stacojiu. Kell l-a înhăţat şi a trecut în goană pe lângă ea.

La bordul *Baronului* era o singură masă de divinaţie, o chiuvetă neagră lustruită, în camera căpitanului.

— *As vera tan,* a spus el, dând drumul vrăjii în timp ce dădea buzna în camera Lilei.

Masa de divinaţie stătea într-un colţ. Era limpede că Lila o folosise pe post de coş de rufe, cu câteva haine îngrămădite pe ea. El le-a dat pe toate la o parte, a lipit inelul de masa neagră şi a aşteptat. Câteva clipe chinuitoare, n-a primit niciun răspuns. Kell nu şi-a văzut decât reflexia pătată, cu faţa

palidă, cu ochii măriţi de durere, îngrijorare şi mânie pe suprafaţa întunecată. Apoi placa neagră a licărit, iar locul i-a fost luat de un chip pe care Kell îl cunoştea şi-l dispreţuia.

Alucard Emery stătea în sala de război a palatului, îmbrăcat doar cu o robă din catifea, descheiată, iar Kell se bucura foarte tare că imaginea nu se continua dincolo de masă.

— Unde e? a întrebat el, dar de data asta, consortul regelui nu dădea pe-afară de trufie.

Părea exasperat. Iritat.

— Aaa, fratele tău? L-am lăsat cu cadavrul asasinului pe care l-a invitat în baie.

Kell l-a privit ţintă pe Alucard, îngrozit.

— Cum adică l-a *invitat?*

— Pare-se că Majestatea Sa era nerăbdătoare să prindă o Mână şi s-a hotărât să se folosească pe sine însăşi ca momeală.

Ochii lui albaştri s-au îndepărtat fulgerător de Kell.

— Bună, Bard. Ce-mi face corabia?

Lila tocmai apăruse în spatele lui.

— Tot întreagă e. Iar echipajul vrea să ştii că mă place pe mine mai mult.

Gura lui Alucard a zvâcnit a zâmbet, dar lui Kell încă îi ţiuiau urechile. Şi-a înfipt degetele în colţul mesei.

— Cum ai putut să îngădui să se întâmple aşa ceva?

Un licăr de amuzament a apărut şi-a dispărut fulgerător de pe chipul consortului.

— Eu?

— Un singur lucru ai avut şi tu de făcut!

Alucard s-a aplecat în faţă.

— Crede-mă, am *multe.* Nu putem să ne jucăm toţi de-a piraţii! Ia zi, te mai îmbraci frumos? Am auzit că ai un nume simandicos!

— Hai, nu mai flirta! a zis Rhy, apărând în cadru.

Avea roba strânsă, cât să-i ascundă rănile, dar din păr îi picura apă roşie, pătându-i gulerul.

Iar lui Kell îi venea să-şi sugrume fratele, pentru că fusese un nesăbuit, voia să-i spună că, deşi Rhy nu avea să moară atât timp cât trăia el, Kell avea într-adevăr nevoie de aer pentru a o face, iar dacă se îneca destul de mult timp, cine ştie ce se întâmpla cu vraja care-i ţinea legaţi. Dar părerea de rău se citea deja pe figura lui Rhy, deci Kell s-a luptat cu pornirea de-a

striga şi n-a întrebat decât: — Te simţi bine?

Rhy a reuşit să zâmbească, însă era un zâmbet forţat.

— Datorită ţie, cred c-o să scap cu viaţă!

A băgat-o de seamă pe Lila şi s-a pus în mişcare.

Alucard i-a aruncat lui Rhy o privire ofensată, apoi şi-a revărsat furia pe Kell.

— După cum vezi, fratele tău e întreg, dar trebuie să curăţ toată mizeria asta de-aici, deci dacă nu ţi-e cu supărare…

Kell a închis ochii şi a inspirat adânc, ca să-şi vină în fire, apoi, înainte să apuce să explice faptul că nu avea nicio legătură cu ultima încercare de-a lua viaţa lui Rhy, Alucard Emery a ridicat inelul de pe masa de divinaţie, iar imaginea s-a întunecat.

— Ticălosule! a bombănit Kell, luându-şi inelul înapoi.

S-a îndepărtat de masă şi s-a îndreptat din nou spre cambuză, lăsându-se pe bancă, deşi-i pierise toată pofta de mâncare. Lila şi-a luat mărul şi s-a apucat din nou să-l descojească.

— Să ştii, a zis ea, că nu e o idee din cale-afară de proastă.

Kell a ridicat greoi capul.

— Ce vreau să zic, a continuat ea, tăind o bucată din cotorul mărului, e că ăsta-i bun de momeală.

— E *regele*, a spus Kell.

— Nu poate muri, a spus ea, împungând în aer cu cuţitul.

— N-aş vrea să pun la încercare limitele acestei teorii, a zis el, amintindu-şi de apa din plămâni, de bezna care-l împresura. Doar pentru că-i place să-şi facă singur rău…

Lila a pufnit.

— Ştii vorba aia cu ciobul şi oala spartă?

Kell s-a încruntat, dar ea n-a făcut decât să ridice din umeri şi să-şi azvârle felia de măr în gură.

5

Alucard a scos dopul fiolei şi a privit trei stropi negri ca nişte mărgele căzând şi înflorind în paharul de vin pal. În spatele lui, Rhy stătea pe marginea patului, citind rapoartele de peste zi, de parcă n-ar fi fost înjunghiat cu o oră înainte. Purta doar o pereche de pantaloni din mătase, iar pieptu-i era negru şi neted, urmele întâlnirii cu Mâna dispărând deja precum praful, în locul rănilor de moarte care fuseseră.

Alucard a întors spatele căruciorului şi s-a îndreptat spre pat, întinzându-i paharul.

— Bea, a spus el, mai mult o poruncă decât un îndemn.

Încă era supărat – supărat că Rhy nu avusese încredere în el. Supărat pe faptul că, după atâta vreme, încă erau clipe în care nu putea citi pe faţa regelui, în care nu ştia ce frământări avea în minte.

Rhy şi-a lăsat lucrul deoparte şi a luat paharul, coborând privirea spre conţinut. Era un tonic, menit să-i aline trupul şi să-i domolească mintea.

— Otrăvitorul meu din fiecare noapte, a cugetat el cu glas tare, punând vinul îmbunătăţit pe masa de lângă pat.

Alucard a dat să se întoarcă, dar Rhy l-a apucat de mânecă.

— Alucard.

Doar acel nume, rostit de acele buze. Fusese întotdeauna destul încât să-l topească pe picioare. Sau, cel puţin, să-i potolească furia. Rhy şi-a dat seama şi a zâmbit, apoi l-a tras mai aproape de el, cu degetele pline de inele încurcându-se în colţurile robei, în timp ce-l târa pe Alucard în pat. S-a trezit umblând cu mâinile în stofa bogată aflată de-o parte şi de alta a capului lui Rhy.

Rhy a întins mâna, urmărindu-i conturul maxilarului.

— Inima mea, a spus el încet, cu ochii aurii lucindu-i, iar Alucard s-a aplecat să-şi sărute regele, dar Rhy a strâmbat din nas a scârbă. Miroşi ca venit de pe terenul de antrenament.

— Aveam de gând să mă spăl, a spus Alucard, însă un oarecare rege era ocupat să se înece în baie.

— Mare bădăran! l-a luat Rhy peste picior.

— Cu adevărat un bădăran, a mormăit Alucard. În fiecare zi îmi pune răbdarea la încercare regele ăsta.

Mâna lui Rhy a coborât uşor, urmărind conturul muşchilor de pe burta lui

Alucard.

— Pare că te scoate din minţi! Şi totuşi, rămâi. Pesemne că-l iubeşti foarte mult!

Alucard l-a privit pe rege în ochi.

— Da, îl iubesc.

Şi-a lăsat greutatea pe Rhy, şi-a lipit buzele de urechea lui.

— Şi e foarte bun la pat.

Sub el, Rhy a chicotit.

— Chiar aşa să fie?

L-a apucat uşor cu dinţii de umăr pe Alucard, în timp ce mâna-i cobora spre partea din faţă a pantalonilor. Lui Alucard i s-a tăiat răsuflarea. A plecat capul în timp ce mâna lui Rhy se strecura pe sub stofă.

Chiar în clipa aceea, uşa s-a trântit de perete.

Alucard nu s-a oprit, nu a stat pe gânduri. Până să se reverse lumina din hol în cameră, el era deja în picioare, cu o mână întinsă spre vinul cu leac de pe masă, cu conţinutul revărsându-se din pahar şi preschimbându-se într-o sabie de gheaţă în palma lui. Unde erau gărzile? De ce nu se-auzise niciun avertisment? Niciun zăngănit de oţel? Gândurile i-au luat-o la goană. Cineva ucisese gărzile palatului. Ajunsese în camera regelui.

Însă nu era niciun asasin.

Doar o fetiţă cu pijamale roşii cu auriu, care-ar fi trebuit să doarmă.

— Pe toţi sfinţii! a şuierat Alucard, răsuflând greoi.

Şi-a ascuns sabia la spate în timp ce prinţesa intra împleticindu-se în camera regelui precum o prizonieră ce tocmai scăpase din celulă.

Nu era nici urmă de iepure, dar Esa a intrat agale în cameră în urma lui Ren şi a sărit pe un scaun din apropiere, urmărind toată scena cu ochii-i violeţi.

— Ce-i asta? a întrebat Rhy, legându-şi din nou roba în timp ce fiica lor urca în patul uriaş şi-şi arunca trupuşorul pe perne.

Alucard a lăsat jos sabia făcută din gheaţă, iar aceasta s-a preschimbat din nou într-un şuvoi de vin cu leac, care s-a turnat singur înapoi în pahar.

— Ren Maresh, a spus Alucard, obişnuit să fie părintele sever, pentru că Rhy refuza. E foarte târziu. Ar trebui să dormi.

— Vreau o poveste, a spus ea, întinzând mâinile în faţă.

Ţinea în mână o carte cu legende faroeze. Poveşti despre animale care vorbeau, dar nu spuneau decât adevărul, sau care puteau visa visele altora, sau scoate noi lumi din ouă. Ilustraţiile erau nişte opere de artă aurite, cu

cerneala uşor ştearsă în locurile în care Ren nu se putuse stăpâni să mângâie o pană sau o ureche.

— Ren, a început Alucard, care era *convins* că fetei i se citise deja o poveste sau poate chiar trei, de către doica ei, de care nu era nici urmă.

— Luca, l-a implorat Ren, folosindu-se de poreclă ca de-o vrajă bine ticluită în timp ce bătea uşor cu palma pernele de lângă ea.

Cea mai tânără membră a familiei regale avea ochii tatălui ei – de culoarea aurului topit, înconjuraţi de gene negre – şi gura mamei ei, deşi zâmbea mult mai des decât aceasta.

— Şi n-are nimic de la mine, spusese Alucard într-o noapte, după ce băuse prea mult vin.

Dar Rhy luase faţa iubitului său în mâini şi spusese:

— Are inima ta.

Alucard a oftat şi a dat ocol patului, cuibărindu-se lângă fiica lui pentru a studia pagina cărţii.

Poveştile din carte erau toate în faroeză, bineînţeles – deşi încă nu împlinise cinci ani, Ren dădea deja dovadă de priceperea tatălui ei la limbi străine, fiind în stare să treacă de la o limbă la alta de parcă ar fi fost nişte camere dintr-o casă cu toate uşile lăsate deschise. Alucard se gândea sumbru că, dacă diplomaţia dădea greş, măcar putea vorbi cineva cu duşmanii lor.

Cartea s-a deschis la povestea ei preferată din clipa aceea, despre o cioară care era în stare să vadă trecutul şi viitorul, dar nu avea de unde să ştie care cum era.

Copila s-a cuibărit între ei, cu degetele încurcându-i-se în părul lui Alucard, iar acesta s-a mirat cât de mult putea s-o iubească. Rhy a luat cartea şi a început să citească. Tocmai se pregătea să întoarcă pagina, când cineva şi-a dres vocea.

Alucard a ridicat privirea, aşteptându-se să vadă o Sasha fără vlagă în urma prinţesei. În schimb, a dat cu ochii de mama lui Ren. De regină.

Nadiya Loreni stătea în prag, cu un zâmbet uşor în colţul gurii. Acolo părea a i se opri mereu hazul, în echilibru, de parc-ar fi stat să se reverse. În ciuda nurilor ei, regina nu avea strop de blândeţe, nici în ochii căprui, nici în părul negru şi lucios pe care-l purta tuns scurt şi-l dădea după urechi de parc-ar fi fost o pacoste.

În clipa în care-a apărut, Ren s-a ascuns sub plapuma uriaşă. Alucard a aruncat şi câteva perne peste ea, ca să ştie o treabă.

— Regina mea, a spus Rhy cu căldură.

— Regele meu, a răspuns ea, intrând uşor în cameră.

Nu de parc-ar fi fost a ei – nu era –, ci cu uşurinţa măsurată a unui musafir obişnuit.

Când Rhy se căsătorise pentru prima oară, apăruse o întrebare. Unde avea să locuiască regina şi unde avea să doarmă, dacă patul regal era menit pentru două persoane sau pentru trei. Dar Nadiya nu s-a arătat dornică să împartă aceeaşi cameră cu regele decât pentru sarcina de-a o zămisli pe prinţesă, şi chiar şi pe-aceea o abordase mai degrabă cu hotărâre decât cu pasiune. Ca pe-o enigmă ce trebuia rezolvată. Un mijloc care să-i ducă la scopul pe care-l voiau îndeplinit.

— Trebuie să recunosc, Rhy, a cugetat Nadiya, ajungând la piciorul patului, că sunt uşurată să aflu că eşti bine.

Glasul îi era abia auzit, însă privirea-i arăta limpede că ştia ce se întâmplase la băi. A aruncat o privire spre Alucard, iar pe chipul ei se oglindea exasperarea lui.

— Spune-mi, a zis Rhy, aruncând o privire complice în jos, spre aşternuturi, ai pierdut, din întâmplare, o copilă?

— Depinde, a răspuns Nadiya, sprijinindu-se de stâlp, cum arată?

— E atât de înaltă, a spus Rhy ridicând o mână, are bucle negre, e destul de adorabilă. Seamănă cu taică-său, bineînţeles.

— Hm, a spus Nadiya, îmi sună cunoscut. Însă copila *mea* e cuminte şi ştie să se poarte frumos.

O mişcare bruscă, sub aşternuturi.

— Copila *mea* e isteaţă şi ştie că e vremea de culcare.

Trupuşorul s-a zvârcolit, dar n-a ieşit.

— Copila *mea* e curajoasă şi nu s-ar ascunde de somn.

Auzind acestea, căpşorul lui Ren s-a ridicat de sub pernă.

— Nu mă *ascundeam*, a spus ea pe un ton sfidător. Voiam o poveste, atâta tot.

Rhy a coborât privirea spre fiica lui.

— *Tu* de unde-ai apărut? a întrebat el, prefăcându-se surprins.

Ren a chicotit, Alucard şi-a simţit inima făcând tumbe, văzând bucuria fetei şi dragostea din privirea lui Rhy.

— *Aceasta* e copila pe care-ai pierdut-o? a întrebat Rhy, ţinând-o pe Ren ridicată ca pe-o ofrandă.

Regina s-a aplecat să-şi cerceteze fiica din priviri.

— Vezi tu, nu prea-s sigură.

— Eu sunt! a protestat Ren, iar Nadiya a zâmbit şi a întins braţele s-o ia.

— Ei, ce uşurare! a spus ea, luând-o pe fată pe şold.

Căpşorul lui Ren a început imediat să atârne, iar buclele-i negre se odihneau pe umărul mamei. Regina şi-a sărutat fiica pe creştetul capului.

— Spune noapte bună taţilor tăi.

Iar glăsciorul lui Ren a murmurat moale şi blând noapte bună, mai întâi în Înalta Regală, apoi în arnesiana comună, iar Nadiya a scos-o pe braţe din cameră.

După ce-au plecat, Rhy a luat din nou paharul, cercetând cu privirea tonicul de parc-ar fi fost ceva nou pentru el, de parcă nu l-ar fi luat în fiecare noapte, ca să-şi alunge visele. Vise cu mama murindu-i în braţe. Vise cu tatăl lui tras în ţeapă pe treptele palatului. Cu trupul lui, chinuit cumplit şi frânt, fără să poată muri, fără să poată face altceva decât să privească şi să sufere. Vise din care Rhy se trezea ţipând, iar Alucard nu era în stare să facă altceva decât să îl ţină, să-l imobilizeze, să-l strângă la piept.

Tonicul era un act de bunăvoinţă, de îndurare.

Unul pe care Rhy nu părea să creadă că-l merita.

— Odihna nu înseamnă slăbiciune, a spus Alucard cu blândeţe.

Regele i-a zâmbit slab şi a dat tonicul pe gât dintr-o singură înghiţitură.

Atmosfera fierbinte de mai devreme dintre ei se topise, înlocuită fiind de o căldură plăcută, iar Rhy şi-a îndoit degetele şi a chemat o briză uşoară, stingând lumânările şi cufundând dormitorul într-o beznă uşurată doar de strălucirea roşiatică a râului Isle ce se vedea prin perdele. Sau, cel puţin, aşa trebuia să pară în ochii oricui altcuiva. În ochii lui Alucard, firele magiei încă ardeau în jurul trupurilor lor. Al lui, cu albastrul-alb-verzui al unui val care se sparge de mal, şi al lui Rhy, o galaxie argintie pe cearşafurile din mătase de culoare închisă.

Alucard stătea întins pe-o parte, cu un braţ pe burta regelui, şi urmărea pieptul iubitului său ridicându-se şi coborând şi firele plăpânde ce se revărsau în şi din inima lui. Firele erau de culoarea razelor lunii, cum îi stătea în fire magiei *Antari*, şi totuşi nu se asemănau cu ale lui Kell sau cu ale Lilei, nu se mişcau în acelaşi fel domol, urmărind conturul fiecărui membru şi al fiecărei vene. În schimb, începeau şi se sfârşeau la pecetea neagră, pe care-o făcuse Kell acolo cu foc aprins prin magie neagră, legându-le trupurile, pulsurile şi durerea laolaltă.

Rhy a aruncat o privire spre el şi l-a surprins privind ţintă.

— La ce te gândeşti?

— La fratele tău, a spus Alucard, părându-i rău că rostise cuvintele de îndată ce i-au ieşit pe gură.

Rhy a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ar trebui să fiu gelos?

El a dat ochii peste cap.

— Culcă-te la loc!

— Ştiam eu că e o farsă tot dispreţul ăla al tău!

— Stai *nemişcat*, a bombănit Alucard, întorcându-se pe spate.

Regele a chicotit, iar vocea i s-a stins, în timp ce tonicul începea să-şi facă efectul. A oftat, apoi a tăcut, iar membrele i s-au lăsat moi, căci somnul se lăsa asupră-i ca o perdea. Alucard stătea întins lângă el în întuneric, frecând cu degetul inelul din aur de la mâna dreaptă. Pipăia iar şi iar gravura cu inima şi coroana, în timp ce-l rotea pe deget. Era sigur că Rhy adormise până când vocea lui a spart tăcerea.

— De ce mă urăsc? a şoptit regele.

Cuvintele i se stingeau molatic pe buze, înmuiate de leac, dar chiar şi sub puterea lui, mintea i-o luase spre baie, spre Mână.

— Mulţi te iubesc, a spus Alucard cu blândeţe. Câţiva nu.

Rhy a deschis uşor ochii, nişte fante aurii în întuneric.

— Sunt un rege atât de rău?

Alucard a oftat.

— Toţi regii sunt răi în ochii celor care caută pe cineva pe care să-l învinovăţească.

Rhy s-a încruntat. Nu era răspunsul pe care-l aştepta. Alucard a stăruit.

— Tu eşti întruchiparea nenorocirilor lor. Tu eşti puterea, iar ei nu au deloc putere. Tu eşti bogăţia, iar ei sunt nevoiaşi. Nu pe Rhy Maresh îl urăsc oamenii ăştia. Ci tronul însuşi.

O pauză lungă, apoi:

— Tu ai purta coroana?

Alucard a râs. Nu era un sunet vesel, ci unul ascuţit, amarnic.

— Nici pentru tot aurul din Arnes.

— Ţi-ar sta bine cu ea.

— O, n-am nicio îndoială în privinţa *asta!*

— Nu la fel de bine pe cât îmi stă mie, bineînţeles, a murmurat Rhy somnoros.

— Bineînţeles.

Rhy n-a mai spus nimic după aceea. Răsuflarea i-a încetinit, iar singura mişcare a rămas zvâcnetul argintului, ridicându-se şi coborând odată cu bătăile inimii lui. Alucard s-a întins lângă el până când a fost sigur că regele dormea.

Apoi, cu grijă, s-a ridicat, şi-a legat roba şi a plecat să-şi caute regina.

6

Alucard se vedea drept un om cu foarte puţine temeri.

Nu se temea de moarte, pentru că o înfruntase de câteva ori. Nu se temea de durere sau de întuneric, de păianjeni sau de largul mării. Dar avea o tulburare sănătoasă în legătură cu ideea de-a fi îngropat de viu, şi astfel se simţea coborând în Sala Reginei. Pe pereţi ardeau felinare, iar vrăjile le făceau lumina să meargă mai departe şi să se întâlnească, alcătuind o panglică neîntreruptă de un auriu pal, dar fiecare pas pe care-l făcea pe trepte în jos îl purta mai departe de suprafaţă. Paşii-i răsunau pe treptele late din piatră, ca o şoaptă într-un puţ.

Palatul alcătuia un spectacol ameţitor, suspendat fiind pe un pod peste râul Isle. Dar magia n-avea nicio legătură cu asta. Aproape toată greutatea lui era susţinută de patru pilaştri mari, înfipţi pe fundul râului. Doi dintre pilaştri erau din piatră solidă, dar ceilalţi doi erau goi pe dinăuntru. Unul conţinea temniţele regale, celulele unde fusese ţinută Cora Taskon, una dintre moştenitoarele veskane care încercase să termine cu stirpea Maresh, şi chiar, pentru scurt timp, Kell Maresh, când fostul rege îl întemniţase, stăpânit de ranchiună (Alucard nu-l putea învinovăţi).

În unele crâşme de la Londra era un zvon cum că regina Arnesului era de fapt prizonieră, ţinută împotriva voinţei ei în camera scufundată. Dar Nadiya Loreni nu era prizoniera nimănui, iar când îşi petrecea nopţile închisă în măruntaiele *soner rast*-ului, era cu totul şi cu totul de bunăvoie. I se dăduseră camere splendide în aripa regală – un pat de lux în care dormea rareori, un salon sclipitor în care nu-şi primea niciodată oaspeţii –, însă feluriţii servitori şi gărzi ajunseseră să numească *acea* cameră iatacul ei.

Holul nu se asemăna deloc cu închisorile din celălalt pilastru şi nici nu păstra vreo urmă a propriului trecut ca teren de antrenament secret pentru prinţul *Antari*.

În clipa aceea era un şir de încăperi legate între ele, fiecare la fel de mare şi deschisă precum sălile mari de deasupra şi ticsită cu la fel de multe comori. Era impresionant, de mărimea unui conac regal în toată puterea cuvântului, dacă acel conac ar fi fost lipsit de ferestre şi s-ar fi aflat pe fundul râului Isle.

Alucard fredona ca pentru sine în timp ce atingea partea de jos a treptelor, ca să-i dea de ştire reginei că venea. Îl muştruluise cândva pentru

că se furişase în spatele ei în timpul unei vrăji pe jumătate formate, îl avertizase că, dacă ar fi fost mai puţin stăpână pe mâinile ei, le-ar fi dărâmat tot palatul în cap. Până în ziua aceea, el nu fusese sigur dacă ea glumea.

A dat târcoale camerei, alene. Ea fusese ocupată. Mereu era ocupată.

Erau zeci de suprafeţe, şi fiecare era acoperită cu ceva; începuturile unui nou aparat sau rămăşiţele unuia vechi. Pe o masă, a văzut chiar şi un pistol – o armă pe care-a recunoscut-o doar datorită loialităţii Lilei Bard. Avea încărcătorul deschis, gol, dar cu o vrajă aurie gravată de-a lungul ţevii. Alucard l-a lăsat aşa cum lăsa tot ce era în atelierul Nadiyei, neatins.

În următoarea cameră a găsit-o pe ea, cu capul plecat deasupra unei mese, cu un pahar de vin lângă cot şi coroana scoasă de pe cap. Cercul din aur atârna de o lampă din apropiere, ca o haină lepădată în focurile patimii trupeşti. Îşi cerceta munca de parcă ar fi fost o tablă de Rasch în ultimele clipe ale jocului. Singura mişcare era o panglică de foc ce-i înconjura degetele, subţire şi precisă precum bisturiul unui vindecător.

Părul negru îi era despletit şi-i cădea chiar deasupra umerilor. Când venise la curte, avea o coamă de păr negru, care-i cădea pe spate, cu genul de bucle pe care bărbaţii le iubeau, iar femeile le pizmuiau, iar primul ei gest ca regină fusese acela de a-şi tunde pletele. Oamenii bârfeau, desigur (ceea ce nu-i împiedica să-şi tundă părul la fel ca ea). Aceiaşi oameni care strigau că era prizonieră spuneau că Rhy i-l tunsese din ranchiună, pentru că era gelos pe frumuseţea ei. Alţii susţineau că o făcuse pentru că-şi dorea ca ea şi Alucard să aibă părul la fel.

Adevărul era mult mai simplu – o încurca în muncă.

Pentru Nadiya Loreni, era o pricină destul de însemnată de-a se descotorosi de el.

Alucard încă fredona apropiindu-se de colţul camerei, însă dacă regina-l auzise, nu s-a sinchisit să ridice capul. El a ridicat uşor vocea, adăugând cuvinte cântecului.

— *Avut-am tânăr un iubit, pe mare l-am crezut pierit…*

Nadiya tot nu s-a mişcat, iar Alucard s-a trezit sperând, nu pentru prima dată, că nu încercase nimeni s-o asasineze pe regină. El se îndoia că ea avea să bage măcar de seamă.

— *Când am crescut, a revenit*, a cântat el, trecând pe lângă un raft ticsit de daruri respinse, versiuni timpurii ale perechilor de monede pe care le concepuse ca să preschimbe o placă de divinaţie într-un mijloc de comunicare la distanţă.

Pe-un alt raft era o colecţie de sticle cu dopuri, un mojar cu pistil, un borcan cu ierburi – ingredientele pentru tonicul care-l ajuta pe Rhy să doarmă fără a-l moleşi cu totul pe fratele său.

— *Îl aşteptasem negreşit…*

Alucard şi-a plimbat degetele prin aer, deasupra bucăţilor inerte din ceva ce semăna primejdios de mult cu un Legator, aparatul folosit pentru a ţine şi a transmite mai departe magia cuiva. Fuseseră scoase în afara legii în urmă cu un secol. Ultimul Legator care existase fusese folosit pentru a-l prinde pe Osaron.

Sau aşa credea el…

— *În ziua când m-a părăsit…*

Lângă el era o masă plină de fâşii de metal şi bucăţi de pergament, fiecare pline cu scrisul înghesuit al reginei, un amestec de notiţe şi vrăji. Iar acolo, într-o cutie deschisă din sticlă, stăteau trei inele din argint.

— *Pe mări sufletul mi-a pierit.*

Alucard s-a oprit. Cunoştea inelele acelea.

Erau aceleaşi inele pe care le purtaseră cei trei *Antari* în lupta lor cu întunericul. Inelele-i legaseră pe Lila, Holland şi Kell unul de celălalt, îngăduiseră să-şi împartă magia între ei. Dar îi şi năruiau puterea lui Kell, dacă nu şi-l scotea pe-al lui la timp. Chiar şi în clipa aceea, magia ce se ţesea în jurul lor era ca o lumină ciudată, iridescentă, întrepătrunsă cu umbre.

Alucard a întins mâna şi a pus capacul cutiei.

Apoi a trecut la un cântec mai zgomotos, mai fără perdea, în timp ce se îndrepta spre regină.

— *Regele flacără era, regina a-ngheţat, şi nu odat', de două ori, topind-o, el i-a dat fiori, când s-au pus noaptea-n pat…*

— Deci de-aici l-a auzit Ren, a spus regina, în cele din urmă.

A clipit, ca smulsă din visare, şi a ridicat privirea spre el, ţinând în echilibru pe nas o pereche de lupe. În spatele lor, ochii ei căprui păreau şi mai mari, cu reflexii aurii şi verzui.

— Proastă influenţă mai eşti, Alucard Emery!

— Că-ţi vine sau nu să crezi, a spus el, turnându-şi ceva de băut, am mai auzit asta.

Paharul îi era la jumătatea drumului spre gură când Nadiya l-a oprit.

— Aia e pentru curăţatul metalelor.

Alucard a adulmecat şi a pus paharul deoparte, înhăţând în schimb

paharul de vin de lângă cotul ei. El s-a afundat într-un scaun din pluş verde, care nu se potrivea deloc cu împrejurimile. Singurul fel în care ea ceda în faţa vizitelor lui tot mai dese.

— Tu dormi vreodată? a întrebat el.

— Şi să-mi scape orele-astea de aur? Nu, noaptea e pentru muncă.

— S-ar putea, a spus el, ca visătorii să nu fie de acord cu tine.

— Aşa visez eu, a zis ea, făcând un semn spre masa plină de vrăji formate pe jumătate. Şi-aş putea să subliniez faptul că şi tu eşti aici şi eşti treaz.

— Nu puteam să dorm.

— Şi-ai venit să-mi stai mie pe cap?

Dar în vocea ei nu se citea iritarea.

— Ce pot să zic? a luat-o el peste picior. Tare bună tovarăşă eşti!

Nadiya a râs, un sunet rar şi vesel, iar Alucard s-a lăsat pe spate în scaunul de culoarea smaraldului, cu mâinile după cap, iar ea şi-a văzut de treabă, fără să-l mai bage deloc în seamă.

7

CU CINCI ANI ÎN URMĂ

În ziua în care Rhy Maresh s-a căsătorit cu Nadiya Loreni, Alucard Emery s-a îmbătat criţă.

Se hotărâse să nu se facă de ruşine – de multă vreme îşi tot dorea să ajungă să ţină la băutură şi să păstreze aparenţa farmecului şi a uşurătăţii, în ciuda oricărei frământări ce clocotea înăuntrul lui.

Ceremonia s-a ţinut în Sala Trandafirului, cu sute de *ostra* şi *vestra* intrând înşiraţi să-şi vadă regele şi pe regina pe care-o alesese.

Alucard se oferise să lipsească – ba chiar sperase, pesemne, că regele avea să-l scutească –, însă Rhy stăruise ca el să fie acolo. La urma urmei, era umbra regelui. Garda lui personală. Aşa că Alucard stătea la baza soclului, cu o mască de veselie plăcută întipărită pe figură, în vreme ce *Aven Essen* îi lega la mâini cu o frânghie aurie.

N-ar fi trebuit să fie greu de privit, dar era.

Deşi Rhy făcuse întocmai la fel în camera lor cu o noapte înainte, când nu mai era nimeni care să-i vadă. Îl târâse pe Alucard din pat, îşi luase cingătoarea de aur a robei şi le întrepătrunsese degetele – ale lui Rhy brune şi încărcate cu inele, ale lui Alucard de culoare mai deschisă, cu venele cu cicatrici argintii.

— Îmi leg viaţa de a ta, spusese Rhy, legându-i la mâini cu cingătoarea aurie, iar Alucard chicotise, dar expresia lui Rhy era hotărâtă, iar vocea limpede.

— Îmi leg viaţa de a ta, spusese el din nou, cu ochii aurii lucioşi căutând, aşteptând.

— Îmi leg viaţa de a ta, a răspuns Alucard.

Rhy a înfăşurat cingătoarea a doua oară.

— Îmi leg inima de a ta, a spus el, doar că de data asta vocea i-a răsunat cu mai multă putere, ajungând mai departe pentru că nu-i mai vorbea lui Alucard.

Stătea în partea din faţă a Sălii Trandafirului, în faţa lui *Aven Essen* şi a mulţimii adunate acolo.

— Îmi leg inima de a ta, a răspuns Nadiya Loreni.

Alucard a înghiţit în sec.

— Îmi leg soarta de a ta, a spus regele.

— Îmi leg soarta de a ta, a spus regina.

Tieren le-a luat frânghia aurie de la mâini cu un gest teatral.

— *Is fir on*, a spus el, iar jurământul a răsunat în toată sala. *S-a împlinit.*

Cuvintele l-au izbit pe Alucard ca o uşă care se trântea. Au izbucnit urale. Glasurile răsunau a sărbătoare. Regele şi regina s-au întors cu faţa spre curte, încă ţinându-se de mâini.

Alucard a zâmbit şi-a aplaudat laolaltă cu toată curtea, apoi a plecat să-şi mai caute ceva de băut.

Şi de ce nu? La urma urmei, tot oraşul era în sărbătoare.

Portul era plin de corăbii, iar străzile din afara palatului erau ticsite de negustori, cu tarabele apărute peste noapte precum ciupercile după ploaie, iar Alucard nu mai văzuse *Soner Rast-ul* atât de plin de viaţă de la moartea lui Maxim şi a Emirei.

Ostra oraşului erau îmbrăcaţi în alb, un şir de trupuri în veşminte de culoarea laptelui, adunate în Sala Mare, unde muzica răsuna, lovindu-se de pereţii auriţi, iar mesele erau încărcate de mâncare şi de băutură. Pilaştrii din marmură erau acoperiţi cu stofă de culorile celor două case ce-şi uniseră destinele. Potrivit lui Rhy, cele două culori s-ar fi potrivit precum nuca-n perete – roşul şi auriul casei Maresh, purpuriul-închis şi cenuşiul pal al casei Loreni –, aşa că el se hotărâse să poarte două culori, purpuriu şi auriu. Se oferise să adauge şi o dâră albastră, pentru Emery, pentru *Alucard*, dar acesta îl refuzase.

Aceea nu mai era familia lui. Şi totuşi, când se îmbrăcase în dimineaţa aceea, purtase culorile familiei lui. Nu pentru că-i era dor să vadă albastrul şi argintiul, amintirile pe care le trezeau aceste culori, ci pentru ca toţi cei adunaţi acolo să vadă casa Emery stând alături de casa Maresh.

De parc-ar fi vrut să întărească acel adevăr, în locul peceţii familiei sale, purta pocalul şi soarele, făurit din argint şi safir, nu din granat şi aur.

Un servitor a trecut pe lângă el, iar el a întins paharul, urmărind vinul auriu cum se ridica în pocal precum fluxul. Râsul lui Rhy, vesel, din tot sufletul, se îndrepta curgător spre el, iar el s-a întors şi l-a văzut pe rege de partea cealaltă a sălii, cu pielea închisă la culoare lucindu-i sub coroana aurită. Regina a zâmbit şi şi-a înclinat capul, iar gelozia s-a încolăcit în jurul inimii lui, făcându-l să se întrebe ce i-o fi spus ea regelui de-l făcuse să râdă aşa.

Tocmai se hotărâse să se retragă spre balcon, când cineva l-a strigat pe

nume.

— Alucard Emery! Ce mare te-ai făcut!

O femeie se îndrepta cu paşi mari spre el, îmbrăcată cu o rochie de-un verde bogat, de culoarea frunzelor pădurii. De la *ostra* se aştepta să poarte alb, dar *vestra* veneau îmbrăcaţi în culorile lor, reamintind că se trăgeau din familii regale.

— Mirella Nasaro, a spus el cu un zâmbet întipărindu-i-se pe figură.

Pecetea armăsarului atârna de la gâtul ei, verde smarald cu alb, iar părul lung îi era prins în coadă, dezvăluind o cărare pe mijlocul frunţii, în formă de V, cu vârful şi mai ascuţit din pricina perlelor ce-i urmăreau conturul liniei părului. Cea mai mare perlă îi cădea precum o picătură de cristal chiar deasupra sprâncenelor. În timp ce se apleca să-i sărute mâna, amintirile l-au ajuns din urmă, dându-i amănuntele cele mai însemnate.

Familia Nasaro era cea mai îndepărtată de tron, răspândită fiind pe la ţară. Mirella era vicleană, dar soţul ei era slab de minte şi molatic din fire, singura lui ambiţie fiind să adune bucăţi de pământ şi cirezi de vite.

— Tot fermecător ai rămas, a spus ea, eliberându-şi mâna şi făcând repede un gest spre hol cu ea. Frumos spectacol mai e şi ăsta. Mi-aş dori ca sora mea să fie în viaţă ca să-l vadă. S-ar putea să-ţi mai aduci aminte de nepoata mea, Ezril – să ştii că aţi fi alcătuit o pereche minunată, dacă ei nu i-ar fi dat prin cap să se facă preoteasă.

— Atunci e păcat, a spus Alucard, că amândoi suntem luaţi.

Mirella a încuviinţat uşor din cap, scrutând mulţimea.

— Nu reuşesc totuşi să-mi găsesc fiul. Ar trebui să fie aici. Îmi doream să-l întâlnească pe rege.

— Şi pe regină, sunt sigur.

— O, da, şi pe ea, a spus Mirella, evident cu mintea-n alte părţi, iar Alucard a dat înapoi, având de gând să scape de-acolo, când o altă voce l-a strigat pe nume.

— Stăpâne Emery!

A oftat, s-a întors şi a dat cu ochii de Sol Rosec, înveşmântat în negru cu auriu, cu pecetea lor – o sabie şi o coroană – sclipindu-i la gât. În spatele lui stăteau un băiat şi-o fată, aproape adulţi şi evident fraţi. Deşi când venea vorba despre familia Rosec era greu să-ţi dai seama. Se spunea adeseori că familia Rosec era atât de mândră, încât îşi purta culorile pe piele şi, desigur, toţi trei aveau acelaşi păr auriu, deşi de nuanţe diferite, şi aceiaşi ochi negri, ca stropii de cerneală pe in alb.

— Stăpâne Rosec! a spus Alucard, făcând o plecăciune. A trecut prea mult timp.

— Într-adevăr, a spus *vestra.*

Adevărul era că familia Rosec era singura familie regală care nu avea domiciliul permanent la Londra. În schimb, aveau curtea în nord, deşi aveau destulă minte încât să nu o numească astfel.

Stăpânul Rosec a făcut un semn spre copiii lui.

— Fiul meu, Oren. Fiica mea, Hanara.

Băiatul, Oren, a făcut o plecăciune aproape perfectă, însă a adăugat un gest teatral, în batjocură, cu gura strâmbată într-o grimasă ascunsă. Fata, Hanara, şi-a înclinat membrele, dar nu şi capul, iar ochii-i negri i-au rămas aţintiţi asupra lui Alucard în timp ce se lăsa în jos şi se ridica din nou.

— Ştii, eu am fost un bun prieten al tatălui dumitale, a spus Sol Rosec.

Era mort de zece ani, dar când a auzit de Reson Emery, Alucard tot s-a îmbăţoşat.

— Mi-a părut rău să aud de moartea lui…

— Doar dumitale ţi-a părut.

Cuvintele i-au scăpat lui Alucard înainte de-a le putea opri.

În spatele tatălui lui, Oren a pufnit. Hanara a ridicat dintr-o sprânceană. Sol n-a făcut decât să se încrunte. A privit de ochii lumii prin holul aglomerat.

— Şi unde e fratele dumitale mai mare, Berras?

Alucard a tresărit auzind numele.

— Teamă mi-e că v-au scăpat multe evenimente recente, a spus el, de când aţi plecat de la Londra.

A avut grijă să apese pe ultimul cuvânt.

— Fratele meu nu mai este binevenit la curte.

Ochii negri ai lui Rosec l-au iscodit pe Alucard.

— Păcat. Să vezi o casă atât de mare ajungând… în ruină.

Alucard a strâns paharul cu degetele. Şi-a închipuit că-l lăsa pe bătrân fără aer. Nu avea să fie greu – magia lui Sol Rosec fusese cândva de-un roşu înflăcărat; în clipa aceea nu era decât un firicel roz pal în jurul umerilor lui. Era pe moarte. Alucard se întreba dacă ştia lucrul ăsta.

— Tată, a zis Oren, aplecându-se în faţă. N-ar trebui să le dăm regelui şi reginei binecuvântarea noastră?

— Bineînţeles, a spus Rosec, şi cu asta, cei trei au plecat şi s-au pierdut, din fericire, în mulţime.

Alucard n-a părăsit imediat holul. A mai îndurat o oră, glumind şi făcând schimb de amabilităţi până a început să-l doară faţa şi, în cele din urmă, a evadat în galeria de deasupra şi şi-a spus că nu era nicidecum o evadare, ci pur şi simplu o ocazie de-a vedea mai bine.

De-acolo, trupurile tuturor s-au preschimbat într-o tapiserie, una pe care-o putea citi la fel de uşor precum firele de magie din aerul din jurul lor.

Regele şi regina, strălucind în auriu.

Gărzile şi servitorii regali, înveşmântaţi din cap până-n picioare în stacojiu.

Ostra şi emisarii faroezi, toţi în alb, deşi veşmintele celor din urmă aveau un alt croi, mulate pe piele.

Un singur veskan se plimba prin mulţime – nu un reprezentant al curţii străine, ci cel mai tânăr prinţ, Hok, crescut în clipa aceea de Sanctuarul de la Londra. Părea că vorbeşte arnesiană destul de bine încât să treacă drept născut la Londra, dar şocul de-a vedea pielea deschisă la culoare a tânărului şi părul lui blond argintiu era puternic în mulţime.

Revărsarea de verde care era, probabil, Mirella Nasaro mergea prin încăpere, căutându-şi mai departe fiul.

Cei trei membri ai familiei Rosec, înveşmântaţi în negru, adunaţi la un loc precum nişte stropi de cerneală.

Familia noii regine, Loreni, îmbrăcată în violet, cu nişte gulere cenuşii în formă de semiluni la gât.

Alucard i-a cercetat în amănunt pe toţi, însă şi după ce-a scrutat tot holul, s-a trezit căutând în continuare. O străfulgerare argintie. O bucată de stofă albastră.

Orice urmă a fratelui său.

Bineînţeles, el nu era acolo. Berras Emery nu-şi arătase faţa de aproape trei ani, din noaptea în care otrava lui Osaron măturase tot oraşul. Din noaptea în care sora lor, Anisa, murise, iar Alucard arsese de viu luptând cu magia pe care Osaron o turnase în el ca pe-o băutură.

Nu că s-ar fi iubit prea mult înainte de asta.

Nenorocirea lor se măsura în ani. În pumni crăpaţi şi oase rupte, în vorbe pline de venin şi planuri de exil. În lipsa mamei lor, în umbra tatălui lor, în tot ce era Alucard, iar Berras nu era.

Şi totuşi, în ciuda întregii poveşti, tot se aşteptase ca Berras să vină, măcar ca să facă scandal, dacă nu din altă pricină. Dacă închidea ochii, îl vedea pe fratele lui mai mare, cu părul negru dat pe spate şi cu capul sus,

purtând culorile familiei cu o mândrie care lui Alucard nu-i fusese niciodată îngăduită. Vedea ochii lui Berras, de un albastru atât de închis, încât atunci când se înfuria păreau negri. Îi auzea vocea hârâită în timp ce privea pocalul şi soarele de la gâtul lui Alucard şi zicea: — Bine măcar că i-a pus căţelei zgardă!

Alucard a strâns pecetea până când argintul i s-a înfipt în palmă. Privirea i s-a înceţoşat, iar el a închis ochii, care stăteau deodată să i se umple de lacrimi. Din holul de jos pluteau sunete, şi chiar şi aşa, a reuşit să audă veşmintele albe ale preotului foşnind în timp ce acesta se îndrepta spre el în balcon. I-a simţit prezenţa înainte să se întoarcă şi a văzut fuioarele de magie ale lui *Aven Essen*, nişte fire pale ce dănţuiau prin aer.

— Stăpâne Emery, a spus Tieren cu blândeţe.

Încă stătea drept, dar în ultimii ani începuse să fie tras la faţă, iar pielea i se lăsa pe trup, de parcă ar fi fost atrasă în jos, spre pământ. Până şi firele de magie începuseră să-i slăbească.

Alucard a pus ochii pe paharul de vin din mâna bărbatului mai în vârstă.

— Vă e îngăduit aşa ceva?

Aven Essen a ridicat dintr-o sprânceană albă.

— Sunt preot, nu sfânt. Pe lângă asta, e o chestiune de echilibru.

A sorbit prelung din vin, apoi a închis ochii, de parcă l-ar fi savurat.

— Toate lucrurile bune, cu măsură şi-n linişte.

— Nu ştiu ce să spun, a zis Alucard, golindu-şi paharul. Mie-mi place ca viciile mele să fie zgomotoase.

Tieren a deschis uşor ochii. Erau de albastrul pal al unei dimineţi de iarnă, îl cercetau şi păreau a-l dezbrăca de poleială şi de trufie.

— Alucard, a început el încet.

Alucard a simţit un nod în gât. I-a întors spatele preotului, sprijinindu-se cu coatele de balconul din piatră. Privirea i-a căzut ca o piatră asupra mulţimii. S-ar fi putut opri oriunde, dar, desigur, s-a oprit asupra lui Rhy. Regele zâmbea, acel zâmbet fermecător al lui, şi făcea un gest larg spre hol cu braţul, poate că povestea vreo întâmplare. Alucard s-a întrebat ce făcea, dorindu-şi să-i fi putut citi pe buze de-acolo. Ar fi trebuit să fie acolo, alături de Rhy. În schimb, acolo era regina, cu o mână sprijinită pe umărul lui, de parcă ar fi pus stăpânire pe el, de parcă n-ar fi fost de ajuns coroana care-i lucea în părul negru, de parcă era nevoie să-şi reamintească cineva că era al ei.

— Aşa a trebuit să fie, a spus Tieren, iar asta era partea cea mai rea.

Alucard ştia că preotul avea dreptate.

Jurase nu doar să-l iubească pe rege, ci şi să-l ocrotească, iar când venea vorba despre păstrarea tronului, un copil era mai puternic decât orice sabie sau scut.

Era singurul lucru pe care Alucard nu i-l putea da lui Rhy.

Şi singurul lucru de care avea nevoie pentru a rămâne rege.

Legea magiei spunea că un rege sau o regină domnitoare putea avea doar *un* moştenitor – pentru ca familia să nu-i devină prea mare şi prea puternică –, dar dacă nu avea *niciunul*, era semn că timpul domniei sale s-a încheiat. Tronul avea să treacă la una dintre celelalte familii regale – Rosec, Nasaro, Loreni, Emery. Toate mai domniseră şi înainte şi aveau să domnească din nou cu bucurie dacă primeau o şansă de-a o face.

Nu, familia Maresh fusese stăpână pe tron trei sute de ani.

Nu avea să-l piardă din pricina lui Alucard.

— Aşa a trebuit să fie, a spus el, ducând paharul la gură şi descoperind că era gol.

Dedesubt, noua regină plecase de lângă Rhy, iar regele rămăsese singur. S-a întors, încet, dând târcoale, iar Alucard şi-a spus că pe el îl căuta, până când a văzut claia de păr stacojiu şi a ştiut că atenţia regelui era îndreptată spre Kell.

Alucard a scrâşnit din dinţi. Promisese că nu avea să-l întărâte pe prinţul *Antari*, nu în ziua aceea, dar hotărârea-i slăbea cu fiecare pahar băut. Tocmai se hotărâse să coboare şi să se distreze, căutând-o, pesemne, pe Lila Bard, oriunde-ar fi fost, când cineva şi-a dres glasul.

S-a întors, sperând să dea de căpitanul lui favorit.

Nu era ea.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost coroana, leită a lui Rhy, care-i stătea cuibărită în părul negru.

— Ei, spusese Alucard când Nadiya Loreni venise pentru prima oară la curte, măcar am rămas eu ăla chipeş.

Era, bineînţeles, o glumă – Nadiya era de o frumuseţe răpitoare. Cei mai mulţi nobili se puteau îmbrăca în destule veşminte fine încât să fie atrăgători, însă cea mai mare dintre moştenitorii familiei Loreni era pur şi simplu frumoasă, avea o frumuseţe de netăgăduit. Avea faţa în formă de inimă, iar trupul ei avea nişte forme mlădioase ce nu cadrau cu ascuţimea minţii ei. Precum mama, bunicul şi mulţi dintre înaintaşii ei din neamul Loreni, era şi inventatoare, şi nobilă.

Iar în clipa aceea era şi regină.

Alucard s-a uitat în jur după *Aven Essen*, dar preotul se retrăsese, lăsându-l singur faţă în faţă cu regina. „Trădătorule”, şi-a spus el în gând, în timp ce regina se apropia de el.

— Alucard, a spus ea, iar el i-a purtat din nou pică pentru felul în care-i rostise numele, de parc-ar fi fost aliaţi sau vechi prieteni.

— Regina mea, a zis el, făcând o plecăciune adâncă.

I s-a părut că o vedea dând ochii peste cap.

N-a băgat de seamă că avea mâinile ascunse după fustă, până nu le-a scos, dezvăluind o sticlă desfăcută de vin.

— N-ai pahar, a spus el, în timp ce ea-l umplea pe-al lui.

— Nu, a zis ea, ridicând din umeri. Bănuiesc că va trebui să-l împărţim.

A dat paharul pe gât, l-a împins la o parte, apoi i-a întors spatele reginei şi a continuat să privească spre galerie, în siguranţă.

— În mod sigur ar trebui să fii acolo, jos, ţinându-le de urât musafirilor, nu-i aşa?

— Cumva, sunt de părere că vor supravieţui lipsei mele. A umplut paharul şi, sorbind din el, a întrebat: Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Eşti umbra regelui. N-ar trebui să-i fii alături?

— Azi îi sunt pasărea de companie, a zis el sec, aşa că prefer să stau cocoţat pe stinghie.

Nadiya i s-a alăturat la balustrada din marmură.

— Ştiu sigur că eşti inima lui.

— Cine ţi-a spus asta?

— El mi-a spus. În ziua în care ne-am întâlnit. Şi în fiecare zi de-atunci.

Privirea lui Alucard s-a îndreptat spre ea, iar Nadiya l-a surprins, pentru prima oară din multe dăţi, râzând.

— Sincer, tu chiar crezi că eu nu ştiu că mă mărit cu amândoi?

— Îmi porţi pică? a întrebat el, tăind din întrebare înainte de-a adăuga *cum îţi port şi eu ţie.*

Ea a dat conţinutul paharului peste cap şi l-a cercetat cu băgare de seamă, de parc-ar fi fost o problemă, o enigmă.

— De ce ţi-aş purta? N-am înţeles niciodată de ce un singur om trebuie să fie de toate. Eu vreau să fiu mamă, nu soţie.

— Atunci de ce să fii regină?

— Pentru putere, a spus ea, fără a sta pe gânduri, iar Alucard pesemne că

nu reuşise să-şi ascundă reacţia, pentru că ea a continuat: O, nu cum crezi tu. Nu mă gândesc la puterea de-a porunci cetăţenilor şi de-a porni războaie. Mă gândesc doar la puterea de-a face cum doresc. De-a gândi, de a munci şi de a trăi cum îmi place mie.

În timp ce vorbea, ochii-i luceau lacom.

— Deci nu-l iubeşti.

— Ar trebui să-l iubesc? l-a luat ea peste picior, dar văzând umbra ce-i străbătea chipul, şi-a revenit. Ţin mult la regele nostru.

Iar lui Alucard îi plăcea cum spusese *al nostru*, în loc de *al meu*, şi i-a plăcut şi mai mult când a adăugat: — Dar niciodată n-am să-l iubesc aşa cum îl iubeşti dumneata, stăpâne Emery. Şi cred că-ţi convine treaba asta. După cum îmi convine şi mie.

Regina a privit peste balustradă spre petrecerea de jos, în timp ce Rhy ţinea sfat chiar în mijlocul sălii.

— Fiecare dintre noi îl va iubi, a spus ea, în felul său. Eu îi voi da ceea ce nu-i poţi da dumneata. Dumneata îi vei da ceea ce nu-i pot da eu. Şi, împreună, vom fi o familie mai bună.

El şi-a simţit pieptul strângându-se, dar, pentru prima oară, nu era de furie, de invidie sau de durere. Era de speranţă.

— Şi-acum coboară de pe stinghie, a spus Nadiya, îndepărtându-se cu paşi mari, şi ajută-mă să supravieţuiesc petrecerii ăsteia.

Alucard s-a îndreptat şi a spus cu umbra unui zâmbet:

— Dacă insişti, regina mea.

8

ACUM

Nadiya şi-a lăsat uneltele deoparte şi s-a îndreptat, masându-şi gâtul, iar Alucard şi-a dat seama că putea vorbi din nou liber.

— Regele era să fie ucis în noaptea asta.

— Am auzit, a spus regina, de parc-ar fi discutat despre felurile servite la cină, în loc de regicid.

Oricine altcineva în locul lui ar fi crezut că era nepăsătoare. Dar Alucard o cunoştea mai bine. Nadiya s-a întors şi a plecat, făcându-se nevăzută în camera următoare. Nu i-a spus s-o urmeze, n-a fost nevoită s-o facă. Când a ajuns în a doua cameră, izul înţepător de fier al sângelui l-a izbit în nas, urmat de miresme de citrice şi mentă ce ieşeau din fitiluri.

Trupul neînsufleţit al asasinului zăcea întins pe o piatră, iar rana aducătoare de moarte-i era o gaură secătuită de sânge în piept.

— Regina mea, dacă tânjeai după tovărăşia cuiva, puteai să o ceri, pur şi simplu.

— Vai, Alucard, a spus ea, dând ocol trupului, e o invitaţie? Ştii că nu eşti de mine.

— E din pricina bărbăţiei sau a pulsului?

— Nici una, nici cealaltă, a spus ea, luându-şi ochelarii de pe nas. Sau poate ambele.

Erau doar tachinări, vechi ca nişte cizme bune purtate ani la rând. Spre necazul lui, Nadiya Loreni părea să fie pe deplin mulţumită să stea singură.

— Dar nu sunt singură, îi spusese ea de mai multe ori. Am un soţ, o fiică şi un prieten care mă bântuie când muncesc. Am toată libertatea unei soţii, bogăţia unei mame şi puterea de netăgăduit a unei regine. Pe scurt, am tot ce-mi trebuie.

— Dar tot ce-ţi doreşti? stăruise el, ştiind cum era să-ţi fie refuzat un vis, chiar şi când erai înconjurat de bogăţii.

Dar Nadiya nu făcuse decât să-l privească amuzată şi să spună:

— Dacă mi-aş fi dorit o femeie în pat, Alucard, aş fi avut-o. Crede-mă când îţi spun, îmi place mai mult să dorm de una singură.

Aşa că o crezuse – căci dacă Nadiya Loreni îşi dorea ceva, nu se oprea până nu-l obţinea.

Alucard s-a apropiat de piatră, cercetându-l pe aşa-zisul ucigaş. Mort, asasinul părea tânăr. Obrajii-i erau mânjiţi cu roşu, cu ce-i mai rămăsese din vopseaua de pe figură.

Privirea lui Alucard a coborât până când a dat peste ceea ce căuta. Acolo, lângă coaste, chiar sub lovitura ce-i adusese moartea. Nişte degete însemnate cu fierul pe piele.

Mâna.

Văzând însemnul, a simţit furia aprinzându-i-se în piept. Şi-a înfipt unghiile în piatră. În aer s-a simţit un freamăt, iar felinarele de prin cameră au început să pâlpâie. Apoi vocea lui Rhy i-a revenit în minte, moale, tristă, toropită de somn.

De ce mă urăsc?

Alucard a privit în sus, dincolo de trupul neînsufleţit, spre graficul ce se întindea pe peretele din spatele lui. Crescuse precum buruienile pe vreme umedă, întinzându-se ca nişte tentacule pe piatră.

Cu şase luni înainte, când şuşotelile deveniseră zvonuri, iar zvonurile nu dădeau semne c-aveau să se stingă, el venise la regină, mintea cea mai ascuţită pe care-o cunoştea şi singura în care avea încredere, şi-şi călcase pe inimă s-o întrebe.

— E vreun sâmbure de adevăr în ce pretinde lumea, cum că magia îşi pierde puterea? E vreo cale de-a afla?

Urâse cuvintele de cum îi ieşiseră din gură. Aveau un gust stricat, de rânced, din pricina îndoielii, iar el se temea să vadă reacţia reginei, groaza întipărită pe figura ei.

Dar ar fi trebuit să-şi dea seama. La urma urmei, Nadiya era Nadiya. Nu tresărise auzind întrebarea, pentru că şi-o pusese şi ea şi căuta răspunsul. Îl condusese acolo şi-i arătase începuturile unei hărţi. Ceea ce avea să devină o uriaşă diagramă a magiei, în timp ce încerca să-i urmărească prezenţa şi puterea, de la pecetluirea uşilor dintre lumi, cu trei secole înainte – îi lipseau datele pentru a merge şi mai departe în trecut –, şi până la domnia lui Rhy. În ziua aceea, văzuse curba descendentă şi, odată cu ea, i se prăbuşise şi inima.

— Aşadar, e un sâmbure de adevăr în zvonul ăsta?

Regina nu făcuse decât să ridice din umeri.

— În natură, totul are urcuşuri şi coborâşuri. Fluxul creşte şi scade. Anotimpurile vin, pleacă şi se întorc.

— Când se va întoarce? întrebase el, încercând să-şi stăpânească panica

din voce. Când va creşte fluxul la loc?

Nadiya şovăise, încruntându-se. Nu răspunsese, ceea ce însemna că nu ştia răspunsul, lucru care-o tulbura.

Alucard privise ţintă graficul până când ajunsese să vadă ca prin ceaţă, iar punctele şi liniile se contopiseră între ele, făcând urcuşurile şi coborâşurile mai puţin înspăimântătoare.

Poate că Nadiya avea dreptate.

Dar duşmanilor lor n-avea să le pese.

O sabie tocită era tot o armă primejdioasă în mâinile nepotrivite.

I s-a părut că privise graficul ore în şir. În cele din urmă, spusese:

— Să nu-i spui regelui!

— Nu e mâna lui Rhy, zisese ea. Fluxul coboară de dinainte ca el să urce pe tron.

— N-are importanţă, răspunsese Alucard. O să se preschimbe în martir.

Degetele Nadiyei ajunseseră să i se sprijine pe umăr, iar el se bucura de greutatea lor statornică.

— Atunci, să-l apărăm. Şi de Mână, *şi* de el însuşi.

Au rămas aşa multă vreme. Apoi mâna ei s-a desprins de umărul lui, iar ea a spus:

— Îmi lipseşte o informaţie-cheie totuşi.

Ştia că vorbea despre Ren. Ren, care încă nu împlinise cinci ani. Ren. Prea tânără pentru a-şi manifesta puterea. Sau pentru a nu şi-o manifesta. Ştia că aceea era teama cea mai mare a lui Rhy. Ca fiica lui să nu fie ca el, născută fără magie. Şi dacă se întâmpla aşa, Mâna avea să folosească asta drept scânteia care să aprindă focul şi să ardă regatul din temelii.

Dar Nadiya avea un arsenal întreg de magie. Şi avea să nimicească pe oricine venea după fiica ei.

Şi n-avea să vină nimeni. Pentru că Alucard n-avea de gând să aştepte ca Ren să împlinească vârsta. N-avea de gând să îngăduie Mâinii să devină mai puternică.

O sclipire de metal i-a sărit în ochi, iar Alucard şi-a mutat alene atenţia dinspre zid înapoi spre trupul neînsufleţit de pe masă şi spre regina din spatele lui, care-şi sufleca mânecile, cu un cuţit ascuţit într-o mână.

— Ai de gând să-i recoltezi organele?

O spusese sub formă de glumă. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Fizionomia Nadyiei îţi lăsa impresia că e mereu gata să zâmbească. Buze cărnoase, ochi mari şi căprui şi o sprânceană uşor ridicată deasupra

celeilalte, dându-i o privire ştrengărească, pe care i-o transmisese lui Ren. Nu era răutate în ea, ci doar curiozitate şi mirare. Deosebirea dintre ele era că lui Ren îi plăcea să deseneze păsări, iar Nadiyei îi plăcea mai mult să le desfacă aripile pană cu pană ca să înţeleagă întocmai cum străbăteau curenţii. Mai multe dintre animalele de companie ale lui Ren ajunseseră jos acolo… iar el spera că se întâmplase după ce-şi găsiseră sfârşitul firesc.

A văzut-o pe regină spintecând cu cuţitul pieptul asasinului mort, cu carnea desfăcându-i-se, moale precum ceara, sub tăişul de oţel.

— Ce se întâmplă cu viaţa cuiva când trupul moare? a cugetat ea cu voce tare. Arnesienii cred că trupul e o coajă, un vas pentru viaţa care-l animă. Că atât timp cât suntem vii, suntem plini, iar când murim, vasul se goleşte, iar puterea se revarsă înapoi în flux, nelăsând altceva decât coaja goală. Fără amintiri. Fără minte. Fără spirit. Dacă ăsta e adevărul, nu putem învăţa nimic de la morţi.

A scos un cuţit zimţat şi s-a apucat să-i desfacă coastele.

Alucard a înghiţit în sec şi şi-a ferit privirea.

Nadiya a chicotit.

— Sigur ai văzut lucruri şi mai rele când erai pirat.

— Corsar, a corectat-o el, şi nici pe-atunci nu-mi stătea în obicei să măcelăresc morţii. Vrei să-mi spui şi mie de ce…

S-a oprit în timp ce ea punea fierăstrăul deoparte şi se apuca să desfacă pieptul bărbatului cu mâinile goale. Alucard a simţit un gust amar umplându-i gâtul. S-a apropiat mai mult de fitilul cu miros de mentă şi citrice în timp ce Nadiya îşi retrăgea degetele pline de sânge destul încât să ia o lamă mai îngustă, apoi se reapuca de treabă.

— Bun, şi faroezii cred că trupul este un vas pentru spirit, a continuat ea, însă cred că în timpul în care stau lipite unul de altul, se însemnează, precum o mână în lutul ud. Trupul e modelat de putere. Carnea păstrează amintiri…

Avea un ton degajat, de parc-ar fi fost în galerie şi-ar fi servit un ceai cu pâine prăjită, iar…

Alucard a încercat să-şi alunge din minte gândul la mâncare, iar mâinile ei au scos un leorpăit în pieptul bărbatului şi, în cele din urmă, s-au desprins.

Cu tot cu inima lui.

— Mâna ne asupreşte pentru că ştim foarte puţine despre ea. Încă nu am aflat ce *vrea*.

— Ceea ce vor toţi duşmanii, a spus el. Să stârnească haos şi să-i dea numele de schimbare. Să vadă sfârşitul domniei casei Maresh.

— Acestea sunt idealuri, nu răspunsuri, a spus ea, cântărind inima în mână. Mâna e o manta, o mască, dar măştile sunt purtate de *oameni*. Iar oamenii vor cu toţii lucruri diferite.

A privit organul plin de sânge din mâna ei, cu ochii lucind.

— Ce voia?

A dus inima la un altar, cu suprafaţa acoperită de conturul delicat al unei vrăji, scrise nu cu cerneală, ci cu nisip. Nu, nu cu nisip. Cu sulf. În timp ce Alucard se apropia, ea a pus inima chiar în mijlocul modelului alcătuit de vrajă. A vărsat o fiolă cu ulei pe inimă, iar o scânteie mică a căzut de pe mâna ei pe organ. Nu s-a aprins, ci mai degrabă s-a mistuit, o flacără neagră-albăstruie înghiţind inima înainte să trimită nişte dâre ca nişte degete pe conturul vrăjii scrise cu sulf.

Alucard nu se pricepuse niciodată la scris vrăji. Era în stare să citească o vrajă simplă şi s-o folosească destul de bine, însă îi plăcuse mereu mai mult magia elementară, limpezimea simplă a vântului, pământului sau apei în mâinile lui, în locul aplicării mai abstracte a puterii altcuiva.

Din pricina aceasta, nu privise niciodată vrăjile ca fiind magie. Dar când privea o vrajă nouă, una pe care n-o mai văzuse niciodată, i se părea precum vrăjile despre care vorbea Bard, un lucru ciudat, plin de fantezie, de care auzeai doar în poveştile din lumea ei, lucruri scornite fără a fi înţelese.

Lui Alucard i se părea că privea imposibilul devenind realitate şi-şi dădea seama că singurul lucru care le despărţea pe una de cealaltă era talentul.

Nu-şi putea închipui cum mergea mintea Nadiyei, cum îşi construia vrăjile, însă vedea firele, ţesute cu la fel de multă grijă precum ale oricărui veşmânt. Apa şi pământul imitau mişcarea sângelui prin vine. Focul imita scânteia vieţii.

— Ce n-aş da, a spus regina, să văd lumea aşa cum o vezi tu.

Alucard a ridicat privirea, frecându-se pe frunte. Era atât de obişnuit să nu bage în seamă firele de lumină, încât se părea că în clipa în care se concentra pe fire în sine, mijea uşor ochii şi îi apărea o încruntătură care-i forma ca un şanţ pe frunte. Îl dăduse de gol – regina cu ochii ageri băgase de seamă că mijea ochii cu ani înainte, iar el făcuse cumplita greşeală de a-i spune adevărul despre asta.

— Crezi că vezi cu mintea sau cu ochii? a întrebat Nadiya în timp ce

vraja continua să ardă. Eu cred că percepţia se află în ochi. Uită-te la magicienii *Antari*, la cum pune magia stăpânire pe nervii lor oculari. Dar, la urma urmei, mintea dezleagă înţelesurile lumii şi filtrează ceea ce vede în ea.

— Are vreo importanţă?

— Bineînţeles că are, a spus ea, ofensată.

Însă în vocea ei era o anume ardoare, iar pupilele-i erau mari şi întunecate, precum ale unei amante mistuite de focurile plăcerii trupeşti.

— Nu-mi place când te uiţi aşa la mine, a spus Alucard.

— Cum?

— De parc-aş fi unul dintre proiectele tale. De parc-aş fi ceva ce ţi-ar plăcea să faci bucăţi.

— Te-aş face la loc după ce termin. Chiar sper să vezi cu ochii, a adăugat ea, zâmbind din colţul gurii. Sunt mult mai uşor de studiat. Şi au o nuanţă tare frumoasă de albastru.

— Nu-ţi dau ochii mei.

— Nicio grijă, a spus ea ridicând din umeri. Ţi-i iau când mori.

Sfârâitul uşor al magiei s-a stins între ei. Inima încetase să mai ardă, iar în clipa aceea zăcea ca un cocoloş negru în mijlocul diagramei cu sulf. Vraja era gata. Nadiya şi-a ţinut răsuflarea, Alucard s-a apropiat, iar împreună au privit în jos, spre altar.

Liniile se rearanjaseră, nu mai alcătuiau un cerc complicat în jurul inimii. În clipa aceea, se întindeau în toate direcţiile, precum spiţele unei roţi. Precum razele unei stele. Precum crengile unui copac.

I-a venit în minte o amintire. Lila Bard, sprijinindu-şi coatele de balustrada *Turlei*, privind într-o cană din tablă cu ceai negru îngrozitor. Îi povestea despre un târg care venise la Londra – la Londra ei – cândva şi despre o femeie de-acolo care pretindea că vedea viitorul în frunze.

— Ce-a spus? întrebase el.

Lila privise spre întinderea mării.

— Că o să fac o grămadă de belele şi o să mor departe de casă.

Alucard pufnise.

— Asta puteam să-ţi zic şi eu!

Ea-i aruncase unul dintre zâmbetele ei tăioase precum un cuţit.

— Da, păi m-am uitat în ceaşcă şi ştii ce-am văzut?

El clătinase din cap. Ea aruncase ce mai rămăsese din poşirca neagră în mare.

— Nimic altceva decât ceai.

În clipa aceea, Alucard i-a aruncat o privire fugară Nadiyei, care privea ţintă în jos, spre masă, la fel cum făcuse şi când o găsise prima oară, cu o privire seacă, de nedescifrat. Fără îndoială, vâltoarea din mintea ei gonea dincolo de suprafaţă.

El şi-a dres vocea.

— Ei? A mers?

Nadiya s-a încruntat, de parc-ar fi încercat să înţeleagă ce vedea. După câteva secunde prelungi, pe faţă i-a apărut o străfulgerare de dezamăgire.

— Nu toate vrăjile merg, a spus ea, trecându-şi mâna prin cenuşă şi împrăştiind liniile.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors la cadavrul distrus, privind ţintă în ochii lui deschişi. Pentru o clipă, el s-a întrebat dacă avea să-i scoată şi să încerce din nou, dar apoi şi-a îndreptat mâna spre un levier de lângă masă. Trupul neînsufleţit a dispărut, căzând prin suprafaţa mesei, pe piatra scobită de dedesubt. Ea a făcut un gest scurt din încheietura mâinii, iar flăcările au mistuit trupul.

— Fă-mi o favoare, Alucard, a spus ea în timp ce cadavrul ardea.

— Da?

— Data viitoare, încearcă să-l prinzi viu.

9

Ultimul hoţ începea să se simtă rău.

Începuse cu o durere, chiar sub coaste, o crampă în intestine.

La început, a dat vina pe barcă – chiar dacă era fiu de negustor, nu avea cel mai tare stomac, iar când se îndepărtase cu viteză de *Ferase Stras*, micul schif se clătinase şi se înclinase cu putere pe valurile înăsprite de noapte. A dat vina pe energia pe care-o consumase cârmuind nava de unul singur. Era deja lac de sudoare şi tremura până să ajungă în port şi pe corabia care-l aştepta şi care fusese tocmită să-i ducă pe cei trei bărbaţi – dintre care doar el mai rămăsese – la Londra.

În timp ce se prăbuşea pe pătuţul din cabina mică, cu *persalisul* furat ascuns sub manta şi lipit de piept, a dat vina pentru greaţa care îl cuprindea pe urmările aventurii, deşi nu fusese nici pe departe la fel de distractivă pe cât se aşteptase el.

Ultimului hoţ nici măcar nu-i trecuse prin minte să dea vina pe peceţile de pe *Ferase Stras* sau pe faptul că nu apucase să-şi arunce mantaua de protecţie pe umeri în timp ce sărea peste marginea pieţei plutitoare.

Rătăcea febril, întorcând pe toate părţile întâmplările prin care trecuse, până când a ajuns să i se pară că sunau ca legendele lui Olik. Până când a ajuns, bineînţeles, să fie el eroul.

O mână aspră l-a scuturat şi l-a trezit undeva înainte de revărsatul zorilor. Îi era cald şi frig deopotrivă, tremura şi asuda şi i-a luat o clipă să-şi dea seama că nava era andocată.

— Londra? a întrebat el răguşit, însă bărbatul a clătinat din cap.

— Tanek.

A fost nevoit să-şi facă ordine în gânduri, să reia planul de la capăt. Da, aşa era. Îşi aducea aminte că-i auzise pe ceilalţi doi vorbind despre asta în orele dinaintea jafului. Aveau să meargă cu schiful până în cel mai apropiat port, apoi să se îmbarce pe corabia unui negustor, care să-i ducă tocmai până la gura râului Isle, unde să andocheze chiar înaintea punctului de control, unde-i aşteptau o trăsură şi un cal. Porturile ţineau socoteala corăbiilor, pasagerilor şi încărcăturii, dar trăsurile nu le punea nimeni la socoteală.

Cei doi hoţi mai pricepuţi nu îl băgaseră şi pe-al treilea în discuţiile lor, dar el îi ascultase stând la pândă, iar în clipa aceea simţea o veselie amară,

pentru că ei muriseră, iar el rămăsese singurul care putea duce misiunea la capăt.

Dar în timp ce părăsea corabia, mândria a început să i prăbuşească. Încă părea că i se zgâlţâie pământul sub picioare, iar el a descoperit tulburat că durerea i se răspândise şi la tâmple, şi la piept. Şi-a dat silinţa să inspire aer proaspăt în plămâni, a luat pachetul ambalat sub braţ şi s-a dus să-l întâlnească pe vizitiu.

Trăsura era frumoasă, numai bună pentru trei persoane, iar el o avea doar pentru el.

A încercat să se bucure din plin de asta când roţile se mişcau anevoie şi săreau pe drum. Lumina slabă a dimineţii pătrundea prin ferestrele trăsurii, iar în timp ce Londra le apărea în faţă, el şi-a dat silinţa să desfacă mantaua înnodată şi să se confrunte cu problema foarte gravă.

Prada lor – *persalisul* – se stricase.

Plăsmuitorul de uşi fusese întreg la bordul *Ferase Stras*, iar în clipa aceea era în bucăţi. Ultimul hoţ încerca să-şi aducă aminte de desenul pe care-l văzuse, de cum ar fi trebuit să arate obiectul când era întreg. Ca o cutiuţă frumoasă cu un inel auriu cu negru incrustat în partea din faţă. Acea unică bucată *trebuia* să se desprindă, atâta lucru ştia şi el, şi mai ştia că atunci când *persalisul* funcţiona, deschidea un fel de uşă care ducea la acel inel, oriunde-ar fi fost pus.

Ultimul hoţ n-avea habar *pentru ce* îi trebuia Mâinii plăsmuitorul de uşi, dar era destul de sigur că planul lor se bizuia pe ideea că funcţionează.

A cercetat mai îndeaproape obiectul stricat.

Nu părea a lipsi nicio bucată din el, iar el s-a străduit să le readucă laolaltă, gândindu-se, pesemne, că *trebuia* să se desfacă de tot, dar nu – se vedea cu ochiul liber că o parte din metal se răsucise, din lemn săriseră aşchii, iar singura dată când crezuse că a reuşit să repare obiectul, trăsura s-a hurducăit urât, iar obiectul i s-a năruit în poală.

El a oftat, dând capul pe spate. Ochii i s-au închis pe nesimţite.

Era o aventură, după cum şi-a spus în gând.

Era o aventură, iar el era Olik. Era alesul.

Era…

…cât pe ce să verse.

A bătut în acoperişul trăsurii şi s-a aruncat din ea chiar înainte să se oprească, vărsând în stradă. Nu avea nimic în stomac – fusese prea agitat ca să poată mânca înaintea jafului şi prea bolnav ca să poată mânca după aceea

–, dar tot i-a ieşit ceva, o mâzgă negru-roşiatică ce i-a lăsat un gust de metal în gură.

S-a îndreptat, sprijinindu-se de trăsură, ameţit, cu picioarele tremurând. A privit în jur. Erau în *shal*. O parte din Londra de care fiul negustorului fusese învăţat să se ferească în copilărie, când părinţii îl aduseseră în capitală, un şir de străzi înghesuite la marginea oraşului, ce-aveau drept muşterii toţi dubioşii. De-acolo, strălucirea roşie a râului Isle abia atingea norii joşi, iar sclipirile aurii ale turlelor palatului se vedeau în depărtare.

Şi totuşi, nu părea atât de rău. Cel puţin, în cvartalul acela erau o brutărie, câteva căruţe şi o prăvălie cu un *H* auriu scris pe uşă. Chiar sub acesta era prinsă o pancartă, iar el s-a apropiat cu paşi şovăitori de ea până când a reuşit să vadă limpede cuvintele.

CÂNDVA STRICAT, CURÂND REPARAT.

Şi uite-aşa, ultimului hoţ i-a venit o idee. Era o idee foarte proastă şi, dacă n-ar fi fost atât de bolnav, pesemne că s-ar fi oprit şi ar fi văzut cât era de nesăbuită. În schimb, s-a întors la trăsură şi i-a spus vizitiului să aştepte cât aduna el bucăţile rupte din *persalis*. A avut destulă minte încât să ia cheia, inelul negru cu auriu, şi să-l bage în buzunarul de la piept al hainei, apoi să adune ce mai rămăsese din el şi să se îndrepte cu paşi împleticiţi spre prăvălie.

S-a izbit cu toată puterea de uşă, dar şi-a dat seama că era încuiată.

A încercat clanţa, şuierând printre dinţi, apoi a văzut micuţa pancartă cu ÎNCHIS la fereastră. Începea să i se înceţoşeze privirea. Şi-a sprijinit fruntea de uşa din lemn, străduindu-se să-şi tragă sufletul.

Apoi s-a târât spre trăsură şi s-a ascuns în întunericul binevenit, aşteptând.

10

Tes se dusese la culcare cu poftă de găluşte.

Cândva, în somn, pofta i se înfipsese în trup ca o aşchie şi începuse s-o roadă, aşa încât, când s-a trezit, nu mai avea poftă, ci nevoie. Nici măcar nu se sinchisise să-şi bea primul ibric de ceai, îşi încălţase ghetele, îşi luase haina şi plecase să-şi găsească micul-dejun, spunându-şi că munca putea să aştepte.

Prăvălia se putea deschide şi mai târziu.

În ultimii trei ani, Tes se hotărâse să încerce toate găluştele pe care Londra le-avea de oferit, de la zecile de cărucioare stradale împrăştiate prin numeroasele pieţe ale oraşului, de la taraba mare din piaţa de noapte la prăvălia cochetă specializată în peşte de pe ţărmul de nord, de la căruţa cam dubioasă din mijlocul *shal*-ului. Era o căutare în desfăşurare, dar până-n clipa aceea, cele mai bune se găseau la o mică tarabă albă înghesuită între un măcelar şi un brutar, pe Hera Vas, de cealaltă parte a docurilor.

Drumul pe jos era lung, dar merita, iar jumătate de oră mai târziu, Tes se întorcea la prăvălie, strângând punguţa aburindă de parc-ar fi fost plină de monede de aur, nu de cocoloaşe de aluat.

Zorii se revărsaseră asupra oraşului precum un ou spart, cu o lumină gălbuie, care nu era atât de călduroasă pe cât arăta, atingând acoperişurile şi sclipind pe ferestrele prăvăliilor. Peste tot în jurul ei, Londra se trezea la viaţă şi, deşi lui Tes încă-i era dor de stâncile pe care se născuse, de susurul neîncetat al mării, îi devenise dragă capitala, felul în care se întindea şi creştea, ca o grădină înfloritoare, în fiecare zi puţin altfel, puţin mai mare. Îi plăcea cum mustea de magie, chiar dacă de multe ori era atât de încâlcită şi de strălucitoare, încât o dureau ochii. Îi plăceau pieţele care apăruseră precum ciupercile după ploaie şi faptul că, oricât ar fi explorat, găsea mereu ceva nou. Îi plăceau tropotul nesfârşit al cailor, vocile care răsunau pe străzi, melodia ce urca şi cobora şi nu se termina niciodată. Îi plăcea să ştie că era într-un loc atât de mare şi de gălăgios, încât putea să strige şi n-ar fi întors nimeni capul. Că se putea ascunde şi nimeni n-avea s-o găsească.

Unde eşti, iepuraş?

Tes a început să tremure, spunându-şi că se înteţise briza rece, atâta tot, şi-i găsise găurile din haină.

— Ar trebui să le cos, i-a spus ea lui Vares, înghesuit în buzunarul lui

obişnuit.

Bufniţoiul mort nu i-a răspuns. Nu-l învinovăţea. Amândoi ştiau că nu era la fel de pricepută cu acul şi aţa cum era cu un fir de magie. Mama ei mereu… dar Tes s-a oprit şi şi-a îndreptat gândurile în altă parte. Poate că era în sfârşit timpul să-şi cumpere nişte haine noi.

Vârsta de cincisprezece ani era una foarte tulbure. Trupul ei insista să se dezvolte în reprize, aşa încât părea că nimic nu-i mai venea bine, nici măcar propria piele.

S-a hotărât să-şi caute o haină nouă. Dar nimic magic. Cele mai multe haine pe care le purtase aveau ceva magie în ţesătură – o vrajă care să ţină apa la distanţă, o vrajă care să-i ţină de cald iarna şi să-i dea răcoare vara. Nu-şi dorea decât nişte lână ca lumea, zdravănă.

Stomacul i-a ghiorţăit, iar ea a deschis săculeţul şi a aruncat o găluşcă în gură, bucurându-se de aburii aromaţi ce-i umpleau simţurile în timp ce muşca din ea, de ceapa tocată mărunt, de carnea cu mirodenii. A zâmbit.

— Merită, a spus ea cu gura plină.

Din buzunarul hainei ei, Vares a ţăcănit din cioc de parc-ar fi vrut şi el o înghiţitură.

— Tu n-ai burtă! a subliniat ea. O să faci mizerie şi-atât!

Bufniţoiul mort parcă a oftat. Tes a înghiţit în sec, stăpânindu-se ca să nu mai ia una până nu se întorcea în prăvălie cu o ceaşcă de ceai.

Tes a fost copleşită de uşurare când a ajuns în *shal*, iar ochii ei s-au bucurat de umbrele ce cădeau asupra străzilor mai înguste. Lumina râului scălda clădirile ca un val. S-a oprit doar când a ajuns la o prăvălie cu obloanele trase şi a văzut ceva desenat pe perete. Vopseaua albă era încă udă pe piatră.

De aproape, păreau nişte dâre mari, dar când a făcut câţiva paşi înapoi a văzut ce se dorea a fi.

O mână.

A trecut în grabă mai departe, iuţind pasul până când a ajuns la prăvălie, unde *H*-ul aurit i-a urat bun-venit înapoi. Şi-a trecut degetele peste cuvintele de pe pancartă – *cândva stricat, curând reparat* –, trăgând de firele pe care le ţesuse printre ele pentru protecţie şi dezlegând vraja care ţinea prăvălia încuiată.

Dar în timp ce Tes intra, a văzut, prea târziu, că prăvălia nu era goală.

Cineva stătea la tejghea, scotocind, cu spatele la uşă. Tes a simţit împunsătura fricii, întinzând mâna după cea mai apropiată armă (care, din

nefericire, era un felinar mic din metal menit să mărească lumina), în timp ce-şi dregea glasul şi spunea: — Ce crezi că faci aici?

— Caut zahăr, a spus o voce cunoscută, apoi trupul subţire ca o trestie s-a îndreptat, dezvăluindu-i părul negru şi membrele lungi într-o haină cenuşie jerpelită. Pe bune, Tes, cum poţi să-l bei în halul ăsta?

În timp ce rostea cuvintele, a întors obrazul, iar lumina i-a căzut pe faţă, dezvăluind un maxilar ascuţit, ca de vulpoi, şi un rânjet ştrengăresc.

Nero.

Tes a simţit cum teama se descolăcea din jurul ei şi cum membrele i se relaxau, până când l-a văzut turnându-şi o ceaşcă din cel mai bun ceai al ei.

— Ştii, a spus ea, nu degeaba-şi pun oamenii lacăte la uşi.

Nero şi-a sprijinit din nou coatele pe tejghea şi şi-a suflat o şuviţă de păr din ochi.

— Ca să fie lucrurile mai interesante?

Ea a lăsat săculeţul cu găluşte jos şi a scos bufniţoiul mort din haină, punându-l la loc pe stinghia lui de pe tejghea.

— Cine-i păsăroi cuminte şi mort? a gângurit Nero, scoţând câteva seminţe prăjite din buzunar.

— Nu face asta, a spus ea în timp ce el hrănea bufniţoiul cu ele. Ştii că nu poate mânca!

— Of, a făcut Nero, mângâind pasărea pe căpăţână. Dar uite ce se bucură!

Vares a clămpănit din cioc de încântare şi şi-a înfoiat aripile fără pene.

Tes şi-a dat ochii peste cap. Până şi afurisita de pasăre era fermecată de el. Asta era problema cu Nero. Era *fermecător.* Părul lui negru părea el însuşi viu, de la vârtejul pe care-l alcătuia peste fruntea lui la pletele cârlionţate ce-i cădeau peste obraji, iar restul i se ridica precum un nor deasupra capului. De parcă n-ar fi fost destul, avea ochi aurii în colţuri şi verzi la mijloc şi genul de zâmbet care-o făcea pe Tes să roşească, deşi nu i se aprinseseră călcâiele după el.

Fermecător nu era *singurul* cuvânt care îi venea în minte, nu, nici pe departe, dar era de obicei primul. Urmat îndeaproape de infractor, escroc şi pierde-vară, deşi acele cuvinte îţi stârneau în minte imaginea unor brute încruntate, în vreme ce el era mai tot timpul surprinzător de vesel.

Şi mai era *prieten.* Cuvântul acela-i era ca o piatră caldă în mână, iar ea ezita între dorinţa de-a o ţine aproape şi cea de-a o arunca. Prietenii erau primejdioşi, iar ea nu avusese niciodată de gând să-şi facă un prieten, în

mod sigur nu unul ca el.

Nero s-a desprins de tejghea şi a privit în jur.

— Cum e meşterul Haskin azi? a întrebat el, ştiind că nu exista, şi nici nu existase vreodată, o asemenea persoană.

— Flămând.

Tes a luat cu ea săculeţul cu găluşte când a dat ocol tejghelei, punând o oprelişte între ei, fie şi doar pentru a-i reaminti lui Nero că exista una.

— Cum ai reuşit să intri?

— Sunt două uşi, a spus el uşor, deşi ea nu-i arătase niciodată a doua uşă, ascunsă precum un secret în spatele prăvăliei. N-ai vrăjit-o decât pe prima.

Ea a înjurat abia auzit.

— Bine că eşti tu deştept.

— De-aş avea magie, a cugetat el, n-ar fi nevoie să fiu.

Gura lui Nero a zvâcnit a amărăciune în timp ce rostea cuvintele, de parcă faptul că nu avea puteri îl însemna drept inferior. Şi aşa ar fi fost, dacă s-ar fi născut cu adevărat fără niciun element.

Dar ştiau amândoi că minţea. Tes vedea acest lucru scris în aerul care-o înconjura, în violetul izbitor al puterii lui, o culoare atât de rară, încât sărea în ochi, chiar şi printre firele îngrămădite din prăvălie. Şi chiar dacă nu fusese în stare să o vadă acolo, în firele lui, o văzuse o dată, şi doar o dată, la lucru. El o ajutase să scape dintr-o încăierare când ajunsese pentru prima oară la Londra, folosindu-şi puterea pentru a o face. Deci ea ştia, iar el ştia că ea ştia, şi amândoi ştiau prea bine că era cazul să continue cu minciuna.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea, punând ibricul înapoi pe plită şi înhăţând ceaşca pe care el o lăsase pe tejghea.

Nero a desfăcut larg braţele.

— Sunt muşteriu.

— Şi nu puteai s-aştepţi afară?

— E frig pe stradă.

— Încă e vară, a spus ea, luându-l pe sus pe Vares ca să dea la o parte grămada de seminţe.

— Părea c-o să plouă? a îndrăznit el.

Ea a privit în jur cu un oftat.

— Ai furat ceva?

Nero a tresărit.

— De la tine? N-aş îndrăzni *niciodată!*

Apoi a şterpelit o găluşcă din săculeţ şi şi-a azvârlit-o în gură.

— Sincer, a spus el cu gura plină. Mamă, ce bună e asta! Mă doare că mă şi întrebi aşa ceva. Dar dacă tot suntem amândoi aici acum, mi-ar prinde *bine* ajutorul tău!

Problema cu Nero era că ea ştia că el era o belea. Purta această însuşire ca pe-un însemn, de la rânjetul tâmp la ochii verzi-aurii. Avea senzaţia că vede capcana, dar calcă în ea.

Pur şi simplu, n-avea cum să se stăpânească, îi plăcea şi gata.

Pesemne că era din pricina felului în care se purta cu ea: nu ca o potenţială victimă, ci de parcă-i era soră mai mică.

Ea chiar *era* sora mai mică a cuiva – dar nu a lui. Iar dacă el ar fi întrebat vreodată, ea ar fi minţit, ar fi spus că era singură la părinţi, că părinţii-i muriseră în chinuri groaznice pe mare şi că nu era nimeni care să-i ducă dorul şi să vină s-o caute şi cu asta, basta.

Dar Nero n-a întrebat. Nu întreba niciodată, pentru că ei aveau o înţelegere. Aveau voie să se cunoască aşa cum erau în clipa aceea, nu aşa cum fuseseră înainte. Locul trecutului era chiar în trecut, aşa că n-a întrebat ce căuta o fată de vârsta ei (nu c-ar fi ştiut ce vârstă avea) singură în oraş, răspunzând de bunul mers al unui atelier de reparaţii aflat adesea în afara legii, ea nu l-a întrebat de magia pe care pretindea că n-o are sau de ce arăta de fiecare dată de parcă încasase o bătaie ca lumea.

Bineînţeles, cu trecerea timpului, făcuseră schimb de amănunte mici şi în mare parte nefolositoare. El se dădea în vânt după dulciuri. Ea trăia cu ceai tare. El avea un zâmbet care putea fermeca o umbră ca s-o convingă să iasă la lumină. Ea avea o încruntătură care putea trimite umbra înapoi de unde venise. Amândoi aveau obiceiul de-a vorbi unor fiinţe ce nu erau acolo, Nero vorbea singur, Tes vorbea cu bufniţoiul ei. Dar singura pricină din care Nero îi ştia numele era faptul că o pusese să-l pună rămăşag la o partidă de Sanct, câte-o literă pentru fiecare mână pierdută, şi până-şi dăduse ea seama că singurul rost al jocului era acela de-a trişa, el avea deja acele prime trei litere, singurele pe care le folosea.

— Nu fi supărată, spusese el râzând. E doar un nume.

Dar el se înşela. Un nume era precum o şuviţă de păr sau o pieliţă – ceva ce lumea lepăda prea uşor, fără a-i păsa unde ajungea. Dar de când deschisese prăvălia, văzuse vrăji ţesute cu nume în miez, blesteme în jurul silabelor, farmece care-acopereau literele.

Văzuse nume folosite pentru a mitui şi pentru a ameninţa.

Văzuse un bărbat înjunghiat pentru un nume pe care-l dăduse.

O femeie arestată pentru că scuipase pe numele regelui.

Numele aveau valoare. Iar tatăl ei o învăţase că nu trebuie să dea niciodată un lucru pentru mai puţin decât valorează. Mai ales un lucru pe care nu-l puteai cumpăra înapoi.

Într-un fel, o ştia până şi Nero. La urma urmei, îi dăduse numele lui mic sau numele de familie, acele patru litere, *N-E-R-O*, le aruncase ca pe nişte bucăţele de hârtie în flăcări de *Sel Fera Noche*. Dar de restul nu se despărţise. Dacă mai erau, le tăiase, le aruncase.

El era doar Nero.

Iar ea era doar Tes.

El era doar un hoţ.

Iar ea era doar un meşter.

— Arată-mi!

Nero a zâmbit larg, scoţând un colier din buzunar. O grosolănie aurită, bătută cu pietre. I l-a întins lui Tes.

— Nu prea mă prinde culoarea, nu-i aşa?

— Presupun că hoţii nu pot face nazuri.

I l-a luat din mână, dar în timp ce-o făcea, privirea i s-a îndreptat spre degetele lui. Avea vopsea albă pe ele. I s-a strâns stomacul. Şi-a spus că n-avea de ce să-i pese. N-o privea.

Nero i-a urmărit privirea şi a tresărit, ştergându-şi mâna pe pantaloni.

— N-am fost eu, a început el.

— Nu vreau să ştiu, a răspuns ea.

— Am atins peretele, a spus el. Nu mi-am dat seama că nu era uscat.

— Nu-mi pasă, a spus ea.

Şi vorbea serios. Era un soi de belea pe care nu-l voia şi de care nici nu avea nevoie. Mâna nu avea chip. Nimeni nu ştia câţi erau sau cine li se alăturase, iar dacă o Mână începea să se laude pe la toată lumea cine era, nu trăia destul cât s-o facă de două ori.

— Stai să ghicesc, a spus ea, îndreptându-şi atenţia către colier. Pe-ăsta l-ai eliberat de pe vreo corabie, a căzut din căruţa vreunui negustor sau ţi l-a *suflat* vântul în poală.

Nero şi-a încrucişat braţele.

— Dacă vrei să ştii, l-am câştigat pe cinstite la o partidă de Sanct.

— Nu e nimic cinstit la jocul ăla.

Tes a făcut loc pe tejghea şi a pus colierul pe-o bucată de stofă neagră.

— Păi, l-am câştigat. Deşi poate l-am câştigat un pic prea uşor, a spus el,

aplecându-se în faţă, spre ea. Vreau doar să fiu sigur că nu e blestemat.

Ea a întins mâna după farmocheane.

— Aici e un atelier de reparat lucruri stricate.

— Ceasuri, lacăte şi flecuşteţe de prin casă, a terminat el. Ştiu replica. Ei, ăsta e un flecuşteţ de prin casă şi cred că s-ar putea să aibă o hibă, deci poate-ai putea să faci ce-oi face tu aici, a continuat el cu o mică plecăciune, şi să verifici?

Tes a clătinat din cap, chiar în timp ce-şi punea farmocheanele. Restul încăperii a dispărut, cu tot cu Nero, iar hăţişul de fire s-a făcut un negru sec, neted. Ea a coborât privirea spre colierul de pe stofa neagră, singurul obiect magic pe care-l vedea în clipa aceea. Astfel, i-a fost uşor să vadă problema. Nu era nevoie să-l atingă, dar a făcut-o, ridicând ostentativ colierul şi întorcându-l pe toate părţile.

— Nu e blestemat, a spus ea, dar legat *este.*

Undeva în stânga ei, Nero a gemut.

— Nu e de mirare că te-au lăsat să-l câştigi uşor, a continuat ea. Ştiind că pot să-ţi ia urma şi să ţi-l ia înapoi.

El s-a aplecat în faţă, în câmpul ei vizual. Cu farmocheanele la ochi, ea vedea doar faţa lui, prea aproape, şi purpuriul ameninţător al magiei lui, în timp ce se răsucea prin aer în jurul ochilor lui verzi-aurii. Care se făcuseră mari şi rugători.

— Dacă nu-l dezlegi tu.

Ea a oftat.

— Dacă nu-l dezleg eu, a spus ea. Lucru pe care-o să-l fac doar ca…

— …*fostul* proprietar.

— …să nu vină să-l caute la prăvălia *mea.*

Nero i-a zâmbit, cu zâmbetul lui ameţitor.

— Ţi-am spus că eşti cea mai bună?

— Numai când îţi fac favoruri.

— O să trebuiască să ţi-o spun mai des.

— Nu-mi trebuie linguşeala ta, a spus ea, fără să bage în seamă fierbinţeala care se încăpăţâna să-i năpădească obrajii. Şi-acum lasă-mă să lucrez!

Tes a luat o unealtă şi s-a prefăcut că împunge vraja scrisă pe metal, nu firele ce se întindeau prin aer deasupra lui. Uneltele nu funcţionau cu magia în sine – încercase cu mâna ei. Numai mâinile ei păreau a fi în stare să prindă şi să ţină, să împletească şi să destrame, să înnoade şi să rupă.

În timp ce făcea vraja bucăţi, Nero se plimba prin magazin.

— Să nu atingi nimic, a spus ea şi aproape că-i auzea degetele oprindu-se la jumătatea unui raft.

— Cât o să dureze?

— Depinde, a spus ea, de cât de des îmi distragi atenţia.

Ar fi putut lucra mult mai repede, dar ar fi sărit în ochi ce anume – şi ce nu – făcea. A auzit foşnetul hârtiei cerate în timp ce Nero fura o altă găluşcă şi a înjurat, pigulind firele.

De fiecare dată când elibera un fir din vrajă şi-l punea deoparte, magia se îndepărta uşor, risipindu-se înapoi în lume. În câteva clipe, firul dispăruse cu totul. Ea lucra, cu minutele trecând pe nesimţite, până când colierul a ajuns pe tejghea, la fel de văduvit de lumină precum pătratul de stofă de sub el. Nu mai era decât un fleac de prost-gust. Încă îl privea ţintă, odihnindu-şi ochii în întuneric, când ceva mare din metal a căzut cu zgomot pe podea în spatele ei.

Tes şi-a scos farmocheanele, iar lumea a dat năvală peste ea, prea dezordonată, prea zgomotoasă, prea luminoasă.

Nero era după tejghea, încă ţinând o mână pe raftul ei de lucru – *ascunzătoarea* ei, cum îi spunea el –, cu peretele plin de coşuri cu flecuşteţe pe jumătate reparate şi vrăji pe jumătate formate. Lucruşoare cu care se juca în pauze. El a îngenuncheat ca să atingă obiectul căzut. Tes a făcut o grimasă în timp ce acesta se lovea de podea, cu metalul gol răsunând pe când sărea.

— E primejdios? a întrebat el, în timp ce obiectul se îndepărta rostogolindu-se.

— Ţie cum ţi se pare?

— Mi se pare că seamănă cu un ibric.

— Chiar *e* un ibric, a spus ea, frecându-se la ochii obosiţi. Pui apa rece în el şi iese fierbinte. Sau aşa o să iasă după ce-l dreg eu.

— Ai putea să faci să iasă vin?

Ea a dat să-i spună că nu, apoi a şovăit. Ar fi fost o vrajă mult prea complicată, pentru că una încălzea pur şi simplu apa, iar pentru cealaltă era nevoie de-o transmutaţie, preschimbarea pământului şi a mineralelor în… nu; s-a oprit înainte ca mintea să i-o ia la goană şi să se piardă în potenţialul ideii.

— Uite, a spus ea, întinzându-i colierul. Nu mai e legat. Acum e doar un lucru de prost-gust care-o să se vândă repede.

Nero a luat bijuteria şi a întors-o pe toate părţile în mâini.

— Oare cum o face? a întrebat el, adresându-se bufniţoiului, nu ei.

Adevărul era că Tes nu ştia. Cel puţin, nu ştia cum s-o spună în cuvinte, în cuvinte care să aibă vreun înţeles pentru oricine altcineva în afară de ea. Cei mai mulţi oameni simţeau magia în două feluri: ca element pur sau ca vrajă construită. Vrăjile erau concepute pentru a lega elementele în forma potrivită, erau instrucţiuni pentru acele elemente, dar puţini magicieni elementari mânuiau elementele pure. Una era ca un fir de tricotat, cealaltă ca o tapiserie, ceea ce însemna că ambele erau alcătuite din fire. Oamenii presupuneau că, atunci când Tes lucra cu un obiect, citea vraja, dar, sincer, însemnele nu aveau nicio însemnătate pentru ea. Ea citea tiparul în sine, ca pe-o limbă pe care nimeni altcineva n-o vedea şi n-o vorbea. Una care exista doar între ea şi magie.

Uneori, se întreba dacă mai erau oameni care vedeau lumea la fel ca ea, care puteau s-o atingă şi s-o schimbe. Dacă existau, ea nu auzise niciodată de ei. Ceea ce însemna că, dacă existau, erau destul de isteţi încât să-şi ţină talentele pentru ei.

Aşa că atunci când Nero a întrebat, ca întotdeauna, Tes i-a răspuns doar „Prin magie” şi a lăsat lucrurile aşa.

— Cât îţi datorez? a întrebat el, băgând colierul în buzunar.

Tes a înhăţat săculeţul cu găluşte de pe marginea tejghelei. Părea neobişnuit de uşor.

— Cinci lini.

Nero a făcut o grimasă când a auzit preţul, iar ea a simţit cum începea să cedeze. Nu fusese mare lucru.

— Şi cum rămâne cu cele trei…

A băgat mâna în săculeţ.

— Cele *patru* găluşte pe care le-ai mâncat.

El s-a luminat la faţă.

— Aduc şase.

— Ca să poţi să mănânci jumătate?

El a făcut un semn cu ochiul şi a pornit alene înapoi, întinzându-se fără vlagă spre uşă.

— Vreau de-alea *bune*, a adăugat ea, de la prăvălia de pe Hera Vas.

— Doar cele mai bune, a răspuns el, trăgând de gulerul hainei, care părea şi mai jerpelit decât al ei.

— Să te foloseşti de banii cu care *nu* plăteşti ca să-ţi faci rost de-o haină

mai bună.

— Nu pot, a spus el. Asta-i norocoasă.

— Toată-i ciuruită!

— Şi totuşi, nu cade nimic din ea, doar în ea.

Nero s-a întors cu spatele.

— Să-i spui meşterului Haskin că-l salut! a strigat el în urmă, întinzând mâna spre uşă chiar în timp ce se dădea de perete, iar un tânăr intra cu paşi împleticiţi.

Nero ar fi putut sări la o parte din calea lui, însă n-a făcut-o, iar cei doi s-au ciocnit într-un mod care-a făcut-o pe Tes să bănuiască faptul că-i căzuse ceva din buzunar străinului în al lui Nero.

— Pare rău, a spus Nero, încetinind destul încât să-l pună pe picioare pe noul muşteriu, apoi a plecat, iar bărbatul a dat buzna spre ea, strângând la piept ceva înfofolit.

— Haskin… a început el.

— …nu-i aici, a spus ea. Dar te pot ajuta eu.

Tes tocmai urma să-i dea înainte cu discursul ei despre ceasuri, lacăte şi flecuşteţe de prin casă, dar cuvintele i-au pierit pe buze când a văzut firele din aerul din jurul bărbatului.

Erau… în putrefacţie.

Bărbatul nu părea a fi mai în vârstă decât Nero, însă arăta groaznic. La început, a crezut că poate era bolnav, dar mai văzuse oameni bolnavi, cu lumina din fire slăbindu-le odată cu sănătatea. Era altceva. Ca otrava care se răspândea printre rădăcini. Sau un *blestem.*

A tresărit în timp ce el trântea obiectul învelit între ei pe tejghea.

— Vreau să… repari.

Bolborosea cuvintele, cu mâinile tremurând în timp ce desfăcea pachetul de pe tejghea, dezvăluind lemnul cu aşchii sărite şi metalul strâmb. Nu semăna cu un obiect, ci mai degrabă cu o adunătură de piese. Orice era – sau fusese cândva – era praf şi pulbere.

Tes a şovăit. Nu voia să-l atingă, ca nu cumva să fie sursa bolii omului. Mai văzuse obiecte blestemate, cu firele mustind de pojghiţa uleioasă a magiei spurcate, cu aerul din jur învineţit, cu corzile mâncate de putregai. Dar firele de deasupra obiectului stricat erau doar ciopârţite, nu putregăite.

Spre deosebire de muşteriu, căruia părea să-i fie din ce în ce mai rău dintr-o clipă în alta. Sudoarea-i curgea pe şaua nasului, iar sub ochi avea cearcăne vineţii.

— Ce e? a întrebat ea, dar el nu a răspuns, ci a rostit cuvintele scrise pe uşa prăvăliei ei.

— Cândva stricat, curând reparat.

Tes a încrucişat braţele.

— Vrei să repar ceva fără să ştiu ce e şi ce-ar trebui să facă?

— E stricat, a şuierat el. Aia e. Ar trebui să fie întreg. Poţi să-l repari sau nu?

Era o întrebare bună. Încă nu găsise ceva ce *nu* era în stare să repare, dar în acele cazuri, ştia de obicei cum trebuia să funcţioneze obiectul. Şi totuşi, cel puţin în teorie, aveau să-i spună firele. Dacă putea citi modelul. Dacă-l putea reconstrui.

Era o provocare. Dar lui Tes îi plăceau la nebunie provocările.

A făcut un semn spre mormanul de piese.

— Asta-i tot? a întrebat ea, iar străinul a şovăit.

— E tot ce-ţi trebuie, a spus el, şi nu era acelaşi lucru, însă el nu se simţea bine, iar ea n-avea chef să-i leşine prin prăvălie.

— O fac, a spus Tes. Opt lini. Jumătate cu banii jos.

Bărbatul n-a contrazis-o. A scotocit prin buzunare şi a scos un pumn de mărunţiş. Toate monedele erau lini, din metal roşu, cu o steluţă aurie gravată pe ele, şi totuşi el şi le-a luat din palmă una câte una, ţinând fiecare monedă la lumină ca să-i vadă valoarea înainte de-a o pune pe tejghea.

Tes a scos un bilet negru, cu un *H* auriu pe o parte şi un număr pe cealaltă, şi l-a împins pe masă ca să nu fie nevoită să-l atingă. Ca nu cumva să aibă un blestem care se împrăştia.

Privirea ei se îndrepta deja din nou spre pachet, spre piese, iar mintea i-o lua la goană când el a întrebat: — Când o să fie gata?

— O să fie gata când o să fie gata, a răspuns ea, apoi, văzând teama şi neliniştea de pe chipul lui bolnăvicios, a adăugat: Vino peste trei zile.

Până atunci avea să ştie sigur dacă-l putea repara sau nu.

El a smucit capul precum o păpuşă.

— Trei… zile.

Parcă nu-l lăsa inima să lase obiectul învelit, aşa stricat cum era. A dat înapoi din faţa ei, cum făcuse şi Nero, dar în gestul lui nu era nici uşurinţă, nici farmec, ci numai o coardă întinsă. Apoi aceasta a plesnit, iar el a dispărut.

Tes s-a ridicat şi a pornit pe urmele lui, întorcând pancarta pe partea cu ÎNCHIS şi încuind uşa, deşi era încă devreme. A înfulecat găluştele care-i

mai rămăseseră, şi-a fiert un ibric de ceai negru tare şi s-a aşezat în faţa mormanului de piese stricate. Şi-a trosnit încheieturile degetelor, şi-a rotit gâtul, şi-a prins buclele în vârful capului.

— Ei, a spus ea către bufniţoiul mort de lângă cotul ei, ia să vedem ce-avem aici.

— PARTEA A PATRA —
UŞA DESCHISĂ

1

Bagajul Lilei s-a lovit de podea cu o bufnitură zgomotoasă.

— Ştii ce-mi place mie? a întrebat ea, privind în jur. Că poţi să schimbi numele de pe pancartă şi numărul de trepte. Poţi să schimbi culoarea pereţilor şi vederea de la fereastră. Dar prin oricâte lumi treci, un han cu tavernă-i un han cu tavernă. A inspirat adânc. Rumeguş şi bere răsuflată. Mereu mă fac să mă simt ca acasă.

Kell s-a întors încet, cercetând cu băgare de seamă camera lor de la Apusul Soarelui.

— *Ir cas il casor,* a spus el. *Fiecare cu-ale lui.*

Şi el avusese o cameră a lui acolo, cu ani în urmă. Fusese un repaus – de la viaţa de la palat, de la greutatea atenţiei regelui –, dar şi un loc în care ţinea toate lucrurile pe care le luase din călătoriile lui.

Şi nu era de mirare că şi Lilei i se părea cunoscută. La urma urmei, în urmă cu aproape un deceniu, Lila locuise într-o cameră din acelaşi loc, dar într-o altă lume. Apusul Soarelui se afla în acelaşi loc ca Aruncătura de Piatră din Londra Cenuşie, ca Osul Ars din Londra Albă.

Puncte fixe. Astfel le văzuse întotdeauna Kell, acele locuri rare în care lumile se aliniau perfect, astfel încât ceea ce exista, fizic, într-una exista în toate, de parc-ar fi fost chemat de ecou. Un pod la aceeaşi cotitură a râului. O fântână pe acelaşi deal. O tavernă în acelaşi colţ.

În acele locuri, zidurile dintre lumi erau subţiri – sau cel puţin aşa i se păruseră lui întotdeauna –, iar în timp ce Kell stătea în mijlocul încăperii, îşi închipuia c-avea să vadă scheletul palid al Osului Ars; că, dacă făcea un pas, podeaua avea să scârţâie deasupra capului lui Ned Tuttle; îşi închipuia că putea simţi şi celelalte locuri, ploaia de dincolo de ferestre, frigul de sub uşi, o umbră abia simţită.

Kell a fost cuprins de un fior, sigur că simţea…

Un zăvor s-a tras cu un hârşâit, întorcându-i din nou atenţia spre cămăruţă.

Lila deschisese larg fereastra. Dincolo de acoperişurile ascuţite şi de drumurile ticsite de trăsuri, strălucirea roşie a râului Isle se oglindea în sus, în norii joşi, în timp ce ziua lăsa loc nopţii. Undeva în port, *Baronul Cenuşiu* se legăna în fluxul lin, legat de bolardul lui.

Kell s-a lăsat pe spate pe pat, făcând o grimasă când trupul lui s-a lovit

de patul tare.

— Şi când te gândeşti, a bodogănit el, că am ales asta în locul palatului.

Lila şi-a sprijinit piciorul de cufărul din lemn.

— *Tu* ai putea să rămâi la palat.

— Aş putea, a spus el. Apoi, punându-şi mâinile sub cap, a adăugat: Tu ai putea să rămâi pe corabie.

— Aş putea, a spus ea.

— Şi de ce nu rămâi?

În clipa aceea, Lila a privit în sus, spre tavan, iar el a crezut că avea să-i spună adevărul, să reverse cuvintele pe care nu suferea să le spună, cuvintele pe care el avea nevoie să le-audă, că locul ei era cu el, cum şi locul lui era cu ea. Dar ea n-a făcut decât să ridice din umeri şi să spună:

— Nu pot să sufăr să fiu pe-o corabie care stă pe loc, legată de doc ca o fiară. Mă face să mă simt de parc-aş fi prinsă într-o capcană.

S-a întors spre pat, înclinând capul într-o parte în timp ce-l iscodea din priviri.

— Asta-mi aduce aminte, a spus ea, de noaptea în care ne-am cunoscut. Îţi aminteşti?

— Când m-ai jefuit, apoi te-ai folosit de magia furată ca să invoci o dublură care-a încercat să te omoare? a întrebat Kell, încrucişându-şi gleznele. Cum aş putea să uit?

Ea a făcut un semn din mână.

— Eu zic după jaf şi înainte de vrajă. Când te-am legat de-un pat.

În ochi i-a apărut o sclipire.

— Un pat întocmai ca ăsta.

— Lila, nu, a spus el, dar era prea târziu.

Lemnul se desprindea deja de cadrul patului. A încercat să se ridice în capul oaselor, însă lemnul l-a prins de încheieturi precum nişte degete şi l-a lipit din nou cu de-a sila de patul îngust. Lila Bard a zâmbit şi s-a lăsat pe marginea patului.

— Dă-mi drumul! a prevenit-o Kell, însă mâna ei i s-a aşezat pe piept, cu un gest hotărât, cu degetele răşchirate, de parcă ar fi pus stăpânire pe trupul de sub ea.

Ea l-a privit în ochi, iar lui nu i-a venit să creadă că văzuse vreodată acei ochi drept o pereche. Unul era viu, celălalt sec. Deosebirea dintre o fereastră deschisă şi o uşă încuiată.

Ea s-a aplecat spre el până când părul ei i-a atins uşor obrazul. Până când

gura îi stătea deasupra gurii lui. Pieptul i se ridica şi-i cobora sub palma ei.

— Dă-mi drumul, a spus el din nou, coborând mult vocea.

Iar de data asta, ea i-a dat drumul. Dar când legăturile de la mâini i s-au făcut fărâme, Kell nu a dat înapoi. A întins mâna şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

— De ce n-ai rămas pe corabie? a întrebat el, pentru că, din când în când, nu era destul să ocoleşti adevărul.

Voia s-o audă rostindu-l. Chiar dacă nu purta inelul. Voia să ştie că ea alesese să fie acolo, cu el.

Lila l-a privit în ochi atât de mult timp, încât el i-ar fi putut număra licăririle din ochiul bun. Apoi, aproape cu ranchiună, a spus:

— Pentru că patul ar părea gol. Fără tine în el.

Kell a simţit un zâmbet întipărindu-i-se pe figură. Însă înainte să apuce să se bucure de cuvinte, ea se ridicase şi străbătuse încăperea, cu un cuţit într-o mână şi o foaie de hârtie în cealaltă.

— Schimbă-te, a spus ea. Mă îndoiesc că l-ar primi bine pe *Kay* la curte.

Kell s-a ridicat în picioare. S-a dus la chiuvetă şi a umplut-o dintr-un urcior. Apa a ieşit caldă, datorită unei vrăji gravate pe gura acestuia, iar Kell s-a spălat pe faţă şi şi-a trecut o mână udă prin părul arămiu. Mirosea puternic a sare şi a mare şi n-avea nicio îndoială că Rhy avea să se lege de el din pricina asta.

S-a dezbrăcat de haină, a întors-o pe dos, de la stânga la dreapta, astfel încât mantaua neagră şi elegantă a lui Kay a căzut, înlocuită de cea pe care Kell n-o mai purtase de luni întregi – o haină roşie elegantă, cu nasturi aurii înşiruiţi pe partea din faţă. Marginile erau ţesute cu fir de aur, era căptuşită pe dinăuntru cu mătase aurie şi mirosea toată a lumânări de la palat şi a săpun floral dulce. Era o haină ce-i aparţinea lui Kell Maresh, faimos *Antari*, prinţ de Arnes, fratele regelui. Era o haină care nu i se mai părea că-i vine.

Bineînţeles, în teorie, avea să-i vină mereu. Fiecare dintre multele feţe ale hainei îi venea ca turnată pe trup. Făcea parte din magia ţesută în haină, astfel încât chiar şi după ce trupul lui Kell se lăţise după timpul petrecut în largul mării, cu muşchi noi crescându-i pe membrele agere mulţumită orelor lungi de antrenamente cu sabia, haina i se lărgise la spate şi se strâmtase la mijloc, modelându-se cu uşurinţă după noua lui înfăţişare.

Şi totuşi, în timp ce mantaua stacojie se aşeza pe umerii lui Kell, îi părea nelalocul ei.

El părea nelalocul lui îmbrăcat cu ea.

Din oglinda de deasupra chiuvetei îl privea o nălucă. Cu ochii asimetrici, cu o privire chinuită. Cu maxilarul încleştat şi obrajii supţi. Cu o singură dâră pală, ca o cicatrice, prin părul arămiu.

De cealaltă parte a încăperii, Lila a înfipt pumnalul pe care-l ţinea în mână în perete, ţintuind acolo bucăţica de hârtie. Pe ea era un simbol, unul dintre primele pe care le făcuse vreodată, un cerc simplu întretăiat de-o cruce. O scurtătură. Magia *Antari* putea duce un om în acelaşi loc în lumi diferite sau în locuri diferite din aceeaşi lume. Dar pentru cea din urmă variantă era nevoie de un însemn.

— Mai aminteşte-mi o dată, a spus ea, de ce nu puteam folosi inelul fratelui tău?

Un însemn – sau un dar. Primul te ducea într-un loc, al doilea la o persoană.

— Pentru că, a zis Kell, am destulă minte încât să nu dau buzna peste Rhy neanunţat.

Trecuse aproape un an de la ultima lor vizită, iar ei făcuseră greşeala de-a călători drept spre rege. Ajunseseră în iatacurile lui, iar Kell îl văzuse pe Alucard Emery aşa cum nu şi-ar fi dorit niciodată să-l vadă.

Lila a ridicat din umeri şi s-a apucat de treabă, trecându-şi degetul peste tăişul cuţitului, destul de adânc încât să taie. A copiat cu sânge simbolul pe perete, dar el îşi dădea seama că ea era cu mintea în alte părţi.

— Încă te gândeşti la noaptea în care ne-am întâlnit?

Fusese o glumă, dar ea n-a râs.

— Mă gândesc adesea la ea, a spus Lila, în timp ce atingea peretele, uşor, ca o şoaptă. Când m-a găsit Holland, tu aveai deja piatra. N-aveai de ce să te întorci.

— Nu era lupta ta, a spus Kell. El se folosea de tine ca să ajungă la mine.

— Şi totuşi, a spus ea. A funcţionat doar pentru că i-ai dat tu voie.

— Da. I-am dat. Apoi: Bine că te-ai întors şi tu după mine.

Lila şi-a înclinat capul, cercetându-şi munca.

— Într-adevăr.

El s-a oprit, sprijinindu-se pe chiuvetă. C-o fi fost de la încăpere sau de la lumina roşie a râului Isle, avea un simţământ de nostalgie.

— De ce te-ai întors?

— Păi, m-am distrat atât de bine cu Holland prima oară, încât am crezut că…

— Lila.

Ea a smuls cuţitul din perete.

— Mi se părea că-ţi sunt datoare. Eu am scăpat în noaptea aia pentru că mi-ai luat tu locul. Pierdusem lupta. Ştii că nu pot să sufăr să pierd. Se pare că nu pot să sufăr şi mai abitir când cineva pierde în locul meu. Deci, a spus ea, aruncând o privire în urmă. Eşti gata?

— Nu.

Lila a zâmbit.

— Bine.

El i s-a alăturat lângă perete. Ea l-a tras de gulerul hainei, apoi a întins mâna şi i-a ciufulit părul arămiu astfel încât să-i cadă în bucle dezordonate pe faţă. Apoi l-a luat de mână şi şi-a pus cealaltă mână pe simbol.

— *As Tascen.*

Lumea nu s-a deschis.

S-a năruit, pur şi simplu.

N-a durut, aşa cum durea de fiecare dată când Kell făcea el însuşi o vrajă, dar i s-a părut ceva *greşit*, de parcă ar fi fost un pasager, târât în urma magiei altcuiva.

Apoi lumea a prins din nou contur, iar Apusul Soarelui a dispărut, înlocuit de palatul regal. Kell a întins mâna şi s-a sprijinit de un perete cu tapiserie, aşteptând să-i treacă uşorul val de ameţeală, apoi ieşind în urma Lilei din alcov şi intrând în iatacurile lui regale. A privit în jur, spre patul plin de perne îngrămădite, spre tava din aur ce stătea în echilibru pe marginea canapelei, spre balconul ce făcea loc amurgului stacojiu.

Acasă.

Cuvântul i-a urcat în gât, amar ca fierea. L-a înghiţit cu de-a sila.

Acea cameră îi aparţinea unui alt Kell, acela căruia haina nu-i mai venea bine. Cel care stătuse la o masă aurită de la parter ca să-l înveţe pe Rhy magie, cel căruia-i venea la fel de uşor precum aerul. Şi stând acolo, printre amintiri, a tresărit dureros dându-şi seama cât de mult îşi dorea să fie din nou acel Kell. Să aibă din nou acea viaţă. Însă aceasta dispăruse.

Devenise altcineva. De nevoie, nu prin alegere.

Şi totuşi, acel loc îl chema înapoi. Îl cuprindea cu braţele, într-o îmbrăţişare ciudată, şi-i făcea promisiuni de care nu era în stare să se ţină.

Kell s-a îndreptat spre pat şi şi-a trecut o mână peste pernele din mătase. Trecuse aproape un an de când pusese pentru ultima oară piciorul în acea cameră, şi totuşi arăta de parcă de-abia o părăsise. Vatra era curată,

aşteptând să fie aprinsă. Cărţile stăteau chiar acolo unde le lăsase, cu coperţile şterse de praf. Un urcior cu apă curată aştepta lângă o chiuvetă din marmură. Şi-l închipuia pe Rhy poruncind, şi-i închipuia pe servitori trăgând perdelele în fiecare zi şi retrăgându-le în fiecare noapte, îndeplinindu-şi sarcinile de parcă fratele lui ar fi urmat să sosească dintr-o clipă în alta.

Kell a auzit uşile dormitorului deschizându-se deodată şi s-a întors la timp ca s-o vadă pe Lila dispărând în hol, urmată după câteva clipe de zgomotul armurii, în timp ce soldaţii se puneau nebuneşte în mişcare.

— *Sanct!* a bodogănit el, pornind în grabă pe urmele lor.

A ajuns în hol şi a găsit trei soldaţi regăsindu-şi poziţiile, tăindu-i calea Lilei.

Văzându-l pe Kell, şi-au lăsat jos săbiile şi s-au lăsat într-o plecăciune, iar trei genunchi împlătoşaţi au lovit podeaua precum nişte clopote.

— Hai, că-i de-a dreptul necioplire asta!

— *Mas vares!* a spus străjerul cel mai în vârstă, fără a ridica privirea.

— Bine-aţi revenit, a spus al doilea, care părea a fi de vârsta lui.

Era limpede că mezinul dintre ei nu-l mai văzuse pe Kell în carne şi oase, pentru că a pălit şi, în loc să plece capul, s-a uitat ţintă în ochii lui, cu un amestec ţeapăn de uluire şi de teamă întipărit pe figură.

— *Aven*, a şoptit abia auzit tânărul străjer, o binecuvântare care-ar fi putut la fel de bine să fie un blestem.

Kell le-a făcut tuturor semn să se ridice şi a întrebat:

— Unde e regele?

— În iatacurile lui, a răspuns cel mai în vârstă, apoi s-a întors spre Lila. Iertare, *mas arma*, iar Kell aproape că a auzit dinţii Lilei scrâşnind la auzul acelui termen.

Domniţa mea. Luminile din hol au început să strălucească mai puternic.

Kell a ajuns primul la uşă, ciocănind înainte ca Lila să apuce să dea buzna înăuntru. Câteva clipe mai târziu, uşa s-a deschis deodată, iar în pragul ei, ghemuit precum o pisică, stătea Alucard Emery, cu cămaşa descheiată şi părul arămiu atârnându-i în jurul feţei.

Ochii-i albaştri-închis l-au cercetat din cap până-n picioare pe Kell, iar gura i-a zvâcnit într-o grimasă trufaşă.

— N-am comandat eu aşa ceva! a strigat el către gărzi, în urma lui Kell. Trimiteţi-l înapoi!

Kell s-a încruntat, iar în clipa aceea, era bine că magia nu mai ieşea

valvârtej în întâmpinarea toanelor lui. În schimb, mâna i s-a îndreptat uşor spre sabia de la şold în timp ce Alucard privea spre Lila, iar rânjetul i se preschimba într-un zâmbet sincer.

— Bard. *Tu* poţi să intri!

Apoi Rhy a ajuns în faţa lui, împingându-şi iubitul la o parte şi cuprinzându-l pe Kell de umeri.

— Frate! a spus Rhy, strângându-l la piept.

Şi, spre deosebire de haină şi de toate celelalte însemne vizibile din viaţa lui Rhy, acela, cel puţin, avea sens în continuare.

2

Rhy Maresh era pe acoperişul lumii.

Sau aşa i se părea lui.

De fapt, stătea cocoţat pe acoperişul înclinat de deasupra iatacurilor lui, cu un picior ridicat, cu o sticlă de vin argintiu ţinută pe un genunchi şi cu fratele lui alături.

Dacă se apleca în faţă destul de mult încât să privească peste margine, putea să-şi vadă balconul de dedesubt, cu lumina revărsându-se pe uşile dormitorului său. Dacă privea drept afară, vedea tot oraşul, o mare întinsă de sticlă, lemn şi piatră, despărţită de lumina stacojie şi strălucitoare a râului Isle. Iar dacă privea în sus, vedea doar cerul. Nori joşi, mânjiţi cu roşu, sfera lunii sau, într-o noapte întunecată, lumina risipită a stelelor.

Dacă întrebai pe oricine de la Londra, ţi-ar fi spus că priveliştile cele mai frumoase din oraş erau acelea cu vedere la palatul arcuit – dar asta pentru că n-o văzuse pe aceea.

În spatele lui se înălţa o turlă cu un vârf auriu sclipitor, iar sub el, acoperişul se întindea precum partea de jos a unei mantale prea lungi. Era în pantă, dar o pantă uşoară – o sticlă s-ar fi putut rostogoli de pe el, dar nu şi un trup – şi era destul de lat încât doi bărbaţi în toată firea să poată sta întinşi unul lângă celălalt, fără a da cu capetele de turlă sau cu călcâiele de aer.

Într-o noapte, pe când Rhy avea unsprezece sau doisprezece ani, îl convinsese pe Kell să modifice zidul balconului, să facă suporturi din piatră, locuri de care se puteau prinde cu mâinile, care puteau fi ascunse de iedera ce înflorea pe zid. După aceea, locul devenise secretul lor, ascunzătoarea lor de taină.

Sau aşa crezuseră ei, până când vocea tunătoare a lui Maxim Maresh urcase spre ei din balcon, ameninţându-i pe cei doi fraţi să coboare de-acolo numaidecât, dacă ţineau la capetele lor.

— Ţi-am spus că-i o idee proastă, bombănise Kell după aceea, cu obrajii încă înflăcăraţi după mustrarea regelui.

— Atunci de ce te-ai întors?

— Ca să fiu sigur că nu ţi-ai rupt gâtul.

— Puteai să mă opreşti, spusese el.

În clipa aceea, Kell îl privise cu o mirare făţişă.

— Tu nu te-ai *uitat în oglindă* de mult, nu-i aşa?

Dar Rhy ştia că, în secret, lui Kell îi plăcea la fel de mult ascunzătoarea lor de taină cum îi plăcea şi lui. Vedea cum i se lăsau umerii şi i se relaxau mâinile ori de câte ori era acolo, iar încruntătura care-i era mereu întipărită pe figură se îmblânzea, făcându-l să pară căzut pe gânduri.

A aruncat o privire spre Kell şi l-a văzut, surprins, pe fratele său privindu-l ţintă.

— *Kers la?* a întrebat el, trecând pe arnesiană.

Mereu o vorbiseră, când erau singuri, ca să-şi păstreze limba frumos curgătoare, accentele curate. Cel puţin, acela fusese motivul lui Rhy. Kell, din câte ştia el, prefera limba comună.

— *Nas ir*, a spus fratele lui, clătinând din cap. *Nimic.* Doar că arăţi bine.

— Bineînţeles, l-a înţepat Rhy, adăugând: La fel şi tu.

Kell a pufnit.

— Mincinosule!

Oare era o minciună? Rhy nu ştia. Şi-a cercetat fratele cu privirea. Reuşise mereu să-l citească pe Kell ca pe-o carte deschisă, însă începea să se întrebe dacă era doar din pricina faptului că, în copilăria lor, Kell se lăsase mereu citit. Dar, în anii pe care-i petrecuseră departe unul de celălalt, el se schimbase, iar faţa, care-i fusese ca o placă din sticlă transparentă, se transformase în clipa aceea, făcând lumina să-i ricoşeze de pe faţă, să nu pătrundă prin ea. Se purta cu o anume încredere încordată, chiar şi când stătea sprijinit într-un cot, într-o poziţie mai potrivită unui pirat decât unui prinţ. Nu era Kell, ci Kay. De parcă fusese nevoit să-şi îngroape trecutul, trecutul *lor*, ca să trăiască aşa cum o făcea în clipa aceea.

Reuşise să mai ia în greutate, lăţindu-se în umeri după lunile petrecute în largul mării. Pielea lui palidă, acolo unde se vedea, la gulerul hainei şi la încheieturile mâinilor, devenise o tapiserie plină de cicatrici. Rhy le simţise pe toate, până la una, deşi urmele nu rămâneau pe trupul lui mai mult de-o zi, două. Dar cicatricile acelea erau o nimica toată pe lângă rana cea mai profundă. Chiar şi pe întuneric, Rhy vedea cearcănele de sub ochii lui Kell, urmarea pe termen lung a unei suferinţe atât de mari.

Şi avea destulă minte încât să nu-l întrebe, dar pesemne că era mai beat decât se aştepta, pentru că i-au ieşit oricum cuvintele.

— Cum te simţi?

Iar Kell pesemne că era mai beat decât părea, pentru că i-a răspuns sincer: — De parcă mi s-ar sfărâma inima în piept. De parcă m-aş destrăma

cu totul.

Rhy a coborât privirea spre sticlă.

— De-aş putea, ţi-aş lua simţământul ăsta.

— Ştiu, a spus el.

— Nu e drept, a bodogănit el. Suntem legaţi unul de celălalt. Tot ce te doare pe tine ar trebui să mă doară şi pe mine.

— Durerea asta-şi are locul altundeva, a spus Kell. Şi nu ţi-aş dori-o. Pe lângă asta, a adăugat el, zâmbind sumbru, cineva mi-a spus cândva că durerea ne reaminteşte că suntem vii.

Rhy a clătinat din cap amintindu-şi acele cuvinte, rostite la vremea când încerca să se convingă pe sine.

— Pare-a fi un neghiob.

— Sau un optimist.

— Un prinţ trufaş, a spus Rhy.

— Nu te subestima, a zis Kell rânjind. Erai şi căpos. Şi enervant.

Rhy a simţit hohotul de râs care i se forma în piept. Şi astfel, atmosfera dintre ei s-a relaxat.

— Ei, a spus Kell, ducând la buze sticla cu vin de vară. Ce mi-a scăpat?

Şi-aşa au depănat poveşti despre invenţiile reginei şi despre *Baronul Cenuşiu*, despre Lila şi Alucard. Kell l-a răsfăţat pe Rhy cu poveşti despre viaţa pe mare, iar Rhy i-a povestit despre menajeria cu animale a lui Ren, Kell a zâmbit, Rhy a râs şi, pentru un scurt răgaz, cel puţin, le-a fost uşor să nu ţină seama de lucrurile pe care le lăsau nespuse. Pentru un scurt răgaz, cel puţin, Kay a dispărut, la fel ca regele, iar cei doi fraţi au vorbit despre tot şi nimic.

Lila Bard stătea deasupra lumii.

Îşi trecea degetele peste coasta Arnesului, îşi lăsa unghiile să-i alunece peste mare, îşi răşchira degetele peste Londra, iar vârfurile micuţe ale turlei palatului o înţepau în palmă. Macheta era masivă, pământul era cioplit dintr-un bloc de marmură, apa făcută din vitralii. Era minunată, cu oraşe şi porturi sculptate din piatră colorată. Bărcuţe pluteau pe bucăţi de sticlă albastră sau stăteau aliniate ca nişte chibrituri în porturile lor, iar sticla râului Isle se făcea chiar roşie în timp ce şerpuia în amonte dinspre Tanek spre Londra.

Lila a luat o corabie în miniatură şi a ţinut-o în echilibru pe vârful degetului, în vreme ce, în celălalt capăt al camerei, Alucard scotea două

pahare joase dintr-un dulap aurit şi-o sticlă cu vin.

Camera era aproape la fel de mare ca a regelui sau a lui Kell, dar dacă a lor era de culoarea marmurei pale întrerupte de mătase aurie şi lemn lustruit, a lui Alucard păstra spiritul *Turlei Nopţii*, cu pereţi negri şi ticsită de fineţuri. Nu avea pat – n-avea nevoie de el, după cum presupunea ea –, dar avea un birou mare din lemn, precum cel pe care-l lăsase în cabina căpitanului de pe corabia lui – care în clipa aceea era a ei.

Numai tavanul aparţinea palatului. Fâşii de stofă fluturau mult deasupra capetelor lor, desfăcându-se pe un cer ca o ţesătură fină, cum făceau în toate camerele – doar că nu era răsăritul soarelui, ca în camera lui Rhy, sau apusul soarelui, ca în a lui Kell, ci acel tip de noapte care se întâlnea de obicei în largul mării, de un albastru aproape negru, cu norii argintaţi de lumina lunii.

— Parcă nu-ţi era dor de viaţa în larg, a cugetat ea cu voce tare, lăsând micuţa corabie jos într-un port.

— Nu e vorba că nu mi-e dor, a lămurit-o Alucard, turnând vinul. Doar c-am găsit ceva pentru care merită să stau locului, atâta tot!

I s-a alăturat la marginea machetei şi i-a dat un pahar.

— Din partea beciului regal.

Vinul din sticlă era de culoarea perlelor, cu mici picăţele de lumină, iar când Lila a băut, a simţit un gust ca al luminii lunii. Dacă lumina lunii te putea îmbăta. A ridicat paharul, cercetând bulele ce se ridicau deasupra.

— Ia spune-mi, a zis Alucard, dând ocol machetei şi oprindu-se de partea cealaltă, astfel încât imperiul să se întindă între ei, ce vânt o aduce pe doamna căpitan înapoi la Londra?

— A, n-ai auzit? Îmi trebuie o corabie.

Culoarea i-a pierit din obraji.

— Ce s-a întâmplat cu *Turla?*

— Cu *Baronul*, adică? a întrebat ea, ridicând din umeri. Teamă mi-e că l-am scufundat.

El s-a înecat cu vinul, privind-o îngrozit.

— N-ai făcut una ca asta!

Ea a ridicat din umeri, fără a spune nimic. S-a lăsat o tăcere de-o tăiai cu cuţitul. Până când, în cele din urmă, ea şi-a dat drumul. Buzele i-au zvâcnit, iar Alucard s-a prăbuşit la loc în scaun, cu aerul năvălindu-i din plămâni.

— N-ai haz deloc! a bombănit el. Şi zi, de ce te-ai întors? Ai de gând să mergi în străinătate?

Nu vorbea despre Faro sau Vesk. Ştia că ori de câte ori se întorcea Lila la Londra aceea, îşi făcea un obicei din a trece şi pe la celelalte.

Prima oară când se dusese *în străinătate*, după cum se exprimase Alucard, fusese doar de gura lui Kell. Era în lunile acelea de la început, pe când el crezuse că magia lui trebuia doar să se odihnească o vreme. Ea se dusese în locul lui, ultimul *Antari* cu puterea neatinsă, mai întâi la Londra Cenuşie, ca să se asigure că rămăşiţele lui Osaron erau în siguranţă la locul lor în pivniţa de la Cinci Colţuri (aşa era), apoi la Londra Albă, ca să vadă ce crescuse acolo în urma lui Holland (închipuiţi-vă mirarea ei când găsise tocmai o regină copilă).

Din câte ştia Kell, acelea fuseseră ultimele ei călătorii. Dar nu era aşa. În ultimii şapte ani, Lila se întorsese iar şi iar, în ciuda faptului că una dintre acele lumi nu-i era din cale-afară de dragă, iar pe cealaltă o dispreţuia pe deplin. C-o fi fost curiozitate. C-o fi simţit nevoia să bată drumurile. C-o fi trăit cu garda sus vreme de douăzeci de ani. Dar Lila nu părea să fie în stare să aleagă să facă pe proasta, nu se putea preface că asta însemna fericirea.

Îi mărturisise totul lui Alucard de-abia într-o zi când el o întrebase despre acel subiect, cerându-i să fie cu ochii pe celelalte lumi. Spusese că Arnesul avea destui duşmani. Şi că numai unul în plus care să-i bată la porţi îi mai lipsea.

În clipa aceea, Lila a clătinat din cap.

— Dacă nu eşti aici pentru celelalte lumi, a întrebat Alucard, atunci pentru ce eşti aici?

Ea a coborât privirea în pahar.

— Pentru un vin bun şi-o tovărăşie ca lumea.

— Ştiam eu, a spus fostul ei căpitan, zâmbind larg. Sunt mult mai distractiv decât Kell!

— Fără îndoială! a spus ea, dar vocea-i era deja secătuită de haz.

Alucard s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de stâncile machetei.

— Ce e?

Lila şi-a golit paharul şi l-a pus pe-o porţiune cu largul mării.

— Ai auzit vreodată de-un *persalis?*

Expresia lui îi spunea că nu auzise. Aşa că i-a povestit: despre Maris şi despre hoţii care reuşiseră să ajungă la bordul corabiei ei, despre cei doi care muriseră şi despre cel care scăpase. Şi despre lucrul de mare preţ pe care-l luase cu el.

Alucard a ascultat-o, cu privirea întunecată ca o furtună, cu bărbia

sprijinită în piept, până când a terminat de povestit.

— Şi zici că hoţul ăsta se îndrepta spre Londra?

Lila şi-a muşcat obrazul.

— Era însemnat, sub haine. Ghiceşti cu ce semn?

Ea a fluturat din degete, iar Alucard a slobozit o înjurătură.

— O mână.

Ea a încuviinţat din cap.

— Având în vedere că au de gând să doboare tronul din temelii, Londra părea locul de unde-ar putea începe.

Ea s-a ridicat şi a ocolit macheta.

— Presupun că încă nu le-ai dat de urmă.

Alucard a clătinat din cap.

— Şi dacă au un *persalis*, asta n-o să facă decât să îngreuneze lucrurile.

— Din spusele lui Maris, a suferit stricăciuni în timp ce-l furau.

De parcă dacă era stricat însemna că nu era în continuare periculos.

Alucard n-a spus nimic. Expresia îi era tulburată de griji. Lila cunoştea acele gânduri. Le avusese şi ea. O armă care putea pătrunde în spaţiu, precum făceau *Antari*. Însă aceea putea fi ţinută deschisă şi prin ea puteau trece înăuntru o sută de ucigaşi.

A întins mâna şi a pus un deget pe una dintre turlele palatului, cu vârful destul de ascuţit încât să o înţepe.

— Palatul e încă pecetluit, da?

— Este, a răspuns el. Însă nu ştiu dacă peceţile ar face faţă unei uşi făcute *înăuntrul* acestor ziduri!

— Din spusele lui Maris, a zis ea, în mijlocul *persalisului* e o cheie în formă de inel. Ceva ce trebuie pus astfel încât să-i arate uşii unde anume să se deschidă.

Dacă Alucard a fost încurajat de vestea aceea, n-a arătat-o deloc. Nici măcar nu părea c-o ascultă.

— Ar fi trebuit să-i găsesc deja, a bombănit el. Am ochi prin tot oraşul.

— Şi-acum îi ai şi pe-ai mei, a spus ea, îndreptându-se spre uşă.

El a ridicat privirea.

— Unde te duci?

— Să mi-i pun la treabă.

3

Ultimul hoţ s-a trezit în miros de ceva care *ardea.*

Nu-şi aducea aminte cum ajunsese înapoi în camera pe care-o închiriase, nu-şi aducea aminte cum se prăbuşise, îmbrăcat din cap până-n picioare, pe pat, nu-şi aducea aminte cum se cufundase, tulbure la minte, în visare.

În acel vis frumos.

În vis, se întorsese acasă, iar tatăl său nu era furios, ci-l cuprinsese pur şi simplu în braţele-i vânjoase, recunoscând că tânărul era un neghiob sadea, îi spusese că era iertat; că fusese, şi avea să rămână mereu, fiul negustorului.

Şi totul mergea atât de bine, până când lumea s-a cutremurat, iar el a fost smuls din visare de mirosul înecăcios al fumului. Simţea gust de cenuşă în gură, sub piele avea o fierbinţeală cumplită şi avea tulburătorul simţământ cum că ardea de viu, mistuit fiind pe dinăuntru de-o flacără nevăzută, şi de-acolo, credea el, venea mirosul. Până când a auzit voci scăzute care boscorodeau, însoţite de trosnetul prea aievea al flăcărilor care rodeau lemnul. A deschis alene ochii, dorindu-şi să fi fost altundeva, şi a văzut că nu era singur şi că masa-i luase foc.

Nu era un foc mare, încă nu era, se întindea doar pe suprafaţa mesei, dar un bărbat cât toate zilele, cu părul pal şi slinos şi faţa plină de cicatrici, înteţea flăcările hulpave cu puţinele bunuri pe care fiul negustorului le avea asupra lui.

— Vezi? a spus străinul, scrâşnind cuvântul între dinţi. Ţi-am zis că aşa se trezeşte?

— Mai repede era cu un cuţit! a răspuns a doua voce.

Venea din partea femeii care stătea în echilibru pe spătarul scaunului lui, cu părul tuns scurt în părţi şi împletit într-o coadă lungă în vârful capului. Purta o apărătoare din metal pe unul din antebraţe, iar lumina flăcărilor tot mai mari se oglindea în ea.

— Ai lăsat uşa deschisă, a spus ea. Poate intra careva oricând.

Bineînţeles, intrase *careva.*

Nu le ştia numele, însă ştia cine erau şi ştia pentru cine lucrau. Îi văzuse acolo, stând la pândă ca nişte umbre, în noaptea în care-şi primise misiunea.

În clipa aceea, femeia bătea cu degetele în apărătoare, cu mintea în alte părţi, iar în timp ce bătea, pe metal apăreau unde ca pe suprafaţa unei ape. De cealaltă parte a camerei, bărbatul cu părul de culoare deschisă arunca un

pantof în foc, care scotea trâmbe de fum, parcă a nemulţumire.

Fiul negustorului a încercat să se ridice din pat, dar n-a simţit decât cum trupul nu-i dădea voie. Membrele parcă-i erau de plumb.

— Stinge-l! a horcăit el, făcând o grimasă în timp ce cuvintele îi zgâriau gâtul care-l ardea.

Bărbatul a ridicat dintr-o sprânceană plină de cicatrici, apoi a aruncat şi celălalt pantof în foc.

— Am aşteptat, a spus femeia, netulburată de flacăra crescândă. Jos, la docuri. Voi trei trebuia să veniţi la noi. Dar n-aţi mai venit. Ştim asta, pentru c-a trebuit să aşteptăm.

— Nu-i o noapte potrivită pentru aşteptat! a bodogănit bărbatul, care în clipa aceea rupea pagini dintr-un jurnal.

— Încetaţi, vă rog! a spus fiul negustorului, ameţind în timp ce-şi dădea silinţa să se ridice.

A încercat să se ridice în picioare, dar patul nu mai era pat, ci o barcă pe mare, care se legăna sub el. S-a lăsat din nou pe spate şi s-a luptat cu pornirea de-a vărsa.

— Eu nu pot să sufăr să aştept, a zis femeia. Mă cac pe mine de plictiseală! Şi tre’ să stau să mă uit la Calin ăsta. Mi-e destulă pedeapsă! Şi-i zic ăstuia: „Hai să-i găsim!” Şi se pare că ăştia n-au mai ajuns înapoi! Şi când colo, tu moţăi!

— Bex, dacă mă-ntrebi pe mine, a zis Calin, eşti cam nepăsătoare acuma!

Femeia – Bex – a privit ţintă spre bărbat, cu ochii mari, iar acesta s-a încruntat.

— Ce-i?

— Sinceră să fiu, nu ştiam că tu ştii aşa cuvinte mari.

Calin s-a întors spre ea, cu pumnii strânşi, iar pentru o clipă, a avut impresia că ăia doi aveau să se omoare între ei în loc să-l omoare pe el. Dar ea l-a alungat cu un semn din mână, cu ochii tot la fiul negustorului. Avea ochii de un cenuşiu şters, ca oţelul neşlefuit.

— Unde e? a întrebat ea.

El n-a răspuns. Ea s-a aplecat în faţă.

— Te-ai întors tocmai până la Londra. Deci sigur trebuie să-l ai.

— Nu… a încercat el, iar expresia ei a devenit mai sumbră.

— Răspuns greşit.

— Nu, eu… a început el din nou, dar i s-a făcut rău de la stomac, iar

voma i-a urcat în gât.

A vărsat peste marginea patului. Ceea ce-a ieşit din el i-a lăsat în gură gust de putregai şi de cenuşă. A înghiţit în sec.

— Nu-l am, a reuşit el să spună, dar l-am avut şi-l voi avea. S-a stricat, pe corabie. Deci l-am dus la cineva să-l repare. Ea va trebui să mi-l aducă. Eu am păstrat cheia.

Şi-a scotocit prin buzunare, căutând inelul din metal.

Dar acesta nu era acolo. Ar fi trebuit să fie acolo. Fusese acolo.

L-a cuprins panica, dar nu era în stare să gândească, din pricina bolii, a febrei şi a focului, care începea să se răspândească, atingând un perete, cu fumul înceţoşând tavanul. El a tuşit, căutând ceva, orice. N-a găsit decât bileţelul negru, cu *H*-ul auriu tipărit pe-o parte şi numărul pe cealaltă. I l-a întins, sperând să fie destul. Femeia s-a aplecat în faţă, în capul oaselor, şi i l-a smuls dintre degetele tremurânde.

— Ei, Bex, a zis Calin în timp ce împroşca ulei dintr-o lampă peste văpaia ce creştea. Ce părere ai?

— Mi se pare că asta-i o porcărie! a spus ea, băgând biletul în buzunar şi ridicându-se în picioare. S-a întors spre uşă. Şi poţi să faci ce vrei cu ăsta!

Fiul negustorului a închis strâns ochii.

Nu mai voia să fie erou.

Nu mai voia să fie Mână.

Voia doar să meargă acasă.

— Nu, a zis bărbatul. Facem risipă.

— De când ai tu standarde?

Trâmbe de fum negru străbăteau tavanul, iar cei doi străini sporovăiau despre care să-l omoare. Bărbatul a scos o monedă şi i-a spus femeii să aleagă o faţă. El a câştigat, ea a dat ochii peste cap, iar fiul negustorului s-a hotărât că pesemne încă dormea. Totul era doar un vis urât. Avea să se trezească din nou în largul mării, navigând spre piaţa plutitoare. Sau în coca unei corăbii andocate, în pat cu o femeie frumoasă, cu membrele încă încurcate cu ale ei, cu degetele ei plimbându-i-se prin păr. Pesemne că aţipise. Dar avea să se trezească.

Avea să se trezească.

Fiul negustorului nu şi-a dat seama că încă zâmbea până când Bex nu i-a aruncat o privire ciudată.

— La ce rânjeşti aşa? a întrebat ea, întorcând mâna în sus, iar metalul i s-a desprins de piele, reformându-se într-o ţepuşă strălucitoare.

— Încă dorm, a spus el, închizând ochii, lăsându-se la loc pe pernă.

Când a ajuns la el, vocea ei era scăzută şi îndepărtată.

— Sigur că dormi, a spus ea, apoi el a auzit şuieratul metalului prin aer, a simţit sărutul scurt, rece, al acestuia pe gât.

Nu s-a mai trezit.

4

Kell avea o faţă văzută de puţini oameni.

Era ca o haină de-ale lui, nu cea roşie, sau cea neagră, sau vreuna dintre celelalte părţi pe care le prefera el, ci un frac lucios pe care-l ţinea ascuns după atâtea întoarceri încât nimeni nu-l putea găsi.

În afară de Rhy.

Mereu fusese o provocare pentru el să descurce iţele fratelui său.

Înainte – astfel vedea Rhy douăzeci şi unu de ani de viaţă, pur şi simplu *înainte;* înainte ca Londra Neagră să se reverse în lumea lor, înainte ca părinţii lor să moară, înainte ca el să devină rege – înainte, îl târa pe Kell prin oraş, la adăpostul nopţii şi al straielor de om de rând, şi turna băutură în el până găsea acea faţă rară, scumpă la vedere. Până când el înceta să se mai zbată atât de aprig şi slăbea lumea din strânsoare. Până când îi dădea drumul. Când se întâmpla asta, ridurile din jurul ochilor lui Kell – care nu aveau nicio legătură cu vârsta, riduri pe care le avusese de la vârsta de cinci ani – se mai estompau, iar el zâmbea, râdea, iar Rhy se mira de acea variantă a fratelui său şi deplângea faptul că ieşea atât de greu la iveală.

Dar în clipa aceea, pe acoperiş, faţa aceea strălucea cu toată puterea.

Sticla din mâna lui Rhy era de multă vreme goală, iar în a lui Kell mai pleoscăia doar un deget de băutură şi, deşi durerea-i izbise mereu mai tare decât plăcerea, băuseră destul încât ameţeala unuia să fie resimţită şi de celălalt. Ochiul albastru al lui Kell lucea, iar cu mâna liberă făcea gesturi largi, în timp ce povestea o întâmplare ce-o privea pe Lila Bard şi-o corabie furată care se dovedise a nu transporta decât găini. Era şi mai haios că, în arnesiană, cuvântul „găini” – *corsa* – semăna foarte mult cu „săbii” – *orsa*: singurul motiv pentru care Bard îşi dorise de la bun început să urce la bordul corabiei.

— S-o fi văzut ce mutră a făcut! a spus Kell.

S-a îndreptat uşor, punându-şi în glas o notă tăioasă, ca a Lilei.

— Şi ce pana mea să fac eu cu astea?

Kell a clătinat din cap, aducându-şi aminte.

— Vasry a vrut să le dea drumul. A şi deschis o ladă, a vrut să le uşuiască peste margine, dar şi-a dat seama că…

— Găinile nu pot să zboare, a spus Rhy.

— Nu, nu pot, a răspuns Kell.

S-au privit în ochi, apoi au izbucnit în hohote de râs. După o clipă, Rhy a spus: — E limpede că-ţi prieşte viaţa de pirat!

Kell a ridicat dintr-o sprânceană.

— Te rog frumos, a spus el, prefăcându-se jignit, eu sunt *corsar*, şi-l imita atât de desăvârşit pe Alucard, de la rânjetul din colţul gurii la ridicarea bărbiei şi tonul vocii, încât Rhy şi-a pierdut ultima rămăşiţă de stăpânire de sine, şi-a dat capul pe spate şi a râs, apoi s-a lăsat pe spate, iar cerul nopţii-i apărea şi-i dispărea din ochi.

— Mă rostogolesc şi cad de pe corabie! a spus el, cu răsuflarea întretăiată.

— Te prind eu! a răspuns Kell, fără să şovăie măcar o clipă.

Lui Rhy i-a pierit râsul.

— Ştiu.

Kell s-a întins lângă el, privind în sus. Liniştea s-a lăsat din nou asupra lor, însă era ca un cearşaf din mătase într-o noapte de vară, răcoroasă şi binevenită. Iar în timp ce inima-i încetinea în piept, Rhy şi-a dat seama că era fericit. Pentru o clipă, zgomotul fericirii a răsunat cel mai puternic. Apoi însă, vinovăţia a dat năvală peste el. Cum putea el să fie fericit, când imperiul stătea pe muchie de cuţit, iar spectrul violenţei atârna deasupra capului său? Cum, când părinţii lui nu mai erau, iar fratele lui era frânt? Apoi, chiar în urma vinovăţiei… teama.

Teama, nu pentru viaţa lui – era un lucru abstract, cum moartea-i era imposibilă, iar durerea suportabilă –, ci pentru vieţile celor dragi. Teama că el nu le putea adăposti flăcările aşa cum Kell o adăpostise pe-a lui. Teama care-i bătea în piept, i se încolăcea în jurul inimii şi al plămânilor, până când nu mai putea respira. Teama care se hrănea cu fericirea lui, devenind tot mai puternică din pricina ei. Iar acolo erau nebunia, cruzimea, în faptul că viaţa era plăpândă, iar el avea atât de multe de iubit şi-şi petrecea tot timpul jelindu-şi pierderea înainte ca ea să aibă loc.

— Iubirea şi pierderea, a murmurat el.

— Sunt precum corabia şi marea, a încheiat Kell.

Era una dintre zicalele favorite ale lui Tieren. Gândul la *Aven Essen* i-a pricinuit lui Kell o usturime în ochi.

Deasupra lor, luna era aproape plină, iar când vederea i s-a înceţoşat, i s-a părut că semăna cu unul dintre lampioanele din hârtie cărora le dădeau drumul de *Sel Fera Noche.*

Rhy a zâmbit.

— Îţi mai aduci aminte când am cărat toate lampioanele-alea aici…

Kell aprinsese fitilurile, Rhy le dăduse drumul, iar împreună urmăriseră lampioanele plutind ca nişte stele nou-născute.

Lângă el, Kell s-a ridicat cu o smucitură în capul oaselor.

— *Sanct!* a şuierat el. Prost mai sunt!

— Hm? a întrebat Rhy, somnoros.

— Le-am văzut. În cala corabiei. Le-am văzut şi să mor dacă mai ţineam minte la ce folosesc!

— Habar nu am despre ce vorbeşti acolo, a spus Rhy, căruia vinul îi apăsa membrele cu o greutate plăcută.

Voia să păstreze acel simţământ, însă pe fruntea lui Kell apăruse din nou o încreţitură, iar el părea deodată dureros de treaz.

— Am dat un raid pe-un vas veskan de contrabandă. Aveau arme şi sticle de tark…

— Ce-mi mai place tarkul!

— …şi-o ladă de lampioane albe, precum cele pe care le folosim în Noaptea cea Lungă şi Întunecată.

Kell şi-a lăsat capul în mâini.

— Trebuia să-mi fi dat prin cap să iau unul, dar am fost atacaţi prin surprindere!

— Şi e atât de ciudat? a întrebat Rhy. Contrabandiştii fac negoţ cu ce-apucă să vândă, iar lampioanele sunt întotdeauna căutate. Şi oricum, o să caute în fiecare ladă când andochează pentru festival.

Kell l-a privit cu groază.

— Doar n-ai de gând să sărbătoreşti anul ăsta!

Rhy l-a privit şi el ţintă.

— Bineînţeles că am de gând, a spus el, vrând să se apere.

— Eşti pe picior de război cu Veskul, iar un grup de răzvrătiţi fără chip complotează să te înlăture de la putere.

— Pe bune? a întrebat Rhy, ridicându-se în capul oaselor. Habar n-aveam…

— Şi vrei să le dai prilejul numai bun, într-o noapte în care oraşul e ticsit de străini şi de magie, iar tu eşti în văzul tuturor.

— Trebuie s-o fac!

— Nu fi netot! s-a răstit Kell. N-ai destule gărzi şi, chiar dacă ai avea, n-ai avea cum să prezici dincotro te atacă…

— Kell, a spus el, iar numele lui a spintecat văzduhul. Trebuie s-o fac.

Nu şi-a privit fratele în timp ce rostea cuvintele, însă simţea greutatea privirii lui. A trecut o clipă prelungă. Apoi el a răsuflat cu putere.

— Spune-mi că n-ai de gând să te foloseşti de asta ca să scoţi Mâna din ascunzătoare.

Rhy a rostogolit sticla goală de vin între palme.

— Bine, n-am s-o fac.

N-a spus că-i trecuse prin minte, n-a spus că-şi petrecuse ultimele câteva luni din viaţă drept prizonier în propriul palat, închis de ameninţările şi de temerile altora, n-a spus că se săturase să se simtă îngrozit şi neputincios.

— Trei sute de ani, a spus el, în schimb. În iarna asta se împlinesc trei sute de ani de când întunericul a fost înfrânt. De familia mea. De familia Maresh.

L-a privit pe Kell în ochi.

— Cum o să apară în ochii lumii dacă *nu* o să ţin sărbătoarea?

Kell şi-a încleştat maxilarul, dar n-a spus nimic.

Rhy şi-a îndreptat privirea spre oraşul ce se întindea afară, scăldat în stacojiu, cu clădirile sclipind în întuneric ca nişte bijuterii.

— Sunt regele, a spus el încet. Mereu se va găsi cineva care să încerce să mă omoare. Bineînţeles, ştiu că nu eu sunt de vină – sunt doar o coroană, un nume, o manta pe-un jilţ arătos. Dar recunosc, mi-e greu să n-o iau personal. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Umbrele.

Umbrele – nu era un nume din cale-afară de inventiv pentru o rebeliune, dar, la urma urmei, nici Mâna nu suna mai bine. El avea doisprezece ani când Umbrele îl răpiseră de pe domeniul palatului şi-l lăsaseră să moară sângerând pe fundul unei bărci. Aşa s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi găsit Kell – care, desigur, îl găsise.

— Nici măcar nu ştiu de ce-au făcut-o.

— Cred că din pricina taxelor, a spus Kell, sorbindu-şi vinul.

Rhy a oftat.

— Ce cumplit de banal!

Dar atunci, oare ce împinsese Mâna să atace?

— Ştii, m-am tot întrebat dacă s-ar putea să fie ei. Umbrele, cu alt nume.

— Nu se poate, a spus Kell băţos.

— De unde ştii?

— Pentru că i-am ucis pe toţi.

Rhy n-a spus nimic. Nu ştiuse. Dar bănuise. Nu pentru că Umbrele dispăruseră deodată, deşi aşa se întâmplase. Nu, fusese o clipă în noaptea de

după atac. Se trezise în siguranţă înăuntrul palatului, tremurând de frică în urma atacului, şi plecase în căutarea lui Kell. Se furişase prin pasajul secret ce le unea camerele, se aşteptase să-şi vadă fratele în pat. În schimb, îl găsise stând în cada placată cu aramă, cu capul pe spate, sprijinit de margine. Hainele-i zăceau îngrămădite pe podea, iar singura lumină era strălucirea stacojie a râului Isle. Iar în lumina aceea, îi era greu să-şi dea seama, însă Rhy jura că apa din cadă era roşie.

Fratele lui nu-l auzise, iar Rhy se furişase înapoi pe holul ascuns şi în pat. În clipa aceea, glasul lui Kell l-a târât din nou pe acoperiş.

— Mai sunt câteva săptămâni până la Noaptea cea Lungă şi Întunecată, a spus el, golind sticla. Dacă tot vrei să sărbătorim, ar fi bine să găsim Mâna.

Rhy a întins brusc mâna, făcând un gest spre oraşul nemărginit şi spre miile de oameni ce-i umpleau clădirile şi străzile.

— Cât de greu ar putea să fie?

Paşii le răsunau pe trepte.

— Mă gândesc că nu poţi să le spui tuturor cetăţenilor să se dezbrace, a cugetat Lila, ca să-i cauţi pe piele de însemne.

Gărzile au făcut plecăciuni în timp ce ea şi Alucard treceau pe lângă ele. Nu la fel de adânc cum se plecau în faţa lui Kell, după cum a băgat ea de seamă, dar măcar nu scosese nimeni arma la ea.

— Şi să-i împing pe alţi o sută spre cauza lor? a întrebat Alucard, clătinând din cap. N-aş prea crede!

— Au un conducător, a spus ea. Trebuie să aibă. Tuturor braţelor le trebuie mâini, iar tuturor mâinilor le trebuie un cap. N-ai nicio bănuială?

— Am multe, dar sunt doar bănuieli.

— Vrei să-mi împărtăşeşti cea mai tare idee?

— Că oricât ar zice altfel, nu sunt câtuşi de puţin arnesieni.

Paşii Lilei n-au încetinit. Bineînţeles, îi trecuse deja prin cap.

— Crezi că primesc bani din partea unei puteri străine.

— Cel mai bun război e acela în care duşmanul tău luptă cu sine însuşi.

S-au îndreptat în tăcere spre baza treptelor. Acolo, Lila s-a întors spre el.

— Nu face Mâna să pară mai mult decât e! Tot din trupuri e alcătuită, iar trupurile pot fi găsite. Pot fi oprite.

Alucard a scos un mormăit, căzut pe gânduri. În lumina aceea, nu părea doar obosit – părea bolnav. Secătuit de vlagă. Întins mult peste puterile lui, pe cale să se rupă, precum coarda unui arc.

— Dacă te mai încordezi puţin, plesneşti! a spus ea. Când ai dormit ultima oară?

— În ultima vreme, mi-a fost greu să mă odihnesc.

I-a arătat dinţii, mai mult strâmbându-se decât zâmbind.

— Nu pot să-mi dau seama de ce.

Lila a fluturat din degete şi a simţit oţelul rece al unei săbii alunecându-i în palmă.

— Aş putea să încerc să te omor, dac-ai vrea.

Alucard a reuşit să scoată un hohot de râs speriat, abia auzit.

— Şi cam cum m-ar ajuta asta?

Ea a ridicat din umeri.

— Ţi-ar pune sângele în mişcare. Cât timp a trecut de când ai avut parte de-o luptă ca lumea?

— Mă antrenez zilnic cu soldaţii, a spus el, simţindu-se oarecum jignit. Şi dacă *asta* e singura cale de-a te relaxa înainte de culcare, îl compătimesc pe Kell.

El a pornit din nou pe hol, iar Lila a luat-o pe urmele lui şi cuţitul i-a dispărut din nou în mânecă.

— Presupun că sunt şi alte căi de a-ţi consuma energia!

Alucard a ridicat dintr-o sprânceană.

— Îmi faci o ofertă?

— Din păcate, nu-mi doresc să mă culc cu tine. Dar sunt sigură că regele ţi-ar face bucuros pe plac, dacă…

Chiar atunci, o siluetă mică a zbughit-o de sub un scaun şi li s-a pus în cale. Dintre toate făpturile Pământului, era tocmai un iepure. Cu urechile pleoştite, cu blana cu o nuanţă aurie, cu ochii mari şi negri şi cu boticul fremătând.

— Pare-se c-a scăpat cina din bucătărie, a spus ea, dar Alucard n-a făcut decât să ofteze şi să ia animăluţul pe sus sub un braţ.

— Miros îl cheamă, a spus el pe un ton sumbru. Şi unde-i un animăluţ, acolo-i şi…

Ca la un semn, o copilă a cotit ţopăind şi cântând un cântec de leagăn.

Uşor, uşor, şerpişor, cânta ea, dansând printre liniile modelului de pe covorul bogat din hol. *Taci, taci, latră un căţeluş! Grijă, toarce-un pisoiaş, şi-apoi sare-aşa!*

Spunând aceasta, a sărit cât a putut de departe, aterizând ghemuită pe unul dintre cercurile aurii de pe covor. Chiar în faţa lor.

Ren crescuse de când o văzuse Lila ultima oară, se preschimbase dintr-un bebeluş nesigur pe picioare într-o fetiţă mică de statură, cu o bărbie ascuţită şi o claie de bucle negre. Poate, după cum gândea Lila, copila n-avea să-şi aducă aminte de ea. La urma urmei, un an era mult timp când aveai doar patru ani. Dar Ren şi-a îndreptat spatele, şi-a ridicat privirea spre ea, iar bucuria i-a înflorit pe chip.

— Bună, Delilah Bard!

— Bună, Ren Maresh, a răspuns ea sec.

Lilei nu-i plăceau copiii şi se hotărâse cu mult timp înainte că nici cu fiica lui Rhy n-avea să fie altfel. N-avea să o cocoloşească pe fată, nici să se gudure pe lângă ea, n-avea să folosească diminutive, să-şi îndulcească vocea şi să ţină seama de fiecare toană a copilei ăleia. Din nefericire, Ren Maresh nu doar c-o *plăcea* pe Lila – o adora şi nimic din ceea ce făcea Lila nu părea a-i lua bucuria. Copila era mereu al naibii de bucuroasă s-o vadă.

— Am mai vorbit despre asta, Ren, a spus Alucard, întinzându-i iepurele. Du-l de-aici.

Ren şi-a luat animalul de companie, apoi s-a întors şi l-a pus numaidecât jos, cu faţa în cealaltă parte, privindu-l cum ţopăia pe hol. Alucard a dat capul pe spate şi a oftat, scoţând sunetul de îndelungă suferinţă al părintelui care nu se mai sinchisea.

Şi pisica Esa intrase la un moment dat în hol, iar acum stătea pe o pernă, dând din coada albă în vreme ce iepurele trecea pe lângă ea, ţintuind cu ochii de culoarea levănţicii căpitanul care-i uzurpase corabia. Lila privea şi ea ţintă spre pisică, până când o voce mică i-a cântat din nou numele.

— Delilaaah! a spus Ren, chemând-o la ea.

Lila a oftat şi a îngenuncheat astfel încât să ajungă ochi în ochi cu fetiţa. Ochii aceia, la fel ca ai lui Rhy, aruncau flăcări aurii de după aura lor din gene negre. Ren o privea ţintă, aşteptând pur şi simplu. Lila şi-a pierdut răbdarea.

Ren s-a aplecat spre ea, şi-a făcut mâinile căuş şi i-a şoptit la ureche: — Fă trucul.

Lila a arcuit o sprânceană. Asta era problema cu copiii. Dacă făceai un lucru o dată, trebuia să fii dornic să-l faci din nou. Şi din nou. Şi din nou.

— Te rog, a adăugat prinţesa.

Lila şi-a încrucişat braţele.

— Ce-mi dai?

— Hai, măi, Bard! a certat-o Alucard.

— Ce-i? a spus ea, în timp ce fetiţa-şi netezea buzunarele pijamalei. Nimic nu-i pe degeaba. Iar fiică-ta e o hrăpăreaţă mică.

Bineînţeles, Ren a băgat o mânuţă adânc într-un buzunar şi a scos un lin, un cercel cu rubin, o figurină care reprezenta un soldat din garda palatului şi o singură pană neagră. Lila i-a cercetat prada în timp ce o femeie care începea să încărunţească a apărut cu iepurele sub braţ.

— Aici erai, a spus ea către Ren.

I-a aruncat o privire fugară lui Alucard, parcă vrând să-i ceară scuze.

— O clipă m-am întors cu spatele!

Înainta, cu braţul liber întins, de parc-ar fi vrut să o ia şi pe copilă pe sus, la fel cum făcuse cu iepurele.

Dar Lila i-a întins mâna.

— Stai aşa! Tocmai făceam un târg.

A cercetat conţinutul buzunarelor copilei.

— Care-ţi place cel mai mult?

Ren a arătat spre pana de culoarea onixului.

— A căzut, a lămurit-o ea pe un ton foarte serios, ca nu cumva să creadă cineva că pusese mâna pe ea prin mijloace mai necurate.

Lila a luat pana şi a strecurat-o în haină.

Apoi a privit în jur, căutând o vază cu flori, un urcior sau orice altă sursă de apă. Cum n-a găsit niciuna, şi-a îndreptat atenţia spre mâinile lui Alucard. Ea-şi lăsase paharul de vin în urmă, dar el şi-l adusese pe-al lui, umplându-l în drum spre ieşire. O duşcă zdravănă încă pleoscăia în pahar.

— Îmi dai voie? a întrebat ea, iar până să apuce el să spună „Nu”, conţinutul se ridica deja în aer, o panglică lichidă din vin argintiu care i se încolăcea în jurul palmei.

A zvâcnit, a tresărit şi s-a preschimbat într-un iepure. Ren a privit ţintă în sus, încântată, iar Lila i-a aruncat o privire fugară lui Alucard, doar ca să vadă o tristeţe ciudată străbătându-i chipul, privirea pierdută a cuiva afundat într-o amintire. Dar apoi a clipit, a privit spre ea, iar expresia a dispărut.

Copila a bătut din palme, încântată, şi a întins mâinile spre silueta apoasă, dar aceasta s-a îndepărtat cu un salt, scăpând din mâna dreaptă a Lilei în stânga, cu câţiva stropi rătăciţi de vin picurând pe covor în urma ei. Era greu să dai formă unui element şi era şi mai greu să îl faci să se mişte astfel, să semene câtuşi de puţin cu o vietate.

— Ştii, a spus ea, în timp ce iepurele sărea în aer peste capul ei, am învăţat trucul ăsta de la Alucard.

Cu şapte ani înainte, în măruntaiele *Baronului*, pe vremea când încă era *Turla*, iar el era căpitanul, Alucard Emery fusese de acord să o înveţe magie. O învăţase să-şi concentreze mintea, să-şi agaţe voinţa de cuvinte.

Tigru, tigru, foc ce baţi.

Bineînţeles, el ştiuse pe-atunci ceea ce Lila doar bănuise – că avea mai mult decât carne, sânge şi tupeu, că ochiul ei lipsă ascundea mai multe. Avea ciudatul dar al vederii, văzuse argintul din aerul din jurul ei când se întâlniseră, fire ce străluceau de magie *Antari*. Dar o învăţase. Cum să ţină un element în mână. Cum să-l stăpânească. Cum să-l facă să fie al ei.

Ren a făcut ochii mari, iar atenţia i s-a îndreptat dinspre iepurele apos spre tatăl ei.

— De la Luca?

— Da, de la Luca, a spus Lila, mutând animalul dintr-o mână în cealaltă, ca pe-o piatră fierbinte. Şi poate face trucul ăsta *ori de câte ori vrei tu.*

Alucard i-a aruncat o privire Lilei peste umărul fiicei lui.

— *Mulţumesc,* a spus el pe muteşte, vădit iritat, dar ea n-a făcut decât să ridice din umeri.

Aşa-i trebuia, dacă avea copil. Ar fi putut să se oprească acolo, ar fi trebuit să se oprească acolo, să-i dea trucul pe mână şi să scape de atenţia lui Ren.

Dar, dintr-o pricină necunoscută, n-a făcut-o.

Dintr-o pricină necunoscută, a îngenuncheat, astfel încât ele să fie din nou ochi în ochi, şi şi-a făcut mâna căuş sub magie. Degetele Lilei au zvâcnit, iar iepurele a îngheţat în aer, cu cristale de chiciură întinzându-i-se pe pielea argintie. A căzut în palma ei, care-l aştepta. Dar nu terminase.

— Ştii, a spus ea, coborând vocea la o şoaptă complice, Luca poate face o grămadă de lucruri. Dar nu poate face asta.

A strâns şi mai tare; nu destul încât să spargă micuţa sculptură, ci doar cât să se înţepe la deget în vârful îngheţat al urechii iepurelui. A şoptit: *As staro!*, iar animalul din mâna ei s-a preschimbat din gheaţă în piatră şlefuită.

Ren a făcut ochii mari, iar pe figură i s-a întipărit un zâmbet plutitor, în timp ce cuiva i se tăia răsuflarea.

— *Mas aven,* a spus doica, lăsându-i iepurele viu în braţe şi făcând o plecăciune când şi-a dat seama ce făcuse Lila.

Ce *era* Lila. Expresia de pe faţa doicii nu era una de teamă, ci una de uluire. Era limpede că făcea parte dintre oamenii care credeau că *Antari*

erau mai mult decât nişte magicieni pricepuţi; erau adevărate avataruri ale magiei. Aleşi. Binecuvântaţi.

Lila ştia că lui Kell nu-i plăceau deloc asemenea demonstraţii de veneraţie, că i se ridica toată carnea pe el când le vedea, dar ei i se părea frumos, din când în când, să fie văzută ca superioară, nu ca inferioară. Într-o altă Londră, s-ar fi putut ca femeia să-şi facă semnul crucii. Acolo, şi-a dus mâna la buze, şoptind ceva cu buzele lipite de vârfurile degetelor.

— Sasha, a spus Alucard cu blândeţe. Eşti drăguţă să…

Doica şi-a venit în fire.

— Aşa, a spus ea. Desigur.

Lila a pus figurina în mâinile întinse ale lui Ren, iar Sasha a înaintat în grabă şi a ridicat-o pe fetiţă în braţe. A atins iepurele de piatră, trecându-i cu pioşenie degetul peste spinare.

— Aşa, a spus ea din nou. Mama o să vrea să-ţi spună noapte bună.

— Şi-acum ies din scenă, a spus Lila, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre uşile palatului. Noapte bună, prinţesă!

— Noapte bună! i-a strigat Ren drept răspuns în timp ce Sasha o ducea la culcare.

— În faţa mea n-a făcut niciodată o plecăciune atât de adâncă, a cugetat Alucard cu voce tare, în timp ce-o lua pe urmele Lilei spre uşi.

Acolo-i aşteptau două gărzi. Fiecare şi-a pus mâinile pe lemnul uşii, iar Lila a auzit zumzetul vrăjilor trezindu-se la viaţă, zăvoarele trăgându-se adânc înăuntrul lemnului. Apoi uşile s-au deschis, iar aerul rece a năvălit în încăpere. Ea a ieşit, apoi a privit în urmă, văzându-l pe Alucard încadrat de lumina aurie din hol.

— Ai putea să mi te-alături la un pahar, a spus ea, ştiind răspunsul dinainte ca el să clatine din cap.

Lila a plescăit din limbă.

— Tare plicticos mai eşti de când eşti tată!

El nici măcar nu s-a prefăcut rănit. Privirea lui a trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre oraşul în mrejele nopţii.

— Eşti binevenită să iei o trăsură!

Lila a pufnit.

— Câtă mărinimie! Iau şi-un braţ de gărzi şi un trâmbiţaş, a spus ea, desfăcând braţele. La urma urmei, de ce să te-ascunzi, când poţi să sari în ochi?

El a rânjit strâmb.

— În atâtea belele te bagi, că uneori uit că nu-ţi place să fii observată!

Ea şi-a lăsat braţele să cadă pe lângă corp.

— E greu să buzunăreşti pe careva când se holbează deja la mâinile tale.

A zâmbit în timp ce rostea cuvintele, dar Alucard a prins înţelesul. Dispoziţia i-a devenit mai sumbră.

— Ai grijă.

— Mereu am grijă.

Dar în timp ce cobora cu paşi mari treptele palatului, s-a trezit fredonând cântecelul lui Ren.

Grijă, toarce-un pisoiaş

Şi-apoi sare-aşa!

5

Rhy şi-a atârnat coroana de-o creangă de măr.

Strălucirea minunată a vinului argintiu mai scăzuse, lăsând în urmă o culoare străvezie, ca de vată. Avea destulă minte în cap încât să nu bea în halul ăla; mereu devenea din vesel posac. În chip ciudat, Kell era de-a-ndoaselea. Se dusese în iatacurile lui cântând un cântec marinăresc. Şi Rhy ar fi trebuit să se ducă la culcare, dar patul lui era gol, în afară de tonicul de adormit care-l aştepta pe masă, şi ştia ce-avea să se întâmple când îl bea. Ştia cum avea să pună drogul stăpânire pe el, acoperindu-l nu ca o pătură, ci mai degrabă ca nişte mâini care-l ţineau în loc până când membrele i se îngreunau şi înceta să se mai zbată. Iar dimineaţă, Rhy avea să simtă în gură un gust de zahăr stătut şi n-avea să mai scape de simţământul că uitase ceva, chiar dacă nu uita decât un vis.

Ştia şi nu era pregătit, aşa că-şi luase coroana de pe pat şi mersese mai departe, cu picioarele purtându-l dincolo de iatacurile lui, în jos pe trepte, apoi în curtea palatului.

Gărzile se înşiraseră în spatele lui, tulburându-se ca praful. Dar la uşi, le-a făcut semn să rămână.

— Majestate! au spus ei.

— Nu sunteţi în siguranţă! au spus ei.

— Curtea e dincolo de peceţile palatului, au spus ei, de parcă el n-ar fi ştiut.

Ştia – doar că nu-i *păsa*. Regina n-avea decât să se burzuluiască. Iubitul lui n-avea decât să-l certe. Nu avea nevoie să fie apărat. Era cel mai sigur om din lume. Era Regele de Neucis.

Şi voia să fie singur.

Aşa că le-a poruncit să stea locului, iar ei l-au ascultat, au rămas pe loc, ca ţintuiţi de lumina din pragul uşii, de parcă pecetea ar fi fost o cuşcă, iar Rhy, o dată-n viaţă, singurul eliberat.

Se plimba printre copacii din livada regală şi a atins un măr, să vadă dacă avea să cadă. Dar fructul nu era pregătit. Se agăţa de crengi, cu coaja abia începând să devină roz.

— Răbdarea, spunea Tieren. Răbdarea le face dulci.

Rhy a închis ochii şi nu mai era toamnă, ci primăvară, şi nu mai era singur, pentru că *Aven Essen* mergea alături de el. Tieren îşi târşâia

picioarele, chiar şi în amintire, de parcă roba albă ar fi cântărit mai mult decât el.

Moartea se îndrepta încet, dar sigur spre el, uscându-l pe bătrânul preot pe zi ce trecea. Când vorbea, avea un glas subţire, ca vântul printre trestii.

— Unii oameni au o pricepere anume în a-şi ascunde gândurile, Rhy Maresh. Tu n-o ai.

Râsul lui era uşor ca o şoaptă, ca o pală de aer. Numai ochii lui albaştri îşi păstrau agerimea.

— Le văd cum îţi atârnă ca norii deasupra capului.

Rhy a încercat să vorbească, dar a descoperit că i se punea un nod în gât. Şi-a ferit privirea.

O clipă mai târziu, Tieren s-a oprit din mers şi s-a sprijinit cu mâna de un copac, cu oboseala vădită în fiecare rid de pe chipul lui.

— Vrei să stai jos? a întrebat Rhy, însă *Aven Essen* i-a nesocotit oferta.

— Mă tem că, dacă stau, nu mă mai ridic. Văzându-i privirea îngrozită, a izbucnit în râsul lui şoptit: Vorbesc de picioare, nu de viaţă, Rhy. Îmi înţepenesc încheieturile.

Au mers mai departe, iar Tieren a spus:

— Moartea nu-i un cuvânt de ocară.

Şi totuşi, era destul de grea încât să-i oprească picioarele regelui, încât să-l ţintuiască pe cărare. A înghiţit în sec şi a privit în sus. Primii muguri verzi se răspândeau prin copaci, iar lui i se părea nedrept ca Tieren să se ofilească în vreme ce restul lumii începea să înflorească.

— Ţi-e teamă? a întrebat Rhy.

— Teamă? i-a ţinut isonul Tieren. Nu. Presupun că sunt *trist* că totul se va termina. Şi sunt atâtea de care-mi va fi dor…

Şi doar pentru o clipă, Rhy l-a văzut pe bătrân înghiţind în sec, i-a văzut ochii umplându-se de lacrimi înainte de-a vorbi mai departe:

— …dar toate lucrurile se sfârşesc. Aşa e-n firea lumii. Moartea e esenţială. E o predare. Şi recunosc, abia aştept odihna.

— Odihna, a repetat Rhy. Asta-i tot?

— Noi suntem împrumutaţi, a spus preotul. Trupurile ne putrezesc, iar esenţa – ei bine, magia este râul care pe toate le udă. Îşi potriveşte paşii cu viaţa, iar moartea o cheamă înapoi, şi-astfel cursul pare-a creşte şi-a scădea, deşi de fapt nu pierde nici măcar o picătură.

— Şi cu minţile noastre cum rămâne? a stăruit Rhy. Cu amintirile noastre. Cum rămâne cu *noi?*

— Suntem doar o clipă, Majestate. Iar clipele trec.

Nu-i era destul. Nu după tot ce văzuse. Nu după câţi oameni pierduse.

— Deci în moarte încetăm să existăm şi gata? Venim, plecăm şi nu mai suntem nimic?

Rhy îşi auzea glasul ridicându-se, dar Tieren n-a făcut decât să ofteze. De-a lungul anilor, oftatul acela devenise o limbă de sine stătătoare, iar Rhy o vorbea cursiv. O singură răsuflare putea însemna exasperare, oboseală, răbdare nemărginită. Acel oftat avea câte ceva din toate trei.

— Doar pentru că nu mergem mai departe, a spus preotul, nu înseamnă că n-am existat. Trăim o viaţă, lăsăm o moştenire. Dar râul curge într-un singur sens şi ne lăsăm purtaţi de el.

Rhy a clătinat din cap.

— Dac-ar fi adevărat, eu n-aş fi aici. Tu uiţi că eu am *murit*, a spus el.

N-a spus că în perioada scurtă, dar compactă, în care fusese mort nu simţise nimic.

— Am murit, şi tu spui că ăsta ar fi trebuit să-mi fie sfârşitul, dar m-am întors. Ceea ce înseamnă că încă existam. Nu încetasem să exist.

— Moartea ta a fost scurtă, a îndrăznit preotul. Poate că încă nu te duseseşi de tot. La urma urmei, e o vreme când flacăra s-a stins, dar vatra încă nu e rece.

Rhy a ridicat mâinile.

— Vorbeşti de parcă n-ai şti!

Tieren a oftat, iar de data aceasta, i s-a auzit nerăbdarea în glas.

— Niciodată nu m-am pretins *înţelept.* Ci doar bătrân. Aşa că nu, nu *ştiu.* Dar *cred.* Cred că nu mergem mai departe, oricât ar fi de frumos să fie aşa. Cred că, dacă trăim, trăim prin cei dragi.

Lăsase un cuvânt nerostit.

Numai.

Dar dacă dincolo de întuneric nu era nimic, atunci cum rămânea cu mama şi tatăl lui? Rhy nici nu putea rosti cuvintele. Cum rămânea cu Tieren însuşi? Cu cei pe care-i pierduse şi cu cei pe care avea să-i mai piardă? Alucard, Nadiya şi Ren? Ce-avea să se aleagă de tot ce văzuseră, simţiseră, cunoscuseră şi iubiseră? Cum le putea purta inimile în inima lui, când ştia că avea să le uite sunetul vocilor, greutatea mâinilor? Iar într-o bună zi, când Kell avea să moară, şi-avea să moară şi el, ce se întâmpla? După tot ce-i legase, n-avea să mai existe nicio legătură în afara întunericului?

Acelea erau temerile cu care urca în pat în fiecare noapte, iar Tieren l-a

privit, de parcă fiecare dintre temerile acelea ar fi fost scrisă pe-un nor de deasupra capului lui.

— Iubirea şi pierderea, a recitat preotul muribund.

Dar Rhy s-a întors spre el.

— N-am pierdut destul? s-a răstit el.

Tieren a privit în urmă, cu o tristeţe blândă în ochi. Apoi s-a întors şi a întins mâna spre o creangă joasă, trecându-şi degetele peste mugur.

— Cât suntem de norocoşi, a spus el încet, că după fiecare iarnă suntem răsplătiţi cu o primăvară.

Rhy a deschis ochii.

În livadă se întunecase.

Tieren dispăruse.

Era din nou singur.

Şi totuşi, îl smulsese ceva din visare. Şi-a ţinut răsuflarea şi a ascultat, până când i-a auzit din nou.

Paşi.

Nu paşii grei ai cizmelor soldaţilor, ci unii uşori, precum o şoaptă, mângâierea pielii pe piatră. Cineva încerca să meargă în linişte. Mâna regelui s-a îndreptat uşor către buzunar şi a scos cuţitul mic pe care-l ţinea acolo, proaspăt vrăjit ca să lase pe cineva fără cunoştinţă. Nu trebuia decât să-i verse sângele.

Rhy s-a lipit cu spatele de cel mai apropiat copac şi a aşteptat, gata să-i înfigă cuţitul în coaste atacatorului, să taie iute şi adânc, a aşteptat ca paşii să se apropie, a aşteptat până când persoana s-a apropiat destul încât să-i audă răsuflarea, apoi a ocolit copacul, a lovit cu cuţitul…

Şi s-a oprit, cu tăişul la doi centimetri şi jumătate de roba albă a preotului. Pentru o secundă, chiar şi în clipa aceea, bătăile inimii i s-au iuţit, iar el a crezut că, dacă ridică privirea, o să vadă chipul lui Tieren.

Dar a făcut-o şi n-a văzut nici păr alb, nici ochi albaştri, nici zâmbet răbdător. Fuseseră înlocuite de-o piele netedă, de-un chip în formă de inimă şi de părul negru cu o uşoară cărare în V care se revărsa ca o pată de cerneală pe roba fără cusur.

A zecea *Aven Essen* îl privea cu hazul întipărindu-i-se precum chiciura pe figură. A aruncat o privire în jos, spre armă.

— Aşteptai pe altcineva?

— Ezril, a spus el, lăsând pumnalul să-i cadă din nou pe lângă corp. Ce cauţi aici?

Ea şi-a desfăcut braţele, cu mânecile albe fluturând.

— Eu sunt *Aven Essen.* Îţi cunosc inima, *mas res.* Simt când ţi se tulbură starea, precum se răceşte vântul.

A spus-o fără să-şi schimbe expresia, dar Rhy aflase, în ultimii trei ani, că, dacă Tieren fusese de-o sinceritate necruţătoare, Ezril spunea rareori ce-avea de gând. Şi bineînţeles, o clipă mai târziu, a făcut o grimasă şi un semn din cap spre palatul din urma lor.

— Un gardian a trimis după mine. Par să creadă că ţi s-a urât cu viaţa.

— Se poate să ţi se urască cu viaţa, a cugetat el cu voce tare, când ştii că nu poţi să mori?

Ei i-a pierit zâmbetul.

— Se poate, a spus ea, atunci când ţi se năzare să pui la încercare protecţia lor ori de câte ori ai prilejul.

Rhy a aruncat o privire sumbră în urmă, spre porţile palatului. Vedea siluetele gărzilor în lumină.

— N-ar fi trebuit să te cheme.

— Şi totuşi, au făcut-o. Şi sunt aici. Trează, gătită prună. Prefă-te şi tu măcar că ai nevoie de sfaturile mele.

Astfel, s-au plimbat împreună pe sub crengile copacilor, până când pâlcul de copaci a făcut loc aleii de piatră care împrejmuia curtea. La dreapta era palatul sclipitor. La stânga, râul Isle, care lucea. Iar alături de el era Ezril.

Ce înlocuitoare ciudată fusese tânăra *Aven Essen*.

Ezril avea părul ca pana corbului şi ochi căprui ce-şi schimbau nuanţa, de la pal la închis, în funcţie de cum înclina capul. Părea o copilă ce se juca de-a altcineva, îmbrăcându-i hainele. Avea o mină de ştrengăriţă. Avea o viclenie în glas care îşi avea locul mai degrabă în grădinile plăcerilor, nu în preoţie. Şi pe lângă asta, n-avea cum să fie cu mult mai tânără decât Kell.

— Eşti o preoteasă foarte tânără, spusese el, când ea intrase cu paşi mari în Sala Trandafirului.

Dar ea nu făcuse decât să ridice din umeri şi să-l privească în ochi.

— Sunteţi un rege foarte tânăr. Pesemne că n-au vrut să vă tot înlocuiască sfetnicii.

N-am pierdut destul?

Poate că era un dar de despărţire din partea lui Tieren.

Dacă era aşa, era unul binevenit. Căci, deşi inima lui Rhy avea să stea mereu în loc la vederea acelei robe albe şi mereu avea să existe o clipă în

care privea în sus şi tânjea să vadă chipul lui Tieren, n-ar fi putut îndura să vadă un chip asemănător ca înfăţişare şi ca vârstă cu al lui.

Ezril şi-a dat capul pe spate şi a oftat, zâmbind când răsuflarea i-a ieşit ca un fuior subţire.

— Anotimpul e-n schimbare, a spus ea. Frumoasă reamintire, nu-i aşa? Că totul se schimbă. La ce te gândeai până să te întrerup eu?

— La ce se întâmplă când murim.

— Ah.

Rhy se-aştepta ca ea să-i spună ceea ce-i spusese şi Tieren, să-i servească aceleaşi gogoşi cu pâraie, curenţi şi somn. În schimb, ea a spus:

— Tu vrei să ştii ce se întâmplă după moarte. Apoi, citindu-i surprinderea pe chip: A, ştiu ce-ar trebui să-ţi spun. Că trăim, murim şi gata. Asta te învaţă la Sanctuar, cel puţin, şi poate că ăsta e adevărul. Însă veskanii au preoţi care pretind că vorbesc limba morţilor, iar în Faro oamenii ridică altare celor pe care i-au pierdut. Lasă ofrande şi le cer sfaturi. Lasă farfurii în plus şi lasă uşile deschise, chiar şi iarna, ca morţii să-şi găsească adăpost.

S-a oprit din mers, cu roba albă aşezându-i-se pe trup în timp ce se întorcea cu faţa spre el.

— Cine poate spune ce-i adevăr şi ce-i superstiţie? Alegem poveştile care ne-aduc alinare. Crezi ce vrei.

— Tu ce crezi?

— Păi, Sanctuarul spune că…

— Nu asta te-am întrebat.

Gura lui Ezril a zvâcnit, într-un fel care i-a dat de înţeles că era limpede că ştia.

— Eu cred că sunt lucruri pe care le ştim şi lucruri pe care nu le ştim. Ştim că magia curge prin toate, că elementele pot fi mânuite şi preschimbate în vrăji. Ştim că lumea e călăuzită de o ordine naturală şi că are nevoie de echilibru. Dar dincolo de asta… A ridicat din umeri. Tu însuţi eşti dovada faptului că magia încă-şi păstrează taina. La urma urmei – i-a atins cu degetul partea din faţă a cămăşii, chiar deasupra inimii şi a vrăjii care-i lega viaţa de a lui Kell –, suntem învăţaţi că râul curge într-un singur sens, şi totuşi eşti aici.

Mâna i-a dispărut în robă.

— O frumoasă reamintire a faptului că nu facem decât să presupunem.

După aceea, s-au plimbat împreună prin livada scăldată în lumina lunii

până când norii din mintea lui Rhy s-au risipit şi, deşi n-o chemase pe Ezril, se bucura că aceasta venise.

6

Tes nu-şi aducea aminte când dormise ultima dată.

O durere de cap i se furişase în craniu la jumătatea primei nopţi, înteţită de chiflele dulci şi de ceaiul negru amar. Bubuia în ritmul pulsului ei, dar ei nu-i păsa. Se afundase în muncă.

În ziua următoare, a ţinut prăvălia închisă, fără să bage-n seamă ciocănitul câte unuia la uşă, zdrăngănitul clanţei, fără să ţină seama de foamea ce îi supsese coastele, de buclele ei încâlcite, nici măcar de Vares, până când chiar şi micul bufniţoi a încetat să mai clămpănească din cioc şi să mai dea din gheare ca să-i atragă atenţia. Rotea numai capul din când în când, cu ochii asimetrici făcuţi din pietricele urmărind-o când se ridica şi dădea târcoale piesei, cercetând-o din toate părţile.

— *Kers ten?* i-a şoptit ea obiectului stricat, în timp ce lucra. *Ce eşti tu?*

Părea să se străduiască să asambleze un puzzle fără a cunoaşte imaginea. La început, se străduia să găsească pur şi simplu piesele care veneau îmbinate, dar la un moment dat începea să se întrevadă imaginea care exista undeva între ce avea şi ce nu avea.

— *Kers ten?* a întrebat ea, iar cuvintele i-au devenit un fel de descântec.

La jumătatea celei de-a doua zile, văzuse cu coada ochiului forma, dacă nu vraja. Era un fel de cutie. Sau, cel puţin, era închisă într-una. Dar în timp ce-o făcea la loc, s-a aliniat şi magia, până când ea a reuşit să vadă locurile în care se încâlcise şi se rupsese şi cum le putea drege.

— *Kers ten?* a întrebat ea, iar şi iar.

Până când, în cele din urmă, munca ei i-a răspuns. I-a spus ce era. Ce trebuia să fie. Mâinile i s-au oprit în aer când a înţeles până la urmă. Un fir i s-a răsucit printre degete, aşteptând ca ea să ţească o vrajă cu el, dar Tes a rămas cu totul nemişcată şi doar ochii-i fugeau pe vrajă, citind-o iar şi iar, ca să fie sigură.

Şi a fost.

Nu era nici pe departe o cutie, deşi fusese făcută să semene cu una. Nu, aceea era o *uşă.*

Sau un *plăsmuitor* de uşi.

Pe scurt, era o scurtătură, menită să elimine distanţa, să îngăduie unui om să călătorească într-un spaţiu nemărginit dintr-un singur pas, fără a ţine seama de ziduri, de lacăte sau de loc. Ceea ce nu era interzis. Însă era

imposibil.

Sau, cel puţin, ar fi trebuit să fie.

Tes ştia că *Antari* erau în stare să facă asemenea uşi, ceea ce însemna că magia era acolo, *exista*, însă era un talent de care doar ei se puteau folosi. Acel dispozitiv lua puterea aceea şi o dădea oricui. Tes şi-a închipuit o vrajă care să dea tuturor puterea de-a vedea şi schimba firele puterii şi au trecut-o fiorii la gândul acesteia. Nu degeaba unele daruri erau rare.

Şi totuşi.

Cineva găsise o cale de-a lua cea mai rară magie din lume şi de-a o băga într-o cutie din lemn. O cutie care stătea, ca prinsă în chingi, pe masa ei. Iar Tes nu putea pleca de lângă ea, nu în clipa aceea. Inima i-a luat-o la goană, dar îşi stăpânea bine mâinile. Degetele i se mişcau cu iuţeală, zvâcnind ca peştii printre ultimele fire ale vrăjii, în timp ce ea împerechea şi dregea ultimele coarde, muncind din ce în ce mai repede până când a terminat.

Tes şi-a smuls farmocheanele de la ochi şi le-a aruncat deoparte, frecându-şi pielea încercănată din jurul ochilor în timp ce privea cu băgare de seamă dispozitivul. Părea atât de *obişnuit.* Sau aşa ar fi părut unei perechi de ochi obişnuiţi. Dar ei i se părea *de necrezut.* Era meşteşugit desăvârşit, nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată. Tes s-a ridicat de pe taburet, cu membrele ţepene şi îndurerate, cu trupul cerându-i hrană şi somn, dar trebuia să ştie dacă reuşise. Trebuia să ştie dacă *mergea.*

A luat cutia şi a dat ocol tejghelei, îngenunchind ca s-o pună cu grijă pe-o porţiune goală de podea. Asemenea vrăji aveau nevoie de un punct de pornire, însă poruncile de la început fuseseră stricate de tot, aşa că ea scrisese altele, în arnesiana comună, şi alesese nişte cuvinte simple:

Erro şi *Ferro.*

Deschide-te şi *Închide-te.*

Cuvântul îi stătea pe vârful limbii, devenind dintr-o clipă în alta tot mai greu, până când gura i s-a deschis, iar acesta a ieşit de la sine.

— *Erro*.

Cutia a fremătat, s-a opintit, iar pentru o clipă, Tes a crezut c-avea să se facă ţăndări, a crezut că făcuse vreo greşeală, că legase cum nu trebuia două fire dintre cele câteva sute de-acolo – dar apoi cutia s-a îndreptat spre interior, precum o răsuflare, iar vraja a pus stăpânire pe ea. Cutia s-a *desfăcut*, cu partea dinăuntru scăldată în lumină, cu fire ce ţâşneau din ea, depăşindu-i marginile din lemn, şi săreau în aer, alcătuind conturul unei uşi.

Aerul dinăuntru a fremătat şi s-a întunecat, până când prăvălia s-a făcut

nevăzută, înlocuită de-o perdea de umbră. Dincolo de voal, o scenă fremăta şi prindea contur, ca din eter. Conturul tulbure al unui drum nesfârşit. Nemişcat. Incolor. Încremenit.

Tes s-a ridicat şi a dat ocol uşii, aşteptând să iasă ceva. Dar n-a ieşit nimic. Ea a întins mâna şi a atins uşa cu degetele, lăsându-le să atârne deasupra întunericului. A simţit un curent. Un miros metalic, ca de sânge sau de rugină. Ger crâncen, cu chiciură.

— Ce ciudat, a spus ea şi pesemne că s-a aplecat în faţă în timp ce vorbea, pentru că a atins voalul cu degetele, iar acesta i s-a înfăşurat în jurul mâinii şi a târât-o pe uşă.

7

ALTUNDEVA

Tes s-a împleticit.

A întins mâna în faţă, brusc, încercând să se sprijine de masa despre care ştia că era în prăvălia lui Haskin, dar aceasta dispăruse. Dispăruse şi prăvălia.

Tes a reuşit, cu chiu, cu vai, să se ţină în echilibru, apoi a văzut că se afla pe strada din faţa prăvăliei. A ridicat privirea, aşteptându-se să vadă prăvăliile ce stăteau faţă-n faţă cu a ei, dar dispăruseră toate, înlocuite fiind de-o porţiune necunoscută de zid pal din piatră. A tremurat, băgând deodată de seamă cât era de frig, şi şi-a adus aminte de…

Uşă.

Tes s-a răsucit, temându-se că avea să dispară, dar încă era acolo, ca o bucată de sticlă subţire care stătea în picioare în mijlocul drumului. Prin cadrul uşii, de-abia zărea o umbră palidă a prăvăliei pe care-o lăsase în urmă. Cutia care nu era cutie stătea pe jos, în mijlocul pragului. Magia ei întindea o linie care-ardea pe margine. Tes a îngenuncheat şi a întins mâna să atingă cutia. A încercat s-o ridice, dar aceasta nu se clintea, ţintuită cum era de vraja care pornise. S-a ridicat din nou în picioare.

Unde era?

Era pe-o alee, pe care n-o recunoştea, deşi ştia toate intrările în *shal*. Privind în jur, Tes a observat nişte fire subţiri de magie care se împleteau în piatra din perete şi fremătau pe cerul de deasupra, dar lumina era altfel decât de obicei. În jurul ei se-auzea mereu un sunet, precum bătăile unei inimi, iar ei i-a luat o clipă să-şi dea seama ce era. O tobă.

Ea a înclinat capul, încercând să-şi dea seama dincotro venea sunetul. În dreapta ei, ceva s-a *mişcat.*

Tes s-a întors brusc şi a văzut o bătrână scoţând capul dintr-un alcov. Era îmbrăcată ciudat, în straturi de stofă zdrenţuită, suptă la faţă, cu pielea bătută de vreme plină de semne groase şi negre. Tatuaje. Vorbea cu un glas la fel de sec şi de plăpând precum hârtia. Îi punea o întrebare într-o limbă pe care Tes n-o cunoştea, lucru ciudat – în copilărie, tatăl ei o silise să înveţe toate dialectele ce se vorbeau în Arnes.

Tes a răspuns clătinând din cap, iar în timp ce femeia îşi târşâia

picioarele în faţă, ieşind la lumină, ea a dat înapoi. Firele magiei bătrânei atârnau în aerul care-o înconjura precum nişte rădăcini înnegrite, ofilite şi lipsite de lumină. Nu era un blestem, care otrăvea cursul puterii. Nu era niciun curs, nicio mişcare.

Magia era stricată.

Moartă.

Femeia a vorbit din nou în limba aceea ciudată, iar de data aceasta, privirea i-a fugit dinspre Tes spre pragul uşii – a văzut-o şi ea limpede – şi înapoi, iar mâna i s-a ridicat uşor, cu palma deschisă, cu degetele noduroase îndoindu-se spre voal. Orice-ar fi spus, nu mai era o întrebare. Terminaţiile cuvintelor erau seci, iar tonul i se ascuţea pe măsură ce începea să repete aceleaşi cuvinte, ca pe-o poruncă sau un blestem.

Apoi s-a năpustit înainte, prinzând deodată o iuţeală de fiară sălbatică, şi a apucat-o pe Tes de încheietura mâinii cu o mână bandajată, prinzând-o ca într-o menghină cu degetele-i tari şi reci ca fierul. Tes s-a desprins din strânsoarea ei şi a dat împleticindu-se înapoi, agăţându-şi călcâiul de cutie şi căzând din nou prin uşă în atelierul de reparaţii.

Cutia nu s-a clintit, dar imediat ce Tes a ajuns în locul pe care-l cunoştea, lumea de după perdea a dispărut după voalul ei, luând cu ea aleea ciudată şi femeia răvăşită. Şi totuşi, vocea ei răguşită încă se auzea, tot mai tare şi mai aproape, iar mintea lui Tes s-a prăvălit odată cu trupul ei, în timp ce mâna uscată, plină de tuş, pătrundea voalul, întinzându-se după ea.

— *Ferro!* a strigat Tes, iar uşa s-a lăsat în jos, cu iuţeala unei săbii în cădere.

Ceva a căzut odată cu ea, sărind pe podea până când s-a oprit la câţiva metri depărtare. Tes s-a furişat înainte, cu mâna pe jumătate întinsă, apoi a văzut ce anume era obiectul.

Un singur deget tatuat.

A ţipat şi a îndepărtat cu piciorul degetul retezat al femeii, privindu-l cum se rostogolea sub o masă. Tes s-a aşezat, răsuflând greoi preţ de câteva secunde, iar de pe buze i-au scăpat toate cuvintele urâte din toate limbile pe care le cunoştea. În cele din urmă, s-a potolit, îndreptându-şi atenţia spre locul în care invocase uşa.

Marginea înflăcărată a pragului a rămas în urmă, iar Tes a strâns ochii, crezând că era un ecou – vedea, uneori, după ce lucra prea mult, tentaculele magiei arzându-i pleoapele –, dar oricât de des ar fi clipit, liniile rămâneau în aer precum nişte cicatrici.

Privirea i-a coborât spre plăsmuitorul de uşi, care stătea, banal, închis, pe podea. Ceva nu mersese cum ar fi trebuit. Magia din dispozitiv era menită să facă scurtături, să elimine distanţa dintre două locuri – iar Tes şi-a dat seama unde greşise.

— Proasto, proasto, proasto! a şuierat ea cu voce tare.

O uşă era uşă doar dacă ducea undeva, şi de unde să fi ştiut unde să *meargă?* Ar fi trebuit să existe un punct terminus, o cheie, o bucată din dispozitiv care să marcheze destinaţia. Dar nu existase.

— Asta-i tot? întrebase ea, în timp ce bărbatul cu magia muribundă o privea ţintă şi-i spunea:

— Tot ce-ţi trebuie.

Tot ce-i trebuia, pesemne, ca să *repare* plăsmuitorul de uşi, dar nu şi ca să-l *folosească.*

Se înţelegea de la sine că el păstrase punctul de destinaţie – iar Tes, neînţelegând ce repara, nu se gândise să lase loc pentru el în atelierul ei sau să facă unul nou. Făcuse vraja la loc fără acea parte vitală, o dresese astfel încât, în loc să facă o uşă care ducea undeva în lumea aceea, făcuse una care-o despica de-a dreptul.

Într-o cu totul altă lume.

Tes şi-a înfipt degetele în păr, izbită de forţa greşelii ei.

Cunoştea, bineînţeles, istoria, deşi era destul de veche încât să fi prins deja gust de legendă.

În prăvălia tatălui ei fuseseră două desene, cu cele patru lumi reprezentate ca fiind cărţi îngrămădite una peste alta. În primul desen, cărţile ardeau, de parc-ar fi luat foc, iar cel de dedesubt era scăldat într-o lumină ce se întindea în sus, pe următoarea pagină, apoi pe următoarea, cu flacăra slăbind uşor pe măsură ce se întindea. În a doua imagine, cartea de jos era pârlită, neagră, iar lumina fusese înlocuită de trâmbe de fum. Un singur cuvânt era scris în cadrul de sub desene.

Nenorocire.

Când Tes era mică, îşi trecea degetele prin aer, deasupra desenelor, numărând unu, doi, trei, până la cartea care reprezenta lumea ei. Nu-şi bătuse niciodată prea mult capul cu celelalte trei. Ce rost avea, dacă tot nu avea să le vadă niciodată? Lumile pe care nu le puteai atinge deveneau lumi care nu existau altundeva decât în poveşti.

Dar Tes ştia – fusese cândva o vreme când oricine avea destulă magie putea păşi dintr-o lume în cealaltă. Fusese o vreme, dar trecuse, cu câteva

veacuri înainte, odată cu prăbuşirea Londrei Negre, cu lumile făcute bucăţi, cu uşile încuiate, ca să împiedice magia otrăvită să intre. După aceea, dacă nu erai *Antari* – şi până la naşterea lui Tes, rămăseseră deja atât de puţini –, nu aveai cum să te mişti prin lumile acelea diferite.

Până în clipa aceea.

Tes s-a îndreptat în grabă spre plăsmuitorul de uşi. Nemaifiind ţinut în loc de forţa vrăjii care pornise, nu cântărea mai mult decât ceea ce părea a fi: o cutiuţă din lemn. A dus-o la tejghea.

Uneori, Tes repara lucruri.

Din când în când, chiar le îmbunătăţea.

Dar ştia mai bine decât cei mai mulţi: ceea ce fusese reparat o dată putea fi stricat din nou.

— PARTEA A CINCEA —
REGINA, SFÂNTUL
ŞI SUNETUL TOBELOR

1

LONDRA ALBĂ

Tobele au început să bată în zori.

Du-dum. Du-dum. Du-dum, răsunau în aer, puternice şi statornice ca bătăile inimii, de parcă ar fi vrut să amintească întregului oraş că era *viu, viu, viu.* Sunetul se răspândea de la fiecare dintre cele nouă ziduri ale oraşului, care se întindeau ca nişte artere pe trupul Londrei. Cândva, zidurile acelea despicaseră oraşul, îl ciopârţiseră în bucăţi. În zilele acelea, piatra lor pală era ticsită de bolţi, sute de căi deschise care îngăduiau vieţii să-şi urmeze cursul neîntrerupt prin oraş.

Kosika stătea la fereastra dormitorului ei, cu ochii închişi, şi asculta pulsul tobelor, în timp ce Nasi şi servitorii roiau în jurul ei, împletindu-i părul ca pe-o coroană şi înfăşurându-i trupul în strat după strat de veşminte albe, ritualice.

Refuzase să poarte rochie, alegând în schimb o tunică albă şi o pereche de pantaloni mulaţi, însă i-a lăsat să-i pună mantaua lungă şi albă pe umeri şi să i-o prindă cu pecetea Sfântului. Kosika şi-a lipit degetele de pecetea din argint, atingând-o uşor, cum făcea mereu. Era o reamintire a faptului că nu era singură. Că fiecare pas pe care-l făcea era un pas în urma unei legende.

Servitorii s-au dat puţin în spate, iar Kosika s-a clătinat uşor dintr-o parte în alta, privind mantaua albă cum se revărsa şi mătura podeaua.

Până la sfârşitul zilei, ştia că avea să fie roşie.

Kosika a dat să zâmbească, dar Nasi a înfipt prea tare o agrafă în scalpul ei, iar ea a şuierat, un sunet uşor, sălbatic, pe care cealaltă fată l-a trecut pur şi simplu cu vederea.

— Ştii, a spus ea, e o fărădelege să o răneşti pe regină!

Nasi a mai scos dintre dinţi o agrafă cu pietre preţioase în vârf.

— Atunci regina ar trebui să stea locului!

Kosika i-a aruncat o căutătură urâtă, iar Nasi i-a răspuns la fel, fiind singura destul de îndrăzneaţă încât s-o privească îndelung drept în ochi. Servitorii ţineau capetele plecate. Până şi Lark îşi ferea primul privirea. Dar Nasi nici măcar n-a clipit, iar Kosika a renunţat la confruntare şi şi-a întors din nou atenţia către fereastră.

Simţea oraşul trezindu-se din nou la viaţă. Simţea străzile fremătând de mişcare în timp ce fiecare cetăţean răspundea chemării tobelor.

Era zi de zeciuială.

Ritualul fusese ideea ei, un prilej pentru locuitorii oraşului de-a mulţumi – de-a mulţumi pentru anotimp, pentru binecuvântările acestuia şi pentru preţul lor. Iar cum nevoile oraşului erau tot mai multe, la fel era şi nevoia cetăţenilor de-a aduce ofrande mai mari.

La vremea aceea, tobele răsunau de patru ori pe an – când iarna făcea loc primăverii, când primăvara făcea loc verii, când vara făcea loc toamnei şi când toamna făcea loc iernii. Dintre cele patru ocazii de peste an însă, în taină, Kosikăi îi plăcea cel mai mult aceea. A treia zeciuială. O iubea pentru culoarea frunzelor din copaci, un roşu aprins, un galben auriu, nuanţe la care doar visase când era mică. O iubea pentru schimbările de pe cer şi pentru felul în care se oglindeau acestea în râul Sijit în fiecare dimineaţă şi noapte.

Şi o iubea – egoist – pentru că era ziua ei (semn rău, după spusele mamei ei, să vină pe lume când pierea toată suflarea din ea, dar, stând în iatacul ei de la castel, Kosika nu se simţea blestemată). Şi deşi nu lăsa prilejul zilei ei de naştere să umbrească importanţa zilei de zeciuială, încă se bucura oarecum în taină de ea.

Iar în anul acela se bucura mai mult decât în cei mai mulţi ani.

În ziua aceea, Kosika împlinea paisprezece ani. O vârstă care avea o singură însemnătate pentru ea. Fusese pe tron timp de şapte ani – şapte ani sub semnul păcii şi puterii –, ceea ce însemna că-şi petrecuse deja jumătate din viaţă ca regină.

Şi-n fiecare zi de acum încolo putea spune că domnia ei fusese mai lungă decât anii petrecuţi înainte să ajungă regină.

Nasi i-a strecurat ultima agrafă în păr, Kosika s-a îndepărtat de fereastră şi s-a întors spre mesteacănul argintiu ce creştea în mijlocul camerei ei. Rădăcinile-i erau înfipte între pietre, iar crengile i se înălţau spre tavanul boltit. Kosika s-a oprit în faţa lui şi i-a atins scoarţa, de parc-ar fi vrut să-i poarte noroc.

Abia apoi s-a simţit pregătită.

Nasi i-a întins cuţitul din argint, iar Kosika şi l-a prins la şold, în timp ce tobele răsunau mai departe prin tot oraşul, chemând pe toată lumea la sângerare.

Uşile castelului s-au deschis în faţa lumii care aştepta.

Zeci de gărzi regale străjuiau treptele pale, iar la jumătatea drumului, Kosika l-a văzut pe Lark. Sărea în ochi – ca de obicei. Avea doar şaptesprezece ani, dar era deja mai înalt decât mulţi, cu părul blond-argintiu dat pe spate, cu ochii negri îndreptaţi spre cer, nu spre pământ, cu cicatricea ce i se încolăcea precum un lanţ în jurul gâtului la vedere, cum era mereu. Tare mândru o mai purta.

La baza treptelor, Vir stăteau şi aşteptau. Toţi cei doisprezece membri ai sfatului ei, înveşmântaţi în semi-pelerinele lor argintii, Serak în faţă, cu capul cu păr negru plecat, cu mâna înfăşată sprijinită de pecetea Sfântului de pe umăr.

În spatele lor, curtea era ticsită de cetăţeni, soldaţi şi toţi cei ce stăteau acolo nădăjduind s-o vadă măcar cu coada ochiului pe regina lor în timp ce pornea pe drumul zeciuielii.

Şi totuşi, pentru o clipă, Kosika nu s-a mişcat. A rămas în vârful treptelor castelului şi a simţit susurul dimineţii pe trup, răcoarea din aer, un anotimp schimbându-se în altul, echilibrul, transformarea, răsuflarea care-i urca şi-i cobora în ritmul tobelor, şi s-a simţit măruntă şi nemărginită deopotrivă, o singură picătură din Sijit şi toată apa din lume curgându-i prin vine. A pipăit dincolo de marginile trupului ei mărunt şi a simţit că stătea în locul binecuvântat, în mijlocul curentului, peste margine, pe trepte în jos.

Kosika a coborât, cu mantaua albă unduindu-se în juru-i, în timp ce, din toate părţile, capetele se înălţau, iar glasurile se ridicau să-şi salute regina.

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

În ziua în care lumea s-a schimbat, Kosika încerca să tragă un pui de somn.

Ea şi Lark stăteau în vârful Votkas Mar, al Cincilea Zid, care era preferatul ei, pentru că de pe el vedea râul şerpuind prin centrul oraşului, ieşit în relief precum o bucată de ardezie spartă. De obicei, se juca numărând tarabele din piaţă sau căruţele care treceau, dar în ziua aceea era întinsă pe vârful zidului, cu un braţ aruncat peste ochi. Era obosită, dar asta poate pentru că nu se dusese acasă de când cu întâmplarea cu colectorii din bucătăria mamei sale, în ziua ce trecuse.

Apoi Lark a înghiontit-o în coastă.

— Ai auzit vestea? a întrebat el. A murit regele.

Şi de îndată ce-a auzit cuvintele, ea şi-a dat seama.

Şi-a dat seama că trupul neînsufleţit pe care-l găsise în Pădurea de Argint, cel căruia-i creştea iarba sub mâini, era regele. A simţit-o în oase, în vârfurile degetelor, care se-atinseseră de ale lui, şi-n spatele coastelor, o durere apăsătoare precum tristeţea.

Se întorsese în Pădurea de Argint la prima oră în dimineaţa aceea. Trupul bărbatului nu mai era deja acolo, dar încă putea găsi locul potrivit, pentru că iarba era acolo. Ba mai mult, se întinsese precum o băltoacă, peste noapte, iar ea se întinsese peste ea, în ea, cu firele plăpânde atingându-i în treacăt obrazul. S-a gândit la soldatul care suspina.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, surprinsă să descopere că ochii o usturau, iar vocea-i era gâtuită.

Lark a ridicat din umeri.

— Ce se-ntâmplă cu toţi regii, presupun. L-o fi omorât careva.

Dar Kosika ştia că nu era adevărat. Îl văzuse, în veşmintele acelea elegante, în semi-pelerina aceea argintie, şi nu văzuse niciun strop de sânge, nicio rană. Nu părea să fi fost doborât. Părea că murise împăcat. Un trup istovit, care căuta o clipă de odihnă.

— Iar o să fie rău, a cugetat Lark cu voce tare, privind doi soldaţi cum treceau pe sub locul unde erau căţăraţi.

Şi pesemne că avea dreptate. Mereu era rău după ce omora cineva un rege. Chiar dacă nu fusese omorât şi nici nu ieşise nimeni în faţă să mărturisească, în clipa aceea, tronul era gol, şi cine ştia câţi aveau să încerce să pună stăpânire pe el? În cele din urmă, avea să ajungă pe mâna celui mai puternic sau poate a celui mai necruţător şi, oricum, putea dura.

Kosika a închis ochii, cu tristeţea băltindu-i în piept.

Viaţa tocmai începuse să se îmbunătăţească. În aer se simţea căldura. Şi-a închipuit frigul strecurându-se din nou şi au trecut-o fiorii.

S-a prins cu degetele de zid şi era ciudat, dar putea să jure că piatra murmura la atingerea ei. S-a încruntat, apăsând cu latul palmelor.

— Simţi? a întrebat ea, dar Lark n-o asculta.

Număra monede pe zidul dintre ei, profitul din urma amuletelor pe care le găsise ea în dimineaţa dinainte. Sunetul metalului, *clinc, clinc, clinc,* i-a întors stomacul pe dos, dar imediat ce-a terminat, Kosika a înhăţat monedele – cinci toli de argint. Destul cât să cumpere pâine, carne şi brânză pentru o săptămână. Destul cât s-o hrănească şi pe mama ei, se gândea Kosika, înainte să-şi aducă aminte *de ce* ajunsese în Pădurea de Argint. Nu-i spusese lui Lark despre asta. Ştia cât era de norocoasă că pornise în viaţă cu

o mamă, fie ea şi una rea – el nu avusese pe nimeni şi se descurcase. Şi ea avea să se descurce.

Kosika a înghesuit monedele în buzunar, încruntându-se când le-a auzit cum se loveau răsunător de pielea ei, cu argintul încălzindu-se, aproape înmuindu-se, de parc-ar fi stat să se topească. A apucat-o o uşoară ameţeală, iar când Lark a sărit de pe zid şi a întins mâna s-o ajute, ea a clătinat din cap şi a spus că avea să mai stea puţin.

— *Oste,* a strigat el peste umăr, îndepărtându-se în pas alergător.

— *Oste,* i-a răspuns ea.

Nu plănuiau niciodată când sau unde urmau să se întâlnească. Nu era nevoie să o facă. Ori pleca el în căutarea ei, ori ea în căutarea lui. Kosika a cercetat oraşul cu privirea, apoi a început să numere bărcile de pe Sijit. Ajunsese la nouă înainte să audă ţipătul.

A întors brusc capul. Sunetul venea de aproape, destul de aproape încât să-i zbârlească părul de la ceafă şi să-i strângă carnea pe ea, făcându-i sângele să-i spună s-o ia la fugă – nu spre necaz, niciodată spre el –, dar în timp ce Kosika sărea de pe zid, un alt ţipăt a străpuns văzduhul, iar ea cunoştea vocea aceea, deşi nu o auzise niciodată astfel, atât de încărcată de durere sau de spaimă.

Lark.

Ea a luat-o la goană spre partea în care tocmai plecase el, spre partea din care se-auzise ţipătul, a cotit, a ajuns până unde drumul se despărţea în trei şi, deşi vocea se lovea de ziduri, ea ştia de unde venea, o simţea, ca pe-o coardă întinsă între ei. A cotit brusc la dreapta şi a dat peste Lark, care lupta din răsputeri, deşi avea încheieturile legate cu un lanţ. Kosikăi îi păruse mereu atât de mare, atât de înalt, dar era cu mult mai scund decât cei doi bărbaţi care-l atacau, cu mult mai mic decât pumnul care-l pocnea în obraz.

— Nu! a strigat ea în timp ce el cădea pe stradă.

Unul din bărbaţi s-a întors către ea, iar inima i s-a oprit în loc când l-a recunoscut pe cel de acasă de la mama ei, cu tatuajul cu frânghie de pe mâna stângă, cu corpul tot numai zgârciuri şi unsoare.

Colectorul a zâmbit.

— Măi, să fie! a spus el, cu o a doua bucată de metal atârnându-i dintr-o mână.

În spatele lui, Lark se străduia să invoce un foc, însă pesemne că lanţul de la mâini îl împiedica, fiindcă el răşchira degetele, dar nu se întâmpla nimic. Lark a încercat să se ridice în picioare, dar bărbatul l-a doborât din

nou la pământ, în timp ce acela care-o plătise pe mama Kosikăi a pornit din nou spre ea.

— Fugi! a strigat Lark, iar Kosika nu se mândrea cu asta, dar a făcut un singur pas înapoi în timp ce-o pereche de braţe o apuca, iar un al treilea bărbat o strivea, scoţându-i aerul din plămâni şi ridicând-o de la pământ cu de-a sila.

Primul încă se îndrepta spre ea cu lanţul acela, lumea toată murmura, iar ea nu s-a *gândit*, ci mai degrabă s-a *întins* către zidul din piatră şi l-a tras spre ea.

Iar acesta, spre surprinderea ei, a venit.

O bucată mare din zid s-a mişcat, s-a înclinat şi s-a desprins, prăvălindu-se precum un talaz peste sfrijit şi îngropându-l sub piatră. Braţele care-o prinseseră au strâns-o şi mai tare, iar ea a lăsat cu putere capul pe spate, simţind scrâşnetul plăcut al dinţilor, deşi îi pricinuia o durere pătrunzătoare de cap, făcând-o să vadă pentru o clipă în alb şi negru, apoi cel ce-o prinsese a înjurat şi i-a dat drumul. Când şi-a dus mâna la ceafă, a luat-o însângerată. Era rănită şi speriată, dar n-avea timp de teamă.

— Scorpie mică! a spus o voce, urmată de scrâşnetul oţelului, iar Kosika s-a întors spre bărbatul care-o apucase, cu sângele scurgându-i-se din gura spartă, în timp ce spinteca văzduhul cu sabia, iar ea şi-a ridicat cu disperare mâinile în aer, implorându-l fără rost să se oprească.

Şi s-a oprit.

Tot corpul i s-a oprit cu o smucitură, cu membrele tremurând, de parc-ar fi fost o gânganie prinsă în pânza unui păianjen. Îi simţea oasele tremurând sub piele, îi simţea metalul sabiei întorcându-se, cu vârful înfipt din nou în piept, îi simţea viaţa părăsindu-i trupul în timp ce cădea la pământ.

— Kosika.

Vocea lui Lark era o şoaptă răguşită, iar ea s-a întors şi l-a văzut, după mormanul de moloz, în genunchi, cu capul pe spate şi cu un cuţit la gât. I-a făcut un semn cu mâinile legate. *Fugi.* Însă de data aceasta, picioarele n-au trădat-o. De data aceasta, au trimis-o *înainte.*

— Stai pe loc! a poruncit bărbatul, cu degetele încurcate în părul argintiu al lui Lark.

Tăişul a atins uşor precum un sărut gâtul băiatului, lăsând o dâră subţire de sânge. Lark a făcut o grimasă, iar în ochi i se citea teama, dar mâinile i se mişcau din nou, însă de data asta nu făceau semn, ci se întindeau spre ea, iar ea şi-a dat seama prea târziu că Lark întindea mâna spre cuţitul pe care-l

ţinea în cizmă.

S-a întâmplat foarte repede.

Lark a scos cuţitul şi l-a înfipt în piciorul bărbatului. Acesta a urlat şi a dat înapoi cu o smucitură, retezându-i beregata lui Lark cu cuţitul.

— *NU!* a ţipat Kosika, alergând cât putea de repede, nu după bărbat, care deja dădea bir cu fugiţii, ci după prietenul ei, care se chircise şi căzuse pe strada murdară.

Ea fusese mereu iute de picior, dar vântul bătea în urma ei şi-i dădea ghes, purtând-o spre el cu o iuţeală nefirească. A căzut în genunchi lângă trupul lui Lark, în timp ce acesta deschidea şi închidea gura, în timp ce genele-i fluturau, iar viaţa i se scurgea din trup, prea multă, prea luminoasă.

Kosika i-a smuls lanţul de la încheieturi şi i-a apăsat cu mâinile rana de la gât.

— *Nas aric*, l-a implorat ea, în vreme ce sângele i se scurgea printre degete. *Nu muri. Nas aric*, a şoptit ea, iar şi iar, dar în timp ce vorbea, cuvintele i s-au schimbat în gură, *n*-ul într-un *h* mai moale, cu terminaţia deschisă, cu o nouă rugăminte umplându-i fiinţa.

Un cuvânt pe care Kosika nu-l cunoştea, pe care nu-l mai rostise niciodată.

Hasari.

Un alt cuvânt i s-a alăturat, ca o răsuflare întretăiată. *As.*

As Hasari. As Hasari. As Hasari.

Cuvintele ciudate s-au revărsat din ea ca un descântec, iar în timp ce se întâmpla asta, sângele a încetat să mai curgă din gâtul lui Lark. Era foarte mult, pe el, pe ea, pe drumul de sub ei, dar pielea lui nu mai era cenuşie. S-a lăsat moale, dar era genul acela de uşurare ce venea odată cu somnul, nu cu moartea. Pieptul lui Lark se ridica şi cobora, iar când ea a îndrăznit să ridice mâinile de pe gâtul lui, a văzut că rana adâncă se închisese, lăsând doar o linie în relief, ca o umflătură, întinsă de la un capăt al gâtului la celălalt.

Kosika a scăpat un suspin. Lark a fluturat din pleoape şi a deschis uşor ochii.

A înghiţit în sec, iar primul lucru pe care l-a spus n-a fost o întrebare. Au fost doar două cuvinte, rostite pe un ton uluit.

— Ochii tăi.

Iar înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce voia să spună, a auzit paşii greoi ai unor picioare împlătoşate, a ridicat privirea şi a văzut doi soldaţi, un bărbat şi-o femeie, îndreptându-se spre ei în pas de marş, cu platoşa de-un

cenuşiu-închis.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat bărbatul, iar Kosika a băgat abia atunci de seamă în ce împrejurimi se afla: zidul oraşului, pe jumătate prăbuşit, o mână tatuată iţindu-se din moloz; Lark la pământ, încă plin de sânge, însă fără a sângera; mâinile ei mânjite cu roşu, trupul încă fremătându-i de teamă şi de uşurare.

Alte chipuri începeau să apară la ferestre şi în praguri, cercetând scena din faţa lor.

— În picioare! a poruncit femeia, iar Kosika s-a ridicat, păşind în faţa lui Lark în timp ce-o făcea.

Voia să fugă, dar el nici nu era în stare să stea în picioare, nu încă, iar ea nu avea de gând să-l părăsească. Pe lângă asta, începea să ameţească, de parcă ea însăşi pierduse mult sânge.

Kosika încă încerca să se hotărască ce-avea de făcut când copitele cailor au început să duduie pe pietre, iar un al treilea soldat a sosit, îmbrăcat altfel decât ceilalţi doi, cu armură argintie şi călare pe-un cal negru. O gardă regală. A descălecat şi şi-a scos coiful, cercetând scena.

— *Kot err,* a bombănit el. *Pe răsuflarea regelui.* Apoi mai tare: Cine-a făcut asta?

— Eu, a spus Kosika, privind sfidător garda regală în ochi.

Omului i s-a tăiat răsuflarea, iar mirarea i s-a întipărit pe figură.

Ea n-a băgat de seamă că unul dintre soldaţii dinainte plecase până când nu s-a întors, cărându-l în spinare pe colectorul care-i retezase beregata lui Lark – cel care reuşise să scape. Bărbatul şchiopăta, având cuţitaşul încă înfipt în picior, şi bălmăjea verzi şi uscate, până când garda regală a făcut un semn, iar soldatul în cenuşiu l-a lovit tare, atât de tare, încât bărbatul a căzut în genunchi şi a rămas acolo.

„Aşa-i trebuie”, şi-a spus Kosika în gând, şi s-ar fi dus să-i mai tragă şi-un picior, ca să ştie o treabă, dar garda regală a îngenuncheat astfel încât să fie faţă în faţă.

Armura argintie de pe pieptul lui era atât de bine lustruită, încât Kosika *aproape* că-şi vedea oglindirea în metalul lucios. Aproape, dar nu tocmai.

— Al cui e sângele ăla? a întrebat garda regală, făcând un semn spre mâinile ei.

Kosika a îndoit degetele, iar roşul sângelui devenise un maroniu în timp ce acesta i se usca pe palme. Cel mai mult era al lui Lark, dar parcă îşi atinsese şi ea ceafa, ceea ce însemna că un pic era şi al ei. N-a spus nimic

despre toate acestea, ci doar l-a privit încruntată pe bărbatul care stătea în genunchi.

— El i-a tăiat gâtul prietenului meu!

Garda regală n-a privit spre colector. N-a privit spre altcineva în afară de Kosika. Avea părul deschis la culoare şi ochii de culoarea cerului, un albastru apos.

— Bine c-ai fost acolo să-l vindeci, a spus el, iar în glasul lui se citea ceva; nu teamă sau blândeţe – era *uluire*.

Ea a auzit şuieratul oţelului tras din teacă, apoi bărbatul din faţa ei a căzut înainte, cu gâtul spintecat şi sângele vărsându-se pe stradă, cum se vărsase şi al lui Lark cu câteva minute înainte. Dar nimeni nu s-a grăbit să-l vindece pe *el*, astfel încât Kosika l-a privit, mulţumită, cum murea.

Unul dintre soldaţii cenuşii – femeia – îngenunchea în clipa aceea lângă Lark, ajutându-l să se ridice în capul oaselor, iar Kosika voia să meargă la prietenul ei, să se asigure că era în regulă, dar garda regală a ţinut-o în loc cu privirea.

— De cât timp ai magie? a întrebat el, iar ea era pe cale să-i spună că n-o avea, că încă nu-i venise – ceea ce se înţelegea de la sine că nu era, nu mai era adevărat.

Când ea nu i-a răspuns, el a încercat din nou.

— Unde ţi-e casa?

Kosika şi-a muşcat buza, n-avea de gând să-i spună gărzii că nu mai avea casă, că dormise într-un pod cu un zăvor stricat, nădăjduind că nu avea şoareci. N-a făcut decât să clatine din cap, iar garda regală a părut a înţelege, pentru că în loc să stăruie, a spus:

— Pe mine mă cheamă Patjoric. Pe tine cum te cheamă?

La asta, măcar, putea răspunde.

— Kosika.

— Kosika, a repetat el, iar pe faţă i s-a întipărit un zâmbet. Ştii ce înseamnă asta?

Ea a clătinat din cap. Ea nu ştia că un nume putea *însemna ceva* – mama ei îi spusese că fusese numită după porţiunea colţuroasă a Kosikului însuşi, care se întindea de-a lungul marginii oraşului precum o rană nevindecată. Dar garda regală a privit-o în ochi.

— Înseamnă *mică regină*.

S-a îndreptat şi i-a întins mâna.

— Pesemne că eşti obosită şi flămândă, Kosika. Ce-ar fi să vii cu noi la

palat?

Ea s-a încordat, bănuind o capcană, întrebându-se dacă garda regală nu era doar un alt fel de hoţ de copii. Şi Lark părea a crede acelaşi lucru, pentru că se ridicase în picioare şi se îndrepta greoi spre ei.

— Nu te duce! a strigat el răguşit.

Dar femeia-soldat l-a apucat de braţe şi l-a tras înapoi, iar furia a copleşit-o pe Kosika precum un val, în timp ce Lark încerca, fără vlagă, să se elibereze.

— *Nu-i face nimic!* a spus ea, cu un mârâit sălbatic, iar toată lumea părea a răsuna de glasul ei.

Pietrele de sub picioarele ei au început să se cutremure, ceea ce mai rămăsese din zid a început să se încline, o rafală de vânt i-a biciuit pielea, iar aleea toată parcă gemea şi se fărâma. Ea n-a auzit paşii şi nici n-a văzut mânerul sabiei, până n-a izbit-o în tâmplă.

Apoi totul s-a oprit.

2

ACUM

Kosika avea să fie ultima care aducea ofranda.

Cobora treptele castelului, iar gărzile regale se înşiruiseră în urma ei, ca nişte umbre. A trecut pe lângă Vir cei înveşmântaţi în argintiu, apoi pe lângă mulţimea care străjuia cărarea. Negustori şi marinari, croitori şi brutari, părinţi cu copii în braţe, cu toţii legaţi nu de vârstă sau veşminte, ci de bandajele albe cu care le erau înfăşurate mâinile.

Servitorii stăteau şi aşteptau la porţile castelului, cu tăvile pline de chifle cu zahăr pentru cei care-şi aduseseră deja ofranda. Prima din trei răsplăţi pentru prima din trei zeciuieli.

O reamintire a faptului că aceea nu era doar o zi de jertfă, ci şi una de sărbătoare.

În timp ce Kosika se apropia de altarul de pe potecă, în aer s-a simţit mirosul ca de aramă al sângelui, iar mulţimea s-a dat la o parte ca să dezvăluie statuia unui bărbat aplecat deasupra unui recipient puţin adânc, cu suprafaţa roşie şi sclipitoare.

Silueta cioplită în piatră era impunătoare, deşi părea apăsată de propria greutate, reprezentată ca stând pe genunchi. Capul bărbatului era aplecat de-o forţă nevăzută, dezvăluindu-i partea din faţă a cămăşii ruptă, vraja de legare arsă cândva pe pieptul lui de către Athos Dane. Mâinile cioplite în piatră ale lui Holland stăteau lipite de fundul recipientului, astfel încât, pe măsură ce se umplea, sângele i se ridica dincolo de fluierele picioarelor şi încheieturile mâinilor, făcând să pară că se scufunda, centimetru cu centimetru, în el.

Kosika s-a apropiat, oprindu-se de-abia când era destul de aproape încât să ridice privirea spre chipul lui Holland Vosijk. Să-i vadă durerea din maxilarul încleştat, fruntea încreţită, ochii ce aruncau umbre diferite, unul pal, unul negru.

Întocmai cum erau ai ei.

— Mai întâi ai fost servitor, a spus ea încet, pentru sine.

Cuvintele acelea nu erau menite mulţimii. Erau intime ca o rugăciune.

Şi-a scos cuţitul argintiu de la şold şi s-a tăiat iute, adânc, în carnea de pe antebraţ. Sângele a curs din belşug, revărsându-se în recipientul care-l

aştepta şi făcând unde pe suprafaţă. Kosika şi-a trecut degetele peste tăietura din care picura sângele şi le-a atins de marginea recipientului. Spre deosebire de restul, partea aceea era făcută din sticlă mată, nu din piatră.

— *As Steno*, a spus ea, iar vraja *Antari* a prins contur în lume, trezită la viaţă de puterea ei.

Suprafaţa recipientului s-a unduit ca pulsul, iar pereţii din sticlă s-au făcut *ţăndări.*

Sângele s-a revărsat precum ploaia peste un umbrar. Stropea şi băltea peste tot în jurul Kosikăi, mânjindu-i veşmintele albe. S-a revărsat până când recipientul, care nu mai era un bol, ci o piatră plată, s-a golit, iar mâinile lui Holland au ieşit la iveală, cu degetele răşchirate pe piatră.

Kosika a rămas acolo în timp ce sângele i se apropia de tivul mantalei albe şi îmbiba pământul din curte, făcându-l negru ca argila.

Prima zeciuială se încheiase.

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Lumina soarelui dănţuia pe tavan.

A fost primul lucru pe care l-a văzut Kosika când s-a trezit – cel puţin, i se părea că era tavan, dar era foarte îndepărtat. Pereţii din piatră se înălţau brusc, alcătuind o boltă deasupra capului ei, dar pământul de sub picioarele ei era prea moale ca să fie pământ, prea moale ca să fie un pat, deşi asta era. Un pat atât de mare, încât ea putea sta întinsă în mijlocul lui, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, şi să nici nu se-apropie de margini. Pentru o clipă, asta a şi făcut, cu mintea cu totul goală, din fericire, privind spre lumina de pe tavan, şi a încercat să-şi amintească – unde fusese? În vârful zidului, cu Lark, privind ţintă spre cer, apoi…

A auzit un sunet.

Era scăzut, pocnetul uşor al unei pietricele ce se lovea de piatră. Şi-a atins tâmpla şi totul a năvălit peste ea, hoţii şi lupta, Lark şi soldaţii, apoi se împleticea printre perne, încercând să ajungă la marginea patului.

— O, ce bine, a spus o voce, te-ai trezit!

Kosika s-a întors brusc şi a dat peste o fată care stătea cu picioarele încrucişate pe un scaun din apropiere, cu coatele sprijinite de genunchi. Avea părul bălai prins într-o coadă împletită şi-o faţă îngustă plină de cicatrici albe şi subţiri ca nişte cusături.

Pe o masă din faţa ei era o tablă de joc, cu jumătate dintre piese negre cu

auriu, iar celelalte argintii cu alb. Stăteau amestecate pe tablă, iar unele erau aruncate deoparte, de parcă ar fi fost în mijlocul unei partide, dar dacă jucase, jucase de una singură.

— Cine eşti? a întrebat Kosika.

Sunetul vocii ei i-a făcut tâmpla să zvâcnească, iar ea a întins mâna şi şi-a atins capul.

— Eu sunt Nasi, a spus fata. Dacă te încălzeşte cu ceva, soldatul care te-a lovit a fost arestat.

Kosika nu înţelegea. Fusese lovită de zeci de ori de zeci de oameni şi niciunul nu spusese vreodată măcar că-i părea rău.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, a continuat Nasi, s-ar putea să-l şi omoare.

Kosika a tresărit. Nu voia să omoare pe nimeni.

— De ce m-a lovit?

Nasi a făcut un semn din cap spre fereastră, de parcă răspunsul s-ar fi aflat acolo. Kosika a sărit din pat – iar scuturătura de la aterizare i-a pricinuit o nouă durere ascuţită în cap –, s-a dus la fereastră şi a rămas cu gura căscată. Nu era într-o casă. Era într-un castel. În *acel* castel. De la înălţime, vedea domeniul şi zidul înalt care-l înconjura, zărea cele nouă ziduri mai mici ale oraşului de parc-ar fi fost linii trasate cu cretă, număra fiecare stradă, fiecare piaţă. Trăsurile erau cât stropii de ploaie, oamenii cât boabele de orez. Pădurea de Argint stătea, cât palma ei, la marginea oraşului, iar toată Londra se întindea sub ea precum un set de jucării sau o tapiserie.

I-a luat o clipă să vadă, însă a văzut. De-acolo, se vedea mică, puţin mai mult decât un petic umbrit, o linie întreruptă, o pată de întuneric. Când ridica mâna, putea s-o acopere doar cu vârful unui deget. Dar ştia că de aproape arăta rău. O parte din Votkas Mar lipsea, iar pe stradă se întindeau crăpături mari. Părea că o mână uriaşă – mâna ei, pe care o ţinea ridicată în clipa aceea – strivise locul cu degetul mare.

Kosika era uşor ameţită şi-i era puţin rău.

— S-au speriat, a lămurit-o Nasi. De ce-ai putea să faci dacă mergi mai departe.

Kosika s-a întors.

— N-am vrut.

Cealaltă fată n-a făcut decât să ridice din umeri şi să mute o altă piesă pe tablă.

— Dar ai făcut-o.

Inima Kosikăi a luat-o la goană, iar în acelaşi timp, s-a pornit o briză prin cameră, deşi ferestrele erau închise. Cu Lark cum rămânea? Dacă-i făcuseră ceva? Dacă-i făcuse *ea* ceva? Trebuia să plece, să-şi găsească prietenul. S-a îndreptat spre uşa uriaşă şi a împins şi a tras, cu toată puterea, dar aceasta nu s-a clintit.

— E încuiată, a spus Nasi, de parcă nu s-ar fi înţeles de la sine.

Kosika a privit prin cameră, spre tapiseriile bogate ce acopereau podeaua şi atârnau pe pereţi. Camera era mare, mai mare decât toată casa ei, şi construită cu totul din piatră.

— Suntem prizoniere?

Fata a cercetat cu privirea tabla de joc.

— Eu nu sunt, a spus ea. Cât despre tine, s-ar putea.

Kosika avea să descopere că Nasi nu se sinchisea să mintă frumos. Era de părere că era mereu mai bine să ştii adevărul.

Nasi i-a întins bolul cu fructe, iar mâna Kosikăi a ţâşnit înainte, cu degetele-i agere, înainte ca fata cealaltă să apuce s-o desprindă. A luat o prună şi a muşcat din ea, mirându-se din cale-afară cât era de dulce.

Nasi a luat şi ea una.

— Dacă *vrei* cu adevărat să pleci, a spus ea, cercetând fructul, nu sunt foarte sigură că au cum să te oprească.

Kosika s-a gândit la prăpădul de jos, din stradă, şi s-a întrebat dacă fata cealaltă avea dreptate. Avea să afle. Întorcându-se din nou spre uşă, şi-a lipit palmele de ea şi s-a concentrat. Simţea lemnul, metalul, locul în care se întâlneau. A început să tragă şi…

— Ce faci? a întrebat Nasi.

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe Lark.

— Băiatul blond? a îndrăznit cealaltă fată. Cu ochii negri? Plin de sânge?

Kosika s-a întors spre ea.

— L-ai văzut? Unde e?

— Când m-am uitat eu ultima oară, era în bucătărie, le mânca ălora din Vir toată pâinea, brânza şi toate cele.

— Vir?

— Garda regală. Aşa-şi spun ei. Tare fuduli, îmbrăcaţi numai în argintiu.

Kosika şi-a adus aminte de bărbatul palid care îngenunchease în faţa ei. Patjoric.

Nasi i-a făcut semn să meargă la tabla de joc. Kosika s-a dus. De aproape, a văzut că piesele nu erau toate la fel. Erau cavaleri. Şi siluete cu

mantale. Copii. Şi regi.

— Se numeşte kol-kot, i-a explicat fata, dând la o parte toate piesele de pe tablă, până când a rămas doar un rege alb cu argintiu. Când Holland Vosijk a pus stăpânire pe tron, a spus ea, Vir au fost primii care-au plecat genunchiul. Primii care-au crezut că el avea să fie Regele dintr-o Bună Zi.

În timp ce vorbea, adăuga cavaleri albi cu argintiu pe tablă, unul câte unul, până când au ajuns să alcătuiască un cerc în jurul regelui. Kosika i-a numărat: treisprezece.

— Acum regele a murit.

Nasi a ridicat figurina din mijlocul tablei şi a pus-o deoparte, aproape cu blândeţe.

— Iar Vir încearcă să păstreze pacea, dar e doar o chestiune de timp până când va încerca cineva să ocupe tronul liber cu de-a sila. Dar ei nădăjduiesc să nu se întâmple una ca asta, dacă-i iei *tu* locul lui Holland.

Kosika a rămas uluită.

— De ce eu?

— Ei bine, a spus Nasi, punând o altă piesă – un copil – în mijlocul tablei, pentru că eşti ca el. *Antari.*

Antari. Kosika nu cunoştea acel cuvânt şi pesemne că i se citea pe figură, căci Nasi s-a ridicat de pe scaun, desfăcându-şi membrele înguste. Era limpede că era mai mare decât Kosika, dar tot nu crescuse cum trebuia. Mai aproape de vârsta lui Lark, vreo nouă, zece ani, cu obraji bucălaţi, dar cu braţe şi picioare subţiri, de parcă n-ar fi crescut toată în acelaşi timp.

Nasi s-a îndreptat spre un raft de lângă pat şi a ridicat o oglinjoară. S-a dus la ea şi i-a ţinut-o în faţă, ca s-o vadă. Kosika şi-a cercetat chipul în oglindă.

Era tot o fată nici, nici, cu pielea şi părul de culori nedefinite. Dar numai unul din ochii ei avea nuanţa lui obişnuită, greu de numit. Celălalt devenise negru de la colţ la colţ şi de la pleoapă la pleoapă, de parcă i-ar fi turnat cineva cerneală în orbită. Kosika a tresărit văzându-se şi s-a frecat aprig, de parc-ar fi putut şterge astfel pata neagră. Dar când şi-a luat mâna, încă era acolo.

— Ochi ca ai tăi sunt rar întâlniţi, a spus Nasi. E un semn al magiei. Ultimul rege avea un ochi ca al tău şi a trezit lumea. Acum ai tu unul, şi ei cred că s-ar putea să fie un semn. Poate că magia o să se tot întoarcă atât timp cât un *Antari* stă pe tron. Poate că vei împiedica oraşul să cadă pradă războiului. Poate c-o să te privească şi-o să vadă în tine un semn bun, un far

al schimbării. Sau poate, a urmat ea, o să vadă o copilă neajutorată care le stă în cale şi-o să-ţi reteze beregata.

Kosika a înghiţit în sec, dar nu-şi putea lua ochii de la oglindă. A întins mâna şi a atins sticla, chiar în timp ce inima i se înfiora în piept.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic, a răspuns Nasi. Doar să rămâi. Şi să rămâi în viaţă.

I-a dat Kosikăi oglinda.

— Şi să încerci să nu mai distrugi din oraş.

Spunând acestea, s-a îndreptat spre uşă şi a bătut de trei ori.

— Ce faci?

— Le dau de ştire că te-ai trezit.

S-a tras un zăvor, greu, iar o uşă s-a deschis, dezvăluind un coridor şi o gardă în argintiu – un Vir. Acesta a privit dincolo de Nasi, spre ea, şi s-a lăsat într-un genunchi, cu capul plecat.

— Kosika, a spus el încet, iar ei i-a luat o clipă să-şi dea seama că nu i se adresa pe nume, ci pe rang.

Mică regină.

3

ACUM

Soarele era deja sus pe cer până să ajungă Kosika la a doua oprire de pe doc.

Avea degetele lipicioase de la zahăr şi mânjite cu roşu. Mâncase chifla pe drumul de la castel spre piaţă şi spre marginea râului, scuturându-şi ultimele urme de aluat de pe mâini cu tot cu sângele uscat.

Mulţimea înşiruită de-a lungul râului Sijit era de două ori mai mare decât cea din faţa castelului şi de două ori mai zgomotoasă. Atmosfera era înveselită de răsplata celei de-a doua zeciuieli: un pahar de cidru aburind. Tobele răsunau neîncetat, luând pulsul oraşului, dar acolo li se alătura şi altă muzică. În apropiere, o femeie stătea pe un acoperiş şi cânta un cântec despre Regele dintr-o Bună Zi, negustorii vindeau mâncare la pachet cu cidrul dat în dar, iar sosirea Kosikăi a fost întâmpinată cu urale, cu plecăciuni, mulţimea dându-se la o parte ca să dea voie reginei şi gărzii ei să treacă, apoi restrângându-se, de parcă ea ar fi fost un foc, iar ei nădăjduiau să-i simtă căldura.

Nasi şi doi dintre Vir încă nu îndepliniseră a doua zeciuială, deci Kosika s-a oprit să privească şi să aştepte. Lark a privit-o în ochi, a ridicat un pahar de vin şi i-a făcut semn din ochi, iar ea s-a luptat cu pornirea de-a da ochii peste cap, chiar dacă a roşit în obraji. Nu era sigură de ce păţea asta din pricina zâmbetului lui. Nu-i voia atenţia, nu în felul acela. Şi totuşi, când îşi întorcea zâmbetul acela frumos spre o fată din mulţime, ea-şi simţea căldura pierind.

— Nu te învinovăţesc, a băgat de seamă Nasi, înfăşurându-şi mâna cu bucata de stofă albă. Chiar *e* plăcut la vedere.

— Atunci n-ai decât să-l iei tu, a spus Kosika, prea repede.

— Ce drăguţ din partea ta, a spus Nasi, dar îmi place mai mult tovărăşia ta!

Adevărul era că-i iubea pe amândoi, mereu îi iubise, dar la vremea aceea, Kosika îi iubea pe Nasi şi pe Lark cu un foc care-o speria, o lăcomie ce-i pătrundea oasele şi-i ardea în fiinţă, făcând-o să-şi dorească să-i strângă la piept, să-i lege de ea. S-a gândit la fraţii Dane, la cum îl legaseră pe Holland, şi s-a întrebat dacă pornise din ură sau din nevoie – o nevoie de a-l

ţine aproape, de-a păstra legătura cu el. Nu că ea avea să le calce vreodată pe urme.

Apoi drumul s-a eliberat şi a venit clipa.

Kosika s-a apropiat de doc şi de al doilea altar.

Această statuie a lui Holland Vosijk stătea şi-o aştepta, nu mai era în genunchi, ci în picioare pe un soclu, deasupra apei. O manta cioplită se ridica în urma lui, prinsă într-o briză veşnică, iar cizmele i se făceau nevăzute în recipientul de la picioarele lui, în vreme ce oglindirea lui fremăta în roşu.

— Mai întâi ai fost servitor, a spus Kosika, abia auzit. După aceea ai fost rege.

În spate, în jos, râul lucea. Sijit-ul se dezgheţase odată cu domnia lui Holland, dar tot curgea încet. Ceaţa stătea la suprafaţă, iar apa în sine lucea cu o lumină argintie, foarte asemănătoare cu chiciura, despre care Kosika a înţeles în cele din urmă că nu era semn de boală, ci de putere. Un loc unde se-aduna magia. Unde curgea. Era primul loc al suferinţei, primul loc al vindecării.

Privirea i-a coborât spre recipientul care-o aştepta.

Atâta jertfă. Şi totuşi, de fapt, erau doar câţiva stropi. Câţiva stropi de la fiecare locuitor al Londrei. „Cu toţii trebuie să sângerăm un pic…”, s-a gândit ea, crestându-şi a doua oară pielea cu lama.

Kosika a atins a doua oară marginea bazinului şi a rostit cuvintele din ritual, şi a doua oară, pereţii altarului s-au făcut bucăţi, iar sângele s-a revărsat în râul de dedesubt, de un roşu aprins, ca o floare, pentru o clipă, apoi a dispărut. Oamenii stăteau în aval şi priveau firişoarele dispărând în vâltoare, dar privirea ei s-a oprit asupra statuii, cu tivul de jos al mantalei mustind de sânge, ca al ei.

Kosika s-a întors din nou spre piaţă, unde Nasi stătea şi-o aştepta cu un pahar de cidru şi…

A simţit sabia îndreptându-se cu un şuierat spre ea.

Şuieratul metalului, sclipirea oţelului, dar Kosika strângea deja aerul din instinct, la fel cum trăgea cineva aer în piept, făcând din el un scut, cu o clipă înainte s-o lovească pumnalul, care-a căzut, bun de nimic, la picioarele ei.

Au răsunat strigăte, unul gâtuit, iar Nasi a ajuns lângă ea, cu armele pregătite. Vir s-au strâns în jurul ei ca un zid, iar gărzile s-au năpustit asupra celui ce voia s-o ucidă, smulgându-l din mulţime şi aşezându-l cu forţa în

genunchi. S-a luptat, până când o mănuşă de armură l-a izbit în faţă, iar o sabie s-a îndreptat să-i reteze gâtul.

— Stai!

Voia bună pierise din piaţă, luând cu ea şi zgomotele sărbătorii. Numai tobele din depărtare răsunau neîncetat, fără ştire de ce se întâmplase, deşi vocea Kosikăi răsunase prin toată piaţa.

Gărzile s-au oprit. Bărbatul se lupta ca un şoarece în strânsoarea unui şarpe.

Kosika a coborât privirea spre arma care zăcea pe doc.

Nu era pentru prima oară când cineva încerca s-o ucidă. Mai ales de Ziua unui Sfânt – dar presupunea că asta era şi ideea. Erau cei care o voiau moartă pentru că era *Antari*. Pentru că ei credeau că puterea vieţii lui Holland stătea doar în jertfa lui.

Şi, bineînţeles, bărbatul bombănea mai departe în barbă.

— *Och vil nach rest*, spunea el, iar şi iar, încet şi iute, ca într-o rugăciune.

Întru moarte, ne eliberezi.

Kosika a trecut peste cuţit şi a străbătut piaţa, până la cei patru soldaţi şi bărbatul îngenuncheat, cu faţa umflată de mănuşa armurii. Iar în timp ce se-apropia, a văzut că mâinile-i erau nebandajate. Neatinse.

— N-ai dat zeciuială, a spus ea.

Bărbatul şi-a ridicat spre ea privirea plină de venin.

— Lumea nu vrea sângele *nostru*, a şuierat el. Doar pe-al vostru.

Regina şi-a privit degetele mânjite de ofranda ei.

— Chiar aşa? a întrebat ea, punându-şi mâna pe umărul lui. Să întrebăm lumea ce vrea de la tine?

El a încercat să se ferească de atingerea ei, însă gărzile l-au ţinut pe loc. Kosika a închis ochii şi a aşteptat cuvintele. Aşa era cu vrăjile *Antari*. Veneau după cum avea nevoie de ele, şoptite în minte şi formate pe buze.

Aşa că a aşteptat. Gărzile-au aşteptat, cetăţenii şi soldaţii din piaţă au aşteptat, iar clipa s-a prelungit şi s-a oprit. În acea tăcere, un nou cuvânt i-a venit în întâmpinare, iar ea i-a dat glas.

— *As Orense*, a spus ea, iar înţelesul vrăjii a pătruns-o în timp ce vorbea.

Deschide-te.

O vrajă ciudată, şi nu cea pe care-ar fi ales-o ea, dar fusese aleasă pentru ea, iar în timp ce o rostea, ochii omului s-au făcut mari, gura i s-a căscat, iar pielea i-a *crăpat*, de parc-ar fi fost prinsă cu o sută de copci nevăzute care

se rupseseră toate-odată, iar sângele i s-a revărsat – nu stropii pe care i-ar fi dat pentru zeciuială, ci tot sângele, fiecare strop stacojiu, s-a revărsat pe doc.

N-a urlat.

N-a urlat nimeni.

La urma urmei, era Londra. Văzuseră toate grozăviile.

Şi *chiar* era o grozăvie.

Dar era şi drept. Era răspunsul lumii la spusele bărbatului cum că doar ea ar fi trebuit să sângereze.

Gărzile i-au dat drumul, iar ce mai rămăsese din trupul bărbatului a căzut ca nişte pietre ude în balta tot mai mare care fusese viaţa lui. Dar Kosika n-avea să lase să se risipească. A întins mâna, iar sângele s-a ridicat şi a curs sub forma unei fâşii prin piaţă şi peste marginea râului, dispărând în Sijit laolaltă cu restul jertfei. Şi cu asta, s-a împlinit a doua zeciuială.

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Kosika ţinea mâna peste faţa lui Nasi, ca să fie sigură că respira.

Vedea cum se ridica şi cobora uşor pieptul celeilalte fete, dar încă o uimea felul în care dormea Nasi – de parcă n-ar fi fost în nicio primejdie dormind.

Kosika nu ştia să doarmă aşa.

Mama ei dormea cu mâinile şi picioarele răşchirate în toate părţile, aşa încât, atunci când Kosika voia să i se alăture în patul îngust, trebuia să se înghesuie în spaţiile goale, şi chiar şi-atunci, dormea doar de ochii lumii. Pielea-i fusese mereu trează, urechile stăteau ciulite după belele. Din când în când, cădea într-un somn destul de adânc încât să aibă vise, însă şi acelea se năruiau imediat ce mama ei se foia.

La vremea aceea, Kosika avea opt ani şi era trează de-a binelea în patul mare, mirându-se de răsuflarea statornică a lui Nasi, de cât de pierdută era în lumea ei. A sărit în pat, ca s-o pună la încercare, însă fata n-a scos nici măcar un murmur.

A pufnit. Nasi ar fi putut măcar să-i ţină de urât. S-a gândit s-o scuture pe fată ca s-o trezească, silind-o să joace o partidă de kol-kot sau să-i spună o poveste, însă Nasi avea s-o pedepsească pesemne spunându-i una înspăimântătoare, numai cu umbre şi colţi, apoi avea să aibă îndrăzneala de-a adormi la loc.

În schimb, Kosika a coborât pe furiş din pat.

Mantaua argintie cu alb i-a foşnit pe lângă picioare. Avea picioarele reci şi a pus ochii pe-o pereche de papuci, pe care aproape că i-a lăsat baltă – era mult mai uşor să te furişezi fără târşâitul papucilor –, apoi şi-a amintit că nu mai trebuia să facă linişte. Era castelul ei. Era casa ei. Putea face cât de mult zgomot voia.

Kosika s-a încălţat cu papucii şi s-a îndreptat spre fereastră.

Dincolo de ea, luna era ca o pieliţă albă pe cer, iar râul căpătase un luciu perlat. Poate că nu-l băgai de seamă în miezul zilei, însă când apunea soarele, strălucea argintiu, precum lumina stelelor.

În primul an, toată lumea de la castel parcă-şi ţinuse răsuflarea, soldaţii aşteptau cu mâinile pe arme inevitabilele lupte. Dar nu avusese loc nicio luptă. Kosika fusese prezentată oraşului, iar oraşul o primise ca pe-un dar. Mica lor Regină. Nu venise nimeni să-i conteste pretenţiile la tron. Cel puţin, nu din câte ştia ea. Dacă fuseseră încercări pe furiş, nu ajunseseră prea departe.

Oamenii o acceptau, după cum ştia, pentru că Londra se schimba mai repede în clipa aceea, iar magia dădea năvală înapoi în ea. Nasi putea invoca apa şi o făcea ori de câte ori avea prilejul (Kosika spera că magia nu se termina, pentru că, altfel, lui Nasi nu i-ar mai fi rămas deloc până să împlinească doisprezece ani). Şi nu doar copiii primeau magie.

Şi unii dintre oamenii mari o primeau.

În fiecare zi erau mai mulţi adulţi care erau în stare să invoce focul sau vântul, apa sau pământul. Şi toţi spuneau că avea legătură cu fostul rege şi cu ea. Şi aşa trebuia să fie, nu? La urma urmei, ea fusese cea care-l găsise în Pădurea de Argint, chiar dacă nimeni nu ştia asta. Ea era cea cu ochiul negru, cu semnul magiei.

În clipa aceea, oamenii veneau în fiecare zi la castel, vrând s-o vadă, s-o atingă, să fie binecuvântaţi. Veneau, iar uneori Vir îi lăsau să intre, alteori nu. Într-o zi, a venit până şi mama ei, plină de dorinţă. A venit, iar pentru o clipă, Kosika a crezut că venise pentru că-i era dor de fiica ei, pentru că o voia înapoi. Dar nu era aşa. Voia doar să fie *plătită.* După aceea, Vir au ţinut-o deoparte. Uneori, când adormea, încă auzea monedele pe masa din bucătăria lor cum făceau *clinc, clinc, clinc.*

Kosika s-a întors cu spatele la fereastră, mirându-se de cât de întunecată părea camera cu raza subţire a lunii în spate. A îndoit degetele, iar focul i s-a aprins în palmă.

Era atât de uşor – la fel de uşor precum dorinţa, iar ea ştia să-şi dorească. Alţii se chinuiau să invoce o flacără. Ea se străduia doar să-i stăpânească mărimea. Focul înmugurise, fierbinte şi lucitor, înghiţindu-i degetele, iar ea şi-a ţinut răsuflarea şi s-a concentrat până când flacăra s-a făcut din nou cât a unei lumânări, stându-i chiar deasupra palmei. Nasi dormea în continuare în timp ce ea trecea pe furiş pe lângă pat, îndreptându-se spre uşi. Cele mai multe dintre pietrele de pe podea erau netede, însă câteva aveau modele, iar ei îi plăcea să se joace sărind printre cele însemnate până când ajungea pe partea cealaltă.

Şi-a lipit urechea de suprafaţa cioplită a uşii, a ascultat şi n-a auzit nimic, în afară de murmurul lemnului lipit de palma ei, care-o invita să-l ia, să-l plămădească, să-l facă să crească. Şi-l închipuia făcându-se bucăţi la atingerea ei, împletindu-se în tentacule, în crengi, într-un copac, dar pesemne că-şi închipuia prea mult, căci uşa a trosnit cu putere. Kosika şi-a luat numaidecât mâinile de pe ea, a strâns ochii şi şi-a închipuit uşa ca pe-o simplă uşă şi nimic altceva. Iar când a deschis ochii, uşa era tot acolo.

A deschis-o.

După uşă, doi soldaţi stăteau în capătul treptelor, îmbrăcaţi într-o armură de culoare atât de închisă, încât parcă înghiţea lumina, contopindu-i de-a binelea cu pereţii. Ştia că erau acolo, chiar dacă ei nu se mişcau, ştia că n-aveau să înainteze greoi şi s-o înhaţe. Ştia – dar a mers puţin mai repede până când a fost sigură că trecuse de ei şi ajunsese pe trepte.

Kosika locuise la castel aproape un an, dar încă nu băgase cu totul la cap forma locului. Ştia că erau patru turnuri, iar ea se afla într-unul dintre ele. Ştia că treptele duceau în jos, tot mai în jos, trei paliere, trei etaje. Ştia că la fiecare etaj de jos era câte un coridor care ocolea toată clădirea, care ajungea până la turnuri, şi avea ferestre înguste, cu vedere la oraş. Ştia că la cele două etaje de dedesubtul ei stăteau cei treisprezece Vir şi că la etajul de jos era castelul ca atare, cu sala tronului, alte şase săli şi câteva gărzi. Ştia că mai era un etaj la subsol, cu bucătăria şi servitorii castelului.

Ştia, dar uneori, pe întuneric, se mai rătăcea, aşa că mergea doar prin coridoarele ce mărgineau fiecare etaj, număra ca să fie sigură că atingea toate cele patru părţi şi ajungea din nou în turnul ei. În seara aceea, numărase greşit. Sau poate că nu numărase. Poate că auzise şoapta sau văzuse lumina ca o nălucă pe peretele cu treptele, deci n-a făcut decât să urce treptele spre turn.

Când a ajuns în vârf, a văzut un Vir.

În mintea ei, cei treisprezece Vir erau precum micuţele statuete de la kolkot pe care le folosise Nasi, toţi mai mult sau mai puţin asemănători. Unii erau înalţi, alţii scunzi, unii aveau pielea închisă la culoare, alţii erau palizi, dar în armura şi semi-pelerinele lor argintii, cu clema în formă de inel pe umeri, acei câţiva aleşi, membrii gărzii iniţiale a fostului rege, se contopeau în mintea ei.

Acel Vir stătea în faţa unui tip de altar, pus în faţa unei uşi precum cea care ducea în camera ei. La început, a crezut că în faţa lui era un al doilea Vir, dar apoi şi-a dat seama că era o statuie.

O statuie a fostului rege.

Avea capul plecat, întocmai ca atunci când îl găsise în Pădurea de Argint. Dar de data aceasta stătea în picioare, cu o coroană aşezată pe tâmplele din piatră.

Kosika s-a furişat mai aproape şi a văzut că altarul din faţa statuii fusese acoperit cu o manta argintie, precum cea pe care-o purtau toţi Vir, cu aceeaşi clemă argintie sub formă de inel în mijloc. În jurul cercului stăteau lumânări, iar ea i-a urmărit pe Vir aprinzându-le una câte una şi îngenunchind.

S-a gândit la soldaţii din Pădurea de Argint. La felul în care unul dintre ei căzuse în genunchi în faţa trupului neînsufleţit al regelui. Acel Vir n-a căzut, ci s-a lăsat încet în genunchi şi a şoptit, atât de încet, încât ea nu auzea cuvintele, ci doar sunetul ca o răsuflare pe care-l scoteau.

Când a vorbit din nou, i-a vorbit ei.

— *Os*, Kosika, a spus el, iar ea a tresărit, strângându-şi degetele în jurul luminiţei din palmă, care s-a stins.

Vir-ul s-a ridicat şi a privit-o. Părul des şi negru îi pusese stăpânire peste chip precum un tufiş, de la sprâncenele groase care semănau cu nişte dâre de funingine cu care-şi mânjise fruntea la barba ce-i umbrea falca.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Aduc închinăciune.

Kosika s-a furişat înainte şi a cercetat statuia fostului rege. Din acel unghi, vedea strălucirea a două giuvaiere lustruite aşezate pe chipul din piatră, unul verde, celălalt negru. Au stat împreună câteva clipe, iar Vir-ul n-a vorbit. Kosika simţea că nici ea n-ar fi trebuit să vorbească, dar o mânca limba de-atâtea întrebări.

— Cine-a fost el?

— Numele lui, a răspuns Vir-ul, a fost Holland Vosijk.

— Holland Vosijk, a repetat ea.

Când a rostit cuvintele, a simţit gustul cubului de zahăr ce i se topea pe limbă. A simţit iarba gâdilându-i degetele. Nu ştia multe despre bărbatul pe care-l găsise în Pădurea de Argint, ştia doar că adormise, iar în ea se trezise ceva.

— Spune-mi despre el, a zis ea, şi chiar dacă era regină, a adăugat „te rog”.

Vir-ul a zâmbit, încă privind statuia.

— Ai auzit povestea Regelui dintr-o Bună Zi?

— Odată ca niciodată, magia era aievea, şi-a spus ea. Şi era pretutindeni…

În timp ce vorbea, Kosika atingea cu degetele zidul castelului, depănând povestea pietrelor, ierbii şi cerului. Simţea pietrele cântând la atingerea degetelor ei, simţea murmurul pământului sub picioarele-i goale. Ştia că nu se cădea unei regine, dar nu-i păsa.

Era singură – dar bineînţeles că nu era singură. Nu era niciodată singură. Un grup de Vir o urmărea de la un balcon. Soldaţii o priveau de pe vârful zidului. Nasi arunca din când în când câte-o privire-n jos, din copacul din apropiere, unde era cocoţată, citind o carte despre strategie şi război.

— Odată ca niciodată, magia era aievea, a început ea din nou, şi era pretutindeni, dar nu era la fel…

În fiecare noapte din ultima lună, se întâlnise cu Serak – căci acela era numele Vir-ului – în capătul treptelor, în fiecare noapte, el îi spunea poveştile, iar în fiecare zi, ea şi le spunea singură, până când a ajuns să le ştie pe de rost. Poveşti despre vremurile dinainte şi cele de după. Despre celelalte trei lumi şi despre ce se întâmplase când se făcuseră nevăzute în spatele uşilor lor. Despre cum era legată magia şi cum se retrăsese din lume. Despre cum începuse lumea să se veştejească.

Despre nenumăraţii regi şi regine care încercaseră s-o readucă în lume cu de-a sila, fără a reuşi, pentru că nu înţelegeau: un lucru luat cu de-a sila era doar o umbră palidă a unui lucru dat de bunăvoie.

Despre toţi pretendenţii care apăruseră spunând că erau Regele dintr-o Bună Zi, figura desprinsă din legende care-avea să recheme magia acasă, şi despre cum magia îi refuzase rând pe rând, pentru că nu dăruiseră nimic din fiinţa lor.

Apoi despre Holland Vosijk.

Holland, care nu-şi dorise tronul, dar îşi ajutase prietenul, pe Vortalis, să ajungă pe el. Vortalis, care fusese ucis într-o noapte de Astrid şi de Athos Dane, care-l prinseseră pe Holland şi-l înfieraseră cu magie, îl siliseră să-i slujească şi să poarte pe manta semnul prinderii lui.

Serak i-a povestit despre fraţii Dane, despre cum fuseseră stăpâni pe tron vreme de şapte ani, Holland dispăruse, iar când se reîntorsese, nu se reîntorsese ca servitor, ci ca pretendent la tronul gol. Cum căzuseră puţinii care se împotriviseră lui Holland ca pleava sub secera celui mai credincios dintre oamenii săi, Ojka, care fusese Vir înainte să existe numele de Vir, iar când pusese stăpânire pe tron, nu încercase să silească magia, s-o lege de el, ci aceasta venise pur şi simplu. Râul se dezgheţase, culoarea se revărsase asupra lumii precum roşeaţa pe obrajii îngheţaţi, şi toată suflarea îşi dăduse seama în clipa aceea că Holland era Regele dintr-o Bună Zi.

Sus, în copacul ei din apropiere, Nasi a întors pagina. Ştia deja toate poveştile. Kosika i le spusese în fiecare noapte, iar când aflase că Nasi *chiar* fusese acolo, în acel castel, că-l cunoscuse pe Holland, mai întâi ca servitor, apoi ca însuşi Regele dintr-o Bună Zi, ei, atunci a vrut să afle *totul*.

— Cum era el? a întrebat Kosika din nou, iar Nasi a ridicat nasul din carte.

— Nu l-am *cunoscut* mai bine decât tine!

— Dar l-ai văzut…

Iar Kosika a vrut să spună *viu*, dar s-a oprit, căci nu spusese nimănui, nici măcar lui Nasi, despre noaptea aceea din Pădurea de Argint.

Fusese cât pe ce să-i spună lui Serak cândva – cu toate poveştile pe care i le spusese el, n-avea nicio poveste a ei. Ştia că avea s-o creadă, nu era vorba despre asta, dar întâlnirea aceea părea ceva ce existase numai între ea şi răposatul rege. O lumină se aprinsese în mâinile lor făcute căuş. Ea voia să o ţină acolo.

— Cum ţi s-a părut? a stăruit ea.

Nasi a privit în depărtare, de parcă s-ar fi străduit să-şi aducă aminte. În cele din urmă, a rostit un singur cuvânt.

— Singur.

Ea a aşteptat ca fata mai mare să spună mai multe, dar Nasi şi-a văzut mai departe de cartea ei, iar Kosika s-a îndepărtat uşor de perete şi de copac, apucându-se din nou să-şi depene povestea, recitând-o ca pe-o rugăciune, rostind cuvintele de parc-ar fi fost o coardă, o panglică, un drum. Şi, la un moment dat, Kosika a ridicat privirea şi şi-a dat seama că trecuse

de partea laterală a castelului şi stătea la marginea curţii statuilor.

Era o privelişte cumplită, plină de siluetele legate şi sucite ale regilor şi reginelor care urcaseră pe tron şi se prăbuşiseră de pe el. Serak i-a spus că nu erau decât nişte omagii sculptate, însă Nasi stăruia că erau oameni adevăraţi, prefăcuţi în stană de piatră. Că fraţii Dane construiseră cumplita curte pentru a face de ruşine pe oricine se ridica împotriva lor. Kosika nu ştia dacă Nasi vorbea sincer sau doar o lua peste picior, însă s-a oprit în faţa gemenilor, a lui Astrid, legată în genunchi, şi a lui Athos, în picioare, înfulecat de-un şarpe cât toate zilele. Se întreba dacă erau acolo, pururi încremeniţi în pragul morţii.

Încă nu era nicio statuie a lui Holland în curte, însă locul fusese lăsat, cărarea întoarsă astfel încât oricine ar fi intrat pe poarta palatului şi s-ar fi îndreptat spre trepte să ajungă faţă-n faţă cu el.

A privit în jur. Îi auzise pe unii numind curtea cu statui grădină, dar nu era nicio floare în ea. La Londra, aerul se încălzise, dar domeniul castelului era tot sterp, iar pământul era neînduplecat. Kosika nu văzuse niciodată o grădină de-adevăratelea. Doar în cărţi, cu ilustraţii cu iarbă deasă şi flori sălbatice, şi cândva într-o pictură pe care i-o arătase Serak, o pictură cu oraşul, aşa cum fusese, pesemne, în vremurile dinainte.

Kosika a îngenuncheat şi şi-a lipit palma de pământul negru, amintindu-şi cum îl simţise sub greutatea trupului neînsufleţit al fostului rege. Dens, precum catifeaua. În clipa aceea, şi-a dat seama că magia lui Holland curgea prin vinele ei.

Era moştenitoarea lui.

Şi-şi dorea o grădină.

Kosika nu avea un cuţit la ea, dar a căutat şi a găsit o bucată de piatră spartă în pământul răscolit, l-a dat la o parte şi şi-a dus piatra către interiorul braţului. A împins în jos şi şi-a dat cu marginea colţuroasă pe piele până când i-a curs sânge.

Durea, dar trebuia să doară. A da şi a lua – aceea era firea magiei *Antari*.

Nu-i trebuia decât cuvântul. Vrăjile-i veniseră ciudat, nu toate deodată, ci una câte una, apărând după câtă nevoie avea de ele. Până în clipa aceea, învăţase cuvintele *a deschide, a închide, a lumina* şi *a vindeca.*

A vindeca – prima vrajă *Antari* de care avusese vreodată nevoie. Se scursese din ea în timp ce sângele lui Lark i se scurgea printre degete. A vindeca – pesemne că aceea era vraja de care-avea nevoie în clipa aceea. La urma urmei, ce se străduia să facă, dacă nu să vindece pământul însuşi?

A văzut cu coada ochiului ceva mişcându-se. Nasi o luase pe urmele ei în curte, cu vocea plutind printre statui.

— Ce faci? a strigat ea, dar Kosika era concentrată asupra sarcinii pe care-o avea de îndeplinit.

Şi-a şters vârfurile degetelor de braţul care-i sângera şi şi-a vârât ambele mâini adânc în pământul negru şi reavăn.

— *As Hasari*, a spus ea, aşteptând să lucreze vraja, să crească iarba, să înflorească florile, să i se schimbe pământul sterp la atingere.

Însă nu s-a întâmplat nimic. Şi totuşi, Kosika simţea puterea magiei, o simţea trasă din ea, în pământ. A început să-i bubuie capul. Ceva nu era în regulă.

A încercat să-şi elibereze mâinile, însă trupul nu i se mişca, oasele-i încremeniseră, iar pulsul îi vuia în urechi în timp ce lumea se întindea în sus – nu pământul, ci ceva şi mai adânc – şi era prea mare, părea prea mare, parcă o strivea, parcă-i storcea răsuflarea, sângele, viaţa, şi i le mânca, iar ea a încercat să ţipe, dar n-a reuşit să scoată niciun sunet, iar ultimul lucru pe care l-a văzut a fost sclipirea unei armuri argintii, fâlfâitul unei semi-pelerine şi o cunună de păr negru, în timp ce Serak îşi punea mâinile peste ale ei, le scotea din pământ, înăuntrul ei se sfâşia ceva, şi totul se întuneca.

Kosika era din nou în Pădurea de Argint.

Fugea de cineva, de ceva, nu avea însemnătate de cine sau de ce, căci în clipa-n care-o luase la goană printre copaci, îşi dăduse seama că n-aveau să pornească pe urmele ei acolo. Şi totuşi, picioarele-i erau în mişcare, atrăgând-o şi mai adânc printre copaci, cu inima bubuindu-i până când şi-a dat seama că pulsul pe care-l simţea nu era în piept. Era sub picioarele ei. În clipa aceea, s-a oprit, a îngenuncheat, şi-a înfipt mâinile în pământ şi a început să sape neîncetat până când a strâns inima care bătea în pumn, apoi Kosika s-a trezit.

Era singură în pat.

Era prea mare fără Nasi în el, chiar şi cu pernele îngrămădite în jurul ei, şi nici măcar nu-şi aducea aminte când se întinsese, însă lumina zilei pătrundea prin ferestre, sus, strălucind cu putere, iar pe ea o dureau toate, de la piele la oase, chiar mai adânc de-atât. O durea de parc-ar fi fost smulsă din propriul trup şi pusă la loc, precum supa pe care-o serveau în tigve. Gândindu-se la asta, i-a ghiorţăit stomacul, şi până şi asta i-a pricinuit durere, iar ea s-a întrebat de ce.

Kosika a încercat să se ridice în capul oaselor, însă membrele parcă-i erau prinse sub aşternuturi, iar o teamă ciudată a pus în clipa aceea stăpânire pe ea, că încă visa sau, mai rău, că era moartă. A dat să împingă păturile la o parte, disperată să se descotorosească de greutate, apoi l-a văzut pe Vir Serak la căpătâiul ei, cu semi-pelerina argintie fluturând.

— Uşurel, regina mea.

Barba-i era mai lungă decât fusese în dimineaţa aceea, iar de sub ochi i se scurgeau umbre, de parcă n-ar mai fi dormit de zile în şir. Era ciudat.

— Ce s-a întâmplat? a horcăit ea.

Avea gâtul uscat, a încercat de două ori să rostească întrebarea, iar când a reuşit, în ochii negri ai Vir-ului a apărut o scânteie. Dar când acesta a vorbit, nu i s-a adresat ei. Ea nu şi-a dat seama că mai era cineva în cameră până când el nu s-a întors şi n-a spus cuiva pe care ea nu-l vedea:

— Dă-le de ştire că s-a trezit!

O uşă s-a deschis, apoi s-a închis, iar Serak i-a explicat, cu vocea lui de povestitor, ce se întâmplase, şi astfel a aflat ea că dormise mai bine de-o săptămână. Că nu ştiau dacă avea să moară, să se trezească sau să rămână pururi prinsă între trezie şi moarte. Şi erau mai multe lucruri pe care Serak nu le spunea. Vedea în privirea lui sau, mai degrabă, în lipsa acesteia, în felul în care n-o privea în ochi când îi spunea că locuitorii oraşului nu ştiau de boala ei, că Vir ţinuseră sfat, încercând să se hotărască ce era de făcut.

Apoi uşa s-a deschis deodată, iar Nasi era acolo şi nu plângea, dar Kosika şi-a dat seama că plânsese, după cearcănele roşii pe care le-avea la ochi când s-a aruncat pe pat, iar prima întrebare pe care-a pus-o a fost:

— Ce-a fost în *capul tău*?

Şi abia atunci şi-a amintit Kosika de faptul că băgase mâinile în pământul sterp, şi-a amintit de puterea cumplită a solului hămesit care mâncase tot ce era-n ea.

— Am crezut că pot să-l vindec, a spus ea, simţindu-se măruntă şi neghioabă în timp ce scotea cuvintele.

Kosika ar fi trebuit să-şi dea seama, în clipa în care lumea nu-i dăduse o vrajă, ar fi trebuit să-şi dea seama că tăcerea ei era un fel de avertisment.

— Ai o putere mare, a spus Vir Serak. Dar ai şi tu limite.

— Trebuia să fac ceva, a răspuns ea. Am trezit magia din somn, dar e slabă. I-am simţit nevoia. I-am simţit setea.

— Aşa o fi, a spus Serak, dar nu ai destul sânge în vine încât să adapi lumea asta.

Kosika s-a mai îndreptat puţin.
— Atunci, a spus ea, poate c-o putem adăpa împreună.

4

ACUM

Drumul zeciuielii se încheia în Pădurea de Argint.

În jurul crângului, locuitorii Londrei se adunaseră şi aşteptau, cu ultima ofrandă în mâini. Era o pungă cu seminţe, vrăjită astfel încât, atunci când era plantată cu celelalte, seminţele dinăuntru aveau să dea rod, fără a ţine seama de anotimp. Li se reamintea astfel pricina pentru care porneau pe acel drum în fiecare anotimp, pentru care li se ceruse să sângereze.

Mulţimea părea posomorâtă, iar ea se întreba dacă ajunsese la ei vestea despre cel ce se vrusese ucigaş în piaţă, dacă aceea era pricina pentru care plecau atât de jos capetele când trecea regina lor.

Kosika a intrat în pădurea care-o aştepta şi s-a oprit, zâmbind copacilor pali. Frunzele păreau a le fi devenit peste noapte din verzi aurii, începând să cadă pe pământ precum nişte aure.

Şi-a croit drum spre locul în care se afla al treilea şi ultimul altar, nu adânc printre copaci, ci chiar la marginea pădurii, cuibărit printre trunchiurile de un argintiu pal, astfel încât lemnul palid se contopea de-a dreptul cu piatra albicioasă.

A treia şi ultima statuie a lui Holland Vosijk stătea înălţată pe un bloc din piatră la acelaşi nivel cu recipientul, astfel încât, când bolul era plin, aşa cum era în clipa aceea, el părea a merge pe deasupra sângelui, în loc să calce prin el. Nu-şi mai purta coroana pe cap, ci şi-o ţinea în mâini, cu capul pe spate, cu privirea îndreptată spre coronament şi spre cerul care aştepta. Un desiş de crengi i se încâlcise în manta, astfel încât părea că face parte din Pădurea de Argint sau aceasta părea că face parte din el.

— Cândva servitor, a spus Kosika, stând în faţa altarului, apoi rege.

A scos cuţitul.

— În cele din urmă, sfânt.

Şi-a făcut o a treia tăietură pe partea interioară a braţului, cea mai adâncă, şi şi-a privit sângele alăturându-se bălţii mari până când s-a umplut, stând să iasă peste margine. Ea a privit ţintă în jos spre suprafaţă, aşteptând să se netezească, apoi a atins marginea de sticlă a recipientului şi a rostit cuvintele. Pereţii altarului au cedat, îmbibând rădăcinile Pădurii de Argint, iar pata neagră s-a întins şi mai mult pe mantaua ei cândva albă.

Odată îndeplinită a treia zeciuială, cetăţenii au început să plece, retrăgându-se pe potecă şi pe străzi şi luând-o către casele lor.

Dar Kosika a rămas în urmă, cu privirea aţintită asupra copacilor din faţa ei. O mie de ochi o priveau ţintă la rândul lor, fără să clipească, dintre trunchiurile înguste, iar ei îi era greu să se gândească la faptul că-i fusese vreodată teamă de locul acela.

A trecut de statuie. A intrat în pădure.

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

— Odată ca niciodată, magia era aievea, a început Serak, şi era pretutindeni.

De obicei, în alcov ardeau lumânări, însă în noaptea aceea, doar una era aprinsă, iar flacăra ei mică şi nestatornică arunca umbre colţuroase asupra pereţilor, a statuii şi a Vir-ului.

— Magia era peste tot, dar nu era la fel.

În timp ce vorbea, mâna i s-a îndreptat uşor, ca întotdeauna, spre pecetea de pe umărul lui, spre clema argintie a mantalei, un inel tăiat de-o bară. Era aceeaşi pecete care se afla şi pe altar, iar ea şi-a dat seama în clipa aceea că era aceeaşi pe care-o purtase Holland când le slujise fraţilor Dane, aceeaşi pe care i-o arsese Athos pe piele pentru a-l lega de ei. Vir o purtau ca să arate că erau legaţi de moştenirea lui Holland.

— Ardea precum o vatră aşezată în mijlocul unei case, încălzind întâi o cameră, apoi pe următoarea şi-aşa mai departe, căldura şi lumina slăbindu-i pe măsură ce trebuia să se întindă. Londra Neagră a fost prima cameră, cea mai apropiată de flacără. Apoi urmam noi. Apoi au mai urmat alte două camere, mai departe de căldură, dar tot în casă.

Serak a luat o lumânare şi a pus-o pe altar.

— Dar flacăra a devenit prea puternică, iar Londra Neagră a început să ardă.

A luat un felinar.

— Şi în loc să stea lângă o vatră, lumea noastră a ajuns să stea lângă o văpaie cumplită. Astfel încât lumile au hotărât să închidă uşile, ca să oprească răspândirea focului.

A pus un felinar peste lumânare.

— Dar şi după ce focul a fost din nou îngrădit, lumea s-a temut.

Felinarul avea patru pereţi subţiri din sticlă, toţi deschişi, dar în timp ce

Serak vorbea, a început să-l închidă pe laturi.

— Ne-am privit magia şi ne-am temut c-o să ajungă prea fierbinte, prea lacomă.

A închis prima latură.

— Aşa că am prins-o.

A închis-o pe a doua.

— I-am construit cuşti.

A închis-o pe a treia.

— Am legat-o de noi.

A închis cel de-al patrulea perete, prinzând flacăra în sticla fără aer.

— Dar ştii ce se întâmplă cu un foc prins?

Kosika a privit lumina pâlpâind şi micşorându-se.

— Se stinge, a şoptit ea.

— Se stinge, a repetat Serak, cu glasul gâtuit de tristeţe.

Kosika nu-şi putea lua ochii de la flacără. A urmărit lumina începând să slăbească, devenind dintr-o flacără înaltă una mică, s-a simţit cuprinsă de panică în timp ce viaţa se scurgea pe fitil în jos, până când a ajuns în băltoaca de ceară şi…

…a murit.

Un fuior subţire de fum s-a ridicat din lumânare, tulburând felinarul. Pentru o clipă, au rămas în tăcere, în întunericul deplin, iar ea şi-a ţinut răsuflarea, întrebându-se dacă lecţia se terminase. Apoi însă, Serak a vorbit din nou: — Aici e deosebirea, Kosika. Magia nu moare.

Serak a ridicat felinarul de pe lumânare, punându-l deoparte.

— Magia se retrage. Se opune.

A ţinut mâinile întinse de-o parte şi de alta a lumânării stinse, încruntându-se din pricina efortului.

— Devine din ce în ce mai greu de reaprins, dar…

O scânteie mică. O scurtă străfulgerare albastră, apoi flacăra s-a reaprins încet, mică şi plăpândă, dar arzând. Iar Serak a zâmbit.

— Asta a făcut Holland pentru noi, a spus el, lăsând mâinile jos. *Tu* ce vei face?

Kosika a cercetat singura lumânare, a cărei lumină de-abia ajungea la pereţi.

„Ce voi face?”, s-a întrebat ea, apoi a întins mâna, nu spre singura flacără care ardea, ci spre sutele de lumânări stinse ce străjuiau alcovul. A îndoit degetele, iar fitilurile s-au trezit la viaţă, iar focul s-a răspândit ca un val,

scăldând toată încăperea în lumină.

ACUM

Nimeni n-a urmat-o pe Kosika în pădure. Nici soldaţii sau Vir-ul. Nici Serak sau Lark. Nici măcar Nasi. Pădurea de Argint devenise loc sfânt şi nimeni nu mai avea voie să treacă prin ea. Mantaua i se târa în urmă, agăţându-se de tufişuri proaspăt crescute, până când degetele ei au dat de clemă. Aceasta s-a desprins, iar mantaua din stofă grea i-a alunecat de pe umeri, căzând grămadă în urma ei, iar ea a mers mai departe, până când a găsit locul în care murise Holland.

A îngenuncheat, şi-a trecut degetele prin iarba care creştea, ca de obicei, sub copac, la fel de moale şi de verde precum în ziua în care-l găsise.

Nici măcar după atâţia ani, nu spusese nimănui că fusese acolo. Că era prima care găsise trupul regelui mort. Poate că Vir aveau să primească bine vestea, s-o vadă ca încă o dovadă a faptului că era stăpâna de drept a magiei şi a tronului. Sau poate că aveau să spună că îi luase puterea, i-o furase de pe pielea care se răcea. Kosika nu ştia şi nici nu-i păsa. Adevărul despre ziua aceea, asemenea puterii din vinele ei, nu era al lor.

Kosika a scos cuţitul şi şi-a făcut o a patra tăietură pe partea interioară a braţului. O zeciuială doar a ei. A lăsat stropii de sânge să cadă precum ploaia pe peticul de iarbă de sub copac.

În clipa aceea, cunoştea vraja potrivită. Cuvântul *Antari* pe care-şi dorise să-l rostească în curte, în ziua în care fusese în pragul morţii.

As Athera.

A creşte.

Dar nu l-a rostit. N-a fost nevoie. Frunzele aurii-i fremătau deasupra capului. Rădăcinile se întindeau adânc în jos, puternice. Fuseseră udate bine.

S-a ridicat şi şi-a pus din nou mantaua grea pe umeri, în timp ce, dincolo de pădure, tobele încetau în sfârşit să bată. Nu s-au oprit deodată, ci s-au pierdut în depărtare, ca un puls ce încetinea, în timp ce prin oraş se răspândea vestea că ritualul se încheiase.

— PARTEA A ŞASEA —
FIRELE SE UNESC

1

LONDRA ROŞIE

Erau multe lucruri care-o deosebeau pe Delilah Bard de ceilalţi.

Însă cel mai însemnat, cel puţin acolo, în Londra aceea, era acesta.

Nu avea *nevoie* de magie.

Sigur, magia făcea lucrurile mai interesante, însă fusese crescută într-o lume fără vrăji, fără scurtături. Şi, în ciuda ochiului ei sau poate datorită lui, învăţase însemnătatea cercetării îndeaproape. A observării, explorării, a picioarelor bine înfipte în pământ.

Lila n-avea nicio îndoială că la palat se făcea tot ce se putea pentru a fi găsită Mâna. Şi totuşi, adevărul era că, deşi Alucard o făcea pe piratul, nu încetase să fie nobil, Rhy era, la propriu, regele, iar Kell putea să exerseze cât voia rolul de marinar aventurier, putea să-şi lepede haina şi să-şi spună Kay, dar fusese cel mai bun magician din lume în primii douăzeci şi doi de ani ai vieţii lui, şi încă era, şi-avea să fie întotdeauna, prinţ. Toţi cei trei bărbaţi fuseseră născuţi şi crescuţi puternici. Astfel vedeau ei lumea. Astfel îşi vedeau ei oraşul – din fortăreaţa *soner rast*-ului.

Dar un oraş însemna mult mai mult de-atât.

Nu avea un singur chip, o singură stare. Poate că-şi spunea într-un anumit fel, dar de fapt era alcătuit din sute de lumi mai mici, private şi comune, domestice şi sălbatice. Câteva erau locuri sclipitoare, altele erau unghere întunecoase, dar cele mai multe erau undeva la mijloc.

De pildă, piaţa de noapte, cu corturile ei care sclipeau, pline de magie, ce apăruseră ca florile la umbra palatului şi înfloreau la lumina râului Isle. Mai era şi Calea Îngustă, o alee în partea de sud a *shal*-ului, pentru cei cu gusturi mai macabre. Dar erau zeci de alte pieţe, pe zeci de alte străzi, poate mai puţin arătoase, însă la fel de pline.

Fiecare stradă din oraş îşi avea ritmul ei, culoarea ei, pulsul ei. Şi cea mai bună cale de-a le afla – singura cale, de fapt – era aceea de-a te plimba pe ele. Aşa că asta a făcut Lila.

S-a plimbat. Nu aşa cum o făcea Kell, cu paşii mari şi hotărâţi ai unui om care avea mereu ceva de făcut. Nu, se plimba precum cineva care n-avea unde altundeva să meargă. Mergea cu pas întins, cu capul pe spate şi cu mâinile în buzunare, cu degetele atingând uşor monedele. Aceleaşi monede

pe care Kell încă stăruia să le poarte la gât.

Un şiling, pentru Londra Cenuşie.

Un lin, pentru cea Roşie.

Şi un tol, pentru cea Albă.

În timp ce pipăia conturul tolului – o monedă cu opt colţuri, bătută în argint – s-a gândit la prima ei vizită în oraş de după moartea lui Holland, la cât de uşurată fusese să afle că încoronaseră o regină-copilă. Asta până când văzuse o pictură cu chipul copilei. Lila privise în ochii aceia de culori diferite – unul căprui, celălalt negru – şi bodogănise:

— Să-mi bag!

Se întorsese la Londra Roşie şi la Kell, care-o aştepta, îi spusese despre oraşul care se vindeca şi despre regina-copilă şi, la un moment dat, se hotărâse să nu-i mai spună şi că era *Antari.* Kell avea destule probleme pe cap, aşa că Lila se hotărâse să rezolve chiar ea.

Se întorsese, iar şi iar, şi de fiecare dată se gândise s-o omoare pe tânăra regină, şi de fiecare dată se hotărâse să mai aştepte o lună, un an. Nu mila-i oprea mâna, ci faptul că ştia că Londra Albă era însetată de putere şi oricine i-ar fi urmat ar fi putut fi mult mai rău.

Aşa că Lila aşteptase şi urmărise de-a lungul anilor cum oraşul prindea culoare precum un trup palid la lumina soarelui, îl văzuse ridicând monumente în amintirea lui Holland Vosijk, o văzuse pe *Antari* crescând, devenind dintr-o copilă o adolescentă deşirată, şi aşteptase ca ochii aceia în două culori ai ei să se întoarcă şi să privească şi spre alte lumi. Până în clipa aceea, din fericire, n-o făcuseră.

Iar dacă aveau s-o facă într-o bună zi – ei, atunci avea să-i vină ea de hac.

Lila şi-a îndreptat din nou atenţia spre oraşul din jurul ei, spre strada ce i se dezvăluia sub cizme. Şi-a adus aminte de prima zi în care venise la Londra Roşie, purtată de magia lui Kell. Forţa vrăjii îi despărţise, iar primul lucru pe care-l văzuse ea era o paradă. Un spectacol măreţ de magie, ciudat şi minunat. Văzându-l, i se făcuse foame şi simţea acea foame în clipa aceea – nu în propriul stomac, ci în oraşul din jurul ei. În prăpăstiile care se căscaseră între bogăţie şi nevoi şi în cât de răspândite erau acele prăpăstii.

În timp ce se îndepărta de adăpostul palatului, a simţit oraşul schimbându-se. Era ceva abia palpabil, precum creşterea înceată a fluxului, sau aerul din orele dinaintea unei furtuni, dar tot se simţea.

I-a luat doar o oră ca să găsească primul sigiliu.

S-a oprit în faţa zidului şi şi-a trecut degetele peste piatră. Vopseaua se uscase de multă vreme şi începuse deja să se cojească, dar ea-şi dădea seama că fusese o mână.

În clipa aceea a băgat de seamă că mâna nu stătea pe mijloc, era înclinată uşor pe axa unui braţ nevăzut, de parc-ar fi fost surprinsă în timp ce saluta. A înclinat capul în aceeaşi direcţie, spre stânga, şi a privit spre drum. În *shal.*

Lila s-a încruntat. Părea prea bătător la ochi. Cea mai dură parte din oraş era în mod sigur primul loc unde-ar fi căutat soldaţii. Dar noaptea era lungă, iar ea n-avea alte piste, aşa că a răsuflat adânc şi s-a avântat în hăţişul de străzi, de parcă bezna ar fi fost o perdea care se dădea la o parte ca să-i facă loc să treacă şi se închidea la loc în urma ei.

A mai găsit o urmă de mână pe o stradă mai în jos.

Apoi o a treia.

Dar toate mâinile erau înclinate spre stânga, deci era ca şi cum n-ar fi dus nicăieri. Sau ca şi cum s-ar fi învârtit în cerc, după cum şi-a dat Lila seama. A închis ochii, şi-a închipuit o hartă şi a pus semnele ca pe nişte piuneze, până când o imagine i s-a alcătuit în minte.

Mâinile alcătuiau un cerc larg în jurul cvartalului, un cerc din trei faţade de prăvălii cu obloanele trase, un grajd, un bordel numit Drumul Vesel şi…

Lila a încremenit. Şi-a îndreptat gândurile în altă parte, aducându-şi din nou aminte de Verose, de tavernă şi de Tanis.

Dacă ajungi cumva la Londra, am auzit că grădinile sunt minunate, spusese ea.

Lila a înjurat în barbă. Oraşul avea multă verdeaţă, dar Tanis nu vorbea despre flori. Londonezii Roşii aveau un termen anume pentru bordeluri. Le numeau *grădini ale plăcerii.*

A pornit din nou pe drum în jos, până când a găsit intrarea cu umbrar a Drumului Vesel şi a intrat.

La drept vorbind, era… o mare generozitate să numeşti Drumul Vesel o grădină a plăcerii.

Era mai degrabă o tavernă gălăgioasă unde ţi se oferea o adunătură de unghere întunecoase şi de camere la etaj şi unde nu trebuia să stai cu urechile ciulite ca să auzi cum zgrepţănau picioarele paturilor pe podea. Lila s-a sprijinit de peretele de lângă un foc ce ardea cu toată puterea, cu o halbă în mână, privind gazdele cum se plimbau cu buzele lor rujate şi atingeau uşor cu mâinile orice muşteriu căruia-i primeau afecţiunea.

De mai multe ori, Lila a simţit o gazdă apropiindu-se de ea şi i-a transmis să-şi vadă de drum privind-o cu subînţeles, oricât s-ar fi simţit de măgulită. A sorbit o gură de bere şi s-a strâmbat. Era neagră şi amară, destul de densă încât să lase o dâră pe dinăuntrul paharului. Şi, ca toate băuturile de la bordeluri, era crâncen de tare.

Pe asta se şi bizuia. Se ştia bine că băutura dezlega limbi. Le şi făcea să vorbească tare. Şoaptele se preschimbau în strigăte, iar secretele se dădeau în vileag pe măsură ce muşteriii dădeau pahare după pahare peste cap.

Şi totuşi, deocamdată nu aflase nimic.

Auzise, desigur, bombănelile nemulţumite, dar nimeni nu pomenise Mâna. Nimeni nu avusese măcar bunul-simţ să arate de parcă ar fi pus ceva la cale. Un bărbat scuipase pe numele regelui, însă avusese tăria unei înjurături rostite cu jumătate de gură. În afară de asta, râsete gălăgioase, poveşti spuse cu limba împleticită şi-un marinar ce-şi pierduse cunoştinţa lângă foc. Ori erau muşteriii pricepuţi la a-şi ţine gura, ori, după cum bănuia ea, nu erau implicaţi.

Nu era grădina potrivită.

Iar în clipa aceea, capul începea să i se tulbure în felul acela care-o avertiza şi şi-a dat seama că, atunci când avea să se ridice în picioare, urma să simtă cum se legăna podeaua cu ea. Dar picioarele i se obişnuiseră cu legănatul corabiei şi ştia cât avea să poată merge până n-o mai ţineau.

Aşa că Lila a rămas până când şi-a terminat băutura.

Când n-a mai rămas nimic din ea, s-a dus să lase paharul pe bar şi a băgat de seamă pentru prima oară că era crăpat.

A urmărit crăpătura cu degetul, cu gândurile alunecându-i precum o pietricică de pe ţărm. Ce spusese Maris despre *persalis?* Că suferise stricăciuni în luptă. Poate mai funcţiona, poate nu mai funcţiona. Hai să zicem că era stricat. Trebuia reparat. Pesemne că ar fi încercat chiar ei să repare un obiect atât de primejdios. Dar dacă nu îl reparau – dacă nu *puteau…*

Lila i-a făcut semn barmaniţei, o femeie îndesată cu o falcă zdravănă, dar când aceasta a dat să-i umple paharul, Lila a pus mâna peste gura acestuia.

— Hai să te-ntreb ceva, a spus ea, rostind cuvintele mai moale ca să pară un pic mai beată decât era.

A avut grijă să pună un lin pe tejghea în timp ce rostea cuvintele.

— Hai să zicem că ar da norocul peste tine şi ţi-ar pica-n poală niscaiva magie fainã.

Barmaniţa a ridicat dintr-o sprânceană, aşteptând întrebarea.

— Dar până s-ajungă la tine, obiectul magic se cam damblageşte pe drum. Unde l-ai duce?

— Eu? a întrebat barmaniţa, punând mâna peste monedă. Aş face economie de bani şi de efort şi l-aş repara cu mâna mea. Şi-a strecurat moneda în buzunar. Da' dacă n-aş sclipi de deşteptăciune, l-aş duce la Haskin.

Lila a ridicat iute privirea. A întors numele pe limbă.

— Haskin?

Barmaniţa a încuviinţat din cap.

— Poate repara *orice*. Aşa am auzit eu.

Lila a zâmbit şi s-a lăsat pe spate.

— Bine de ştiut.

Un strigăt a răsunat în toată încăperea, iar barmaniţa s-a îndepărtat uşor. Lila şi-a coborât privirea spre ce-i mai rămăsese din bere, de parc-ar fi fost o oglindă de divinaţie.

„Haskin", şi-a spus ea în gând.

De-acolo avea să pornească de dimineaţă.

A împins paharul la o parte şi a băgat o mână în haină, dar a descoperit că-i dăduse barmaniţei ultimul lin. A schimbat buzunarul şi a găsit pumnul de monede pe care i le dăduse Maris, cele furate de la Mâna care murise pe corabie.

Lila a cântărit cei trei lini, i-a lăsat să se reverse dintr-o palmă în alta. Se dusese tocmai până acolo din pricina lor, după cum gândea ea. Măcar să-şi plătească băutura cu ei.

A băgat doi în buzunar, l-a pus pe al treilea pe masă şi s-a ridicat. Cam repede, pare-se, din pricina ultimei halbe. S-a oprit o clipă, ca să se pună pe picioare. Şi s-a încruntat. Pesemne că era unghiul luminii sau colţul monedei, felul în care lumina se oglindea în muchiile din metalul stacojiu. Sau poate că era altceva, mai greu de definit, ceva ce simţise în adâncul fiinţei, care-a făcut-o să ia din nou linul în mână. Lila şi-a trecut degetul peste colţul monedei şi şi-a dat seama că avea dreptate – nu era cu totul simetrică.

— Blestemăţie! a bodogănit ea în timp ce-o întorcea, încercând să zărească modelul, dar era prea mic, iar metalul monedei era de culoare prea închisă.

Lila s-a lăsat din nou în scaun.

A scos şi celelalte două monede din buzunar şi le-a cercetat colţurile, însă acelea erau cu totul simetrice. Pe ele era gravat un cod. Sau un mesaj. Lila n-avea nevoie decât de-un mod de a-l citi. Bineînţeles, n-avea nici hârtie la ea. Nici cerneală. Bătea darabana cu degetele în masă, cu mintea-n toate părţile.

Privirea i-a coborât spre lemnul de sub mâna ei, plin de urme şi de zgârieturi, şi a zâmbit.

A scos din haină o batistă cu o mână, iar pe cealaltă a lipit-o de lemn. Suprafaţa mesei era o tapiserie alcătuită din pete, iar ea se îndoia că avea să mai bage cineva de seamă un cusur. Căldura i-a înmugurit dedesubtul palmei, o trâmbă de fum i s-a încolăcit printre degete, iar când şi-a luat mâna, lemnul de sub ea era pârlit şi negru. A vărsat ultimii stropi de bere pe lemnul pârlit şi i-a amestecat cu vârful degetului.

A avut grijă ca gesturile să-i fie domoale, aproape plictisite – ca ale unui muşteriu uşor cherchelit care-şi făcea hatârul –, deşi inima începuse să-i bată mai iute, cum făcea înainte să scoată cuţitul, iuţindu-se în urma făgăduinţei de-a trece la treabă. Când şi-a văzut vârful degetului negru, a tăvălit moneda prin cerneala improvizată şi apoi a şters-o cu băgare de seamă cu batista.

— Blestemăţie! a zis ea din nou, în timp ce cuvintele ieşeau la iveală după atingeri uşoare.

SON HELARIN RAS • NONIS ORA

Nu era doar un mesaj. Era o adresă. Şi-o oră.

Calea Helarin Şase. Ora a Unsprezecea.

Lila se ridicase deja în picioare şi ieşise pe uşă înainte să-şi dea seama că uitase să plătească băutura.

2

Bufniţoiul mort stătea cocoţat pe stinghie, privind-o cu ochii lui făcuţi din două pietricele, în timp ce Tes destrăma vraja.

Zile şi nopţi de muncă grea fuseseră stricate, iar ea ar fi minţit dac-ar fi spus că n-o durea. Dar ştia că-şi folosise puterea în cel mai rău chip cu putinţă, se-apucase şi făcuse ceva imposibil. Ceva *interzis*. Lumile nu fuseseră despărţite degeaba, iar ea se apucase şi făcuse un pod între ele, călcase o limită care era acolo de secole întregi, una menită a-i ţine toată lumea în siguranţă.

Tes s-a gândit la magia stricată din jurul capului bătrânei, la firele moarte ce atârnau în aer, la bărbatul care adusese obiectul acela blestemat în prăvălia ei, la cum părea şi magia lui să putrezească, iar mâinile i se mişcau mai repede, sfâşiind nodurile pe care le făcuse cu atâta grijă, distrugând magia pe care se străduise din răsputeri s-o dreagă.

Uşa prăvăliei a zdrăngănit.

Tes n-a băgat-o în seamă – la Haskin era închis de când se apucase ea să repare plăsmuitorul de uşi, iar în acel răstimp, doisprezece muşterii încercaseră clanţa, găsiseră uşa încuiată şi plecaseră. Se aştepta ca şi aceia să facă la fel.

Doar că n-au făcut-o. Au zdrăngănit clanţa a doua oară, iar Tes s-a oprit din lucru. A privit în sus. Zdrăngănitul a încetat. În schimb, broasca uşii a început să *scârţâie*, precum metalul ce se îndoia în chip nefiresc, iar Tes a avut destulă minte şi destul timp încât să arunce rămăşiţele plăsmuitorului de uşi blestemat într-un sac şi să-l înghesuie sub tejghea, apoi uşa s-a dat de perete, iar un bărbat şi-o femeie au intrat în prăvălie cu pas întins, de parc-ar fi fost poftiţi.

Erau o pereche nepotrivită.

Ea era scundă şi vânoasă, cu părul negru împletit într-o creastă. Avea pielea de culoarea nisipului ud şi ochii de un cenuşiu şters, rece. Pe toată lungimea braţului i se întindea o apărătoare din metal, iar magia se încolăcea în jurul ei, de culoarea portocalie a oţelului topit. Astfel se explica ceea ce făcuse broaştei.

El era palid – păr pal, piele palidă – şi clădit precum butucul unui măcelar. Şi faţa-i era la fel, cu suprafaţa plină de cicatrici adânci. Părea că, la un moment dat, încercase cineva să-i reteze nasul, dar cuţitul se

înţepenise în şaua nasului. Magia lui era de-un verde-închis, cam cel mai luminos lucru la el. „Ăsta mişcă pământul”, şi-a spus Tes în gând, chiar înainte ca el să fluture din degete, iar uşa să se trântească în urma lor.

Lucrând într-o prăvălie precum aceea, învăţase să-şi citească muşteriii. Nu citea doar în firele lor, ci şi în ochii lor, în mersul lor.

Aceia erau oameni răi.

— Îl căutăm pe Haskin, a spus femeia, îndreptându-se agale către tejghea.

— Nu-i aici!

— Dar tu eşti, a spus bărbatul, trecându-şi mâna peste o masă.

— Sunt doar ucenica lui, a spus ea.

El s-a oprit chiar lângă locul unde făcuse ea uşa, iar cicatricea acesteia atârna în aer, la nici treizeci de centimetri de faţa lui. Ea şi-a îndreptat cu de-a sila privirea înapoi spre femeie, care stătea în clipa aceea chiar de cealaltă parte a tejghelei.

Tes a văzut-o scoţând un bilet negru, cu *H*-ul auriu gravat pe partea din faţă. L-a întors pe partea cealaltă, ca să se vadă numărul. Era, desigur, acelaşi bilet pe care Tes i-l dăduse bărbatului bolnav. Celui care-i adusese plăsmuitorul de uşi.

Tes a întins mâna după bilet, dar imediat ce-a atins hârtia cu degetele, femeia a apucat-o de încheietură şi i-a izbit-o de tejghea. Ea a ţipat scurt şi a încercat să se elibereze, dar femeia s-a încordat, iar o bucăţică de metal i s-a desprins de pe apărătoare şi s-a înfipt în lemnul din jurul fiecărui deget al lui Tes, ţintuind-o acolo.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât Tes n-a simţit durerea până când sângele n-a început să curgă, în şiroaie subţiri, acolo unde bucăţile de oţel îi tăiaseră pielea. A cuprins-o panica, iar mâna liberă i se întindea deja, încercând să desfacă firele dinăuntrul oţelului.

— N-aş face asta, a spus femeia.

Era limpede că presupunea că Tes încerca să se elibereze pe calea obişnuită.

— E mult metal în prăvălia asta!

Mâna liberă a lui Tes s-a oprit, a rămas în aer, apoi s-a retras. Era adevărat – se putea elibera, dându-şi de gol şi puterea în timp ce-o făcea, dar într-o confruntare a vitezei, tot avea să piardă.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Ajungem şi-acolo! a răspuns femeia, sprijinindu-şi un cot pe tejghea.

Dar mai întâi…

Deodată, avea un cuţit într-o mână şi-o şuviţă din părul lui Tes în cealaltă. Cu un gest scurt din încheietura mâinii, buclele s-au desprins, căzând ca o panglică neagră în mâna femeii. În timp ce Tes privea, cuţitul a dispărut, iar femeia a înnodat şuviţa de păr şi a strecurat-o în buzunar. Panica a început s-o roadă pe dinăuntru ca un vierme. Nu din pricină că-şi pierduse şuviţa – avea o grămadă –, ci din pricina felului în care acestea puteau fi folosite. Aşa cum numele aveau valoare, aşa avea orice venea de pe trupul cuiva. Era menit să aparţină doar persoanei aceleia.

Femeia bătea darabana pe tejghea, îndreptându-i din nou atenţia lui Tes spre metalul care-i ţintuise mâna.

— Deci, a spus ea, înainte să încep, ar trebui să ştii că, pentru fiecare minciună pe care-o spui, ai să-ţi pierzi un deget.

A privit în jur.

— Îmi închipui că-ţi sunt de folos în meseria ta!

Tes s-a străduit să-şi stăpânească bătăile inimii. Nu se pricepuse niciodată să mintă, de aceea alegea să nu spună adevărul pe de-a întregul. Era mai bine să nu spună nimic şi să se ferească de capcane, de semnele care-ar fi dat-o de gol. Dar avea o presimţire că tăcerea n-avea să-i fie de mare ajutor.

— Unde-i Haskin? a întrebat bărbatul.

— Nu e niciun Haskin, a răspuns ea. Nu sunt decât eu.

— Asta puteam să-ţi zic şi eu, a spus bărbatul, ridicând o sabie de pe-o poliţă.

S-a folosit de ea ca să-şi pună la încercare dinţii. Femeia a scos un oftat, aproape ca un şuierat, dar şi-a păstrat atenţia îndreptată asupra lui Tes.

— Ce caută o fată de anii tăi să aibă o prăvălie doar a ei?

— Mă pricep la ce fac, a răspuns Tes, înghiţind în sec.

— Şi eu, a spus femeia, iar Tes a tras aer în piept în timp ce metalul care-i ţintuia mâna o strângea o idee mai tare, tăindu-i pielea. Prietenul nostru a adus ceva la reparat. Unde e?

— Va trebui să fii mai precisă, a spus Tes. La urma urmei, aici e atelier de reparaţii.

Bărbatul a chicotit, scoţând un sunet ca o sabie ascuţită cu o piatră. Femeia n-a zâmbit. A împins biletul în faţă. Tes s-a uitat de ochii lumii la număr.

— Îmi amintesc de el, a spus ea, după o clipă. Era bolnav.

— Nu mai e, a zis bărbatul, într-un fel în care să-i fie limpede că nu se făcuse *bine.*

Femeia a strâns din dinţi. Nu-i plăcea de bărbatul ăla, după cum i se părea lui Tes. Era bine. Era ceva.

Femeia şi-a îndreptat din nou privirea spre ea.

— Cum te cheamă?

Un nume era adesea un lucru de preţ, dar doar dacă erai în viaţă, ca să-l poţi folosi.

— Tes.

— Ei, Tes. Prietenul nostru a făcut o greşeală. Ar fi trebuit să ne aducă piesa aia *nouă*, nu ţie. Am venit să ţi-o luăm din *mână.*

În timp ce rostea ultimul cuvânt, a atins cu degetul metalul care-i ţintuia degetele lui Tes de masă.

— Ţi-a spus ce era?

— Nu, a răspuns Tes, bucuroasă că spunea adevărul. Mi-a băgat obiectul în faţă, pe scurt, nici măcar nu mi-a zis ce trebuia să facă. Aveţi habar ce greu e să repari un obiect vrăjit fără să-i cunoşti rostul?

Femeia a mijit ochii.

— Şi-ai făcut-o? L-ai reparat?

— Nu, a spus ea, rostind prea repede cuvântul.

Metalul i-a strâns deodată mâna, pricinuindu-i o durere cumplită în timp ce oţelul spinteca baza degetului ei mare.

— Adică încă nu, a spus ea, cu răsuflarea întretăiată. Încă lucrez la el.

— Dar se *poate* repara?

Tes a încuviinţat din cap cu frenezie, iar după o clipă, metalul şi-a slăbit strânsoarea. Între degetele ei, tejgheaua era plină de picături de sânge.

— Unde e acum? a întrebat femeia, plimbându-şi privirea printre rafturi, iar Tes a scrâşnit din dinţi ca să-şi ascundă surprinderea.

Ceva din felul sec în care cerceta prăvălia cu privirea a făcut-o pe Tes să bănuiască faptul că ea nu *văzuse* niciodată plăsmuitorul de uşi, cel puţin nu pe vremea când era întreg. Dacă nu ştiau ce caută…

Tes s-a răsucit, arătând cu mâna liberă spre peretele ticsit de poliţe din spatele ei. *Ascunzătoarea*, cum îi zicea Nero.

— Pe-a treia poliţă, a minţit ea, iar cuvintele i-au ieşit prea repede din gură, în timp ce-şi storcea creierii scotocind prin coş după ceva care să aibă cât de cât forma potrivită. Al doilea coş pe stânga.

Era un pariu primejdios, iar în timp ce femeia ocolea tejgheaua şi scotea

coşul, Tes i-a urmărit expresia, căutând semne de bănuială sau de furie, pregătindu-se sufleteşte să simtă oţelul spintecându-i pielea. Dar femeia n-a făcut decât să ia conţinutul coşului.

O cutie.

Cam de-aceeaşi mărime şi formă precum cea împachetată sub tejgheaua dintre picioarele ei. Numai că *acea* cutie n-avea să deschidă niciodată uşi către alte lumi. Era un obiect mai simplu, menit să prindă şi să redea sunete, precum cel pe care-l ţinea lângă pat ca s-o ajute să doarmă.

Îl luase cu o săptămână înainte dintr-o piaţă, voia să vadă dacă-l putea modifica astfel încât să păstreze sunetul unei voci, deşi ar fi fost foarte bine ca Vares să fie în stare să şi vorbească, să şi asculte.

— Asta nu prea pare stricată, a zis femeia.

— Cutia-i doar un recipient, a spus Tes. Partea aia a fost uşor de reparat.

La fel fusese şi-n cazul plăsmuitorului de uşi.

— Vraja dinăuntru e grea.

— Păi atunci, a spus femeia, punând cutia pe tejghea, aş cam zice să treci la treabă.

Tes a răsuflat adânc.

— Am nevoie de ambele mâini.

Femeia şi-a lăsat capul pe spate, de parcă s-ar fi gândit. Apoi metalul i-a dat drumul, s-a retras şi s-a întors pe apărătoarea de pe braţul ei. Tes şi-a frecat mâna, şi-a îndoit degetele, ca să ascundă cât de tare-i tremurau. Gândurile i-au luat-o razna pe măsură ce privea spre cutia din faţa ei.

— O să dureze ceva, a spus ea.

Plecaţi odată, vă rog, plecaţi, îi bubuia inima, la fel de tare precum tobele pe care le-auzise în cealaltă Londră.

Femeia s-a întors, de parc-ar fi vrut să plece, apoi a luat un scaun şi l-a târât pe podeaua prăvăliei spre tejghea. L-a întors şi s-a aşezat, întinzându-şi braţele încrucişate de-a lungul spătarului.

— Aşteptăm.

3

Lila Bard ar fi trebuit să-şi asculte instinctul.

La urma urmei, o ajutase până-n clipa aceea.

Calea Helarin Şase nu era în *shal*. Nici pe departe. Calea Helarin se afla pe ţărmul de nord al oraşului, mai aproape de *ostra* şi de *vestra* decât de scursurile Londrei. Era un cartier de oameni înstăriţi, cu prăvălii dichisite, bine îngrijite. În toate era întuneric la ora aceea, deşi pe străzi era încă lumină, iar felinarele ardeau cu o lumină caldă, fermecată.

Pe monedă nu era gravată nicio dată, nu avea cum să ştie dacă ora scrisă pe colţ venise şi plecase sau urma să vină. Dar *Ferase Stras* fusese atacată cu mai puţin de-o săptămână înainte, iar unul dintre hoţi avusese asupra lui moneda aceea. Ea spera că nu era o amintire, ci o invitaţie – una care încă nu expirase.

SON HELARIN NAS • NONIS ORA

Ora a unsprezecea. Potrivit ceasului de la colţ şi celui din buzunarul ei, era ora unsprezece şi jumătate. A iuţit pasul, iar cizmele i-au duduit mai întâi pe piatră, apoi pe lemn, în timp ce străbătea podul spre ţărmul de nord.

Partea aceea a Londrei se mişca în ritmul ei, iar timpul se scurgea ca mierea datorită elitei înstărite. Găzduia săli de spectacol şi saloane de fumat, restaurante şi conace măreţe, locuri în care bogăţia şi puterea oraşului se vedeau din plin. N-a văzut nicio mână pictată, şi totuşi moneda i se rostogolea printre degete, cu literele lipite de piele.

În timp ce se apropia de Calea Helarin, Lila şi-a încetinit paşii şi a pornit la drum cu paşi mai lejeri, şi-a ridicat gulerul şi şi-a îndreptat spinarea, afişând o ţinută cu o încredere pe care-o simţea mereu, dar o arăta rareori, luându-şi aerele celor pe lângă care trecea în timp ce se îndrepta spre adresă.

Nu era un conac *vestran* cu domeniu şi-o poartă, deşi nici vreo cocioabă nu era. Era o clădire cu trei etaje, cu fier de culoare închisă în jurul pragului şi pe marginile balcoanelor, cu acoperişul alcătuit dintr-un şir de creste cu vârfuri aurite.

A mers mai departe, trecând de casă, apropiindu-se de colţ, unde s-a oprit sub un umbrar şi a cercetat cu băgare de seamă faţada clădirii, aşteptând să

vadă dacă mai venea sau mai pleca cineva. La celelalte ferestre ardeau felinare, însă pe Calea Helarin 6 era întuneric, şi nu acel întuneric care se lăsa când locuitorii unei case se duceau pur şi simplu la culcare. Era întunericul gol întâlnit mai ales în casele părăsite.

Lila şi-a muşcat falca.

Poate că ajunsese prea târziu. Dar nu credea asta. Nu, şi-a spus în gând, orice-avea să se întâmple acolo nu avea să se întâmple în noaptea aceea.

A cotit pe drum în jos, spre râu, spre han şi spre patul îngust care-o aştepta, când a simţit pe cineva mişcându-se în urma ei.

Lila a încetinit, întinzând gâtul ca să audă paşii, dar pesemne că persoana în cauză păşea în acelaşi timp cu ea, căci ea n-auzea altceva decât propriile cizme, tropotul îndepărtat al copitelor şi murmurul unor voci înalte şi subţiri purtate de briză.

Şi asta-i făcea să iasă în evidenţă. Tăcerea dintre ei era prea grea, prea apăsătoare, asemenea umpluturii dintr-o pernă. Kell îi spusese cândva că, dacă încerca, putea simţi magia dintr-un alt trup, iar ea nu-i spusese că fusese în stare s-o simtă cu mult înainte să ştie că era vorba despre magie.

Lila şi-a suflecat mâneca, iar cuţitul i-a şuierat în palmă.

A ieşit la drumul mare, dând să-l traverseze, iar în fereastra unei prăvălii a văzut-o, umbra în mişcare din spatele ei. O siluetă cu glugă, contopită aproape perfect cu întunericul.

S-a întors, cu cuţitul deja şuierând în aer.

Umbra a sărit la timp la o parte din calea ei, dar Lila a zvâcnit din degete, iar pumnalul i-a urmat, căzând în ultima clipă, astfel încât s-a înfipt în ţesătura mantalei siluetei şi în uşa din spatele ei.

Silueta a rămas cu gura căscată de mirare, prinsă de lemn ca o molie.

— Salutare, salutare! a spus ea, de parcă ar fi dat peste un prieten, nu peste o Mână.

Poate că totuşi nu pierduse noaptea aceea degeaba. Sub glugă, umbra purta mască, una neagră, fără trăsături. Până şi mâinile-i erau ascunse după nişte mănuşi negre, care nu s-au întins după Lila sau după magie, ci după pumnal. Metalul a zgâriat lemnul în timp ce-l mai eliberau cu doi centimetri şi jumătate.

— Nu te grăbi!

Lila s-a încordat, iar pumnalul s-a înfipt la loc în uşă până la plăsele.

— Am nişte întrebări…

Atât a apucat să spună, apoi un obiect mic s-a prăvălit din mâna siluetei,

a ajuns în strada de dedesubtul lor şi a explodat. Explozia n-avea forţă şi abia s-a auzit. A fost doar o străfulgerare de lumină orbitoare, urmată de nori de fum înecăcios şi negru. Lila a ridicat deodată braţul pentru a-şi feri ochii de lumină, apoi fumul s-a răspândit peste tot, înghiţind felinarele, strada şi toate celelalte surse de lumină.

S-a pregătit pentru un atac, o armă sau un individ care să se năpustească din întuneric, dar n-a venit nimic. Fumul atârna în aer, neclintit, iar ea a lovit fulgerător cu braţul. O rafală de vânt a suflat odată cu lovitura ei, tăind zidul negru, scoţând la iveală uşa şi locul în care silueta fusese prinsă de ea. Dar dispăruseră amândouă.

Pumnalul ei zăcea la pământ, lăsat de izbelişte, iar ea l-a cules de pe jos şi s-a întors, cercetând strada în timp ce-i revenea în faţă pe bucăţi. A văzut colţul unei mantale negre dispărând în jos pe-un alt drum.

Lila a rupt-o la fugă.

Umbra era iute de picior, iar în timp ce cizmele-i duduiau pe piatră, ea le-a înjurat pentru că alergau şi-o sileau să fugă după ea, când ar fi putut să stea locului, să lupte şi să piardă.

Până să cotească şi să ajungă pe-o alee erau deja aproape de capătul celălalt.

În clipa aceea, simţea lipsa flintei ei. O armă minunată, care rămăsese fără gloanţe cu ani întregi înainte şi ajunsese pe fundul cufărului ei. Ţintea, trăgea, şi jos cu ei! În schimb, Lila se pregătea să facă o mare harababură.

A răsuflat adânc.

„Tigru, tigru”, şi-a spus ea în gând şi, deşi nu avea nevoie de cuvinte, a simţit magia ridicându-se în întâmpinarea lor, întărindu-se ca oţelul după sunetele pe care le scotea, fie şi numai în gând. Lila şi-a întors mâna cu palma în sus, iar strada de dedesubtul siluetei a săltat şi s-a înălţat.

Noaptea s-a zguduit, iar lumea de sub ea s-a cutremurat de puterea pământului şi-a pietrei ce se frecau una de alta în timp ce se ridicau spre a-i tăia calea.

O fundătură.

Silueta s-a răsucit, căutând o altă cale de ieşire, şi pesemne c-ar fi găsit una, dar Lila se săturase să tot alerge. A strâns pumnul, iar strada i-a crescut sub picioare, ţinându-le în loc.

— Deci, a spus ea, pornind agale pe drum, de parc-ar fi avut tot timpul din lume. Hai să mai încercăm o dată.

Într-o mână avea cuţitul. În palma cealaltă, îi înmugurea o flacără.

Dar în timp ce se apropia de siluetă, aceasta a căzut în faţă, prăbuşindu-se în patru labe, şi, pentru o clipă, a presupus că era rănită. Adevărul era şi mai crunt. Făcea o *plecăciune.*

A ajuns la silueta îngenuncheată şi i-a dat gluga pe spate cu vârful cuţitului. Când i-a căzut gluga, a scos la iveală un chip tânăr, cu pielea de culoare închisă, ochi mari şi căprui şi obraji pe care nici nu părea să poată creşte părul.

Privirea i-a coborât spre partea din faţă a trupului lui. Mantaua i se desfăcuse, iar la lumina flăcărilor, a văzut armura şi simbolul gravat pe suprafaţa ei, negru pe negru, deci pecetea de-abia se vedea. Dar ea o cunoştea. Bineînţeles că o cunoştea. Erau un pocal şi-un soare.

Lila a răsuflat şuierând printre dinţii încleştaţi. Nu era de mirare că băiatul nu se apărase. Nu era Mână. Făcea parte din *res in cal.* Corbii care spionau pentru coroană. Pentru *regină.*

— Iertare, *mas aven,* a spus el, împletind engleza şi arnesiana laolaltă, aşa cum făceau multe dintre gărzi între membrii familiei regale de la palat.

Lila a dat drumul magiei, iar pământul de pe picioare i s-a sfărâmat.

— Ridică-te! i-a poruncit ea, iar el s-a conformat, ridicând iute şi privirea spre bărbia ei. Ce căutai la casa aia?

Nedumerirea de pe chipul lui spunea totul. Erau oameni care ştiau să-şi stăpânească bine expresiile feţei, să-şi ascundă gândurile după o mască blajină, liniştită. Băiatul acela nu era unul dintre ei. Ea era-n stare să pună rămăşag că nu câştigase nici măcar o partidă de Sanct la viaţa lui.

N-o aşteptase pe Calea Helarin. Abia acolo băgase ea de seamă c-o urmărea. A stins flacăra şi şi-a dus mâna la faţă, frecându-se la ochi.

— De când te tot ţii după mine?

— De la palat, a răspuns el, devenit slujitor ascultător. Ai străbătut aleea dinspre sud, apoi ai dat ocol *shal*-ului, ai intrat la Drumul Vesel şi…

— Ajunge!

Lila s-a zburlit, iritată. Nu-l auzise venind. Era lucrătura afurisitei ăleia de regine, mantaua absorbea lumina, armura fusese vrăjită pentru discreţie, până şi cizmele fuseseră pecetluite astfel încât să nu facă zgomot pe pavaj. Totuşi, s-a gândit ea, ar fi trebuit să-l simtă mai devreme. N-avea să facă aceeaşi greşeală de două ori.

Lila şi-a pus vârful cuţitului pe pocalul de pe pieptul lui.

— Să-i duci reginei un mesaj. Data viitoare când trimite un corb pe urmele mele, îi retez aripile!

Flăcăul – care chiar era doar un flăcău – părea gata să vorbească, dar s-a răzgândit. A încuviinţat o dată din cap, dar nu s-a clintit. Lila a păşit în lateral cu o reverenţă, dar el tot şovăia, de parc-ar fi aşteptat ca ea să plece prima. Nici vorbă.

— Ia-ţi zborul de-aici! i-a poruncit ea, iar în timp ce o spunea, o rafală de vânt a trecut pe-acolo şi l-a înghiontit în direcţia potrivită.

Ea l-a urmărit plecând, l-a privit până când ochiului ei i-a fost cu neputinţă să-l desprindă de celelalte umbre, până când s-a făcut nevăzut în întuneric.

Pe drumul de întoarcere, nu s-a grăbit.

Era aproape de miezul nopţii, iar în oraş se lăsase liniştea, se simţea oboseala unui trup care avea nevoie de odihnă. A pornit din nou pe Podul de Aramă, care, în ciuda numelui, era construit în mare parte din lemn şi din piatră, metalul verzui fiind folosit numai pentru balustradă, bolţi şi stâlpul filigranat.

Lila s-a oprit la jumătatea podului.

În ciuda orei târzii, nu era singura de pe pod. O trăsură a trecut zdrăngănind pe lângă ea, iar câţiva nobili străbăteau podul la pas. Unul s-a oprit să admire palatul, felul în care părea că sare peste Isle şi se dubla acolo, cu colţurile aurite profilându-se pe cerul apos. Dar Lila s-a întors cu spatele spre turle şi a privit spre Londra. A rămas pe loc, la jumătatea drumului dintre ţărmuri, cu oraşul despicat în două de râul stacojiu.

Căutaseră în locul nepotrivit.

N-avea nicio îndoială că Alucard şi gărzile lui căutau Mâna, dar era în stare să parieze că se străduiseră să caute în cele mai întunecate unghere ale oraşului.

S-a gândit la urmele de mâini care încercuiau *shal*-ul, la cât de bătătoare la ochi păreau. O ţintă cu vopsea roşie. X-ul de pe harta unei comori. Mâna i-a alunecat spre buzunar, iar privirea i-a luat-o din nou spre ţărmul de nord, spre elitele oraşului.

Nu se pot ascunde, spusese Alucard.

Dar dacă adevărata primejdie nu se ascundea deloc?

Dacă stătea chiar sub nasul lor?

Taverna Apusul Soarelui era întunecată, cu obloanele trase. Lila a urcat treptele, cu membrele din ce în ce mai grele la fiecare pas, dar când a ajuns în camera ei, era goală. Lumina stacojie se revărsa prin fereastră, agăţându-

se de colţul cufărului şi aruncând nişte dâre ca nişte degete pale pe patul nefolosit.

Kell nu se întorsese.

„N-are a face”, şi-a spus Lila în gând, chircindu-se pe pat. Îi rămânea ei mai mult loc. A închis ochii şi a lăsat liniştea s-o acopere precum un aşternut, aşteptând somnul. Acesta n-a venit. În cele din urmă, Lila s-a ridicat, cu o înjurătură pe buze, ţinând deja cuţitul în mână. O înţepătură scurtă şi dureroasă, sângele scurgându-i-se din degete. A desenat semnul şi a rostit cuvintele către perete, apoi a simţit lemnul căzând în timp ce intra pe uşă.

Camera îngustă s-a făcut nevăzută, iar locul i-a fost luat de măreaţa cameră din palat, de parcă lumea ar fi tras adânc aer în piept şi ar fi răsuflat cu putere, tavanul jos s-a înălţat deodată, devenind unul boltit, împodobit cu nori din ţesătură fină, iar lemnul ros de vreme s-a preschimbat în marmură. Singura legătură între cele două locuri, lumina aceea stacojie, pătrundea în clipa aceea pe uşile din sticlă gravată, sclipind în firele aurii ale covorului şi pe trupul întins cât era de lung în patul regal.

Kell zăcea cu faţa în jos, pe jumătate îmbrăcat, cu haina şi pantofii aruncaţi în şir de la uşă la baza patului. Spinarea i se ridica şi-i cobora. Părul arămiu i se întindea ca un foc pe cale de-a se stinge pe obraz şi pe pernă.

Prea mulţi ani de siguranţă îi făcuseră somnul greu.

Nu s-a clintit când ea şi-a aruncat cizmele din picioare. Nici când şi-a lepădat haina şi pumnalele mai grele. Nici când s-a urcat în pat. Nici când a întins mâna şi şi-a trecut cu toată agerimea unui hoţ degetele peste dâra pală ce-i sclipea în păr. Nici când s-a cuibărit lângă el, destul de aproape încât să-i audă răsuflarea regulată şi să-i îngăduie s-o tragă la somn.

4

LONDRA ALBĂ

Până să urce Kosika treptele palatului, cu veşmintele pline de sânge uscat, era deja întuneric.

Cu fiecare pas făcut în timpul procesiunii, pierduse din ce în ce mai multe gărzi. În clipa aceea, când se întorcea din Pădurea de Argint, o mai flancau numai patru soldaţi, printre care şi Lark. Şi numai un Vir – Serak. Şi Nasi, bineînţeles.

Tobele încetaseră să mai bată, dar ea încă le simţea răsunându-i în cap. Kosika şi-a spus în gând că nu era o durere de cap; era pulsul oraşului, care devenea din ce în ce mai puternic. Totuşi, fusese o zi lungă. O durea braţul acolo unde se tăiase pentru ritual, iar picioarele-o dureau din pricină că străbătuse oraşul pe jos şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi clătească sângele de pe piele şi să doarmă.

Dar uşile castelului s-au deschis larg, dând în vileag o sărbătoare, iar sala mare fremăta de viaţă.

Felinarele atârnau ca nişte sfere de lumină argintie, doisprezece sori pali aruncând umbre pe piatră, iar mireasma unui banchet plutea în aer asemenea unui abur. Vir erau cei care stăruiau să dea ospeţele acelea din cale-afară de bogate. De parcă zeciuielile şi darurile ar fi fost doar o prefaţă, de parcă nu ele ar fi fost *miezul* zilei aceleia.

Locuitorii de rang înalt ai oraşului se adunaseră acolo, cu mâinile bandajate frumos cu mătase, nu cu tifon, singurele semne că avusese loc, de fapt, o zeciuială. Gărzile regale-şi scoseseră coifurile, iar în clipa aceea se plimbau prin încăpere, amestecându-se printre oaspeţi.

Văzând tot acel tablou, Kosika s-a enervat.

Ar fi trebuit să fie o zi de rugăciune. De jertfă. De închinăciune. Când colo…

— Regina noastră! a spus Vir Talik, ridicând paharul, iar în toată încăperea, paharele de băutură s-au înălţat, cu conţinutul lor stacojiu.

Nasi a trecut în spatele Kosikăi, întinzând mâinile ca să-i desprindă mantaua însângerată de pe umeri.

— Las-o! s-a răstit ea, îndepărtându-se cu paşi mari de prietena ei.

S-a dus în mulţimea care se adunase, iar marea de oameni s-a despărţit,

bolborosindu-şi laudele. Dar Kosika n-a rămas să fie sărbătorită. A trecut de ei, îndreptându-se spre trepte. Nu-i ardea de oaspeţi, nu-i ardea să fie plimbată pe holuri ca la paradă. Vir Reska, o femeie cu ochi ageri şi părul grizonant, i-a tăiat calea.

— Majestate, ospăţul!

— Sunt obosită, a spus Kosika, iar asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca s-o facă să se dea la o parte, însă Vir a făcut un semn spre mulţimea de nobili.

— Dar trebuie neapărat să…

Privirea Kosikăi s-a îndreptat spre Vir precum o sabie în timp ce femeia-şi dădea seama unde greşise. A făcut un pas înapoi şi s-a lăsat într-un genunchi. Kosika a întins mâna şi a pus-o pe umărul femeii, întocmai cum făcuse mai devreme în ziua aceea. Amândouă ştiau că din tot sângele care mânjea pielea Kosikăi, o parte era al ei. Ştiau că nu era nevoie decât de-un cuvânt, iar Vir avea să se facă bucăţi, precum se făcuse şi atacatorul ei. Oasele-i erau încă îngrămădite în stradă, iar ce mai rămăsese din el se învolbura în râu.

Zgomotele petrecerii slăbeau în jurul lor, iar Kosika şi-a coborât glasul, cuvintele fiindu-i menite doar pentru servitoarea înveşmântată în argintiu.

— Spune-mi, Vir Reska, ce trebuie *neapărat* să fac?

— Nimic, regina mea, a răspuns Vir, cu vocea încordată precum coarda unui arc. Aţi făcut mai mult decât destul. Dacă sunteţi obosită, trebuie neapărat să vă odihniţi. Vir vor găzdui această seară în locul şi în cinstea Domniei Voastre.

Kosika şi-a ridicat mâna de pe umărul femeii.

— Aşa să faci, a spus ea, îndreptându-se din nou spre trepte.

De data aceasta, au avut cu toţii destulă minte încât să-i dea voie să plece.

CU PATRU ANI ÎN URMĂ

Uşile sălii tronului erau foarte grele.

Era nevoie de patru gărzi ca să le deschidă şi să le închidă cum trebuia. Sau de un *Antari* căruia-i sărise ţandăra.

Nasi a fost cea care i-a venit în ajutor în după-amiaza aceea, ca s-o prevină în privinţa Vir.

— Ce-i cu ei? întrebase Kosika, cu mintea în altă parte, până când văzuse expresia de pe faţa lui Nasi.

Întocmai după cum cealaltă fată nu-şi ţinuse niciodată gura, nici nu-şi putea ascunde simţămintele. Când zâmbea, toată faţa părea a-i sclipi de bucurie. Dar când era furioasă, chipul ei plin de cicatrici devenea ţeapăn ca o mască.

— Se întrunesc, spusese ea. Fără tine.

Uşile sălii tronului s-au deschis cu un scârţâit puternic, din balamale, dându-se de pereţi şi dând de ştire despre sosirea Kosikăi. Văzuse mai demult desene cu o balenă, o făptură a mării destul de mare încât să se poată sta în picioare înăuntrul ei. Sala tronului îi aducea aminte de-o asemenea făptură, cu pilaştrii ei albi ca osul, cu tavanul cu boltă arcuindu-se mult deasupra capului ei precum nişte coaste.

Garda Vir a reginei avuseseră bunul-simţ să pară surprinşi, coborând vocile în mijlocul propoziţiilor, în timp ce ea intra cu paşi mari în sala enormă, cu pantofii mici răsunându-i pe podea. Pe podeaua aceea. Se zvonea că pe vremuri fuseseră înfipte în ea bucăţi de os. Duşmanii lui Astrid Dane, albiţi şi bătuţi în marmură. Era doar un zvon şi, chiar dacă nu ar fi fost, pietrele acelea fuseseră înlocuite de multă vreme.

În clipa aceea, ea-şi dorea să nu fi fost. I-ar fi plăcut să adauge câteva.

Tronul Kosikăi stătea în mijlocul încăperii, iar scaunele sfatului erau curbate într-un cerc larg ca nişte mâini care o prindeau pe regină. Numai tronul era gol.

— Majestate! a spus Vir Patjoric, ridicându-se în picioare.

— Nu vă ridicaţi, le-a spus ea, dar ei au făcut-o oricum.

Ea ştia că era un semn de preţuire, dar nu făcea decât s-o facă pe Kosika să se simtă şi mai scundă decât era.

— E vina mea că am întârziat.

Şi-a luat locul, şi-a băgat picioarele sub ea, ca să ascundă faptul că nu atingeau podeaua.

— Bineînţeles, nu aş fi întârziat dacă mi-ar fi spus cineva că urma să ne întrunim.

Vir au făcut schimb de priviri, cu nişte expresii ce treceau de la iritare la nelinişte. Erau treisprezece şi, sincer, în afară de Serak, cei mai mulţi dintre ceilalţi i se contopeau în minte. Nu era doar din pricina semi-pelerinelor argintii pe care le purtau cu toţii. Era din pricina felului în care se purtau, cum stăteau în scaunele lor, cum îi vorbeau, de parcă ar fi fost o copilă, nu o regină.

În clipa aceea, doisprezece dintre ei se uitau unul la altul. Numai Serak

avea bunul-simţ de-a se uita la *ea* şi părea gata să vorbească în clipa în care l-a întrerupt Vir Patjoric. Pe Patjoric avea să-l recunoască întotdeauna – la urma urmei, el fusese acela care-o găsise.

— N-am vrut să vă tulburăm, a spus el, plecându-şi capul palid.

— Chestiunile de stat pot fi foarte plictisitoare, a adăugat Vir Reska, care era uşor de ţinut minte pentru că ochii ei aveau aceeaşi nuanţă ca Sijit-ul, atât de deschişi, încât aproape că nu aveau culoare.

— Vă asigur, a spus Kosika, nu mă plictiseşte nimic la oraşul meu. Deci, a adăugat, aşezându-se la loc pe tron. Ce-am pierdut?

Un alt Vir şi-a dres glasul.

— Discutam despre ce-avem de făcut cu celelalte lumi.

Kosika s-a încruntat. Ştia despre ele, desigur. Camerele din casă, cum le spusese Serak.

— Ce-i cu ele? a întrebat ea.

— Păi, în trecut a fost mereu… o legătură şi…

— Ne-a venit vreun sol?

— Nu, a spus un alt Vir. Încă nu. Dar credem că ar trebui să mergem noi la ei.

— Noi, a repetat Kosika.

Dar nu exista niciun *noi*. Uşile dintre lumi se închiseseră şi numai un *Antari* le putea redeschide. Numai un *Antari* putea intra pe ele.

— Nu văd rostul, a spus ea.

Un murmur a răsunat printre Vir ca vântul printre frunze.

— Vreţi să mă duc la cealaltă Londră de care-mi vorbiţi? Şi ce să fac acolo? Să le trimit scrisorile?

— Holland a făcut-o.

Vir Patjoric era cel care vorbise.

— Ca servitor, a spus Kosika printre dinţii încleştaţi, nu ca rege! Şi doar atunci, pentru că fraţii Dane râvneau la cealaltă lume! Cred că e vremea să-i purtăm de grijă lumii noastre!

Serak a privit-o în ochi, iar ea i-a văzut o umbră de zâmbet în colţul gurii. Era de acord cu ea.

— Nu merită riscul.

Vir Reska vorbise.

— Dac-ar fi răpită Kosika, n-am mai avea *nici* Antari, *nici* regină!

Kosikăi nu i-a scăpat ordinea în care Reska rostise cuvintele.

— Într-o bună zi, a spus Lastos, un Vir cu părul închis la culoare, zidurile

se vor prăbuşi. Trebuie să fim pregătiţi.

— Cu atât mai mult trebuie să ne îndreptăm atenţia spre puterea *noastră*, nu a lor, l-a contrazis Kosika.

Vir Lastos s-a aplecat în faţă, strângându-şi scaunul cu degetele.

— Ar trebui să ne cunoaştem duşmanii înainte să-i întâlnim pe câmpul de luptă.

— De ce trebuie neapărat să ne fie duşmani? a întrebat Vir Serak. De ce trebuie neapărat să însemne ceva pentru noi?

— Noi suntem cei mai apropiaţi de izvorul puterii, a spus Kosika, iar lumea noastră reînvie mai mult şi mai mult pe zi ce trece.

— Dar dacă reînvie şi ale lor? a insistat Vir Lastos. N-avem de unde să ştim ce se întâmplă.

Dar atenţia Kosikăi nu mai era îndreptată asupra cuvintelor lui. El era genul de om care făcea gesturi când vorbea, iar Kosika a băgat de seamă că ambele lui braţe erau neatinse.

— Întotdeauna, cunoaşterea e mai bună, spunea el, dar ea l-a întrerupt.

— Nu ai dat zeciuială, Vir Lastos.

El a aruncat o privire fugară în jos, spre mână.

— Eram ocupat cu chestiuni de stat.

Vir a tras aer în piept, pregătindu-se să argumenteze din nou, dar Kosika nu i-a dat voie.

— Pentru asta, ai să-ţi faci timp!

Auzindu-i cuvintele, el a dat din mâini, de parc-ar fi alungat nişte muşte.

— Foarte bine, a spus el. Dacă aşa e pe placul reginei. Să revenim la chestiunea celeilalte Londre…

— Fă-o acum!

Kosika scosese pumnalul de la şold şi i-l întindea lui Vir Lastos. El privea tăişul armei, cu scârbă.

— Majestate?

— Pământul nu ţine seama de rituri. Îţi va primi zeciuiala cu o zi întârziere.

Ea a aşteptat, dar Vir n-a luat pumnalul ce-i fusese oferit.

— Atunci n-are decât să aştepte, a spus el, până la următoarea zi de zeciuială. Devin tot mai dese.

— Lastos! l-a prevenit Patjoric, însă Vir a stăruit.

— Nu. Mai întâi a fost o dată, apoi o dată pe an, acum de două ori. Dacă o ţinem tot aşa, în curând o să fim atât de slăbiţi, încât n-o să mai fim în

stare *decât* să sângerăm!

— Spui slăbiţi, l-a mustrat Kosika, dar pe zi ce trece, Londra noastră devine tot mai puternică.

— Ştii de ce? s-a răstit el. Pentru că am scos în afara legii vrăjile de legare şi ne-am curăţat străzile de răufăcătorii cei mai învechiţi în rele! Pentru că avem bresle care-şi aduc bunurile în susul şi-n josul Sijit-ului, acum că s-a dezgheţat, şi strâng taxe pe avere!

A clătinat din cap.

— *Tu* poţi alege să dai zeciuială cu sânge şi să te închini la oameni ca la sfinţi, regina mea, dar nu riturile ţin oraşul ăsta aşa cum e!

— Şi tu i-ai slujit lui Holland, a spus Vir Serak cu dispreţ. Şi tu ai crezut…

— Am crezut că el era cel mai bun care ne era la îndemână, a spus Vir Lastos. Nu vreun rege din legende!

— Ai văzut copacii înflorind în curte! a spus Vir Talik. Ai văzut câte grâne vin pe barjele alea din nord.

— De ce crezi tu că Sijit-ul curge atât de iute acum? s-a băgat Kosika în vorbă.

Lastos i-a aruncat o privire seacă, rece.

— Tot ce îngheaţă se şi dezgheaţă, în timp. Presupun că aşa e legea firii.

— Şi totuşi, a spus ea, înăuntrul tău încă nu s-a dezgheţat.

Vir a strâns pumnii, iar gestul i-a fost doar pe jumătate ascuns sub manta. Bineînţeles, nu era singurul care încă ducea lipsă de magie. Cei mai mulţi copii din zilele acelea aveau urme de elemente în ei, dar destul de mulţi adulţi erau precum pământul sterp. Dintre Vir, încă erau trei – Lastos, Reska şi Patjoric – care nu erau în stare nici măcar să invoce flacăra unei lumânări.

— Poate că vă temeţi, a urmat Kosika. Poate că nu vreţi să credeţi că magia are o voinţă, că alege, pentru că asta ar însemna că nu vă alege pe *voi.*

— Eu n-aş fi atât de sigur, *mică regină.*

Acele ultime două cuvinte, numele şi rangul ei, le-a scuipat ca pe-o coajă de sământă ce-i rămăsese între dinţi.

Kosika a coborât privirea spre pumnalul din mâna ei, cercetându-şi cu băgare de seamă oglindirea în tăiş.

— Castelul e clădit din piatră, a spus ea. Iar piatra duce sunetul mai departe. Am auzit cum îmi spuneţi când nu sunt de faţă, *Kojsinka.*

Mica tirană.

Vir Lastos a albit la faţă, dar ea nu-şi dădea seama dacă pălise de teamă sau de ruşine.

— Negi? a stăruit ea.

El a clătinat din cap.

— Eşti o copilă. Care nu cunoaşte lumea decât atât cât poate o copilă!

Ceilalţi Vir s-au foit, neliniştiţi. Patjoric a dat să-l apuce pe Lastos de braţ, dar acesta s-a scuturat.

— Eşti o fetiţă care se mulţumeşte să se joace de-a regina!

Kosika nu s-a ridicat în picioare. Ar fi părut că muşcase momeala. Dar nu putea împiedica tensiunea din aer să clocotească în hol, în jurul ei. Pietrele scrâşneau ca nişte dinţi încleştaţi. Ea s-a aplecat în faţă pe tron.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă puneţi aici!

— Nu, a spus el rar. N-ar fi trebuit.

Lastos a privit prin cameră, aşteptând să-i vadă pe ceilalţi Vir de partea lui. Sau, cel puţin, împotriva *ei*. Kosika s-a gândit la tabla de kol-kot din camera ei. Nasi îi arătase toate felurile în care putea aşterne piesele pe tablă. În mai multe aranjamente, preoţii erau destul de puternici încât să conducă fără rege. Dar acela era doar un joc. Iar Kosika nu era doar o regină. Era *Antari*. Moştenitoarea puterii lui Holland. Iar ceilalţi Vir o ştiau bine, oricât şi-ar fi dorit să nu fie aşa.

Patjoric a clătinat din cap şi a oftat, iar Reska şi-a aţintit privirea în podea. Talik l-a privit pe Lastos de parcă s-ar fi osândit singur. Iar încetul cu încetul, Lastos şi-a dat seama că aşa făcuse.

— Eu sunt chemată să conduc, a spus Kosika. Dar pe voi nu vă sileşte nimeni să-mi slujiţi.

A făcut un gest spre uşile sălii tronului, încă larg deschise.

El şi-a smuls mantaua argintie de pe umeri cu atâta forţă, încât clema în formă de cerc s-a desprins, sunând ca un clopot în timp ce sărea pe podea.

Ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece. În schimb, i-a aruncat o căutătură cruntă Kosikăi şi a spus:

— Patjoric ar fi trebuit să-ţi facă de petrecanie încă de când te-a găsit pe stradă! La urma urmei, cel mai bun lucru pe care l-a făcut Holland Vosijk pentru noi a fost faptul că a mu…

S-a întrerupt, iar sunetul vocii lui a fost înlocuit de trosnetul scârbos al unei săbii ce se lovea de os. Lastos a scos un horcăit şi a privit în jos, văzând o bucată de oţel cum îi ieşea din piept.

— Asta-i blasfemie! a şuierat Serak, care stătea ca o umbră în spatele lui,

cu ochii întunecaţi de furie.

Ceilalţi Vir erau în picioare, cu mâinile pe săbii, iar pentru o clipă, aerul din încăpere părea că se întărise şi era gata să se spargă. Dar clipa a trecut şi niciunul dintre ei n-a înaintat. N-au făcut decât să privească în timp ce Serak îşi băga sabia în teacă, iar Lastos cădea grămadă la podeaua din piatră palidă. Gura i se deschidea şi i se închidea, dar nu i-a ieşit decât un horcăit, un oftat, apoi nimic.

Kosika i-a văzut sângele vărsându-se pe pietre şi şi-a spus în gând: „Ce risipă”. A ridicat privirea şi a văzut ochii lui Serak aţintiţi asupra ei.

A avut loc o înţelegere tăcută între ei, apoi Serak a vorbit, tare şi răspicat:

— *Kos och var.*

Cuvintele i-au fost rostite de toată suflarea şi au răsunat în toată sala.

Kos och var. Kos och var.

Trăiască regina.

5

LONDRA ROŞIE

ACUM

— Cât o să dureze chestia asta?

Era trecut de miezul nopţii. Pe Tes o usturau ochii, o durea capul, iar în ultima oră nutrise plăpânda speranţă că, dacă-i lua destul, ucigaşii s-ar fi putut plictisi destul încât să lase garda jos şi să îi dea un prilej de-a scăpa.

Dar bărbatul cu faţa de butuc de măcelar se tot plimba prin prăvălie, luând în palmă obiecte magice pe jumătate reparate, iar femeia cu creasta împletită nu se mişcase din scaun, cu ochii cenuşii seci aţintiţi asupra lui Tes.

Până când Vares a tresărit.

Bufniţoiul stătuse nemişcat ca… ei bine, ca un schelet obişnuit, de parc-ar fi simţit primejdia din încăpere, dar întrebarea stârnise vraja din el. A dat din aripile din os şi şi-a întors capul.

Ochii femeii au fugit într-o parte. Colţul gurii i s-a ridicat într-o grimasă ce semăna a zâmbet.

— *Kers la?* a întrebat ea, întinzând mâna spre bufniţoi.

Acesta i-a răspuns ciupind-o de degete. Zâmbetul i-a devenit mai ager.

— Ce magie bine gândită!

În timp ce rostea cuvintele, a îndoit mâna, iar firele de metal care treceau prin pasăre au tremurat.

— *Nu!* a spus Tes, un singur cuvânt rugător.

Şi poate c-a fost felul în care-a spus-o sau faptul că mâinile au încetat să i se mai mişte, dar femeia i-a dat drumul micului bufniţoi, iar privirea i-a coborât din nou spre cutia ce zăcea desfăcută pe tejghea. Toată magia-i era încurcată, nişte corzi încâlcite între ele, şi mai încurcate de harababura din jurul prăvăliei, dar Tes nu îndrăznea să-şi pună farmocheanele. Nu-şi îngăduia să mijească ochii, nu-şi îngăduia să uite de ceilalţi din încăpere, chiar dacă începea s-o doară capul.

În ciuda faptului că era urmărită, Tes nu s-a sinchisit să încerce să-şi ascundă puterea sau să se prefacă a se folosi de unelte, nu s-a sinchisit să lucreze cu altceva în afară de ochi şi de mâini în timp ce făcea gesturi cu

degetele prin aer, plămădind vrăjile din jurul cutiei în ceva ce putea folosi.

Bărbatul se sprijinea de uşă, părând că se plictisea. Femeia s-a aplecat în faţă pe scaun, ciocănind cu degetele în apărătoarea de metal. Era singurul sunet ce se-auzea în prăvălie.

— Cum vă cheamă? a întrebat Tes, nemaisuportând liniştea din încăpere.

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

— Eu v-am spus cum mă cheamă, a adăugat ea, fără vlagă.

Gura femeii a zvâcnit din nou.

— Bex, a spus ea, iar sunetul i-a scăpat printre dinţi. Rahatul cu ochi de colo e Calin.

Tes dădea mai departe din mâini.

— Nu-ţi place de el.

— Ce m-a dat de gol?

— Dar sunteţi aici ca parteneri.

Bărbatul cu cicatrici – Calin – a pufnit.

— N-aş zice asta.

Bex şi-a cumpănit vorbele.

— În clipa de faţă, lucrăm pentru acelaşi om.

— Credeam că asasinii lucrează singuri.

Bex a mijit ochii.

— Ai mintea un picuţ cam prea ascuţită. Dacă n-ai grijă, s-ar putea să te tai.

S-a ridicat în picioare şi s-a întins, iar oasele gâtului i-au trosnit cu zgomot.

— Şi-acuma fă-ţi treaba, ca să nu mi-o fac eu pe-a mea!

Tes s-a surprins burzuluindu-se la ameninţare.

— De ce să mi-o fac? Oricum mă omorâţi!

— Bineînţeles, a zis Calin, dar dac-o faci repede, la fel facem şi noi!

Îndrăzneala i-a pierit, iar teama i-a pătruns în glas.

— Ia-o aşa, a spus Bex. N-am fost *tocmită* să te omor şi nu-mi stă-n obicei să lucrez pe degeaba.

Tes îşi dorea s-o creadă – şi s-ar fi putut s-o creadă dacă Bex ar fi fost acolo singură –, dar Calin arăta ca un om care omorâse o grămadă de oameni doar pentru că putea.

— Să nu-ţi faci griji din pricina *lui*, a zis Bex, citindu-i gândurile. Să-ţi faci griji din pricina mea. Să-ţi faci griji din pricina ăleia, a adăugat ea, arătând spre cutia de pe tejghea.

Aşa că asta a făcut Tes.

Ceea ce, de fapt şi de drept, făcuse vreme de câteva ore.

Tes şi-a păstrat privirea aţintită asupra mâinilor, şi-a dat silinţa să nu privească spre urma uşii care rămăsese în aer, în stânga lui Calin, cu colţurile arzând. Se întreba dacă ei chiar n-o vedeau deloc sau doar nu se uitau.

Cel puţin, nu vedeau ce făcea *ea*.

Dacă ar fi fost în stare să vadă firele de magie, ar fi observat că împletise nişte fire aurii de aer peste aer peste aer în cadrul din lemn. Era o lucrare din topor, dar bine făcută – pe care-aproape că o stricase când Calin, părăsindu-şi locul de la uşă, a dărâmat o cutie uriaşă din metal cu fiare vechi la podea.

Mâinile lui Tes au tresărit, iar ea şi-a ţinut răsuflarea, temându-se că vraja avea să pornească chiar acolo şi în clipa aceea, dar, din fericire, nu s-a întâmplat.

— Trăsneascăă-mă sfinţii! a bodogănit Bex. De m-ar tocmi careva să te omor pe *tine!*

— Nu că n-ai fi încercat şi fără plată! a zis Calin, dând cutia la o parte cu o lovitură de picior. Sunt la fel de greu de ucis ca regele-n persoană!

— Eu am auzit că are o vrajă pe el, a spus Tes, legând cu migală ultimul fir şi prefăcându-se cât putea de bine că era cineva care încă avea o grămadă de lucru.

— Mă gândesc c-om afla, a zis Bex.

O altă cutie s-a prăbuşit la podea, iar femeia a închis ochii şi a strâns din dinţi.

— Băi, dacă-ţi mai scapă vreo porcărie de-aia… a mârâit ea, dar Calin n-o asculta.

Se zgâia la locul din faţa poliţelor, cu capul înclinat într-o parte.

— *Kers la?*

Tes s-a luat după privirea lui şi a îngheţat. Se uita drept la rămăşiţele uşii pe care-o făcuse ea. I-a dat cu grijă târcoale, mijind ochii spre locul acela, şi, deşi nu-l vedea limpede, nu cum îl vedea ea, băgase în mod sigur de seamă *ceva* – un freamăt în aer, ceva nelalocul lui.

— Hei, Bex! a zis el, cu mâna mare îndreptându-i-se uşor către urma uşii, ia hai să vezi asta!

Lui Tes îi bubuia inima pe când cealaltă ucigaşă ofta, ridicându-se de pe scaun. Nu mai avea timp, aşa că imediat ce Bex s-a întors cu spatele la

masă, Tes s-a pus în mişcare.

A ridicat obiectul la care lucra, cel care nu era şi n-avea să fie niciodată un plăsmuitor de uşi, şi l-a azvârlit în mijlocul încăperii. În timp ce cădea, Tes a luat bufniţoiul şi s-a pitit după tejghea, ghemuindu-se în jurul lui Vares şi al grămezii de piese demontate rămase de la adevăratul plăsmuitor de uşi.

Cutia din lemn – care, aşa cum le spusese ea ucigaşilor, era de fapt doar un recipient pentru magie – s-a lovit de podeaua prăvăliei lui Haskin şi s-a făcut ţăndări, iar în timp ce-o făcea, a pornit vraja de vânt pe care ea o ascunsese înăuntru.

Care-a explodat cu o forţă bruscă, violentă.

Tes nu mai făcuse niciodată o bombă elementară, habar n-avea dacă-i dăduse magiei un recul destul de puternic, până când aerul n-a ieşit cu putere, făcând lemnul aşchii, sticla ţăndări şi cutremurând toată clădirea.

Până şi tejgheaua, prinsă cu nituri de podea, a scârţâit sub forţa izbitoare a exploziei, iar după aceea, când îi ţiuiau urechile, nu i-a mai auzit pe asasini, nu ştia unde erau, dacă fuseseră ucişi în explozie sau doar scuturaţi.

Dar Tes avea destulă minte încât să nu mai aştepte.

A luat plăsmuitorul de uşi învelit şi bufniţoiul mort şi s-a aruncat din spatele tejghelei, spre partea din spate a încăperii şi pragul acoperit cu o perdea ce ducea în camera ei. Acolo s-a oprit, a privit în urmă, a văzut-o pe femeie, pe Bex, încurcată în măruntaiele unei poliţe din metal contorsionat, pe bărbat, pe Calin, chircit lângă un perete din piatră îndepărtat. Dar amândoi erau vii şi începeau deja să îşi revină.

Tes a lovit cu mâna în cadrul uşii şi în vraja pe care-o ţesuse acolo. Era primul lucru pe care-l construise în prăvălia lui Haskin şi nu era pentru vreun muşteriu, ci pentru ea, în cazul în care era nevoită să fugă din nou.

Tes iubea prăvălia, dar era doar lemn, piatră şi-o uşă vopsită, aşa că n-a şovăit. Şi-a întrepătruns degetele cu firele şi a *tras* cu toată puterea.

Din mâna ei au pornit crăpături, străbătând pereţii, tavanul şi podeaua. În timp ce se întâmplau toate acestea, Tes s-a întors şi a luat-o la goană după perdea, prin camera îngustă din spatele prăvăliei, trecând de măsuţă, de patul înălţat şi de viaţa pe care şi-o făcuse acolo, chiar în timp ce toată clădirea se lăsa în jos, acoperişul ceda şi tot locul se prăbuşea.

6

Cu trecerea anilor, nenumăraţi oameni încercaseră să-l ucidă pe Calin Trell. Trupul lui era o hartă a încercărilor nereuşite, a clipelor în care fusese înjunghiat şi ars, ciopârţit şi blestemat. Îşi rupsese mai toate oasele, vărsase sânge din belşug şi pierduse şirul dăţilor în care fusese îngropat de viu.

Ceea ce însemna că era nevoie de mai mult decât o casă prăbuşită ca să-l ţină la pământ.

Fata fusese iute, trebuia să recunoască. Rafala de vânt îl izbise cu capul de perete, zguduindu-i craniul, iar în clipa aceea ţiuitoare, aproape că-i scăpase atacul de după – aproape, dar nu tocmai. Avusese destul timp încât să se-avânte cu toată puterea afară şi în sus, blocând cea mai mare parte din piatră, lemn şi metal în timp ce se prăbuşeau peste el.

În clipa aceea, Calin stătea între dărâmăturile ce încă-şi găseau locul, cu un munte de moloz de fiecare parte. Sângele i se scurgea în ochi, unde ceva ascuţit dăduse de pielea de deasupra sprâncenei, însă altfel era nevătămat. Şi-a spus în gând că Bex Galevans n-avea decât să-şi ţină oţelul, cu toate înfloriturile lui. Lucrul cu pământul era brut, dar eficient.

Că venise vorba de Bex – s-a ridicat din groapa improvizată şi s-a aşezat pe mormanul care fusese prăvălia lui Haskin, înainte ca scârba aia mică să le dărâme toată şandramaua în cap. S-a ridicat în picioare, iar pietrele şi lemnul au scrâşnit sub el. Nu i-a băgat în seamă pe spectatorii ce se buluceau în clipa aceea în stradă, unii înmărmuriţi, alţii doar curioşi. La urma urmei, era în *shal,* al cărui motto neoficial era *Vezi-ţi de treabă.*

A privit în jur. Nici urmă de Bex.

Cu puţin noroc, murise sub dărâmături.

Nu c-ar fi avut Calin prea mult noroc.

S-a întors, cercetând clădirile aflate de-o parte şi de alta, aleea şi drumul, şi a văzut o zvâcnire, o umbră în chip de fată care se îndepărta în fugă în întuneric.

Calin a zâmbit, cu sânge şi praf în dinţi.

Mereu îi plăcuse vânătoarea.

A sărit de pe ruinele pe care stătea cocoţat şi a aterizat tare, lovind cu cizmele drumul de piatră. În ochi i s-a scurs şi mai mult sânge, iar el l-a şters. Tăietura de pe frunte-i era adâncă – avea să-i rămână cicatrice. Încă un semn de pus la socoteală.

Calin a scos un cuţit de la cingătoare şi a pornit pe drum.

Tes alerga printre clădiri în întuneric.

Cunoştea *shal*-ul mai bine decât restul Londrei, îl cunoştea cât de bine-l putea cunoaşte cineva care nu era născut şi crescut pe acele străzi înguste, ştia că era un cu totul alt loc noaptea. Drumurile erau mereu înguste, un labirint de alei, puţine fiind destul de largi pentru o trăsură sau o căruţă, dar în întuneric, acele străzi întortocheate astupau şi lumina. Ici-colo, strălucirea roşiatică a râului Isle scălda acoperişurile într-o lumină stacojie, dar niciun râu şi niciun felinar nu puteau alunga cu adevărat umbrele.

Spre norocul lui Tes şi al ochilor ei ciudaţi, firele puterii străluceau atât de tare, încât niciun loc din lume nu era cu adevărat întunecat. Dar picioarele-i erau neîndemânatice din pricina panicii şi, spre deosebire de restul oraşului, *shal*-ul nu dormea noaptea; se trezea la viaţă odată cu apusul soarelui, în ciuda beznei grele sau poate chiar datorită ei. Tes şi-a croit drum printr-o piaţă de noapte, ferindu-se de şase tarabe slab luminate şi ciocnindu-se de-un grup de oameni care ieşeau buluc dintr-o tavernă, cu scuzele revărsându-li-se de pe buze în timp ce ea-şi făcea loc printre ei înghiontindu-i, cu Vares încă în buzunar, cu plăsmuitorul de uşi stricat împăturit la piept.

Drumurile din *shal* nu erau linii drepte, ci mai degrabă cercuri, care în loc să te scoată, mai mult te-adânceau, de parcă vizuina aceea n-ar fi vrut să-ţi mai dea drumul, şi, deşi mintea-i era plină de nevoia apăsătoare de-a fugi, picioarele n-o puteau duce atât de departe şi de repede cât voia ea, şi trebuia neapărat să scape, nu doar din *shal*, nici măcar din Londra, trebuia să ajungă undeva unde nu se putea ţine nimeni după ea, şi astfel ajunsese să îngenuncheze pe-o alee întunecoasă cu o fundătură, cu obiectul despăturit pe pământul reavăn, văzând în faţa ochilor numai plăsmuitorul de uşi făcut bucăţi.

Bufniţoiul mort i-a tresărit în buzunar, neliniştit, de parcă i-ar fi spus *Hai mai repede!*

— Ştiu, Vares. Ştiu.

Degetele i se mişcau cu iuţeală, reconstruind modelul, legând din nou nodurile pe care le rupsese.

— Aproape-am ajuns.

În spatele ei, ceva s-a prăbuşit cu zgomot, iar ea s-a întors brusc, dar nu era decât un beţivan care dărâmase un ghiveci de pe un pervaz în timp ce se

bălăbănea spre casă. După câteva secunde, o fereastră s-a trântit deasupra capului ei. De data aceasta n-a tresărit. Nici n-a ridicat privirea când a auzit paşii greoi trecând de alee.

Până nu au încetinit. Apoi s-au oprit.

— Măi, să fie! a spus un glas care parcă avea pietre-n gură.

Mâinile lui Tes s-au desprins de cutie în timp ce se întorcea cu faţa spre el. Calin stătea la intrarea aleii, iar verdele magiei lui îl lumina mai bine decât un felinar stradal, oglindindu-se în pumnalul din mâna lui. Părul slinos îi era lipit de faţă. Praful şi rămăşiţele i se agăţaseră de umeri, iar sângele-i picura de la tâmplă, din colţul gurii. Limba i-a străbătut buza şi l-a găsit.

— Avea dreptate Bex, a spus ea, străduindu-se să-şi păstreze vocea statornică. Eşti greu de ucis.

Privirea lui s-a îndreptat fulgerător spre aleea din spatele ei, terminată cu un zid.

— N-ai încotro să fugi, a întărit el.

— Te-ai mira, a spus ea, întâlnindu-i privirea. *Erro!*

A auzit cutiuţa desfăcându-se, a simţit uşa înălţându-se în spatele ei. A văzut, cu coada ochiului, marginea pragului spintecând aerul, a simţit vălul şi curentul care trecea prin el, purtând cu sine mirosul fumului şi al pietrei umede.

Calin a făcut ochii mari, iar gura i s-a strâmbat într-o grimasă în timp ce Tes făcea un pas în spate, peste prag. Lumea s-a cutremurat, devenind tulbure, iar prin văl, ea i-a văzut silueta năpustindu-se în faţă, cu braţul întins.

— FERRO!

Uşa s-a trântit, ascultătoare, luându-i-l din faţa ochilor pe Calin, *shal*-ul şi tot restul Londrei.

Tes s-a ridicat în picioare, cu răsuflarea întretăiată, nu pe o alee, ci pe o stradă luminată de felinare.

Ploua; nu ploaie torenţială, ci o burniţă uşoară, domoală, iar plăsmuitorul de uşi stătea pe pavajul de la picioarele ei. Noaptea arăta ciudat, cu lumina-i slabă, dar avea logică, fiind vorba despre o altă noapte, o altă lume.

Reuşise. Era în siguranţă.

Tes a scos un hohot de râs uşor, speriat, care s-a stins repede pentru că *durea.*

A făcut o grimasă în timp ce-o durere ciudată îi străbătea stomacul, iar

partea din faţă-i era cuprinsă de căldură, care-a devenit apoi fierbinţeală. La început, a crezut că era doar o urmare a exploziei, a urmăririi, dar când a privit în jos, a văzut un lucru din cale-afară de ciudat: mânerul unui pumnal iţindu-i-se de deasupra şoldului. Dar era un caraghioslâc, căci şi-ar fi dat seama dac-ar fi fost înjunghiată. A întins mâna şi a atins mânerul, iar în timp ce-o făcea, pumnalul s-a mişcat, iar durerea l-a ajuns din urmă, orbind-o şi arzându-i în spatele coastelor.

A acţionat din reflex – a apucat pumnalul şi l-a tras afară.

S-a dovedit o idee cumplit de proastă.

Durerea s-a preschimbat într-o usturime cumplită, ca o arsură, iar Tes s-a lăsat în genunchi pe stradă, înăbuşindu-şi un urlet.

Sângele i se scurgea printre degete. A apăsat cu putere, deşi-i făcea inima să bubuie, iar în gât îi stătea un alt strigăt.

— Ridică-te! a şuierat ea printre dinţii încleştaţi, rostind cuvintele cu voce tare ca să-şi dea putere.

Trupul n-a ascultat-o.

— Ridică-te, ridică-te, ridică-te, rostea Tes, de parc-ar fi făcut vreo vrajă, iar în acelaşi timp a strigat o altă voce, cu nişte cuvinte străine, dar totodată aproape cunoscute.

„Ciudat”, şi-a spus ea în gând, în timp ce i se învârtea capul. Vocea părea că vorbea Înalta Regală. Ea şi surorile ei o învăţaseră toate, însă limba încremenise după ce nu mai fusese folosită, iar ea a încercat să-şi traducă în clipa aceea, dar îi era greu să gândească din pricina durerii. Vocea a strigat din nou, iar de data aceasta, ea putea să jure că distingea ultimul cuvânt.

Stradă.

Apoi Tes a auzit un alt sunet, mult mai aproape; l-a recunoscut drept tropot de copite şi a ridicat privirea exact la ţanc ca să vadă un cal la o căruţă ce gonea spre ea în întuneric.

Vizitiul a tras de frâie, iar calul s-a cabrat, întorcându-se brusc, roata căruţei s-a rupt, iar aceasta a început să se îndrepte în goană spre Tes şi plăsmuitorul de uşi ce zăcea la pământ. Membrele i s-au trezit la viaţă, iar ea a apucat cutia şi a sărit din calea căruţei chiar înainte ca aceasta să se prăbuşească, aruncând aşchii şi dărâmând lăzi pe strada unde tocmai fusese ea.

Cumva, Tes a reuşit să meargă mai departe. Mai alergând, mai împleticindu-se, încercând să se îndepărteze de locul accidentului şi reuşind să străbată jumătate de cvartal până când durerea din coastă a silit-o să se

oprească. S-a lăsat la colţul străzii, sub o marchiză, cu o mână pe plăsmuitorul de uşi, cu cealaltă apăsându-şi coasta rănită. A strâns ochii, încercând să gândească, dar gândurile-i erau greoaie, răspunzând încet. A deschis ochii. Vedea tulbure, întunericul se apropia încet, sau cel puţin aşa i se părea ei, până când şi-a dat seama de ce lumina nopţii arăta atât de ciudat.

Nu existau fire.

Nici în ploaie, în care-ar fi trebuit să sclipească fâşii de lumină albastră pală.

Nici în lămpi, care-ar fi trebuit să aibă înăuntru fascicule galbene.

Nici în drumul în sine, care-ar fi trebuit să fie întrepătruns de fire de-un verde pământiu.

De fapt, singurele fire pe care le *putea* vedea erau încolăcite în jurul plăsmuitorului de uşi sau se revărsau în faţa ei, fiecare arzând cu un firicel de lumină stacojie care se stingea la câteva clipe după ce cădea.

O lume fără magie.

Ar fi fost un răgaz plăcut dacă n-ar fi fost pe moarte.

Nu, şi-a spus ea. Nu era pe moarte. Încă nu. Putea s-o dreagă. Tes se pricepea foarte bine să repare lucruri stricate. Recunoştea c-o făcea folosindu-se de magie, iar acolo nu era magie, iar ea era om, nu lucru, dar era rănită, iar o rană era un fel de stricăciune, pe care-o putea repara. Trebuia neapărat s-o repare.

Bufniţoiul din buzunarul ei se foia neliniştit, iar ea se bucura că măcar el mai funcţiona. Se bucura că nu era singură. Chiar dacă mişcarea aripilor scheletice îi pricinuia dureri atât de mari la rana din faţă, încât era nevoită să-şi înghită suspinele.

Trebuia neapărat să oprească sângerarea, atât ştia. Să închidă rana. Să potolească durerea. Străzile erau ticsite de prăvălii. Poate că avea vreuna ceva de care să se poată folosi. Părea să aibă mult de lucru.

Tes voia să închidă din nou ochii. Să se odihnească. Doar o clipă.

În schimb, a răsuflat adânc şi s-a ridicat în picioare.

Calin stătea sprijinit de peretele din spate şi-şi scobea unghiile.

— Ce mă-ta stai acolo? a zis o voce care-l zgâria pe creier.

„Deci încă trăieşte”, şi-a spus el în gând în timp ce Bex se îndrepta valvârtej spre el pe alee. Şi mai ziceau că *el* era greu de ucis. Ea sângera din două-trei locuri şi şchiopăta de un picior. Nu era moartă, dar el se mulţumea

şi cu atât.

— Avem o problemă, a spus Calin.

— Unde e? a întrebat Bex.

— S-a dus.

— Şi tu nu te-ai dus după ea?

— N-am avut cum, a spus el. A închis *uşa*.

A privit spre cicatricea abia văzută din aer în timp ce rostea cuvintele. Poate nici nu i-ar fi băgat de seamă urma în întuneric, dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, nu ar fi văzut pe unde apăruse – şi dispăruse.

— Deci *chiar* o avea.

Bex şi-a dat silinţa să-şi ascundă mirarea, dar Calin a văzut-o, i-a băgat la cap arcuirea sprâncenei, gura uşor întredeschisă. „Cândva, când o să te omor, o să-mi faci şi mie mutra asta.” A strâmbat din gură gândindu-se la asta, dar Bex îngenunchea deja pe alee, despăturind o hartă.

— Ce faci?

— Scârba aia mică şi mincinoasă mi-e datoare cu un deget! a spus ea, făcând un şir de semne pe hartă.

Calin nu-şi bătuse niciodată capul cu vrăjile. După părerea lui, puteai să te pricepi la multe lucruri, dar să fii bun doar la câteva. Mai degrabă şi-ar fi consumat energia ucigând. Pe lângă asta, o vrajă ca aia strica tot farmecul vânătorii. Şi totuşi, în timp ce stătea pe alee, aşteptând-o pe Bex sau o idee mai bună, a recunoscut, fie şi doar pentru sine, că i-ar fi prins bine o vrajă de găsire într-o clipă ca aceea.

A urmărit-o scoţând şuviţa înnodată din buzunar, cea pe care-o tăiase din părul fetei, desprinzând un fir din ea şi dându-i drumul în mijlocul hărţii. A rostit câteva cuvinte, iar semnele şi părul au luat foc şi s-au făcut scrum. El presupunea că aceea era partea în care cenuşa ar fi trebuit să le-arate calea, să tragă o linie între ei şi fată.

Dar n-a făcut-o. A stat acolo, pur şi simplu, aşteptând o briză uşoară care s-o ia cu ea.

— *Anesh*? a întrebat el, nerăbdător.

Bex şi-a ţinut privirea aţintită asupra hărţii, dar el i-a văzut umerii strângându-se din nou, a văzut-o încordându-se, aşa cum făcea ori de câte ori se înfuria. În mod obişnuit, ar fi savurat clipa, dar începea să-l doară capul, în locul în care se lovise de perete, şi mai pierduse şi-un cuţit ca lumea.

Bex boscorodea de una singură.

— *Ei bine?* a întrebat el din nou.

Bex a oftat.

— O dată în viaţă, ai şi tu dreptate. Chiar avem o problemă. A privit în sus. Potrivit hărţii ăsteia, fata nu-i aici.

— Se înţelege de la sine, a spus el, făcând un semn spre aleea pustie, însă Bex clătina deja din cap.

— Nu doar că *nu-i aici*, grămadă de cărbune fără minte ce eşti! a răbufnit ea, dând la o parte cenuşa de pe hartă. Nu e *nicăieri*. De parcă nici măcar n-ar exista.

— Poate că faci tu vrăji de rahat, aia e! a îndrăznit Calin. Sau oi fi omorât-o.

Văzuse cuţitul înfigându-se în ea, chiar înainte ca uşa să se trântească.

Bex i-a aruncat o căutătură cruntă.

— Să sperăm, de dragul amândurora, că nu eşti *chiar* în halul ăla de prost.

S-a ridicat în picioare, privind harta goală o clipă prelungă.

— S-o ia toţi dracii! a bombănit ea, trecând pe lângă el cu un ghiont.

În trecere, a făcut o încercare fără tragere de inimă de a-i înfige un pumnal între coaste.

Calin i-a dat pumnalul la o parte.

— Unde mergi?

— *Mergem*, a spus ea, să-i zicem şefei!

7

LONDRA ALBĂ

Toţi au priceput că trebuia să o lase pe regină să plece, în afară, bineînţeles, de Nasi, care a urmărit-o pe treptele din piatră în spirală până când holul de dedesubt s-a făcut nevăzut.

Kosikăi nu-i ardea de-aşa ceva.

— Întoarce-te, i-a spus ea, când au trecut de primul palier. Nu aş vrea pentru nimic în lume să pierzi petrecerea.

— Nu trebuia s-o sperii pe Reska în halul ăla, a spus Nasi. A fost un gest meschin, de copil răzgâiat.

Kosika s-a întors spre prietena ei, iar aerul din jurul lor parcă le-a cuprins pe amândouă. Nu-şi dorise să-l invoce – în ultima vreme lucrurile începuseră să urmeze conturul dispoziţiei ei, schimbările firii ei. Nasi a încremenit, simţind schimbarea, însă, spre deosebire de Vir, n-a dat înapoi. În schimb, a continuat să urce treptele, oprindu-se la cea aflată chiar dedesubt, astfel încât ele două să fie ochi în ochi. I-a cercetat chipul reginei.

— De ce eşti atât de furioasă?

Kosika a coborât privirea spre trepte, spre sunetele veseliei care se înălţau de jos.

— Oamenii de jos sunt nişte profitori, urmează curentul. Jumătate dintre ei au plecat capul în faţa fraţilor Dane înainte să-l plece în faţa mea.

Nasi a ridicat din umeri.

— Dac-ar fi să pedepseşti fiecare suflet care-a plecat capul când a trecut răul pe-aici, n-ar mai rămâne nimeni care să te urmeze. E o diferenţă între teamă şi devotament.

— Devotament, a bodogănit Kosika, lăsându-se moale pe perete. Să mă ierţi dacă n-am chef să fiu plimbată prin castel ca o marionetă.

Nasi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ultima oară când m-am uitat eu, n-aveai sfori. Le-ai tăiat pe toate.

— Atunci de ce se poartă în continuare cu mine de parc-aş fi o păpuşă?

— Se poartă cu tine de parc-ai fi o *regină*, a contrazis-o Nasi, pufnind a exasperare. Asta eşti. Semnul puterii lor. Al puterii care-a readus lumea la starea dinainte.

— Aceea e puterea lui Holland Vosijk. Lui ar trebui să i se roage.

— Holland Vosijk e mort, a spus Nasi pe un ton sumbru. Iar tu nu eşti.

S-a apropiat mai mult de Kosika şi şi-a pus o mână pe mantaua ei mânjită de sânge.

— Le porţi ranchiună pentru că nu trăiesc şi nu respiră poveştile Sfântului Verii, aşa cum faci tu. Dar ei nu-l urmează pe Sfânt. Te urmează pe *tine*. Din punctul lor de vedere, *datorită ţie* le creşte recolta. *Datorită ţie* pot chema vântul să le umfle velele. Nasi şi-a rotit mâna liberă, iar în aer a înmugurit o flacără. *Datorită ţie* pot chema focul în vetre. A strâns degetele, iar flacăra s-a stins. Eşti regina lor, iar în seara aceasta sărbătoresc, dar astăzi au sângerat după voia ta, a continuat Nasi.

— Au sângerat pentru că asta-i ajută!

— Ne-ajută pe toţi. Nu despre asta-i vorba?

Kosika a coborât privirea spre propriile mâini, pline de sânge uscat.

— Şi dacă magia ar secătui din nou? Dacă s-ar scurge toată puterea din lume? Tot m-ar urma?

— O, nu, a spus Nasi cu veselie, atunci s-ar întoarce în mod sigur împotriva ta. La urma urmei, aici e Londra. Dar şi eu, şi tu ştim bine că nu va fi nevoie s-o facă. Pentru că tu mai degrabă ţi-ai tăia venele şi ţi-ai vărsa sângele în Sijit decât să laşi pe cineva să-ţi reteze beregata.

Kosika a încercat să zâmbească, dar n-a reuşit.

— Coboară înapoi, i-a spus ea lui Nasi, făcând un semn din cap spre trepte. Bucură-te de ospăţ. Ai grijă să nu se îmbete Vir de putere în lipsa mea.

— Ar trebui să mănânci ceva, i-a spus prietena ei, iar Kosika s-a zburlit, chiar dacă stomacul îi ghiorţăia a protest, plin doar de chifle cu zahăr şi de cidru.

— Bine, a spus ea. Trimite-mi ceva sus.

S-a întors, dar a simţit mâna lui Nasi prinzând-o pe-a ei, apoi greutatea unui obiect pus în palmă.

— La mulţi ani! a spus Nasi, aplecându-se s-o pupe pe obraz, iar Kosika şi-a îngăduit să roşească, doar puţin, apoi a privit în jos şi a văzut ce primise în dar: o figurină din marmură, precum cele de pe tabla de kol-kot din colţul camerei ei.

Kosika ştia deja regulile, o şi bătuse de şase ori pe Nasi. Figurina era modelată după cea mai importantă piesă din joc. Singurul rege, fără chip.

Doar că nu era un rege.

Era o regină.

Era ea.

De la mantaua albă la coroana împletită, la ochii făcuţi din giuvaiere, unul căprui-deschis, unul negru deplin. Starea de spirit i s-a mai îmbunătăţit, în timp ce apuca darul cu degetele. A ridicat privirea să-i mulţumească lui Nasi, dar fata se făcuse deja nevăzută în jos pe treptele în spirală, spre zgomotul şi veselia ospăţului.

Kosika îşi tot întorcea talismanul în mâini în timp ce mergea mai departe spre camera ei, trecând de al doilea şi al treilea palier, spre turnul regal, pe lângă cele două gărzi postate lângă uşa ei.

În cele din urmă, în tăcere, s-a dezbrăcat de mantaua plină de sânge şi şi-a scos agrafele cu giuvaiere din păr, lăsând veşmintele întinse pe pat, ca o nălucă. A trecut pe lângă mesteacănul argintiu care creştea în mijlocul camerei ei, atingând cu degetele scoarţa în timp ce se îndrepta spre tabla de joc, care-o aştepta, ca întotdeauna, pe masa joasă şi rotundă.

S-a lăsat pe un taburet cu pernă. Jocul era aşezat, fiecare rege avea în faţă câte-un zid de soldaţi şi un şir de preoţi în spate. Kosika l-a luat pe regele argintiu cu alb, care n-avea chip sub coroană, apoi l-a vârât în sertar şi a pus piesa ei în locul lui. Urmărea cu degetele conturul trăsăturilor ei din piatră când ceva – cineva – s-a mişcat în camera din spatele ei.

— Kosika, a spus o voce joasă şi suavă.

S-a întors şi l-a găsit, îmbrăcat în haine negre precum cărbunele, cu o mână pe piciorul patului ei, cu cealaltă pe mantaua mânjită, cu degetele lungi la fel de graţioase ca atunci când i le pusese în jurul cubului de zahăr în Pădurea de Argint.

— Bună, Holland.

— PARTEA A ŞAPTEA —
MÂNA CARE ŢINE SABIA

1

LONDRA ROŞIE

Oraşul era plin de grădini ale plăcerii.

Unele profitau de nopţile lungi de vară, altele ardeau gerul iernii, unele erau intime, altele erau măreţe, fiecare era fermecătoare în felul ei.

Însă niciuna nu se putea asemui cu Voalul.

Ca şi celelalte, răspundea nevoilor unor clienţi cu dare de mână şi era cunoscut nu doar pentru lux, ci şi pentru discreţie, întâmpinându-şi clienţii cu un perete plin de măşti lustruite, pe care să şi le pună pe faţă când intrau. Dar spre *deosebire* de celelalte, nu avea domeniu, ziduri, acoperiş, rădăcini. În schimb, Voalul se lăsa în fiecare noapte asupra altei case şi numai cei mai fideli dintre muşteriii lui ştiau unde avea să apară.

Astfel, forma şi mărimea îi variau după locurile unde ajungea – lucru care făcea parte, într-adevăr, din farmecul său. Uneori, locul era destul de mare încât să poată găzdui un bal, alteori nu era mai mult de-o adunătură de camere înguste şi alcovuri cu perdele. Era un circ ambulant, un festival fluid al vinului bun şi-al fumului înmiresmat, dar în fiecare zi, până la revărsatul zorilor, pleca.

Scena se schimba, regulile rămâneau aceleaşi.

Servitorii Voalului erau recunoscuţi după măştile aurii, iar muşteriii purtau fie măşti cu totul negre, fie măşti cu totul albe. Era o mare de feţe fără chip şi, în timp ce cele mai multe erau adâncite într-o formă de destrăbălare sau alta, unii săreau în ochi, alegând să privească fără teama că-i privea cineva, în timp ce alţii se bucurau de intimitatea oferită de Voal.

Nu era ciudat să treci pe lângă nişte siluete pe trepte, cu chipurile plecate, adâncite în discuţii, nu în pofte. Sau câteva aşezate la o masă, vorbind despre magie interzisă şi negoţ în străinătate. Sau o cameră rezervată nu punerii la cale a plăcerilor, ci a prăbuşirii vreunui rege.

O mască aurie era atârnată de uşă, ca să arate că acea cameră era folosită, iar dincolo de ea, doi oaspeţi stăteau în aşteptarea celui de-al treilea. Masca unuia era neagră, a celuilalt era albă.

— A întârziat, a spus primul, cu trăsăturile ascunse după masca din onix, cu pumnii plini de cicatrici lucind în timp ce strângeau o pipă.

Pe degetul mare, de unde-i fusese scoasă o bijuterie, avea o urmă pală.

Era un bărbat solid, iar când s-a lăsat pe spate, a acoperit cu umerii-i laţi spătarul înalt al scaunului.

Muştiucul pipei i s-a făcut nevăzut sub masca neagră, iar o clipă mai târziu, de la colţurile acesteia au început să iasă trâmbe de fum.

— Mai aminteşte-mi o dată, de ce ne pierdem noi vremea cu ăla?

Al doilea oaspete, o femeie, care-avea şi ea faţa ascunsă după o mască albă precum osul, şi-a înclinat capul. Era mică de statură, iar trupul i se unduia după contururile scaunului pe care stătea.

— Toate uneltele pot fi folosite într-un fel sau altul, a spus ea, încrucişându-şi picioarele. Că veni vorba, unde-i *persalisul* ăla al tău?

— E pe drum.

Ea şi-a făcut gura pungă, în spatele măştii.

— Următoarea întâlnire e mâine-noapte. Dacă nu-l ai până atunci, Mâna n-o să reuşească să…

— Ştiu bine cum stă treaba cu timpul! a avertizat-o el.

Avea un glas apăsător, care-i făcea pe cei mai mulţi să tresară şi să-şi ferească privirea. Femeia n-a făcut nici una, nici alta, ci doar a ridicat din umeri.

— E planul vostru, a spus ea. Dacă nu sunteţi pregătiţi, putem să trecem la al meu.

El a clătinat din cap.

— Mai sunt câteva săptămâni până la Noaptea cea Lungă şi Întunecată.

— Mereu e mai bine să ai prea mult timp decât prea puţin.

Vorbea mereu astfel, cu fraze meşteşugite, netede precum pietrele de râu.

Bărbatul n-a spus nimic. Privirea i s-a îndreptat către ceasul de pe perete. N-avea să scoată un sunet până când Voalul nu avea să se închidă la revărsatul zorilor, lucru care avea să se întâmple abia peste câteva ore, însă braţele timpului alunecau în tăcere spre partea dreaptă a feţei lui.

— Zgâtie neobrăzată! a bodogănit el, trăgând din pipă şi descoperind că se stinsese focul.

Femeia a întins mâna, scoţând o flacără plăpândă, dar el n-a băgat-o în seamă, ridicându-se în picioare şi apropiindu-se, în schimb, de-o lampă. În timp ce trăgea fumul în piept, uşa s-a deschis din balamale, iar al treilea membru al grupului lor a intrat cu pas întins, mai degrabă împleticindu-se decât mergând, deşi era greu de spus dacă era beat sau doar binedispus. Masca aurie-i strălucea, de la bărbia ascuţită la spiţele ce i se curbau în părul arămiu, dar hainele-i erau mototolite şi-i stăteau aiurea, de parcă le-ar

fi lăsat baltă o vreme şi le-ar fi luat pe el abia de curând.

— Iertare, a zis el, ţinând o sticlă într-o mână şi trei pahare în cealaltă. Am fost reţinut o clipă pe trepte. Chestiuni de afaceri, pricepeţi voi, a adăugat el, făcând un gest spre cameră şi spre Voal, ambele aparţinându-i.

Stăpânul Voalului a umplut paharele şi le-a întins oaspeţilor săi. Bărbatul cu masca neagră şi-a luat băutura. Femeia cu masca albă a refuzat-o fluturând din mână. Stăpânul a ridicat din umeri şi şi-a turnat conţinutul paharului ei în al lui. Apoi şi-a tras masca aurie destul încât s-o lase pe spate, scoţând la iveală un maxilar zdravăn şi linia obrazului. Deja îşi ştiau bine feţele, şi totuşi primul bărbat şi femeia şi-au păstrat măştile pe figuri.

— Suntem cu toţii pregătiţi, a întrebat al treilea, reumplându-şi paharul, pentru mâine-noapte?

— Nu, a spus femeia, în timp ce primul bărbat a răspuns: „Da”.

Ochii gazdei jucau pe sub masca aurie.

— Deja sunt neînţelegeri? Ce mi-a scăpat?

— Nu-l are, a spus femeia.

— O să-l am, a mârâit bărbatul, pe un ton la fel de sumbru ca masca.

Stăpânul Voalului şi-a luat locul.

— Să presupunem pentru o clipă că o aveţi. Şi-a întors atenţia către femeie. Şi că *tu* eşti în stare să bagi cheia în palat.

— Regele are încredere în mine, l-a asigurat ea din spatele măştii albe, fără să zâmbească.

— Şi uite cu ce-o să se aleagă de pe urma încrederii tale.

Ea şi-a cercetat cu băgare de seamă mâinile şi a spus:

— Tot ce trăieşte trebuie să şi moară.

— *Eu* am auzit că regele nu poate fi ucis, a întărâtat-o bărbatul în auriu.

— Atunci va fi înlăturat, a spus ea.

— Putem spune c-a fugit şi şi-a lăsat familia în gura lupului.

Hazul din glasul lui se auzea limpede.

— Chiar mi-aş dori să fiu de faţă. Nu-i atât de plăcut doar să te uiţi.

Şi-a rostogolit paharul gol.

— Eu zic că nimeni nu ar trebui cruţat!

Auzind acestea, bărbatul cu masca neagră a ridicat din nou glasul.

— Facă ce-or vrea cu regina şi cu moştenitoarea, dar consortul e al meu!

— Ar fi lucru mai curat, a început femeia, să-i lăsăm să…

— Nu-mi pasă! a spus bărbatul, strângând pumnul. *Persalisul* o să-i ducă dincolo de peceţile palatului. Îi vor măcelări pe toţi ai casei şi-l vor aduce

pe Alucard la *mine.*

S-a întors spre ultimul membru al grupului.

— Ne-am înţeles, *băiete?*

Stăpânul Voalului s-a aşezat la loc în scaun, cu ochii lucindu-i în spatele măştii aurii.

— Ţi-ai încurcat gazda cu un servitor.

— Mi-ar prinde *bine* un servitor.

Bărbatul cu masca aurie s-a ridicat, iar în timp ce-o făcea, firea-i sprinţară şi haioasă s-a făcut nevăzută, înlocuită fiind de asprimea ascunsă în spatele ei.

— Să nu uiţi, moşule, că o fi fost *persalisul* ideea ta, dar Mâna a fost născocirea *mea.* Tu faci planuri care se năruiesc de cum dau de greu, însă eu fac arme care durează. Şi-or fi ele tocite, dar sunt armele noastre. O să le-aducă prăpădul pe cap. Ale lor o să fie şi meritul, şi vina. Iar când neamul Maresh se va stinge de tot, tronul va fi gol, iar oraşul va înmărmuri, căutând să fie călăuzit. Şi a întins braţele şi a continuat: *Noi* vom fi acolo pentru a-l călăuzi. *Noi* îi vom vâna pe spurcaţii slujitori ai Mâinii şi-i vom aduce în faţa dreptăţii. Şi-atunci, nu va fi nevoie să *luăm* tronul. Ne va fi *dat.* Iar când se va întâmpla asta, vreau să ţii minte care dintre noi a fost mai folositor.

A aruncat o monedă pe masă, ca un muşteriu care-şi plătea băutura. Era un lin obişnuit, sau aşa părea, dar pe unul dintre colţurile lui era gravată o adresă – adresa din noaptea următoare.

— Ca nu cumva să uiţi unde mergi.

A făcut o plecăciune largă.

— Între timp, bucură-te de plăcerile Voalului.

Şi, spunând acestea, gazda lor a plecat, ieşind în hol şi făcându-se nevăzută în norul de muzică şi râsete ce se revărsa din casă. Bărbatul cu masca neagră a urmărit uşa trântindu-se. În mâna lui plină de cicatrici, sticla s-a făcut ţăndări, iar conţinutul ei s-a scurs printre crăpături.

— Eu lângă ăsta nu stau pe tron, a spus el în barbă.

Femeia cu masca albă a oftat şi s-a ridicat de pe scaun. S-a dus la el, punându-şi mâna pe mâneca lui. Asupra altcuiva, gestul ar fi părut blând, chiar cald. Dar atingerea ei era ca o briză trecătoare, menită doar a-i atrage atenţia.

— Bateţi-vă pe leş când o muri, a spus ea, apoi a plecat, la rându-i.

Bărbatul cu masca neagră a rămas, tăcut şi nemişcat, până când uşa s-a

trântit, până când a ştiut că era singur. Apoi a dat la o parte sticla spartă, umplând de cioburi covorul din pluş al casei de împrumut. Şi-a smuls masca şi a aruncat-o pe masă, trecându-şi o mână prin părul negru. S-a dus la masă şi şi-a aprins pipa pentru ultima oară, fumând până când n-a mai rămas nimic din ea, şi a avut siguranţa că avea să nu-şi iasă din fire.

Apoi şi-a înghesuit pipa înapoi în buzunar şi s-a îndreptat spre masă.

A ridicat moneda şi a ţinut-o la lumină, deşi ştia cuvintele scrise pe colţul ei: *Calea Helarin 6 – Ora a Unsprezecea.*

Totuşi, a băgat linul modificat în buzunar, a apucat masca neagră şi şi-a pus-o la loc pe faţă, apoi a ieşit din cameră.

A coborât treptele, a intrat pe coridorul cu măşti albe şi negre, şi-a pus-o pe-a lui pe perete precum orice alt muşteriu, apoi a ieşit în noapte. Pe stradă erau risipite câteva trăsuri, cu muşteriii încă înăuntru. A trecut pe lângă ele şi s-a îndreptat spre a lui, aflată la un cvartal depărtare, iar în timp ce mergea, a scos din buzunar un inel din argint şi şi l-a pus la loc pe deget. Doi cai stăteau înhămaţi la trăsura lui, albi ca laptele. Şi-a trecut mâna peste coastele unuia, iar în acest timp, lumina felinarului i s-a oglindit în crestăturile de pe inel. Colţul era inegal, iar inelul nu era deloc rotund, ci avea forma unei pene.

Vizitiul a coborât şi a deschis uşa trăsurii.

Pe dinăuntru, aceasta era de un albastru adânc, ca miezul nopţii.

— Încotro, milord? a întrebat vizitiul, iar mâna lui Berras Emery a căzut de pe crupa calului.

— Acasă, a spus el, urcând în întuneric.

CU ŞAPTESPREZECE ANI ÎNAINTE

Îl dureau toate.

În timp ce trăsura mergea mai departe, fiecare zdruncinătură şi izbitură îi făcea corpul să se încordeze, muşchii să tresară. Berras Emery a tras aer în piept şi i-a dat drumul printre dinţi. Simţea vânătăile înflorindu-i pe piept, pe coaste, durerea ce începea să-i încolţească pe maxilar, în cap.

Măcar urmele cele mai cumplite ale luptei îi erau ascunse sub tunică, cu gulerul ei înalt şi mânecile ei lungi. Numai pe mâini i se vedeau rănile. Pumnii-i erau carne vie, cu sângele scurgându-i-se printre bandajele cu care erau înfăşuraţi. Câştigase lupta.

În ultima vreme, le câştiga pe toate.

Avea nouăsprezece ani, şi mulţimea-i urla numele când intra în ring. Bineînţeles, nu erau arene construite pentru astfel de meciuri, nu erau turnee la care luau parte *vestra* şi regi. Nu în Arnes, unde cea mai mare jignire pe care-o puteai adresa unui om era să-l loveşti, nu cu foc sau cu gheaţă, ci cu mâna.

Era josnic, spuneau ei. Brutal.

Şi aveau dreptate.

Nu erau jocuri cu elemente, întreceri graţioase împodobite cu magie. Însăşi *folosirea* magiei era interzisă, iar clădirile erau pecetluite pentru a o împiedica să intre. Aşa cum era şi firesc. Omul nu-şi alegea magia. Era un dar, dat prin noroc. Dar omul alegea ce să facă în lipsa ei, când nu era decât carne, sânge şi forţă brută. Dorinţa de-a se ridica şi a merge mai departe.

Aceea era o putere de-un alt fel.

Trăsura a intrat pe porţile domeniului Emery, iar Berras a răsuflat pentru ultima oară, uşor, pregătindu-se sufleteşte. Un servitor i-a deschis uşa, iar el a coborât din trăsură şi a străbătut aleea din piatră, cu spinarea dreaptă şi capul sus.

N-avea să lase să se vadă că avea dureri.

Şi n-a lăsat, nici când a urcat treptele, nici când s-a strecurat înăuntru, nici când s-a dezbrăcat de haină şi i-a zvârlit-o unui servitor, pornind pe hol cu paşi mari. Ştia că erau tonice şi alifii pentru netezirea tăieturilor şi uşurarea durerii, dar acelea înmuiau pielea pe măsură ce-o vindecau, iar următoarea dată când lovea sau era lovit, avea să doară şi mai tare. Nu, era mai bine să lase pielea să se întărească, ţesutul să se cicatrizeze.

Uşa biroului s-a deschis, iar câteva voci s-au revărsat afară. Tatăl lui, evident, ţinea sfat. Berras n-a îndrăznit să se oprească, dar a încetinit destul încât să prindă frânturi în timp ce se apropia.

— …are opt ani şi nici strop de magie…

— …*Antari* se ţine după el ca un animal de companie…

— …lui Maxim ar trebui să-i fie ruşine…

— …aşa un fiu slab…

Apoi Berras a trecut pe lângă uşă. A văzut trei bărbaţi care stăteau cu spatele la el, însă tatăl lui stătea cum stătea întotdeauna, cu faţa în afară. Reson Emery nu s-a oprit din vorbit, dar l-a privit ţintă pe Berras. Privirea i-a coborât spre mâinile lui, apoi s-a îndepărtat şi a pornit din nou spre oaspeţii lui.

Berras a mers mai departe, iar durerea i-a fost înlocuită de ceva mai rău.

Era înalt, cu umeri laţi, forţa întruchipată, iar tatăl lui era bătrân, tot numai vână pe un trup împuţinat, şi totuşi, Reson era în stare să-l facă să se simtă mic dintr-o singură încruntătură. În clipa aceea, îi era dor de mama lui, moartă de şase ani, de degetele ei reci, de glasul ei blând. Era un gând slab, mărunt şi moale, iar el a strâns pumnii până când sângele a început să-i picure din încheieturile lor rănite, şi a mers mai departe pe hol.

Râsete uşoare veneau din salon.

În vatră era un foc, iar în faţa lui era Alucard, cu spatele lipit de canapea, cu un urcior gol lângă el. Ţinea o mână întinsă, întoarsă în sus, iar în aerul de deasupra, un firişor de apă se răsucea şi se încolăcea sub forma unui dragon. Se arcuia şi dănţuia, iar apa oglindea lumina focului.

Berras privea, iar dispoziţia i se înrăutăţea.

Nu era *lipsit* de magie, aidoma prinţului, însă puterea lui ducea lipsă de rafinament. Putea să işte un zid de pământ sau să-l dărâme, dar gesturile lui aveau toată fineţea satârului unui măcelar, în vreme ce fratelui său îi fusese pus în mână bisturiul unui chirurg. Nu avea însemnătate cât se străduia Berras, cât se pregătea, tot cu un morman de pământ se-alegea.

Buzele lui Alucard se mişcau, degetele-i zvâcneau, dar altfel, nu părea a-şi da silinţa. Îi venea atât de uşor şi se purta de parc-ar fi făcut nişte amărâte de trucuri de bâlci.

Surioara lor, Anisa, stătea îngenuncheată pe pernele din spatele lui, strigându-i felurite arătări pe care să le invoce.

— Barcă… pisică… pasăre!

— Alucard.

Vocea lui Berras a străpuns încăperea. Apa, preschimbată în şoim, a şovăit în aer, cu câteva picături căzându-i de pe pene în timp ce întorcea capul.

— Da, frate? a zis el, fără să se ridice.

— Vino încoace.

Apa a rămas în aer, apoi s-a curbat invers, revenind în urcior în timp ce Alucard se ridica în picioare şi se îndrepta spre el. Arăta caraghios, cu două cozi pe jumătate împletite în părul lung până la umeri. La paisprezece ani, era cu un cap mai scund decât Berras şi era nevoit să privească în sus ca să se uite în ochii fratelui său. Când a făcut-o, Berras a văzut că Anisa îl machiase la ochi, iar pleoapele-i erau mânjite de pulbere aurie.

Berras s-a încruntat.

— Ai şi tu o fărâmă de demnitate!

Alucard i-a rânjit ştrengăreşte.

— Plicticos mai sună!

— Arăţi ca un netot!

— Ei, tu arăţi de parc-ai luat o cafteală de…

Pumnul lui Berras l-a izbit în burtă pe Alucard. A auzit coastele trosnind, le-a simţit fărâmându-se în timp ce fratele lui cădea în patru labe, vărsând.

Anisa a ţipat şi a luat-o la goană înainte, aruncându-se cu trupuşorul peste al lui Alucard şi spunând: „Nu, nu, nu!”, cu masa şi scaunele scuturându-se de puterea neplăcerii ei. Avea şase ani şi deja dădea pe-afară de magie. Văzând-o, lui Berras i s-a zbârlit părul.

Alucard a tras aer în piept şi a spus:

— E bine. Sunt bine. A pus o mână tremurândă pe umărul ei mic. Du-te sus acum.

Ochii mari ai Anisei se plimbau de la un frate la celălalt.

— *Du-te!* s-a răstit Berras, iar Anisa a fugit din cameră, cu picioarele goale duduind pe hol.

Alucard era încă în patru labe, încercând să-şi tragă sufletul. Berras aştepta, privind în vreme ce el îşi înfigea degetele în podea, cu dinţii mânjiţi de sânge. Când a ridicat privirea, avea lacrimi în ochi, iar Berras l-a urât şi pentru asta, pentru că le lăsa să-i picure de pe chip, pentru emoţia ce i se revărsa pe faţă. Îl ura pe Alucard pentru că fratele lui nu se ura pe sine însuşi.

Încheieturile dureroase ale degetelor lui Berras au trosnit în timp ce el strângea pumnii. Cineva trebuia să-i dea o lecţie. Era treaba *lui*, după cum spusese tatăl lor. El era cel mai mare. Exemplul. Dacă Alucard era slab, era din pricină că Berras nu reuşise să-l facă puternic.

— Tata spune că… a început el.

— Tata e crud! s-a răstit Alucard, ştergându-se la gură cu dosul mânecii. Era răutăcios înainte de moartea mamei, şi-acum e şi mai răutăcios. De ce ţii neapărat să-i calci pe urme?

— Asta înseamnă să fii fiu!

— Ba nu, a spus Alucard, asta înseamnă să fii umbră!

Berras stătea în faţa lui, impunător.

— Ştii ce înseamnă să fii un Emery?

— Am crezut că e vorba despre mândrie şi onoare, a spus Alucard, ştergându-şi cu asprime lacrimile, dar se pare că înseamnă doar că, la furie, unul dintre noi e un dobi…

Berras l-a lovit din nou. De data aceasta, măcar, Alucard i-a ţinut piept. Mâna i-a ţâşnit în faţă, iar apa din urcior a năvălit spre el, i-a îngheţat în jurul antebraţului în timp ce-l ridica pentru a para lovitura. Gheaţa s-a spart din pricina puterii loviturii lui Berras şi l-a doborât din nou pe Alucard la podea.

Anisa a reapărut, trăgându-l pe tatăl lor de mână, încercând să-l târască în cameră, să-l silească să se bage între ei. Dar dacă voia ajutor, ar fi trebuit să cheme un servitor. Reson Emery nu făcea decât să stea acolo şi să privească. Privirea i-a alunecat peste Alucard, de parcă acesta ar fi fost invizibil, apoi s-a îndreptat spre Berras, oprindu-se asupra sângelui ce-i picura din pumnii făcuţi ferfeniţă.

— Ei, a rânjit el cu dispreţ, ai câştigat, măcar?

Berras şi-a privit tatăl în ochi.

— Eu mereu câştig.

2

ACUM

Lumina lunii se revărsa în camera regelui, amestecându-se cu strălucirea râului Isle. Lăsa dâre ca nişte degete asupra patului, asupra umărului lui Rhy în timp ce acesta se ridica şi cobora, iar restul trupului său era apăsat de greutatea somnului; asupra lui Alucard Emery, care se ridica în capul oaselor, cu răsuflarea întretăiată.

Era doar un vis, şi-a spus, peste bubuiturile ca de ciocan ale propriei inimi.

Doar un vis. Însă aceea era, bineînţeles, o minciună. Era un ghem de amintiri, de clipe necruţătoare, ţesute laolaltă într-un coşmar. Sora lui care ardea din interior în afară. Lanţuri de fier în adâncul unei corăbii. Berras care-i frângea oasele sub privirile tatălui lor.

Alucard şi-a coborât privirea spre mâinile ce-i strângeau cearşaful, şi-a silit degetele să-şi slăbească strânsoarea, s-a încruntat când a văzut că tremurau. Şi-a aruncat aşternuturile de pe el şi s-a ridicat, întinzându-se după robă, scuturat de fiori în timp ce mătasea-i săruta pielea.

Coşmarurile îl lăsau carne vie, cu răni vechi deschise, cu nervii la vedere. Simţea somnul părăsindu-l ca fluxul şi ştia că avea să fie nevoit să înoate pentru a-l întâlni.

S-a îndreptat desculţ, cu pas legănat, spre tava aurită sprijinită de perete, cu sticlele cu dopuri şi paharele scunde din sticlă ce-aşteptau să fie umplute. Ar fi putut aprinde o lampă, dar adevărul era că îi făcuse tinctura lui Rhy de-atâtea ori încât deja o făcea pe pipăite, chiar şi fără strălucirea râului şi a lunii. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste sticle până când a simţit colţul ascuţit al dopului în formă de diamant şi l-a scos. În timp ce-o făcea, ar fi trebuit să audă şi să simtă deopotrivă lichidul pleoscăind înăuntru. În schimb, nu i-a simţit decât lipsa. Sticla era goală.

Alucard a înjurat în barbă.

În pat, Rhy s-a întors pe cealaltă parte, a murmurat ceva pentru sine şi a căzut într-un somn şi mai adânc. Alucard s-a dus lângă el, aplecându-se destul cât să-l sărute pe frunte, apoi şi-a strecurat fiola goală în buzunarul robei şi a plecat.

Atelierul reginei era gol.

Ciudat lucru, după cum şi-a spus Alucard, dată fiind ora. Nadiya spunea mereu că ora cea mai întunecată din noapte era cea mai potrivită pentru a obţine ceva de valoare. Acele ore lungi, întunecate, dinaintea revărsării zorilor, când putea să lepede mantalele de mamă şi regină şi să fie ce-şi dorea cel mai mult să fie: inventatoare.

Altcândva, Alucard ar fi rămas, poate, să cerceteze locul. Dar în seara aceea nu voia decât să reuşească să adoarmă din nou. Să fie cuprins de somnul acela care se lăsa ca o perdea şi nu aducea cu sine nici vise, nici amintiri.

S-a îndreptat spre cufărul din capătul încăperii, cu suprafaţa plină de fiole din sticlă tăiată, borcane cu ierburi, un mojar din piatră cu pistil.

Toate vasele erau însemnate, iar el le-a cercetat etichetele, încercând să-şi aducă aminte proporţiile precise de vise-rapide şi sfinţişoară în timp ce scotea sticla goală din buzunar. Tocmai luase prima fiolă şi încerca să se hotărască între trei şi patru picături, când o voce din spatele lui l-a întrerupt.

— E o limită uşor de trecut între leac şi otravă.

S-a întors şi a văzut-o pe Nadiya la baza treptelor, ţinând o tavă pe şold.

— Mă gândeam că dormi, a spus el.

— La ora asta? a întrebat ea, de parc-ar fi fost absurd. Voiam un ceai.

A pus tava jos. Pe ea erau un ceainic aburind, o ceaşcă şi o stivă de fursecuri mici cu mirodenii.

— Sunt convins că ţi-ar fi făcut servitorii pe plac.

— Sunt sigură, a spus ea, îndreptându-se cu paşi mari spre el. Dar am două picioare şi mă descurc cât de cât să fierb nişte apă.

I-a smuls sticla goală din mână şi l-a alungat de lângă cufăr.

— Ştii, a continuat ea, scoţând dopul sticluţei cu sfinţişoară, sunt clipe în viaţă când dă bine să mergi pe ghicite şi clipe când nu dă bine.

Două picături mici de lichid s-au făcut nevăzute în sticlă.

— Asta-i una dintre cele din urmă. Asta dacă nu preferi, desigur, să nu ştii dacă te mai trezeşti.

— Aş prefera, a spus el, în timp ce ea punea sfinţişoara la loc şi trecea de vise-rapide ca să ajungă la un mănunchi de urzeala-văduvei în schimb, aruncând o frunză în mortar.

— Regele consumă destul de repede lotul ăsta.

— Nu-i pentru el, a recunoscut Alucard.

Nadiya l-a privit în ochi, dar nu a spus nimic, ci şi-a văzut mai departe de

pregătirea tonicului. El s-a hotărât să se facă folositor; s-a îndreptat uşor spre tavă şi i-a turnat ceaiul, şterpelind un fursec cu mirodenii din vârful grămezii.

— Ştiai că *Antari* sunt la palat? a întrebat ea, de parcă făcea conversaţie plăcută.

— Mhmmm, a făcut el, cu gura plină de fursec.

A înghiţit. N-a mai zis nimic. Regina era strălucită, dar ochii ei căpătau o altă lumină atunci când Kell şi Lila erau prin preajmă. Ea o numea curiozitate. El o numea nesaţ.

— Ce-i aduce la Londra după atâta vreme? a stăruit ea.

— Mâna, a răspuns el.

Apoi a continuat să se plimbe prin atelierul reginei, în timp ce-i vorbea despre raidul asupra pieţei plutitoare a lui Maris Patrol, despre *persalisul* furat şi despre cât de sigură era Bard că fusese adus acolo ilegal, pentru a fi folosit împotriva coroanei. S-a oprit din vorbit când a ajuns la masa de lucru din mijlocul încăperii.

— Ce-i asta? a întrebat el, cercetând blatul.

— Va trebui să fii mai precis, a strigat regina, fără să se întoarcă să vadă.

Dar Alucard era preocupat să încerce să înţeleagă la rându-i ceea ce vedea.

Cele trei inele *Antari* fuseseră scoase din cutia lor de sticlă. Inelele late din argint stăteau proptite ca nişte greutăţi pe colţurile unei bucăţi mari de stofă neagră, plină de scrisul înclinat al Nadiyei, cu însemnele cu cretă albă ale unei vrăji. Însemnele erau legate între ele, o reţea întinsă, complicată, de linii, iar în mijlocul acestora erau două lanţuri, ambele făurite din aur. Unul era mai subţire şi mai scurt decât celălalt.

— A, asta, a spus regina, apărând lângă el.

Şi-a lăsat ceaiul jos pe un teanc de cărţi din apropiere şi i-a întins tonicul de dormit. El şi l-a strecurat în robă, cu mintea-n altă parte, nereuşind să-şi ia ochii de la lucrarea din faţa lui.

— Ce-i asta? a întrebat el din nou.

— Acum? E o ciornă. Într-o bună zi, poate, va schimba totul!

El a simţit neliniştea înţepându-l pe sub piele în vreme ce Nadiya lua lanţul mai gros şi-l ţinea în mână ca pe-o relicvă preoţească.

— Una e, a spus ea, să inventezi un obiect care să facă magia unui practicant să crească, atâta vreme cât acea magie e mărginită la un singur element. Doi magi ai apei. Doi lucrători cu focul. Doi – sau chiar trei –

Antari. Ceva ce funcţionează doar ca un amplificator, îngăduindu-i unui magician să împrumute puterea altuia. Dar e cu totul altceva când un magician împrumută o putere *diferită*. Închipuie-ţi cum ar fi să alcătuieşti o pereche dintr-un lucrător cu apa şi un mag al pământului sau dintr-un plăsmuitor de foc şi unul de vânt. Sau – şi privirea i s-a îndreptat iute spre ochii lui – un om fără magie şi unul care are foarte multă.

Un simţământ sumbru i-a strâns stomacul.

— Nadiya…

— Cu aceste inele, *Antari* puteau să facă asta cândva, a continuat ea. Din nefericire, din câte-am băgat eu de seamă, par să răspundă *doar* la *Antari*, ceea ce le îngrădeşte simţitor puterea. N-am putut să le schimb, aşa c-a trebuit să o iau de la capăt. Uite, a spus ea, hai să-ţi arăt.

Iar înainte ca el să apuce să spună nu, ea i-a încolăcit lanţul în jurul încheieturii. Alucard a tremurat simţind greutatea metalului rece pe piele, simţindu-l cum se încurca în sine însuşi, urma lanţurilor vechi. A aşteptat, dar n-a simţit nici o altă schimbare.

— Cum funcţionează? a întrebat el, în timp ce Nadiya lua lanţul mai mic şi şi-l înfăşura în jurul degetului arătător, unde lanţul s-a legat de sine însuşi, preschimbându-se într-un inel din aur.

Ea n-a spus nimic ca să pornească vraja, ci doar şi-a îndoit mâna, de parcă ar fi admirat flecuşteţul. Dar în timp ce-o făcea, Alucard a simţit lanţul din aur cum îl strângea de încheietură, devenind ca o cătuşă, una cu pielea lui, un inel fără cap şi fără coadă.

Nadiya i-a arătat un zâmbet de artistă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt.

Ea a îndoit degetele, iar Alucard a simţit ceva desprinzându-se dinăuntrul lui. Era un simţământ din cale-afară de ciudat, precum o prăbuşire spre înăuntru, de parcă ar fi căzut o greutate, iar greutatea aceea ar fi fost plămânii lui, inima lui, tot ce ocupa un loc sub pielea lui. O uşurinţă ameţitoare, un gol subit, şocant. Iar el nu şi-a dat seama ce lipsea până când aerul din jurul mâinii Nadiyei n-a început deodată să freamăte. Până când ceaşca de ceai nu s-a ridicat în aer, iar elementele n-au început să se învolbure laolaltă deasupra palmei ei – vânt, pământ şi apă.

Deşi Nadiya lucrase toată viaţa ei doar cu focul.

Acelea erau elementele *lui*, era magia *lui*, sau cel puţin aşa fusese. Alucard şi-a văzut reflexia într-o suprafaţă cu oglindă şi a văzut aerul din jurul lui secătuit de culoare, firele albastre, verzi şi chihlimbarii din magia

lui împletindu-se prin aerul din jurul Nadiyei, împletindu-se cu roşul puterii ei.

El a încercat să tragă magia înapoi spre el, descoperind însă că nu putea ajunge la ea. N-avea de ce să se agaţe. Magia pur şi simplu… nu era acolo.

— Dă-mi-o înapoi, a spus el, încercând fără îndoială să-şi smulgă aurul de pe încheietură.

— Asta-i treaba, a spus ea, cu privirea aţintită asupra elementelor ce se răsuceau. E mult mai uşor să iei ceva decât să-l împărtăşeşti.

Lui Alucard i s-a făcut greaţă. Aşa cum i se făcuse în primele zile petrecute pe mare, când puntea se înclina şi se legăna sub picioarele lui. A întins o mână ca să se echilibreze.

— Nadiya.

Dar ea a continuat, de parcă n-ar fi ţinut magia furată de la el în mână.

— Ideal ar fi ca puterea să meargă în ambele părţi. Să se împartă în mod egal celor ce folosesc de ea. După cum îţi dai seama, în clipa de faţă merge doar într-o direcţie. A privit prin atelier. Ce interesant. Tot nu reuşesc să văd cum vezi tu.

— Nadiya, *încetează.*

Cuvintele i-au ieşit încet, răguşite, iar atenţia ei s-a îndreptat din nou spre Alucard, de parcă uitase cu totul de el.

— A, îmi pare rău, a spus ea, atingând inelul, iar acesta s-a desfăcut din nou, lanţul scurt din aur căzând la loc în palma ei.

Cătuşa s-a lăsat moale pe încheietura lui Alucard, iar el a scuturat violent podoaba, de parcă ar fi fost un şarpe. Aurul a zdrăngănit uşor când s-a lovit de podea. El simţea magia revărsându-se înapoi înăuntrul lui de parcă ar fi fost un vas golit şi reumplut. Magia-i clocotea de uluire şi mânie, iar pentru o clipă, a rămas nehotărât între a se năpusti asupra reginei şi a se îndepărta cât mai mult cu putinţă de ea.

— Ce-a fost în *mintea* ta? a întrebat el, în timp ce ea se apleca să ia lanţul căzut.

Regina l-a privit, nedumerită.

— Haide, Alucard, a spus ea, punând ambele lanţuri la loc pe masă. A fost doar o încercare.

— N-ai fost tu aia legată cu lanţuri.

S-a îndreptat, încordându-şi degetele şi cercetând cu băgare de seamă firele de magie din aerul de deasupra pielii lui.

— N-aveai niciun drept să faci asta!

Nadiya a oftat, nerăbdătoare.

— Am crezut c-o să fie mai uşor să-ţi arăt decât să-ţi explic.

A scos o bucată îngustă de cretă şi a început să ia notiţe pe colţul bucăţii de stofă.

— După cum spuneam, încă nu e gata. Când termin, vraja va merge mereu în ambele direcţii, ca să fim siguri că e primită de ambele.

— Nu degeaba are puterea limite, a spus el.

Regina a plescăit din limbă.

— Parc-ai fi *Aven Essen*. Ezril vine mereu jos aici şi-mi ţine predici despre echilibrul magiei, despre fluxul puterii. De parcă noi n-am fi în stare să facem altceva decât să plutim în aval pe-un pârâu. Uneori, mai trebuie şi să calci câte-o regulă…

— Aici nu e vorba de călcat, Nadiya. E vorba de *legat*. Şi dacă o să cadă pe mâini nepotrivite…

Ea i-a tăiat vorba făcându-i semn cu mâna.

— Pe mâini nepotrivite, un cuţit de tocat poate lua viaţa unui om. Să le scoatem cu totul din bucătării?

Alucard a privit-o ţintă, îngrozit. Nadiya Loreni era o inventatoare de geniu, dar când venea vorba despre munca ei, parcă avea ochelari de cal. Niciodată nu părea să vadă primejdia din spatele muncii ei, ci doar potenţialul. După mintea ei, puterea era o forţă neutră. Alucard şi-ar fi dorit să poată fi de acord.

— E periculos.

— E *progres*, i-a aruncat ea drept răspuns. Magia alege, aşa spun preoţii. Tu crezi că ai fost *ales?* Că forţele care călăuzesc lumea au hotărât că *tu* trebuie să fii în stare să mânuieşti nu un element, ci *trei?* Ce te face pe tine să meriţi atât de mult?

În clipa aceea, el n-a spus nimic. N-avea niciun răspuns.

— De ce să hotărască o forţă la voia întâmplării cine stăpâneşte apa, focul sau piatra? Cine are magie şi cine nu?

Alucard a rămas nemişcat – aceea nu era o încercare de dragul curiozităţii. Era o armă împotriva ochilor iscoditori, o cale de a-şi ocroti familia şi tronul. N-o învinuia. Şi totuşi.

— Nadiya, a spus el, iar furia din glas i-a scăzut.

Însă în glasul ei n-a făcut decât să crească.

— Gândeşte-te la Rhy! La câţi oameni spun că n-ar trebui să i se îngăduie să conducă doar pentru că n-are magie!

— Oamenii ăia sunt nişte neghiobi!

— Fireşte că sunt, a spus ea, dar neghiobii au voci, iar vocile răsună. Vor să-l pedepsească pe Rhy, Alucard, doar pentru că magia nu l-a *ales*. Însă noi putem. Noi putem să-i dăm putere.

— Luând-o de la altcineva.

— Nu e *gata*, a spus ea exasperată.

— Ba e gata.

Trebuia să fie gata. Căci Alucard înţelegea. Înţelegea că, dacă Nadiya îi dădea puterea lui Rhy, acesta s-ar fi putut s-o primească, iar dacă era aşa, oamenii aceia – cei care-l numiseră slab – nu aveau să se oprească, ci aveau să aibă pur şi simplu o altă pricină, mai întemeiată, de a-l urî. Aveau să afle că magia lui era împrumutată sau furată, că balanţa lumii se înclina nedrept în favoarea lui, iar când aveau să-i ceară capul, avea să fie pe bună dreptate.

El s-a îndreptat spre Nadiya, şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a privit-o în ochi.

— Distruge-o, a spus el, c-o distrug eu!

3

LONDRA ALBĂ

Holland Vosijk stătea în spatele copacului din mijlocul camerei Kosikăi.

În ultimul an, acesta crescuse, făcându-se din puietul ce-ajungea până la genunchi un copac care atingea jumătatea înălţimii camerei, cu o sută de ochi privind ţintă din trunchiul lui pal, cu frunzele de culoarea chihlimbarului. Dar, spre deosebire de copacii din Pădurea de Argint, frunzele acelea nu cădeau niciodată. Se colorau şi se ofileau, strângându-se, ca apoi să se desfacă din nou odată cu schimbarea anotimpurilor.

Servitorii şuşoteau despre copacul care prinsese rădăcini peste noapte. Vorbeau despre semne şi minuni. Habar n-aveau câtă dreptate aveau.

— Cum a fost zeciuiala? a întrebat Holland în clipa aceea.

— Ar fi trebuit să vii cu mine, a spus Kosika, ridicându-se de la tabla de kol-kot, unde lăsase cadoul lui Nasi.

Privirea lui a întâlnit-o pe-a ei.

— Sunt mereu alături de tine.

Ea a simţit căldură revărsându-i-se pe sub piele în vreme ce el rostea cuvintele, s-a întors ca să-şi ascundă roşeaţa şi s-a îndreptat spre recipient. Stătea aşteptând-o pe o poliţă din marmură, o sticlă cu un unguent cu o bucată de stofă curată lângă ea. Avea un castel plin de servitori la dispoziţie, dar ei îi plăcea mai mult să-şi îngrijească singură tăieturile de după zeciuială. Credeau că făcea parte din ritual, când, de fapt, era vorba despre intimitate, astfel încât să poată vorbi cu sfântul ei.

Kosika şi-a suflecat mâneca. Avea capul plecat, văzându-şi de treabă, dar simţea umbra lui Holland lăsându-se asupra ei în timp ce-şi curăţa cele patru tăieturi proaspete care-i apăruseră pe antebraţ.

— Eşti tulburată.

Ea a coborât privirea în recipient, unde apa era colorată de sângele ei.

— Simt cum se întăreşte magia oraşului. Chiar o simt.

A înghiţit în sec.

— Dar uneori mi se pare că pământul n-o să se sature niciodată.

Holland şi-a pus mâna pe capul ei. O simţea – nu mai era doar umbra unei atingeri, ci ceva mai apropiat de o atingere fizică.

— Magia poate iuţi mersul multor lucruri, Kosika. Însă schimbarea în

sine va dura ceva timp.

Cuvintele-i erau statornice, dar ea era sigură că, dacă ar fi întors privirea spre el, i-ar fi văzut în ochi dezamăgirea. Îl dezamăgea. Pe regele ei. Pe sfântul ei.

Greutatea degetelor lui s-a desprins de ea.

— Lucrăm la o vrajă mare şi întortocheată. Trebuie să ai răbdare.

Kosika a clătinat din cap în timp ce-şi întindea balsamul rece pe braţ. *Răbdare* era un cuvânt pentru sufletele de rând. Ea era *Antari*. Dacă *ea* nu putea invoca destulă magie… A încercat să-şi domolească temerile, ştia că nu trebuia să le dea glas, ca nu cumva să-i ia el gândurile drept o lipsă de încredere. Dar, desigur, el le-a auzit oricum.

Holland a oftat, uşor, aproape neauzit.

— Poate că ai aşteptări prea mari.

Kosika s-a întors spre el.

— Ce vrei să spui cu asta?

El a tăcut preţ de câteva clipe şi, deşi avea un ochi negru şi unul verde, cumva, amândoi păreau să i se fi închis la culoare.

— Vreau să spun doar că tu eşti tânără, iar eu sunt… o umbră a ceea ce-am fost cândva. Am făcut multe, iar dacă oraşul nu se întăreşte…

— Nu! s-a răstit ea.

— E mai bine decât a fost!

— O lumânare e mai bună decât bezna, a spus ea. Dar nu ajunge cât să-ţi încălzeşti mâinile la ea. Nu ajunge cât să-ţi alungi frigul din inimă. Şi nu ajunge cât să luminezi un oraş.

Holland a privit-o cu băgare de seamă. Pe figură i-a apărut, fugar, umbra unui zâmbet.

— Încăpăţânată mai eşti, micuţă regină! Dar nu poţi să faci un astfel de foc doar cu voinţă!

Kosika şi-a apropiat bandajul de mână, dar s-a răzgândit, uitându-se la cele trei linii.

— Celelalte lumi…

Holland a strâns din buze.

— Să nu te gândeşti la ele!

— Cândva, voiai să o fac.

— M-am înşelat, a spus el simplu. Aceste lumi au adus lumii noastre numai nenorociri. Pe lângă asta, puterea nu-i un pachet pe care-l duci acasă, iar atât timp cât zidurile rămân în picioare, iar uşile sunt zăvorâte, magia nu

va curge prin ele.

A atins-o pe braţ, iar degetele lui au trecut ca o nălucă printre ale ei, legând bandajul curat de tăieturile proaspete.

— La ce bun să râvneşti la ceva ce nu poţi avea? Am văzut regi şi regine năruindu-se pentru mai puţin de-atât! Nu, a spus el încet. Hai să avem grijă de flacăra noastră şi să nădăjduim că, în timp, căldura ei ne va fi de-ajuns.

Ea a privit cu băgare de seamă spre locul în care mâna lui stătea deasupra pielii ei şi putea să jure că-i simţea greutatea.

CU UN AN ÎN URMĂ

În spatele altarului era o cameră.

Kosika petrecuse atâtea nopţi în alcov, cercetând statuia lui Holland Vosijk, în timp ce Serak îi spunea poveşti, şi totuşi uitase că firida se afla într-o cameră la fel cu a ei şi că în spatele acesteia era o uşă. Uitase – până într-o noapte în care lumina lumânării s-a oglindit în lemnul din spatele statuii, şi din clipa aceea, Kosika nu s-a mai putut gândi decât la uşa aceea şi la unde ducea, dar ştia, bineînţeles.

Încă dinainte să urce pe furiş treptele turnului într-o după-amiază furtunoasă, în timp ce ploaia biciuia zidurile castelului. Încă dinainte să lase capul în jos pentru a se strecura în golul îngust dintre altar şi uşă. Ştia că uşa aceea nu putea duce decât într-un singur loc.

Spre camera ultimului rege.

Spre camera lui Holland.

Şi-a ţinut răsuflarea şi a apăsat pe clanţă, însă uşa a rămas neclintită, nici măcar o broască nu s-a clintit. Ceea ce însemna că fusese cumva *pecetluită.* Ca un mormânt. Kosika şi-a înghesuit mâna în buzunar, simţind triunghiul de oţel pe care-l ţinea acolo, de mărimea şi forma unui vârf de săgeată. A apăsat vârful cu degetul până când i-a străpuns pielea, iar sângele s-a scurs în timp ce lipea mâna de lemn.

Cuvintele i-au răsunat ca un murmur în minte înainte de-a le rosti.

— As Orense.

Deschide-te.

Uşa a scârţâit la atingerea ei, ca un copac pe timp de furtună, cu lemnul sfărâmându-se şi metalul scrâşnind. Sunetul s-a auzit pe treptele castelului în jos, iar ea a şuierat, aşteptând să vadă dacă venea cineva (încă erau clipe în care se simţea ca un copil care se furişa prin casa cuiva), dar n-a venit

nimeni, aşa că, de data aceasta, când Kosika s-a opintit în uşă, aceasta s-a dat de perete. Ea a aruncat o privire în urmă, apoi a păşit în întuneric.

Obloanele ferestrelor erau trase, iar din alcovul din spatele ei se revărsa doar o lumină slabă, la care nu putea vedea mai nimic. Dar se oglindea în metalul de culoare închisă al unui candelabru din capătul camerei. Kosika şi-a încordat mâna, iar fitilurile s-au aprins.

A privit în jur.

Camera lui Holland Vosijk părea neatinsă. Spaţiul în sine era leit cu al ei, aceiaşi pereţi curbaţi, acelaşi tavan cu boltă, dar peste tot se aşezase o pojghiţă de praf, o urmă a patinei pale care se agăţase atâţia ani de Londra precum chiciura.

Kosika a tras de văzduh, invocând o briză blândă, destul de puternică pentru a mătura praful.

Şi-a ţinut răsuflarea în timp ce mergea prin cameră, ştiind bine că păşea acolo unde păşise şi el. A tras două obloane. Aceea fusese priveliştea văzută de el. Voia să rămână acolo, dar ploaia bătea deja pervazul, aşa că ea a tras din nou obloanele, de parcă s-ar fi putut topi conţinutul camerei.

A atins uşor cu degetele patul în care dormise Holland, scaunul pe care şezuse, căutând cu privirea ageră indicii prin cameră. Pe perete încă era atârnată o manta cenuşie. Pe birou, era un bilet, scris de mâna lui cu litere colţuroase şi înclinate precum camera însăşi.

Vortalis spunea odinioară că nu există regi fericiţi. Că un conducător vrednic este acela care înţelege preţul puterii şi este dornic să-l plătească, nu cu vieţile oamenilor săi, ci cu propria viaţă. Cu cât mai mare e puterea, cu atât mai mare va fi preţul.

Să pui stăpânire pe tron e un mizilic. Să dregi lumea e un lucru de preţ.

Asta ştiu eu.

M-aş lega din nou ca să ştiu acest loc readus la cum era odinioară.

Mi-aş pleca genunchiul în faţa oricărui rege.

Fragmentul se încheia acolo. Kosika a întors grămada şi a mai găsit unul.

Ce-am făcut? Doar ceea ce trebuia. Am scos o scânteie din

întuneric ca să-mi aprind lumânarea.
Am ocrotit-o cu trupul meu.
Ştiind că aveam să ard.

Apoi, pe-o altă foaie de hârtie, un singur cuvânt.

OSARON.

Literele au trimis un fior ciudat pe şira spinării Kosikăi. Numele îi era cunoscut, după cum şi magia *Antari* îi era cunoscută, cu vrăjile deja umblându-i pe sub piele, cuibărite în minte înainte ca ea să le cunoască forma.

— Osaron, a şoptit ea.

Nu era un cuvânt în limba ei de baştină, Maktahn. Avea aerul magiei. L-a rostit din nou, iar de data aceasta, cuvântul s-a schimbat în vreme ce-i urca în gât, răsucindu-se într-o vrajă.

— *As Osaro.*

Puterea i-a năvălit din mâini. Umbrele s-au risipit prin cameră, iscând fuioare de întuneric brusc, solid, care-a stins lumânările şi a gâtuit lumina. Panica a pus stăpânire pe Kosika. A invocat vântul ca să-l alunge, însă acesta nici n-a fremătat. A invocat focul, i-a simţit căldura gâdilând-o în palmă, însă nu *vedea* flacăra, nu vedea nimic. Simţea că se îneacă în întuneric, voia ca acesta să dispară, dar nu exista nicio cale de-a pune capăt unei vrăji *Antari*, ci doar de-a o contra, aşa că şi-a scotocit prin minte, disperată după lumină.

Lumină.

Lumină.

Lumină

— *As Illumae.*

Cuvântul i s-a revărsat de pe buze, la fel ca lumina albă şi puternică, ce înmugurea în jurul ei, la fel de iute cum o făcuseră umbrele, şi alunga întunericul. Camera a reapărut, cu flăcările lumânărilor fremătând.

Kosika a răsuflat greoi şi a fugit din cameră, pecetluind uşa în urma ei.

Dar în noaptea aceea, în timp ce stătea din nou în alcov alături de Serak, privirea i s-a îndreptat spre lemnul din spatele statuii.

— Povesteşte-mi despre cele zece zile, a spus ea.

Zece zile – atât trecuse între moartea fraţilor Dane şi întoarcerea lui Holland ca să preia tronul. Zece zile, iar în tot acel răstimp, nimeni nu ştia unde fusese.

Vir Serak spunea că erau zeci de mituri diferite. Unii spuneau că aştepta pur şi simplu clipa potrivită. Alţii spuneau că fusese rănit în luptă şi avea nevoie de timp ca să se vindece, că se târâse în Pădurea de Argint, rădăcinile i se încolăciseră în jurul membrelor, iar magia începuse să-i curgă din nou prin vene.

Alţii spuneau că *murise.*

Ce-am făcut?

Kosika şi-a muşcat buza. Nu înţelegea. I se părea că ar fi *trebuit* să înţeleagă, dar era ca o ghicitoare.

Am scos o scânteie din întuneric ca să-mi aprind lumânarea.

S-a gândit la demonstraţia lui Serak cu felinarul, cu flacăra stinsă, apoi reaprinsă.

— …în Londra Neagră.

Kosika a întors din nou capul spre Serak.

— Ce-ai spus?

— Am spus că e şi o variantă a poveştii în care Holland s-a dus în lumea arsă şi a scos un tăciune din cenuşă.

Fruntea lată i s-a încreţit în timp ce vorbea, aruncându-i ochii în umbre.

— Dar asta-i blasfemie. Holland Vosijk nu ne-ar pângări niciodată lumea cu-aşa o magie neagră.

— Bineînţeles că nu, a spus Kosika, deşi cuvintele lui i se învârteau prin minte.

Cu cât mai mare e puterea, cu atât mai mare va fi preţul.

Mi-aş pleca genunchiul în faţa oricărui rege.

Ştiind că aveam să ard.

În ziua următoare, s-a întors în camera lui Holland.

S-a furişat pe trepte şi s-a strecurat după altar, în iatacul lui. S-a întors la biroul lui, la hârtiile răsfirate pe biroul lui, dar de data asta a privit dincolo de ele, spre o cutiuţă din lemn. Cel puţin aşa i se părea, că era un fel de cutie mică. N-avea lacăt, n-avea încuietoare, ci doar un cerc pătat pe lemn şi o linie subţire care se vedea unde se întâlnea capacul cu baza. Când a încercat s-o ridice, şi-a dat seama că era scobită pe dinăuntru, a auzit ceva zdrăngănind înăuntru, dar cele două jumătăţi s-au ţinut tari. Pecetluite, precum uşa camerei.

Kosika a îndreptat mâna spre buzunar. O împunsătură oţelită, un strop de sânge pe perniţa degetului mare înainte să atingă cerculeţul pătat de pe lemn, aşa cum pesemne făcuse Holland.

— *As Orense*, a spus ea, iar cuvintele i-au ieşit în întâmpinare, cum făcuseră şi cu o zi înainte.

În cerc, linia s-a preschimbat într-o cusătură, apoi s-a deschis.

Înăuntru, a găsit trei monede.

Una era argintie, cu chipul unui om gravat pe ea şi cu nişte însemne pe care nu le cunoştea.

GEOR: III. BRIT. REX. F.D. 1820.

A doua era roşie, cu o stea aurie cioplită în partea din faţă.

A treia era neagră şi făcută dintr-o piatră alunecoasă ca sticla.

Degetele i-au rămas în aer o clipă, apoi s-au întins şi au apucat a treia monedă, surprinse fiind de cât de netedă era la atingere. A ţinut-o la lumina slabă, vedea cum pătrundea licărul lumânării prin ea. O nouă vrajă i s-a revărsat de pe buze înainte să apuce să se gândească s-o ţină pentru ea.

— *As Travars.*

Iar în clipa aceea, camera s-a năruit, iar ea a căzut.

La început, în gol, apoi în golul unde-ar fi trebuit să fie castelul, cu aerul vuind pe lângă ea, cu pământul apropiindu-se iute, iute, iute.

Kosika a ridicat deodată mâinile, iar o pală de vânt s-a înălţat, răsucind aerul de dedesubtul ei, din jurul ei. I-a prins membrele şi i-a încetinit căderea – i-a încetinit-o, dar nu i-a oprit-o –, iar ea a căzut cu putere, cu genunchii sărindu-i din pricina impactului, cu palmele izbind pământul.

O palmă o ustura mai tare decât cealaltă, iar când şi-a retras-o a văzut de ce. Moneda din sticlă neagră se spărsese între palma ei şi pământul tare, iar cioburile-i crestaseră pielea. Şi totuşi, primul ei gând n-a fost la durere, ci la faptul că spărsese ceva ce-i aparţinuse lui Holland Vosijk.

A băgat cele mai mari dintre cioburi la loc în buzunar, a scos o batistă şi şi-a înfăşurat cu ea palma rănită, în timp ce se ridica în picioare. Apoi s-a încruntat.

Castelul *dispăruse.*

În schimb, stătea pe un drum pe care nu-l cunoştea, înconjurat de clădiri în ruine, ca nişte cadavre năruite. Inima îi bubuia în urechi, mai zgomotos decât orice alt sunet, până când ea şi-a dat seama că nu se mai auzea niciun alt sunet. O tăcere cumplită se lăsase peste tot. Drumul era pustiu. Nici cai, nici căruţe, niciun semn de viaţă.

— *Os?* a strigat ea.

Nu s-a auzit niciun răspuns, nici măcar ecoul propriei voci.

Plouase dincolo de zidurile castelului ei, dar pământul din locul acela era uscat, iar în aer se simţea un gust nelalocul lui, de parc-ar fi avut cenuşă pe limbă, iar dacă era pe undeva vreun soare, era bine ascuns, îngropat între nori joşi şi negri ca fumul.

Prea târziu, Kosika şi-a dat seama ce făcuse, ce spusese, că dăduse glas vrăjii care îngăduia *Antari* să călătorească între lumi.

Nu mai era în Londra.

Cel puţin, nu în Londra *ei.*

Cealaltă Londră arăta nelalocul ei. Nu doar nelalocul ei. *Arsă.* Iar în clipa aceea şi-a dat seama întocmai unde era. Kosika a dat înapoi, împleticindu-se, de parc-ar fi putut să se îndepărteze pur şi simplu ca să n-o poată ajunge oraşul, nevrând să inspire cenuşa ce atârna în aer.

Era în Londra Neagră.

Lumea care arsese cu atâta putere încât îşi mistuise toţi tăciunii şi nu mai rămăsese nimic din ea.

Dar dacă fusese vreodată o vatră, părea demult răcită, redusă la un pumn de cenuşă, nimic mai mult. Şi totuşi, după cum spusese Serak, magia nu moare. Aşteaptă. Ce anume? O scânteie?

Privirea i-a zburat din nou spre urma însângerată a mâinii pe care-o lăsase pe stradă. Aproape că se-aştepta să înceapă să fumege, să se aprindă de la sine, ca o flacără. Dar nu s-a întâmplat nimic. Drumul se întindea înainte, tăcut şi gol. Părea un mormânt. Ca mâna lui Holland în ziua aceea, când o atinsese în Pădurea de Argint. Rece, uscată şi moartă.

Kosika a tremurat şi a luat ciobul de sticlă neagră din buzunar, cu colţul pătat cu roşu.

— *As Travars,* a spus ea din nou.

Lumea fremăta în jurul ei, iar în aer se simţea încordarea.

Dar apoi s-a potolit, iar ea stătea tot acolo, pe drumul acela necunoscut. Teama s-a încolăcit atunci înăuntrul Kosikăi, subita, cumplita siguranţă că rămăsese prinsă acolo şi că magia care-i mai rămăsese nu era destul de puternică încât s-o readucă acasă, că Londra Neagră pusese stăpânire pe ea şi nu avea să-i mai dea niciodată drumul.

În aer atârna greu cenuşa. Îi pricinuia ameţeli, o făcea să-i fie greu să respire. Kosika s-a mai luptat cu un val de panică.

Ori magia ei nu era destul de puternică, ori n-o folosea cum trebuia.

Nu mai exista nicio altă vrajă, căci i-ar fi venit în minte, dar a cercetat moneda spartă din mână şi s-a gândit la celelalte două monede din cutia din camera lui Holland. Putea să presupună unde duceau.

Trei lumi.

Trei chei.

Dar erau patru cu tot cu a ei. Nu era nicio cheie spre Londra ei, dar era limpede că el avusese nevoie de una. Kosika şi-a întors buzunarele pe dos, dar n-a găsit nicio monedă, ci doar celelalte cioburi din sticla pentru Londra Neagră şi cuţitul ei în formă de vârf de săgeată. Fusese un dar primit din partea lui Vir Serak, cu mâneru-i mic cioplit dintr-o creangă din Pădurea de Argint. Avea deja sânge pe el, dar ea a despăturit batista cu care-şi înfăşurase palma rănită şi a trecut uşor cu lama prin băltoaca roşie, ca să fie sigură de-un lucru.

„O să meargă", s-a asigurat ea în gând. Apoi a adăugat, cu voce tare: — O să meargă.

A rostit cuvintele de parcă ar fi fost o vrajă, ceva trezit la viaţă. Apoi a strâns între degete tăişul îngust şi s-a străduit să umple cuvintele de voinţă.

— *As Travars*, a spus ea din nou, iar de data aceasta, Londra Neagră a fremătat şi s-a risipit ca fumul.

N-a căzut, ci mai degrabă s-a hurducăit, cu senzaţia subită de dezechilibru ca după un pas făcut greşit, apoi picioarele i-au ajuns din nou pe pământ, nu pe un drum năruit, ci pe-o podea din piatră şlefuită.

Ajunsese din nou la castel, nu sus, în turnul lui Holland, ci în sala mare de dedesubt.

Iar sala mare nu era goală. Nici pe departe: doisprezece membri ai gărzii regale erau aliniaţi la pereţi, iar servitorii roiau în locul în care trei Vir ţineau sfat cu o mână de nobili. Poate că în cameră fusese freamăt înainte de sosirea ei subită, neaşteptată, însă în clipa aceea, s-a oprit brusc. Un servitor a scăpat tava. S-au spart pahare. Cei trei Vir s-au întors, iar cei patru soldaţi cei mai apropiaţi s-au năpustit înainte, ducând mâinile la teci, înainte să-şi dea seama că silueta pământie din pragul uşii era însăşi regina lor.

Kosika nu-i învinovăţea.

Un norişor de funingine se rotea în jurul ei, iar câţiva stropi de sânge-i picurau din locul în care-apucase cuţitul cu mâna. Pentru o clipă, o singură clipă îngrozitoare, a crezut c-avea să leşine. Dar clipa a trecut, iar Kosika a rămas în picioare.

Soldaţii s-au lăsat într-o plecăciune, însă Vir au pornit spre ea, iar ea

vedea întrebările din ochii lor în timp ce se plimbau de la faţa ei la sângele ce-i picura din mână. Iar Kosika şi-a dat seama că nu le putea spune unde fusese.

Dar apoi şi-a adus aminte că nu era nevoie să le spună. Nu era un copil, care să trebuiască să fie mustrat. Era *Antari*. Era *regina* lor. Nu le datora nicio lămurire, aşa că s-a întors în tăcere şi s-a îndreptat spre trepte, lăsând în urmă-i o dâră de cenuşă şi de sânge.

4

LONDRA ROŞIE

ACUM

Berras Emery s-a aplecat în faţă în timp ce trăsura intra pe porţi.

Caii au încetinit şi s-au oprit în faţa casei.

Cândva, aceasta îi aparţinuse unui nobil retras pe nume Astel, dar Astel pierise în pat în timpul Fluxului, cu şapte ani înainte. Nu că i-ar fi păsat altcuiva în afară de Berras – deşi trebuia să recunoască faptul că era mai preocupat de proprietate decât de fostul proprietar.

Ocupase casa într-o noapte, la fel cum făcea Voalul în clipa aceea, dar spre deosebire de grădina plăcerilor, Berras nu se făcuse nevăzut în zori. Dacă-i băgase cineva de seamă sosirea, poate că presupusese că era vreun nepot de-a şaptea spiţă venit să vadă de treburile unchiului său, la cât de retras şi de neprietenos fusese Astel. Moştenitorul familiei Emery nu luase cu el nimic din vechea viaţă, ci doar un servitor, pe vizitiu, care fusese plătit cu bani frumoşi ca să-şi vadă de treabă.

Acelaşi vizitiu i-a deschis uşa trăsurii, făcând o plecăciune adâncă, în timp ce Berras ieşea. A ridicat privirea spre casă. N-o alesese doar pentru că era pustie, fără vreun moştenitor aparent. Era şi înaltă – cu trei etaje – şi de la ferestrele biroului de la etajul de sus nu avea vedere doar la strada aceea şi cea aflată chiar la nord, ci şi la domeniul Emery.

La ce mai rămăsese din el.

Luni la rând stătuse părăsit, în paragină, dar apoi, de la ferestrele acelui birou, el văzuse mişcare. Berras urmărise cum era reparat conacul până în cele mai mici amănunte. Doar ca să rămână mai apoi întunecat, nebăgat în seamă. În aşteptare.

Pe Berras îl zgândărea, era o cursă îndrăzneaţă, cu momeală. Căci era sigur că, dacă punea din nou piciorul în casa aceea – de drept, casa *lui* –, avea să se trezească cu un cuţit la beregată, cu gărzile care-l târau din pat şi-l sileau să îngenuncheze pe piatra rece şi să-i ceară iertare fratelui său sau îndurare regelui său.

Berras Emery n-avea de gând să facă nici una, nici alta.

În casa furată, lămpile fuseseră aprinse. Lumina lor pală se revărsa din biroul lui, odată cu trosnetul uşor al unui foc pe care nu-l făcuse el.

Berras a oftat, trosnindu-şi ceafa în timp ce străbătea holul. Îi vedea pe Bex aşezată în scaunul lui, cu picioarele cocoţate pe biroul lui, şi pe Calin tolănit pe canapea, cu braţele sprijinite pe partea din spate a acesteia. Berras s-a oprit doar cât să atingă cu degetele pragul uşii înainte să intre.

— Dă-ţi picioarele jos de pe biroul meu! a spus el, dezbrăcându-se de haină.

Bex s-a ridicat în capul oaselor, iar cizmele i-au bocănit când au atins podeaua. Ochii palizi ai lui Calin s-au deschis uşor. Părea obosit sau plictisit.

— *Tac?*

Berras a aruncat o privire fugară prin cameră.

— Bag de seamă că-l aveţi, din moment ce sunteţi aici.

Bex s-a uitat la Calin. Calin nu s-a uitat la ea. Ea şi-a mutat greutatea, iar Berras şi-a dat seama dinainte ca ea să aibă îndrăzneala de-a rosti cuvintele:

— Nu-l avem.

A închis ochii. Mâna se întrunea în mai puţin de-o zi. Avusese dreptate scârba aia cu masca albă. Fără *persalis*, planul acela – planul *lui* – n-avea să dea roade.

— Sper că vrei să-mi zici că *încă* nu-l aveţi, a spus el printre dinţii încleştaţi.

La ce mutre aveau, nu asta voiau să-i spună.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i vina noastră, a răspuns Calin, măsurându-şi cuvintele înainte de-a le da drumul pe gură.

— Un hoţ de-ai tăi a dat-o de gard, a spus Bex. A stricat *persalisul* când l-a luat de pe navă, dup-aia, în loc să ni-l aducă nouă, l-a dus la un atelier de reparaţii din *shal*, i l-a dat unei fetişcane să-l repare. Uneia care meştereşte.

Berras şi-a simţit muşchii încordându-se. Aşa păţea el. O înţepeneală, precum chiciura, ce i se întindea pe piele. Unii se înfierbântau. Berras îngheţa.

— Unde-i fata?

— Moartă, a răspuns Bex, iar el ar fi crezut-o – la urma urmei, nu tresărise şi nu se dăduse de gol.

Dar *Calin* o făcuse. Expresia i se schimbase repede la o secundă după ce ea rostise cuvântul.

— Minţi.

— N-a putut să-l repare, a spus Bex.

De parcă întreaga istorie s-ar fi încheiat cu asta. De parcă Berras Emery n-ar fi avut *nevoie* de *persalis.* De parcă acesta n-ar fi fost decât vreun flecuşteţ pe care-i trimisese să-l aducă dintr-un moft, nu cheia strategiei lui. A coborât privirea spre mâinile lui, spre reţeaua de linii fine precum dantela ce-i străbăteau pumnii. Ani la rând, tatăl său îi poruncise să poarte mănuşi, însă Berras se bucura de cicatricile lui. Le câştigase.

— Am încercat, a spus Bex. Crede-mă. O fi Calin un căcăcios bun de nimic, da' eu nu…

I-a dat înainte cu pretextele, însă Berras n-o mai asculta. S-a apucat să-şi suflece mânecile. Pielea de pe antebraţe-i era arsă de soare şi aspră, cu vinele întrezărindu-se ca nişte umbre dedesubtul ei. Supravieţuise Fluxului şi nu avea cicatrici argintii, căci când zeul întunecat i se revărsase în sânge, nu i se opusese. În schimb, îi dăduse voie să se dezlănţuie. Îi dăduse voie să ardă nestăvilit înăuntrul său, iar în timp ce ardea, îi vorbise. Îi spusese cum puteau sta lucrurile. Îi arătase că schimbarea nu era un dar, ci o răsplată, ceva ce trebuia *câştigat.*

De cealaltă parte a camerei, Bex încă vorbea. Încă înşira pretexte. El a întrerupt-o.

— Ce cauţi aici?

Bex şi-a încrucişat braţele. Şi-a mutat greutatea de pe-un picior pe altul.

— Păi, după cum văd eu lucrurile, noi ne-am făcut treaba.

Berras a privit-o ţintă, nedumerit.

— Voi vreţi să vă plătesc pentru o treabă pe care n-aţi făcut-o!

— Am avut ceva de lucru, a răspuns Calin.

— Nu mi-am dat seama că pentru efort trebuia să vă plătesc!

Berras a făcut un pas în faţă.

— *Treaba* voastră era să vă întâlniţi cu hoţii ăia trei, să vă descotorosiţi de ei şi să-mi aduceţi *persalisul mie.* Aţi dat greş. Cu toate astea, aveţi îndrăzneala să v-arătaţi mutrele! Să veniţi la mine să vă răsplătesc! Plecaţi de-aici până nu vă frâng gâturile!

Calin s-a ridicat în picioare. Bex s-a îndreptat. Dar niciunul n-a aruncat măcar o privire spre uşă. Pentru o clipă, n-a vorbit nimeni. După aceea, Bex a fost cea care-a rupt încordarea. Bex şi-a rotit umerii şi a desfăcut braţele.

— Într-un fel sau altul, a spus ea, o să ne trebuiască *partea* noastră…

În timp ce vorbea, degetele i s-au îndreptat zvâcnind spre metalul cu

care-i era legat antebraţul. Era limpede că se-aştepta ca oţelul să-i răspundă, poate să adauge nişte efect dramatic la cuvântul *parte* – însă metalul n-a avut nici măcar o tresărire. Stătea acolo, nefolositor ca o brăţară, la mâna ei.

Semnul pe care-l atinsese el a strălucit uşor în prag. Un sigiliu. O *pecete.*

Berras a privit, bucurându-se de felul în care Bex şovăia, cu nedumerirea întipărindu-i-se pe figură ca o umbră, cu ochii mărindu-i-se doar puţin, în timp ce-şi dădea seama că magia nu-i răspundea. A întins prea târziu mâna după cea mai apropiată armă, însă Berras era deja acolo. Pumnul lui a izbit-o în obraz, iar el a auzit trosnetul plăcut al osului în timp ce ea dădea înapoi împleticindu-se şi cădea într-un genunchi. Şi-a dus o mână la faţă, încercând să oprească sângele care i se scurgea din nas.

Cu cealaltă mână, a reuşit să scoată un pumnal, dar piciorul lui Berras a coborât, zdrobindu-i degetele sub călcâi în timp ce Calin s-a prins în sfârşit şi s-a avântat în luptă. Sau a încercat. A încercat să lovească cu pumnul şi era o matahală destul de mare încât să doară, dac-ar fi ştiut cum să lovească. Dar nu ştia. Gestul i-a fost stângaci, iar Berras s-a dat din calea lui, apucând cu palma o parte-a căpăţânii lui Calin şi izbindu-l de perete. Bărbatul a căzut ca o cărămidă, însă Berras i-a tras o lovitură de picior în cap, ca să rămână la pământ.

Bex se ridicase deja şi s-a năpustit asupra lui Berras cu pumnalul, însă era pe jumătate orbită de lacrimi, iar el a apucat-o de încheietură şi i-a rupt-o cu un trosnet. Ei i s-a tăiat răsuflarea şi a dat drumul din strânsoare armei, pe care el a luat-o şi i-a înfipt-o în mână, ţintuindu-i-o de birou.

Bex a scos un răcnet sălbatic.

— *Pilse* împuţit… a reuşit ea să îngaime înainte ca Berras să-şi lase greutatea pe armă, înfigând-o încă puţin, iar ea a tăcut şi şi-a înăbuşit un urlet.

— Multe lucruri m-a învăţat tata, a spus Berras Emery, dar mai ales ăsta. *Dacă un om nu ştie să facă o plecăciune, îi arăţi cum să îngenuncheze!*

Spunând aceasta, a smuls cuţitul din birou, iar Bex s-a îndepărtat de el împleticindu-se, ţinându-se de mâna însângerată şi de încheietura ruptă cu o privire plină de ură. De ură şi de teamă. Calin s-a ridicat în picioare, s-a clătinat violent, s-a sprijinit de perete şi a vărsat. Bex s-a folosit de mâna mai puţin rănită ca să-şi pună nasul la loc cu un trosnet.

Berras a cercetat cuţitul îmbibat în sânge.

— Plată vrei?

Ochii-i negri au privit în sus. Aveau culoarea unei furtuni în amurg. Cu

mâinile goale, a frânt cuţitul în două şi i-a aruncat bucăţile la picioare.

— Adu-mi ceva pentru care să merite să te plătesc!

5

LONDRA CENUŞIE

Ploaia picura de pe pancartele atârnate de prăvăliile întunecate.

Tes a mijit ochii, încercând să distingă cuvintele şi dorindu-şi să fi mers mai departe cu lecţiile. Familia ei nu era *ostra*, însă tatăl ei stăruise ca toate fiicele lui să înveţe limba care se vorbea la curte, nădăjduind că aveau s-ajungă acolo. În clipa aceea se chinuia să priceapă ce scria pe pancarte.

Croitorie. Măcelărie. Băuturi spirtoase. Brutărie.

Desigur, el îşi pierduse ardoarea la jumătatea lecţiilor ei, când îi devenise limpede că ea n-avea să-i aducă glorie. Tatăl ei – Tes a încercat să-şi alunge din minte gândul la el, cum făcea mereu, dar pierduse prea mult sânge ca să se lupte *şi* cu mintea, *şi* cu inima, iar vocea lui i s-a strecurat curând în gânduri.

Ce preţ ai tu?

Patru cuvinte, şi iată-l stând la tejgheaua prăvăliei lui, cu o achiziţie rară şi de preţ într-o palmă, cu privirea alunecându-i dinspre talisman spre ea.

Tes s-a împleticit, iar răsuflarea i s-a tăiat în timp ce-şi ţinea echilibrul, simţind durere în rana de cuţit din coastă din pricina smuciturii.

I-a scăpat un mic suspin de neputinţă. Ploaia se oprise, dar era miezul nopţii şi peste tot era închis. Străzile erau pustii şi, chiar şi cu felinarele stradale aprinse, era cu neputinţă, nefiresc de întuneric. Ameţise, iar durerea-i era mai puţin ascuţită, lucru care-ar fi trebuit să fie o uşurare, însă ea avea destulă minte încât să ştie că atunci când răni atât de grave precum aceea încetau să doară nu era lucru curat.

Începea să-şi piardă speranţa când l-a văzut.

Nu era nicio vitrină, nicio pancartă.

Era *un fir.*

Se furişa pe stradă, un singur firicel de lumină, atât de slab, încât l-ar fi scăpat din vedere dacă n-ar fi fost lipsa desăvârşită a oricărui alt semn de magie. Totuşi, a clipit, fiind sigură că era o nălucă şi că ochii începeau în cele din urmă să-i joace feste.

Dar când a privit din nou era încă acolo – un filament, ca niciun altul pe care-l mai văzuse. N-avea nicio culoare, nimic care să-l deosebească, era alb-negru, cu un miez de întuneric mărginit de lumină. Tes s-a luat după el

până la o răscruce. Pentru o clipă, firul s-a făcut nevăzut, iar ea s-a împleticit în timp ce se întorcea disperată să-l găsească din nou, apoi – iată-l. La colţ, a licărit, a revenit ceva mai strălucitor.

Râul Isle – deşi, desigur, nu era Isle – nu făcea decât să urmeze aceeaşi cale. Ea a crezut că firul îşi avea rădăcina acolo, dar când s-a apropiat de râu, acesta era de-un negru uleios, văduvit de lumină în întuneric. Era înfiorător să vezi apa din inima oraşului fără vlagă.

Tes a tremurat. Partea din faţă a cămăşii-i era de multă vreme îmbibată în sânge. A închis ochii, s-a legănat, şi-a dat silinţa să-i deschidă din nou. A găsit firul. Se întindea de-a lungul unui zid din apropiere, şi mai luminos, până când s-a aruncat între cărămizile unei case şi s-a făcut nevăzut. Ferestrele acelei case aveau obloanele trase, dar lumina pătrundea pe dedesubtul uşii, iar Tes a bătut în uşă cu ultimele-i puteri.

N-a răspuns nimeni.

Ea a continuat să bată, însă sunetul părea îndepărtat. Era atât de obosită. Şi-a sprijinit fruntea de uşă. Pumnul i-a alunecat. A închis ochii, iar picioarele au început să i se înmoaie. A auzit o voce, nişte paşi, scrâşnetul unui lacăt din fier. Apoi uşa s-a deschis, iar ea a căzut.

— A fost înjunghiată.

— Văd şi eu atâta lucru, Beth.

— Îţi apare-o fată pe jumătate moartă-n prag, îţi lasă urme mânjite de sânge pe uşă şi sângerează pe podea, şi ţie nu ţi-ar da prin cap să chemi pe cineva.

— Te-am chemat pe *tine*.

Tes a deschis greoi ochii şi a văzut că ceea ce crezuse a fi o casă era de fapt o tavernă. Grinzi joase de lemn se întindeau deasupra capului ei, iar mirosul berii plutea prin încăpere. Zăcea întinsă pe-o suprafaţă tare, înălţată. O masă.

Erau două voci, undeva dincolo de ochii ei, care vorbeau tare, de parcă ea n-ar fi fost acolo. Un bărbat, cu o voce care nu era groasă, dar era domoală. O femeie, cu tonul încordat, care spunea:

— Dacă moare asta, o să ai o belea şi mai mare pe cap!

Tes a încercat să se mişte, dar membrele-i erau ca nişte saci cu nisip. A închis din nou ochii şi s-a străduit din răsputeri să prindă cuvintele care năvăleau pe lângă ea în Înalta Regală.

— E taverna mea.

— Mda, şi când m-am uitat eu ultima oară, eram barmaniţă, nu felceriţă.

— Te-am văzut cum ai legat o friptură.

— Ned Tuttle, dacă nu ştii deosebirea dintre o halcă de vită şi-o femeie, apăi nu-i de mirare că tot burlac ai rămas!

Pleoscăitul mâinilor în apă, răsucirea unei cârpe, apoi ţăcănitul uşor, osos, al ciocului unui bufniţoi mort. Vares. Tes a deschis greoi ochii. Şi-a întors capul spre glasul bărbatului. Era slab, mai tânăr decât ar fi crezut ea, cu un nas îngust şi-un păr moale, castaniu. S-a sprijinit pe tejghea, iar acolo, întinse la vedere, erau haina ei, un teanc de lini roşii şi bufniţoiul ei. În mâinile lui era plăsmuitorul de uşi reparat.

Tes s-a ridicat deodată – sau aşa a vrut. A reuşit să se sprijine într-un cot, o usturime cumplită i-a străpuns coasta, iar ea s-a împleticit şi a căzut pe spate, cu răsuflarea tăiată, dând cu capul de masă.

— Grozav, a zis femeia, acuma s-a şi trezit!

Bărbatul s-a aplecat în faţă, lăsând plăsmuitorul de uşi în urmă în timp ce-i apăsa uşor umărul lui Tes pe lemn.

— Stai nemişcată, a spus el. Încercăm să te-ajutăm. Apoi, spre mirarea ei, a ţinut un singur lin roşu ridicat între faţa ei şi a lui şi i-a şoptit: Aici eşti la loc sigur.

Şi înainte să apuce ea să se întrebe cine era şi de unde ştia de lumea ei, el i-a lipit o cârpă de nas şi de gură. Avea un miros dulceag, înecăcios. Dar durerea a început să-i treacă, iar lumea i-a devenit mai ştearsă. Tes a privit spre faţa bărbatului, apoi dincolo de ea, spre firicelul plăpând de magie care se încolăcea prin aerul din jurul lui. Degetele i-au zvâcnit, de parc-ar fi vrut să-l prindă – dar mâna i-a căzut, camera s-a tulburat şi totul s-a cufundat în întuneric.

— PARTEA A OPTA —
FATA, PASĂREA
ŞI CORABIA NOROCOASĂ

1

HANAS

CU NOUĂ ANI ÎN URMĂ

Tesali Ranek avea inima bătută de vânt.

Aşa spunea mereu mama ei. Că fiica ei cea mai mică se născuse cu briza înăuntrul ei. De-aceea nu putea să stea locului, de aceea fugea mereu pe uşi deschise, de-aceea era mereu în mişcare, alergând prin holurile casei, jucându-se în prăvălia de jos, până când tatăl ei n-a mai îndurat să-i vadă membrele fără de odihnă cum se apropiau de lucrurile lui de mare preţ de pe poliţele fragile, aşa c-a scos-o inevitabil din prăvălie şi a lăsat-o să umble liberă până la lăsarea întunericului.

În ziua aceea, Tesali, în vârstă de şase ani, ajunsese în bătaia vântului şi mai departe de casă, urcase pe poteca stâncoasă, care nu era o potecă, ci mai degrabă un petic pustiit unde creşteau câteva fire de iarbă, un drum alunecos din pietre în mişcare.

Dar merita, pentru privelişte.

Se pornise o briză, purtând cu ea miros de furtună, dar când a scrutat golful, a văzut norii stând ca nişte corăbii îndepărtate. „Am timp berechet”, şi-a spus ea, urcând ultima pantă colţuroasă.

Hanas era oraş maritim, construit pe-un şir de pâlcuri de stânci, mari cât treptele uriaşilor, care duceau în sus de pe coastă. Portul stătea în golful de dedesubt, de forma unui bol, iar stâncile se înălţau deasupra lui, cu vârfurile pline de pământ cu muşchi. Nimeni nu construia nimic de-a lungul acelor stânci – toată lumea spunea că erau prea capricioase, prea desprinse, puteau să cadă precum coaja unei plăcinte – dar dacă era adevărat, ea nu înţelegea de ce puseseră toate clădirile sub stânci. Ei stăruiau că stâncile aveau să stea la locul lor atâta vreme cât erau lăsate în pace. Dar fetiţele erau mai uşoare decât casele, aşa că Tesali a urcat, având grijă să se ferească de orice stâncă ce părea câtuşi de puţin desprinsă, iar când a ajuns în vârf, a stat cu mâinile în şolduri şi a zâmbit triumfător, de parcă ar fi cucerit oraşul, stânca, de parcă tot ce era dedesubt i-ar fi aparţinut ei.

— Sunt regina Hanasului! a strigat ea, dar vântul i-a furat cuvintele, i le-a smuls ca pe-o panglică din păr, iar ea s-a trântit, cu răsuflarea tăiată, în

iarbă, şi a privit corăbiile venind şi plecând, cu velele doar nişte flamuri mici şi albe.

Tesali s-a aşezat la loc şi a privit spre ziua senină, nemărginită, până când aerul din jurul ei a început să sclipească şi să se mişte, ca o perdea atinsă de nişte degete. Se întâmpla iarăşi. A mijit ochii, încercând să vadă mai limpede, dar sclipirea a devenit şi mai puternică, trăgând linii, până când cerul nu mai arăta a cer, ci mai degrabă a tapiserie. A aşteptat să dispară, iar când n-a dispărut, a strâns ochii, îngăduind vântului să i se înteţească în urechi, în oase, în inimă şi s-o poarte cu el.

Pic.

O picătură de apă i-a căzut drept între ochi.

Tesali a clipit.

Nu-şi amintea să fi aţipit, dar ziua avea un alt miros în clipa aceea, iar când s-a ridicat în capul oaselor, a văzut că furtuna dăduse năvală, nu mai era o umbră în zare, ci o beznă ce se învolbura deasupra ei, ameninţând să…

Pic. Pic. Pic.

Ca o ţeavă ce stătea să dea pe-afară, şi, ce să vezi, după câteva clipe, burniţa s-a preschimbat în potop, iar ea s-a ridicat, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând pe pantă, în timp ce pământul se preschimba în noroi, pietrele-i alunecau sub încălţări, iar ploaia se revărsa cu putere, înceţoşându-i vederea pe timp de furtună până când a ajuns să nu mai semene a stropi, ci a mii de firişoare de lumină. A clătinat din cap şi a încercat să-şi dreagă ochii în timp ce se îndrepta în goană spre casă.

Până să se preschimbe din nou cărarea în stradă, iar pământul în pavaj, era deja udă până la piele, cu buclele lipite de faţă şi de gât, cu rochia lipită de picioare. Tesali a trecut pe lângă vitrina unei prăvălii, şi-a văzut imaginea în geam. Părea sălbatică, plămădită de vânt, iar priveliştea o făcea să zâmbească.

A alergat mai departe, încetinind de-abia când a văzut pancarta.

Acea pancartă, gravată în metal, nu în lemn, aşa că strălucea, chiar şi în clipa aceea, în plină furtună. ON IR ALES, dădea de ştire, cu sclipiri aurii. *Unică în lume.*

Servitoarea lor, Esna, stătea pe trepte, roşie la faţă de furie, şi a apucat-o pe Tesali de braţ şi a târât-o dincolo de intrarea în prăvălia tatălui ei, pe-a doua uşă, care ducea în casa de deasupra.

— Din toate prostiile… a bodogănit ea, iar Tesali ştia din experienţă că

era mai bine s-o lase pe femeie să se umfle ca o oală la fiert până când rămânea fără aburi.

A fost silită să se dezbrace chiar acolo, în capătul treptelor, lăsându-şi hainele murdare dincolo de intrarea în casă, apoi Esna a dus-o înăuntru, trecând pe lângă vitrine, dulapuri din lemn de culoare închisă şi uşi închise.

— Patru fete, a boscorodit Esna, şi fiecare are mai puţină minte-n cap!

Şi spunând acestea, a trântit-o fără mănuşi în baie.

Furculiţa-i zgâria uşor farfuria la cină.

Tesali se lupta cu pornirea de-a se foi. Esna o îmbrăcase cu o rochie strâmtă, care i se părea o pedeapsă, iar buclele-i fuseseră întinse într-o coadă, împletită atât de strâns, încât o durea capul. Şi-a văzut reflexia în oglinda din hol. Arăta ca o păpuşă.

— Leită maică-ta! îi spunea, uneori, Esna.

Ceea ce-ar fi trebuit să fie un compliment, ştia. Mama ei era de-o frumuseţe delicată. Rafinată. Întruchiparea unei *ostra*, a unei nobile din Arnes.

Pe de altă parte, tatăl ei avea faţă de cioară. Un nas ascuţit şi ochi mici şi ageri, un cap ce se rotea, parcă lipsit de gât, pe umeri. Când surorile ei erau acasă, Mirin îl imita fără cusur, şi numai Serival, care-i semăna cel mai bine, se încrunta şi spunea că n-avea haz.

Lui Tesali îi era dor de surorile ei mai mari.

Nu se înţeleseseră întotdeauna, dar casa părea goală fără ele. Era ciudat felul în care o casă plină de *lucruri* putea părea goală. Colecţia tatălui ei crescuse din prăvălia de la parter şi se agăţase ca buruienile de fiecare colţişor din casă, ceea ce n-ar fi fost atât de rău dacă ei i s-ar fi îngăduit să *atingă* vreun obiect.

Nu pentru că lucrurile pe care le avea erau fragile – jumătate dintre ele erau deja stricate într-un fel sau altul –, ci pentru că erau *valoroase.* Şi potrivit tatălui ei, lucrurile valoroase trebuiau ocrotite, ţinute după un geam, ca să le crească valoarea.

Nu c-ar fi fost vreunele dintre ele *interzise.*

Ştia toată lumea că Forten Ranek nu făcea negoţ cu magie interzisă. Era prea mândru. Nu-l privea nimic din ce era primejdios sau necuviincios.

— Astea să i le lăsaţi lui Sasenroche, spunea el.

Nu. El era un *custode,* care se ocupa cu precădere cu lucruri rare şi de mare preţ.

Din când în când, tatăl lui Tesali îi arunca o privire cântăritoare, aceeaşi pe care-o arunca unei piese pe care voia s-o vândă. Ştia că aştepta să vadă ce preţ avea ea.

Să-i afle valoarea şi să se folosească de ea, aşa cum făcuse şi cu celelalte fiice ale lui.

Cu surorile ei.

Mirin, de-o frumuseţe rară. Diamantul din Hanas i se spunea. Avea optsprezece ani şi era de-o asemenea frumuseţe răpitoare, încât veneau s-o peţească bărbaţi din toate cele trei imperii. Fusese luată de-un arnesian destul de bătrân încât să aibă părul cărunt şi aşezată într-un conac din nord.

Apoi era Rosana, cu puterile-i rare. La zece ani, stăpânea deja nu doar focul, ci şi gheaţa. La paisprezece ani era plecată şi era steaua unei trupe de artişti ambulanţi, deşi Tesali ştia că visa să câştige *Essen Tasch.*

Şi Serival, cea mai mare, de-o viclenie rară. Nu fusese vândută, ci trimisă de-acasă, ca să fie ochii tatălui ei în lume şi să-i găsească noi lucruri pentru colecţie.

Trei surori plecate.

Trei scaune rămase goale la masă.

Părinţii ei vorbeau de parc-ar fi fost deja patru, iar Tesali credea c-avea să moară de plictiseală. Farfuria-i era curată, dar nu putea să plece până nu i se dădea voie. În faţa ei ardea un fitil, iar în timp ce părinţii ei vorbeau, şi-a lăsat privirea să alunece, când mai limpede, când mai tulbure, până când flăcăruia părea a se descoji, împărţindu-se în iţe subţiri ca firele de păr.

Era aproape sigură că, dacă întindea mâna, putea prinde unul. Aşa că a făcut-o, uitând că ochii-i jucau feste, că lumina doar *semăna* a fire, că de fapt era tot foc. Mâna i-a intrat în flacără, iar o fierbinţeală cumplită i-a pătruns degetele. Tesali a scos un chiot, şi-a retras mâna şi a avut pentru prima dată în seara aceea atenţia părinţilor ei.

— N-am vrut! a spus ea iute, ţinându-se de degetele arse. Voiam să iau sarea.

Tatăl ei a clătinat din cap, dar mama ei n-a făcut decât să privească ţintă, cu o expresie ciudată întipărită pe figură. O văzuse pe Tesali făcând-o, ştia că nu întinsese mâna dincolo de fitil, ci chiar pusese mâna pe el.

Mama ei a lăsat cuţitul jos şi s-a ridicat.

— Haide, a spus ea precipitat. Hai să punem nişte alifie acolo.

A luat-o pe Tesali de mâna nearsă şi a dus-o cu paşi hotărâţi la bucătărie. N-a mai spus nimic, nici când a găsit borcanul de alifie, nici când a frecat-o

pe Tesali pe degete cu puţin din amestecul rece. Dar când a terminat, a privit-o în ochi – aveau ochii la fel, căprui cu irizaţii verzi şi aurii – şi a întrebat-o:

— De ce-ai făcut asta?

Tesali şi-a muşcat obrazul.

— Am crezut că pot să le ating.

— Flăcările?

Ea a clătinat din cap.

— Firele.

Nedumerirea s-a întipărit pe figura mamei ei.

— Care fire?

Tesali a făcut un semn din cap spre vatră, spre focul din ea, cu fire de lumină în el, deşi adevărul era că le văzuse şi pe suprafaţa mesei. Şi în chiuvetă. Şi în borcanul cu alifie.

— Nu le vezi? a întrebat ea, iar când mama ei a clătinat din cap, Tesali a simţit un scurt licăr de triumf – în sfârşit, avea şi ea ceva de valoare.

În sfârşit, avea să aibă şi ea însemnătate. Dar expresia din ochii mamei nu era de mândrie. Era de teamă. Şi în clipa aceea, Tesali şi-a dat seama: orice s-ar fi întâmplat cu ochii ei, nu era o putere obişnuită, un dar de rând. Era ceva rar, întocmai ca lucrurile cu care tatăl ei făcea negoţ, iar Tesali ştia că el nu păstra cele mai bune lucruri pentru el.

Le vindea oricui dădea preţul cel mai mare.

Mama a îngenuncheat şi a apucat-o cu putere de mâini, fără să ţină seama de arsuri.

— Când? a întrebat ea. Când a început treaba asta?

Tesali a clătinat din cap. Nu *ştia.* Nu semăna cu aprinderea unui foc, ci mai degrabă cu răsăritul soarelui, o strălucire atât de treptată, încât la început nici n-o băgase de seamă. Apoi, într-o bună zi, n-a mai avut cum să *nu* bage de seamă, pentru că fiecare obiect părea a avea o aură, o lumină slabă, ca felinarele de la docuri când ceaţa se lăsa jos noaptea. Doar că nu era noapte şi nu doar felinarele străluceau. *Totul* strălucea.

Bineînţeles, nu-şi dăduse seama că era ciudat. La urma urmei, de unde era să ştie ea ce vedeau ceilalţi? Însă privirea din ochii mamei ei spunea destule, iar teama din vocea ei spunea restul.

— Să nu spui nimănui! a şoptit ea, cu faţa atât de aproape de-a fetei, încât aproape că li se atingeau frunţile.

După aceea mama lui Tesali a ridicat-o în picioare şi a dus-o înapoi în

sufragerie, cu scaunele ei goale.

— Fată prostuţă! a spus ea, zâmbindu-i tatălui lui Tesali. Visează fără încetare!

Tesali şi-a luat locul şi n-a mai zis nimic.

Dar în noaptea aceea, în camera ei, a cercetat fitilul pe care-l luase cu ea-n pat. A privit fuioarele de fum cum se retrăgeau din foc şi se răsuceau în văzduh.

Durerea din degete i se potolise, dar în clipa aceea a întins din nou mâna, a simţit căldura în palmă, ca un avertisment, în timp ce plimba mâna pe lângă flacără cu băgare de seamă ca să n-o atingă. În schimb, a aşteptat ca firul să freamăte şi să se unduiască, să se îndepărteze de foc, iar când a făcut-o, l-a prins. I-a zvâcnit, fierbinte, între degetul arătător şi cel mare, dar n-a ars-o. Ea a tras, dar doar puţin, aşteptând ca firul să i se opună. În schimb, flacăra a pâlpâit şi s-a stins. Pentru o clipă, firul a rămas acolo, strălucindu-i în mână ca un tăciune aprins, apoi s-a topit.

Ea a zâmbit în întuneric.

Apoi a reaprins lumânarea.

Şi a încercat din nou.

2

CU ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Prăvălia tatălui ei era plină de minuni.

Cărţi atât de vechi, încât nu era în stare să citească ce scria pe cotoare. O scrisoare către un rege dintr-o altă lume. Un cap sculptat în marmură din partea unui artizan din Vesk. O pictură alcătuită dintr-o sută de bucăţi de sticlă stratificată separat. O hartă către *Ferase Stras*. Un bol de divinaţie cu suprafaţa lustruită vrăjită să arate nu viitorul, ci trecutul. O sferă din sticlă mată care putea păstra vocea cuiva.

Era un labirint de dulapuri, un coridor întortocheat de vitrine şi cufere din lemn, în care era uşor să te rătăceşti dacă nu vedeai peste vârfuri, dar ori de câte ori se rătăcea, Tes se ridica pe vârfuri – sau pe-o masă – şi căuta măreaţa pasăre.

Pasărea stătea pe un piedestal în mijlocul prăvăliei, precum centrul unei busole, cu penele de-un verde viu oglindindu-i cununa de lumină aurie ce se vedea deasupra cuferelor şi poliţelor. Tes a găsit-o şi a sărit jos, îndreptându-se în direcţia potrivită.

Pe drum, a trecut pe lângă un cufăr îngust, cu conţinutul ascuns, în ciuda felului în care bătea în el cea mai apropiată sursă de lumină. Dar Tesali ţinuse minte conţinutul: o foaie de hârtie scrisă în adevărata limbă a magiei; mâna ruptă a unei sculpturi mici; o bucată de piatră ce alcătuise cândva poarta dintre lumi, când uşile erau deschise. Rămăşiţe din Londra Neagră.

Lui Tesali nu-i plăceau obiectele din cutia aceea. Nu aveau fire, dar aerul din jurul lor nu rămăsese gol: un cerc subţire de umbră înconjura fiecare obiect, opusul halourilor ce se formau în jurul felinarelor noaptea. O dată, şi doar o dată, deschisese dulapul şi întinsese mâna ca să le atingă – nu obiectele în sine, ci întunericul ce umplea spaţiul din toate părţile.

În clipa aceea, nu simţise nimic. Dar era un nimic de rău, un nimic nelalocul lui, iar ea se trezise frecându-şi mâinile ore întregi după aceea şi nereuşind să le încălzească.

Tatăl ei spunea că obiectele nu erau interzise, că făceau parte din istorie, iar istoria avea valoare – şi totuşi, nu le vindea niciodată. Nici măcar nu le-arăta. Ea se întreba dacă el uitase că erau acolo, îngropate în labirintul din prăvălie. A încercat să uite, însă părea să găsească mereu cutia cufundată în

întuneric. În clipa aceea, i-a întors spatele şi s-a concentrat pe găsirea păsării măreţe.

Aceasta era în prăvălie de când se ştia ea.

Cândva fusese mare cât Tesali, dar ea începuse să crească, iar pasărea nu, iar în clipa aceea, ea era cea mai mare. Pasărea era tot minunată, prea mare ca să încapă în oricare dintre dulapuri, aşa că stătea cocoţată pe ele, veghind asupra conţinutului de mare preţ al prăvăliei tatălui ei.

Din spusele lui, pasărea era o specie dispărută. Ultima de felul ei, deci emblema desăvârşită pentru *On Ir Ales*.

Dar nu pasărea în sine o captiva pe ea.

Ci felul în care *se mişca.*

Când i-a apărut în faţa ochilor, pasărea şi-a înfoiat penele şi şi-a întins aripile. Capul îi zvâcnea, ochii i se îndreptau spre ea, ciocul îi ţăcănea uşor. Făcea mişcări mici, parcă ştiute dinainte, călăuzită de-o reţea delicată de magie ţesută în aerul de deasupra aripilor ei, prin trupul ei cu pene, între degetele-i cu gheare.

Cândva o dezamăgise să afle că nu făcea decât să mimeze viaţa. Dar asta era înainte să vadă firele care-o puneau în mişcare. În clipa aceea, Tesali se minuna de complexitatea pură a magiei.

A întins mâna şi a tras de una dintre corzile strălucitoare ce se încolăciseră în aer, de parcă ar fi fost vreun instrument, iar pasărea a răspuns ridicându-se uşor, ca şi cum ar fi vrut să se-avânte în zbor. Nu era una dintre mişcările prestabilite. Era ceva ce doar *ea* o putea împinge să facă.

— Tesali!

Vocea tatălui ei ar fi trebuit să se piardă în hăţiş, să se-audă nedesluşit din pricina dulapurilor şi vitrinelor ce-i stăteau în cale, dar n-a fost aşa. Vocea lui avea un dar de-a străpunge spaţiul însuşi.

Ea a luat mâna de pe pasăre şi şi-a adus aminte de ce-avea de făcut. S-a lăsat pe vine, deschizând dulapul pe care stătea cocoţată pasărea, şi a scos cufărul cu monede, îndreptându-se din nou în grabă spre partea din faţă a prăvăliei. Labirintul nu părea a o prinde la ieşire aşa cum o prindea la intrare, iar în câteva clipe a ajuns acolo.

Tatăl ei stătea cu un muşteriu, un bărbat mai în vârstă, cu părul argintiu prins într-o coadă elegantă. Vorbeau despre Londra – ca toată lumea – şi despre valul de magie neagră care se revărsase pe străzi cu o săptămână înainte. Unii credeau că era o vrajă greşită, alţii un atac. La urma urmei,

regele şi regina muriseră. Însă tatălui ei nu-i păsa de asta.

— …o să am în curând una dintre săbiile lui Maxim Maresh, spunea el, şi masca de turnir a lui Kisimyr. Am o iscoadă în oraş.

Ea ştia că era vorba despre Serival.

Atenţia lui Tesali s-a îndreptat spre tejgheaua dintre cei doi bărbaţi, unde-o aştepta ceva subţire şi ascuţit învelit cu un cearşaf. A încercat să-şi dea seama ce era, iar tatăl ei i-a smuls cutia cu monede din mână.

— Fiica mea cea mai mică, i-a spus el muşteriului. Are darul de-a se pierde-n propria minte.

Celălalt bărbat i-a zâmbit.

— Lumea are nevoie de visători.

— Chiar aşa? a întrebat tatăl ei sec, punând ochii ageri, negri şi vicleni pe ea, cum făcuse şi pasărea.

— Într-adevăr, a urmat muşteriul. Jumătate din ce-aveţi în prăvălia asta se datorează visătorilor.

Tatăl ei a zâmbit forţat, dar în timp ce număra monedele, ea şi-a dat seama la ce se gândea: La ce bun un visător fără magie?

Tesali s-a retras la masa la care stătuse când intrase muşteriul. A urcat la loc pe taburet şi şi-a coborât privirea spre setul cu elemente ce stătea deschis, ca-n fiecare zi, pentru că în fiecare zi tatăl ei îi poruncea să exerseze.

Cu o noapte înainte, îl auzise vorbind cu mama ei.

Neputincioasă, astfel îşi numise cea mai mică fiică, scuipând cuvântul ca pe-o înjurătură.

Mama ei o alinase şi-i spusese că noul rege n-avea magie şi că familia lor fusese deja binecuvântată de trei ori cu copii puternici, iar lumea-şi căuta echilibrul. De parcă Tesali ar fi fost vreo zeciuială ce trebuia să fie plătită, preţul altor binecuvântări.

A auzit clopoţelul din prăvălie sunând când a plecat muşteriul, dar n-a ridicat privirea. A mijit ochii la piese, mişcând din buze şi prefăcându-se că nu avea nicio putere asupra niciuneia dintre ele, deşi nu era neapărat adevărat. Din câte-şi dădea ea seama, nu avea magie *elementară.* Nu putea face ceva din neant, nu putea invoca o flacără dintr-un strop de ulei, nu putea isca o pală de vânt care să mute grămada de nisip sau să stăpânească bucăţica de os. Dar dac-ar fi aprins cineva uleiul, ar fi putut plăsmui în orice chip picătura care ardea, s-o preschimbe într-o văpaie cumplită sau într-o flăcăruie plăpândă. Ar fi putut preschimba apa în gheaţă trăgându-i de fire

sau ar fi putut plăsmui pământul sub formă de inel. Ar fi putut trage de corzile cutiei din lemn şi ar fi preschimbat-o într-o brăţară, o cană, un puiet. Vedea însăşi urzeala lumii, cu toată magia din ea, şi putea atinge fiecare coardă, putea destrăma modelele, le putea reface şi…

— Nici măcar nu-ţi dai silinţa! a mustrat-o tatăl ei.

Tesali s-a zburlit, iar în clipa aceea i-a venit să-i spună totul, să-i arate ce *putea* face. Poate-atunci avea să o privească şi pe ea aşa cum le privea pe Serival, pe Rosana sau pe Mirin. Cu mândrie, nu cu aşteptări. Dar de fiecare dată când simţea pornirea punând stăpânire pe ea, îşi aducea aminte de teama întipărită pe chipul mamei ei, îşi aducea aminte că toate surorile ei erau plecate şi că, dacă-i spunea adevărul, tatăl ei n-avea s-o iubească.

Avea s-o vândă.

— Vino-ncoace! i-a poruncit el, iar Tesali a lăsat setul şi taburetul şi s-a întors la tejghea în timp ce tatăl ei trăgea cearşaful de pe cea mai nouă piesă din colecţia lui.

Era o oglindă.

Bineînţeles, nu era o oglindă obişnuită. Tatăl ei nu-şi pierdea vremea cu lucruri obişnuite, iar ea vedea magia împletindu-se pe rama ei, alcătuind un al doilea model peste marginile din argint. Dar înainte ca ea să-i citească înţelesul, i-a spus el.

— Unele oglinzi arată viitorul, a spus el. Altele arată trecutul. Unele-ţi pot arăta ceea ce-ţi doreşti, altele, de ce te temi. Câteva-ţi arată chiar şi moartea.

Pe Tesali au trecut-o fiorii, nădăjduind ca aceea să nu fi fost o astfel de oglindă.

— Dar oglinda asta, a spus el, trecându-şi mâna peste partea argintată a oglinzii, oglinda asta-ţi arată de ce eşti în stare. Îţi arată adevăratul potenţial.

Tesali s-a văzut făcând ochii mari în oglindă, iar tatăl ei i-a confundat expresia cu una de nerăbdare şi a zâmbit. Nu zâmbea adesea, iar zâmbetul îi părea nefiresc, nelalocul lui.

— Deci, visătoarea mea mică, a spus el, ce preţ ai tu?

Era o întrebare pe care o punea fiecărui obiect din prăvălia lui, fiecărei piese care se alătura colecţiei lui. O întrebare pe care-o punea cu glas scăzut, aproape pios, nu vorbind cu vânzătorul, ci cu obiectul în sine, în timp ce-l lua în mână şi-l punea pe poliţă.

Ce preţ ai tu?

Tesali simţea fiori de teamă pe piele când a luat-o de mână şi a dus-o la vitrină.

De teamă – dar şi de uşurare. Se săturase să-şi ascundă adevărata fire, să ascundă ceea ce ştia să facă. În clipa aceea, n-avea de ales. Oglinda avea s-o dea în vileag, iar el avea să afle adevărul şi n-avea să fie vina ei.

Tatăl ei i-a lipit palma de suprafaţa oglinzii.

Era rece la atingere, iar aburul a apărut imediat în vârful degetelor ei mici, dar în timp ce privea, aburul se îndesea şi se răspândea, înceţoşând toată sticla oglinzii, acoperind prăvălia şi pe tatăl ei, dar nu şi pe ea.

Tesali stătea acolo, în mijlocul ramei argintii. Apoi rama a dispărut, iar ea a rămas singură. Nu mai era în prăvălia tatălui ei, ci pe-o stradă aglomerată dintr-un oraş necunoscut. A încercat să privească în jur, însă înainte să apuce să vadă bine, strada şi clădirile au început să se *destrame*, preschimbându-se într-o mie de fire. Ea se mişca, iar firele-i răspundeau prin mişcare, îndepărtându-se prin unduiri, apoi revenind.

Ea a întins mâna şi şi-a plimbat-o printre ele, de parc-ar fi fost corzile unei harpe. Şi cântau într-adevăr. Cântau în culori. Cântau în lumină. Simţea puterea din fiecare dintre ele. Potenţialul. Ea-şi încorda degetele, iar corzile se răsfirau, ea trăgea de ele, iar ele veneau spre ea, adunându-se între mâinile ei. A privit în jos, în spaţiul dintre palmele ei desfăcute, iar corzile s-au încolăcit, tot mai repede, tot mai strâns, devenind forme.

Între mâinile ei, o cutie, o pasăre, o sabie. O casă, un turn, un palat, un drum. Un râu de lumină care-şi depăşea malurile şi îneca o lume întreagă. După acea ultimă apariţie, firele s-au revărsat dincolo de graniţele mâinilor ei, s-au arcuit în jurul ei, până când ea a ajuns să stea într-o altă ramă.

Nu, nu într-o ramă. Într-un prag.

Apoi firele s-au înnegrit.

Au dat înapoi şi s-au întors din nou spre ea, ca un val ce i se înălţa deasupra capului. Şi-a ţinut răsuflarea în timp ce firele se prăbuşeau peste ea, pătrundeau în ea, încolăcindu-i-se în jurul membrelor, trupului, feţei, până când au înghiţit-o cu totul şi a dispărut.

Tesali s-a îndepărtat de oglindă, iar în timp ce-o făcea, viziunile-au dispărut, iar ea a ajuns înapoi în prăvălie, cu inima bubuind, în timp ce oglinda devenea din nou oglindă. Tata stătea în spatele ei, ţinând-o strâns de umeri, iar ea-i simţea lăcomia atingerii.

Dar apoi el a întrebat:

— Ce-ai văzut?

Iar Tesali a înţeles că oglindirea fusese a ei şi doar a ei. Secretul ei era încă al ei. Fie că-l împărtăşea, fie că-l păstra. Dar cum putea să-i spună ce văzuse? *Ce* anume văzuse? Ce însemna?

— Ei? a stăruit el, iar ea i-a spus.

— Mă văd pe mine aici, a răspuns ea, cu tine.

Era adevărat – oarecum adevărat, cel puţin. La urma urmei, asta văzuse în clipa aceea. A reuşit o umbră de zâmbet în timp ce rostea cuvintele. De parc-ar fi fost mulţumită cu acel viitor. De parcă oricare dintre ei ar fi fost. Tatăl ei i-a dat drumul la umeri. A luat cearşaful şi l-a pus la loc peste oglindă, dar ea încă privea în aceasta, aşa că a văzut dezamăgirea care i s-a întipărit pe faţă chiar înainte să coboare pânza.

3

CU TREI ANI ÎN URMĂ

Tesali alerga, înjurându-şi papucii, care alunecau şi patinau pe drumul pietruit.

Mama ei o silea să-i poarte, pentru că ea stăruia să se poarte *ca o găină scăpată din coteţ, nu ca o fată de doisprezece ani*. Credea că pantofii blestemaţi aveau s-o descurajeze să fugă.

Nici vorbă.

Ori de câte ori o trimiteau părinţii cu treabă, alerga, ajungând la măcelar, la brutar sau la bancă în jumătate din timpul care i-ar fi trebuit, doar ca să poată trece prin piaţa de la doc pe drumul spre casă.

Piaţa de noapte era *viaţa* lui Tesali, cu tarabele încropite care-apăreau peste noapte precum ciupercile de-a lungul portului, cu mese făcute din lăzi, corturi ridicate din prelată, de către marinari veniţi să vândă te miri ce mărfuri şi flecuşteţe găsiseră prin călătoriile lor. Nu era grosul muncii lor, ci resturile. Bineînţeles, tatăl ei dispreţuia piaţa, spunea mereu că acolo nu era nimic de valoare, dar ea se minuna de gama largă de mărfuri adunate din toate colţurile imperiului, şi uneori chiar de mai departe. Era uşor să uiţi cât de mare era de fapt lumea când locuiai în Hanas.

Fusese doar o dată în afara oraşului-port, un drum de-o jumătate de zi cu trăsura spre sud, ca s-o vadă într-un spectacol pe Rosana, mezina trupei ei, vădit menită pentru lucruri măreţe. Viitoare învingătoare în *Essen Tasch*, după cum se tot umfla tatăl ei în pene, înainte ca prinţul veskan s-o ucidă pe regina arnesiană, rupând tratatul dintre cele trei imperii şi punând capăt turnirului pentru totdeauna.

În cele mai multe zile, Tesali venea doar ca să vadă marfa şi-şi închipuia locurile din care provenea. Dar în ziua aceea, pe când cerceta taraba, cu o friptură mare în borseta de pe umăr (ţelul drumului ei) şi mărunţiş adunat timp de-o lună în buzunare, căuta un premiu.

Un dar.

Era ziua de naştere a tatei şi, deşi el nu era nici pe departe un om simţitor din fire, se hotărâse că vârsta de cincizeci de ani trebuia însemnată cumva, iar mama ei o văzuse ca pe-un prilej de-a le chema pe fete acasă. Mirin şi Rosana erau deja acolo, despachetând darurile, iar Serival urma să sosească

dintr-o clipă în alta. Tesali a aruncat o privire fugară şi neliniştită spre docuri, nesigură dacă avea să vină pe uscat sau pe mare – şi să aducă, fără îndoială, ceva măreţ.

Iar Tesali era hotărâtă să găsească şi ea ceva.

Se plimba pe lângă şirul de tarabe, cu ochii când ici, când colo, nesigură ce căuta, dar sigură că avea să-l găsească. Şi l-a găsit.

Cele mai multe tarabe aveau măcar ceva magie stricată printre mărfuri, cu firele stând să se destrame sau frânte în chipuri nevăzute de ea. Dar, pe o masă, *toate* păreau stricate. De la globurile din sticlă care ar fi trebuit să poată prinde un anotimp la pietrele de încălzire, care-ar fi trebuit să fiarbă apa în care stăteau, la prismele pentru corăbii, care-ar fi trebuit să-şi schimbe culorile ca să avertizeze în privinţa vremii, dacă ar fi funcţionat câtuşi de puţin.

Un bărbat stătea pe o ladă în spatele mesei şi cioplea ceva cu un cuţit cât degetul lui mare. Avea pielea de culoare închisă şi părul împletit ca nişte funii, fiecare împodobită cu un pic de argint, şi-un firicel subţire de magie care se unduia în aerul de deasupra umerilor lui.

În timp ce-l privea, el a tăiat o bucată prea adânc, iar lemnul i-a crăpat în mână.

— Nu m-am priceput niciodată la ciopleală, a bombănit el, aruncând băţul în valuri.

Şi totuşi, a mai luat o bucată de lemn şi a luat-o de la capăt, tăind încă trei bucăţele, apoi a ridicat privirea şi a văzut-o cercetând marfa.

— Vrei ceva? a întrebat-o el, cu un glas aspru ca sarea.

Masa era ticsită, însă ea a dat din cap, luând în mână una dintre sfere. Avea trei pentru iarnă şi câte două din fiecare pentru toamnă şi primăvară, dar cea pe care-a ales-o ea era una de vară.

— Cât face? a întrebat ea, apoi şi-a ţinut răsuflarea.

N-avea decât şase lini, iar o sferă-a-anotimpurilor în stare de funcţionare ar fi costat de două ori pe-atât. Chiar dacă nu era ceva ce tatăl ei ar fi băgat în prăvălie, se plângea mereu de frig, iar ea se gândea că i-ar plăcea. Căldura aia care încăpea într-o palmă.

— Doi, a spus marinarul, iar ea a trebuit să se ţină tare-n frâu ca să nu zâmbească.

Tatăl ei îi spusese că nu trebuia să lase niciodată simţămintele să-i ajungă pe chip.

A băgat mâna în buzunar şi a scos doi lini.

— Ca să ştii, a adăugat el, e stricată.

Ea şi-a zis în gând că era foarte sincer din partea lui s-o spună, având în vedere că cei mai mulţi dintre marinari ar fi fost în stare să spună că o bucată de lemn era o sabie de aur dacă astfel te convingeau să cumperi acea bucată.

Ea a pus cele două monede pe masă şi a spus:

— Ştiu.

Nu a spus că vedea chiar locul în care firele începuseră să se destrame. Nu avea să fie greu de reparat.

În timp ce băga cu grijă sfera spartă în borsetă, marinarul a făcut un şir de lucruri ciudate. Mai întâi, a terminat de cioplit din bucăţica de lemn o pipă micuţă. Apoi a scos de undeva de pe lângă picioarele lui un schelet articulat de bufniţă şi i-a pus pipa în cioc. Tesali a privit ţintă, uluită.

— Cât face aia? a întrebat ea.

— Pipa?

— Bufniţa.

El a aruncat o privire în sus, cercetând-o.

— Nu-i cu magie, a spus el.

Şi chiar nu era. Nu erau fire de vrăji, rupte sau întregi, nici urmă de farmece prin pasăre, numai sârmă argintie, care ţinea grămăjoara de oase laolaltă.

El i-a aruncat bufniţei o privire prelungă, cântăritoare.

— Cinci, a spus el.

— Patru, i-a răspuns Tesali, dar el trebuie să-i fi citit dorinţa în ochi, căci a clătinat din cap.

Ei i s-a frânt inima.

— Nu am cinci.

El a ridicat din umeri, de parcă n-ar fi fost problema lui. Ea şi-a muşcat buza, căutându-şi prin buzunare, de parcă monedele s-ar fi putut înmulţi. Apoi mâinile i s-au îndreptat spre păr. Era prins, ca întotdeauna, încurcat şi ţintuit cu o clemă. A desfăcut clema, şi părul odată cu ea, un nor de bucle castanii ce i se revărsau pe umeri. Nu era mare lucru de agrafa aia, dar avea un flecuşteţ de argint pe ea. A smuls-o şi a adăugat-o la cele patru monede din palma ei.

Marinarul s-a gândit. Ea şi-a ţinut răsuflarea.

Apoi a întins mâna după mica pasăre şi i-a smuls beţigaşul din cioc.

— Cu atât cumperi bufniţa, a spus el. Dar pipa nu.

Îi venea să-l îmbrăţişeze pe marinar, dar n-a făcut-o. În schimb, i-a dat plata şi a luat pasărea moartă în braţe, până nu se răzgândea. L-a urmărit băgând banii în buzunar şi punându-şi flecuşteţul de argint în păr.

Apoi a alergat tocmai până acasă.

Pentru prima oară după ani întregi, nu mai erau scaune goale la cină.

Cele patru fiice ale lui Forten Ranek erau toate acasă şi stăteau înşirate la masa întinsă de ziua lui de naştere, frumoase de picau în cele mai bune haine, aranjate ca nişte păpuşi. Într-o zi, în piaţa de pe doc, Tesali văzuse nişte păpuşi matrioşca. Marinarul i-a arătat cum intrau una în alta, fiecare cu un alt chip pictat. De-atunci, aşa-şi vedea ea surorile. Faptul că erau ca pe-o scară care cobora, cu exact patru ani diferenţă între ele, având între douăzeci şi patru şi doisprezece ani. Erau de vârste şi de înălţimi diferite, frumoase în chipuri diferite şi aveau stări diferite, chiar şi ochii, care treceau de la culoarea ametistului (Rosana) la culoarea alunei de pădure (Serival) la căprui (Tesali) şi la aproape negri (Mirin).

Singurul lucru prin care se asemănau erau buclele, şi nici măcar acelea nu creşteau la fel pe toate cele patru capete.

Ale lui Serival creşteau ca valurile negre, despletite, şi ajungeau mereu să fie prinse în coadă, lucioase şi bine îngrijite.

Ale lui Mirin erau bucle mângâiate de razele soarelui, niciodată prinse, ci lăsate să cadă într-o coamă lucioasă.

Ale Rosanei erau tunse scurt, o aureolă din şuviţe de-un castaniu cald, care să încapă sub nenumăratele-i peruci de artistă.

Şi mai erau ale lui Tesali, sălbatice, nesupuse, un desiş de buruieni mereu pe fugă. În seara aceea, se străduise din răsputeri să supună claia rebelă, s-o prindă în chip plăcut, dar până la prânz, când friptura a fost gătită şi servită, iar paharele fuseseră umplute cu vin tare din sud (din care avea voie să guste o gură chiar şi Tesali, deşi nu-i plăcea gustul şi nici felul în care-i făcea capul să-i pară prea mic şi prea mare deopotrivă), şi-a simţit şuviţele despletindu-se.

Mama ei le zâmbea radios, bucurându-se că avea familia acasă şi întreagă.

Şi tatăl ei zâmbea, bucurându-se să-şi vadă munca însumată.

Apoi Esna a dus farfuriile de-acolo şi a venit vremea darurilor.

Tesali îl ţinea pe-al ei strâns în mână pe sub masă, aşteptându-şi rândul. Era învelit într-o eşarfă subţire şi legat cu fundă. Îi luase toată după-amiaza,

din clipa în care ajunsese acasă şi până când fusese chemată la cină, dar reuşise.

Genunchii i se clătinau a nelinişte în timp ce Rosana mergea prima, întinzându-i un plic, cu pecete din ceară de culoare închisă. Tatăl ei a întins mâna după el, dar înainte să apuce să-l ia, ea a invocat o flacără plăpândă care-a ars plicul cu o străfulgerare de scântei roşii şi a topit ceara, dezvăluind conţinutul.

O invitaţie.

— La un spectacol, a spus ea, în cinstea ta.

Tatăl ei a zâmbit, cu buzele lipite, luând foaia de hârtie. Şi Rosana a văzut şi s-a uitat în jos, roşind la faţă. De n-ar fi fost anulat *Essen Tasch*, şi-a spus Tesali în gând. Rosana ar fi fost nevoită să găsească o altă cale de-a străluci.

Mirin a apărut în tăcere cu un rânjet ca de pisică pe chipu-i frumos.

— Darul meu, a spus ea, fără a ţine niciun dar la vedere – până când degetele-i delicate au coborât pe partea din faţă a rochiei ei. Deşi va trebui să mai aştepţi ca să-l ţii în mână.

Mama ei a scos un strigăt de încântare, iar tatăl ei a zâmbit deschis, dezvăluindu-şi dinţii, iar în timp ce Mirin îi dădea înainte cu date de naştere şi nume, cu obrajii rozalii de fericire, Rosana şi Tesali au făcut schimb de priviri exasperate, ştiind că niciuna din ele nu se putea pune cu un nepot.

Căci era vorba, ca întotdeauna, despre o competiţie.

Numai Serival părea netulburată, vădit încrezătoare în darul ei, lucru care-o neliniştea pe Tesali – şi-o umplea de îndrăzneală – destul încât să se arunce în faţa surorii ei, nevrând să-i rămână în urmă.

— Tată, a spus ea, dându-i pachetul, darul meu pentru tine.

Tesali şi-a ţinut răsuflarea în timp ce el lua pachetul, desfăcea ambalajul improvizat ca să scoată globul-de-vară. Când suprafaţa sferei s-a lipit de pielea lui, a prins viaţă, cu un copăcel deplin înflorit în mijloc.

Tesali a zâmbit, ştiind limpede că nu doar reparase globul-de-vară.

Îl îmbunătăţise.

În timp ce dregea firele rupte, a văzut o cale de-a le răsuci, de-a le schimba drumul, astfel încât, când tatăl ei ţinea globul în mână, să nu vadă doar gustul verii prins înăuntrul ei, ci să-l şi simtă. Să simtă căldura soarelui pe piele de parc-ar fi stat sub acel copac. Tatăl ei, care se plângea mereu de frigul pe care-l aducea toamna. Ale cărui mâini dureau din pricina frigului ce se-apropia tot mai mult.

În clipa aceea, s-a întipărit ceva pe chipul tatălui ei, o expresie pe care-o întâlnise atât de rar când se ţinea după el prin prăvălie precum o umbră. Mirarea. Şi, odată cu ea, o încântare aproape copilărească.

— Minunat, a murmurat el, iar Tesali s-a simţit de parc-ar fi stat lângă el în sferă, bucurându-se de soarele verii.

Mirin şi Rosana ciripeau a încuviinţare.

Dar expresia lui Serival devenise vicleană.

— De unde-ai luat aia? a întrebat ea, iar întrebarea l-a smuls pe tatăl lor din visare, îndreptându-i şi atenţia spre ea.

Tesali ştia când să mintă şi când să se apere cu adevărul.

— Din piaţa de pe doc, a spus ea.

— Cum ai plătit pentru ea? a întrebat sora ei.

— Suferise stricăciuni, a răspuns ea, aşa că marinarul o vindea ieftin. Dar eu mă pricep destul de bine să repar lucruri.

A simţit greutatea privirii mamei ei, dar a privit doar spre tatăl ei când a spus: — Am învăţat asta urmărindu-te pe *tine*.

Era ceea ce trebuia să spună. A privit linguşeala liniştindu-l pe tatăl ei. Privirea lui Serival a rămas aţintită asupra ei, însă venise rândul său.

— Tată, a spus ea, scoţând o cutiuţă din lemn şi îndreptând-o spre el.

Ca întotdeauna, mâinile-i erau ascunse sub o pereche de mănuşi negre. Un afect, după cum spunea Mirin. Ca s-o facă să pară impunătoare.

La masă s-a lăsat liniştea, iar Forten Ranek a pus deoparte globul-de-vară, cu copacul însorit făcându-se nevăzut la atingerea lui, şi a ridicat capacul cutiei, scoţând la iveală o fiolă nu din sticlă, ci din aur.

S-a încruntat.

— Ce-i asta? a întrebat el.

Iar asta ar fi trebuit să fie o avertizare în sine, căci tatăl lor era colecţionar şi cunoştea cele mai multe comori după văz, ochii lui ageri vedeau valoarea la fel cum ai lui Tesali vedeau magia. Dar Tesali vedea ceea ce el nu putea să vadă. Vedea firicelul de lumină ce se încolăcea nu în jurul fiolei, ci înăuntrul ei, ca un şarpe mic. Neagră ca tăciunele, dar strălucitoare. Au trecut-o fiorii.

— Ce să-i dăruieşti unui om care are de toate? a întrebat Serival, de parc-ar fi spus o ghicitoare. Apoi, când n-a răspuns nimeni, a răspuns ea: Timp.

A arătat spre fiolă.

— Acolo sunt cinci ani.

— Cinci ani? a repetat el, cu o întrebare în glas.

În clipa aceea, Serival a zâmbit.

— De viaţă.

Dacă ar fi suflat o pală de vânt şi ar fi stins toate lumânările, n-ar fi părut mai întuneric în încăpere decât părea deja.

— Ce-ai făcut? a întrebat tatăl lor.

Serival a izbucnit în râs, de-a dreptul. Râsul ei avea toată căldura grindinei care bătea în sticlă.

— N-am omorât pe nimeni, dacă asta te-ntrebi.

A luat pocalul în mână, ciupind cu degetele piciorul.

— Încă n-am urcat la bordul *Ferase Stras*, a spus ea, dar am înţeles că, în loc de monede, căpitanul face negoţ cu ani. Timpul e o valută de preţ.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu te bucuri de dar?

El a pus fiola înapoi în cutie.

— E magie interzisă.

— E interzisă doar dacă e luată cu de-a sila şi n-a fost. A fost o plată.

— Pentru ce?

Aerul din încăpere era încordat ca o frânghie. Serival şi-a privit tatăl în ochi.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

Scaunul mamei ei a zgrepţănat pe podea în timp ce ea se ridica în picioare.

— Ăsta nu-i subiect de dezbătut la cină.

— Nu e? a întrebat Serival amuzată. E ziua ta de naştere, cincizeci de ani, cine ştie câţi o să mai ai?

Rosana a tras aer în piept. Mirin şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru. Tesali privea îngrozită. Toate aşteptau să se spargă ceva. În schimb, Forten Ranek s-a ridicat în picioare şi i-a poruncit lui Serival să meargă în biroul lui, luând fiola în cutie şi ieşind valvârtej din încăpere. Ea a luat-o pe urmele lui, iar mama lor a dispărut în bucătărie ca s-o ajute pe Esna, lăsându-le pe cele trei surori care mai rămăseseră la masa înconjurată de scaune goale.

Tesali a privit ţintă globul-de-vară, care stătea părăsit lângă locul tatălui ei.

— *Anesh*, a spus Rosana, luându-şi vinul.

Avea doar şaisprezece ani, însă avea purtarea cuiva de două ori cât vârsta ei.

— De ce-o face aşa? a întrebat Mirin, frecându-se pe burtă, de parcă ar fi

vrut să aline făptura dinăuntrul ei.

— De ce-l aţâţă pe tata sau de ce face negoţ cu lucruri primejdioase?

— Amândouă.

— Chiar face asta? a întrebat Tesali.

Surorile au băgat-o de seamă, lucru care se întâmpla rareori, aşa că a mers mai departe: — Chiar face negoţ cu magie interzisă?

— Nu, a spus Rosana, în acelaşi timp în care Mirin spunea „Da”.

Cele două şi-au aruncat o privire, dar Mirin s-a aplecat în faţă, zâmbind larg.

— Eu am auzit c-are o busolă care-arată spre lucruri cu mare putere, a spus ea. Chiar tata i-a dat-o.

— Nu fi caraghioasă, a spus Rosana. Dac-ar avea tata o busolă ca asta, ar păstra-o pentru el.

A oftat. Apoi, de parcă nu s-ar fi putut stăpâni:

— Nu-i trebuie lui Serival nicio busolă. Are un dar de-a găsi lucruri.

— Un dar? a întrebat Tesali, în vreme ce magia surorilor ei făcea rotocoale prin aer.

Să fi avut Serival felul ei de-a vedea magia?

— De ce crezi că poartă mănuşile-alea? a întrebat Rosana.

— Că-i înfumurată? a îndrăznit Mirin, pufnind.

Rosana a făcut gura pungă.

— Mi-a spus o dată că ştie valoarea unui lucru doar după atingere.

— Ce-i mai place să mănânce rahat! a spus Mirin, întorcându-se spre Tesali. Ce ştiu eu e că există magie rară, magie interzisă şi magie din asta cu care face Serival negoţ. Magie de sacrificiu, posesie…

— N-ar lăsa-o tata, a spus Rosana.

— Tata n-ar putea-o *opri*, a contrazis-o Mirin. Am auzit c-a licitat pentru un ochi de *Antari* la Sasenroche. Ăştia nu putrezesc când moare cine-i are, a adăugat ea, rupând un bob de strugure din mijlocul mesei, ci doar se preschimbă-n piatră. Şi dacă ai unul, nu te poate ucide nimeni.

— Zici că eşti o copilă de-aia care îndrugă poveşti! a certat-o Rosana.

— Ideea e, a mers Mirin mai departe, că sora noastră e o *vânătoare*. Îi place să vâneze la fel de mult…

Dar s-a întrerupt, căci mama ei a apărut în prag, ştergându-se pe mâini, cu o privire ameninţătoare în ochi.

— Dacă tot sunteţi hotărâte să bârfiţi ca nişte cloşti, faceţi-o altundeva! a spus ea.

— Ieşeam şi noi, a spus Mirin, să luăm o gură de aer.

Tesali s-a ridicat în picioare alături de ele, dar ele i-au aruncat o privire care-i dădea de înţeles că, oriunde-ar fi mers, ea nu era invitată. Era în regulă. O dată în viaţă, nu se simţea de parc-ar fi fost lăsată pe dinafară. S-a strecurat pe hol şi a intrat în cameră, închizând uşa în urma ei.

Mica bufniţă scheletică stătea aşteptând-o pe pat.

— Bună, a spus ea, trecându-şi degetele peste curbura craniului ei.

Bineînţeles, aceasta nu s-a mişcat. Magia nu-i pătrunsese printre oase.

Nu încă.

4

Tesali se pricepea să repare un lucru atunci când bucăţile de vrajă erau acolo, dar nu mai crease nicio vrajă de la început. Şi totuşi, şi-a spus că nu crea, ci mai degrabă *re*crea. Îşi chemase-n minte fiecare fir care străbătea pasărea măreaţă din prăvălia de jos a tatălui ei, felul în care se împleteau, modelul şi cursul lor.

Pe un perete din camera ei se întindea o poliţă, pe care era înşiruită mica ei colecţie: zeci de farmece diferite, unele primite în dar de la părinţii şi surorile ei, altele cumpărate pe bani mărunţi din piaţa de pe doc. În clipa aceea le cerceta, scoţând firele de care-avea nevoie unul câte unul, jertfind vrăjile de dragul materiei pure. Firele-i cântau uşor în mâini, tremurând precum aripile unor molii, plăpânde, fărâmicioase, dar a reuşit să lege fiecare fir de scheletul mic al bufniţei, agăţându-i magia de craniu, de aripi, de picioare.

Iar apoi, stând cu picioarele încrucişate pe podeaua dormitorului ei, Tesali a început să ţească.

Chiar în timp ce vraja prindea contur sub mâinile ei, s-a temut că n-avea să meargă, fiind sigură că magia trebuia să însemne mai mult de-atât, că era un prag pe care ea nu era în stare să-l treacă. Şi-a spus că era doar o fată care juca un joc, care imita magia adevărată.

Însă după aceea, în timp ce înnoda unul dintre fire, bufniţa s-a clătinat, o mişcare bruscă i-a făcut oasele să zdrăngănească, iar ei i-a făcut inima să urce-n gât. Atunci a început să lucreze mai repede, de parcă vraja ar fi fost o flacără plăpândă de lumânare, care s-ar fi putut stinge cu un pâlpâit dacă răsufla.

N-a făcut-o.

În schimb, vraja s-a adunat laolaltă, prinzând bufniţa ca într-o plasă. Curând, aceasta şi-a înfoiat aripile din os. A ţăcănit din ciocul din os. Şi-a ridicat craniul, părând c-o privea ţintă prin găvane.

Timpul trecea pe nesimţite în vreme ce Tesali lucra.

Simţurile îi erau concentrate doar pe mica bufniţă, pe nimic altceva. Nici pe murmurul din casă. Nici pe mişcarea uşii ce se deschidea.

— *Kers la?*

Tesali a tresărit, luându-şi repede mâinile, de parc-ar fi ars-o. Serival se sprijinea pe pragul uşii, cu braţele încrucişate, cu ochii ageri ca de şoim

mijiţi.

— *Kers la, ri sal?*

Ri sal. Iepuraş. Nu putea să sufere porecla aceea – lucru pe care surorile ei îl ştiau, bineînţeles, aşa că Serival nu-i spunea altfel. Când ea n-a răspuns, sora ei a păşit în încăpere. Era desculţă, dar călcâiele tot îi ţăcăneau pe podea.

— Ce-ai acolo? a întrebat ea, iar în clipa aceea Tesali a făcut o greşeală cumplită.

Ar fi trebuit să privească sec în sus, să se facă că plouă. În schimb, a acoperit cu fusta mica bufniţă. Era un instinct, izvorât din faptul că era cea mai mică dintre surori, însă la fel de bine-ar fi putut mărturisi o fărădelege. Serival nu s-a năpustit înainte. Pur şi simplu a mers *mai departe* până când a ajuns să stea aplecată peste Tesali. Apoi a îngenuncheat. Tesali purta pantaloni, nu fustă, deci în jurul picioarelor ei nu se revărsa decât umbra.

— Arată-mi! a spus ea, rostind cuvintele de parc-ar fi vrut s-o apuce cu ele de ceafă, iar Tesali şi-a dat seama că, dacă refuza, avea să se lase cu o luptă, pe care-avea s-o piardă.

Ştia pentru că era încăpăţânată şi o făcuse de o sută de ori, şi niciodată nu-i ieşise aşa cum îşi dorea. Totuşi, simţea pe buze ispita de-a nega, dar a speriat-o zâmbetul răutăcios de pe figura surorii ei, care părea a-i spune: *Hai, iepuraş, încearcă să fugi!*

Tesali şi-a îndepărtat fusta de bufniţă.

— Sinistru animăluţ! a ţâţâit Serival, amuzată.

A întins mâna şi i-a bătut cu un deget înmănuşat păsării în cioc. Tesali şi-a ţinut răsuflarea. Atâta vreme cât pasărea nu se mişca, putea trece drept doar o altă dambla pe care şi-o făcuse, o altă podoabă pentru camera ei ticsită.

— Atât de singură eşti, iepuraş? a întrebat însă apoi Serival.

Bufniţa a tresărit, trezindu-se la viaţă, şi a privit în sus, pentru că, desigur, fusese vrăjită să reacţioneze la ridicarea uşoară a vocii, simţind că i se punea o întrebare. Ca să poată vorbi cu ea. Fusese o idee năstruşnică. În clipa aceea se blestema singură pentru ea. Serival a mijit ochii, cu veselia pierindu-i de pe figură, înlocuită de ceva ager şi viclean. Desigur, crescuseră toate cu pasărea măreaţă şi ştiau cât era de rară vraja.

— Asta *da* magie frumoasă, a spus ea, întinzând mâna după bufniţă.

Tesali s-a năpustit, însă sora ei a fost mai iute. A luat mica pasăre într-o mână înmănuşată şi a întors-o pe toate părţile, cercetând oasele şi firul

argintiu ce le ţinea laolaltă. Tesali ştia că ea căuta urmele unei vrăji, articulaţiile magiei, ştia că nu avea să le găsească. Bufniţa se înfoia şi zvâcnea între degetele lui Serival, de parc-ar fi vrut să se elibereze.

— Dă-mi-o înapoi, a spus ea, însă sora ei n-a făcut decât s-o strângă şi mai tare.

— Nu ţi-ai permite tu o chestie de-asta în veci, a spus ea. Ceea ce înseamnă c-ai furat-o. Şi asta, şi globul-de-vară.

— N-am *furat-o!* a spus Tesali, cu răsuflarea întretăiată, adânc jignită.

— Nu minţi! a prevenit-o Serival, strângând bufniţa.

Avea s-o strivească, şi toată munca ei pe brânci odată cu ea – iar în clipa aceea, lui Tesali nu-i păsa de magie – pe-aceea o putea reface –, dar mica bufniţă părea atât de vie – o adusese la un fel de viaţă – şi se zvârcolea, şi-şi deschidea ciocul într-o rugă mută şi…

— Eu am făcut-o!

Cuvintele i-au ieşit pe gură, iar pentru o clipă fugară, a fost mândră de mirarea care i s-a întipărit pe figura surorii ei. Apoi Serival a mijit ochii, întocmai ca tatăl lor, iar ea şi-ar fi dorit să-şi retragă cuvintele.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o ea calm, dar Tesali îşi venise destul în fire încât să-şi ţină gura. Poate dac-o sfărâm în bucăţi, a îndrăznit ea, ca pentru sine. Ai zis tu că te pricepi să repari lucruri stricate.

Serival a ridicat mica bufniţă deasupra capului.

— Tare-aş vrea să te văd cum…

— *Nu!* a implorat-o Tesali în timp ce un alt glas răsuna prin toată casa, neîmpiedicat de pereţi şi de uşi.

— Serival! a strigat tatăl lor.

Sora ei a şovăit, dar până şi ea avea atâta minte în cap încât să nu treacă cu vederea faptul că fusese chemată. Încet, aproape cu blândeţe, a pus bufniţa la loc pe podea, între ele, şi s-a ridicat din nou în picioare.

— Mai vorbim despre asta dimineaţă, a spus ea, de parcă *asta* ar fi fost doar o poveste de adormit copiii sau o bârfă, ceva ce suferea aşteptare.

Tesali a luat bufniţa în braţe şi şi-a lipit-o de piept. S-a aşezat tremurând pe podeaua dormitorului în timp ce uşa s-a trântit.

— Îmi pare rău, şoptea ea micii bufniţe. Îmi pare rău.

A îngenuncheat, cu mintea razna după ce făcuse, după ce spusese, ascultând sunetul paşilor surorii ei care se îndepărta, i-a auzit şi pe-ai tatălui ei alăturându-i-se, apoi a auzit scârţâitul treptelor în timp ce coborau în prăvălia de dedesubt.

Tesali fusese mereu matură pentru vârsta ei. Independenţa-i era aproape un cusur. Dar în clipa aceea, voia să fie lângă mama ei. Voia să-i simtă atingerea mângâietoare, s-o audă spunându-i că avea să fie bine. Că puterea ei avea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu şi că fusese nevoită s-o ascundă doar cât era copilă.

Dar în timp ce stătea în camera mamei, îi arăta bufniţa şi-i spunea ce văzuse Serival, mama s-a albit deodată la faţă. Iar când Tesali a terminat, ea nu i-a spus fiicei sale că avea să fie bine, nu i-a spus că avea să găsească o cale, că Serival n-avea să-i facă niciun rău surorii ei mai mici. Nu, s-a întors şi s-a îndreptat spre dulap.

— Unde e Serival acum?

— În prăvălie, cu tata.

Mama a încuviinţat din cap şi a scos o pungă.

— Bine, a spus ea, punându-i în mâini punga doldora de monede. Trebuie neapărat să pleci.

Tesali a coborât privirea spre bani. Nu înţelegea. Să *plece?* Avea doisprezece ani. Era casa ei. O manta i-a fost aşezată pe umeri. Nişte degete agere-i legau şireturile de la gât. S-a trezit spunând toate lucrurile pe care venise să le-audă.

— Va fi bine. O să spun c-am furat pasărea. Ne gândim noi la ceva.

— Uită-te la mine, a spus mama ei, apucând-o de braţe, iar când a făcut-o, în ochi i se citea teama.

Mama ei, care deplângea lipsa fiecărei fiice de parc-ar fi fost vorba despre moartea ei, care tânjea să le aibă pe toate acasă. Mama ei, care spunea mereu în glumă că doar pe Tesali o avea. C-avea s-o aibă mereu pe Tesali.

— Nu mai fac, a spus ea, însă era o minciună şi o ştiau amândouă bine.

Când aveai o putere, dacă n-o foloseai, era ca atunci când încercai să-ţi ţii răsuflarea sub apă. Mai devreme sau mai târziu tot erai nevoit să ieşi la suprafaţă să iei aer.

Tesali nu şi-a dat seama că plângea până când mama nu i-a şters lacrimile de pe faţă. Pe chipul ei se citea durerea, dar nu şi mirarea, iar Tesali şi-a dat seama că aşteptase ziua aceea, ştia că avea să vină. Mama a sărutat-o pe frunte, a strâns-o la piept şi i-a şoptit îngropându-şi faţa în desişul părului ei:

— Puterea-ţi aparţine. Să nu laşi pe nimeni altcineva să pună stăpânire pe ea. Apoi s-a retras, luând toată căldura cu ea. Acum du-te.

O dată în viaţă, Tesali a făcut aşa cum i se spusese.

În casă era linişte, în afară de Esna, care murmura uşor o melodie în bucătărie. Tesali s-a furişat pe lângă ea, a coborât treptele şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare, unde erau lăsate încălţările.

S-a îndreptat spre papucii ei cu talpa moale, însă s-a răzgândit. *Aproape* că i-a luat pe-ai lui Serival – erau din piele, cu şireturi precum legăturile de corset în partea din faţă şi vârful argintiu –, dar n-a făcut-o, ca nu cumva să-i ia sora ei urma cu cizmele. În cele din urmă, a întins în schimb mâna spre cizmele zdravene ale Esnei, şi-a scos şosetele din picioare şi le-a înghesuit în vârful lor ca să-i vină bine.

Apoi a deschis uşa şi a ieşit pe furiş, trecând de casă şi de ferestrele prăvăliei tatălui ei, apoi pornind în jos pe stradă.

5

Să plece, aşa spusese mama ei.

Poate-ar fi trebuit să întrebe: *Cât de departe?*

Poate-ar fi trebuit să întrebe: *Cât trebuie să mă ascund?* Dar n-o făcuse, temându-se că răspunsurile aveau să-i fie ca nişte pietre în buzunare, trăgând-o în jos până nu mai era în stare să se mişte.

Tesali ţinea bufniţa lipită de piept în timp ce cizmele furate-i duduiau pe drumul pavat.

Era aproape întuneric când a ajuns la doc. Soarele se lăsase, dar încă strălucea, lumina slabă cuprinzând zarea şi preschimbând corăbiile de-acolo în umbre. Dar în ochii lui Tesali, lumea era mereu luminoasă.

Piaţa de pe doc era închisă peste zi, cu tarabele demontate, iar marinarii încărcau ce nu reuşiseră să vândă înapoi pe corăbii. Vasele arătau ca nişte păsări, unele pregătite de zbor, altele închizându-şi aripile şi pregătindu-se de culcare.

L-a găsit pe marinar în capătul docului, cărând o ladă de marfă nevândută spre o corabie îngustă. Monedele argintii din părul lui oglindeau ultimele raze ale soarelui. Albastrul pal al magiei lui strălucea în aer.

— Iarăşi tu, a spus el, în vreme ce ea alerga, oprindu-se cu răsuflarea tăiată.

Obrajii-i erau îmbujoraţi, iar buclele i se răsfirau în toate părţile. Pesemne că arăta la fel de nebuneşte pe cât se simţea, căci el a aruncat o privire în spatele ei ca să vadă dac-o urmărea cineva.

— Ai dat de vreun bucluc?

— Da.

— Atunci du-te altundeva cu el cu tot! a spus el, întorcându-se cu spatele.

Privirea ei s-a îndreptat iute către corabie.

— E-a ta?

El a mormăit, scoţând un sunet care-ar fi putut însemna şi da, şi nu, doar că tocmai căra o ladă pe rampă. Ea mergea în urma lui, dar el s-a oprit în vârf şi s-a întors, tăindu-i calea.

— Du-te de-aici. N-am chef să-mi umpli corabia de noroi.

Ea şi-a coborât privirea spre cizme, apoi şi-a dat seama că el vorbea la figurat.

— Te rog… a început ea.

— Cuvintele frumoase pentru oameni de rang, a spus el, făcând un semn cu capul spre Hanas. Hai, du-te-acasă, domniţă. Ţi-a trecut vremea de culcare.

Tesali s-a burzuluit.

— Pot să te plătesc! a spus ea, simţind greutatea monedelor în buzunar.

— Nu-i destul pentru-atâta osteneală, a spus marinarul.

Privirea ei a coborât spre lada din braţele lui.

— Mare lucru n-ai să primeşti pentru magie stricată!

— Acuma te iei de marfa mea?

— Dar ai putea să primeşti, a urmat ea, dacă ar fi reparată.

Ce preţ ai tu? întrebase tatăl ei.

Era pe cale de-a afla.

— Ştiu să repar lucruri stricate, a spus ea. Uneori, chiar le îmbunătăţesc.

Şi-a desfăcut mantaua, scoţând la iveală mica bufniţă pe care i-o vânduse el mai devreme în ziua aceea.

— Ce părere ai? a întrebat ea, iar înainte ca el să răspundă că i se părea că arăta la fel ca înainte, bufniţa a tresărit ca răspuns la întrebare, a băgat capul sub o aripă şi a început să se cureţe în locul în care-ar fi trebuit să aibă pene.

Marinarul a tresărit, apoi a scos un hohot de râs ca un lătrat, care-a luat-o prin surprindere.

— Lua-m-ar dracii! a înjurat el.

Ea a pus scheletul deoparte.

— Am un dar!

— Văd şi eu asta.

— Dacă mă iei cu tine, repar tot ce n-ai reuşit să vinzi.

El a măsurat-o din ochi.

— Cum te cheamă? a întrebat el, iar ea aproape că i-a spus.

Însă apoi s-a oprit. Numele aveau valoare. Iar tatăl ei o învăţase să nu dea un lucru pentru mai puţin decât valora. Mai ales ceva ce nu puteai cumpăra înapoi. Ea s-a gândit să dea numele lui Serival, dar ideea i-a lăsat un gust amar în gură şi ştia că avea s-o facă să tresară ori de câte ori îl rostea. Aşa că, în cele din urmă, şi-a rupt prima parte din nume şi i-a dat-o pe-aceea.

— Tes mă cheamă, a spus ea.

— Ei, Tes, a spus el, lăsând lada jos şi întinzându-i mâna, s-a făcut.

Au dat mâna, iar mâna ei s-a pierdut cu totul într-a lui în timp ce el o târa la bordul corabiei.

Numele lui, după cum a aflat în curând, era Elrick. Corabia lui era *Fal Chas. Norocul.*

— Unde-i echipajul? a întrebat ea, iar el a desfăcut braţele, de parc-ar fi vrut să spună *eu*, dar şi *noi*, pesemne.

— Ea-i uşoară şi drăguţă, a spus el, bătând uşor în coca navei. Şi devine uşor geloasă. Dar tu eşti destul de mică, nădăjduiesc că n-o să se supere şi n-o să încerce să te înece.

Avea un ton sec când vorbea, ceea ce făcea cu neputinţă să-ţi dai seama dacă glumea. (Ea avea să afle că, deşi Elrick era marinar în clipa aceea, în trecut fusese soldat, şi astfel se alesese cu un umor foarte sec).

Curând, nava s-a eliberat din dană. S-a îndepărtat de doc. De Hanas. Tes stătea la pupa şi privea oraşul cum rămânea în urmă, parcă plutind. Elrick stătea de partea cealaltă a corabiei înguste, iar magia-i strălucea în timp ce călăuzea *Norocul* s-o ia înainte prin vâltoare, cu o mână deasupra apei.

În cealaltă mână ţinea o pietricică. Nu era vrăjită, din câte-şi dădea ea seama, nici ca să-i crească puterea magiei, nici ca să-i ascută mintea, dar o întorcea iar şi iar pe toate părţile, de-i netezise de tot suprafaţa, iar când a surprins-o uitându-se, i-a spus:

— Mereu prinde bine să ai un pic de uscat la îndemână când călătoreşti pe mare. Aşa rămâi cu picioarele pe pământ.

Tes s-a gândit la asta în timp ce-şi întorcea din nou privirea spre coasta care se îndepărta. Noaptea cădea ca un giulgiu, iar luminile şi felinarele din case au început curând a urmări conturul locului în care trăise toată viaţa. A întins mâna, iar oraşul-port părea să-i încapă cu totul mai întâi în palmă. Apoi pe vârful degetului. Apoi a dispărut.

În timp ce Hanasul dispărea, iar marea se întindea în toate părţile ca un cearşaf, lumea i s-a părut deodată foarte, foarte mare. Inima a început să-i bubuie, iar ea a tras aer în piept, umplându-şi plămânii cu el.

Era singură. Şi deşi-i era teamă, pentru prima dată după ani întregi, era şi liberă. În noaptea aceea, când *Norocul* şi-a găsit curentul potrivit, Elrick i-a dat o pătură, iar ea s-a cuibărit cu mica bufniţă şi a lăsat corabia să-i legene somnul.

Apa de dedesubtul bărcii se trezise la viaţă.

Curenţii largului mării străluceau într-un albastru-închis, învăluit în

umbre, dar de când trecuseră de port, dând oceanul pe cheiul care-avea să-i ducă pe continent, apa-şi schimbase culoarea. În clipa aceea strălucea într-un *roşu* înfiorător, întrepătruns cu fire de lumină stacojie.

— Uimitor, nu-i aşa?

Tes a ridicat deodată capul. Şi Elrick stătea aplecat peste marginea corabiei, privind în jos către curent.

— Vezi şi tu?

— Păi, nu sunt oarbă, deci da, văd lumina râului Isle. Cum o vede toată lumea de la Tanek încoace.

Tes se minuna la gândul unei magii pe care-o putea vedea toată lumea. Elrick nu mai urmărea apa. O privea pe ea, tot plimbând o întrebare prin gură. De data aceasta, părea gata să-i dea glas, însă în cele din urmă şi-a înghiţit-o, întorcându-şi din nou privirea spre râu.

De când o luase din Hanas, cu două nopţi înainte, nu-i pusese nicio întrebare. Nici despre cine era, nici despre lucrul de care fugea. Nici când i-a reparat fiecare obiect din ladă. Nici măcar când a intrat o dată în cabină şi a găsit-o rearanjând firele din jurul micii bufniţe, cu degetele agăţându-se, aparent, de neant.

— Treaba ta, zisese el, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind din nou.

În clipa aceea, stăteau unul lângă altul, privind peste balustradă cum apa de dedesubt se închidea la culoare.

— Se spune că e o sursă, a lămurit-o Elrick. Un loc în care magia curge atât de puternic, încât se vede cu ochiul liber.

„Cu ochiul liber”, şi-a spus ea în gând, în timp ce el făcea un semn din cap spre proră.

— O să strălucească şi mai tare pe măsură ce ne apropiem de Londra.

Londra.

Ea ştia, bineînţeles, despre capitala arnesiană, însă în Hanas i se părea un lucru desprins din poveşti. Un oraş atât de mare, că nu i se vedeau marginile. Nestemata imperiului, cu magie din belşug. Rosana îi dăduse cândva mamei lor în dar o ilustrată cu palatul regal, despre care se spunea că fusese construit pe un pod peste râul Isle, însă părea un loc caraghios în care să se înalţe un castel.

Sau aşa i s-a părut ei până când l-a văzut.

Curând, râul s-a lărgit, preschimbându-se într-un bulevard stacojiu, ticsit de corăbii, iar pe ambele ţărmuri se înălţau clădiri, atât de multe, încât Tes nu vedea străzile dintre ele şi a fost nevoită să închidă ochii ca să se

ferească de strălucirea atâtor corzi ce ardeau încâlcite. Dincolo de pleoapele ei, a văzut o umbră în vreme ce treceau pe sub un pod, iar clipa de întuneric i-a fost ca o compresă rece. Apoi lumina a apărut din nou, iar Elrick i-a spus să se uite.

Când a deschis din nou ochii, a văzut *soner rast*-ul, inima oraşului, care palpita. Palatul trecea ca o boltă peste râul stacojiu, cu turlele înţepând cerul, cu soarele preschimbându-le în flăcări.

Docurile erau ticsite cu fel de fel de bărci, de la schifuri mici la corăbii uriaşe cu mai multe catarge decât avea *Norocul* vele. Bărci cu vrăji cioplite în cocă şi mânjite pe proră, de parc-ar fi fost vopsea. Oriunde se uita, vedea firele de magie. O tapiserie de fire aproape orbitoare.

A fost puţin dezamăgită când a scrutat docurile şi n-a văzut nicio piaţă, nicio tarabă improvizată.

— Oraşul ăsta are o sută de pieţe, a spus Elrick, stând lângă ea. Ai să le descoperi pe toate.

I-a aruncat unui docher care-aştepta o frânghie de ancorare.

Elrick a întins rampa.

— Poftim, a spus el, de parcă o dusese pur şi simplu dintr-un port în altul.

De parcă n-o salvase, de parcă n-o eliberase. Cizmele ei împrumutate duduiau în timp ce străbătea puntea. Se simţea prea uşoară, de parc-ar fi uitat ceva în loc să-l lase înadins în urmă. A pornit pe rampă, dar Elrick a apucat-o de braţ.

— Stai.

Dacă, în clipa aceea, marinarul ar fi poftit-o să rămână la bord, s-ar fi putut să accepte. Dar el n-a făcut-o. În schimb, a luat-o de mână şi i-a pus pietricica de culoare închisă în ea, cea pe care-o ţinea în mână când cârmuia corabia. I-a strâns degetele în jurul pietrei.

— Ca să rămâi cu picioarele pe pământ, a spus el, oriunde te-ai afla în largul mării.

Ea a ţinut strâns pietricica în timp ce cobora pe rampă şi străbătea puntea. A ţinut-o strâns în timp ce ajungea la treptele care duceau în stradă şi în oraşul nemărginit, vibrant. A ţinut-o în timp ce se avânta în curentul de lumină şi mişcare ce se unduia în jurul ei şi a ştiut că, orice s-ar fi întâmplat, ea avea să-şi găsească drumul.

— PARTEA A NOUA —
FIRELE CARE LEAGĂ

1

LONDRA ALBĂ

ACUM

Cineva ciocănea la uşa dormitorului regal.

Mâna lui Holland a coborât de pe umărul Kosikăi. A trecut pe lângă ea, îndreptându-se spre fereastră, în timp ce ea spunea: — Intră.

Ea se aştepta să fie vreun servitor sau poate Nasi, dar, în schimb, a intrat Lark, care ţinea o tavă.

— Regina mea, a spus el, făcând o grimasă.

Nu era una batjocoritoare, ci una jucăuşă. O reamintire a faptului că o cunoştea de pe vremea când era o haimana de stradă, iar el era un hoţ pricăjit. Dinainte ca ea să se aleagă cu un ochi negru şi cu coroana. Dinainte ca el să se aleagă cu cicatricea de la gât. Dinainte să se lăţească în umeri, să-şi îndrepte ţinuta, iar vocea să-i capete acel ton cântat, dulce ca mierea.

Privirea lui a scrutat camera, a trecut chiar prin Holland, apoi s-a oprit asupra mantalei îmbibate în sânge pe care-o aruncase de pe ea când intrase.

— Bine că nu eşti fire simţitoare.

Kosika a ridicat din umeri.

— N-am fost niciodată.

Nu şi-a dat seama cât îi era de foame până când el n-a lăsat tava jos, iar ea n-a văzut mâncarea îngrămădită în farfurii. Felii groase de carne, morcovi la cuptor, o pâine, un bol de fructe cu sâmburi şi-o carafă de cidru – le-ajungea fără îndoială amândurora.

La început, fusese oarecum tulburată când stătea oricine altcineva în prezenţa sfântului ei, tulburată de neputinţa lor de a-l vedea precum îl vedea ea. Dar în clipa aceea, o încânta oarecum.

— Ţi-ai dori să mă vadă? a întrebat Holland, iar Kosika s-a surprins gândind *nu*.

Ştia că ar fi trebuit să-şi dorească, dar îi *plăcea* faptul că o alesese pe *ea*. Doar pe ea. Gura lui Holland a zvâcnit într-o grimasă, iar pe chip i-a apărut o umbră de zâmbet. Iar ea şi-a dat silinţa să-şi îndrepte din nou atenţia spre prietenul ei.

— Ia masa cu mine.

— Un soldat să ia din farfuria reginei? a întrebat el îngrozit.

Dar Kosika a dat ochii peste cap şi a împărţit mâncarea între ei. Ea s-a lăsat într-un scaun. El s-a cocoţat pe un taburet.

— Pierzi un ospăţ pe cinste, a spus el.

— Şi-acum îl pierzi şi tu, a răspuns ea. Ar fi putut s-aducă un servitor tava asta.

— Mă bucur de pretext, a spus el, privind-o în ochi. De-abia te mai văd!

— Mă vezi în fiecare zi.

— O văd pe regină.

Nu suntem una şi-aceeaşi? îi venea să întrebe. Dar ea ştia că nu erau. N-avea să fie niciodată o regină ca la carte – o regină ca la carte ar fi fost jos, zâmbind şi încuviinţând din cap în faţa nobilimii –, dar nu mai putea fi nici fata nesăbuită şi sălbatică din trecut.

A privit spre pelerina însângerată.

— Mi-aş dori să fie o manta cu glugă sau o coroană, a cugetat ea cu glas tare. Ceva de care să mă pot lepăda.

— Eu nu, a spus el. Tu schimbi lumea, Kosika.

Cuvintele lui au surprins-o. La fel ca strălucirea din ochii lui.

— Îţi e credincios, a cugetat Holland.

Ea aproape că uitase că el era acolo până când a vorbit. Aproape că se-aştepta ca Lark să fi tresărit, să fi făcut vreo grimasă la auzul vocii. Dar, desigur, el n-a auzit-o. Nu l-a văzut pe Holland plutind înainte, cu degetele alunecând pe trunchiul copacului argintiu.

Ea şi-a dat toată silinţa să nu-şi mute atenţia de la el, şi-a lăsat privirea să-l urmărească prin încăpere, aşa c-a fost recunoscătoare când el a trecut prin spatele lui Lark şi s-a oprit acolo, ca ea să se poată uita la amândoi.

— Ia zi-mi câte ceva. Despre ospăţul ăsta pe care-l pierd.

— Păi, a zis Lark, şterpelind o prună de pe tavă, jumătate dintre nobili sunt beţi, cealaltă jumătate sunt nişte neghiobi. Doi dintre Vir au o aventură şi nu se pricep deloc s-o ţină ascunsă, iar Nasi flirtează cu un soldat – Gael, îl ştii? Destul de chipeş, dar prost ca noaptea!

— Eşti gelos?

— Păi, a spus el, frământând pruna în mâini, aud că Gael se pricepe la pat.

Kosika a pufnit cu cidrul la gură. Lark îi tot dădea înainte, iar în timp ce el vorbea, ea-şi închipuia castelul pierzându-se în zare, şi-i închipuia pe ei doi cocoţaţi pe zidul castelului, cu picioarele atârnate peste margine, în timp

ce împărţeau mâncare furată. Apoi ea a căscat, camera a redevenit deodată aşa cum era, iar Lark s-a ridicat şi a spus că trebuia să plece.

— Regina mea, a spus el, făcând o plecăciune.

Ea s-a ridicat şi a luat-o pe urmele lui spre uşă. El a deschis-o, iar sunetele petrecerii se înălţau de jos. Dar s-a oprit în prag.

— Era să uit, a spus el, scotocindu-se prin buzunar. S-a întors şi i-a întins o punguţă neagră. La mulţi ani!

Ea a roşit în timp ce lua punga, vărsându-i conţinutul în palmă. Nişte cuburi albe ca fulgii îi zornăiau în mână. Cuburi de zahăr.

— Le-am furat de la bucătărie, a spus el.

— De la bucătăria castelului, a subliniat ea. Care-mi aparţine mie. Puteai să mi le ceri şi gata.

— Da, păi mi-a zis mie o fetiţă că dulciurile furate-s de două ori mai dulci.

— Nu mai sunt o fetiţă, a spus ea, iar Lark a râs, de parcă ar fi fost o glumă.

După aceea, a plecat. Uşa s-a trântit în urma lui, făcând să nu se mai audă sunetele petrecerii de jos, iar ea a rămas din nou singură cu regele ei.

Kosika a coborât privirea spre cuburile de zahăr din palma ei, a simţit umbra lui Holland aplecată asupra ei.

— Îţi aduci aminte? a întrebat ea.

Holland s-a încruntat.

— Ce să-mi aduc aminte?

— De ziua în care te-am găsit zăcând în Pădurea de Argint. Ţi-am pus un cub de zahăr în mână.

El a clătinat din cap.

— Mi-ai găsit trupul. Dar eu nu mai eram acolo.

Kosika s-a încruntat.

— Dacă nu erai acolo, cum m-ai ales?

Ochiul lui verde s-a întunecat o clipită. Între ei s-a lăsat tăcerea, tot mai apăsătoare cu fiecare secundă care trecea, până când Holland a întins mâna şi şi-a pus-o pe capul ei.

— Ce-are însemnătate e faptul că am făcut-o.

Ea a încuviinţat din cap sub greutatea palmei lui şi şi-a spus că avea dreptate. Bineînţeles că avea dreptate. Cine era ea să-l pună la îndoială pe Sfântul Verii?

Dar în noaptea aceea, după plecarea lui, Kosika a stat întinsă în pat,

trează, şi a întors cubul de zahăr între degete, încercând să ghicească forma umbrei ce-i străbătuse chipul, până când imaginea s-a făcut nevăzută, ea şi-a alungat cu de-a sila gândul din minte şi s-a lăsat, în sfârşit, în voia somnului.

CU UN AN ÎN URMĂ

Kosika avea nevoie de o baie. Trebuia neapărat să şteargă orice urmă a celeilalte lumi de pe pielea ei.

Voia să fie singură, dar vorbele aveau un dar de-a umbla prin castel. (De mai multe ori, Kosika se întrebase dacă era vorba despre magie, despre vreo vrajă care îngăduia bârfei să treacă prin pereţi, să se mişte mai iute decât picioarele.) Până să ajungă în iatacurile ei, Nasi era deja acolo cu o pereche de servitori, stând cocoţată pe marginea căzii din piatră pline ochi cu apă fierbinte, din colţul camerei.

Servitorii au venit în faţă să-şi dezbrace regina, dar în timp ce întindeau degetele să-i dezlege şireturile de la încheietura mâinii şi de la gât, Kosika a dat înapoi.

— Nu mă atingeţi! a spus ea, cu o voce prea puternică, prea tăioasă.

Servitorii au tresărit, dar Nasi s-a încruntat.

— Ce te-a apucat?

Kosika n-a făcut decât să clatine din cap şi să desfacă şireturile cu mâna ei, însă probabil că Nasi le făcuse semn servitorilor să plece, pentru că, o clipă mai târziu, uşa s-a închis uşor, iar ele au rămas singure.

— Unde-ai fost?

Kosika n-a răspuns nimic în timp ce se lupta cu hainele. Pe umerii tunicii ei albe şi pe vârfurile pantofilor ei se aşezase cenuşa, mânjindu-i cu gri. Se simţea infectată. În sfârşit era liberă şi a urcat în cada cu apă fierbinte, şuierând din pricina fierbinţelii şi scufundându-şi chiar şi mâna rănită sub apă.

În câteva secunde, apa n-a mai fost limpede, ci tulbure, cu pete roz şi cenuşii. Nasi a urmărit-o pe Kosika smulgându-şi agrafele din păr şi aruncându-le deoparte. A urmărit-o luând săpunul şi frecându-şi pielea până s-a făcut carne vie. A privit şi a aşteptat să-i dea Kosika vreo lămurire, iar când aceasta n-a făcut-o, Nasi a luat săpunul cu miros dulce şi a început să-i spele părul.

De când se ştia, Kosikăi îi plăcuse la nebunie senzaţia.

În lunile de după ce devenise regină, când castelul era prea mare şi prea tăcut, iar ea nu putea să doarmă, stătea cu spatele la Nasi, iar aceasta-i umbla cu degetele prin păr.

Îşi amintea că şi mama ei o făcea pe când ea era foarte, foarte mică. Dar era o amintire atât de blândă, încât trebuia să fi fost un vis.

În clipa aceea, s-a lăsat pe spate şi a căzut în mrejele mâinii lui Nasi, iar când fata i-a spus: „Povesteşte-mi”, Kosika a ascultat-o.

I-a povestit despre camera lui Holland din spatele altarului, despre cutie şi monedele din ea, despre cuvintele care-i veniseră şi despre lumea în care duceau acestea. Se aştepta ca Nasi să tresară auzind de Londra Neagră, dar n-a făcut-o. Mâinile n-au încetat să i se mişte.

— Cum era? a întrebat ea încet.

Kosika a ridicat privirea spre oasele de pe tavanul ei şi a rostit primul cuvânt care i-a venit în minte: — Moartă.

Şi-a rotit capul, privind spre hainele murdare care zăceau grămadă la podea.

— Arde-le. Ca să fim în siguranţă.

Mâinile lui Nasi i-au dispărut din păr în timp ce aceasta îngenunchea ca să adune hainele. S-a ridicat în picioare, întinzându-i-le ca pe-o ofrandă. A mijit ochii a concentrare, buzele i s-au mişcat, iar o clipă mai târziu, stofa din mâinile ei a început să ardă. Flăcările au înghiţit cusătura frumoasă, mătasea, pielea şi şireturile, umplând încăperea cu un miros înecăcios şi o trâmbă de fum.

Dar n-a ars cu totul.

În timp ce grămăjoara din braţele ei se prăbuşea, patru cioburi de sticlă înnegrită au sărit afară, răsunând uşor pe când loveau podeaua din piatră.

Nasi a îngenuncheat ca să le adune, cu degetele deasupra monedelor.

— Nu, a spus Kosika, dar o dată-n viaţă Nasi nu a ascultat-o.

A luat cu grijă cel mai mare ciob între degete, aruncând o privire spre Kosika prin sticla întunecată. Şi, pentru o clipă, doar o clipă, luciul negru înfiorător, felul în care-i umplea ochiul cu totul, a făcut-o pe Nasi să semene şi ea cu un *Antari.* Apoi mâna i-a căzut, iar ea a îngrămădit cele patru bucăţi în palmă, le-a pus pe masa joasă de lângă tabla de kol-kot şi s-a strecurat din încăpere.

Kosika a rămas în baie până când apa s-a răcit.

Apoi a ieşit, lăsând urme ude pe podea în timp ce-şi lua un halat şi-l strângea pe trup. Zăvorul ferestrei era tras, dar ea-şi dădea seama că era

noapte. Aerul era mereu altfel pe întuneric. S-a îmbrăcat din nou şi a adunat cioburile pe care Nasi le stivuise pe masă, apoi s-a furişat afară, coborând dintr-un turn şi urcând în celălalt, întorcându-se în alcovul din vârful treptelor şi intrând din nou pe uşa de dincolo de el. A luat o lumânare aprinsă de pe altar şi s-a strecurat în spatele statuii. Nu avea de gând să rămână în camera fostului rege, avea să se întoarcă drept la birou, să pună bucăţile din monede în cutie.

Dar când uşa s-a deschis la atingerea ei, Kosikăi i s-a tăiat răsuflarea.

Camera nu era nici întunecată, nici goală. Candelabrul ardea, iar Holland Vosijk stătea la birou, ţinând cutia deschisă în mâini. Kosika a încremenit, dar el a ridicat deodată capul, de parcă ea s-ar fi mişcat, cu părul alb ridicat aidoma unei coroane, şi a privit-o cu ochii aceia ai lui, unul negru, celălalt verde, iar chipul lui, pe care ea-l văzuse doar încremenit în moarte sau în piatră, era în clipa aceea schimonosit de furie, iar glasul i-a răsunat precum un tunet când a deschis gura.

— Ce-ai *făcut?*

Kosika a tresărit, a dat înapoi, a simţit cum se împleticea, cădea şi…

A aterizat în cadă, împroşcând cu apă.

Răsuflând greoi, cu apa revărsându-se peste marginile căzii din piatră din pricina puterii cu care se trezise. Apa era călduţă, încă nu se răcise, dar ea tremura în timp ce ieşea din cadă şi-şi lua halatul, fiecare pas fiind un ecou înfiorător al celor pe care-i făcuse deja, astfel că, până să se îmbrace şi să urce treptele spre turnul lui Holland, până să treacă de altar şi să intre în camera din spatele acestuia, era sigură că el avea să fie acolo, aşteptând-o la birou.

Dar camera era goală, iar lumânările neaprinse.

Cutia din lemn stătea deschisă pe masă, întocmai cum o lăsase ea.

Kosika a grăbit pasul şi a aruncat cioburile celei de-a treia monede înapoi înăuntru, apoi a pus capacul. Dar nu l-a pecetluit. Şi-a spus că era din pricină că rănile de la mâna ei încetaseră să mai sângereze în cele din urmă. Şi-a spus că pur şi simplu nu mai voia să sângereze. Şi-a spus că nu mai avea rost, de vreme ce ea era singura care putea folosi monedele. Fără să aibă vreo însemnătate dacă lucrurile pe care şi le spunea erau adevărate, a lăsat cutia desferecată şi a fugit, trecând de altar, coborând treptele şi urcând în siguranţă în camera ei.

Nasi se întorsese şi aşeza piesele pe tabla de kol-kot, cu cina aburindă pe o tavă din apropiere. Dacă băgase de seamă că lipseau cioburile sau că părul

Kosikăi era încă ud, n-a spus nimic, doar a întrebat-o dacă voia să joace. Kosika a încercat, însă mintea şi inima-i alunecau tot prin alte părţi, până când a aruncat piesele, într-un acces de ranchiună, şi s-a dus la culcare.

În timp ce stătea întinsă în întuneric, aştepta, fiind sigură că Holland o aştepta chiar dincolo de pragul somnului. Toată noaptea s-a foit şi s-a zvârcolit, prinsă între cearşafurile încâlcite, până când Nasi i-a părăsit patul, bodogănind cum că avea nevoie de linişte. Cândva înaintea revărsatului zorilor, somnul a venit în sfârşit şi la Kosika, dar era unul puţin adânc şi gol, cu umbre ce nu voiau să se-adune în chipuri desluşite, şi era cât pe ce să se-arunce din pat, iritată şi cu dureri peste tot, când s-a întors pentru ultima oară pe-o parte, s-a cufundat între aşternuturi şi a visat.

De data aceasta, alcovul era întunecat, lumânările de pe altar fuseseră toate stinse. În spatele statuii, uşa stătea deschisă, iar picioarele desculţe ale Kosikăi o purtau în tăcere pe podeaua din piatră, spre camera de dincolo de uşă, care nu mai era întunecată, ci scăldată în lumina dimineţii. Ştia că el avea să fie acolo, dar ceva tot a tresărit în ea când l-a văzut pe Regele dintr-o Bună Zi, pe Sfântul Verii, stând lângă birou, adâncit în cuget, cu o mână sprijinită de cutia închisă.

De data aceasta, când privirea lui Holland s-a îndreptat spre ea, Kosika a făcut o plecăciune, cu un genunchi atingând piatra rece şi cu privirea în podea.

— Regele meu.

La început, nimic. Apoi paşii lui rari străbătând podeaua, bocănitul cizmelor, o umbră ce se lăsa asupra ei. Ea n-a ridicat privirea, dar îi vedea vârful cizmei, marginea semi-pelerinei atingând uşor pietrele în timp ce îngenunchea înaintea ei. I-a simţit greutatea mâinii ajunse sub bărbie, care-i îndrepta faţa în sus, ca să privească spre a lui.

Kosika şi-a tras sufletul.

Îl mai visase pe Holland Vosijk, bineînţeles, însă în acele vise era fie trupul neînsufleţit din pădure, fie altarul care prinsese viaţă, mai degrabă o siluetă decât un om.

Holland din faţa ei era altfel. Acel Holland avea obrajii îmbujoraţi, sângele i se scurgea pe sub piele, pieptul i se ridica şi-i cobora în ritmul răsuflării. De aproape, părul lui alb – ea crezuse ani întregi că era alb dintotdeauna, până când Serak îi arătase un portret al lui, iar ea aflase că părul îi fusese negru până în ziua în care murise – i se ridica de pe obraji, ca bătut de-o briză.

Ochii acelui Holland nu erau făcuţi din pietre preţioase sau din sticlă. De aproape, cel verde nu avea culoarea tare a smaraldului, ci era de-un verde mai pal, cu firicele argintii înăuntru. Cel negru era la fel de neted şi de lipsit de lumină ca al ei.

În timp ce ea-şi cerceta regele cu privirea, el o cerceta pe ea, încruntat, dar cu expresia lipsită de furia pe care şi-o închipuise ea, afişând în schimb o expresie prevăzătoare.

— Interesant, a spus el cu o voce joasă şi suavă.

A luat mâna de pe bărbia ei şi s-a ridicat din nou cât era de înalt. Ea nu s-a ridicat până când el nu i-a întins mâna şi n-a îndemnat-o să se ridice.

— Cine eşti? a întrebat el, iar cuvintele i s-au încolăcit în jurul ei.

— Kosika, a răspuns ea.

Holland a înclinat capul.

— Kosika, a repetat el.

Numele nu însemnase nimic ieşind din gura ei, erau sunete pe care le scosese de mii de ori, însă felul în care l-a rostit *el*, ca pe o vrajă, a făcut-o să ameţească. A aruncat încă o privire fugară spre chipul lui şi l-a văzut îmblânzindu-se, i-a văzut ridul de pe frunte netezindu-se şi colţul gurii încordându-se uşor, de parcă ar fi fost pe cale să zâmbească.

— Te-am aşteptat.

S-a întors, aşteptând ca ea să-l urmeze, dar în timp ce ea făcea primul pas, camera a început să se subţieze în jurul lor. Colţurile au devenit tulburi. Ea a mijit ochii. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost cum privea regele peste umăr, apoi visul s-a năruit.

Era din nou în patul ei, iar lumina soarelui pătrundea prin ferestrele deschise, iar Nasi ţopăia pe marginile pernelor.

— Te-am lăsat să dormi cât ai putut!

Kosika a închis din nou ochii, încercând să păstreze rămăşiţele visului, să-şi găsească din nou calea spre el, dar visul se făcuse nevăzut, la fel ca Holland.

— Ca o fiară ai făcut azi-noapte! spunea Nasi. Cred c-a venit vremea să dormi singură.

A rostit cuvintele cu blândeţe, aşteptând, limpede, să i se opună, însă Kosika a fost numaidecât de acord.

2

LONDRA ROŞIE

ACUM

Primul lucru pe care Lila l-a băgat de seamă a fost că lumea nu se mişca.

Învăţase să nu aibă încredere în lipsa mişcării, în lipsa legănatului care însoţea viaţa pe o corabie. Nemişcarea nu era doar ciudată, ci sumbră. Însemna că se întâmplase ceva. Înainte să apuce măcar să-şi dea seama ce era nelalocul lui, a şi băgat mâna pe sub pernă după cuţitul pe care-l ţinea acolo. Însă locul era gol, perna era din mătase, iar patul de sub ea era prea moale, iar în timp ce mintea o ajungea în sfârşit din urmă, i s-a format un singur cuvânt: *palat.*

Lila a gemut şi s-a întors pe cealaltă parte.

Lumina pală a dimineţii s-a lăsat asupra patului şi a locului în care zăcuse Kell, dormind buştean, cu o noapte înainte. Doar că, în clipa aceea, nu mai era nimic acolo în afară de nişte cearşafuri şifonate şi încâlcite. Era destul că se luase după el şi intrase în palat. Mai rău, el o şi lăsase acolo.

Lila a îndepărtat aşternuturile şi s-a ridicat, dorindu-şi să fi zăvorât uşa cu o zi înainte.

Sacoul îi era aruncat pe un scaun, laolaltă cu cizmele şi cele câteva cuţite de care se sinchisise să se lepede înainte să se prăbuşească pe pat. Însă cizmele fuseseră curăţate, iar cineva aranjase cuţitele de la stânga spre dreapta, în ordine descrescătoare, după mărime. A scos unul din teacă şi i-a cercetat lama. Desigur. Fusese ascuţit. Şi deşi n-ar fi fost nimeni destul de neghiob, s-a trezit verificând şi cuţitele pe care le ţinea asupra ei în somn – cele prinse cu chingi de coapsă, de şold, de spinare –, ca să fie sigură că erau la locul lor.

Lila a oftat, apoi a străbătut camera uriaşă.

O chiuvetă din marmură stătea pe o poliţă din capătul încăperii, cu o carafă alături şi o oglindă deasupra capului. A turnat apa în bol şi, deşi carafa stătuse pesemne nemişcată ore-n şir, aşteptând să fie folosită, apa era fierbinte. Lila a privit ţintă aburul care se ridica din chiuvetă.

Trecuseră şapte ani, iar cursul firesc al magiei de-acolo încă o lua prin surprindere.

În ciuda tuturor lucrurilor, uita, şi uneori vedea câte-un felinar care se-aprindea singur, un om care sufla vânt în vele, apa fierbinte revărsându-se dintr-o carafă rece, iar mintea i se oprea deodată-n loc, ca o cizmă ce dădea de-o piatră desprinsă din pavaj. Să dea naiba, uneori, când îşi chema propria magie, rămânea şocată când aceasta-i răspundea.

S-a aplecat în faţă şi a strâmbat din nas, simţind mirosul mugurilor cum plutea din chiuvetă. „Capete încoronate spurcate!” şi-a spus în gând în timp ce se stropea cu apă parfumată pe faţă, la ceafă şi-şi trecea mâna umedă prin părul tocit.

O sclipire metalică i-a atras atenţia, iar ea a ridicat privirea în oglinda de deasupra bolului. Avea şnururile de la guler desfăcute, iar inelul lui Kell ieşise din greşeală şi atârna legănându-se de capătul şnurului din piele, cu corabia sclipind la lumină. A băgat inelul negru la loc în tunică, dar privirea i-a rămas asupra imaginii ei din oglindă.

Doi ochi o priveau ţintă, amândoi căprui, unul adevărat, unul din sticlă.

Spre deosebire de ochiul pe care i-l dăduse la schimb lui Maris, o rămăşiţă a vieţii ei din Londra Cenuşie, acela-i venea ca turnat. Din câte-şi dădea Lila seama, era singura care era tulburată văzându-l. În asemănarea înfiorătoare, simetria făurită prin mijloacele magiei, se întrezărea felul în care-ar fi arătat dacă nu i-ar fi fost luat ochiul cel adevărat în copilărie. Pe vremea când – aşa cum ştia în clipa aceea – în Lila se deşteptase magia *Antari.*

S-a privit în ochi, înclinând capul până când lumina s-a oglindit în suprafaţa sticlei, întrerupându-i iluzia. Ochiul căprui avea un rost – o ajutase pe Lila să fie una cu împrejurimile, să treacă neobservată. Dar când era singură sau în siguranţa corabiei ei, nu-l purta niciodată, alegându-l pe cel negru pe care i-l dăduse Maris, cel pe care l-ar fi avut dac-ar fi dormit la bordul corabiei, cel care-o făcea să zâmbească ori de câte ori se oglindea în vreo băltoacă sau vreo bucată de sticlă.

În clipa aceea nu zâmbea.

S-a îndepărtat de chiuvetă, şi-a luat înapoi cuţitele şi cizmele şi a plecat să-l caute pe Kell şi-o cană de ceai tare, nu neapărat în ordinea aceea.

Era limpede că se dusese vorba cum că *Antari* erau la palat.

Nicio gardă n-a tras arma din teacă în timp ce Lila ieşea din apartamentul regal, îşi croia drum spre hol, cobora treptele. Dedesubt, palatul i se întindea cât colo în faţa ochilor, ca o floare uriaşă ce-şi întorcea petalele după soare.

Servitorii roiau de colo până colo, deschizând uşi, aranjând covoare, schimbând buchetele din ziua care trecuse înainte să apuce măcar să se pleoştească.

Se întreba unde-ajungeau florile de-o zi.

Pesemne că în apa de baie.

În timp ce Lila străbătea palatul, servitorii se opreau şi făceau plecăciuni, ca nişte statui încremenite în timpul unor sarcini precise. Cu doi ochi căprui sau fără ei, ştiau ce era şi o priveau aşa cum îl priviseră pe Kell, cu nişte expresii cuprinse între respect şi pioşenie. Dar, spre deosebire de Kell, Lila le primea groaza cu braţele deschise.

Era la jumătatea unui coridor bifurcat când un servitor a apărut de după colţ şi i s-a pus în faţă. Avea destul loc, însă a păşit în lateral şi şi-a lipit spinarea de perete, de parc-ar fi fost păcat să ocupe loc în acelaşi timp cu ea.

— L-ai văzut pe prinţ? a întrebat ea.

Servitorul n-a răspuns, nu de la început, de parcă ea s-ar fi adresat altcuiva. Nu mai era nimeni destul de aproape încât să-i audă, iar când şi-a dat seama de asta, privirea i s-a îndreptat deodată în sus, oprindu-se undeva aproape de bărbia ei. Lila a oftat. Dacă era vreun protocol legat de aşa ceva, ea nu-l aflase.

— Ei? a stăruit ea.

— *Mas arna*, a spus el, făcând o plecăciune.

Doamna mea. Lila s-a strâmbat. Nu putea să sufere să i se spună astfel, de parc-ar fi fost vreo *ostra* amestecată pe la curte.

— Spune-mi „căpitane”.

Servitorul a şovăit.

— Iertare, a spus el. Însă rangul dumneavoastră aici e mai mare decât acel titlu.

— Rangul meu? a îndrăznit ea, presupunând că era vorba despre *Antari.*

Se înşela.

— Rangul dumneavoastră, drept femeie făgăduită prinţului.

Lila l-a privit pe servitor şi i-a venit deodată să spargă ceva. Aerul parcă s-a închegat în jurul ei, iar el trebuia să-l fi simţit, pentru că a dat înapoi.

— Spune-mi, a zis ea rar. Lui *Kell* cum îi spuneţi?

— *Mas vares,* a spus servitorul.

Prinţul meu.

— Şi dac-ar fi om de rând?

Servitorul şi-a plecat capul.

— Ca *Antari*, tot *mas aven* i-am spune.

Binecuvântatul meu.

— Excelent, a zis Lila. Atunci aşa să-mi spuneţi. Deci, a mers ea mai departe, cercetând holul. Unde vă e *binecuvântatul* prinţ?

Servitorul i-a arătat sala de mic-dejun, iar ea a pornit din nou. A găsit camera cu pereţi din sticlă cu vedere la curte, cu masa lungă ticsită de chifle cu zahăr, plăcinte şi fructe. Tocmai se pregătea să intre când a auzit un sunet pe hol.

Un râs subţire şi vesel, care putea fi doar al lui Ren Maresh.

Acolo, în capătul unei galerii scăldate în lumina soarelui, Lila a găsit-o pe copilă stând pe-o treaptă, iar lângă ea, cu lumina jucându-i în părul arămiu, era Kell.

Ren sporovăia încet şi ţinea în mâinile făcute căuş o făptură mică şi albă, iar Kell încuviinţa sobru din cap. Haina-i era aruncată alături pe podea, mânecile-i erau suflecate, iar faţa-i era întoarsă destul cât să-i vadă ochiul albastru şi buzele cum se mişcau în timp ce vorbea.

El n-a văzut-o pe Lila şi pesemne că de-aceea a rămas ea acolo, privind cu băgare de seamă cum înclinase uşor capul, în timp ce degetele ei se îndreptau, aproape absent, spre inelul de sub cămaşa ei. Până când a auzit sunetul paşilor îndreptându-se spre ea, nu paşii uşori şi grăbiţi ai unui servitor, nici călcătura grea a unui soldat, ci pasul parcă plutitor, domol, al cuiva de-al casei.

„Băga-mi-aş!” şi-a spus Lila în gând, lăsând mâna pe lângă corp.

— Majestate, a spus ea cu voce tare, întorcându-se spre regină.

Lila ştia c-ar fi trebuit să facă o plecăciune, însă n-o lăsa inima. În schimb, a înclinat uşor din cap, mai degrabă a încuviinţare decât în semn de preţuire. Regina ori n-a băgat de seamă, ori n-a pus la suflet.

— Te rog, a spus ea, zi-mi Nadiya. La urma urmei, facem parte din aceeaşi familie.

Familie. Cuvântul o zgâria pe Lila pe piele precum lâna aspră. În ce-o privea pe ea, familia n-avea nici în clin, nici în mânecă cu sângele sau cu apropierea. Familia era o chestiune de alegere. O denumire câştigată pe merit. Barron făcuse parte din familie. Kell făcea parte din familie. Alucard, Stross, Vasry, Tav şi Rhy. Dar Nadiya încă nu-şi câştigase dreptul. Lila avea îndoieli că avea să şi-l câştige vreodată.

I-a aruncat reginei o privire iscoditoare.

Stând faţă-n faţă, semănau cu două părţi ale unei oglinzi distorsionate. Erau de-aceeaşi vârstă, aproape de-aceeaşi înălţime, şi de când Nadiya-şi ciopârţise coama deasă cu care venise la curte, îşi purtau părul la fel, abia ajuns la umeri. Se deosebeau la culoare – pielea reginei era măslinie, iar a Lilei era palidă, părul ei era negru precum cerneala, iar al Lilei era castaniu-închis, iar trupul îi era mlădios cum al Lilei nu fusese niciodată, umplându-i rochia, în timp ce cămaşa Lilei se întindea neîntreruptă de la umeri la mijloc.

Însă nu felurile în care se deosebeau o tulburau pe Lila.

Ci felurile în care se asemănau.

Felul în care-o privea Nadiya, de parcă ar fi fost vreun premiu. Era o privire pe care Lila însăşi o aruncase spre nenumărate lucruri. Lucruri pentru care furase sau omorâse.

În clipa aceea, privirea lacomă a reginei a trecut de ea. S-a îndreptat spre galerie şi spre Ren, care ţinea ridicat obiectul mic şi alb, aşa încât Lila a văzut ce era: un ou.

— L-a luat acum câteva luni din bucătărie, a cugetat Nadiya cu glas tare. L-a scăpat dintr-o tigaie. E convinsă că, dacă e destul de cuminte, va ieşi un pui din găoace. A înclinat capul. Minunaţi pot fi copiii!

— Ai putea să-l spargi, a îndrăznit Lila. Mă mir că nu s-a stricat.

— Păi, s-ar fi stricat, a spus regina. Dar o dată pe săptămână, i-l schimb cu unul proaspăt în timp ce doarme.

Un zâmbet îi juca în colţul gurii.

— Ce-i rău în a spera?

— Şi când nu mai e speranţă?

— Are patru ani. Cred că mai poate ţine ceva.

Ren a râs, iar regina şi Lila s-au întors amândouă spre sunet. Kell ţinea oul ridicat la lumină şi urmărea cu degetul un contur pe coajă.

— E un unchi bun, a spus regina. O să fie un tată bun.

Lila a pufnit. Nadiya s-a încruntat.

— Tu nu ţi-ai dorit niciodată un copil?

Întrebarea a avut o urmare ciudată, precum un corset care-o strângea de coaste, dar răspunsul i-a venit uşor, de la sine.

— Nu.

Aproape că se aştepta ca Nadiya să ţâţâie, să-i spună că avea să-şi dorească într-o zi, dar regina n-a făcut decât să încuviinţeze din cap, adâncită în gânduri, şi să spună:

— Eu mi-am dorit întotdeauna un copil. Nu ştiu de ce. N-a fost din orgoliu. Unele femei vor doar să se vadă oglindite. Eu nu asta am vrut. Am vrut să văd cum o să mă simt. Dând naştere unei alte fiinţe. Apoi, când a venit pe lume, am vrut să văd ce-o să facă. Cine-o să fie. În fiecare zi, e altfel. În fiecare zi e nouă.

— Vorbeşti despre ea de parc-ar fi un experiment.

— Mă gândesc că aşa şi e, a spus Nadiya, deşi în voce i se simţea o urmă de visare. Un experiment măreţ.

Şi-a îndepărtat atenţia de la fiica ei.

— Ştiu că nu-ţi place de mine.

Lila a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu-mi *plac cei mai mulţi dintre oameni*, Majestate. În tine n-am *încredere*.

— De ce nu?

— S-ar putea să aibă legătură cu faptul c-ai dat glas dorinţei de-a mă tăia în bucăţi la cină.

— Am spus c-aş face-o după ce mori, ce-i drept.

Un servitor şi-a făcut apariţia, ţinând în echilibru un ceainic şi două ceşti de ceai pe-o tavă aurită.

Regina şi-a turnat ceai şi i-a dat o ceaşcă Lilei, care, oricât ar fi fost de ispitită de lichidul negru, dens, de aburii ce se vălătuceau, tot n-avea de gând să bea *nimic* din ce-i dădea regina. Bineînţeles, a luat ceaşca, a întors-o pe-o parte şi pe alta în mână, de parc-ar fi studiat modelul gravat în partea laterală a obiectului din porţelan. Apoi, privind-o pe Nadiya în ochi, Lila a reuşit să-şi facă voinţa cunoscută, iar aburul s-a făcut nevăzut, lăsând loc chiciurii care-a crăpat pe suprafaţa cănii în timp ce conţinutul îngheţa.

Regina a făcut o grimasă.

— Ce risipă, a gândit ea cu glas tare, ducându-şi ceaşca de ceai la gură. Eu nu-ţi sunt duşmancă, Lila.

Şi-a îndreptat din nou privirea spre Ren şi Kell.

— Tot ce fac e pentru familia mea. Pentru viitorul lor. Pentru lumea noastră. Dac-ai vrea să mă ajuţi, să mă laşi să-ţi cercetez magia în timp ce…

— Nu.

— Ştiu că nu e ca la carte. Dar nu există subiecţi *Antari* la grămadă, iar eu n-am de gând să risc siguranţa lui Rhy făcând experimente pe Kell. Mai ales cu puterea împuţinată pe care-o are acum.

— Majestate, a spus Lila printre dinţii încleştaţi, ceea ce-am să-ţi spun o

voi face cu tot respectul de care sunt în stare. S-a întors cu faţa spre Nadiya şi a spus: Ia mai du-te-n mă-ta!

Regina a făcut gura pungă.

— Eşti extraordinară, Lila Bard! Mă miră faptul că n-ai vederi mai… progresiste. Magia ta deţine cheia multor uşi. Şi totuşi, tu alegi s-o păstrezi cu lăcomie pentru tine.

— Ce să zic? Îmi place să fiu eu cea mai tare!

Nadiya a clătinat din cap.

— Dar nu e vorba doar despre magie. Gândeşte-te la toate cunoştinţele pe care le ai în sânge. Cine ştie ce-ar putea face? Ar putea vindeca tot regatul. Ochii i s-au luminat. L-ar putea vindeca şi pe *Kell*.

Într-o clipită, ceaşca a dispărut din mâna Lilei, înlocuită fiind de unul dintre multele cuţite, cu muchia lipită de gâtul lung al reginei.

— Să nu cumva să mă minţi! a şuierat ea, dar apoi gărzile au dat năvală înainte, cu armele trase din teacă, iar Lila nu voia să facă mizerie.

A dat înapoi, băgând pumnalul în teaca de la şold. Regina a întins mâna ca să-i oprească, apoi şi-a atins gâtul cu degetele, de parcă s-ar fi aşteptat să simtă sânge. De parcă mâna Lilei n-ar fi fost mai statornică de-atât.

— Nu ştiu cum să-l vindec *încă*, a spus regina, lăsând degetele jos, dar asta nu înseamnă că mint. Progresul cere timp. Şi sacrificiu.

Lila n-o plăcuse niciodată pe Nadiya, dar în clipa aceea *o ura*, ura faptul că exista o şansă – chiar şi-o şansă *minusculă* – ca ea să aibă dreptate, iar asta o făcea să se urască şi pe sine însăşi. Lila a scos din nou pumnalul, iar gărzile au tresărit a avertizare, cu armura scrâşnind în timp ce înaintau jumătate de pas, dar în loc să întoarcă pumnalul spre regină, oricât de tare şi-ar fi dorit, Lila a tras o linie cu oţelul pe pielea delicată dinspre interiorul încheieturii. A scos gheaţa din ceaşca de ceai înclinând-o şi şi-a ţinut braţul însângerat deasupra vasului gol, mânjind cu stacojiu porţelanul delicat. Iar când s-a umplut pe jumătate, şi-a înfăşurat o batistă în jurul tăieturii, legând-o destul de strâns încât să doară.

— Mulţumită? a întrebat ea.

Regina a încuviinţat şi a luat ceaşca cu sânge.

— E un început.

Şi pentru că Lila se hotărâse că nu voia să facă mizerie, s-a îndepărtat, întorcându-le spatele reginei, prinţesei şi lui Kell, care stătea încă lângă fetiţă, cu spatele la ele şi cu capul plecat în faţă, pe trepte.

3

Lui Alucard nu-i plăcuse dintotdeauna să se trezească de dimineaţă.

În copilărie, îi plăcuse la nebunie să doarmă, însă viaţa pe mare îl învăţase să se ridice din pat la răsăritul soarelui, şi de când dăduse *Turla Nopţii* la schimb pe *soner rast*, îşi păstrase obiceiul, trezindu-se în zori ca să pregătească gărzile regale.

Până să intre cu pas lejer în sala de mic-dejun la ora nouă, era deja cu totul treaz şi-avea dureri de la antrenamente. Poate că Lila avea dreptate şi-şi ieşise din mână la lupte. Sau poate că îmbătrânea, pur şi simplu. Treizeci şi unu de ani. Nu păreau ei foarte mulţi, dar el jura că-l simţea pe fiecare-n parte.

L-a sărutat pe Rhy în creştet, apoi a tras un scaun şi a murmurat mulţumiri către un servitor care-i turna ceai negru în ceaşcă.

Regina stătea de partea cealaltă a mesei, răsfoind hârtii şi scrijelind cu condeiul pe margini. A aruncat o privire fugară în sus, dar nu se vedea pe faţa ei că s-ar fi gândit la avertismentul lui din atelier.

Şi Kell era acolo, spre marea neplăcere a lui Alucard. Prinţul nu stătea jos, ci îşi bea, în schimb, ceaiul din picioare, de parc-ar fi vrut să întărească faptul că nu avea de gând să rămână acolo. Ren, pe de altă parte, era ocupată să se uite printr-o carte cu păsări, fără să bage-n seamă pâinea prăjită pe care Sasha încerca să i-o dea în mână. Doica i-a aruncat o privire istovită lui Alucard.

„Stai numai”, şi-a spus el în gând, „să ajungă să se folosească de magie.” Ren era, desigur, prea mică pentru a avea un element, dar se mişca precum vechiul lui prieten, Jinnar, valvârtej, lăsând prăpăd în urmă. În fiecare zi, Alucard se-aştepta să vadă fire colorate destrămându-se în jurul fiicei lui, să-i vadă magia înflorind. Dar până în clipa aceea, în aerul din jurul ei nu se vedea decât o aureolă din bucle negre cu câte-o pană de cioară.

— ’Neaţa, Luca, a spus ea veselă.

Kell şi Rhy au făcut amândoi grimase auzind volumul vocii copilei.

Rhy nu fusese *niciodată* matinal din fire; rar îşi intra în ritm înainte de prânz, dar în ziua aceea arăta de-a dreptul jalnic, cum îşi sprijinea capul în mâini.

— Bule, mormăia el. Blestematele-alea de bule!

— Ai băut cam mult vin? a spus Alucard, aruncându-i lui Kell o privire

apăsătoare.

Prinţul n-a spus nimic, dar Rhy şi-a lăsat alene capul pe spate, iar ochii-i aurii erau tulburi, pângăriţi.

— De ce ţinem noi chestia aia argintie? a întrebat el.

— Pentru că-i minunată când o bei cu măsură, a răspuns Alucard.

— Şi-i mai bună decât un tonic la smulgerea adevărului, a adăugat regina.

— Daţi foc la toată! a şuierat regele, jignit. Spuneţi-mi de ce mă vindec mai repede după o rană de cuţit decât după o sticlă de spirtoase!

Nimeni nu i-a dat un răspuns.

Alucard a şterpelit o portocală din mijlocul mesei şi s-a lăsat pe spate, băgând de seamă locul gol de la masa lor.

— Unde-i doamna căpitan?

— A plecat, a spus regina.

În clipa aceea, Kell a oftat şi şi-a lăsat ceaşca jos.

— Du-te după ea, a bombănit Alucard, cu ceaiul în gură, iar Kell i-a făcut un semn necuviincios cu mâna în vreme ce pleca.

Alucard a privit spre Nadiya.

— Când ai văzut-o?

Căpitanul şi regina erau precum uleiul şi flacăra, erau neprimejdioase dacă nu se apropiau destul de mult încât să se amestece.

Nadiya a ridicat din umeri.

— Într-o clipă fugară pe hol.

Ochii ei verzi aveau pleoapele pe jumătate închise, în timp ce condeiul îi trecea fulgerător de repede peste documentele la care lucra. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi crezut că tocmai se trezea, nu că se pregătea de culcare, luându-şi notiţe înainte de-a se retrage în iatac.

— *Kers la?* a întrebat Ren, trecând veselă la limba comună în timp ce urca pe partea laterală a scaunului mamei ei, împungând cu un deget mânjit cu gem hârtiile de lângă farfuria ei.

— Asta? a întrebat regina, îndulcindu-şi glasul cum îl îndulcea numai pentru Ren. E o schiţă pentru un amplificator.

Alucard s-a încordat auzind munca pomenită, dar vedea pagina de pe masă, iar aceasta nu semăna cu inelele *Antari* sau cu lanţurile din aur.

— Amplificator? a întrebat Ren, încercând să vadă dacă putea pronunţa cuvântul.

— E o cale de-a face magia cuiva mai puternică.

Tonul îi era blând, răbdător, dar discursul nu i s-a schimbat. Încă de la naşterea lui Ren, Nadiya îi vorbise precum unui om mare, prins în chip neplăcut, dar trecător în trupul unui copil. Dacă spunea un cuvânt pe care Ren nu-l cunoştea, fata o întreba care era înţelesul lui.

Ren a mijit ochii spre pagină.

— Eu de ce n-am încă magie?

Rhy a ridicat privirea. Ştia bine că temerea lui cea mai mare era ca fiica lui să nu fie ca el. Iar Alucard îi spusese mereu lui Rhy acelaşi lucru pe care Nadiya i-l spunea în clipa aceea lui Ren.

— Eşti mică, a spus ea. O să-ţi vină.

— Lui tati nu i-a venit.

Alucard s-a îmbăţoşat. Numai un copil putea face aşa ceva, putea spune ceea ce se înţelegea de la sine, fără subînţelesuri sau răutate. Rhy şi-a privit soţia în ochi, aşteptând să vadă cum avea să răspundă la una ca asta.

Nadiya n-a făcut decât să zâmbească.

— Tatăl tău are putere în alte feluri.

Ren a lăsat acestea să-i intre în cap, legănându-se de pe călcâie pe vârfuri pe marginea scaunului.

— Dacă nu primesc magie, a spus ea, pot să-mi păstrez animalele?

Un zâmbet s-a întipărit în colţul gurii lui Rhy.

— Desigur că poţi, a spus Nadiya.

Ren a încuviinţat din cap, adâncită în gânduri, şi a spus:

— Atunci ar fi totul în regulă.

Spunând acestea, copila a sărit de pe scaun şi a dat să fugă de la masă, dar Sasha a prins-o şi a condus-o înapoi.

— De magie n-oi avea tu nevoie, a spus doica, dar de micul-dejun ai.

Alucard privea scena cu băgare de seamă. În copilăria lui, o masă era un loc primejdios. Tatăl lui stătea ameninţător în capul mesei. Fratele lui era în celălalt capăt. Sora lui alături. Mama lor n-avea scaun la masă – nu era loc de simţăminte. Acele scene, o reamintire a faptului că avea mai mare însemnătate să arăţi ca o familie decât să fii una.

Masa aceea era plină de capcane nevăzute, care-abia aşteptau să fie declanşate.

Stai mai drept. Vorbeşte mai tare. Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine.

La mesele-acelea nu era nicio bucurie, ci numai aşteptări, iar Alucard de-abia aştepta să i se dea voie să plece şi simţea aerul dându-i năvală în plămâni abia când reuşea să iasă din încăperea aceea.

Dar în timp ce privea în jurul mesei, simţea cum i se strânge pieptul din cu totul alte pricini.

Aceea, şi-a spus în gând, *aceea* era o familie. Pesemne ciudată, altfel, ca formă, şi în ciuda văicărelilor lui Rhy, a faptului că regina-i distrăgea atenţia şi că Ren se foia neliniştită, de parc-ar fi fost un animăluţ care voia să scape de-acolo, în vreme ce Sasha se chinuia să o îndemne, apoi s-o mituiască pentru a mânca, Alucard nu şi-ar fi dorit să fie nicăieri altundeva.

Toţi cei dragi îi erau aşezaţi aproape. Şi-a împreunat degetele cu ale lui Rhy şi le-a strâns cu blândeţe. Iar Rhy a coborât privirea, de parcă mâna lui ar fi fost vreun dar, vreo surpriză cu totul şi cu totul neaşteptată, dar binevenită. A dus-o la gură şi i-a sărutat încheieturile degetelor.

Alucard a zâmbit, sorbindu-şi ceaiul, şi s-a străduit din răsputeri să guste clipa, ştiind că nu avea să ţină mult.

Şi n-a ţinut.

Ren a fost prima care s-a desprins din grup. Convinsă fiind să mănânce un ou, nişte pâine prăjită, şi jumătate de măr, copila a scăpat în cele din urmă şi s-a avântat spre uşile curţii, cu Sasha pe urmele ei.

Prezenţa fiicei lor era ca o agrafă care-i prindea laolaltă. Fără ea, Nadiya s-a ridicat, s-a scuzat, şi-a adunat hârtiile şi o chiflă cu zahăr şi s-a îndreptat parcă plutind spre pat.

Familia lor s-a risipit precum petalele, până când au mai rămas doar ei doi la masa doldora de bucate. Nici măcar asta n-a durat. Înainte să apuce ceaiul să se răcească, a sosit Isra, cu părul cărunt şi scurt dat pe spate şi cu coiful de gardă sub braţ.

— Majestate, a spus ea, plecând capul. Au venit negustorii să vorbească despre regulile privitoare la import pentru Noaptea cea Lungă şi Întunecată.

Alucard s-a încruntat.

— *Sel Fera Noche?* Doar n-ai de gând să mergi până la capăt cu asta…

— Hai, nu începe şi tu! a spus Rhy, ridicându-se greoi în picioare.

Înainte ca Alucard să apuce să întărească faptul că era o idee măreţ de prostească, regele înhăţase deja o chiflă cu zahăr şi ieşise pe urmele Isrei.

Alucard a oftat, rămas singur, în afara celor patru servitori care stăteau ca nişte stâlpi în colţurile camerei. Aşteptând să fie chemaţi cu o privire sau doar cu un pahar gol.

— Puteţi pleca, a spus el, dându-le liber tuturor.

Şi-a spus c-ar fi fost frumos să aibă şi el parte de-o clipă de linişte. Dar, în linişte, gândurile i-au pus stăpânire pe minte. Alucard s-a lăsat pe spate,

privind movila de mâncare din faţa lui, iar pofta i-a pierit. Încerca să-şi agaţe mintea de *Sel Fera Noche*, însă festivalul era peste câteva săptămâni, iar în clipa aceea aveau o problemă mult mai urgentă. Discuţia cu Lila i se desfăşura prin minte, iar primejdia Mâinii creştea din pricina faptului că aveau un *persalis.*

A plecat capul, sprijinindu-l pe degetele împreunate, încercând să gândească.

Puteau trimite familia regală departe de palat, dar ce mesaj transmiteau astfel?

În încăpere au răsunat nişte paşi târşâiţi.

— Domnule, a spus o voce.

Alucard a ridicat privirea, aşteptându-se să vadă un servitor. În schimb, a dat de-un soldat tânăr, cu părul destul de lung încât să poată fi împletit, ochi căprui, lucioşi, şi-un fir de magie a pământului încolăcit în aerul din jurul lui.

Şi-a scotocit prin memorie după numele tânărului.

— Velastro!

Soldatul a roşit la faţă şi a plecat capul.

— Aşa, domnule, a spus el în arnesiană. Fie-mi cu iertare că vă tulbur micul-dejun.

Alucard a privit în jur, spre scaunele goale.

— Eşti iertat. Ce vânt te-aduce pe la mine?

— Mi-aţi dat ordin să vă raportez orice activitate a Mâinii.

El a simţit un gol în stomac.

— Şi?

— Au mai fost găsite aseară patru ţinte, prinse în piuneze prin oraş.

Soldatul a scos o hartă cu simbolurile ca nişte puncte stacojii răsfirate în toată jumătatea de sud a oraşului. Un alt simbol, un X, era pe hartă, nu departe de palat.

— Şi ăsta?

— A fost găsit un mort sprijinit de un zid, cu o coroană desenată cu sânge pe cap.

Alucard a înghiţit în sec.

— Nu tocmai subtil. A împăturit din nou harta. Altceva?

Velastro a şovăit.

— Eu… nu ştiu sigur, a spus el, mutându-şi greutatea de pe-un picior pe altul. Aţi cerut veşti despre orice *ciudăţenie*. Ei, patrulam azi-dimineaţă în

shal şi se pare că s-a prăbuşit o clădire peste noapte.

Alucard a aşteptat, nesigur încotro bătea.

— Păi, e… Velastro îşi căuta cuvintele. Casele aflate de-o parte şi de alta erau cu totul neatinse.

— O fi fost vreo încăierare care-a ieşit urât, a spus Alucard. Vreun magician beat care şi-a ieşit din mână?

— Aşa, aşa, a zis soldatul. Dar treaba-i că eu mă cam pricep la pământ şi piatră, şi pe când eram eu copil, nu prea ştiam să mă ţin în frâu. Nu zic că dărâmam clădiri, dar…

— Tu ai habar cum arată o clădire dacă se dărâmă din întâmplare?

Velastro a zâmbit nervos.

— Exact. Şi la cum a căzut clădirea, pare să fi căzut spre *înăuntru*, nu-i aşa? Parcă s-a prăbuşit peste cineva.

— O vrajă care-a ieşit prost?

— Întocmai la asta mă gândeam şi eu! a spus el cu veselie, apoi a adăugat: *Mas arno.* Sau la un atac ţintit. Dar dac-ar fi adevărat, ar trebui să fie cadavre. Şi nu sunt. Am dat la o parte destul moloz încât să căutăm şi nu am găsit nimic, şi nu pare-a fi în regulă, şi am auzit că dumneavoastră aveţi darul de-a vedea lucruri pe care alţii nu le pot vedea, şi eu n-am darul ăsta, dar am vorbit cu şefa de detaşament şi mi-a zis că nu-i nimic, şi poate că totuşi e ceva, dar nu e nici ceva despre care trebuie să auziţi…

Cu cât soldatul vorbea mai mult, cu atât se încurca mai mult.

— Dar poate că nu-i nimic.

Poate că *într-adevăr* nu era nimic, dar Alucard n-avea nicio altă pistă, aşa că şi-a înghiţit ultima gură de ceai şi s-a ridicat în picioare.

— Arată-mi.

4

Cizmele lui Kell bocăneau pe podeaua Sanctuarului.

Era genul de loc în care orice sunet producea ecou, fiecare foşnet de stofă şi pas cu tocuri ricoşa de pe pereţii din piatră. Kell şi-a schimbat pasul, cum îl învăţase Lila, cu cel fără zgomot al unui hoţ. Sunetul a dispărut cu totul, ca înghiţit de piatră, iar el a zâmbit, închipuindu-şi cum strâmba ea din gură, cu mândria deghizată-n haz.

Cât despre unde era în clipa aceea, habar n-avea.

El se dusese întâi la han, sperând s-o găsească aşteptând în camera lor; sperând, dar ştiind că nu era cazul – Lila Bard nu aştepta pe nimeni. Bineînţeles, nu era acolo, iar el s-a străduit să nu se simtă lăsat în urmă, ştiind că ea se putea mişca prin oraş într-un fel în care el nu putea. Îşi schimbase haina, schimbase roşul regal pe cenuşiul de rând, şi-şi pusese o şapcă, stingând flacăra ce-i servea de păr, şi chiar dacă nu devenise Kay, măcar nu era Kell Maresh pe de-a întregul când a pornit spre Sanctuar.

Londra era un oraş în continuă schimbare.

Magia făcea acest lucru să fie uşor. Clădirile se înălţau şi se prăbuşeau, capricioase precum gusturile în modă din fiecare anotimp. Grădinile plăcerilor deveneau teatre, teatrele deveneau galerii comerciale, galeriile comerciale deveneau pieţe şi tot aşa.

Doar două clădiri păreau a-şi păstra mereu înfăţişarea.

Prima era palatul regal.

A doua era Sanctuarul.

Kell îşi petrecuse toată tinereţea între acele două clădiri.

Crescut într-una, antrenat în cealaltă, a doua pe-atât de trainică şi de simplă pe cât era prima de măreaţă.

În acele holuri din piatră, Tieren îl învăţase pe Kell să-şi stăpânească puterea, să-şi domolească mintea, să-şi concentreze magia, când era ca o viitură, revărsându-se la fiecare ieşire din fire.

După – după bătălia cu Osaron, după ce regele umbrelor fusese legat, după ce Kell acceptase faptul că legătura lui cu magia fusese ruptă – se dusese să-l vadă pe *Aven Essen.*

— Ce sunt eu acum? întrebase el furios, speriat şi îndurerat.

Iar Tieren îi cuprinsese obrazul cu palma şi spusese:

— Eşti viu. Nu ţi-e de-ajuns?

În clipa aceea, Kell trecea pe sub o boltă şi ieşea într-o curte străjuită de ziduri, simţind aerul cum îi îngheţa în piept. În locul acela era o linişte ca într-un cimitir din Londra Cenuşie, cu potecile făcute din marmură albă, dar în locul pietrelor de mormânt erau câteva zeci de copaci, fiecare de altă mărime, vârstă sau din alt anotimp.

Fiecare era crescut şi îngrijit de un preot, folosindu-se de echilibrul puterii lui.

Părea destul de uşor să creşti un copac. Pe lângă *Antari*, preoţii erau singurii magicieni în stare să facă asta, însă priceperea lor nu stătea în măreţia puterii lor, ci în stăpânirea acesteia. Un preot nu avea aplecare spre un anume element, ci priceperea de-a le mânui pe toate într-o oarecare măsură. Erau întruchiparea chemării lor.

Priste ir essen. Essen ir priste.

Putere în echilibru. Echilibru în putere.

Magia era făurită în aşa fel, din ce spuneau ei, încât fiecare măsură trebuia să-şi găsească nivelul. Nu puteau muta munţii sau chema ploaia. Nu puteau face scrum corăbii sau nărui ziduri cu forţa vântului chemat de ei. Magia lor era una blândă. Marea care rodea piatra.

Copacul era întruchiparea acelei stăpâniri.

Prea multă putere avea să-l ucidă la fel de sigur precum prea puţină, iar el trebuia să trăiască între graniţele curţii, fără să fure mai mult decât îi trebuia din pământ, apă sau soare.

Când murea un preot, îi murea şi copacul, nu deodată, ci încet, lăsat să se veştejească fără îngrijirea lui. Iar când murea, era scos din curte, ars, iar cenuşa-i era arată în pământ pentru următorul preot, pentru următoarea plantare.

Parcela lui Tieren ar fi trebuit să fie deja goală, însă copacul încă era acolo, sau ceea ce mai rămăsese din el. O coajă cenuşie, desfrunzită şi veştejită, cu rădăcinile ridicate ca nişte degete osoase, care se desprindeau încet de pământul de dedesubt.

— Le-am spus să aştepte, a zis un glas. Aveam o presimţire că ai vrea să-ţi iei rămas-bun.

El s-a întors şi a văzut-o pe Ezril stând în cadrul bolţii. Nu, nu stând, *sprijinindu-se*, cu braţele încrucişate, cu şoldul înclinat într-o parte. Kell nu credea că mai văzuse vreodată un preot stând sprijinit de ceva – când erau copii, era convins că ar fi putut ţine toată ziua în echilibru o ceaşcă de ceai pe capul lui Tieren, iar aceasta n-avea să se verse.

Ezril a coborât treptele cu pas legănat, iar el a văzut că, pe sub roba albă, era desculţă. Părul negru îi era despletit, drept şi tăios ca sticla, de la cărarea în V la vârfuri, dar ceea ce găsea el cel mai izbitor erau ochii ei. Înconjuraţi de gene negre, ochii-i erau căprui, şi totuşi oarecum pali, aidoma vopselei pe o bucată de sticlă prin care pătrundea lumina. Într-adevăr, chiar păreau a luci.

Când Rhy îşi întâlnise pentru prima dată noul *Aven Essen*, spusese: — Ce risipă.

Ea radia. Era de-o frumuseţe de netăgăduit. Dar prima impresie a lui Kell fusese doar aceea că ea nu era Tieren. Şi-a spus că aceea era pricina pentru care n-o plăcea.

Rhy îi spusese că era nedrept, şi poate că era – la urma urmei, n-avea Ezril nicio vină că Tieren nu mai era. Un om pe care-l cunoscuse toată viaţa lui, înlocuit de-o femeie destul de tânără ca să-i fie nepoată preotului.

Pesemne că-i purta pică din mai multe pricini decât aceea că-i luase locul lui Tieren. La urma urmei, ea-i fusese alături lui Rhy atunci când el nu-i fusese. Rhy îi spusese că avea să-i placă Ezril dacă ajungea să petreacă timp cu ea. Fratele lui o cunoştea mai bine decât el. Poate că-i purta pică şi pentru asta.

— *Aven Essen*, a spus Kell în clipa aceea, în loc de întâmpinare.

— Stăpâne Kell, a răspuns preoteasa. Sau să fie Kay?

Ochii-i aveau o sclipire poznaşă.

Kell s-a îmbăţoşat.

— Rhy te-a îmbrobodit cu poveşti, bag seama.

Ea a ridicat cu băgare de seamă din umeri, arătându-i un zâmbet meşteşugit.

— Haina aia a ta are multe feţe, a spus ea. Aşa cum bănuiesc că ai şi tu.

— Într-adevăr, a spus Kell cu grijă. Şi ce altceva ţi-a mai spus fratele meu?

Ea şi-a venit în fire.

— Eu sunt preoteasa regelui şi sfătuitoarea lui. Poverile lui devin poverile mele, când şi dacă mi le împărtăşeşte. Însă eu nu le dau pe mână altcuiva.

Nu era, după cum a băgat el de seamă, un răspuns. Ea l-a privit în ochi, de parcă i-ar fi dat ghes să întrebe din nou. Lui Kell nu-i plăcea felul în care-l privea, cu ochii plimbându-se fulgerător prin faţa ochilor lui, de la cel negru la cel albastru şi înapoi, o reamintire continuă a deosebirii dintre ei.

Unii preoţi se închinau la *Antari*, văzându-i ca pe-o întrupare a Magiei înseşi. Dar alţii îi vedeau ca pe-un avertisment, o reamintire a ce se întâmpla când puterea ajungea la extreme. Opusul echilibrului.

Kell se întreba care dintre acestea era el în ochii lui Ezril. N-a întrebat-o, ci în schimb şi-a îndreptat din nou atenţia spre copac – şi spre ultimele rămăşiţe ale magiei lui Tieren.

— Mulţumesc c-ai aşteptat, a spus el. Ştiu că e doar un copac. Şi totuşi…

— Bineînţeles că e doar un copac, a spus Ezril. Aceasta e doar o clădire. Râul Isle e doar apă.

El a cercetat-o cu privirea.

— Ai vorbit ca o adevărată preoteasă.

— Ce m-a dat de gol? a întrebat ea sec, netezindu-şi roba albă. Crezi că sunt o alegere ciudată pentru *Aven Essen*, a urmat ea.

Nu era o întrebare, aşa că el nu era silit să-i dea un răspuns. Ea a privit dincolo de el, spre copacul lui Tieren.

— Uneori, schimbarea e mai uşor de îndurat. Ai mâncat vreodată ceva foarte bun? Încerci să repeţi, să-ţi iasă felul de mâncare la fel, iar şi iar, şi niciodată nu iese la fel de bun. E mai bine să încerci ceva nou.

Ea a clătinat din cap.

— Iertare, mi-o fi foame. N-ai venit aici să vorbeşti despre mâncare sau despre copaci.

Nu venise. În schimb, le ceruse preoţilor de la porţi să trimită după Ezril de îndată ce-ajunsese.

— Mâna, a spus el. Ai veşti?

Veselia lui Ezril a pierit.

— Ţi-am spus, stăpâne Kell, Sanctuarul nu-i alcătuit din ciorile coroanei. Preoţii sunt martori. Noi slujim. Nu *spionăm.*

— Şi totuşi, a spus Kell, nu rămâneţi în Sanctuar. Umblaţi printre oameni. Cunoaşteţi puterea oraşului, pulsul lui.

— Preoţii răspund echilibrului magiei. Nu tronurilor regilor.

— Eşti *Aven Essen*, a stăruit el. Slujeşti regelui, eşti sfetnica *lui* şi preoteasa *lui.* Dacă ştii ceva – orice – dacă-l iubeşti câtuşi de puţin pe Rhy…

— De-ajuns! a spus Ezril, cu forţa simplă a unui pocnet din degete.

A privit dincolo de el, spre copaci, spre zidurile curţii. Câteva clipe, n-a spus nimic. Apoi: — Nu vorbeşte nimeni cu voce tare, dar am auzit şoapte.

Ochii ei de culoarea petelor de ceai s-au îndreptat fulgerător înapoi spre

el.

— Şoapte despre-un dispozitiv care poate curba spaţiul. Care poate sparge peceţile.

Lui Kell i s-a frânt inima. *Persalisul*. Deci era acolo.

— Ce plan au? a întrebat el. Ştii?

Ezril n-a făcut decât să clatine din cap.

— Nu, dar e un obiect magic tare complicat! De undeva tot trebuie să fi venit. Sau de la cineva. Vocea i-a mai coborât o idee. M-am tot întrebat dacă nu cumva regina…

— Nu, a întrerupt-o Kell. Nu Nadiya Loreni l-a făcut.

Ezril s-a încruntat.

— Eşti sigur?

— A fost furat de pe-o corabie şi adus ilegal în oraş.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Atunci ştii şi tu cât ştiu şi eu.

— Nu ştiu *nimic* care s-ajute la ceva, a şuierat Kell. Ştiu doar că trebuie neapărat găsit înainte ca Mâna să-l folosească împotriva familiei regale. N-ai aflat nimic despre Mână în sine? Cine e-n spatele lor?

Ezril a clătinat din cap, dintr-o parte în cealaltă, iar lui Kell i s-a strâns pieptul de exasperare.

— Cineva trebuie să ştie *ceva!* s-a răstit el, cu mintea razna.

Nu era cu nimic mai aproape de găsirea *persalisului*, de împiedicarea complotului, de descoperirea puterii din spatele Mâinii. A strâns pumnii, iar magia s-a aprins odată cu firea lui. S-a pornit o rafală de vânt care şfichiuia curtea, iar în urma ei, valul de durere de sub piele l-a izbit. Şi-a venit în fire, repede, dar nu destul de repede.

Aerul s-a liniştit, dar el tot se lupta ca să poată răsufla.

Ezril îl privea ţintă, dar în expresia ei nu se citea mirarea.

— Trebuie să fie înspăimântător, a spus ea, să fii în război cu propria magie.

Kell a încremenit. *El* nu-i spusese niciodată despre ruptură.

— Frate-meu ar trebui să înveţe să-şi ţină gura! a spus el, silindu-se să primească din nou aer în plămâni.

S-a îndreptat, sprijinindu-se pe picioare. Trebuia neapărat s-o găsească pe Lila.

— Dacă nu mai ai altceva să-mi spui…

Dar în timp ce dădea să treacă de ea, *Aven Essen* l-a apucat de braţ.

— Nu durerea te înspăimântă pe tine. Pe tine te înspăimântă ceea ce eşti. Şi ceea ce nu eşti. Un preot se dezbracă de robe şi tot preot rămâne. Dar ce e un *Antari* fără magia lui?

— Un prinţ, a răspuns Kell tăios, în timp ce dădea să se îndepărteze de ea, însă degetele ei îl strângeau zdravăn, neclintite.

Îi pierise cheful de pozne, înlocuit de-o intensitate tare şi limpede ca sticla.

— Pesemne că te întrebi de ce, a spus ea. De ce puterea pe care-o ai de-o viaţă întreagă s-a întors împotriva ta. Să fi fost vreo vrajă greşită? Sau poate-ai încălcat legile magiei de prea multe ori? Cuvintele ei erau precum un cuţit ascuţit într-o mână statornică, spintecându-i miezul fiinţei. Toată puterea are mărginirile ei. Tot un slujitor al magiei eşti, iar magia cere echilibru. Când acel echilibru este tulburat, cere o răsplată. Poate că eşti pedepsit.

Mâna ei dreaptă s-a ridicat uşor, ajungând pe obrazul lui drept. Chiar sub ochiul lui negru. Chipul îi fremăta, iar furia preoţească i s-a preschimbat în ceva mai blând, aproape trist.

— Sau poate, a spus ea cu blândeţe, te pedepseşti singur.

Mâna ei s-a îndepărtat de pielea lui.

— Dacă vei vrea vreodată să-mi spui de ce, sunt aici. La urma urmei, a spus ea, cu sclipirea jucăuşă reapărându-i în ochi, sunt şi *Aven Essen* a ta.

Dar de data aceasta, Kell nu s-a lăsat păcălit de rânjetul ştrengăresc, de mina degajată.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum ai fost numită *Aven Essen.*

— Prin duel judiciar, a spus ea, senin. Sunt mai puternică decât par.

Nu se îndoia. Kell a dat să plece, oprindu-se doar când a ajuns în faţa bolţii.

S-a întors din drum.

— Te înşeli în privinţa unui lucru.

— Aşa?

— Dacă *tu* te-ai lepăda de aceste veşminte, n-ai fi preoteasă, ci nobilă. Ezril Nasaro.

Dac-o mira faptul că îi cunoştea numele de familie nu se vedea.

— Nici numele, nici rangul nu-mi mai aparţin. M-am lepădat de pretenţiile la tron când m-am alăturat Sanctuarului.

— Familia ta trebuie să fi resimţit pierderea. Singura lor fiică. De ce-ai ales să fii preoteasă?

Ea a înclinat capul, de parcă ar fi stat pe gânduri.

— Tu de ce-ai ales să fii *Antari?*

Desigur, răspunsul era că nu alesese. Natura de *Antari* îl alesese pe el.

— Toată viaţa mea, a spus Ezril, am simţit curentul Magiei. În aer, sub picioare. Eu aleg să urmez cursul, stăpâne Kell, însă Magia mi-a îndreptat paşii către el. Nu degeaba stau aici. Nu degeaba stai aici. Amândoi facem parte din ceva mai mare decât noi.

Cuvintele-i atârnau ca o greutate pe umeri, dar *Aven Essen* părea mai uşoară, parcă plutea peste ele. El s-a întors şi a lăsat-o în curte, cu roba albă fluturându-i în bătaia brizei.

5

Stomacul Lilei ghiorţăia de zor.

Plecase de la palat fără să ia micul-dejun, un alt lucru pentru care-o învinovăţea pe regină în timp ce străbătea piaţa de noapte.

În ciuda numelui şi a orei, la câteva tarabe începea să fie forfotă, să se risipească somnul, să se desfacă corturile şi să se-adune mărfurile, în timp ce altele încă erau deschise. Un şir mic de oameni era răsfirat printre tarabe, preferând poteca frumoasă în locul străzilor mai aglomerate sau atras de mirosul mirodeniilor şi zahărului din aer.

S-a oprit la un brutar cu o tavă cu chifle cu zahăr aburinde, a cumpărat o pungă cu patru şi le-a mâncat pe drum. A trecut agale pe lângă un fabricant de talismane, cercetând deja cu ochi de şoim nişte fiole cu picături roşii şi lucioase din râul Isle (o făcătură pe faţă, pentru că apa nu rămânea nici roşie, nici incandescentă când era scoasă din râu) şi o mână de corturi de culoarea smaraldului, galbene şi stacojii, cu faldurile trase, cu conţinutul ascuns vederii.

Sclipirea oţelului i-a atras atenţia, iar ea s-a oprit în faţa unei tarabe cu săbii şi cuţite.

Erau aranjate după lungime. Cea mai scurtă era menită să se facă nevăzută în palma cuiva. Cea mai lungă era o sabie care părea dificil de ridicat cu două mâini, darămite de mânuit. Degetele-i dănţuiau printre săbii, oprindu-se asupra uneia cât antebraţul ei de lungă. Era o operă de artă, din metal subţire ca sticla.

— Poţi s-o pui la încercare, a spus o voce cântată.

Lila a ridicat privirea spre negustoreasă. Era tânără, mult mai tânără decât cei mai mulţi dintre vânzătorii din piaţă, iar nasul şi bărbia ei ascuţită o duceau pe Lila cu gândul la o vulpe. La fel ca părul ei, cu buclele castanii întrepătrunse ici-colo cu fire roşcate.

Lila a ridicat arma. Era minunat de uşoară, perfect echilibrată, iar ea l-a auzit pe Kell întrebându-se de câte cuţite putea avea cineva nevoie. A cercetat metalul, căutând peceţi, semne de vrăji. Ultima oară când folosise un cuţit străin, ucisese un om cu propria magie.

— Vreo şmecherie, ceva?

Negustoreasa a clătinat din cap.

— În mâna potrivită, a spus ea, un cuţit n-are nevoie de nicio şmecherie.

Lila a zâmbit.

— Să fie oare lucru înţelept, s-a întrebat ea, să întinzi marfa aşa?

Negustoreasa a coborât privirea spre masă, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că armele nu erau băgate în teacă, iar plăselele şi mânerele stăteau cu faţa spre ea, parcă poftind-o, iar vârfurile erau îndreptate spre înăuntru, spre tarabă şi spre ea.

— Încă n-am fost jefuită.

— Atunci eşti foarte norocoasă.

Fata a râs.

— Oi fi eu multe, dar norocoasă n-am fost niciodată. A întins mâna şi şi-a plimbat cu grijă degetul pe una dintre săbii. E nevoie de sudoare şi de sânge ca să făureşti o sabie ca asta. Dacă foloseşti astea două cum trebuie, oţelul nu poate fi folosit împotriva ta.

— Deci *sunt* vrăjite, a spus Lila.

Negustoreasa a ridicat din umeri.

— E o măsură de precauţie.

— Una folositoare, a cugetat Lila cu glas tare. Oare-ai putea să pui vraja pe-un cuţit care există?

Negustoreasa a clătinat din cap.

— Nu, a spus ea, dar aş putea să-ţi fac unul nou. Mi-ar trebui câteva zile şi un strop din sângele tău.

Ochii fetei se luminaseră când a rostit cuvintele.

Poate-o fi fost făgăduinţa unei înţelegeri, poate-o fi fost provocarea muncii, însă Lilei i s-a părut că a văzut o sclipire de oţel în privirea aceea, întocmai precum cea care-o atrăsese spre tarabă. A strâns şi mai tare cuţitul, iar tăietura întinsă de-a lungul mâinii o durea încă în urma jertfei făcute pentru regină.

Sângele era un lucru de preţ. Ancora vrăji şi întărea blesteme. Făcea toată magia mai puternică. Potrivit Nadiyei Loreni, avea nenumărate taine. Iar Lila îşi croise drum prin destule pieţe negre în ultimii ani încât să cunoască valoarea acelui sânge dacă venea din partea unui *Antari.* Lila se bucura că lăsase ochiul negru pe corabie. S-a prefăcut că se gândea la oferta negustoresei, apoi a pus cuţitul înapoi pe masă.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, a spus ea, cum te mai distrezi fără un mic risc?

Negustoreasa a ridicat din umeri, dar a continuat s-o privească în ochi.

— Dacă te răzgândeşti…

Dar Lila se îndepărta deja de tarabă, de cuţite şi săbii şi de fata cu chip de vulpe. A ajuns la marginea pieţei şi a cotit spre dreapta, departe de râu, spre *shal* şi spre prăvălia lui Haskin.

Nu mai avea nevoie decât de-o pricină pentru a trece pe la prăvălie. Şi-a netezit buzunarele, simţind cunoscuta greutate a ceasului ei. Nu era ceasul *ei* – cel pe care Holland îl găsise în fosta ei cameră, laolaltă cu Berras, cel pe care i-l înapoiase pătat de sânge, cel pe care i-l dăduse cu ani înainte lui Maris drept plată –, ci era unul primit în dar din partea echipajului în timpul unui festival de vară, cu un *C* gravat pe suprafaţă.

De la *Casero.*

Căpitan.

L-a scos şi şi-a plimbat degetul mare peste carcasa din argint, apoi l-a deschis cu un ţăcănit, a ascultat ticăitul statornic, aproape neauzit, al secundelor care treceau. Şi deşi limbile dinăuntru erau mânate de-o vrajă, nu de rotiţe, era uşor să uiţi. Poate era mai greu de stricat, cugeta ea, dar era sigură că era în stare s-o facă, era pe cale să îndepărteze cadranul, când a văzut cât era ceasul, cu minutarul trecând de oră, cu ambele doar o idee mai departe de fix.

— *Nonis ora*, a murmurat ea.

Ora a unsprezecea.

Paşii i s-au oprit deodată. Presupusese că ora trecută pe colţul monedei era cea din noapte, dar dacă se înşelase? La urma urmei, fărădelegile cele mai sigure erau cele făptuite la lumina zilei, chiar sub nasul ţintei.

Lila s-a întors şi s-a îndreptat către podul cel mai apropiat.

6

LONDRA ALBĂ

Kosika îşi sprijinea coatele pe terasa castelului.

Dedesubt, o sută de soldaţi îşi făceau pregătirea de dimineaţă, împărţind mişcările de luptă cu precizie. O duceau cu gândul la frunze, cum se îndoiau şi se legănau, cum se ridicau şi se întorceau toţi, călăuziţi de-un vânt nevăzut, cu armura de culoarea antracitului preschimbându-i în umbre pe terenul de antrenament.

În timp ce privea, Kosika trăgea de o fâşie de in înfăşurată strâns în jurul antebraţului. Încă era carne vie de la zeciuiala din ziua dinainte. Şi pesemne că era doar închipuirea ei sau firea anotimpului – şi erau *anotimpuri*, patru la număr, în locul suflului pal al schimbării ce însemna înainte trecerea anului –, însă în ziua aceea cerul părea mai albastru, frunzele păreau a avea o nuanţă mai vie de verde. Soarele ardea răcoarea dimineţii, iar Kosika se bucura din plin de căldura lui, care-i mângâia pielea, în timp ce un strigăt răsuna de pe terenul de pregătire de dedesubt.

Soldaţii terminaseră cu mişcările şi se duseseră să se lupte în perechi, cei care puteau invoca elemente făcând pereche cu cei care nu puteau, astfel încât fiecare să înveţe cum să-i învingă pe ceilalţi.

Kosika l-a băgat de seamă pe Lark printre ei. Crescuse cu vreo treizeci de centimetri sau mai bine în ultimele câteva luni, iar pe umerii înguşti îi jucau muşchii nou-crescuţi. Şi deşi mai erau şi alţi soldaţi cu păr bălai, numai buclele lui străluceau alb-argintii în lumina soarelui, făcându-l să semene mai puţin cu un băiat de aproape optsprezece ani şi mai mult cu un chibrit aprins.

Ea-l urmărea cum îi dădea târcoale partenerului lui, întorcând sabia într-un arc domol, cu limbi de foc lingând lama boantă de antrenament. Celălalt bărbat era de două ori cât el, dar Lark a zbughit-o şi s-a ferit cu agerimea unei flăcări, iar în câteva clipe, celălalt soldat îşi stingea o limbă de foc de pe braţ lovindu-se peste el.

În timp ce-o făcea, Lark i-a dat ocol partenerului său răsucindu-se şi ajungând în spatele lui, punându-i sabia la gât.

Apoi a ridicat privirea spre Kosika şi i-a zâmbit răutăcios, cu toţi dinţii. Un zâmbet molipsitor, care-a făcut-o şi pe ea să zâmbească. De parc-ar fi

avut vreun secret – singurul secret fiind acela că trăiseră o viaţă înaintea celei pe care-o trăiau acum. Fuseseră hoţi, furaseră tot ce era de furat până ajunseseră în castelul acela.

— Ţi-a căzut cu tronc.

Kosika a tresărit, cu degetele încordate pe peretele terasei. Nasi apăruse în spatele ei.

— Eşti sigură că nu ai puterea de-a mânui aerul? a întrebat tânăra regină. Nu te-aud niciodată când vii.

Nasi a ridicat din umeri.

— Prinde bine să ştii să faci linişte. Aşa pot să te văd mai bine cum te topeşti pe picioare.

Kosika a strâmbat din nas, chiar dacă simţea că i se înfierbântă obrajii. *Nu* se topea pe picioare. A privit în jos, dar el dispăruse din nou, fulgerător de iute.

— Nu fi caraghioasă! a spus ea, întorcând spatele soldaţilor. Lark mi-e ca un frate.

Gura lui Nasi a zvâcnit a zâmbet.

— După cum îţi sunt şi eu ca o soră?

— Întocmai.

În clipa aceea, fata s-a apropiat mai mult de ea, până când frunţile li s-au lipit. Şi-a trecut în joacă degetele peste coastele Kosikăi şi peste mijlocul ei, încă plat şi îngust, ca al unei copile.

— Cândva, ai să-ţi doreşti mai mult decât tovărăşia fraţilor.

Kosika a şuierat printre dinţi şi i-a îndepărtat mâna lui Nasi.

— Nu vreau să fii singură, atâta tot, a spus Nasi, iar Kosika şi-ar fi dorit să-i spună prietenei ei că nu mai era singură.

Nu mai era niciodată singură.

Holland stătea alături de ea, aşa cum stătuse toată dimineaţa, aşa cum stătuse în fiecare zi timp de aproape un an. Umbra ei de pretutindeni. Sfântul ei binecuvântat. Mâna care-o călăuzea în toate.

CU UN AN ÎN URMĂ

După ce Holland îi apăruse în acel vis dintâi, trăia pentru somn.

Kosika lua parte la întrunirile sfatului, asculta şirul de cetăţeni ce veneau să-i ceară favoruri, se plimba pe domeniul castelului, cina cu Vir şi aştepta lăsarea nopţii, ca să cadă în pat şi să pornească în căutarea lui Holland.

Uneori, îl găsea în camera lui.

Alteori, îl găsea aşezat pe tron, în curte sau pe trepte.

În unele nopţi, străbăteau la pas castelul, unul lângă altul, în altele stăteau chiar în faţa altarului său, iar el îi istorisea întâmplări din viaţa lui, aşa cum făcuse Serak în nenumărate rânduri – doar că-i povestea şi lucruri pe care Serak nu i le spusese, amănunte din viaţa lui dinainte de-a ajunge în slujba lui Vortalis.

Şi dacă era ciudat că un vis ştia lucruri pe care ea nu le ştia, atunci Kosika presupunea că era doar închipuirea ei. Dar în fiecare noapte în care-l visa, Holland parcă devenea din ce în ce mai aievea. Până într-o noapte, în timp ce stăteau în faţa altarului lui, iar ea s-a trezit spunând: — Mi-aş dori să fii aici!

Holland cerceta statuia cu privirea. În clipa aceea, a coborât privirea spre ea, nedumerit.

— Sunt aici.

— Dar acesta e doar un vis, a spus Kosika.

El a cercetat alcovul în care se aflau.

— Poate că pentru tine o fi un vis, a spus el. Pentru mine e altceva. O lume a umbrelor. Un loc al aşteptării. Eu am fost aici cu mult înainte să mă găseşti tu.

Cuvintele au pătruns-o până-n măduva oaselor, i-au deşteptat cumplita speranţă că se putea ca el să nu fi fost la urma urmei o nălucire. Că el şi povestea aceea erau întrucâtva *adevăraţi.* Că ea, Kosika, nu se afla dinaintea unei năluci, ci a Regelui dintr-o Bună Zi. O speranţă imposibilă, şi totuşi ce era imposibil într-o lume în care magia se reaprindea, iar puterea trecea dintr-o mână în alta aidoma unui cub de zahăr, ochiul i se făcea negru, iar ea era regină?

— Atunci tu ce eşti? a întrebat ea.

Întrebarea a trezit o uşoară zvâcnire în colţul gurii lui. În nicio operă de artă, în nicio statuie, schiţă sau basorelief Holland Vosijk nu zâmbea. Sprâncenele-i erau mereu încruntate, gura-i era o linie fermă, iar maxilarul îi era încleştat, de parcă şi-ar fi muşcat cuvintele. Sau durerea. Până şi acela putea fi numit cu greu un zâmbet – nu era decât o curbare uşoară a buzelor –, dar ea se simţea scăldată în lumină.

— Crezi în fantome? a întrebat el, iar Kosika a clătinat din cap.

Niciodată nu crezuse, nici măcar pe vremea când Lark încercase s-o sperie cu poveşti când erau mici. Ştia că magia venea şi pleca, şi la fel se

întâmpla şi cu oamenii. Prezentul era prezent, trecutul era trecut – dar, atunci, ce se putea spune despre Holland Vosijk?

El părea că se gândeşte la întrebare, deşi ea n-o pusese cu voce tare.

— Ştiu ce *am fost*, a spus el. Dar nu şi ce *sunt*. M-am legat de magia acestei lumi. Aşadar, pare-se, sunt încă aici.

Şi-a privit cu băgare de seamă mâinile.

— Într-un fel. Am fost aici în locul ăsta dintre două lumi. Apoi m-ai găsit. Întrebarea e…

Privirea lui s-a îndreptat din nou spre ea.

— Cum m-ai găsit *acum?*

Kosika n-a spus nimic, chiar dacă privirea lui o apăsa.

— Puterea ta a fost cândva a mea, a îndrăznit el să spună. Poate că acum creşte. Sau poate că ai făcut ceva…

Ea a tresărit, iar el şi-a dat seama de adevăr, de pe chipul sau din mintea ei. Despre ziua în care folosise moneda lui ca să călătorească, despre ziua în care începuseră visele ei cu el. Şi era de parcă el însuşi uitase şi-şi amintise deodată de cutia deschisă, de bucata care lipsea.

Ce-ai făcut?

Furia i s-a reaprins în clipa aceea şi, odată cu ea, toate lumânările de la altar.

— N-ar fi trebuit să mergi acolo, Kosika.

Ea a făcut un pas în spate, dar el a prins-o de umeri.

— Spune-mi că n-ai luat nimic.

A strâns-o cu degetele, până când a durut-o. Durerea părea aievea.

— Spune-mi!

Ea a clătinat din cap.

— Nimic, jur.

Holland i-a dat drumul la fel de repede pe cât o apucase, iar lipsa subită a greutăţii a dezechilibrat-o. El i-a întors spatele şi ei, şi cercului de lumânări de la altar şi s-a sprijinit de peretele alcovului, cu umbrele învăluindu-i faţa istovită.

— N-aveam ce să iau, a urmat Kosika. Nu erau semne de magie. Tot ce-am văzut era mort.

Însă în timp ce rostea cuvântul, s-a gândit la felinarul lui Serak, cu fitilul susurând în timp ce focul se stingea.

Magia nu moare.

În ea s-a aprins în clipa aceea o scânteie de teamă, teamă că adusese cu

ea vreo bucată de magie blestemată din locul acela, precum noroiul de pe talpa încălţărilor.

Dar Holland a clătinat din cap.

— Ţi-ai fi dat seama dacă aduceai ceva.

Gura-i era ca o linie mică, încrâncenată.

— Magia din locul acela nu e deloc subtilă. Are minte şi voinţă proprii. A cercetat altarul. Crede-mă când îţi spun, a bodogănit el, iar mintea ei s-a îndreptat spre scrierile din camera lui.

— Cele zece zile, a spus ea. Cele zece zile în care-ai dispărut din lume. Acolo te-ai dus.

Holland n-a privit-o.

— Aş fi făcut orice ca să văd lumea noastră aşa cum era cândva. Aşa că am făcut-o.

Un conducător vrednic este acela care înţelege preţul…

— Londra Neagră este sursa întregii suflări a magiei, a spus el. E un izvor. Dar fiecare strop vine cu un preţ.

I-a povestit mai apoi despre ce se întâmplase în cele zece zile de după căderea fraţilor Dane, înainte ca el să urce pe tron. Cum fusese rănit de moarte şi silit să meargă la Londra Neagră. Cum zăcuse acolo, cu sângele ce-i dădea viaţă scurgându-se în pământ. Cum ar fi murit dacă nu l-ar fi întâlnit pe Osaron – Osaron, regele umbrelor, miezul flăcării care făcuse lumea scrum, preschimbat într-un tăciune într-o lume pustiită. Cum purtase chiar în sine acel tăciune pentru a reaprinde magia din lumea lor.

Ce-am făcut? Doar ceea ce trebuia. Am scos o scânteie din întuneric ca să-mi aprind lumânarea. Am ocrotit-o cu trupul meu. Ştiind că aveam să ard.

— În cele din urmă, a spus el, m-a costat totul. A privit pe fereastră, deschisă în noaptea de vară. Dar a funcţionat.

— Şi Osaron? a întrebat ea, neputând suferi felul în care cuvântul îi şerpuia pe limbă.

Holland a încleştat dinţii.

— Osaron voia ceea ce vor toate flăcările. Să se răspândească nestăpânit. Să ardă. A privit-o în ochi. Însă focul acela, cel puţin, a fost stins. Stins cu focul meu.

„Şi totuşi”, şi-a spus Kosika în gând, „eşti încă aici.”

Dar n-a spus nimic.

Într-o noapte, Holland i-a povestit despre celelalte Londre.

Nu despre lumea căzută – nu-i plăcea să vorbească despre ea –, ci despre celelalte două, ale căror monede le văzuse în cutie. Prima, şi cea mai îndepărtată, unde magia era uitată, şi a doua, mai apropiată, unde ardea cu mai multă putere decât în lumea lor. Lumea aceea, la care râvniseră fraţii Dane şi-atâţia alţi regi şi regine înaintea lor, de parcă magia ei ar fi fost vreun premiu care putea fi recuperat.

I-a povestit despre Kell Maresh, *Antari* care numea lumea aceea *acasă*. I-a povestit despre Delilah Bard, *Antari* din lumea de dincolo, care prospera în ciuda lipsei magiei.

I-a explicat cum se călătorea între cele patru lumi, i-a vorbit despre ele de parc-ar fi fost uşi, nu înşirate pe acelaşi hol, ci puse una în faţa celeilalte, astfel încât, pentru a ajunge la cea mai îndepărtată, trebuia să treacă prin cea aflată între ele. O învăţase acele lucruri de parcă ea ar fi avut vreo dorinţă cât de *mică* de-a păşi dincolo de graniţele lumii ei. Dar ea nu-şi dorea aşa ceva.

— Nu văd rostul, a spus ea. De ce-ar trebui să-mi pese de celelalte lumi?

Şi, pentru prima oară, a văzut o umbră de neplăcere întipărindu-se pe chipul lui Holland. A tresărit, ferindu-se de privirea lui, temându-se că-i stârnise mânia. Dar apoi umbra a dispărut, iar el n-a făcut decât să ofteze şi să spună: — Poate că nu va trebui să-ţi pese.

Dar în noaptea aceea el nu i-a mai spus poveşti.

Apoi a dispărut.

Kosika a visat castelul, ca de obicei, a căutat prin holuri, în sala tronului, la altarul din turn, ba chiar a străbătut desculţă curtea, cu pas vioi. Dar n-a reuşit să-l găsească pe Holland. A simţit panica înjunghiind-o în coaste în timp ce-l striga pe sfântul ei, pe regele ei, cu vocea răsunând pe holuri, şi a început să se teamă că se dusese, se dusese de tot, că orice-ar fi pus stăpânire peste săptămâna aceea nu fusese decât o vedenie ciudată, fugară. Locul de aşteptare, aşa-i spusese el locului aceluia, care părea gol, pustiu cum nu mai fusese niciodată, iar în timp ce căuta, panica-i creştea din ce în ce mai mult, încolăcindu-i-se în jurul coastelor, făcând să-i fie greu să răsufle.

„S-a dus”, şi-a spus ea în gând. „S-a dus.”

Durerea a cuprins-o în timp ce se ridica, arunca aşternuturile la o parte şi…

El era acolo.

Holland stătea la fereastra camerei ei. Era pentru prima dată când îl visa

la lumina zilei, iar el arăta altfel. Lumina soarelui se oglindea în părul lui alb şi în semi-pelerina şi clema argintie, urmărindu-i conturul chiar în timp ce se revărsa prin el.

— Iată-te, a spus ea, iar uşurarea a înlocuit straniul simţământ pe care-l avea trezindu-se dintr-un vis în celălalt. Te-am căutat peste tot.

Holland a aruncat o privire peste umăr.

— Sunt chiar aici.

Şi-a îndreptat din nou atenţia către ea.

— Vino să vezi.

S-a ridicat, mirându-se cât de rece simţea podeaua cu picioarele goale. Simţurile-i erau ascuţite, deşi încă visa. I s-a alăturat lui Holland la fereastră, aproape simţindu-i greutatea mâinii în timp ce aceasta i se aşeza pe umăr, în timp ce gesticula cu cealaltă în afară şi-n jos, spre curtea de dedesubt. Frunzele se schimbau în copaci, de-un roşu şi un auriu atât de aprins, încât păreau să ardă.

O clipă mai târziu, uşa din spatele lor s-a dat de perete, Kosika s-a întors, iar atingerea lui Holland a dispărut în timp ce Nasi dădea buzna înăuntru. Avea o chiflă cu zahăr în gură, alta pe-o farfurie.

— A, bun, te-ai trezit, a spus ea.

Kosika şi-a dat seama, cu o oarecare mirare, că era, într-adevăr, trează.

Nasi s-a trântit pe cel mai apropiat scaun.

— Ce cauţi la fereastră?

Ea a aruncat o privire în urmă, convinsă c-avea să găsească încăperea din spatele ei goală. Dar Holland încă era acolo, cu mâna sprijinită pe pervaz.

Nu era un vis.

— Vis n-am fost niciodată, a spus el cu un glas măsurat, iar Kosika s-ar fi aşteptat ca Nasi să tresară la auzul vocii lui, însă cealaltă fată nu părea a-l fi băgat de seamă, tolănindu-se pe aşternuturi de faţă cu Sfântul Verii.

— Nu mă poate vedea.

Vocea i-a sunat atât de limpede, nu în mintea Kosikăi, ci în toată încăperea. De parcă ar fi fost acolo. De parcă…

— Din nou te îndoieşti, a spus el, iar vocea i-a căpătat o notă mai sumbră.

Kosika şi-a lipit palmele de ochi. Una era să vezi pe cineva în vise, între vis şi trezie, pe tărâmul umbrelor din somn, şi cu totul alta să-l vezi stând în lumea celor vii, mai ales când nu-l mai vedea nimeni altcineva. S-a temut, în clipa aceea, de ceea ce era el şi de ceea ce nu era, temându-se că nu era

binecuvântată, ci nebună.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nasi.

O clipă mai târziu, Kosika a simţit nişte degete reci atingându-i în treacăt fruntea şi a ridicat privirea spre faţa plină de cicatrici a prietenei ei. Voia să-i spună – dar ce să-i fi spus? Că vedea fantome? Că se ţineau visele după ea şi când era trează?

Holland a trecut în spatele lui Nasi, cu o privire sumbră, nerăbdătoare.

— Atât de plăpândă să fie încrederea ta în mine? Se pleacă şi se frânge la cel mai slab vânticel?

— *Nu*, a spus Kosika, apoi şi-a dat seama că vorbise cu voce tare.

Nasi o privea ţintă, nedumerită.

— Nu mă simt bine, a spus ea. Poţi să-mi aduci nişte ceai?

Nasi i-a mai cercetat o clipă chipul, după care a sărutat-o pe frunte şi a spus: — Bineînţeles.

În clipa în care a plecat ea, Kosika s-a întors cu faţa spre rege.

— De ce ea nu te poate vedea?

— Pentru că eu nu am *ales-o* pe Nasi, a spus el. Te-am ales pe tine.

Acele cuvinte erau ca o mână care netezea aşternuturi şifonate.

— Spune-mi, Kosika. Am făcut alegerea greşită?

— Nu, a răspuns ea, cu disperarea răsunându-i în glas.

Îşi dorea ca el să fie aievea. Îşi dorea să creadă. Şi de parcă i-ar fi citit gândurile, Holland s-a apropiat de ea.

— Ţine mâinile întinse, a spus el, iar ea l-a ascultat, făcându-le căuş înaintea ei.

Spre mirarea ei, le-a întins şi el pe-ale lui şi le-a pus într-ale ei, iar ea *aproape* că le-a simţit, ca pe-o briză ce-i atingea uşor încheieturile degetelor şi îi mângâia pielea.

— Te-am ales în Pădurea de Argint, a spus el, iar în timp ce vorbea, ea a simţit deodată o căldură cuprinzând-o, aprinzându-i însuşi miezul fiinţei, răspândindu-se prin piept, pe braţe în jos, până în locul în care degetele lui Holland le înghiţeau parcă pe-ale ei. Te-am ales, a spus el, ca să fii mâinile mele.

A început să se întâmple ceva în cameră, în jurul lor. Fărâme de pământ se ridicau de la podea, unde se înţepeniseră între pietre, din aer erau stoarse broboane de umezeală, iar căldura radia alene din lumina soarelui de la fereastră şi toate acele bucăţi s-au adunat în spaţiul dintre palmele ei şi au început să crească, o sămânţă, un lăstar, un puiet care-a iscat rădăcini între

degetele lui – şi degetele ei – şi-şi întindea crengile înguste spre tavan şi spre cer, în spaţiul dintre trupurile lor. Era un copac argintiu, cu scoarţa plăpândă şi pală.

Palmele lui Holland s-au dezlipit de-ale ei.

Dar puietul a rămas pe loc, greu în mâinile ei întinse. Kosika s-a minunat văzându-l, iar lacrimile i-au pişcat ochii. A îngenuncheat şi a aşezat puietul pe podea. Vocea lui Holland a acoperit-o pe-a ei.

— Suntem legaţi laolaltă, a spus el. Magia ta a fost cândva a mea. Moştenirea mea e a ta. Eu îţi voi călăuzi mâinile, dacă-mi dai voie.

Ea a înălţat capul. De data aceasta, fără nicio şovăire. Fără nicio îndoială.

— Sunt slujitoarea ta.

— Atunci eu voi fi sfântul tău, a răspuns el, cu ochiul verde strălucitor, cu ochiul negru nemărginit. Şi împreună vom face lucruri minunate.

7

LONDRA ROŞIE

ACUM

Pietrele se mişcau sub cizmele lui Alucard.

— Cu grijă, domnule, a spus Velastro. Nu-i tocmai statornic.

Soldaţii îşi croiseră o potecă încropită printre dărâmăturile clădirii, îngrămădind lemnul plin de aşchii şi piatra sfărâmată şi mutând grosul dărâmăturilor spre margini, acolo unde fuseseră pereţii înainte de-a se prăbuşi.

Doi soldaţi izolaseră ruinele şi căutau mai departe printre dărâmături, în timp ce al treilea căuta informaţii – ceea ce era o sarcină mai grea – la urma urmei, era *shal*-ul, un loc cunoscut şi pentru antipatia faţă de coroană, şi pentru dorinţa de a-şi vedea de treabă. Dar banii frumoşi puteau fi cheltuiţi în toate ungherele, iar Alucard plătise un sac de bani, nădăjduind că mita avea să reuşească ceea ce nu reuşise datoria cetăţenească.

— *Anesh?* a întrebat Velastro, care mergea în urma lui. Ce credeţi?

— Bine-ai făcut că ai venit la mine, a spus Alucard.

Fie că fusese sau nu lucrătura Mâinii, nu era nimic firesc la prăbuşirea clădirii. Fusese nimicită cu totul, făcută fărâme cu totul, astfel încât n-avea cum să fi fost din întâmplare. Nu mai rămăseseră nici grinzi, nici bucăţi din pereţi.

Fusese o demolare – lucrarea cuiva care voia să-şi acopere urmele.

Velastro radia că fusese lăudat, iar Alucard şi-a stăpânit pornirea de a-l mângâia pe cap pe tânărul soldat plin de avânt. În schimb, s-a întors şi a mijit ochii, iar între dărâmături a văzut un ghem de fire încâlcite.

Ochii lui se obişnuiseră să vadă prea multe lucruri, însă de obicei, era o anumită ordine în ce vedea. Dar în timp ce trecea peste o grindă ruptă, ocolind rămăşiţele contorsionate ale unor poliţe, toate s-au contopit, astfel încât abia a reuşit să-şi dea seama ce era.

Lucrul ăla – orice-ar fi fost – era înfipt într-una dintre grămezile care-i ajungeau până la cap, cu doar o bucăţică iţită din vârf. La început, a crezut că era o bucăţică de metal, în care se oglindea lumina, dar când s-a apropiat, şi-a dat seama că nu era un obiect, ci o rază de lumină care arsese aerul

însuşi.

— Daţi-vă înapoi, a poruncit el.

Imediat ce soldaţii s-au dat la o parte, Alucard a făcut un gest larg cu mâna şi a simţit imediat vuietul cunoscut al magiei ridicându-se spre degetele lui, care se târau prin aer, iar grămada de pietre şi pământ a răspuns, scoţând un zgrepţănat sec în timp ce era dată la o parte, dezvăluind o podea goală. Şi o formă cioplită parcă în aer. Un şir de linii perfecte ce se uneau într-un cadru.

Alucard a înjurat în barbă. Nu, nu era ceva întâmplător.

— Ce-o *fi* aia? a întrebat Velastro.

Alucard şi-a desprins şi el privirea de semn.

— O vezi şi tu? a întrebat el surprins.

Velastro a clătinat uşor din cap, de parcă nu s-ar fi putut hotărî între da şi nu.

— O văd şi n-o văd.

Apoi a folosit un cuvânt pe care Alucard nu-l mai auzise de ani întregi, de pe vremea când fusese pe mare.

Trosa.

Fantomă.

Marinarii aveau tot felul de poveşti. Despre Sarows, care se strecura pe corăbii precum ceaţa, despre *garost*, care întindeau mâinile din adâncuri şi zgâriau coca navelor, şi despre *trosa*, vase fantomatice care mergeau în urma corăbiilor, pândind la amurg şi la revărsatul zorilor în zare, fără a se apropia mai mult.

Dar Velastro nu era marinar, iar pentru el, cuvântul acela însemna altceva.

— Aşa le spuneam noi, a zis el, când eram copii. Umbrele pe care le vezi când te uiţi prea mult la o lumină strălucitoare, apoi închizi ochii şi ea-i tot acolo. Nu contează de câte ori clipeşti.

Alucard a întins mâna, atingând uşor cu degetele aerul din jurul semnului. Aproape că se aştepta să-i opună ceva rezistenţă când l-a atins, dar orice magie ar fi fost folosită se mistuise, lăsând în aer doar cicatricea aceea, liniile-i vii cioplite în aer, cu colţurile arzând cu o lumină albă.

— O rămăşiţă, a murmurat el.

Chiar în clipa aceea, un alt soldat, o femeie, a trecut călare pe-un armăsar regal. Degetele lui Alucard s-au desprins de semn în timp ce ea descăleca, băgându-şi coiful sub braţ.

— Ei, a spus el, ce-ai reuşit să cumperi cu banii noştri?

— Mai multe decât ai crede, a răspuns femeia-soldat, şi mai puţine decât ţi-ar plăcea.

Ea a cercetat dărâmăturile, aşa mărginite cum erau la o singură casă, şi i-a explicat că, înainte să se prăbuşească, acea clădire fusese un atelier de reparaţii ce aparţinuse unui om pe nume Haskin.

— Vreo urmă de el?

— Aia-i treaba, a spus femeia-soldat. Când am cerut o descriere, nimeni n-a putut să mi-o dea. Din spusele tuturor celor pe care i-am întâlnit, n-a părăsit niciodată prăvălia. Nici nu se ocupa de muşterii. Din punctul de vedere al tuturor, era ca un pustnic.

— Dar n-a fost găsit niciun trup între dărâmături, a băgat de seamă Alucard.

— Poate că nu există, a spus Velastro.

Alucard l-a privit pe tânărul soldat. Poate că era mai ager la minte decât părea.

— Crezi că-i o poveste de ochii lumii?

Femeia-soldat, mai în vârstă, a fost cea care-a răspuns.

— O, nu, a spus ea, clătinând din cap, din câte-mi dau seama, atelierul lui Haskin repara o grămadă de lucruri. Nu ştiu câte erau legale. Însă de afacerile lui se ocupa o ucenică. O fată. Cam la vreo cincisprezece ani, aşa. Deşirată. Cu-o claie de păr. Unul mi-a descris-o zicând că seamănă cu o pisică sălbatică.

— Vreun nume?

Femeia-soldat a clătinat din cap. Alucard a oftat. Bineînţeles că nu era niciun nume. Prea le-ar fi fost de ajutor. El a continuat să asculte, dar privirea i-a alunecat uşor spre dărâmăturile din partea din faţă a prăvăliei – ce mai rămăsese din ea –, iar în clipa aceea l-a băgat de seamă pe tânărul care se oprise pe stradă.

Dacă încerca să se-ascundă, nu se pricepea deloc.

Stătea la colţul străzii, cu o pungă de hârtie în ambele mâini, şi privea drept spre prăvălia în ruine, cu gura căscată la vederea stricăciunilor. Primul lucru care i-a trecut prin minte lui Alucard a fost că era vreun muşteriu sau vreun prieten. Al doilea lucru care i-a trecut prin minte a fost că se mai întâlniseră. Îşi dădea seama după forma chipului lui, după cum i s-au mărit ochii când Alucard l-a privit şi el ţintă.

Bărbatul a încremenit.

A încremenit aşa cum încremenea iepurele lui Ren, Miros, uneori, când era fugărit de servitori, de parcă ar fi crezut că se poate contopi cu piciorul unui scaun, cu un covor sau cu tapiseria de pe perete. Apoi, când îşi dădea seama că nu putea, făcea ce făceau toţi iepurii.

Fugea.

— Stai… a dat să zică Alucard, însă bărbatul se răsucise deja pe călcâie şi o rupsese la fugă în josul străzii.

— *Sanct*, a înjurat el, apucând hăţurile calului femeii-soldat şi aruncându-se în şa.

L-a lovit cu călcâiele, iar calul s-a avântat la drum, sărind peste o grămadă joasă de dărâmături în timp ce copitele-i duduiau în josul străzii.

Tânărul era iute de picior, dar era şi neîndemânatic, încurcându-se-n picioarele lungi în timp ce alerga. Pe jumătate a alunecat, pe jumătate s-a strecurat pe după un colţ îngust, dând drumul pungii în acelaşi timp şi vărsând ceea ce păreau a fi nişte *găluşte* pe pavaj în timp ce se ridica împleticindu-se şi dădea s-o rupă la fugă. Dar apoi s-a răzgândit şi s-a întors cu faţa spre cel ce-l urmărea.

Calul s-a cabrat, s-a oprit, iar Alucard a descălecat, ridicând o mână a pace.

— Vreau doar să stăm de vorbă, a spus el, ceea ce era adevărat.

Ştia că nu toată lumea fugea pentru că făcuse ceva greşit şi, chiar dacă tânărul greşise, lui Alucard îi păsa de fărădelegile lui doar dacă aveau să facă lumină în povestea prăvăliei dărâmate şi a ucenicei dispărute.

— Ce s-a ales de prăvălia lui Haskin?

— Nu ştiu, a răspuns tânărul, cu răsuflarea tăiată. Tocmai urma să trec pe la Tes, s-o răsplătesc, ştii? Pentru găluşte şi… e în regulă? Era înăuntru?

— Tes… asta-i ucenica de la prăvălia lui Haskin?

El a dat din cap. A privit din nou prin jur, de parcă pereţii aleii s-ar fi îngustat.

— Pe *tine* cum te cheamă? a întrebat Alucard, deşi era o întrebare destul de nevinovată, dar tânărul a mijit ochii de-un căprui pal, precum un ceai slab.

A închis repede gura. Iar Alucard şi-a dat seama de ce încetase să mai fugă.

Înainte, fusese prea ocupat ca să bage de seamă culoarea magiei tânărului. Dar în clipa aceea, Alucard a văzut firele care învineţeau aerul din jurul umerilor adversarului său. Erau şi de-o culoare pe care n-o mai văzuse

până atunci: un violet-închis, amenințător.

— N-are nicio însemnătate, a spus Alucard, parcă alungându-și propria întrebare cu un semn din mână. În clipa asta, trebuie neapărat s-o găsim pe prietena ta, Tes. Să ne asigurăm că n-a pățit nimic.

I-a părut rău c-a rostit cuvintele de îndată ce i-au ieșit pe gură. Tocmai se dăduse de gol, recunoscuse că nu era în prăvălie. Ochii căprui ai bărbatului au aruncat o privire fugară în sus. Alucard a stăruit.

— Dacă te-ntorci cu mine acolo, poate vezi ceva…

— Tes își poate purta singură de grijă.

În timp ce rostea cuvintele, a făcut un pas înapoi, clătinând din cap.

— Nu te pot lăsa să pleci, l-a prevenit Alucard.

Bărbatul i-a zâmbit scurt, a compătimire.

— Nu cred că ai de-ales.

S-au mișcat în același timp, fiecare dând să-și mânuiască magia. Alucard s-a întins spre pietrele de pe stradă, iar tânărul spre *el.* Alucard a fost iute – dar o dată în viață n-a fost destul de iute. Pământul de sub ei s-a cutremurat, dar înainte să apuce să se înalțe, celălalt bărbat a făcut un gest brusc cu mâna în jos, iar Alucard și-a simțit propriul trup tresărind și chircindu-se.

Magia *oaselor.*

Aceea era puterea care-i dădea o nuanță atât de vie aerului din jurul lui.

Membrele lui Alucard au fost lipite cu de-a sila de pământ, cu capul plecat astfel încât nu vedea altceva decât strada, cu mâinile rășchirate pe pietre. Răsuflarea i s-a întretăiat în timp ce încerca să-și elibereze trupul din strânsoarea bărbatului și a simțit cum i se încleștează maxilarul, astfel încât nu putea striga după ajutor.

— Iertare, a spus bărbatul, iar dacă Alucard n-ar fi fost ținut împotriva voinței lui, s-ar fi gândit cât de ciudat suna acea cerere, și mai ciudat prin prisma faptului că era sinceră.

Alucard a auzit cizmele bărbatului ocolindu-l, având grijă să rămână ascuns de ochii lui.

— Iertare, a spus el din nou. Am vrut doar să-i aduc niște găluște.

Pașii i s-au îndepărtat pe alee, iar ultimul lucru pe care l-a auzit Alucard a fost cum se oprea el lângă cal ca să-l mângâie pe crupă și să-i spună: — Ce băiat cuminte!

Apoi a plecat pe furiș.

De îndată ce el a plecat, Alucard a pus din nou stăpânire pe propriul trup. Nu treptat, cum revenea simțirea într-o mână amorțită, ci deodată. Puterea i-

a izbit mădularele, cu toată forţa cu care un val izbea stâncile.

Alucard s-a ridicat în picioare, scuturându-se ca să scape de simţământul tulburător că fusese o păpuşă cu sforile trase de altcineva. Calul stătea, aşteptându-l răbdător, la capătul aleii.

— Puteai să-l opreşti, a bodogănit el, încălecând pe dobitoc.

Dar nici el, nici calul n-aveau să meargă pe urma magicianului oaselor.

Nu atât timp cât urma ca o nălucă încă ardea în spatele ochilor lui, rămânând acolo, aşa cum rămăsese şi în prăvălia distrusă. O cicatrice de mărimea şi forma unui lucru cert.

O *uşă*.

8

Casa era tăcută şi întunecată, întocmai cum fusese şi în noaptea dinainte. Lila stătea sprijinită la capătul aleii pe partea de vizavi şi s-a uitat din nou în colţul monedei după vreun indiciu care să-i fi scăpat, vreo aluzie sau menţiune a unei zile care să se potrivească cu nenorocita aia de oră. Dar cuvintele nu se schimbaseră.

SON HELARIN RAS • NONIS ORA

Strada care înconjura casa se trezise la viaţă – trăsurile se plimbau în sus şi-n jos, iar muşteriii intrau şi ieşeau buluc din prăvălii, iar casele aflate de-o parte şi de alta a străzii dădeau semne de viaţă – dar ora a unsprezecea a venit şi-a trecut şi nimeni nu s-a apropiat de uşile casei de pe Calea Helarin, numărul 6. Toată povestea începea să-i sune a cimilitură, iar în ce o privea pe Lila, cimiliturile n-aveau decât să se ducă pe pustii.

Tocmai urma să plece, apoi s-a oprit. Dacă avea să stea de două ori pe zi de veghe, măcar se putea scuti de mersul pe jos. Şi-a desfăşurat bandajul de la mână, cu tăietura încă proaspătă; la o atingere uşoară, sângele băltea. L-a atins cu degetele şi a făcut un mic semn pe peretele cel mai apropiat. O linie verticală şi două cruci mici. O scurtătură.

Şi-a bandajat mâna şi a aruncat o ultimă privire spre casa pustie. Casa de pe Calea Helarin, numărul 6 îi arunca, parcă, o căutătură sumbră, drept răspuns, cu ferestrele întunecate, cu porţile strâns ferecate ca nişte dinţi, cu faţada cu un rictus întipărit pe ea.

Cu cât privea mai mult spre casă, cu atât simţea că aceasta-şi bătea joc de ea.

În palmă i s-a aprins o scânteie. S-a gândit o clipă să-i dea foc. Pornirea i-a trecut când a simţit silueta desprinsă din umbrele din spatele ei.

Lila a oftat şi şi-a scos cuţitul din teacă.

— Te-am avertizat ce-o să se întâmple, a spus ea, dacă te mai ţii după mine.

Urma să arunce cuţitul, când i-a răspuns o voce cunoscută.

— Măi, ce ameninţător sună asta!

Lila s-a hotărât să-l arunce oricum. Spre cinstea lui Alucard, s-a ferit de cuţit şi a prins lama din metal între degete.

— O să mă prefac, a spus el, că nu ştiai c-am fost eu şi ai reacţionat din instinct.

— Aşa să faci, a spus Lila, făcând un gest scurt din încheietura mâinii.

Cuţitul s-a smuls din mâna lui Alucard şi s-a întors la ea. El i s-a alăturat la capătul aleii.

— Recunosc c-am rămas surprins să te găsesc aici.

Ea l-ar fi putut întreba cum reuşise, dar putea să presupună. Nenorocitele-alea de ciori.

Alucard cerceta casele de pe drum, iar ea a surprins o strălufgerare de nelinişte apărându-i pe chip. Conacul Emery nu era departe de acolo. Acela era cartierul lui, acelea erau străzile pe care fusese crescut.

Un cuplu a trecut pe lângă ei, tresărind uşor când l-a văzut pe consortul prinţului. El a zâmbit repede, dar ea vedea cât se silea s-o facă.

Aşa îi trebuia dacă se ţinea după ea.

El a privit dincolo de ea, spre şirul de case de pe stradă.

— Deci, a spus el, fără griji. Ce căutăm noi aici?

Ei nu i-a picat bine că el folosise cuvântul „noi” şi i-a venit să-i spună s-o şteargă de-acolo, însă se săturase să se holbeze la prostia aia de casă. Poate că o pereche de ochi noi i-ar fi fost de ajutor.

— Aia de-acolo, a spus ea, făcând un semn scurt cu bărbia spre ea. Pare-mi-se că-i vrăjită cumva. Poate vezi tu ceva ce nu văd eu.

Nu-l invidia adesea pe Alucard pentru vederea lui – într-o lume care dădea pe-afară de magie, părea să-i pricinuiască dureri de cap mai mult decât să-l ajute –, dar se încruntase la faţada din piatră preţ de-aproape o oră, în van, iar dacă avea să se dovedească faptul că întâlnirea avusese loc în tot acel timp, chiar s-ar fi putut să fie nevoie s-o ardă din temelii.

Alucard a privit spre clădire, iar în ochi i-a apărut o expresie de concentrare adâncă, pe când cercetau faţada.

— N-are voal, a spus el. De ce?

Lila a scos moneda din buzunar şi i-a aruncat-o.

— Un bacşiş, pentru plăcuta-mi tovărăşie? a întrebat el, cântărind linul în palmă. Crezi sau nu, Bard, nu duc lipsă de mărunţiş.

Ea a dat ochii peste cap.

— Moneda aia a fost găsită asupra unuia dintre hoţii morţi de pe corabia lui Maris. Uită-te la colţ.

Alucard a ţinut-o ridicată la lumină. Metalul încă avea câteva mici pete din noaptea dinainte, căci între crestăturile mici i se adunase funinginea.

— Să fie vreun mesaj? a îndrăznit el, mijind ochii în timp ce se străduia să-i dea de cap.

— Te scutesc eu de-o bătaie de cap. E foarte mic. Şi de-a-ndoaselea.

Ea a scos batista din buzunar, cu cuvintele aşezate cum trebuia. El a băgat de seamă legătura de la încheietura mâinii ei şi s-a încruntat.

— Te-ai tăiat?

— E preţul pe care-l plăteşti când te joci cu cuţite, i-a răspuns ea într-o doară. Şi-acum uită-te aici.

A bătut cu degetul în mesajul scris.

— E o *întâlnire.* Şi-s în stare să pun rămăşag pe mai mult decât moneda aia că are legătură cu Mâna.

Alucard a pufnit.

— Poate de-aia nu ne-om fi prins noi. Trebuie să recunoşti, a adăugat el, e destul de isteaţă chestia asta.

— Mi-ar plăcea şi mai mult dacă s-ar fi sinchisit să ne spună şi ziua.

— Dar au spus-o.

El a arătat spre micul semn care separa cele două jumătăţi ale mesajului. Pe batistă apărea ca un cerculeţ negru.

— Ăla, a zis Lila, e un punct.

— Numai pentru cineva fără imaginaţie. Sau neşcolit în dactilografia arnesiană. Caz în care acel punctuleţ, cum îi spui tu, e o lună.

Lila a simţit un gol în stomac.

— Sau poate o lună *ascunsă*, a adăugat el. E greu să-mi dau seama ce şcoală urmează.

Lila s-a înjurat singură. Cum de îi scăpase? Pe-o suprafaţă atât de mică, niciun spaţiu sau simbol nu rămânea la voia întâmplării. Şi-a căutat prin memorie – luna descrescuse în ultimele zile, iar cerul se întunecase. Dacă era o lună plină, atunci ar fi putut fi la câteva săptămâni depărtare, însă dacă era o lună ascunsă, ar fi putut fi devreme, chiar…

— În orice caz, a spus Alucard, înapoindu-i atât moneda, cât şi batista, nu se întâmplă chiar acum. Şi-i de bine că nu-i aşa, a adăugat el, întorcându-se să plece şi aşteptând ca ea să-l urmeze. Mai e ceva ce trebuie neapărat să vezi.

O jumătate de oră mai târziu, Lila dăduse bulevardele largi de pe ţărmul nordic pe aleile înguste din *shal* şi s-a trezit că nu mai stătea *în faţa* unei case, ci în ruinele uneia.

Părea a fi fost dărâmată – ba nu, făcută *bucăţi* – dinăuntru. În timp ce mergea în urma lui Alucard printre dărâmături, Lila a băgat de seamă că nu părea a fi fost întâmplător, ci mai degrabă o demolare. Ceea ce nu lămurea de ce se afla ea acolo.

— Pe-aici, a spus Alucard, conducând-o printre dărâmături.

Lila a dat la o parte cu piciorul o bucăţică de piatră sfărâmată din calea ei. Prin moloz, a băgat de seamă bucăţi de metal, prea mici ca să facă parte din structuri, un ceainic din tablă îndoit, din care se revărsau sârmă şi aţă. Aşchiile care mai rămăseseră dintr-o pancartă, pe care încă se puteau citi cuvintele *cândva stricat, curând reparat.*

Groaza i-a strâns stomacul Lilei.

— Locul ăsta, a zis ea. Cum se numea?

Ea ştia răspunsul dinainte să-l rostească el, dar tot a izbit-o ca o lovitură surdă.

— La Haskin.

Lila a icnit. Fusese atât de aproape.

— Şi cu omul în sine cum rămâne?

— Nu există.

Lila a ridicat dintr-o sprânceană. Era de mirare.

— De prăvălie pare că se ocupă o ucenică – sau cel puţin aşa-i spuneau ei. O fată, e ştiută doar drept Tes. Nu-i nici urmă de ea, dar – ia stai aşa – unde-o fi? Aha, aici e.

Alucard s-a oprit deodată din mers, iar Lila s-a oprit ca să nu se ciocnească de el. El a făcut un gest spre spaţiul din faţă, de unde molozul fusese înlăturat. Lila s-a uitat într-acolo. Nu era nimic.

— E ceva ce numai tu poţi să vezi? a îndrăznit ea.

Dar Alucard a clătinat din cap.

— Nu cred. Concentrează-te numai. Sau, mai degrabă, nu te concentra.

Lila nu înţelegea. A trecut de el, cercetând cu privirea aerul. Tot nu vedea nimic neobişnuit. Apoi Alucard a ocolit cu grijă locul acela şi s-a întors cu faţa spre ea. Arăta bizar, de parc-ar fi stat după un geam contorsionat.

— Ce-i aia? a murmurat ea, ca pentru sine.

Alucard a îndoit mâna, iar o briză s-a pornit drept răspuns, o vâltoare de praf care se vedea în lumină, şi a desenat forma semnului. Ea s-a încruntat, urmărindu-i conturul în timp ce cobora spre pământ.

— Am o teorie, a spus Alucard. Cred că e…

— O *uşă*, a spus ea.

El chiar părea uşor dezamăgit că nu fusese el cel care s-o spună.

— Păi, da. Întocmai.

Lila a privit ţintă spre urma uşii. Avusese dreptate. *Persalis*-ul suferise stricăciuni. Pesemne că hoţul îl dusese acolo ca să fie reparat. Şi ori fusese reparat, ori cineva încurcase lucrurile încercând să-l repare. A întins mâna, de parc-ar fi putut atinge semnul cu ea, însă degetele ei n-au dat de nicio piedică. Era doar o urmă, o cicatrice lăsată de vrajă.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat ea pe un ton sumbru.

— Azi-noapte, credem noi, a spus Alucard, sau azi-dimineaţă devreme.

Lila a înjurat în barbă. De-ar fi mers acolo, pur şi simplu, în loc să meargă pe Calea Helarin. Fusese atât de aproape şi nu mai avea nimic. *Persalis*-ul era în voia sorţii, orice indicii ar fi găsit fuseseră spulberate, şi orice s-ar fi întâmplat acolo în orele dinaintea revărsării zorilor, orice răspunsuri ar fi aflat…

Lila s-a îndreptat deodată.

Pentru o clipă, dărâmăturile s-au făcut nevăzute, iar ea era din nou pe corabia lui Maris, iar bătrâna-i dădea o carte mică din sticlă. *O privire în trecut,* aşa-i spusese ea.

În cazul în care, la fel ca mine, te trezeşti că eşti cu un pas în urmă.

Lila a dus mâna la buzunar, apoi şi-a amintit că ascunsese obiectul în cabina căpitanului. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit cu paşi mari din moloz.

— Unde te duci, Bard? a întrebat Alucard.

— Să-mi iau ceva de pe corabie.

— PARTEA A ZECEA —
DIN LAC ÎN PUŢ

1

LONDRA CENUŞIE

Morţii nu aveau asemenea dureri.

Aşa şi-a dat Tes seama că era în viaţă.

Taverna era întunecată, lumânările se stinseseră toate, dar lumina slabă a zorilor pătrundea printre obloane, umplând camera de nuanţe cenuşii, nu negre.

Nu mai era pe-o masă în mijlocul încăperii necunoscute, ci pe-o targă încropită, făcută dintr-o pernă şi două bănci sprijinite de un perete. Tes avea dureri din vârfurile degetelor şi până-n locul în care fusese înjunghiată, şi mult mai adânc, în mijlocul pieptului. De parcă inima ei s-ar fi sforţat mult prea tare, pompând atât sânge doar ca să-l piardă.

Când a încercat să se ridice în capul oaselor, a simţit copci agăţându-se într-o parte a trupului, pielea plăpândă întinsă de fir. A şuierat printre dinţi de durere, apoi s-a sprijinit şi s-a ridicat, închizând ochii ca să-şi alunge ameţeala, până când i-a trecut.

Tes şi-a tras cămaşa – care nu era a ei, ci una curată (şi după lungimea mânecilor şi felul în care-i atârna tivul până la coapse, era a bărbatului care-o găsise) – şi şi-a cercetat rana de la şold. Tăişul pătrunsese drept, dar în adâncime, şi pesemne că trecuse de părţile importante, dar avea să lase, fără îndoială, o cicatrice. Nero îi spunea mereu că cicatricile sunt sexy (de obicei, de îndată ce intra cu arcada spartă sau o zgârietură nouă), dar Tes s-a gândit la faţa nenorocită a lui Calin şi s-a strâmbat dureros.

Buclele-i erau despletite, căzându-i peste faţă, dar când a încercat să şi le dea pe spate, mişcarea i-a tras de copci şi i-a pricinuit un nou junghi în coastă, aşa că şi-a lăsat claia sălbatică în pace şi s-a îndreptat cu pas legănat spre tejghea, unde era aşezat la vedere conţinutul din buzunarele paltonului: teancul de monede, plăsmuitorul de uşi şi Vares.

Doar că bufniţoiul nu era acolo.

Panica a pus stăpânire de ea, până când s-a întors şi a văzut pasărea moartă stând pe o masă, în faţa unui pat, în faţa bărbatului care-o salvase. Acesta stătea chircit într-un scaun, cu capul sprijinit pe braţele încrucişate şi cu micul bufniţoi lângă cot. Tes a făcut un pas în faţă cu băgare de seamă.

Ned Tuttle, aşa-i spusese femeia.

Era un nume ciudat, dar, la urma urmei, locul în sine era ciudat. Era lumea cea mai îndepărtată, cea care-şi pierduse magia. Aşa i se spusese, şi totuşi, iat-o acolo, se încolăcea în jurul umerilor unui bărbat slab care dormea.

Firul nu era luminos – avea doar o lucire slabă, aurie –, dar era *acolo*.

Şi mai ciudat era faptul că nu era acelaşi fir care-o condusese acolo, la taverna aceea ciudat de cunoscută şi la proprietarul ei ciudat. Cel pe care-l văzuse în întuneric nu avea culoare, ci doar un luciu sec, alb-negru. Barmaniţa nu avea magie, deci al ei nu era, dar Tes era sigură că de-acolo venise firul.

Privirea i-a alunecat, cercetând taverna. Era uşa din faţă, un şir de trepte înguste, care duceau în sus, pesemne spre camere aflate deasupra, dar mai era şi o a treia uşă, una care nu ducea în stradă. Tes s-a îndreptat cu pas legănat spre ea. A încercat clanţa. Era încuiată. Acasă, ar fi putut să tragă pur şi simplu de firele din jurul zăvorului ca să le dea drumul. Dar nu era acasă, iar lucrurile nu mergeau cu magie acolo. Erau îndărătnice, neclintite, iar asta o scotea din sărite.

Mâna i s-a îndepărtat de clanţă chiar în clipa în care-a zvâcnit ceva între lemn şi zidul care-l înconjura.

Un fir. Alb-negru, cu luciul acela nefiresc.

Cum Tes nu mai sângera de moarte, i-a revenit memoria văzându-l. Mai văzuse fire ca el, cu luciul acela întunecos, care parcă se înghiţea pe sine însuşi. Îi aducea aminte de umbra ce se agăţase de dulapul din atelierul tatălui ei, cel în care păstra relicvele din Londra Neagră. Chiar dacă n-ar fi fost, avea destulă minte încât să nu mânuiască lucruri pe care nu le înţelegea.

A dat înapoi din faţa firului care plutea, iar acesta s-a întins deodată spre *ea*. Magia însăşi a zvâcnit în faţă, ţâşnind spre ea cu o iuţeală şi forţă atât de bruscă, încât Tes a tresărit, dând înapoi, împleticit, din faţa firului care-o căuta.

Călcâiul i s-a agăţat de piciorul unui scaun, care a zgâriat podeaua, iar Ned a ridicat deodată capul, întorcându-l prin toate părţile până când a dat cu ochii de ea.

A oftat de uşurare.

— O, ce bine, a spus el. Eşti vie!

Tes a aruncat o privire fugară în urmă, spre uşă, aproape aşteptându-se ca firul să dea buzna afară din încăpere. Dar acesta se făcuse nevăzut. Şi-a

îndreptat atenţia spre Ned şi a încropit ceva în Înalta Regală pocită pe care-o vorbea.

— Datorită ţie, a spus ea, iar cuvintele i-au sunat ciudat.

El s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească foarte repede, iar cuvintele i s-au învălmăşit în urechile ei.

— Te rog, a spus ea. Vorbeşte mai rar. Asta nu e… limba mea.

Ned a înclinat capul într-o parte.

— Mda, păi nu m-am gândit. Cred că se cam leagă. Alte lumi şi toate cele! Dar Kell vorbea mereu engleza regelui.

Tes a tresărit auzind numele.

— Kell *Maresh?*

Desigur, el trebuia să fie. Exista un singur Kell care putea călători printre lumi.

Ned a încuviinţat însufleţit din cap.

— Îl cunoşti?

Tes a pufnit. Lumea nu-l *cunoştea* pe *Antari* cel stacojiu, Kell Maresh, fratele adoptiv al regelui Rhy. Cei mai mulţi oameni nu-l întâlniseră nici măcar o dată. Ea se apropiase cel mai mult de a-l cunoaşte când îşi botezase bufniţoiul Vares după el.

Tes a încuviinţat din cap. Ned a fluierat uşor.

— Sigur vorbim de-acelaşi Kell? Păr roşcat? Un ochi cu totul negru? Şi mai e şi tovarăşa lui, Lila Bard – dar aia numai prinţesă nu e. Pe *ea* ai întâlnit-o?

De fapt, Tes *chiar* o întâlnise pe cealaltă *Antari*, o dată, când ajunsese pentru prima oară la Londra.

Nu decursese cum trebuia.

— Că veni vorba, a spus bărbatul, dându-i înainte cu flecăreala. Tu n-ai unul – un ochi negru, vasăzică –, dar ai ajuns până aici… cum ai făcut? Credeam că doar magicienii cu ochi negri pot trece pragul. Desigur, Lila n-are, c-al ei e din sticlă, dar nici că ţi-ai da seama…

Camera se învârtea cu ea, iar el vorbea din nou prea repede. Tes s-a lăsat în scaunul lui liber şi şi-a dus degetele la tâmple. Ce-i trebuia ei cu adevărat era o ceaşcă foarte mare, foarte fierbinte, foarte tare de…

— Ceai? i-a oferit Ned.

Ea a ridicat privirea.

— Ai *ceai?*

El a încuviinţat din cap.

— Nu mă descurc fără ăsta. Pare că ţi-ar prinde bine. Şi mie mi-ar prinde. Lungă noapte-am mai avut. Nu la fel de lungă ca a ta, dar…

A străbătut camera, cu picioarele lungi purtându-l iute după tejghea şi într-un alcov. Ea a auzit zdrăngănitul unui ibric, un chibrit aprins, o plită.

Vares stătea pe masă. Firele magiei bufniţoiului străluceau în fundalul camerei goale. Tes a întins mâna şi şi-a trecut uşor degetul peste o coardă, iar pasărea a fâlfâit fericită din aripi, de parcă ea i-ar fi mângâiat penele pe care nu le avea.

Ned a reapărut cu o tavă care zdrăngănea.

— Cum îţi place? a întrebat el.

Ea n-a înţeles întrebarea.

— În ceaşcă?

El a râs – un sunet blând –, apoi a pus un ibric şi două ceşti pe masă, dar şi o farfurie cu lapte şi două cuburi de zahăr. Lui Tes nu-i trecuse niciodată prin minte să strice bunătate de ceai tare şi amar cu frişcă şi gust dulce, dar poate ceaiul acela cerea asta. L-a urmărit punând două cuburi de zahăr şi-un strop de lapte în ceaşca lui. Ea n-a pus nimic în a ei.

Dacă ceaiul era destul de rău, ea s-a hotărât că avea să-l încerce cu lapte şi zahăr.

Dar ceaiul nu era rău. Nu era rău deloc.

Era… altfel, bineînţeles. Altfel, dar întocmai la fel de tare cum îi plăcea ei. Era bine de ştiut că se schimbau lumile, dar măcar ceaiul rămânea la fel. A prins cu degetele ceaşca aburindă şi a băut, iar pentru prima oară de când reparase plăsmuitorul de uşi, intrase într-o altă lume, iar ucigaşii veniseră după ea şi-o ameninţaseră c-aveau să-i taie mâinile, prăvălia-i fusese distrusă, iar ea fusese înjunghiată şi silită să fugă într-o altă lume, Tes a simţit c-o usturau ochii din pricina lacrimilor.

Câteva i-au picurat pe masă, iar ea le-a şters.

Ned s-a prefăcut că nu bagă de seamă. Ea era recunoscătoare pentru asta. El a împins o farfurioară spre ea. Pe ea era un teanc de discuri pale, puţin mai mari decât nişte monede.

— Biscuiţi, a lămurit-o el.

Tes i-a cercetat cu privirea. Semănau cu *kashen*, nişte fursecuri cu mirodenii pe care le mâncase în copilărie. A luat unul şi l-a adulmecat, însă n-a găsit nici urmă de mirodenie. A muşcat din el, sau cel puţin a încercat, dar era tare şi lipsit de gust şi-i intra între dinţi, iar ea se întreba cum – şi de ce – l-ar fi putut mânca cineva când Ned a luat unul şi l-a înmuiat în ceai.

Neîncrezătoare, ea i-a ţinut isonul, apoi a băgat biscuitul umed în gură. De data aceasta, era cald, moale şi dulce. Nu era nici pe departe *kashen*, dar era bun.

Vares a ţăcănit din cioc, iar Ned a privit ţintă spre bufniţoi cu o mirare ca de copil.

— Uluitor, a murmurat el, iar Tes a simţit cum se umfla uşor în pene – *chiar* era magie elegantă.

Şi-a terminat ceaşca, iar el i-a mai turnat una, şi mai tare, la cât stătuse la fiert.

— Tu şi Kell luaţi adesea ceaiul împreună? a întrebat ea.

Ned a început să râdă şi s-a înecat cu jumătate de biscuit.

— Nu. A venit mereu la mine cu treabă. Nici măcar de haină nu s-a dezbrăcat vreodată.

— Eu am auzit că-i magică, a spus ea. Haina aia.

— Nu m-ar mira, a zis el. Nu-s toate lucrurile magice în lumea din care vii tu?

Tes a dat să clatine din cap, dar s-a oprit. Desigur, nu toate erau *vrăjite*, dar era magie în ele. De-acolo veneau firele.

Parcă aprinsese o lampă pe dinăuntrul feţei lui Ned.

— Îţi dai seama? Adică, eu ştiu că nu e mare lucru, dar am exersat în fiecare zi şi simt că devin mai bun…

Iar începea, vorbea prea repede în Înalta Regală, cu mâinile mişcându-i-se a entuziasm. De fapt, omul ăla nu părea să stea niciodată locului. Îi amintea lui Tes de Vares. Mereu se mişca şi tresărea uşor. A aşteptat până când el a pierdut destul avânt încât să-i poată desluşi cuvintele – zicea ceva de lumânări şi de truse cu elemente –, apoi privirea ei s-a îndreptat din nou spre uşa încuiată din lemn din cealaltă parte a încăperii.

— Şi-acolo e magie.

Ned s-a încruntat. Bucuria i-a pierit de pe chip.

— Of.

— Ce e-n spatele uşii?

— Nimic, a spus el repede, precum o fereastră ce se trântea.

Era o minciună care-i arăta limpede că nu voia ca ea să ajungă să afle adevărul. Tes voia să-i spună că, orice-ar fi fost, nu era în siguranţă. Dar expresia lui Ned îi dădea de înţeles că acesta ştia deja. Ştia că era rău. Ştia că era greşit. Ştia, dar era acolo, iar el era în preajma acelui lucru. Aşa că ea nu i-a spus decât: — Ai grijă!

Apoi şi-a terminat ceaşca de ceai şi s-a ridicat în picioare, făcând o grimasă din pricina copcilor.

— Unde te duci? a întrebat el.

Era o întrebare bună. Ea n-avea un răspuns bun. Dar nu putea rămâne acolo. S-a îndreptat spre tejghea şi şi-a luat cu grijă haina pe ea, şi-a înghesuit picioarele în cizme, plăsmuitorul de uşi sub braţ, şi şi-a strecurat toate monedele în afară de una în buzunar. A pus-o pe ultima pe masa lui Ned. Ca plată pentru ajutor, pentru tunică şi pentru ceai.

În clipa aceea, el a făcut un lucru ciudat. A luat moneda şi a dus-o la nas, murmurând un cuvânt care semăna cu *flori*.

— Eşti tare ciudat, a spus ea.

El a zâmbit.

— Mi s-a mai spus. Dacă-i vezi pe Kell sau Lila, să le zici că-i salută Ned Tuttle!

Tes a râs uşor auzind acestea, chiar dac-o durea. Îşi închipuia cum ar fi fost să dea peste cei doi *Antari*, dar el părea să nădăjduiască asta, aşa c-a spus: — O să le zic.

Ned s-a ridicat în picioare, ducându-se după ea la uşă.

— Poţi să te întorci aici, să ştii, a spus el. Nu trebuie să sângerezi până mori. Adică, sincer, dacă *eşti* rănită, poţi să vii, dar dacă vrei să treci doar să bei un ceai şi să stai la o poveste, şi-aşa e bine.

Uşa s-a deschis, dezvăluind o dimineaţă de-un cenuşiu pal.

— A, a spus el, nu mi-ai zis cum te cheamă.

Şi pesemne că era din pricină că-i salvase viaţa sau poate din pricină că ea credea că n-avea să-l mai vadă niciodată – poate că-i ceda mintea obosită –, dar s-a trezit spunându-i adevărul.

— Tesali Ranek mă cheamă, a spus ea, adăugând: Dar prietenii-mi spun Tes.

Deşi adevărul era că doar Nero îi spunea aşa.

Ned a zâmbit.

— Ei bine, Tes, ştii unde mă găseşti.

Ştia, într-adevăr.

Afară, străzile erau pline de căruţe, de oameni şi de glasuri, dimineaţa roia de mişcare, dar fără nenumăratele fire în straturi de magie, era oarecum seacă. Oare-aşa arăta lumea ei în ochii tuturor celorlalţi? Era atât de… tăcută şi, deşi era în mod sigur tulburător să vezi doar lumea materială, de zi cu zi, Tes simţea şi o uşurare ciudată. Ca o mână rece pe-un obraz

înfierbântat de febră.

S-a uitat în urmă, citind pancarta de deasupra uşii tavernei.

— Cinci Colţuri, a murmurat pentru sine, ţinând minte cuvintele în Înalta Regală.

Apoi a pornit pe stradă.

2

Câteva capete s-au întors la vederea fetei într-o tunică prea lungă, o coamă de bucle nesupuse şi pasul uşor săltăreţ, care vorbea singură în barbă într-o limbă străină.

Dar, bineînţeles, Tes nu vorbea singură.

Vorbea cu Vares. Nu c-ar mai fi văzut cineva bufniţoiul mort înghesuit în buzunarul hainei ei.

— Nu trag de timp, a bodogănit ea. Îmi trebuie un *plan*, atâta tot!

S-a oprit la un colţ de stradă. A privit în susul şi-n josul drumului.

Ce oraş ciudat!

Clădirile erau un amestec de lemn, cărămidă şi piatră, nepotrivit, un amestec de nou şi vechi. Se întindeau de la clădiri înguste, înghesuite unele în altele precum carnea într-un sendviş, la clădiri boltite cu vârfuri ascuţite. Ea se întreba cum reuşiseră, cum construiseră tot oraşul ăla fără strop de magie. Dacă fuseseră într-adevăr nevoiţi să doboare fiecare copac, să ridice şi să aşeze fiecare piatră.

Era impresionant.

Dar era şi murdar. Ori de câte ori răsufla, simţea un gust neplăcut, ca de mâncare stricată, iar fumul se înălţa în trâmbe în aer, trimiţând în sus nori negri ca de cărbune.

Ea mergea de-a lungul malului râului. Se părea că, la lumina zilei, apa nu era nici neagră, nici albastră, ci cenuşie. Cenuşiul pal al băltoacelor din stradă, al funinginii şi al norilor de furtună. O apuca tremuratul când vedea râul Isle secătuit de culoare, o sursă redusă la un simplu pârâu. A mers mai departe până când a ajuns la un pod şi s-a oprit din nou ca să se orienteze.

— Da, i-a spus ea bufniţoiului. Ştiu încotro merg.

Nu era întocmai adevărat. Dar avea o bănuială.

Nu era vorba doar despre faptul că auzise despre celelalte oraşe numite Londra. Râul, deşi lipsit de luciu-i stacojiu, părea a ocupa acelaşi spaţiu şi, deşi clădirile şi podurile erau diferite, oraşul avea cam aceeaşi formă. De parcă aceleaşi oase ar fi fost într-un alt trup. Aşa că Tes, în timp ce mergea, desena în minte o hartă, nu a oraşului aceluia, ci a oraşului ei, recunoscătoare fiind că petrecuse ultimii ani din viaţă învăţând capitala ca-n palmă.

Odată ieşită pe uşă, Tes se mişcase şi *nu* se mişcase prin spaţiu în acelaşi

timp. Da, era o altă lume, dar locul, fizic, era acelaşi. S-a gândit atunci că s-ar fi putut prea bine ca, dacă făcea un pas într-o lume, să fie purtată un pas prin cealaltă.

— Dac-a supravieţuit Calin, şi-a spus ea mai departe, atunci pot să pun rămăşag c-a supravieţuit şi Bex.

Şi de-aceea se îndepărta sănătos de mult de ruinele prăvăliei şi de *shal* – sau, cel puţin, de locurile în care presupunea ea că erau acestea – înainte să se întoarcă la Londra ei.

— Nu, nu pot să rămân *aici*, a bombănit ea, de parcă Vares i-ar fi propus acea variantă.

Au trecut-o fiorii chiar în timp ce rostea cuvintele. Oricât de frumos ar fi fost să-şi mai odihnească un pic ochii, gândul la o viaţă într-un loc ca acela, o lume fără magie, era destul cât să-i întoarcă stomacul pe dos. Nu, trebuia neapărat să se întoarcă. Chiar dacă era primejdios. Chiar dacă o căutau.

Lumea – chiar şi lumea *ei* – era un loc mare. Mai fugise o dată.

Putea fugi din nou.

Tes s-a oprit şi a închis ochii, a mai desenat o dată harta în minte ca să fie sigură că era cam în acelaşi loc. Apoi a îngenuncheat şi a pus cutiuţa din lemn pe pământ. A aruncat o privire în jur, a văzut două femei plimbându-se agale pe lângă ea, adâncite în sporovăială, un negustor care-şi aşeza căruţa, un bătrân pe-o bancă, citind un ziar, dar niciunul dintre ei n-o băgase de seamă.

Tes şi-a îndreptat din nou atenţia spre cutie şi a şoptit:

— *Erro.*

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic, iar ea s-a temut că lipsa magiei din lumea aceea avea să împiedice cutia să funcţioneze întrucâtva, că vraja n-avea să aibă de ce să se agaţe, iar ea avea să rămână acolo, în lumea aceea fără puteri. Iar în clipa aceea şi-a dat seama cât de tare-şi dorea să se întoarcă acasă.

Clipa a trecut, iar vraja s-a trezit la viaţă. Cutia s-a desfăcut, iar uşa s-a înălţat, apărând în neant dintr-un singur fir arzător de lumină.

Bătrânul a ridicat privirea din ziar, iar ea s-a întrebat ce-avea să-i treacă prin cap după plecarea ei. Dacă avea să se convingă că era magie. Sau avea să se convingă că nu era.

„Ciudată lume”, şi-a spus ea în gând, din nou, în timp ce spaţiul din prag se întuneca, iar perdeaua fremăta pe când o Londră era înlocuită de alta, iar Tes se arunca pe uşă.

În mintea ei, uşa dusese la o alee de vizavi de docuri. Dar mintea ei trebuia să fi ajuns cu vreo doisprezece paşi mai departe decât ar fi trebuit, căci în loc să iasă în stradă, a intrat drept într-o bucătărie. Lucru care n-ar fi fost rău dacă bucătăria ar fi fost goală.

Dar nu era.

O femeie stătea la plită, pregătind micul-dejun, iar Tes abia a apucat să bage de seamă firele de magie din flacăra de sub tigaie, că femeia s-a şi întors şi a slobozit un zbieret, făcând un gest brusc cu mâna. Tes a văzut pala de vânt în clipa dinainte de-a o izbi în spate, azvârlind-o pe uşa invocată şi în strada umedă şi pavată pe care-o părăsise cu câteva clipe înainte.

Lui Tes i s-a tăiat răsuflarea, iar durerea i-a străfulgerat coasta. Şi-a lipit mâna de copci, sperând că nu plesniseră.

— *Ferro*, a şuierat ea printre dinţi, iar uşa s-a prăbuşit.

Tes s-a ridicat în capul oaselor şi l-a băgat de seamă pe bătrân, cu ochii holbaţi, cu ziarul uitat, în timp ce ridica plăsmuitorul de uşi. A numărat câţiva paşi şi a încercat din nou.

De data aceasta, a aşteptat ca uşa să prindă contur, a aşteptat până când lumea de dincolo de ea s-a văzut oarecum tulbure, destul încât să fie măcar sigură că nu avea să o azvârle în casa altcuiva.

Apoi Tes l-a privit pe bărbat şi i-a făcut cu mâna, fluturând din degete, apoi a dispărut, luând uşa şi magia cu ea.

LONDRA ROŞIE

La început, a fost orbitoare revenirea atât de bruscă a unei lumini atât de mari.

Modelele vii, suprapuse, ale lumii, ameţitoare şi fermecătoare deopotrivă. Dar chiar şi în timp ce Tes se străduia să privească drept, a simţit un val de uşurare până-n adâncul fiinţei. Acasă. N-ar fi crezut niciodată că acel cuvânt putea cuprinde o lume întreagă, dar aşa era.

Apoi, în urma ei, amintirea pricinii pentru care plecase. Şi a locului unde trebuia să ajungă.

La docuri.

Bufniţoiul i-a zvâcnit în buzunarul hainei, ciupind-o de coaste.

— Nu *vreau* să plec de la Londra, a bodogănit ea şi era adevărat.

Trăise în oraş vreme de trei ani, iar în acel timp îşi făcuse loc în *shal*, o

casă în prăvălia lui Haskin.

— Şi-apoi ai dărâmat-o, a spus ea cu amărăciune, deşi ştia că n-avea de ales.

Era doar piatră şi lemn. Casele, la fel ca vieţile, puteau fi reclădite.

Tes s-a alăturat bulucului mulţimilor de dimineaţă şi al tarabelor din piaţă, cu plăsmuitorul de uşi sub braţ, de parc-ar fi fost o pâine. Nero-i spusese cândva să nu se poarte niciodată de parc-ar fugi de ceva, căci oamenii aveau să bage de seamă şi să se întrebe de ce. Aşa că s-a luptat cu pornirea de-a privi în jur, de-a cerceta feţele, de-a căuta belele sau de-a iuţi pasul. Chiar în timp ce străbătea drumul aglomerat şi cobora treptele largi din piatră ce duceau spre docurile de la Londra.

Paşii i-au încetinit la vederea atâtor corăbii.

Unele mici, altele mari, vase comerciale şi membre ale flotei regale, schifuri ale negustorilor şi un velier faroez şi câteva bărci care nu arborau niciun steag. Ea copilărise într-un oraş portuar şi, ori de câte ori simţea că n-are cale de scăpare, stătea şi privea corăbiile venind şi plecând şi-şi dădea seama că avea una.

Era din nou acolo.

A cercetat corăbiile, cu o scânteie fugară de nădejde că avea să găsească bărcuţa lui Elrick legată de-o dană, să-l vadă pe bărbat aşteptând-o, neschimbat de trecerea timpului, cu flecuşteţe din argint strălucindu-i în părul răsucit, cu mâna ridicată în semn de salut. Dar, bineînţeles, el nu era acolo.

S-a gândit la corăbiile care erau acolo, încercând să o găsească pe cea potrivită. Putea să-şi cumpere urcarea la bord sau avea să fie nevoită să urce clandestin? Oricum ar fi fost, vasele comerciale erau cele mai potrivite, pentru că veneau şi plecau şi aveau mereu loc pentru o încărcătură neaşteptată. O corabie i-a atras atenţia. O corabie ce părea iute, cu coca cenuşiu-închis, velele albe şi-un cap de pasăre cioplit la proră.

Dar când a încercat să se îndrepte spre ea, parcă avea picioarele ţintuite de şipcile din lemn. Nu de magie, ci doar de îndoială. Oare fuga era răspunsul potrivit? Cât de departe avea să fie nevoită să meargă ca să se simtă din nou în siguranţă?

Marinarii treceau valvârtej pe lângă ea, strigând porunci şi descărcând lăzi, iar ea părea să fie dintre statuile ce stăteau pe prora unei corăbii.

Pe Tes n-o lăsa inima să se mişte. Să plece, să lase Londra în urmă.

Problemele trebuiau rezolvate.

Sigur era o cale de-a rezolva asta.

Ucigaşii nici măcar nu o voiau pe *ea*. Voiau plăsmuitorul de uşi. S-a gândit să arunce dispozitivul în Isle, însă ştia că n-avea s-o ajute la nimic. Dacă Bex şi Calin veneau după ea, iar ea le spunea ce făcuse, aveau să creadă că-i minţea, că-l ascunsese pe undeva, aveau să-i frângă fiecare oscior din mâini, apoi şi celelalte, ca să fie treaba treabă, după care, odată siguri că spunea *într-adevăr* adevărul, pesemne c-aveau s-o ucidă şi gata. Aşa că nu, nu era o cale de scăpare să se descotorosească de blestemăţia aia.

Dar mai avea o variantă.

Putea să rămână şi să lupte.

Bufniţoiul i-a tremurat în buzunar, iar Tes şi-a corectat gândul. Putea să găsească pe altcineva care să lupte *în locul* ei. Bex şi Calin erau mercenari. Cineva-i tocmise. Dar oraşul era plin de magicieni puternici de moravuri îndoielnice. Poate putea să tocmească şi ea unul. Desigur, *shal*-ul era locul potrivit pentru asemenea îndeletniciri, iar ea nu se putea întoarce *acolo.* Era primul loc în care-aveau să o caute.

Tes şi-a înfipt degetele în bucle.

Îi venea să urle. În schimb, s-a întors şi a tras un picior celei mai apropiate lăzi, cu toată puterea ei, apoi chiar a urlat, de durere, dacă nu de frustrare. Încă-şi freca piciorul când a auzit o voce din apropiere zicând:

— Iacăt-o şi pe preacinstita noastră doamnă căpitan!

Tes s-a întors şi a văzut luciul ce însoţea magia *Antari.*

Se încolăcea prin aer, de culoarea luminii lunii, dar de două ori mai strălucitoare, atât de strălucitoare, încât silueta din mijlocul luminii părea aproape tulbure. Dar în timp ce firele se mişcau parcă dănţuind, Tes a văzut-o pe femeie apropiindu-se de-o corabie, slabă ca un ţâr, cu părul negru cu-o tunsoare ascuţită-brici întinsă spre-o bărbie colţuroasă. A recunoscut-o de îndată.

Delilah Bard.

Unul dintre cei mai puternici magicieni din lume.

Şi, spre deosebire de prinţul stacojiu după care fusese numit Vares, Lila Bard era *cunoscută* pentru faptul că-şi folosea puterea, de parcă ar fi căutat cu lăcomie pretexte ca s-o arate tuturor. Umbla şi-un zvon cum că luptase în ultimul *Essen Tasch,* deghizată în Stasion Elsor. Adevăratul Stasion Elsor era dintr-un oraş portuar din apropiere de Hanas şi a petrecut următorul an spunând oricui îl asculta că o femeie străină îi furase identitatea şi locul la

ultimele jocuri. Fie că era sau nu adevărat, toată lumea spunea că era la fel de pricepută în a mânui o sabie cum era în a mânui sângele sau orice element. Şi că mereu era pusă pe încăierări.

Iar Tes a ştiut în clipa aceea că-şi găsise campioana.

Delilah Bard stătea în lumina-i argintie, cu un picior ridicat pe o ladă şi capul dat pe spate, sporovăind cu un bărbat mai în vârstă de pe puntea corabiei cu coca închisă la culoare. Tes a făcut câţiva paşi înapoi, în umbra dintre cutii.

— Vai, sărmanul Stross, a avut ghinion, aşa-i?

— *Nas,* a mormăit matelotul. M-am oferit de bunăvoie. I-am lăsat pe tinerii căsătoriţi să plece unde-or vrea. Cu tine ce-i? Nu ţi-a priit mâncarea de la palat?

— Patu-i prea moale, a spus Lila, rotindu-şi gâtul. Dar te salută Alucard.

A lovit coca cu piciorul.

— Ce-ai făcut cu *Baronul?*

— L-am curăţat de toată sarea şi nisipul ce s-au adunat într-o lună. Cu plăcere.

— N-am spus că-mi place. Pare jalnic de cuminte.

— Plecăm din port? a întrebat matelotul, cu speranţă în glas.

— Încă nu, a răspuns ea. Am venit să iau ceva, atâta tot.

— Auzi, căpitane, a zis un al doilea bărbat, mai tânăr, cât mai stăm p-aci?

— Până când ne terminăm treaba. Ce-i, Tav, sunt prea puţine bordeluri în preafrumoasa noastră capitală?

— Am rău de doc, a spus cel mai tânăr. O corabie nu-i făcută să stea priponită aşa…

— Ciudată chestie, a spus Bard, parcă tocmisem nişte marinari…

Spunând acestea, s-a făcut nevăzută la bordul corabiei. Tes şi-a ros unghiile şi a aşteptat câteva minute chinuitoare, sperând ca Bard să reapară. A reapărut, îndesând ceva în buzunarul de la spate al hainei ei. A pornit din nou cu pas lejer pe rampă, cu firele argintii lucindu-i în urmă ca nişte stele, iar Tes a luat-o pe urmele ei.

Era un plan fără cusur. Delilah Bard nici măcar nu trebuia să ştie. Dacă Bex şi Calin erau acolo, aveau să pornească pe urmele lui Tes. Ea nu trebuia decât să aibă grijă să fie în apropierea Lilei Bard când se întâmpla asta.

— De câte ori mai faci rahatu’ ăla de vrajă?

Bex n-a ridicat privirea când un alt cârlionţ negru s-a făcut scrum deasupra hărţii.

— Până o găsesc pe fată.

Era dimineaţă, iar la ora aceea, Sfântul Cuţitelor era aproape pustiu, afară de-un bărbat care ori adormise, ori murise, şi de un trio care juca o partidă destul de potolită de Sanct. Calin stătea chircit într-un scaun din apropiere, alinându-şi durerea de cap cu o sticlă de băutură spirtoasă. Aceea era cea mai gravă dintre rănile lui – avantajul de-a avea o căpăţână atât de tare.

O farfurie cu tocană stătea lângă cotul lui Bex, cu conţinutul ascuns după o pojghiţă de unsoare. Era recunoscătoare că nu simţea mirosul. Îşi pusese nasul rupt la loc, îşi legase încheietura şi-şi cususe mâna acolo unde cuţitul lui Berras se înfipsese drept în ea. Nu era nici pe departe prima oară când fusese nevoită să se dreagă de una singură, dar avea nevoie de ambele mâini pentru a face vraja, şi de fiecare dată copcile i se-agăţau, iar oasele frânte din mâna ei îi pricinuiau dureri cumplite ce-i cuprindeau tot braţul.

Calin a icnit şi i-a dat sticla cu băutură spirtoasă.

În orice altă clipă, ar fi crezut că e otrăvită. În ziua aceea, ştia că nu era aşa, însă gestul tot nu i-a picat bine. N-avea decât să-şi amorţească el durerea. Ea avea să şi-o ascută pe-a ei ca pe-o lamă de cuţit. I-a făcut semn să-i ia băutura din faţă.

— Cum vrei tu, a bodogănit el, bând cu nesaţ, apoi s-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii. Ai să rămâi fără păr.

„Sac de carne spurcată bun de nimic ce eşti!” şi-a spus Bex în gând. Dar avea dreptate – îşi arsese părul toată noaptea, mai avea nouă fire, şi vraja tot nu scosese la iveală nimic, nici măcar când încercase hărţi care nu arătau doar Londra, ci tot imperiul.

— Nu se face nimeni nevăzut aşa, într-o doară, a bombănit ea, pe jumătate pentru sine. N-ar fi trebuit să poată folosi porcăria aia de uşă fără cheia-pecete.

— O fi făcut alta, a spus Calin, cu vorbele înghiţite de somnul ce stătea să-l toropească. În timp ce-o repara.

— Poate, a spus Bex, iritată că el avea dreptate.

S-a ridicat brusc de la masă, luându-şi paharul şi întinzându-şi gâtul înţepenit şi genunchiul care-i zvâcnea – fusese o noapte lungă şi, spre deosebire de Calin, ei nu-i pica bine să i se dărâme o clădire în cap.

Bex s-a îndreptat spre bar tocmai când lumina zorilor începea să pătrundă pe ferestre.

În ciuda orei nefireşti, la Sfântul Cuţitelor nu era niciodată închis. La urma urmei, servea mercenari. Moartea nu dormea şi nici mâinile care-o purtau de colo-colo. Însă proprietarul, Hannis, se culcase, prevenind cu asprime pe oricine că, dacă încerca să plece fără să plătească, avea să fie blestemat la plecare.

Bex se îndoia că era vreo vrajă în prag, dar s-a hotărât să nu-şi încerce norocul, aşa c-a lăsat o monedă pe tejghea în timp ce-şi umplea şi ea halba şi s-a îndreptat cu paşi lejeri spre masă, luând-o pe drumul lung, pe lângă statuia din lemn a sfântului. Fiecare centimetru de lemn era plin de găuri şi de cicatrici lăsate în anii în care muşteriii aruncaseră cuţite în braţele, pieptul şi capul lui. O mână arăta de parcă mai avea o singură lovitură crâncenă până să cadă.

Calin se credea un Sfânt al Cuţitelor vremurilor acelora, ea o ştia. Dar confratele ei mercenar era un tâmpit, unul care nu părea să-şi dea seama că statuia din lemn nu era o reprezentare fidelă a sfântului. Că în poveşti – pe care Bex le citise într-o noapte ca să-şi omoare timpul înainte de-a porni într-o misiune – Sfântul Cuţitelor nu purta, de fapt, urmele cuţitelor duşmanilor. Şi le făcuse el, câte una pentru fiecare viaţă pe care-o lua. Dacă un muşteriu se apropia destul de mult de statuie, putea vedea acele linii subţiri cioplite cu migală, dedesubtul ciopârţelilor făcute de beţivani netoţi.

Aia era problema, din punctul de vedere al lui Bex. Oamenii nici măcar n-aveau habar la ce se închinau.

Ca spurcăciunea aia de Mână, de pildă.

Cine întreba trei membri diferiţi ai Mâinii de ce credeau în cauza ei primea trei răspunsuri diferite.

Regele n-are putere.

Regele are prea multă putere.

N-ar trebui să existe un rege.

Desigur, mai era şi vorba care era pe toate buzele, cum că magia *dispăruse*, legenda despre stingerea întregii puteri a lumii şi toate alea, însă în ce o privea pe Bex, asta era o grămadă de rahat şi, chiar dacă n-ar fi fost, nu-i păsa nimănui de fluxuri atotputernice şi de modele măreţe, cât timp magia încă slujea ţelurilor *lor* în locul şi-n clipa aceea.

Nu, la urma urmei, ceea ce-şi dorea Mâna era *schimbarea.*

Iar schimbarea era un lucru uşor de dorit. Era o idee uşor de plămădit, precum metalul topit, destul de fluidă încât să ia *orice* formă pe care oamenii care *stăpâneau* mâna o vedeau drept folositoare. O cheie. Un cuţit.

O coroană.

Astfel încât Mâna avea să ucidă familia regală şi, pentru o vreme, să se bucure, să spună că ei câştigaseră, până când aveau să-şi dea seama că nu schimbaseră altceva decât culorile la vedere în sălile palatului.

Nu că lui Bex i-ar fi păsat.

La urma urmei, tot avea să cheltuiască banii cu care-o plăteau.

La masă, Calin sforăia. Lăsase capul pe spate, cu gâtul la vedere, iar ei îi zvâcneau degetele în timp ce prin cap îi trecea ideea de-a trage o linie roşie de toată frumuseţea pe gâtul lui. Dar atunci trebuia să-i spună cinstitului lord Berras, iar numai gândul acela a fost o pricină destul de întemeiată ca să-l lase pe Calin să trăiască.

I-a lovit scaunul cu piciorul, făcându-l să tresară destul încât să fie sigură că încă răsufla, apoi s-a aşezat din nou, şi-a trosnit încheieturile pumnilor şi a început vraja de căutare din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

Până când, în cele din urmă, vraja a trosnit, iar în loc să fie negru şi pârlit, firul de păr s-a preschimbat într-un singur grăunte de cenuşă desăvârşit, căzând în forma unui X pe hartă şi lăsând un semn ca o arsură la marginea râului, acolo unde se întâlnea cu docurile. O trâmbă subţire de fum se înălţa din locul în care semnul arsese pergamentul.

Bex s-a ridicat în picioare şi a ieşit pe uşa tavernei înainte ca fumul să înceteze.

Calin n-avea decât să doarmă cât îl tăia capul.

Ea avea o treabă de dus la bun sfârşit.

3

Era uşor s-o urmăreşti pe Lila Bard.

Tes putea să lase pur şi simplu restul lumii să se contopească şi să se desprindă, având doar lumina puternică a puterii *Antari,* care ardea ca o torţă tapiseria alcătuită din celelalte fire.

Tes se ţinea după ea de la docuri, de-a lungul râului, urmărind-o cu o jumătate de cvartal mai în spate, iar în timp ce-o făcea, se minuna, nu de felul în care se mişca Bard, tăind cu uşurinţă strada, ci de cum nu băga nimeni de seamă că era un *Antari* în mijlocul lor. Pentru ei, Lila Bard nu era decât un alt trup, cam ciudat, îmbrăcat cu straie bărbăteşti cum era, dar hainele erau destul de bune, iar ea le purta cu o lejeritate care le făcea să pară haine ca oricare altele.

Tes o urmărea, aproape aşteptându-se ca *Antari* să se oprească şi să se uite în urmă dintr-o clipă în alta, să cerceteze împrejurimile, să o măsoare din cap până în picioare pe fata din urma ei, dar n-a făcut-o. Bard a mers mai departe, îndreptându-se în direcţia generală a palatului regal şi, pentru o clipă stăpânită de panică, Tes s-a temut că mergea chiar acolo, în singurul loc în care ea n-o putea urma. Apoi însă, *Antari* a mers mai departe, spre o piaţă aglomerată.

A străbătut agale piaţa, trecând pe lângă negustori care vindeau pâine, fructe şi ceaiuri – Tes s-a luptat cu pornirea de-a se opri şi a cumpăra o ceaşcă de la ibricul care fluiera, cu un abur tare şi negru –, apoi a mers mai departe.

Din toate locurile în care-ar fi putut merge, Bard părea a se îndrepta tocmai către *shal.*

Pulsul lui Tes s-a iuţit în timp ce-o urmărea pe magiciană – pe jumătate nădăjduind, pe jumătate temându-se că era condusă înapoi acolo, însă curând *Antari* a cotit din nou, de data aceasta pe un drum îngust.

În cele din urmă, după două cvartale, Bard s-a oprit şi s-a strecurat într-o tavernă cu han. APUSUL SOARELUI, anunţa pancarta de deasupra uşii. Tes s-a oprit în prag. A numărat până la zece, şi-a dat părul pe spate şi l-a prins în vârful capului, deşi aceasta i-a pricinuit un val de durere în coasta rănită, apoi şi-a aranjat cutia sub braţ.

Şi a intrat.

Încăperea era aproape goală, cu doar câteva trupuri răsfirate printre

mesele din tavernă, cu fire încolăcite de magie albastră, verde şi aurie care aprindeau aerul din jurul umerilor lor.

Nici urmă de cea argintie.

A cercetat taverna cu privirea şi a văzut tivul hainei negre a Lilei chiar în timp ce cizmele-i dispăreau pe un şir de trepte înguste.

Tes s-a îndreptat spre ele în timp ce hangiţa – o femeie cu o faţă îngustă, o claie de păr alb şi fire de culoarea ierbii ude – a ridicat privirea de după tejghea.

— Te-ai rătăcit?

Tes a şovăit, apoi a pus un lin pe tejghea.

— Mi-e sete, atâta tot.

Hangiţa a băgat moneda în buzunar, cu ochii la Tes, încercând – şi nereuşind, după cum se vedea limpede – să-i ghicească vârsta.

— Bere sau apă?

Tes şi-a muşcat buza.

— Ceai aveţi cumva?

Femeia a încuviinţat din cap şi s-a îndepărtat târşâind picioarele, iar privirea lui Tes a alunecat din nou spre trepte. Nu era nici urmă de *Antari*, dar era un singur şir de trepte, aşa că ea n-avea decât să spere că era destul de aproape în caz că avea să se işte vreo belea. Hangiţa s-a întors şi a pus o ceaşcă aburindă de ceai pe tejghea, iar Tes tocmai urma s-o apuce, când o a doua mână a coborât asupra ceştii.

— Vezi tu, a spus o voce seacă, nu-i frumos să te ţii după oameni.

Tes a ridicat privirea spre silueta care stătea pe taburetul de lângă ea, înconjurată de lumină argintie. Lila Bard a ridicat ceaşca de ceai şi a sorbit prelung din ea, murmurând o melodie, adâncită în gânduri.

— De curând i-am spus cuiva că, dacă se mai ţine o dată după mine, îl trimit înapoi în bucăţi. Mi-e limpede că tu n-ai înţeles mesajul. Deşi trebuie să recunosc, nu arăţi a cioară…

Tes a clipit.

— A ce?

— Şi totuşi, iată-te, parc-ai fi umbra mea!

A mai cercetat-o pe Tes o clipă. Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă de căprui, dar de aproape, Tes a reuşit să vadă că unul din ei avea un luciu uşor sticlos, apoi ambii ochi s-au mijit, iar *Antari* a spus: — Te *cunosc*.

Tes a făcut o grimasă.

Era adevărat, se întâlniseră o dată, cu trei ani înainte. Tes încă nu era

obişnuită cu libertatea, cu Londra, cu nevoia, şi era atât de mirată de *Antari*, care trecea pe lângă ea pe stradă, încât nu se putuse stăpâni.

— Ai încercat să mă buzunăreşti.

Nu era întru totul adevărat. Tes nu voia conţinutul buzunarelor ei. Voia lumina argintie şi strălucitoare a magiei înseşi, felul în care pulsa şi se întrepătrundea, dar, mai mult decât atât, voia apropierea ei.

Până în clipa aceea, crezuse că pe lume nu exista decât un *Antari*, Kell Maresh, prinţul stacojiu, şi chiar şi-atunci, îl văzuse o singură dată, de la depărtare, cu firele argintii atât de strălucitoare, încât silueta lui se vedea tulbure. Dar în clipa aceea avea o altă *Antari* în faţă, iar mâna părea a i se fi mişcat înaintea gândurilor, întinzându-se după magia ei, sperând să fure un fir, unul singur.

Nu fusese destul de iute.

Sau poate că *Antari* fusese mai iute decât ea.

Mâna Lilei Bard o apucase de încheietură şi o strânsese cu atâta forţă, încât ea crezuse că avea să-i frângă oasele dinăuntrul ei.

— Te rog, spusese ea. Îmi trebuie mâna.

— Atunci ar fi bine să găseşti o altă cale de-a o folosi, răspunsese Bard.

Dar o clipă mai târziu, strânsoarea-i slăbise, doar puţin.

— Câţi ani ai? întrebase ea, iar Tes minţise şi spusese că avea paisprezece, deşi abia împlinise doisprezece.

Ridicase bărbia în timp ce rostea cuvintele, căci nu era o laşă, deşi se temea.

— Uită-te la mine, spusese *Antari*, iar Tes o făcuse, deşi o dureau ochii când se uita la ea. Niciodată să nu furi ceva dacă nu eşti *sigură* că scapi.

Spunând acestea, îndepărtase mâna lui Tes şi pornise mai departe pe stradă. Toată întâlnirea durase mai puţin de-un minut, dar Tes n-o uitase niciodată. Şi se părea că nici Lila Bard.

Antari a terminat ceaiul lui Tes şi a privit ţintă rămăşiţele de pe fundul ceştii.

— De ce te ţii după mine?

— Nu mă ţin.

— Nu mă minţi, a prevenit-o ea, iar în timp ce-o făcea, magia din jurul ei a zvâcnit, iar Tes a simţit oasele cutiei ei toracice *strângând-o*, un simţământ ciudat şi cumplit, cum nu mai avusese niciodată, căci era interzis.

Magia oaselor.

— N-ai… voie… să faci… aşa ceva, a spus ea, cu răsuflarea întretăiată, chinuindu-se să ia aer.

— Pe bune? a întrebat Lila, prefăcându-se surprinsă.

Mâna nevăzută n-a făcut decât s-o strângă şi mai tare.

— Hai să vedem dacă bagă careva de seamă…

Tes nu putea să respire, nu putea să se elibereze, aşa c-a făcut singurul lucru de care era în stare – a întins mâna şi a apucat cel mai apropiat fir argintiu, l-a simţit murmurându-i în palmă, apoi a *tras.*

De fapt, ea nu era sigură ce-avea să facă firul sau dacă avea să facă ceva.

Dar *Antari* a sărit ca arsă. Strânsoarea asupra cutiei toracice a lui Tes a dispărut de tot, iar ea a tras aer în plămânii care-o usturau în timp ce pe chipul lui Bard se întipărea o expresie sumbră.

— Ce-ai făcut?

Tes a răsuflat întretăiat şi a făcut o grimasă, încercând să nu se gândească la plesnetul copcilor şi la umezeala din coastă.

— Te rog, a spus ea. Sunt vânată. Am nevoie de ajutor.

Lila a ridicat dintr-o sprânceană.

— Păi, atunci găseşte-o gardă.

— Am nevoie de ajutorul *tău.*

Ea a înclinat o sprânceană.

— De ce, mă rog?

— Eşti cea mai puternică magiciană din Londra.

— N-ai să ajungi nicăieri cu linguşeala.

Lila s-a ridicat de pe taburet şi s-a întors să plece.

— Ştiu că eşti *Antari.*

În clipa aceea, Lila Bard s-a oprit, a înclinat capul şi a cercetat-o cu ochii aceia căprui.

— Şi de unde ştii tu treaba asta?

Tes a şovăit.

— O văd. Magia ta.

Ea a părut căzută pe gânduri, apoi a ridicat din umeri.

— Fain de tine, a zis ea, îndepărtându-se. Nu mă mai urmări!

Tes s-a ridicat în picioare.

— O să mă omoare.

— Pare-a fi treaba *ta*.

— Am ceva ce ei vor. Un plăsmuitor de uşi.

— Nu-mi…

Orice-ar fi avut Lila Bard de gând să spună, cuvintele i s-au stins pe buze. S-a oprit. Iar când s-a întors, furia şi iritarea-i fuseseră înlocuite de mirare de-a binelea.

— *Tu* ai *persalis*-ul?

Tes a şovăit. Deci, avea un nume.

— Dacă un *persalis* e un dispozitiv care face uşi către alte locuri…

În clipa aceea, Lila a făcut ceva de mai mare mirarea. A *râs*. Nu tare, ci încet, ca pentru sine.

— Din când în când, a murmurat ea, se mai şi descurcă unii. Deci, a adăugat ea, apucând-o pe Tes de umăr şi ridicând-o în picioare. Cine vine după tine să te omoare?

— Nişte asasini. Au venit azi-noapte la prăvălia mea şi…

— Am văzut. Câţi sunt?

— Doi.

— Atât?

— Sunt puternici.

— Sunt convinsă, a spus Lila sec, conducând-o pe Tes spre trepte.

— Stai! a spus ea, încercând să se răsucească. Unde mergem?

— Într-un loc mai sigur.

Antari a înghiontit-o pe trepte în sus.

— Să stăm de vorbă.

— Trebuie neapărat să mă întorc. Am lăsat cutia…

Însă cuvintele i s-au întrerupt în timp ce ajungeau la palierul îngust din capătul treptelor. Trei uşi duceau spre trei camere, iar una dintre ele rămăsese deschisă, însă camera nu era goală. Tes a văzut o undă de lumină stacojie, în timp ce Bex intra în cameră cu paşi mari, cu palma ridicată, iar nasturii din metal se desprindeau deja de haina Lilei, ţâşnind spre bila din metal topit din mâna asasinei.

— Ai grijă! a strigat Tes chiar în clipa în care metalul s-a făcut bucăţi, preschimbându-se în cuie, iar cuiele au zburat spre ele.

Lila Bard a împins-o pe Tes la podea, dar bucăţelele de metal n-au făcut decât să-şi schimbe traiectoria şi să le urmărească, picând precum nişte stropi de ploaie ascuţiţi. Tes s-a chircit, s-a pregătit pentru impact, pentru durerea pătrunzătoare, dar cuielor le-a scăpat pielea şi au dat în schimb de stofă, prinzându-i mânecile, gulerul şi tivul hainei de podeaua din lemn a palierului.

S-a răsucit, încercând să se elibereze, dar Lila era deja în picioare, cu un pumnal în mână. A încercat s-o lovească pe Bex, dar în timp ce-o făcea, cuţitul s-a topit pur şi simplu, iar ucigaşa a izbit-o pe Tes cu cizma în piept şi a aruncat-o cu zgomot pe trepte în taverna de jos.

Au răsunat strigăte, iar Tes a auzit-o pe *Antari* poruncind *să iasă toată lumea*, apoi silueta asasinei i-a apărut în faţă în timp ce Bex îngenunchea în faţa ei, urmărind-o cum se lupta să-şi elibereze o mână. Stofa de la mânecă i s-a rupt puţin, dar n-a cedat. Şi dacă pe chipul ucigaşei se citise hazul cu o zi înainte, în clipa aceea era demult dispărut. Avea ochii seci, cenuşii, primejdioşi, iar sub amândoi îi mijea o vânătaie cruntă, de parc-ar fi avut nasul rupt de curând. A făcut un gest scurt din încheietura mâinii, iar în palmă i-a prins contur un cuţit scurt şi ascuţit.

— Unde e? a întrebat Bex.

Tes a înghiţit în sec şi a clătinat din cap.

— Nu-l am.

Era adevărat. Îl lăsase aşezat pe podea lângă barul de jos.

— Răspuns greşit! a spus Bex înainte ca Tes să apuce să se elibereze, i-a înfipt cuţitul în dosul palmei ţintuite.

Mintea i s-a aprins de durere în timp ce cuţitul îi intra până la plăsele, cu vârful înfigându-se în lemnul de dedesubt.

— Doare, nu-i aşa? a şuierat Bex, iar Tes a simţit un ţipăt urcându-i în gât, dar când i s-a revărsat din fiinţă, nu l-a auzit, nu a putut să-l audă de zgomotul asurzitor de fundal ce-i răsuna în urechi.

O rafală de vânt a gonit pe lângă ea şi a izbit-o pe Bex, aruncând-o înapoi peste palier şi lovind-o de peretele din spate, destul de tare încât să sară aşchiile din lemn.

Tes a scrâşnit din dinţi şi şi-a smuls cuţitul, înghiţindu-şi un suspin, în timp ce oţelul se desprindea. A crezut c-avea să-i vină rău, a întors capul şi a văzut un palton fluturând şi o pereche de cizme negre, în timp ce Lila Bard trecea cu paşi mari pe lângă ea, cu sângele picurându-i pe obraz.

De cealaltă parte a palierului, Bex s-a desprins de perete şi s-a îndreptat, rotindu-şi umerii cu un trosnet răsunător.

— Gheaţă sau piatră? a întrebat *Antari*, iar când Bex n-a făcut decât să încline capul, întrebător, Lila şi-a atins tăietura de la tâmplă şi a spus: — Lasă c-aleg eu!

Se mişca repede, mai repede decât ar fi trebuit să se mişte un trup obişnuit. Nici nu i se vedeau membrele de repede ce alerga, iar mâna pătată

de sânge i s-a întins brusc în faţă în vreme ce străbătea în goană palierul, iar Tes i-a văzut magia argintie zvâcnind şi luminându-se în timp ce cuvintele se revărsau din ea.

— *As Isera*.

Vraja a prins contur chiar când degetele ei o apucau pe Bex de partea din faţă a hainei, dar, cumva, ucigaşa a reuşit să se răsucească şi să scape în ultima clipă. Mâna *Antari* a dat de manta în loc de piele, iar chiciura a ţâşnit pe ţesătură – prin ea –, preschimbând stofa în gheaţă cât i-a luat să rostească vraja. Bex s-a ferit, s-a răsucit, s-a dezbrăcat de manta, iar aceasta a căzut şi s-a făcut ţăndări de podeaua palierului dintre ele.

Ucigaşa a privit ţintă în jos spre cioburile îngheţate şi, pentru prima oară de când intrase în prăvălia lui Tes, trufia seacă îi dispăruse, înlocuită fiind de mirare şi poate chiar şi de-un strop de teamă.

— Nu-i cinstit, *Antari*, a spus ea, în timp ce apărătoarea din metal de pe braţul ei se destrăma şi se preschimba în cuţite.

Lila Bard n-a făcut decât să ridice din umeri.

— Cinstea n-are ce căuta într-o luptă!

Cuţitele au zburat prin aer, cu un şuierat aproape cântat, dar de data aceasta, *Antari* era pregătită. Nu s-a lăsat în jos, nu s-a dat la o parte. În schimb, a întins şi ea mâinile în faţă, iar metalul a tremurat şi s-a oprit.

— O şmecherie ştii şi tu? a întrebat ea. Toate bune şi frumoase. Dar şi eu pot să mă joc aşa.

Cuţitele au zvâcnit, apoi au început să se întoarcă din nou către Bex. Ucigaşa a scrâşnit din dinţi, iar cuţitele s-au oprit, au atârnat în aer şi s-au înţepenit între ele. În aer, Tes vedea firele de magie încordate.

— Când doi magicieni mânuiesc acelaşi element, a spus Lila Bard, lupta devine o încleştare a voinţei. Să vedem, dar, cine dă prima înapoi!

Avea faţa netedă, cu o sprânceană ridicată, de parcă totul n-ar fi fost altceva decât un joc, dar Tes vedea încordarea din aerul din jurul ei – îşi folosea toată puterea. La fel făcea şi Bex. Cuţitele tremurau, iar palierul a început să se cutremure, în timp ce voinţele celor două trăgeau nu doar de cuţite, ci şi de metalul din împrejurimi. Balamalele au scârţâit, iar cuiele care-o ţintuiau s-au desprins, apoi Tes a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă din clipa în care începuse lupta.

S-a dat naibii la o parte. A coborât treptele împleticindu-se. N-a privit în urmă, nici măcar când a simţit încordarea trecând la jumătatea drumului pe trepte în jos, nici când a auzit şuierul oţelului şi bocănitul metalului în timp

ce vârfurile ascuţite ale cuţitelor loveau în lemn.

A ajuns la parter şi s-a împleticit, cu mâna însângerată şi coasta rănită copleşite de durere, dar a mers mai departe, trecând prin taverna goală şi ajungând la uşă, pe care-a dat-o de perete, şi s-a trezit ciocnindu-se de un bărbat care intra.

A dat înapoi, împleticindu-se, a simţit o mână pe umăr, dar atingerea-i era lipsită de răutate, având doar hotărârea blândă cu care-a pus-o pe picioare. A privit în sus şi a văzut o lumină argintie, a văzut un păr roşcat, cu o cărare cu-o dâră albă, a văzut doi ochi, unul albastru, celălalt negru.

Kell Maresh, prinţul *Antari*.

Tes era destul de sigură c-ar fi trebuit să facă o plecăciune, dar o durea prea tare coasta, iar el încă o ţinea dreaptă, aşa că a reuşit doar un stins: — *Mas vares.*

Precum Lila Bard, el stătea în mijlocul unei plase argintii, dar era ceva nelalocul lui cu firele. Dacă ale celeilalte *Antari* străluceau cu putere şi statornicie, ale lui licăreau şi se destrămau.

Erau rupte. Magia lui era ruptă.

Kell Maresh a privit în jos şi s-a încruntat.

— Eşti rănită!

Iar Tesali Ranek a privit în sus, către el, şi a spus:

— Şi dumneavoastră.

Încruntătura lui s-a adâncit, iar pe buze i s-a întipărit o întrebare. Dar nu a apucat s-o mai pună, căci în clipa aceea clădirea s-a cutremurat de la lupta de la etaj, Kell a privit în sus, peste capul lui Tes, iar Tes a privit dincolo de el în stradă şi a strigat: — Păzea!

Kell se întorcea deja. Scotea deja o sabie de la şold, iar tăişul cânta izbindu-se de securea lui Calin cu o forţă răsunătoare.

— Dă-te înapoi! a prevenit-o el, iar lui Tes i-a luat o clipă să-şi dea seama că vorbea cu ea.

S-a retras înăuntrul tavernei, şi la fel a făcut şi prinţul *Antari*, iar Calin a pornit pe urmele lor. Al doilea ucigaş era exact la fel de înalt ca Kell Maresh şi de două ori mai lat, iar trupul lui stătea în calea luminii din stradă, trainic ca o uşă.

— Ei, ăsta da răsfăţ, a spus el, cu-acelaşi glas de piatră sfărâmată. Am omorât şi eu mulţi oameni, da’ ca tine niciodată.

— Un *Antari*? Sau un prinţ?

Pe faţă i s-a întipărit un rânjet cumplit.

— Ştii, se tot zice că eşti greu de omorât. Eu cre’ că ăştia nu se străduiesc prea tare!

Securea a lovit din nou, iar Kell Maresh a scos o a doua sabie, încrucişându-le pe cele două la timp ca să oprească forţa armei.

— O să-ţi trebuiască mai mult decât nişte săbii, a spus ucigaşul.

— Mă îndoiesc, a spus Kell. Pari c-ai pierdut multe lupte.

Zâmbetul lui Calin s-a lărgit.

— Nu, a zis el. Ăia de-au pierdut au murit toţi!

S-a năpustit asupra prinţului, care s-a răsucit, a parat, iar Tes şi-a văzut prilejul şi a zbughit-o spre uşa deschisă. Aproape că ajunsese la ea când i s-a trântit în faţă.

— N-o lăsa să plece! a strigat Lila, din capătul treptelor. Are *persalis*-ul!

Prinţul *Antari* a aruncat o privire fugară spre Tes, cu ochii mari, a mirare, iar în clipa aceea Calin şi-a rotit securea şi l-a izbit cu mânerul ei în obraz pe prinţ.

Kell Maresh s-a împleticit, cu buza spartă de lovitură. Degetele i s-au îndreptat spre tăietură şi s-au desprins de ea înroşite.

— Hai, prinţişor! l-a întărâtat Calin. Să nu-mi zici că ochiul ăla-i de ochii lumii!

Kell a strâns pumnul, iar Tes i-a văzut magia zvâcnind, cum făcuse şi a Lilei înainte să cheme vraja de îngheţ.

— Nu meriţi osteneala! a spus el, iar în vreme ce Calin răcnea şi se năpustea din nou asupra lui, Kell a făcut un gest larg cu braţul peste-o masă, aruncându-i o halbă lăsată de izbelişte în faţa ucigaşului.

Paharul nu s-a spart, dar băutura i-a udat partea din faţă a hainelor. Kell şi-a frecat săbiile între ele, iar o scânteie a sărit de pe ele pe Calin. A luat foc, gonind prin partea din faţă a trupului ucigaşului.

Acesta s-a zbătut, căznindu-se să stingă flăcările, iar Tes şi-a dat seama ce-avea de făcut.

S-a împins în uşă şi s-a avântat din nou în tavernă. A căzut în genunchi dincolo de bar, căutând cu mâinile până când a găsit pachetul ascuns şi l-a scos. Plăsmuitorul de uşi – *persalis*, cum îi zisese Lila – rădăcina tuturor necazurilor acelora.

A început să tragă de fire, să le desfacă, dar de data aceasta nu desfăcea doar vraja. Degetele-i zburau peste magie, în vreme ce, în cealaltă parte a încăperii, Calin reuşise să se stingă, iar fumul se ridica din părul lui pârlit, de culoarea apei cu care se spălau vasele. S-a năpustit asupra prinţului

Antari, în timp ce tavanul de deasupra lor ceda, iar Bex se prăbuşea cu zgomot. A aterizat ghemuită pe o masă şi s-a rostogolit deoparte chiar în clipa în care Lila cădea prin gaură cu sângele curgându-i într-un ochi şi cu un zâmbet răutăcios pe figură.

Poveştile despre Delilah Bard erau adevărate.

În ciuda violenţei şi a haosului, era limpede că se *distra*.

În clipa aceea, ţinea în mână două cuţite; nu din oţel, ci invocate din piatră şi gheaţă.

— Unii oameni, a cugetat ea cu glas tare, nici măcar să moară nu ştiu.

Stofa de pe braţul şi coapsa lui Bex era pătată de sânge, la fel ca obrazul ei, în ochi avea o lucire sălbatică, iar magia-i ardea cu flăcări stacojii în aerul din jur în timp ce-şi chema metalul la ea, preschimbându-l într-un scut, apoi o sabie, apoi un bici topit.

Tes lucra mai iute, cu mâna rănită plină de sânge în timp ce degetele-i tremurânde legau febril un nod. Clădirea a scârţâit din toate încheieturile, iar Tes s-a întrebat cât avea să mai ţină. N-avea de gând să afle.

Calin a lovit cu securea, dar s-a trezit descoperind că lama din metal dispăruse, prinsă în lupta lui Bex, în vreme ce sabia lui Kell se ţinea tare, cu tăişul sclipind de vrăji. A dus lama la gâtul ucigaşului, însă Calin n-a făcut decât să zâmbească.

— Scot eu magia aia din tine, a zis el, într-un fel sau altul.

Podeaua s-a cutremurat în timp ce vorbea, iar pământul a ţâşnit printre şipci, preschimbându-se în tentacule. Kell Maresh le-a spintecat, dar ele n-au făcut decât să se frângă şi-apoi să se refacă. Unul a dat de încheietura mâinii prinţului şi l-a apucat de ea, trăgându-i sabia din cale şi dezgolindu-i pieptul şi gâtul.

— *Stop!*

Patru capete s-au întors spre Tes.

Stătea în picioare, ţinând *persalis*-ul în ambele mâini.

— După ăsta aţi venit, nu? a întrebat ea. Atunci, luaţi-l!

Lila Bard a privit-o cu groază. Bex a zâmbit sinistru, făcând un pas spre ea, iar în timp ce-o făcea, degetele lui Tes au zvâcnit, trăgând de corzile de la marginea vrăjii. O lumină a licărit ca un fitil aprins printre ele, o scânteie pe care numai ea o vedea. Aluneca, strălucitoare şi iute, pe suprafaţa cutiei.

Apoi *persalis*-ul *a ars.*

4

— Nu! a strigat Bex, năpustindu-se înainte, însă Lila i-a tăiat calea în vreme ce obiectul din mâinile lui Tes lua foc.

Persalis-ul ardea repede, mult mai repede decât ar fi trebuit s-o facă – zile întregi de lucru şterse cu buretele de-o singură vrajă –, apoi s-a năruit între degetele ei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, fetiţo! a mârâit Calin.

Bex se holba, cu faţa devenită cenuşie din stacojie.

— Eşti moartă! a spus ea, cu chipul rânjit, cu metalul încolăcindu-i-se din nou în jurul antebraţului, dar Lila Bard s-a pus între ucigaşă şi fată.

— Aşa nerăbdătoare eşti să ne mai luăm o dată la trântă? a întrebat ea, cu un fior tăios în glas. Ar trebui să ştii că m-am ţinut în frâu.

Vântul şfichiuia în jurul ei în timp ce vorbea. Hanul scârţâia din toate încheieturile. Lumina din felinare s-a desfăcut în fascicule.

— Iar Kell, aici de faţă, ei, el nici nu s-a pornit.

Acele fâşii înflăcărate-i înconjurau umerii. Vântul sufla în părul lui arămiu. Dacă Tes n-ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că magia era chiar a lui.

Cei doi ucigaşi păreau a-şi da în sfârşit seama de situaţia în care erau. Pielea lui Bex era pătată de sângele ce se scurgea din zeci de tăieturi. Fumul se ridica de pe cămaşa pe jumătate arsă a lui Calin. Doi dintre cei mai puternici magicieni din lume stăteau între ei şi Tes, iar *persalis*-ul după care veniseră nu era decât o dâră de funingine de pe podeaua toată numai aşchii.

Calin i-a zâmbit scurt şi ameninţător lui Kell, însă n-a spus nimic.

Privirea lui Bex a trecut de *Antari* şi s-a oprit asupra lui Tes.

— Tu şi cu mine, a spus ea rece, nu ne-am încheiat socotelile.

Lila a făcut un gest scurt din încheietura mâinii, iar uşa tavernei s-a dat de perete.

— Hai, fuguţa, a spus ea. Dacă nu cumva vreţi să rămâneţi şi să ne spuneţi cine v-a tocmit. Putem să ne turnăm câte o halbă şi să stăm de vorbă despre Mână.

Bex a făcut o grimasă, dar orice-ar fi avut de gând să spună a fost întrerupt de Calin, care-a desfăcut braţele larg. Puterea i-a dat năvală, iar toate scaunele şi mesele-au început să zboare.

Tes a tresărit, dar Kell şi Lila s-au pus numaidecât în mişcare, cu mâinile întinse, cu magia argintie lucind puternic în timp ce tăvălugul de lemn se

făcea numai aşchii şi se frângea de-un zid din voinţă. Până au căzut dărâmăturile la podea, camera din spatele uşii era deja goală.

Ucigaşii se făcuseră nevăzuţi.

Lila Bard a oftat şi şi-a lăsat mâna în jos, însă Kell Maresh s-a împleticit în faţă, gâfâind, cu sudoarea lucindu-i pe frunte. Firele din jurul lui se zvârcoleau şi aruncau scântei. Tes avea dreptate – era ceva nelalocul lui cu magia acelui *Antari.*

L-a urmărit, aşteptându-se ca Bard să se grăbească să i se alăture prinţului, să-l ajute să se ridice, însă ea n-a făcut decât să clatine din cap şi să spună:

— Pe bune, Kell!

Apoi s-a întors şi a apucat-o pe Tes de braţ, strângând-o ca într-o menghină cu degetele în timp ce-o târa spre trepte.

— Nu putem să rămânem aici, atât a spus ca lămurire.

Kell s-a îndreptat de spinare, apoi a luat-o către tejghea, unde hangiţa se ridicase în picioare.

— Ce-are ăla? a întrebat ea, în timp ce Lila Bard o târa pe trepte.

— E tâmpit, a răspuns *Antari*, aruncând o privire în urmă peste umărul ei.

— Palatul va plăti pentru tot, îi spunea prinţul hangiţei zăpăcite. Iar eu voi trimite magicieni să repare toate stricăciunile.

Au ajuns la palier – ce mai rămăsese din el, cu pereţii crăpaţi, cu covorul şifonat, cu un colţ arzând în tăcere –, iar *Antari* a condus-o pe lângă o baltă de sânge de pe palier, care era limpede că era al ei, şi alte câteva care nu erau. A împins-o pe Tes într-un dormitor. Un cufăr stătea deschis la piciorul patului, cu haine negre revărsându-se din el şi o faţă hidoasă care sărea în ochi, iar Tes a tresărit înainte să-şi dea seama că era o mască încornorată.

— Dă-mi drumul! a protestat ea, dar Lila n-a făcut decât să pufnească şi s-o împingă către zid, unde o pată mică întuneca lemnul.

A întins mâna şi şi-a atins obrazul, în locul în care sângele i se scurgea dintr-o tăietură adâncă, apoi s-a folosit de sângele acela ca să deseneze din nou simbolul. Tes a urmărit un singur fir argintiu desprinzându-se de plasă şi aşezându-se peste simbol.

— Kell? a strigat ea, aruncând o privire în urmă, iar peste câteva clipe, prinţul a venit, părând ostenit în timp ce punea mâna pe umărul lui Tes.

— Stai aşa, a spus el cu blândeţe, apoi Lila a spus ceva, iar camera s-a dat de-a berbeleacul, Tes a căzut, nu în jos, ci *deströmându-se*, odată cu

toată lumea din jurul ei, fir cu fir, deodată.

Iar când lumea s-a realcătuit, ea nu mai era în taverna ruinată, ci stătea într-o cameră uriaşă, cu podeaua din marmură, cu perdele aurite şi-un pat frumos împodobit. A privit în sus şi a văzut cerul nopţii, doar că nu era cer, ci sute de fire din ţesătură fină ce se întindeau şi se ridicau ca să dea naştere iluziei.

O pereche de uşi din sticlă dădea într-un balcon, cu panglica stacojie a râului Isle sclipind mult în jos, iar Tes şi-a dat seama că era în palatul regal. Ameţeala a copleşit-o ca un val, iar ea a întins mâna să se sprijine, dar în clipa în care-a dat cu mâna de marginea din stofă a canapelei, a tresărit, pe jumătate de durere, pe jumătate de groază. Mâna ei. O înfăşurase cu o batistă la un moment dat, dar aceasta se îmbibase de multă vreme, iar stofa frumoasă era întunecată de-o pată de sânge.

— Fii fără griji, a spus prinţul, lăsându-se greu într-un scaun. Servitorii sunt pricepuţi în a curăţa sângele.

Firele argintii din jurul lui zvâcneau. Tes s-a trezit urmând drumul pe care-l alcătuiau, de parc-ar fi fost un obiect de pe biroul lui, iar degetele i se îndreptau spre goluri.

Kell Maresh a văzut-o privind ţintă.

— Ce e?

Tes a lăsat capul în jos fără să spună nimic.

Lila Bard se oprise în faţa unei oglinzi până-n tavan şi părea a-şi cerceta cu băgare de seamă rănile, tăietura de pe frunte, ruptura cămăşii. Privirea ei a întâlnit-o pe-a lui Tes în oglindă.

— Deştept şiretlic, a spus ea, întorcând spatele oglinzii. Şi-acum, unde-i?

Tes a privit-o ţintă pe *Antari.*

— *Persalis*-ul.

Lui Tes i se învârtea capul. Nu înţelegea.

— L-am distrus. La tavernă. M-ai văzut.

— Am văzut ce-ai vrut tu să vadă ceilalţi. Dar era o momeală, e limpede.

Tes n-a spus nimic, dar Lilei i-a pierit hazul de pe chip, înlocuit încet de-o groază pură.

Cizmele-i răsunau cu putere în timp ce străbătea camera.

— Adică tu vrei să-mi spui mie, a zis ea, apăsând pe fiecare cuvânt, că lucrul pe care tu l-ai distrus acolo e *persalis*-ul cel *adevărat.*

Tăcerea lui Tes vorbea de la sine.

Lila a clătinat din cap.

— Ia goleşte-ţi tu buzunarele!

Când Tes n-a făcut-o, Lila a apucat-o de braţ.

— Uşor, a prevenit-o Kell. E limpede că-i rănită.

Dar Lila a început să-i caute prin buzunare în locul ei. Când a atins în treacăt coasta rănită a lui Tes, ea a şuierat de durere, iar camera a fost cât pe ce să se facă nevăzută cu totul. Când şi-a revenit, *Antari* ţinea tocmai bufniţoiul mort. Acesta o privea ţintă, cu un ochi albastru şi celălalt negru.

— Ce blestemăţie-i asta?

Ca răspuns la întrebare, bufniţoiul a înclinat capul şi a fluturat din aripile osoase.

Lila a scos un ţipăt scurt şi i-a dat drumul păsării. Tes s-a năpustit s-o prindă înainte să apuce să se lovească de podea. În clipa aceea, i-a venit să urle de durerea din coastă, iar sudoarea a început să-i şiroiască pe frunte, dar micul bufniţoi era în siguranţă.

— Numele lui, a spus ea cu răsuflarea întretăiată, e Vares.

Kell Maresh a privit în sus auzindu-şi rangul pomenit. La fel ca pasărea. Tes a fost nevoită să-şi stăpânească pornirea de a râde. Nu era haios. Nu era nimic haios. Pierduse foarte mult sânge.

Lila şi-a încrucişat braţele.

— De unde ştim noi că acela era adevăratul *persalis?* Poate l-oi fi pitit pe undeva!

— De ce să fac asta? N-am vrut să am de-a face cu el! Eu am un atelier de reparaţii! Mi l-a adus cineva să-l repar. Nici nu ştiam ce *face.*

Lila a mijit ochii şi, deşi unul era din sticlă, amândoi păreau a privi până-n adâncul ei.

— Dacă nu ştiai, cum ai putut să-l repari?

Tes a şovăit.

— Mă pricep la ceea ce fac!

Antari s-a apropiat mai mult.

— Lumea-i plină de mincinoşi pricepuţi, a spus ea. Nu te numeri printre ei.

— Lila, a prevenit-o Kell, însă *Antari* se concentra doar asupra lui Tes.

— Din câte mă pricep eu, a spus femeia, e nevoie de două lucruri ca să supravieţuieşti în lume. De înzestrare. Şi de viclenie. Iar cineva viclean ar fi găsit o cale de-a salva *persalis*-ul. Înseamnă că eşti destul de înzestrată de felul tău.

Tes a înghiţit în sec, iar adevărul i-a urcat în gât. Răsuflarea-i era

întretăiată. La un moment dat, prinsese a tremura. Se întreba dacă intra în şoc şi i s-a părut necuviincios din partea trupului său să cedeze tocmai în clipa aceea, după toate prin câte trecuse.

A întins mâna ca să se sprijine de o masă, dar ori nu-i era echilibrul cum trebuia, ori se mutase masa, căci i-a scăpat, s-a împleticit şi i s-a tăiat răsuflarea de durere în timp ce mişcarea-i sfâşia coasta.

— E rănită, a spus Kell, ridicându-se în picioare.

— Mâinile mai şi sângerează, a spus Lila, făcând un semn din mână într-o doară.

Dar prinţul privea ţintă spre burta lui Tes.

— Nu atât de mult!

Ea s-a uitat după privirea lui. O pată de culoare închisă i se întindea pe partea din faţă a cămăşii.

— A, a făcut ea încet. De-aia zici.

Îi clănţăneau dinţii în gură.

— Lila, e *rănită,* a spus Kell. Ar trebui s-o vindeci.

Dar *Antari* nu-l asculta. Degetele ei subţiri au dat de bărbia lui Tes şi au ridicat-o cu de-a sila ca s-o privească în ochi.

— Cum ai reparat *persalis*-ul*?*

Chipul ei era când tulbure, când limpede. Tes era atât de sătulă. Sătulă să mai fugă. Sătulă să mai ţină secrete. Şi dacă înţelegea cineva cum era să ai o putere rară, râvnită de toată lumea, un *Antari* înţelegea cu siguranţă.

— Pot s-o văd, a spus ea, iar cuvintele i-au scăpat printre dinţi. Eu văd firele de magie care trec prin lucruri. Aşa mi-am dat seama ce era. Şi cum să-l repar.

Pentru o clipă, după ce a rostit cuvintele, Tes n-a simţit altceva decât uşurare. Grea ca o pătură.

Prinţul a scos un sunet care semăna oarecum cu un hohot de râs. Lila şi Tes s-au întors amândouă spre el.

— Alucard o să fie distrus, a spus el, când o să afle că nu e singurul înzestrat cu asemenea vedere.

Tes a încremenit.

— Mai sunt şi alţii?

— Aşa s-ar părea, a spus Lila.

— Eu nu ştiam.

Tes a privit în jos spre Vares, spre micile corzi luminoase ce-i străbăteau trupul precum sârma.

— N-am mai întâlnit pe nimeni care să fie în stare să mânuiască firele de magie.

Încăperea era foarte mare, dar în clipa aceea parcă a ieşit tot aerul din ea. Tes a ridicat privirea şi i-a simţit pe ambii *Antari* privind-o ţintă. S-a simţit de parcă ar fi spus ceva greşit.

— Tu eşti meşteră, a spus Lila încet, de parcă ar fi fost prima oară când înţelegea acele cuvinte. Vezi magie stricată şi-o repari.

Tes a încuviinţat încet din cap. Lila a privit spre Kell Maresh.

— Pe *el* poţi să-l repari?

Cuvintele au rămas în aer. Tes s-a străduit să le priceapă.

— Nu meşteresc la fiinţe, a spus ea.

— Nu asta ţi-am cerut, a zis Lila. Tocmai ai spus că nu doar că poţi să vezi magia, poţi să şi pui mâna pe ea.

— Repar *obiecte* stricate, a spus Tes. Un om n-am dres niciodată.

— Dar *poţi* s-o faci? a întrebat ea.

— Nu ştiu! a răspuns Tes. Aş încălca legile magiei fie şi numai încercând!

— Ducă-se să se spânzure legile, a spus Lila Bard, dacă doar alea-ţi stau în cale! Şi-a trecut o mână prin părul negru. Dacă poţi s-o faci, ai s-o faci!

Iat-o. Porunca. Puterea ei, ajunsă doar o unealtă, mânuită de altcineva.

Tes s-a ridicat în picioare, înălţându-se cât îi îngăduiau rănile.

— Şi dacă spun nu?

N-a văzut-o pe Lila scoţând un cuţit, dar deodată s-a trezit cu unul la gât.

— Atunci, să fiu afurisită de nu tai bucăţele din tine până te răzgândeşti!

Kell s-a ridicat în picioare, alături de Lila, strângând-o cu putere de braţ.

— *Ajunge!* a spus el, trecând la limba regală.

Lila s-a scuturat ca să scape din strânsoarea lui.

— Vrei s-o *vindec?* s-a răstit ea în aceeaşi limbă, făcând un gest cu vârful cuţitului în timp ce vorbea. Bine. Am s-o fac. De îndată ce acceptă să te vindece pe *tine.*

Tes a clătinat din cap.

— E o deosebire între un lucru şi-o fiinţă omenească, i-a spus ea prinţului, trecând din nou la arnesiană. Dacă fac o greşeală…

— Păi, vezi să nu faci, a prevenit-o Lila.

Dar Tes l-a privit pe Kell Maresh drept în ochii de două culori diferite. I-a văzut maxilarul încordat, ridul dintre ochi, ţinuta, chiar şi în clipa aceea. Oare-l putea ajuta? Nu ştia. Simţea că-i vine să întindă mâna după acele fire

rupte, să ajute. Dar acel *Antari* nu era un obiect din prăvălia ei. Reparaţiile însemnau adesea încercări nereuşite. În jumătate dintre dăţi, lega greşit firele dintr-o vrajă şi trebuia să înceapă din nou. Dar vasului nu-i păsa, căci era din lemn sau din lut. Un trup viu putea pieri de-atâta chin.

— Alteţă… a început ea.

El a privit-o, obosit, dar resemnat.

— E-n ordine, a spus el. Înţeleg.

— Eu nu înţeleg! s-a răstit Lila. Şapte ani te-am văzut suferind. Şapte ani am bătut lumea-n lung şi-n lat în căutarea unui leac, ceva care să repare ce s-a stricat. Şi-acum am găsit-o p-asta, şi tu nici măcar nu vrei să o laşi să *încerce.*

Kell a oftat şi s-a frecat la ochi.

— Spune că nu poate…

— Să nu poţi e una, să nu vrei e alta!

Kell i-a aruncat o privire apăsătoare celeilalte *Antari*.

— Nu merită riscul. Vindec-o odată, Lila! Te rog!

Tes a văzut furia Lilei şovăind la auzul acelui ultim cuvânt, precum o uşă care se deschidea ca să scoată la iveală ceva zdrenţuit, îndurerat, apoi se trântea. Ea şi-a aruncat cuţitul la picioarele lui Kell.

— Fă-o tu, s-a răstit ea, dacă tot n-ai nevoie de-ajutor!

Kell a oftat. Apoi a îngenuncheat şi a luat cuţitul.

— E-n ordine, a spus Tes, iar camera i se clătina în faţa ochilor. Nu trebuie s-o faci.

— Ştiu, a spus el cu blândeţe, ducându-şi cuţitul la degetul mare.

Un muşchi din maxilarul Lilei a tresărit. Umerii i-au zvâcnit, de parc-ar fi dat ghes celorlalţi muşchi să intervină.

Tes a văzut pielea despicându-se, sângele de culoare închisă băltind în timp ce întindea mâna s-o atingă.

— Ei, hai, mai încetează-n mă-sa odată! a spus Lila, dându-l deoparte pe prinţ.

Cealaltă mână îi sângera deja, iar degetele-i strângeau încheietura lui Tes ca într-o menghină.

— *As Hasari*, a mârâit *Antari*, iar în timp ce vraja trecea peste Tes, durerea a căzut precum o piatră într-o fântână adâncă.

Vindecarea era o chestiune treptată, iar durerea slăbea încet, devenind din ascuţită surdă, apoi trecând. În clipa aceea, a trecut ca luată cu mâna. Tes a văzut magia argintie împletindu-se cu a ei, a văzut-o aprinzându-se în

jurul ei în vreme ce coasta i se întrema pe sub cămaşă. A strâns pumnul pe sub batistă. Slăbiciunea i-a dispărut, lăsându-i în urmă pulsul puternic şi statornic.

Tes a oftat de uşurare în timp ce degetele Lilei îi dădeau drumul încheieturii, lăsând o dâră roşie în urmă.

— Asta a fost prima şi ultima oară când am sângerat pentru tine.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Da, mulţumesc, a repetat Kell.

— Hai, mai tacă-ţi gura! s-a răstit Lila, întorcându-se împotriva lui.

Tes, între timp, a pornit spre uşa aurită, sperând să se ducă afară, afară din cameră, afară din palat. A dat s-o deschidă, dar o mână a izbit lemnul, închizând-o cu de-a sila.

— Mergi undeva? a întrebat Lila pe un ton ameninţător, iar Tes şi-a dat seama cât greşise căutând ajutorul *Antari*.

Lila Bard îşi dorea acelaşi lucru ca Bex şi Calin – s-o folosească.

— Sunt recunoscătoare pentru că m-ai vindecat, a spus Tes. Dar nu pot să te-ajut, nici cu *persalis*-ul, nici cu prinţul. N-ai nicio pricină să mă ţii aici.

— Îţi facem o *favoare*, a spus Lila. Afară nu eşti în siguranţă. Nu atâta vreme cât există Mâna.

— Are dreptate, a spus prinţul. Cei doi cu care ne-am întâlnit astăzi o să te caute în continuare.

Tes a clătinat din cap. Îşi dorise un campion. În clipa aceea, îşi dorea doar să ajungă cât mai departe posibil de-acolo.

— O să risc, a spus ea trăgând de uşă, dar pesemne că Lila se folosea de magie ca să o ţină închisă, pentru că nici nu s-a clintit.

— Ăsta e cel mai sigur loc din oraş, a spus *Antari*, cu un zâmbet sinistru întipărindu-i-se pe buze. Uite, o să-ţi arăt!

Spunând acestea, a deschis cu forţă uşa şi a strigat:

— Gărzi!

— Lila, a spus Kell, istovit, în timp ce doi soldaţi se apropiau de prag.

— Puneţi-o într-o celulă!

Tes a încercat să dea înapoi, intrând în cameră, dar Lila şi-a pus o mână pe mijlocul spinării ei.

— Noi două n-am terminat de vorbit, a şuierat ea în urechea lui Tes, apoi a împins-o cu de-a sila în faţă, în hol, în braţele gărzilor palatului care-o aşteptau.

Tes a luptat, cu toată forţa ei, care nu era multă. Lila îi vindecase rănile, însă tot era pe jumătate cât soldaţii, şi înainte să apuce să tragă măcar de-o coardă din magia lor, mâinile i-au fost duse cu de-a sila la spate.

Ultimul lucru pe care l-a văzut Tes a fost cum se lăsa Kell Maresh pe un scaun în spatele Lilei Bard, care i-a zâmbit, apoi a făcut un gest scurt din încheietura mâinii, uşa s-a trântit, iar gărzile au târât-o de-acolo.

5

Tes ar fi trebuit să urce la bordul unei corăbii.

Fusese chiar acolo, s-ar fi putut strecura la bordul unuia dintre nenumăratele vase care împânziseră docul din Londra şi ar fi putut arunca plăsmuitorul de uşi peste bord când plecau în siguranţă în largul mării, şi ar fi putut s-o ia de la capăt într-un alt oraş, pe un alt ţărm. Un om ca Haskin avea să aibă mereu de lucru, ceea ce însemna că o fată ca ea avea să aibă mereu de lucru.

Şi dacă Bex şi Calin o urmăriseră?

Era mai bine să fie liberă şi fugară decât să stea în siguranţă într-o celulă.

Care-i deosebirea dintre un risc şi-o achiziţie bună? o întrebase tatăl ei de mai multe ori. *Privitul în urmă.*

Doi soldaţi stăteau la o distanţă mică de celulă, cu capetele plecate, cu glasurile puţin peste o şoaptă. S-a uitat dincolo de ei, spre şirul de trepte pe care-o aduseseră. Dormitorul era la etajul trei. Ea era undeva sub primul în clipa aceea. Numărase treptele, treizeci înainte să ajungă la celule, presupunând că se aflau într-unul dintre pilaştrii ce alcătuiau temelia palatului, ţineau *soner rast*-ul înălţat deasupra râului Isle. Se întreba dacă asta însemna că ea era sub apă. A privit în jur. Mai erau trei celule, însă toate erau goale.

Nu era niciun pat, aşa că Tes stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua rece din piatră. De încheieturile mâinilor îi atârna o pereche de cătuşe. Nu erau vrăjite pentru a slăbi puterea magiei. Nici nu trebuia să fie. Toată celula era pecetluită. În aer se simţea o greutate ca de plumb, care-i aducea aminte de cealaltă Londră, cea fără magie, dar acolo fusese o lipsă aproape plăcută – iar aceasta era ca o pătură udă cu care se stingeau flăcările.

Vedea vraja peceţii – era o magie ciudată, nedumeritoare, care trebuia să se contrazică. Firele puterii atârnau în aer, fremătând pe loc, iar când l-a scos din buzunar pe Vares şi l-a aşezat pe jos, acesta stătea, fără viaţă, cu craniul pleoştit în faţă, cu nenumăratele firicele dintre oasele lui stinse. Tes s-a ridicat şi i-a trecut trupuşorul printre gratii, ca să vadă până unde ajungeau peceţile.

— Vares? a şoptit ea, ridicând tonul a întrebare.

El nu s-a mişcat.

Ea l-a pus pe margine şi s-a lăsat din nou la pământ, aşteptând.

Tes şi-a cercetat mâna dreaptă, în care se înfipsese cuţitul lui Bex. Şi-a trecut degetele prin palmă, prin dosul palmei. Nu mai rămăsese nimic în afara unei cicatrici subţiri şi argintii, netede şi nedureroase. Ştia că la fel se putea spune şi despre rana din coasta ei. N-o mai durea când răsufla.

În mintea ei, Kell Maresh a căzut într-un genunchi.

Ai putea să-l dregi, a spus o voce din mintea ei. Semăna foarte mult cu vocea Lilei Bard. Tes şi-a lăsat mâinile să cadă din nou în poală.

— *Kers la?* a spus un glas.

A ridicat privirea la timp pentru a vedea unul dintre soldaţi apucându-l pe Vares printre gratii.

— Nu… a spus ea, dând să protesteze, însă garda pleca deja cu bufniţoiul.

Un pas, atât i-a trebuit lui Vares ca să revină la viaţă, fâlfâind din aripioare în mâna soldatului. Văzând aceasta, Tes şi-a dat seama de ceva. Numai celula în sine era pecetluită.

Soldatul a scos un hohot de râs scurt, încântat.

— Hei, Hel, a zis el. Se mişcă!

„Trădătorule”, şi-a spus ea în gând.

— Ia să văd, a spus al doilea, întinzând mâna.

— *Nas*, a răspuns primul, tu strici mereu câte ceva!

— Hai, atunci.

— Trebuie să te porţi cu blândeţe…

Măcar soldaţii erau ocupaţi.

— Ia te uită la ochii lui! Unu-i albastru, unu-i negru. Cum îi are şi prinţul.

— Da’ n-are pene roşii.

— Păi, o fi avut, cândva. Nu se ştie niciodată.

Tes şi-a dat ochii peste cap şi s-a chircit pe spate, ridicând privirea spre tavanul cu zăbrele.

— Gândeşte, şi-a spus ea în şoaptă.

Era o cu totul altfel de cimilitură. O problemă ce trebuia rezolvată. Nu era pecetluită toată închisoarea, ci numai celulele, dar, din nefericire, ea era ţinută în clipa aceea într-o celulă. Ceea ce-i făcea situaţia dificilă, dar nu imposibilă. A cercetat liniile peceţii care trecea pe deasupra capului ei, le-a urmărit întinzându-se pe gratii în jos.

Peceţile erau un oarecare paradox. La urma urmei, înăbuşeau magia, dar în miezul lor erau totuşi *vrăji lucrătoare.* Asta însemna că şi-atunci când

opreau folosirea puterii erau nevoite să facă o excepţie pentru puterea lor. Iar dacă era pe undeva o sursă de magie lucrătoare, ea o putea destrăma.

Tes s-a ridicat în capul oaselor.

A aruncat o privire spre soldaţi, care stăteau în clipa aceea pe-o bancă, cu Vares aşezat ca pe-o stinghie între ei, îndreptându-şi când şi când atenţia către mişcările bufniţoiului mort. Tes s-a întors cu spatele spre ei, privind cu băgare de seamă spre gratiile din celălalt capăt al celulei. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre ele, apropiindu-se destul încât să cerceteze firele de culoarea fierului ce înconjurau celula. Bineînţeles, spre deosebire de magia ei, care era ţintuită în loc, acolo, puterea curgea.

Tes a întins mâinile încătuşate şi le-a sprijinit de gratii, de parcă s-ar fi plictisit. Dar în timp ce degetele-i atingeau oţelul, a apucat unul dintre acele fire de fier, a tras şi…

Un spasm i-a năvălit prin trup, scoţându-i cu de-a sila aerul din plămâni, în timp ce lumea toată-i era scăldată într-o lumină albă. Nici n-a apucat să se dezmeticească şi s-a şi trezit zăcând pe spate, pe podeaua celulei, cu urechile ţiuind. A tuşit, ghemuindu-se ca să se ferească de durere şi încercând să răsufle.

— N-ar trebui să faci asta, a spus unul dintre soldaţi, sec.

Tes a gemut şi s-a ridicat în şezut. Cei doi îl hrăneau pe Vares cu turtă dulce.

— Ţi-e foame, micuţule Kell? a gângurit unul în timp ce bufniţoiul clămpănea din cioc, iar firimiturile cădeau pe lângă el.

Ei îi ghiorţăia stomacul.

— Nu vă supăraţi! a strigat ea. Oare *omul* n-ar putea să primească de mâncare?

Ei n-au băgat-o în seamă.

— Dobitocilor! a bodogănit Tes.

S-a pleoştit, sprijinindu-şi capul pe braţele încrucişate în timp ce-şi storcea creierii să găsească o cale de ieşire. Încă încerca în clipa în care a auzit paşi răsunând pe treptele închisorii.

Tes a ridicat privirea, aşteptându-se s-o vadă pe Lila Bard venind să-şi continue interogatoriul. Dar când femeia a ieşit din umbre, lumina felinarelor a căzut pe un alt chip.

Cei doi soldaţi au sărit în picioare.

— *Mas res,* au spus ei, iar Tes şi-a dat seama că o avea în faţă pe regină.

6

Kell zăcea pe canapea, cu haina aruncată la o parte, cu o cârpă rece pe ochi. Durerea-i dispăruse precum un val, lăsând doar o osteneală neplăcută în urmă. Nu trebuia să vadă odaia regelui ca să-şi zugrăvească imaginea în minte. Pleoscăitul băuturilor spirtoase şi scrâşnetul sticlei în timp ce Rhy îşi turna de băut dintr-o carafă. Paşii iritaţi ai Lilei în timp ce se plimba pe podea, fiecare pas scurt ca o mustrare, zgomotul cizmelor ei înăbuşindu-se uşor când călca de pe piatră pe mătase şi înapoi.

— Judecând după halul în care mă doare maxilarul, a spus Rhy, presupun c-ai avut o zi plină.

— Într-adevăr, a spus Kell. Un han o să trebuiască reconstruit.

Uşile s-au dat de perete, iar Alucard a dat buzna în încăpere.

— M-ai lăsat să aştept în prăvălia aia ruinată, a spus el. Ai zis că te duci să iei ceva. Dacă nu mi-ar fi spus o cioară că eşti aici, încă stăteam şi dădeam cu piciorul în pietre.

— Iertare, a spus Lila sec. Eram ocupată să pun mâna pe ucenica de la Haskin. Şi pe *persalis.*

Cizmele lui Alucard s-au oprit brusc.

— Ai reuşit?

— Nu te mira aşa!

— Atunci unde sunt?

— Lila a aruncat-o pe ucenică într-o celulă de închisoare, a răspuns Kell.

— Ca s-o ţin în siguranţă, s-a băgat Lila. Cât despre *persalis*, a fost, din păcate, distrus.

— Eşti sigură? a întrebat Rhy.

— L-am văzut arzând, a spus Lila.

— Momeală? a întrebat Alucard.

Kell o şi auzea pe Lila scrâşnind din dinţi.

— Pare-se că nu. Am cercetat-o eu, să fiu sigură. N-am găsit decât o bufniţă moartă.

— Poftim? au întrebat Rhy şi Alucard în acelaşi timp.

— Se pare că-i pasăre de companie. Are un ochi albastru şi unul negru, iar ea-l numeşte Vares.

— Nu sunt hotărât, a spus Rhy, dacă e fermecător sau înfiorător.

— Amândouă, au spus Kell şi Lila în acelaşi timp.

— Stai, că mai e, a continuat ea. E ca tine, Alucard.

— Răvăşitor de frumoasă? a întrebat el, turnându-şi de băut. Cu totul şi cu totul fermecătoare?

— Modestă? a adăugat Rhy.

Kell a auzit paharul oprindu-se la jumătatea drumului spre gura lui Alucard.

— Serios?

— Şi, spre deosebire de tine, a adăugat el, ea o poate *atinge*.

Kell nu *trebuia* să vadă chipul lui Alucard, dar s-a trezit că *voia* să-l vadă. Şi-a înlăturat greoi cârpa rece de la ochi şi a tresărit. Soarele se lăsa, dincolo de ferestre, iar razele de lumină străpungeau încăperea precum nişte cioburi.

— Cum te simţi? a întrebat el. Ştiind că nu eşti tu cel mai bun la ceva anume. Că e cineva în lume care să şi poată *folosi* puterea aia cum *trebuie?*

Alucard i-a aruncat o căutătură cruntă lui Kell. Merita să deschidă ochii pentru asta. Până când Lila a stricat totul spunând: — Poate să vindece magia lui Kell.

Rhy a ridicat brusc capul.

Kell a oftat, trecându-şi mâna prin păr.

— N-a spus asta.

— Nici nu trebuie s-o spună. E reparatoare. Poate repara asta, a spus Lila, făcând un semn către Kell. Te poate drege.

— Las-o moartă, a zis el, ostenit.

— Ba nu! Poate că tu te mulţumeşti să trăieşti aşa, dar eu nu o să stau să te văd…

— Tu crezi că mă bucur de starea în care sunt?

— Cred că te-ai resemnat cu ea, a spus Lila. Cred că te-ai ars atât de tare cu magia, încât acum te sfieşti în faţa oricărei surse de căldură.

— Nu magia mă opreşte. A simţit un nod în gât în timp ce rostea cuvintele. Aş da orice să mă despart de durerea asta, într-un fel sau altul. În fiecare zi mă rog să doară mai puţin, să vină o zi în care să nu mă mai întind să ating magia, deşi gândul de-a trăi fără ea mă face să-mi doresc să fi murit.

— Atunci las-o pe fată să încerce s-o *repare.*

— Nu *pot!* a strigat el, iar vocea i s-a frânt rostind cuvintele. Nu pot, Lila! Tu nu înţelegi? Dac-ar fi numai viaţa mea în joc – dar *nu* e! Mi se pare că uiţi că sunt legat de fratele meu. Dacă lucrătura fetei ar da greş, dacă n-ar

merge cum trebuie, nu numai viaţa mea s-ar duce de râpă.

În cele din urmă, Lila n-a spus nimic.

De partea cealaltă a încăperii, Rhy şi-a dres glasul.

— Dacă asta-i tot ce te ţine în loc, Kell, a spus el, ai îngăduinţa mea.

Alucard părea îngrozit. A deschis gura să vorbească, însă Kell s-a băgat primul în vorbă.

— Nu e vorba de *îngăduinţă!* a spus el, mocnind de furie. E o povară. Una pe care nu-ţi doreşti s-o duci, deci mă sileşti pe mine s-o fac! Oi fi tu dornic să te joci cu viaţa ta, însă eu nu sunt!

Alucard şi-a încrucişat braţele.

— O dată-n viaţă, sunt de-aceeaşi părere cu Kell. Nu merită riscul.

Privirea iscoditoare a Lilei a străbătut toată camera. El îi simţea furia în aerul din ce în ce mai încordat, în apăsarea asupra sticlei, în lumina lumânărilor.

— Spânzura-v-aş pe toţi! a bombănit ea, răsucindu-se pe călcâie.

— Să nu părăseşti palatul! a prevenit-o Kell.

Lila a ridicat o mână, făcând un gest necuviincios, şi a ieşit valvârtej.

Uşile s-au trântit în urma ei. Kell s-a aplecat în faţă în scaun, cu capul căzându-i în mâini.

Era peste măsură de obosit.

Canapeaua s-a plecat sub greutatea unui nou trup. Kell n-a fost nevoit să ridice capul ca să-şi dea seama că era fratele lui. Împărţiseră o viaţă acelaşi spaţiu, iar el ştia cum fremăta aerul în jurul umerilor lui Rhy, cu mult înainte ca degetele lui încărcate de inele să i se-aşeze pe mânecă.

— Ar trebui să discutăm despre asta!

— N-avem ce discuta, a spus Kell.

— Dacă există o şansă de-a te elibera de povara asta…

— Nu.

— Tu ai face orice pentru a mă cruţa pe mine, Kell, a stăruit Rhy. Eu de ce să nu pot să fac acelaşi lucru pentru tine?

El a ridicat cu greu capul, şi-a privit fratele în ochii aurii.

— Pentru că eu nu sunt regele.

— Eşti ruda mea. Cu siguranţă, asta contează mai mult decât coroana!

— Voi doi, a bodogănit Alucard, vă luaţi mereu la întrecere pentru rolul de martir. Şi tu, s-a răstit el la Rhy, eşti în stare să faci treaba Mâinii în locul ei!

— Măcar ştiu că, dacă mor, a spus Rhy, tu ai să fii un rege chipeş.

— Şi cu Ren cum rămâne? a întrebat Alucard.

Pe chipul lui Rhy a apărut o expresie şovăitoare. Era una să fii frate sau rege, alta să fii tată. Durerea l-a străfulgerat precum un curent pe sub piele. Kell a văzut-o şi l-a strâns pe fratele lui de genunchi.

— Nu-i nevoie să vorbeşti astfel, a spus el. E alegerea mea, e ceea ce am decis. Pe lângă asta, a adăugat el, ridicându-se în picioare, încep să devin destul de iscusit în lupta cu sabia.

Rhy a clipit şi s-a străduit să zâmbească. Zâmbetul nu i-a ajuns la ochi.

Alucard a întins mâna după cel mai apropiat felinar, de parc-ar fi atins în treacăt firele pe care numai el le vedea. Dar s-a încruntat când degetele i-au trecut prin aer. A pus paharul jos şi s-a îndreptat spre uşă.

— Unde te duci? a întrebat Rhy.

— La închisoare, a spus el, îndreptându-şi haina. Mie, unul, mi-ar plăcea să o văd pe fata asta a cărei putere e cu mult mai mare decât a mea.

A ieşit în hol, dar a ţinut uşa deschisă.

— Ei? a întrebat el. Vii?

7

LONDRA ALBĂ

Kosika s-a trezit în sunetul râsetelor.

Se înălţa precum nişte trâmbe de fum de la podeaua camerei ei, subţiri, dar cu neputinţă de trecut cu vederea. A încercat să se foiască preţ de câteva clipe, dar, în cele din urmă, a aruncat aşternuturile la o parte. Era-n puterea nopţii, dar şi-a luat pe ea o robă şi a ieşit în hol pe urma sunetelor. Nu erau gărzi. Ciudat lucru. A coborât cu pas legănat treptele din turn, iar sunetul se-auzea tot mai tare cu fiecare pas. Când a ajuns la etajul trei, a auzit muzică. La doi, a auzit voci. La primul etaj, a auzit clinchetul paharelor şi târşâitul picioarelor.

Ziua de ospăţ se încheiase demult. Sărbătoarea ar fi trebuit să se mai liniştească.

În schimb, devenise şi mai mare, parcă înflorind, zgomotoasă şi luminoasă.

O sută de felinare umpluseră holul castelului, ticsit de trupuri, o mare de rochii cu sclipiri de giuvaiere şi mantale bătute cu pietre preţioase purtate de Vir cei înveşmântaţi în argintiu.

Kosika a străbătut cu paşi mari încăperea. Sau, cel puţin, a încercat. Mulţimea ar fi trebuit să se dea la o parte ca să-i facă loc, însă nu s-a clintit. În schimb însă, parc-au strâns rândurile, îmbulzindu-se, astfel încât ea a fost nevoită să-şi croiască drum printre mâinile şi picioarele lor cu de-a sila, aidoma unui copil care se băga în seamă.

În mijlocul încăperii stătea o fântână, iar sunetul apei ei care curgea se pierduse după murmurul vocilor şi râsetele cristaline, cu o statuie a lui Holland tronând deasupra apei, dar când s-a apropiat, Kosika şi-a dat seama că nu era Holland Servitorul, Regele sau Sfântul, ci era Holland *al ei*, şi nu era făcut din piatră, deşi aşa s-ar fi zis. Nu se mişca, n-o privea, ci stătea pur şi simplu pe loc, cu părul ridicându-i-se ca o coroană în jurul capului, cu capul plecat înspre un bol mare pe care-l ţinea în mâini. Un bol în care curgea vinul în recipientul de dedesubt.

Doar că acela nu era vin, bineînţeles. Era sânge. Sângele lui. Îi curgea râuri-râuri pe braţe, în recipient, iar în timp ce ea privea, oamenii îşi băgau paharele goale în recipient şi beau, îl beau pe tot cu câte-o înghiţitură,

mânjiţi cu roşu la gură.

— Încetaţi! a spus ea, dar n-a ascultat-o nimeni.

— *ÎNCETAŢI!* a strigat, cu o voce ce-ar fi trebuit să spargă paharele din mâinile lor, ar fi trebuit să stingă lumânările şi să crape podeaua din marmură.

Dar nu s-a întâmplat nimic. N-a părut a auzi nimeni. Petrecerea a mers mai departe.

Kosika a dat înapoi împleticindu-se, îndepărtându-se de cumplita fântână. De oameni, care s-au despărţit, ca să-i facă loc să plece.

Numai Vir şi-au întors capetele ca s-o urmărească cum fugea din hol, deschidea larg uşile castelului şi alerga în noapte.

S-a împleticit, scuturându-se din tot trupul în timp ce călca pe lângă o treaptă, căci treapta nu era acolo. Castelul dispăruse. La fel ca vocile, muzica şi râsetele. În schimb, stătea în mijlocul Pădurii de Argint, cu picioarele desculţe afundându-se în pământul plin de muşchi.

Era o linişte deplină. Nu se întrezărea nicio mişcare. Se-auzeau numai răsuflarea ei ca o şoaptă, bubuitul statornic al inimii ei. Doar că nu *inima* ei bătea. Bătăile veneau de undeva de sub picioarele ei. Nodurile de forma ochilor din copaci parc-o priveau, fără a clipi, în timp ce îngenunchea şi începea să sape, scurmând cu degetele în pământul moale, de culoare închisă.

Săpa neîncetat, iar bătaia de dedesubt era neîncetată, precum un pumn ce ciocănea într-o uşă din lemn, până când, în cele din urmă, a atins inima cu degetele. A dat pământul la o parte de pe ea când s-a ivit, culcată pe pământ ca într-un pat.

Era moale şi de mărimea unei inimi de om, şi totuşi nu avea carne fragedă, ci altceva, nu era roşie, ci alb-argintie, lucind cu lumina lăptoasă a râului Sijit. Iar când i-a zvâcnit sub mâini, şi-a dat seama că era inima oraşului, inima lumii. Rădăcinile curgeau şi se întindeau precum nişte vene în adâncul pământului din toate părţile, dar erau destul de moi încât să-i dea voie să ridice inima.

Bătea în acelaşi timp cu inima ei, iar în timp ce bătea, ea a început să-şi reverse propria putere în ea, a simţit magia lăsând-o şi nelăsând-o, căci era încă acolo, în mâinile ei, în inima care devenea din ce în ce mai strălucitoare, mai strălucitoare decât soarele de pe cer, iar copacii înfloreau, cerul se albăstrea, iar pământul devenea un ghem de iarbă, flori, puieţi şi fructe.

Şi, pentru o clipă, a văzut Londra ei aşa cum pesemne că fusese cândva, aşa cum ar fi putut fi din nou, dacă ea putea hrăni destul inima.

Dar chiar în timp ce gândea asta, lumina i-a şovăit în mână, începând din nou să slăbească.

— Nu, a şoptit ea, încercând să reverse şi mai multă putere, însă nu mai avea ce să dea, şi totuşi strălucirea s-a stins, lumina a licărit, slăbind până când nu mai era un soare scânteietor, ci un felinar, o lumânare, o flăcăruie plăpândă.

Iar când aceasta s-a stins, s-a stins şi cealaltă variantă a lumii ei.

Copacii au murit, cerul s-a făcut cenuşiu, frunzele au căzut din copaci, iar pământul i s-a întărit şi i s-a răcit sub picioare, totul căpătând un luciu pal, ca acoperit de chiciură.

— Nu, a implorat ea, în timp ce lumina îi murea în mâini, inima înceta să mai bată, iar totul se destrăma.

Kosika s-a trezit cu pământ în mâini.

A clipit scurt, nedumerită de lipsa unui pat, de lumina pestriţă a soarelui acolo unde-ar fi trebuit să fie un tavan. Nu era nici pe departe în camera ei, ci stătea întinsă sub un copac, cu crengile pline de mănunchiuri de fructe necoapte, şi, deşi pământul de sub spinarea ei era tare, simţea fire de iarbă gâdilându-i gâtul.

Kosika a ridicat o mână şi a văzut pământul negru lipindu-i-se de degete, unde pesemne că-l strânsese în somn. Spre ea se îndreptau voci, iar ea s-a ridicat în şezut şi i-a văzut pe Nasi şi pe Lark stând la câţiva metri depărtare, cu capetele plecate laolaltă deasupra unei cărţi. El i-a spus ceva ei la ureche, nişte cuvinte rostite prea încet ca să ajungă la Kosika, dar era destul de aproape încât s-o vadă pe Nasi zâmbind, să-i vadă zvâcnetul buzelor, ce-i întindeau obrazul, pornind hăţişul de linii argintii.

— E necuviincios să şuşoteşti, a anunţat-o Kosika, scuturându-şi pământul de pe palme.

Nasi a înclinat capul.

— Mai necuviincios decât să trezeşti o regină adormită?

Visul s-a făcut nevăzut, atingându-i în treacăt mintea, iar Kosika *chiar* şi-a dorit să o fi trezit mai devreme. Pe lângă asta, nu-i plăcea să doarmă în văzul tuturor – dar nu se putuse stăpâni. Îşi amintea cum aţipise, simţindu-se plină şi încălzită de soare, ca o piersică.

Între ele, pe-o pătură din lână, era aşezat un picnic: un bol de cireşe, o

tavă cu sendvişuri, un cuţit înfipt într-o bucată de brânză şi trei ceşti pe jumătate umplute dintr-o carafă cu ceai.

Picnicul fusese ideea lui Lark.

Venise la uşa camerei ei de dimineaţă, în timp ce Nasi reuşea cumva s-o bată la kol-kot, cu un coş atârnându-i dintr-o mână, şi anunţase că era o zi prea frumoasă ca s-o petreacă înăuntru. Desigur, razele soarelui pătrundeau pe fereastra deschisă. Vremea era mereu mai frumoasă după o zeciuială. Cât despre picnic, se şi îmbrăcase ca pentru unul, dând armura de soldat pe-o tunică mulată pe trup, pantaloni şi-o pereche de cizme lustruite şi o batistă violet legată la gât, unde-avea cicatricea. Ea se întreba dacă hainele erau ale lui şi când crescuse destul încât să-i vină bine. El o surprinsese privindu-l şi zâmbise, iar Kosika se trezise venindu-i şi ei să zâmbească, îşi venise în fire şi îşi dăduse ochii peste cap.

— N-ai nimic de păzit? întrebase ea, la care el îi răspunsese că, după cum se înţelegea de la sine, avea s-o păzească pe *ea*.

— De-aia eşti îmbrăcat în nobil?

— Sunt deghizat, spusese el, trăgând cu ochiul.

Şi pe drumul scurt de la turn la domeniul castelului, îi povestise lui Nasi totul despre picnicurile pe care el şi Kosika le făcuseră în copilărie, ori de câte ori ieşea soarele, de cele mai multe ori pe acoperişuri sau pe zidurile castelului, cu mese încropite din pâine veche şi fructe lovite. Bineînţeles, Kosika îşi aducea aminte, însă de-acum, amintirile-acelea parcă aparţineau altei fete, altei vieţi. Uneia pe care ea era prea fericită ca s-o lase în urmă.

Singura parte pe care-şi dorise s-o păstreze o păstrase.

Lark s-a tolănit în iarbă, cu picioarele lungi încrucişate la glezne în timp ce-o asculta pe Nasi citind din cartea ei. Părul lui blond-argintiu era dat la o parte de pe faţă şi împletit frumos într-o coadă după ureche. Nu era acolo când adormise ea.

În timp ce Nasi citea – nu era o carte despre război, ci una de poezie, iar Kosika nu putea să sufere poeziile, căci vorbeau pe ocolite, nu de-a dreptul, iar cadenţa îi distrăgea mereu atenţia de la cuvinte. De fapt, poezia fusese, pasămite, cea care-o făcuse să adoarmă de la bun început – în timp ce Nasi citea, Kosika a privit în sus, spre copac şi spre cerul de dincolo de el, spre cerul albastru presărat cu nori albi.

Zeciuiala scăldase oraşul într-o nuanţă roşiatică, dar cât avea să mai dureze? Ea putea să jure că o *simţea* deja pierind. Nu era destul, nimic din ceea ce făcea nu părea să fie de durată şi încerca să se hotărască ce-avea de

făcut, când ceva a lovit-o într-o parte a capului.

Obiectul era mic, tare, a ricoşat şi a căzut în iarbă. Era, de fapt, o cireaşă.

Kosika a privit-o ţintă o clipă, apoi a ridicat privirea spre prietenii ei, cu bolul de fructe la îndemână. Cât despre Nasi, părea şi ea la fel de surprinsă de atac, în timp ce Lark îşi ferea parcă dinadins privirea, ca şi cum s-ar fi petrecut ceva din cale-afară de interesant undeva dincolo de copaci.

Kosika a fluturat din degete, iar cuţitul a ieşit din bucata de brânză şi i-a plutit aproape alene spre mână.

— Lark, a spus ea degajat. Ai aruncat tu cumva cu o cireaşă în mine?

El a privit în urmă, de parcă ar fi băgat-o de seamă pentru prima oară.

— Poftim? Nu. Nu, bineînţeles că nu.

Se puteau spune multe lucruri despre prietenul ei – printre acestea nu se număra şi faptul că era un bun actor. S-a prefăcut şocat, ignorând înadins arma, în timp ce ridica privirea spre crengile de deasupra capului lui.

— O fi căzut din vreun copac.

Kosika s-a uitat şi ea în sus, întărindu-şi ceea ce ştia deja.

— Nu sunt cireşi în livada asta.

— Măi, să fie.

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul în timp ce-o spunea, îndepărtându-se de bol.

— Asta chiar le-a scăpat din vedere, a spus Nasi. N-ai cum să ai o livadă bună fără cireşi.

Kosika a coborât privirea spre cuţitul din mâna ei.

— Ai dreptate, a spus ea cu un zâmbet răutăcios, care-i tulbura – pe bună dreptate – pe prietenii ei mai mult decât cuţitul.

A întors cuţitul şi şi-a făcut o tăietură iute, curată, pe degetul mare. Apoi a luat cireaşa care-o lovise, cu coaja de culoarea unei vânătăi adânci, şi a aruncat-o în gură, bucurându-se de clipa scurtă, luminoasă, de dulceaţă, apoi a scuipat sâmburele înapoi în palmă şi l-a înfipt în pământ.

Ştia cuvintele pe care voia să le rostească în clipa aceea.

— *As Athera.*

Lumea s-a cutremurat, asemenea unei corzi trase, iar sub pământ ea a simţit sâmburele crăpându-se, a simţit firul de magie afundându-se în pământ, preschimbându-se în rădăcini, în timp ce prima verdeaţă creştea dintre degetele ei. În câteva secunde, s-a făcut un puiet, iar pământul i se împestriţa sub palme, în vreme ce copacul se întindea, trunchiul se înălţa, crengile se răsuceau deasupra capului lor, înmugureau şi dădeau rod.

Prietenii ei priveau uluiţi în sus, spre copac, cu feţele luminate de uluire, iar Kosika nu-i învinovăţea.

Era una să aprinzi un foc în vatră sau să invoci briza. Şi alta să plantezi un sâmbure pătat de sânge în pământ şi să faci să crească din el, în câteva secunde, un copac cu crengile încărcate de sute de cireşe coapte.

Nasi a zâmbit de bucurie copilărească, iar Lark a deschis gura să vorbească, dar înainte ca el să apuce să spună ceva, Kosika a fluturat din degete, iar toate cireşele din copac le-au căzut în cap ca ploaia.

8

LONDRA ROŞIE

Calea cea mai sigură de-a scăpa dintr-o celulă pecetluită s-a dovedit aceea de-a fi scoasă pur şi simplu.

— Haide, spusese regina către fata din temniţă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ceva s-a dovedit a fi cel mai mare atelier pe care Tes îl văzuse în toată viaţa ei.

Camerele legate de bolţi înalte din piatră, toate ticsite de mese şi blaturi, fiecare suprafaţă acoperită de o gamă de magie care-ţi lua ochii. Vrăji dezgolite ca nişte trupuri, cu pielea dată la o parte, cu măruntaiele scoase la lumină. Îi venea să întindă mâna, să-şi treacă degetele peste magie, dar încheieturile-i erau încă legate.

Regina stătea în faţa lui Tes, cercetând-o cu privirea, iar ea şi-a dat seama c-ar fi trebuit să facă un lucru care să-i arate preţuirea faţă de ea, dar adevărul era că în clipa aceea n-avea chef să preţuiască pe nimeni. Şi-i mai era şi foame.

Cu gândul la mâncare, stomacul i-a ghiorţăit din nou, iar regina s-a întors spre cei doi soldaţi care-o aduseseră pe Tes.

— M-am afundat în muncă, a spus ea, în aşa hal încât am uitat să mănânc. Vă rog să mergeţi şi să-mi aduceţi ceva.

Numai unul din soldaţi s-a întors să plece. Ea i-a făcut celuilalt un semn din cap.

— Du-te cu el.

— *Mas res,* a răspuns soldatul, ar trebui să rămân neapărat aici şi să o păzesc pe prizonieră.

Regina a privit-o pe Tes, în zdrenţe, cu mâinile încătuşate, pătată de sânge, deşi nu mai sângera.

— Cumva, a spus ea, cred că ne descurcăm noi.

Tes ar fi trebuit să se simtă jignită. Aşa ar fi trebuit, însă regina nu spusese *eu*, ci *noi*, de parcă ar fi urzit vreun plan împreună.

Cum soldatul încă şovăia, regina s-a îndreptat de spinare, iar privirea i s-a ascuţit.

— Să nu-mi înţelegi greşit tonul, a spus ea. N-a fost o rugăminte.

Auzind acestea, soldatul a făcut o plecăciune şi mai adâncă, apoi s-a

retras.

Regina a aşteptat până când au rămas singure, apoi a ridicat bufniţoiul mort spre lumină şi l-a cercetat ca pe-un giuvaier de mare preţ.

— Puţini oameni din lumea asta ar fi în stare să-şi dea seama cât de distinsă e magia asta, a spus ea. Şi mai puţini ar fi în stare s-o creeze.

L-a întins pe Vares, dar când Tes a întins mâinile încătuşate, regina a dat înapoi.

— Ia spune-mi, care-i numele tău?

Când Tes a şovăit, regina a râs.

— Aşa de greu e să mi-l dai?

— Este, a spus Tes, când n-ai foarte multe lucruri despre care să poţi spune că-ţi aparţin.

Regina a căzut pe gânduri. I-a întins din nou bufniţoiul, iar de data aceasta, a lăsat-o să-l ia.

— Uite. Acum ai mai multe.

Ea l-a băgat pe Vares la loc în haină.

— Tes mă cheamă, Majestate.

Soldatul a reapărut, cu o tavă în braţe. Regina a arătat spre o masă din metal, una dintre puţinele pe care era loc, iar soldatul şi-a lăsat pe ea povara. De data aceasta, soldatul n-a protestat. S-a făcut nevăzut pe nesimţite, lăsându-le singure.

Regina a făcut semn spre un scaun.

— Ia loc, a spus ea. Apoi, îndulcind porunca: Te rog.

Tes a ascultat-o, lăsându-se cu graţie pe scaun. A urmărit-o pe regină ridicând un capac din sticlă mată şi scoţând la iveală o gamă de mezeluri feliate, brânzeturi fine şi felii de pâine prăjită subţiri precum nişte vafe. Lui Tes a început să-i lase gura apă, dar când regina i-a spus: „Serveşte-te”, Tes a clătinat din cap şi şi-a împreunat degetele ca să nu întindă mâinile după mâncare.

— Iertare, Majestate, a spus ea. Stau prost cu încrederea azi.

Regina a surprins-o cu un zâmbet.

— Nu te învinovăţesc.

A cercetat crema de brânză şi a început să-şi încropească un sendviş mic.

— De când cu Mâna, a spus ea, tăindu-l în două, mi-am tot făcut griji în privinţa otrăvii. A muşcat dintr-o jumătate, mestecând adâncită în gânduri. De la nume li s-o trage, dar jur că visez numai degete care se întind să mă atingă în întuneric.

A lăsat mâncarea jos.

— Jumătate dintre vrăjile pe care le născocesc zilele-astea sunt pentru a-mi ţine familia în siguranţă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, şi-a atins un pandantiv de la gât, dar când a lăsat mâna jos, Tes a văzut că era de fapt un inel din aur, care mai era şi vrăjit pe deasupra, deşi vraja era atât de mică şi de delicată, încât trebuia s-o ţină lângă ochi ca să-i poată vedea modelul.

Regina a turnat ceaiul – era negru şi minunat de tare. Tes şi-a dat seama după miros, când i-a ajuns la nas. Totuşi, a aşteptat ca regina să bea prima.

— Fii pe pace, n-am de gând să te otrăvesc, să te droghez sau să fac orice care să-ţi amorţească simţurile. A sorbit din ceaşca ei, apoi i-a oferit-o lui Tes. Am nevoie să fie ascuţite.

Tes a luat ceaşca şi a băut, iar mintea i s-a umplut de mirodenii şi de căldură îmbătătoare. A oftat, simţindu-se mai în largul ei decât se simţise în ultima săptămână. S-a întins după cealaltă jumătate din sendviş, cu cătuşele târându-se pe masa din metal. Prima muşcătură i-a pricinuit uşurare. A doua, plăcere. La a treia, lacrimile stăteau gata să-i şiroiască pe obraji.

În timp ce mânca, atenţia i s-a rătăcit din nou, parcă dănţuind printre multele suprafeţe din atelier. Toată încăperea strălucea de-atâta magie. Tes nu şi-a putut stăpâni uluirea văzând toate acestea şi o mâncau degetele să atingă magia din fire.

Pe o suprafaţă, o oglindă stătea cu faţa spre o placă de divinaţie. Pe alta, o vrajă era desenată în ceva ce semăna cu pilitura de fier. Pe un perete, un şiroi de apă curgea într-un ciclu fără încetare, deşi nu era ţinut de niciun magician. Erau şi alte lucruri, al căror scop îi era ascuns. Voia să le ia în mână, să le desfacă în bucăţi.

Auzise poveşti despre regina Arnesului. Nimeni nu se putea hotărî dacă era prizonieră sau pustnică, o minte strălucită sau nebună de legat. Adevărul era că pe Tes n-o interesaseră niciodată bârfele de la casa regală. Ce ştia sigur era că înainte ca regina să devină Maresh, fusese Loreni. Iar familia Loreni era cunoscută pentru invenţiile ei.

— Presupun că amândouă suntem meştere, a băgat de seamă regina, urmându-i privirea. Deşi eu nu am darul tău.

Tes a tresărit auzindu-şi pomenit darul şi dorindu-şi să nu-i fi spus Lilei Bard despre puterea ei şi s-a întrebat cum ajunsese să se răspândească vorba atât de repede. Regina părea a-i citi întrebarea pe chip.

— În locuri atât de mari, tinde să apară ecoul.

În timp ce vorbea, a străbătut încăperea, îndreptându-se spre un blat din apropiere.

— Să poţi atinge urzeala lumii înseşi. A luat în mână o cutie neagră, închisă, revenind cu ea. Ce n-aş face eu, a spus ea deschizând-o, cu un dar ca al tău…

A tăcut în timp ce privea în jos. La fel a făcut şi Tes. Cutia era goală. O umbră a străbătut chipul reginei, iar Tes putea jura că auzise un nume scăpând de pe buzele ei, ca o înjurătură şoptită, nimic mai mult – *Alucard* –, apoi a închis brusc cutia.

— Spune-mi, Tes. Tu şi creezi, şi repari lucruri?

— Uneori, a spus ea. Îmi place să îmbunătăţesc lucrurile. Să fac magia bună să fie şi mai bună.

Regina a încuviinţat din cap, în semn de înţelegere.

— Şi-atunci, spune-mi, a continuat ea. Cum ai ajuns să slujeşti Mâinii?

Mâncarea i-a ajuns în gură fără gust. S-a străduit să înghită.

— Vă jur că nu ştiu. N-aş fi acceptat misiunea altfel.

— Atunci nu te-au recrutat?

— Nu, a spus ea cu hotărâre. A venit un om la prăvălia mea. Era bolnav, cred. Sau rănit. Mi-a adus un obiect stricat şi m-a rugat să-l repar. Nu ştiam ce era. Şi-acum a dispărut. Nu mai poate fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Lucru pentru care sunt recunoscătoare, a spus regina. Mi-ai ocrotit familia, Tes. Pentru asta, îţi sunt datoare. Totuşi, a adăugat ea, sorbindu-şi ceaiul, e păcat că s-a pierdut.

— Majestate? a întrebat ea, nedumerită.

— Mereu e păcat, nu-i aşa? Să distrugi o lucrare.

Tes a încuviinţat din cap, însă, de fapt şi de drept, se bucura că obiectul dispăruse. *Persalis*-ul o costase prăvălia dragă şi viaţa pe care şi-o clădise la Londra. Fusese ameninţată, luată ostatică, înjunghiată – de două ori – şi aruncată în închisoare. Toate acestea pentru că-şi făcuse datoria.

— Ai vrea să-mi arăţi cum faci asta?

Tes a clipit. Nu băgase de seamă când se ridicase regina, dar se îndepărtase şi revenise, ducând cu ea o cutiuţă. A făcut loc şi a pus-o pe masa din metal.

— Poate că e un loc pentru tine aici. Pentru darurile tale. A făcut un gest spre atelierul uriaş. Mi-ar prinde bine un ucenic. Mai ales unul la fel de priceput ca tine.

Tes a privit în jos. Era o cutiuţă muzicală, cu capacul înlăturat, dezvăluind modelul aflat pe dinăuntrul ei. Degetele i-au zvâcnit de la sine; a văzut numaidecât ce era în neregulă cu magia, locul în care câteva fire se destrămaseră. Era atât de uşor s-o repare, încât şi-a dat seama că era pusă la încercare.

— Ia stai aşa.

Regina a atins cătuşele cu ceva, iar broasca din ele s-a întors. Greutatea fierului a căzut de pe încheieturile ei, iar cătuşele au ajuns, deschise, pe masă. Tes şi-a frecat încheieturile.

— Gata, a spus regina. Acum arată-mi.

Tes a privit spre cutie, dar nu s-a clintit. Până la Bex şi Calin, n-o văzuse nimeni la lucru. Avusese atâta grijă, atâta vreme, ascunzându-şi fiecare gest, fiecare mişcare. Era istovitor să tot păstreze secretul. Dar avea o pricină pentru asta.

— Arată-mi, a spus din nou regina, însă vocea-i era altfel.

Blândeţea grijulie-i pierise din ea, dezvăluind ceva rece şi lacom. O privea ţintă pe Tes, cercetând-o, iar ochii ei aveau altă formă, altă culoare, dar privirea din ei îi era prea cunoscută. Era privirea lui Serival. A lui Serival, care privea orice lucru de mare preţ de parcă ar fi fost ceva bun de folosit, de vândut sau de desfăcut. Era privirea tatălui ei, care privea, cu braţele încrucişate, prin prăvălie, aşteptând ca Tes să-i arate ce preţ avea.

Atelierul uriaş îi părea deodată mai mic decât celula.

Fugi.

Cuvântul îi gonea prin sânge, aşa cum făcuse cu trei ani înainte, când se uitase în sus şi-şi văzuse sora cea mai mare privind-o din prag, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor lui Tesali, cum stăteau deasupra unor fire pe care ea nu le putea vedea.

Privirea-i ageră s-a oprit asupra mesei din metal şi a cutiuţei muzicale deschise pe suprafaţa ei, cu cătuşele desfăcute la jumătatea distanţei dintre Tes şi regină.

— Arată-mi, a stăruit regina, aplecându-se în faţă, aşa că Tes i-a arătat.

A băgat mâna în cutiuţa muzicală stricată şi a apucat un fir rupt de culoarea chihlimbarului, o piesă menită să amplifice sunetul. Dar în loc să dreagă firul, l-a trecut printre degete, apoi l-a alungit, făcând o buclă în jurul cadrului din lemn al uşii.

Regina privea, ca vrăjită. Atât de vrăjită, încât s-a apropiat mai mult, iar în timp ce-o făcea, a dărâmat cu cotul ceaşca de ceai, aruncând-o peste

marginea mesei. A tresărit, întorcându-se în timp ce ceaşca se făcea ţăndări căzând pe podeaua atelierului. S-a încruntat.

Izbitura nu scosese niciun sunet. Ochii aceia căprui, pătrunzători, s-au îndreptat către Tes.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea, sau cel puţin asta presupunea Tes că spunea.

Buzele ei au format cuvintele. Dar n-a ieşit nimic. Tot sunetul din prăvălie se stinsese deodată.

Privirea reginei a coborât spre cutiuţa muzicală de pe masă. S-a năpustit asupra ei, iar în timp ce-o făcea, Tes s-a îndreptat către cătuşele aruncate, luându-le într-o mână, pe când cu cealaltă trăgea de corzi. Fierul s-a înmuiat în mâinile ei precum chitul, iar înainte ca regina să ajungă la cutiuţa muzicală, Tes a izbit-o cu metalul înmuiat peste încheieturile mâinilor. Regina a tresărit, însă Tes îi dăduse deja drumul, iar fierul era din nou fier, contopit cu suprafaţa de metal.

Tes a dat înapoi împleticindu-se, îndepărtându-se de masă şi de expresia şocată a reginei.

— *Solase*, a spus ea, dar scuza nu era decât o formă pe buzele ei în timp ce se întorcea şi fugea.

Tes alerga, iar sunetul revenea în timp ce gonea pe trepte. Când regina venise s-o aducă, fusese condusă afară din închisoare, străbătuse o galerie şi ajunsese jos, într-un alt pilastru. În primul, văzuse două uşi, iar prima ducea în sus, la palatul de deasupra. A doua era ascunsă ca o crăpătură în piatră şi cioplită în palierul pilastrului, la jumătatea drumului.

A ajuns la ea şi a tras de ea – dar era încuiată.

Tes şi-a trecut mâinile peste fier. În timp, putea sparge lacătul, dar n-avea timp. În schimb, a tras cu toată puterea de magie. Uşa s-a mototolit precum hârtia şi s-a desprins din balamale cu un scârţâit puternic. Tes a dat buzna afară, aşteptându-se să dea de trepte, dar n-a dat decât de aer. A apucat să intre în panică, să-şi dea seama că era în cădere, că avea să se prăbuşească drept în râu, dar cizmele ei au dat de pământ moale, la câţiva metri dedesubt.

S-a împleticit înainte, afundându-şi mâinile în iarba udă, cu firele înroşite de luciul râului Isle. Malul râului. Soarele apusese, iar cerul de deasupra ei se întuneca, devenind din albastru negru, aruncând o umbră adâncă asupra malului de sud. Tes a urcat anevoie panta, ajungând în vârful culmii şi

găsind felinarele pieţei de noapte lucind în depărtare, cărările pline şi corturile ticsite de oameni.

A copleşit-o uşurarea.

Şi-a strâns haina pe trup şi a luat-o înainte, având de gând să se strecoare prin mulţime şi să se facă nevăzută. Dar în timp ce străbătea peluza, o umbră i-a ieşit în cale. Chiar şi în întuneric, Tes vedea părul negru, împletit în coadă, care se ridica deasupra capului femeii precum o creastă, şi metalul cu care-i era acoperit antebraţul. I-a îngheţat sângele în vine.

— Salutare! a spus Bex, păşind agale în faţă. Ţi-am zis eu că noi două nu ne-am încheiat socotelile.

— Am distrus deja *persalis*-ul, a spus Tes, dând uşor înapoi.

Călcâiele i-au alunecat pe iarba udă, iar în spate avea doar panta şi râul. Sau, cel puţin, aşa credea. Până când braţul plin de cicatrici al lui Calin a apucat-o de umeri şi a ridicat-o cu forţă în picioare.

— Nu pot să-ţi dau ceea ce nu am, a spus Tes cu răsuflarea întretăiată.

Bex a înclinat capul.

— Să sperăm, pentru binele tău, că nu e adevărat.

Calin i-a pus cu de-a sila o cârpă peste nas şi gură. A încercat să nu răsufle, dar curând plămânii, care-o dureau, au trădat-o, trăgând aer spurcat în ei. Ceva greţos de dulce i-a acoperit limba, gâtul, i-a umplut mintea. Ultimul lucru pe care l-a văzut au fost felinarele tulburi din piaţă, peste umărul lui Bex. Apoi s-au stins, unul câte unul, iar ea a rămas pe întuneric.

— PARTEA A UNSPREZECEA —
PE MÂINI NEPOTRIVITE

1

Lilei Bard îi sărise ţandăra rău de tot.

Şapte ani îl văzuse pe Kell suferind. Şapte ani, fără a avea o cale de a-i curma suferinţa. Şi în clipa aceea avea una, iar el spunea nu. Pentru că exista un risc. Bineînţeles că exista un risc, dar asta era problema celor născuţi cu magie, vieţile le erau prea uşoare, lucrurile erau prea sigure. Ei nu păreau a înţelege că uneori, în viaţă, mai erau şi riscuri.

Ea ţinea la Rhy, desigur, dar se săturase să-l vadă pe Kell jertfindu-se pe altarul fratelui său, de parcă viaţa şi durerea lui ar fi fost o nimica toată.

Să-i ia naiba de martiri.

— Să nu părăseşti palatul, spusese Kell, şi nu ştia de ce îl ascultase, cel puţin la început, se dusese pe terenul de pregătire, sperând să găsească gărzi, soldaţi, noi recruţi – pe oricine dornic de luptă.

Dar găsise terenul pustiu.

Aşa că Lila mergea – tropăia, de fapt, de parc-ar fi putut să-şi scoată frustrarea din corp cu de-a sila prin tocurile cizmelor. Se simţea ca o sticlă de vin spumant după ce-a fost scuturată şi înainte ca dopul să pocnească. Puterea îi mocnea sub piele, revărsându-se în aerul din jurul ei. Felinarele se aprindeau în timp ce trecea pe lângă ele. Pietricelele tremurau şi alunecau pe stradă.

Voia să se încaiere ca lumea, dar era limpede că nimeni de la palat nu putea, nu voia sau nu putea, aşa că Lila a făcut ce se pricepea cel mai bine să facă.

Şi-a căutat-o cu lumânarea.

Tăieturile căpătate în încăierarea de la tavernă încă nu i se vindecaseră, însă Lilei nu-i păsa. Se întreba dac-o putea găsi pe femeia cu părul negru împletit în coadă şi termina ce începuseră. Fusese o adversară destul de destoinică. Avea o grămadă de cuţite. Cum o chema?

Bex.

— Bex, Bex, Bex, a spus Lila cu voce tare, de parcă ar fi putut fi invocată.

Bex n-a apărut, dar era în regulă – arăta ca o mercenară, iar Lila ştia unde să meargă să-i caute pe cei de teapa ei.

În *shal.*

Soarele apusese în timp ce ea mergea şi pesemne că era din pricina

luminii tot mai slabe din spatele ei sau doar din pricina unei presimţiri că mergea în direcţia greşită, dar Lila a băgat de seamă cât de întunecos devenea cerul.

S-a oprit, târşâind cizmele. A scrutat zarea ce i se întindea în faţă şi lumina slabă a stelelor ce începeau să apară şi şi-a dat seama că…

Luna nu răsărea.

Nu tu pată albă, nu tu pieliţă argintie. Imaginea de pe colţul monedei i-a revenit în minte. Lună plină. Sau lună *ascunsă.*

Lila s-a uitat la ceas. Era puţin trecut de ora nouă, dar nu avea unde altundeva să se ducă. S-a întors spre cel mai apropiat perete, strângând pumnul, iar unghiile i s-au înfipt în tăietura pe care şi-o făcuse pentru a o vindeca pe fată. Durerea i-a străpuns palma precum o suliţă în timp ce tăietura se redeschidea. A atins sângele şi a făcut desenul pe piatră – o linie verticală şi două cruci mici –, apoi şi-a lipit palma de semn.

Oraşul s-a pierdut în urmă, apoi a revenit fremătând la forma dinainte, iar mâna ei era lipită de un alt perete, pe o altă stradă, cu acelaşi semn scoţând un murmur uşor sub pielea ei. Lila s-a îndepărtat de perete şi s-a întors cu faţa spre casa de pe Calea Helarin 6, pregătită să aştepte toată noaptea, dacă era nevoie.

S-a dovedit a nu fi nevoie să aştepte deloc.

Casa, în care fusese întuneric încă de dimineaţă şi în noaptea dinainte, trecuse deja printr-o transformare. În clipa aceea, pe strada din faţa ei erau înşiruite trăsuri, felinarele luminau de la fiecare fereastră, iar porţile ca un zâmbet sinistru se deschiseseră larg.

Iar Lila şi-a dat seama întocmai ce era.

O grădină a plăcerilor. Întocmai după cum îi spusese Tanis.

Bărbaţi şi femei se plimbau la grămadă pe alee, cu paşi mari. Unii se îmbrăcaseră de parcă luau parte la un bal regal, iar Lila s-a gândit pentru o clipă să şterpelească hainele bune ale cuiva, ca să se amestece mai bine prin mulţime, dar s-a hotărât să n-o facă atunci când i-a văzut pe alţii îmbrăcaţi mai simplu.

A trecut strada, încetinind în clipa în care doi domni au coborât dintr-o trăsură din apropiere. Unul purta un palton din catifea, cu guler înalt, celălalt un sacou negru peste o tunică, dar se-auzea limpede din tonul vocilor amândurora că erau *ostra.*

— …se numeşte Voalul, spunea cel în catifea. Îşi schimbă locul de fiecare dată. Mi-a luat o lună să-i dau de urmă, dar am auzit că merită

efortul.

— Cum ai aflat unde-o să fie? a întrebat cel cu sacoul.

— E secret, a răspuns cel în catifea.

— Cam aglomerat secret, a spus cel cu sacoul.

Şi avea dreptate.

Când Lila găsise pentru prima dată locul, se aşteptase la ceva mai clandestin, găzduit în odăile ascunse ale unei case întunecate, departe de urechi ciulite şi de ochi iscoditori. La urma urmei, Mâna lucrase luni întregi şi nu fusese prinsă niciodată.

Dar fărădelegea cea mai reuşită era aceea înfăptuită în văzul tuturor.

Lila n-avea nicio îndoială că jumătate dintre oaspeţii care intrau în şir acolo nu erau decât muşterii ai grădinii plăcerilor. Erau o acoperire desăvârşită pentru ceilalţi.

A început să păşească în acelaşi ritm cu bărbaţii, urmându-i până la uşă, care stătea deschisă în faţă, deşi nu se vedea nimic din casa de dincolo de uşă din pricina unei perdele. O gazdă stătea şi aştepta să întâmpine fiecare oaspete. Era un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în alb; purta un costum mulat sub o manta pală de culoarea perlei. Pe faţă purta o mască aurie.

Dacă gazda a băgat de seamă faptul că Lila era îmbrăcată în haine bărbăteşti – şi îmbrăcată prea sărăcăcios pe deasupra, cu tunica şi pantalonii mânjiţi pe sub palton, cu rămăşiţe de praf şi de sânge de la încăierarea din tavernă – deşi îşi încheiase nasturii paltonului ca să ascundă cele mai urâte răni –, n-a făcut niciun comentariu. Iar dacă i-a şovăit zâmbetul, n-avea cum să-şi dea seama, din pricina măştii.

— Bun-venit la Voal, a spus gazda, întinzând o mână înmănuşată. Ai o invitaţie?

Degetele Lilei s-au îndreptat brusc către cel mai apropiat cuţit, un obicei pe care-l avea ori de câte ori avea de ales între luptă şi minciună, dar, în schimb, a băgat mâna în buzunar şi a scos moneda pe care-o descoperise la tavernă. I-a cercetat colţul cu perniţa degetului mare ca să fie sigură că era moneda potrivită, apoi a dat drumul linului cu forma schimbată în mâna gazdei. Pentru o clipă, aceasta a privit ţintă spre el, de parcă s-ar fi mirat să-l vadă acolo. Apoi degetele-i înmănuşate au apucat moneda.

— Va fi un toast, a spus el, în bibliotecă. La timpul potrivit.

Lila nu trebuia să întrebe care era acela.

Nonis ora.

Unsprezece.

Lila a trecut prin draperie şi a ieşit într-un foaier plin de chipuri. Măşti. Zeci de măşti atârnate pe pereţi – nu aurii precum cea purtată de gazdă, ci negre, albe şi fără trăsături – şi lipseau alte câteva zeci, lipsa lor fiind marcată de cârlige aurii. Lila a ales una neagră şi şi-a pus-o pe faţă şi, deşi îi lipseau coarnele care împodobeau masca ei, Lila s-a trezit fredonând în timp ce se îndrepta spre partea din spate a foaierului şi spre perdeaua de-acolo.

Cum ştii când Sarows vine, vine, vine la bord?

Lila a despărţit draperia şi a intrat la Voal.

2

Alucard şi-a trecut mâna peste zidul din piatră în timp ce coborau treptele închisorii.

Vedea firele care dănţuiau peste piatră, la fel cum le vedea şi pe cele purtate de curentul ce se ridica de dedesubt, şi pe cele care-i legau laolaltă pe Kell şi Rhy, cum vedea felul în care numai ale lui Kell păreau destrămate, în timp ce ale fratelui său păreau, din fericire, întregi. A cercetat hăţişul de fire, locurile în care se încrucişau, şi a încercat să-şi închipuie cum era să ai darul pe care se presupunea că-l avea fata aceea, să poţi să atingi firele, să le apuci şi să le schimbi.

Câte nopţi stătuse întins, treaz, lângă Rhy, cercetând firele argintii, privind felul în care se revărsau din inima regelui? În clipa aceea, a încercat să-şi închipuie degetele lui în spaţiile înguste, cât de grijulie trebuia să-i fie atingerea ca să le cuprindă doar pe cele potrivite, darămite să le mai şi reteze şi lege la loc fără să facă vreo greşeală care să aducă prăpădul. Era o sarcină de-o complexitate înspăimântătoare, posibilitatea de-a greşi era foarte mare, iar Alucard se întreba: dacă *ar fi fost în stare* s-o facă, ar fi avut încredere în el însuşi?

În taină, era uşurat că n-avea de ales.

Umerii lui Kell s-au încordat în vreme ce se îndreptau spre celulele regale, iar Alucard şi-a adus aminte că prinţul petrecuse cândva timp după gratii, pentru că-l sfidase pe răposatul rege.

— Unde sunt gărzile? a întrebat Rhy în timp ce se apropiau de şirul de celule.

Şi era adevărat – ar fi trebuit să fie cineva care s-o păzească pe fată. Dar nu era nimeni la post, iar când au ajuns la celule şi-au dat seama de ce.

Fata nu mai era acolo.

Celula era goală, cu uşa larg deschisă. Pentru o singură clipă, una greoaie, s-a gândit că o fi scăpat. Însă peceţile din celulă încă lucrau şi nu era niciun semn că umblase cineva la ele. Nu, cineva o scosese.

— Lila, a şuierat Kell, rostind singurul cuvânt ca pe-o osândă, în timp ce alerga prin şirul de celule şi o lua la goană în sus pe trepte, iar Alucard s-a trezit sperând să se fi înşelat Kell – Lila fusese neagră de furie, convinsă fiind că fata ascundea ceva.

El nu voia să ştie ce era ea în stare să facă dacă era lăsată de capul ei.

Rhy şi Alucard l-au urmat pe Kell pe trepte, în holul palatului, unde se îndreptase spre cea mai apropiată gardă.

— Aţi văzut-o pe Lila? a întrebat el.

— Ea a luat-o pe fată din închisoare, a răspuns Rhy.

— De ce era celula nepăzită? a întrebat Alucard.

Garda a făcut o plecăciune adâncă.

— Majestăţile Voastre, a spus el, aruncând priviri între cei trei, de parc-ar fi fost nesigur cui să se adreseze şi hotărându-se în sfârşit asupra regelui. Nu Lila Bard a luat-o pe prizonieră.

— De unde ştii? a întrebat Kell.

— Pentru că regina a luat-o.

Noaptea s-a dovedit a fi plină de surprize.

Cei trei au ajuns la atelierul reginei, dar n-au găsit, din nou, nicio fată, ci au găsit-o pe Nadiya Loreni aplecată deasupra unei mese. A privit spre soţul ei, consortul lui şi prinţ în timp ce intrau, dar nu s-a îndreptat către ei.

În timp ce Alucard se apropia, a văzut de ce – încheieturile-i erau încătuşate şi legate de masă, metalele se contopiseră de-a binelea. A deschis gura să vorbească, dar n-a scos niciun sunet, iar Alucard şi-a dat seama ce linişte apăsătoare era în atelier, de parc-ar fi înghiţit cineva tot sunetul din împrejurimi.

Ea a făcut un semn din cap spre un obiect de pe masă. Semăna cu o cutiuţă muzicală, deşi firele-i fuseseră scoase şi legate în jurul ei.

„Isteaţă chestie”, şi-a spus el în gând, apoi a făcut-o ţăndări.

Sunetul a revenit cu un vuiet în încăpere în timp ce cutia se spărgea, iar Nadiya a oftat zgomotos.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rhy.

— A scăpat, a răspuns Nadiya, de parcă aşa se lămurea toată povestea. O aduce unul dintre voi pe Sasha? Lucrează cu metalul.

Cinci minute mai târziu, doica era acolo, iar regina era liberă, frecându-şi încheieturile.

Kell, între timp, plecase în căutarea Lilei.

Atenţia lui Alucard a rămas îndreptată asupra reginei. Aceasta nu părea din cale-afară de supărată din pricina atacului, iar el a luat-o pe urmele ei, străbătând atelierul şi îndreptându-se spre o altă suprafaţă, urmărind-o cum desfăcea o bucată de pergament şi destupa o sticlă de nisip negru, pe care-a vărsat-o în mijlocul acesteia. A urmărit-o făcând o adâncitură în nisip,

scoţând apoi un os mic şi băgându-l în acea adâncitură.

A murmurat câteva cuvinte, iar nisipul negru a început să se mişte, urmărindu-şi propriul contur şi întinzându-se în afară, în linii subţiri, pe pergament, până când a început să se asemene cu o hartă.

Un simţământ rece i-a străbătut tot trupul.

— Ai lăsat-o să plece înadins.

Nadiya nu a spus nimic, buzele i se mişcau, rostind vraja, cu atenţia îndreptată asupra nisipului în timp ce susura şi aluneca, desenând oraşul.

El a apucat-o de umăr şi a arătat spre bucăţica de os.

— De unde-a venit aia?

Nadiya a încetat să mai vorbească. Nisipul nu s-a mai mişcat. I-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— De la bufniţa ei de companie.

Faptul că înţelegea îl apăsa pe Alucard ca o greutate.

— Ţi-ai *dorit* să scape!

Nu băgase de seamă că li se alăturase regele, dar Rhy a tras aer în piept.

— De ce?

— Pentru că, l-a lămurit Alucard, regina se foloseşte de ea drept momeală.

Rhy şi-a privit cu groază soţia, însă aceasta-şi îndreptase deja din nou atenţia către vrajă. S-a apucat iarăşi de ea, iar nisipul s-a mişcat în continuare până când regele a izbit pergamentul cu palma. Nadiya s-a oprit şi şi-a privit soţul în ochi.

— O să-mi ia timp, a spus ea, şi concentrare. Deci dacă nu ţi-e cu supărare…

— Ba mi-e cu supărare! s-a răstit Rhy. Ce-ai făcut?

— Ce-am crezut de cuviinţă, a răspuns Nadiya. Trebuie neapărat să găsim Mâna. Ei vor s-o găsească pe fată. Se înţelegea de la sine. A privit spre Alucard. Şi tu ai fi făcut la fel.

Nu era o întrebare. Rhy l-a privit ţintă pe Alucard, aşteptând să nege.

Alucard a oftat.

— Nu ştiu sigur dacă sunt de acord cu metoda…

— Că veni vorba despre metode, a spus ea mijind ochii, poate că nu eşti de acord cu ale mele, dar să nu mai furi *niciodată* din laboratorul meu.

Alucard a tresărit de parcă ar fi fost lovit.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Lanţurile, a răspuns ea. Vraja de transfer.

— Ce-i cu ea?

— Nu te preface că nu ştii.

— Nadiya, a spus el cu glasul înăsprindu-i-se. Ce-i cu ea?

Expresia ei s-a schimbat deodată, iar învinuirea s-a preschimbat în nedumerire, în timp ce spunea: — A dispărut.

Chiar în clipa aceea, Kell s-a întors, cu răsuflarea tăiată.

— Lila nu e în palat.

— Nu, a spus regina. A plecat acum o oră, pe jos.

Kell a înjurat.

— Din toate nopţile…

Iar Alucard a închis ochii. Din toate nopţile…

— E lună pe cer? a întrebat el.

— Ce legătură are asta? a întrebat Kell, dar nu lui îi pusese Alucard întrebarea.

Îi pusese întrebarea reginei. Reginei, care lucra într-o încăpere fără ferestre, sub apă, şi totuşi părea să ştie întocmai ce se întâmpla deasupra.

— E lună? a întrebat el din nou.

— Nu, a răspuns regina. E noapte fără lună.

Alucard a răsuflat din greu şi s-a întors spre Kell.

— Ştiu unde e Lila.

— Cât o să dureze? a întrebat Rhy, plimbându-se prin atelierul reginei.

— Mai mult de fiecare dată când mă întrerupi, a spus Nadiya.

De fapt, dura mai mult decât ar fi trebuit pentru că harta se schimbase. Se rescrisese deja de două ori, liniile din nisip se terminaseră, apoi se năruiseră şi se reformaseră, alcătuind noi străzi, lucru pe care ea-l înţelegea ca însemnând că fata – Tes – era în mişcare. Sau era mutată.

Nadiya a dus la bun sfârşit poruncile o a treia oară, aşteptând ca liniile să se aşeze.

Rhy stătea de partea cealaltă a mesei, încruntându-se. Ea îl văzuse pe rege jelind şi râzând. Îl văzuse abătut şi fericit, frustrat şi îndurerat, dar îl văzuse rareori *furios*. Ochii-i aurii o ardeau, nu cu patimă, ci cu mânie, cu dispreţ. Ţinea gura strânsă, ca o linie, de parcă şi-ar fi muşcat cuvintele.

— Dacă ai ceva de spus, a zis ea, spune.

— Cum ai putut să faci asta?

— Ce să fac?

— S-o pui pe fata asta în primejdie. Să te porţi de parcă viaţa ei n-ar face

nici cât o ceapă degerată! De parc-ar avea mai puţină însemnătate decât a mea sau a ta.

— *Chiar are.*

Nu era urmă de răutate în vocea ei, ci doar hotărâre sumbră, însă Rhy a privit-o de parcă ar fi fost un monstru. Blândul ei soţ, atât de binevoitor şi de naiv. Nadiya ştia că lui Alucard îi stătea în obicei să îi facă pe plac, însă ea nu era în stare în clipa aceea.

— Nu toate vieţile sunt egale, Rhy. E o nebunie să crezi că e aşa. Da, înseamnă că eşti un om bun, dar, ca rege, asta-ţi va fi osânda.

El a tresărit.

— Şi de-aici se va trage moartea neamului Maresh, a continuat ea. Poate că tu nu poţi muri. Dar uiţi că *eu* pot. *Alucard* poate. *Fiica* ta poate. Deci dacă vrei s-o faci pe sfântul, n-ai decât, însă eu nu am asemenea năluciri. Să sperăm că nu va trebui să jertfim decât o singură fată în seara asta.

Rhy n-a spus nimic.

Nadiya a coborât privirea.

Pe masa dintre ei, nisipul încetase în cele din urmă să mai susure pe hârtie. S-a liniştit, preschimbându-se în linii negre, solide, ce înconjurau bucata de os în timp ce desena harta. Un mal. O stradă. O casă. Linie cu linie, oraşul i-a apărut în faţă. Lui Rhy i s-a tăiat răsuflarea. Nadiya s-a încruntat. Nu erau nici nume, nici numere, dar nu era nevoie de ele. Amândoi ştiau întocmai unde fusese dusă Tes.

La conacul Emery.

3

Tes s-a trezit cu un şiroi de apă rece azvârlit în faţă.

S-a ridicat în capul oaselor, răsuflând greoi, în timp ce râuri de gheaţă îi intrau în ochi şi-i curgeau pe gât în jos, îmbibându-i cârlionţii. Bex stătea deasupra ei, ţinând în mână o găleată care se golise.

— Bună dimineaţa, soare! a zis ea, punând-o deoparte.

Lui Tes îi bubuia inima în piept, iar gustul de vise-rapide îi apăsa limba. Zăcea întinsă pe podea într-o cameră bine pusă la punct, cu o băltoacă formându-se pe podeaua din lemn. Măcar nu era legată. Ar fi trebuit să se simtă mai bine din pricina asta. Nu se simţea.

Nu erau ferestre, era o singură uşă, iar Calin stătea sprijinit pe ea, cu o vânătaie întipărindu-se ca o umbră pe jumătate din faţa lui. Bex n-a făcut decât să privească în vreme ce Tes se ridica, nesigură, în picioare, şi-şi storcea apa din păr.

Ceva se schimbase.

În prăvălia ei, asasinii avuseseră o îngâmfare lejeră, încrederea care era doar a mercenarilor. Îşi ţinuseră umerii cu o anume relaxare, merseseră cu o anume uşurinţă. În clipa aceea, amândoi stăteau în tăcere, încordaţi precum coardele unei harpe.

Ea s-a întrebat de ce, până când cineva din spatele ei şi-a dres glasul.

— Ţi-am cerut un *persalis* şi mi-ai adus o fată.

Tes s-a întors şi a dat cu ochii de un bărbat masiv, cu o manta bleumarin cu argintiu. Firele ce se împleteau în aerul din jurul lui erau de-un verde pământiu, dar subţiri şi slab luminate. Avea părul castaniu tuns scurt şi ochii de-un albastru atât de închis, încât ar fi crezut că erau negri dacă lumina nu i-ar fi ajuns în colţuri. Accentul lui era de *vestra* pursânge şi avea ţinuta unui nobil, însă pe încheieturile pumnilor avea cicatrici albe, pale. Tes a făcut un pas înapoi, adâncită în gânduri, chiar dacă însemna că se apropia cu un pas de asasini.

— Atât s-a putut! a bodogănit Calin.

— Milord, a adăugat Bex, iar Tes a surprins o oarecare notă batjocoritoare în cuvinte. În lipsa peştelui, mă gândeam c-aţi vrea pescăriţa!

Nobilul nu i-a băgat în seamă pe ucigaşi. A cercetat-o cu privirea pe Tes, iar în timp ce-o făcea, ea şi-a dat seama că el trebuia să fie: conducătorul Mâinii.

— Mi-ai cam făcut necazuri, a spus el. Să sperăm că poţi să le dregi.

El s-a dat la o parte, scoţând la iveală un birou mare. Pe el şi în jurul lui stăteau îngrămădite o mulţime de obiecte magice, unele casnice, dar nu toate, iar jumătate dintre ele erau stricate. Erau lucruri asemenea celor de care fuseseră ticsite poliţele prăvăliei lui Haskin, înainte s-o dărâme ea.

— Tot ce-am găsit, a spus Calin, aşa din scurt.

— Şi tot ce-ar trebui să ai nevoie, a răspuns nobilul. Ca să construieşti un alt *persalis.*

Tes a tresărit şi a spus ce-ar fi trebuit să spună în clipa în care hoţul muribund intrase pentru prima oară în prăvălia ei cu plăsmuitorul de uşi stricat în mână.

— Nu.

În mintea ei, cuvântul fusese rostit cu o voce tunătoare, dar când a ieşit, a ieşit cu o voce stinsă, abia trecută de-o şoaptă, răguşită. Şi totuşi, părea a umple camera. Cu coada ochiului, a văzut-o pe Bex tresărind, dar nobilul a încuviinţat din cap, de parc-ar fi înţeles. După aceea a început să-şi desfacă butonii. Clemele, după cum a văzut, erau frunze argintii. Mintea i-a luat-o razna. Îşi dorea să fi fost mai cu băgare de seamă la casele regale, pe vremea când tatăl ei stăruise să ia lecţii.

— Teamă mi-e, a spus el, suflecându-şi mânecile, că n-am timp să fiu convingător.

A scos o sticluţă din buzunar, cu conţinutul de culoarea uleiului. Când a înclinat sticla, lăsa pete vâscoase pe suprafaţa din sticlă.

— Ţineţi-o.

Tes a dat înapoi, cu pantofii alunecând în băltoacă, trezindu-se că nişte mâini o apucau de braţe şi-o ţineau cu de-a sila ţintuită la podeaua udă. S-a zbătut şi a ţipat în timp ce-o ţineau, a lovit cu picioarele în timp ce bărbatul masiv stătea aplecat deasupra ei. A reuşit să-i tragă o lovitură în abdomen, însă parcă dăduse cu piciorul într-o piatră; bărbatul nici că s-a clintit. Apoi a îngenuncheat lângă ea, destupând fiola scârboasă, iar pumnul lui Bex i se încurcase în păr, dându-i cu de-a sila capul pe spate.

A strigat de durere, iar în timp ce-o făcea, sticla i-a fost băgată cu de-a sila între dinţi. Un lichid amar i-a ajuns pe limbă. S-a înecat, strângându-şi gâtlejul ca să nu-l simtă, dar palma cât toate zilele a nobilului a apăsat-o pe gură, închizând-o cu degetele, până când, în cele din urmă, a înghiţit.

Mâinile care-o ţineau s-au făcut nevăzute, iar Tes s-a întors pe-o parte, vărsând. S-a chircit, de parc-ar fi vrut să se apere de ceva. De parcă răul nu

ar fi fost deja făcut. O umbră a căzut asupra ei, întunecând camera. Era nobilul, care-şi netezea mânecile.

— Asta a fost urzeala-văduvei, a spus el, încheindu-şi butonii. Poate-ai auzit de ea. Încetineşte inima, îngroaşă sângele şi opreşte organele vitale, unul câte unul. Cei mai mulţi o folosesc pentru o otrăvire înceată, caz în care e de-ajuns o picătură sau două, întinse pe câteva săptămâni sau luni.

A ţinut sticla la lumină. Era goală.

— Aş zice că ai o oră. Dacă ai noroc.

Nu era destul timp. Chiar dacă Tes ar fi fost în prăvălia ei, cu ceaiul negru şi farmocheanele. Chiar dacă n-ar fi fost deja otrăvită. Şi dacă era deja moartă, ce rost mai avea?

Apoi însă, nobilul a scos o altă sticluţă, al cărei conţinut era de-un alb lăptos.

— Un antidot, a spus el, îndreptându-se cu paşi mari spre uşă.

Calin s-a dat din calea lui, iar nobilul i-a aruncat sticluţa, ca pe-un bacşiş, apoi a dispărut în hol.

Bex şi Calin l-au urmărit plecând. Trupurile li s-au relaxat, doar puţin, când nu i-au mai auzit paşii. Calin a închis uşa, iar Bex a coborât privirea spre Tes.

— Ei, a spus ea, eu m-aş cam apuca de treabă-n locul tău.

Adevărul era că Lila nu petrecuse mult timp în grădini ale plăcerii.

Nu c-ar fi dispreţuit plăcerea – îi plăcea vinul bun, câte-un cuţit ca lumea, ce făcea Kell cu gura când şi-o folosea cum trebuie –, dar hoaţă fusese, hoaţă rămăsese. N-avea încredere în bunătate, în apropiere. Cineva i-a pus un pahar în mână. Altcineva i-a atins în treacăt braţul cu degetele. Trupul cuiva l-a atins uşor ca o şoaptă pe-al ei şi, de fiecare dată, muşchii i s-au înţepenit, iar nervii-i spuneau că era jefuită.

Muzica răsuna dintr-o încăpere mare, cu un cvartet de instrumente urcat pe o poliţă, vrăjit să cânte fără instrumentişti, dar restul încăperii era plin de oameni, unii jucau cărţi, alţii fumau, şi cei mai mulţi se bucurau de tovărăşia oferită de Voal. Lumina era slabă şi cădea pe măşti, dezvăluind din când în când auriul câte unei gazde în trecere prin tapiseria în alb şi negru şi făcând totul să strălucească.

Mâna unei femei a atins-o pe Lila pe spinare, în treacăt, iar ea a fost nevoită să se lupte cu pornirea de a-i înţepeni oasele sau de a-şi căuta prin buzunare în timp ce-o voce torcea mlădios ca o pisică:

— *Avan, res naster.*

Lila s-a întors şi a dat cu ochii de încă o siluetă îmbrăcată în alb, deşi aceea purta mult, mult mai puţine haine, cu faţa ascunsă şi ea după o mască aurie.

— *Avan*, a răspuns Lila. Poţi să-mi spui în ce parte-i biblioteca?

— De ce să mergi acolo, a tachinat-o femeia, când poţi să rămâi cu mine?

— Ce pot să spun? a întrebat Lila. Îmi sunt dragi cărţile.

Aproape c-o *vedea* pe femeie bosumflându-se în spatele măştii, dar apoi a cuprins-o cu braţele pe Lila şi a întors-o, arătând spre un hol.

— Pe-acolo, a spus ea, înghiontind-o în joacă pe Lila, în timp ce îmbrăţişarea i se retrăgea ca fluxul.

Şi-a croit drum pe hol, pe care erau înşiruite uşi, toate închise, cu măşti aurii atârnate de lemn. Primele două s-au dovedit a fi încuiate. A doua s-a deschis şi a dezvăluit doi bărbaţi care jucau cărţi. Cineva tocmai pierduse o mână şi-şi scotea pantofii din picioare. Celălalt părea a fi pierdut mai multe mâini – abia dacă mai avea ceva haine pe el. Niciunul din ei nu părea s-o fi băgat de seamă pe Lila în timp ce lăsa uşa să se trântească. Ea a căutat mai departe, cameră cu cameră, descoperind toate semnele unei case a plăcerii şi niciun semn al unui grup de rebeli. A ajuns în capătul holului, dar a descoperit că nu se termina, ci cotea spre un alcov şi-o ultimă uşă, care n-avea ca însemn nici mască, nici geam, nici pancartă.

A lipit urechea de lemn şi n-a auzit nimic din cealaltă parte. A încercat clanţa şi a descoperit că uşa era descuiată. Aceasta s-a deschis, dezvăluind o bibliotecă mare şi bogată, cu pereţii doldora de cărţi, un birou mare din lemn într-un colţ şi două scaune în faţa unui foc neaprins.

Lila a intrat şi a închis uşa în urma ei.

Un ceas de pe perete a început să bată, iar Lila s-a uitat cât era ceasul. *Zece.*

Lila a cercetat cărţile de pe raft, apoi s-a îndreptat spre birou şi a deschis sertar după sertar, căutând ceva, orice, care să facă o legătură între locul acela şi Mână. Căuta încă în clipa în care uşa bibliotecii s-a deschis cu un scârţâit, purtând năluca muzicii şi a vocilor din casă. Lila s-a întors şi a văzut un bărbat.

Era înalt şi destul de lat în spate încât să acopere tot pragul uşii. Părul castaniu îi era tuns scurt în părţi, dar i se ridica în vârful capului, deasupra măştii. Era îmbrăcat într-o manta bleumarin cu nasturi argintii. Privirea ei a

coborât spre mâinile lui. Erau pline de cicatrici.

— Ai venit devreme, a spus el.

Vocea lui avea ceva din uruitul unui tunet.

— Mai bine decât prea târziu, a spus Lila, abia auzit.

— Asta aşa-i.

După aceea a făcut un lucru ciudat. Încă stătea în pragul uşii deschise. În timp ce ea-l privea, a întins mâna şi a trecut-o peste o parte a cadrului uşii, de parc-ar fi pus lemnul la încercare, apoi a păşit în faţă, intrând în bibliotecă. A închis uşa după el. Şi a încuiat-o.

Ai fi zis că ţăcănitul uşor al zăvorului care se întorcea a fost un foc de avertisment.

— Ştii, a continuat el, speram c-ai să vii.

Lila s-a încruntat.

— Va trebui să mă iertaţi, a spus ea. Eu nu uit chipul nimănui, dar cum pe-al dumneavoastră nu pot să-l văd… noi ne-am întâlnit cumva?

Bărbatul continua să înainteze încet.

— Nu, a spus el. Nu am făcut cunoştinţă. Însă nu mai eşti la fel de necunoscută cum erai cândva, Delilah Bard.

Şi-a încordat mâinile, iar încheieturile degetelor, pline de cicatrici, i s-au albit în timp ce-i rostea numele, iar Lila a încercat, din obişnuinţă, să ajungă la puterile ei. Nici la aerul din cameră, nici la lumânările de pe perete, ci la oasele din trupul lui, ca să-l oprească, să-l ţină pe loc.

A tras de acea magie – şi n-a simţit nimic.

Niciun foşnet, nicio făgăduinţă, nicio voinţă care ameninţa să se ciocnească de a ei. Apoi s-a întins spre podeaua din lemn, spre aer, a încercat să aprindă o scânteie în mână. Nimic.

Pecetluită. Camera era pecetluită.

— Nădăjduiesc că n-aveai de gând să te bizui pe magie.

Şi-a închipuit un zâmbet sinistru întipărindu-se pe figura bărbatului ascunsă în spatele măştii de onix în timp ce rostea cuvintele. Lila şi-a dat silinţa să răspundă pe măsură acelui rânjet închipuit.

A sărit pe birou, apoi peste el, lovind năprasnic în jos, spre masca bărbatului. Acesta a ridicat braţul, iar cuţitul s-a lovit, în schimb, de braţul lui, iar oţelul s-a ciocnit de oţel, când a tăiat paltonul, dar a dat de-o platoşă. Celălalt pumn i s-a îndreptat fulgerător spre capul ei, însă Lila se ferea deja din calea lui, răsucindu-se şi tăindu-l la coastă.

Ea a simţit tăişul muşcând din stofă şi din piele, însă bărbatul n-a dat

înapoi. Nici măcar n-a tresărit. Pur şi simplu s-a întors, cu o viteză năucitoare, şi înainte ca Lila să apuce să se ferească din nou de el, a lovit-o cu putere peste faţă. Destul încât să-i crape masca, iar aceasta să-i cadă. Destul încât să-i umple gura de sânge. A dat înapoi, rostogolindu-se, şi s-a ridicat din nou, dar urechile îi ţiuiau, ochiul bun îi era în ceaţă şi, pentru o clipă de coşmar, n-a văzut, iar atacatorul ei a fost doar o siluetă tulbure care se îndrepta spre ea.

Nu i-a scăpat din vedere că nu scosese nicio armă şi că ţinea mâinile de parc-ar fi fost singurele arme de care avea nevoie. Acela era un om priceput în a le pricinui celorlalţi suferinţă.

— Ei? a întrebat el. Deja ai rămas fără şmecherii?

Degetele Lilei au apucat mai strâns cuţitele, cercetându-i hainele, încercând să găsească locurile neacoperite de platoşă. Bărbatul, între timp, a întors capul şi a cercetat ceasul de pe perete în loc să se uite la ea.

De parcă ea nu era câtuşi de puţin o ameninţare.

Lila s-a simţit jignită, însă purtarea lui necuviincioasă i-a dat portiţa pe care-o căuta, iar ea s-a folosit de aceasta, năpustindu-se asupra lui şi îndreptându-i pumnalul spre gât.

În ultima clipă, faţa mascată s-a întors din nou spre ea. În acelaşi timp, el a ridicat mâna şi a apucat cuţitul de tăiş, împingându-l cu forţă în faţă.

Lila ar fi trebuit să-i dea drumul.

După aceea, avea să-şi redea lupta în minte, iar şi iar, şi de fiecare dată avea să-i pară rău pentru clipa aceea. Ar fi trebuit să-i dea drumul şi n-o făcuse, iar când bărbatul trăsese de cuţit în faţă, o trăsese şi pe ea, făcând-o să-şi piardă echilibrul, iar în timp ce-o făcea, îşi sprijinise cealaltă palmă de o parte a capului ei şi-o izbise cu capul de biroul din lemn.

Apoi totul se întunecase.

4

Doi cai goneau pe pod.

Nu purtau însemne regale, dar oricine se pricepea cât de cât şi-ar fi dat seama că erau bine îngrijiţi. Părul le lucea – unul era sur, celălalt alb, iar copitele le sclipeau în timp ce galopau, de parc-ar fi fost bătute cu aur.

Bineînţeles, Alucard nu se sinchisise să-i spună lui Kell unde *mergeau*, ci doar ce scria pe monedă.

— Care monedă? întrebase Kell, încălecând calul sur pe care i-l aduseseră gărzile.

Alucard scosese un oftat exasperat.

— Aia de la hoţul mort de pe corabia lui Maris! spusese el, de parcă astfel răspundea la toate întrebările. Pe-aia scria data şi locul unde-o să se întrunească Mâna!

Kell se zburlise – nu ştia ce-i pica mai prost, faptul că Lila nu îi spusese despre monedă sau faptul că-i spusese, în schimb, lui *Alucard.*

— Ştiai că o să plece! se răstise el, în timp ce Alucard încălecase calul alb şi luase hăţurile în mână. Ştiai şi n-ai zis nimic!

— Eram cu mintea-n alte părţi, răspunsese Alucard. Şi n-am mai fost marinar de şapte ani! Am preocupări mai însemnate decât fazele lunii.

Spunând acestea, dăduse ghes calului, iar Kell nu avusese de ales decât să-l urmeze sau să rămână în urmă.

În clipa aceea, podul se făcea nevăzut sub ei în timp ce se îndreptau spre malul de nord, spre bulevardele ticsite de prăvălii şi case preferate de *ostra*. Alucard a dat ghes calului înainte, încetinind abia când a cotit în cele din urmă pe-o stradă largă.

Calea Helarin.

S-a oprit, iar Kell i-a ţinut isonul. Cei doi au descălecat în vreme ce-o trăsură trecea hurducăindu-se pe lângă ei, oprind în faţa unei case bine luminate. Lui Kell nu i se părea genul de loc unde să se întâlnească rebelii – avea toată discreţia unei parade –, însă poate că aşa şi trebuia să fie.

— Vezi de cai, a spus Alucard.

Kell s-a încruntat.

— Dacă tu crezi c-ai să intri fără mine…

Dar a tăcut când Alucard i-a aruncat o privire sătulă până peste cap de el şi şi-a întins hăţurile în direcţia opusă.

O umbră s-a desprins de perete şi a luat întâi hăţurile consortului, apoi pe-ale lui Kell.

Acesta s-a dezbrăcat de haină şi a întors-o pe cealaltă parte, dând uitării partea din afară, cenuşie, pe care-o purtase de când pornise la drum spre Sanctuar şi-o schimbase pe negrul fără luciu al mantalei lui Kell. A îmbrăcat-o din nou, răsuflând pe gură în timp ce noua haină i se aşeza cu o greutate plăcută pe umeri.

— O, da, a spus Alucard. Acum n-o să te mai recunoască nimeni.

Kell i-a aruncat o căutătură sumbră, apoi a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos o mască neagră, punându-şi-o pe obraji. Ochii lui de două culori diferite s-au făcut nevăzuţi.

— Ce crezi tu că… Nu, ştii ceva, chiar nu-mi mai pasă, a spus Alucard, în timp ce-şi ridica gulerul şi traversa strada cu paşi mari.

Era limpede că nu-l preocupa să fie una cu împrejurimile. Un bărbat în alb stătea şi aştepta pe treptele din faţă, având şi el faţa ascunsă după o mască aurie. În spatele lui, uşa era deschisă, dar casa de dincolo de ea era cu totul ascunsă vederii de draperia neagră şi dantelată care umplea pragul.

— Bine-aţi venit la Voal, a spus el, întinzând o mână înmănuşată. Aveţi invitaţie?

— Da, bineînţeles, a spus Alucard, pipăindu-şi buzunarele. Hm, a făcut el, după o clipă. Oi fi lăsat-o în cealaltă haină.

A zâmbit în timp ce rostea cuvintele – genul de zâmbet care i-o fi fermecat pe alţii, dar pe Kell îl făcea să-i vină să-i umple gura de dinţi cu o lovitură de picior.

— Dar, cu siguranţă, puteţi face o excepţie.

Gazda a înclinat capul.

— Teamă mi-e, a spus el, că nu pot.

— Ia stai aşa, a spus Kell, apropiindu-se mai mult şi băgând mâna în haină. Mi-ai dat-o mie.

Alucard a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ţi-am dat-o?

— Da, uite-o aici…

A privit în jos, iar gazda i-a ţinut isonul, dar a încremenit când vârful unui cuţit i-a ajuns dedesubtul bărbiei.

— Pleacă de-aici, a spus Kell încet, iar gazda a surprins, pesemne, sclipirea din ochiul lui negru şi a ghicit cine era tovarăşul lui Alucard sau poate că, pur şi simplu, s-a gândit că nu merita să moară pentru atâta lucru,

căci, imediat ce Kell a retras vârful cuţitului, gazda s-a întors, coborând treptele cu paşi mari, smulgându-şi masca şi aruncând-o în tufişuri în timp ce mergea.

— Ştii, a cugetat Alucard cu voce tare, în timp ce Kell îşi strecura cuţitul înapoi în buzunarul hainei, cred c-ai petrecut prea mult timp cu Lila Bard.

— Aşa se pare, a spus Kell, trecând de el şi intrând prin draperie.

Înăuntru, un zid de măşti albe şi negre străjuia holul de la intrare, iar mai mult de jumătate dintre ele erau deja luate. Kell a ales să o păstreze pe a lui, însă Alucard a ales o mască albă, legând-o de faţă. Şi împreună au intrat la Voal.

5

Durere.

O durere cumplită, cu pete negre în colţurile ochilor, îi străbătea Lilei capul.

Nu vedea *nimic.* Îşi pierduse vederea, care fusese înlocuită de un *nimic* negru, sec, ce-i strângea pieptul, iar panica-i urca în gât, amară ca fierea. Nu se temuse niciodată de întuneric, pentru că întunericul nu era *cu adevărat* întuneric. Avea mereu nuanţe, straturi de forme şi umbre. Dar asta era altceva. Era *de nepătruns.* Era orbire. Era lucrul de care se temuse Lila încă de când îşi pierduse ochiul. Dar când craniul a încetat să i se mai zgâlţâie, iar durerea i s-a liniştit destul încât să îngăduie celorlalte simţuri să vorbească, a clipit şi a dat cu genele de-o cârpă.

Nu era oarbă.

Era *legată la ochi.*

Şi-a rotit gâtul, iscând un nou val de durere în cap. S-a încordat, a încercat să se mişte, însă umerii i s-au opintit, iar o frânghie aspră i-a zgâriat încheieturile, laolaltă cu altceva – metal rece? Oricum, părea că mâinile-i erau legate la spate.

Din nou, Lila a încercat să-şi atingă magia.

Şi, din nou, aceasta n-a răspuns.

În cele din urmă, simţurile i s-au limpezit destul încât să se întindă mai mult de propriile membre, iar ea a simţit greutatea unui trup ce se foia pe podeaua din lemn din apropiere. Nu era singură.

Lila a înghiţit în sec, făcându-şi glasul cât mai şters cu putinţă.

— Asta înţelegi tu prin distracţie? a întrebat ea. Că am de făcut adăugiri.

Aproape că se aştepta să nu îi răspundă nimeni. Dar de bine, de rău, omul s-a apropiat mai mult de ea, iar legătura de la ochi i-a dispărut, scăldând, din fericire, încăperea în lumină.

Lila a clipit şi a privit în jur, surprinsă să descopere că nu mai era în bibliotecă, nu mai era deloc la Voal, judecând după lipsa muzicii care se auzise prin pereţi ca o şoaptă, după podelele mai închise la culoare şi decorul sinistru, după fereastra cu vedere nu la Calea Helarin, ci la altă stradă. Aerul era stătut din pricina prafului. Camera părea neglijată. Nelocuită. Părăsită.

Şi-a îndreptat greoi atenţia spre umbra ce stătea aplecată deasupra ei,

care-şi înfăşura alene în jurul pumnului cârpa neagră cu care-o legase la ochi. Butonii-i erau argintii, în formă de pene. Mintea i-a stat în loc o clipă, dar atenţia-i era deja îndreptată în sus, spre chipul lui.

Bărbatul care-o atacase nu mai purta mască. O barbă îngrijită îi umbrea partea de jos a feţei. Ochii-i erau de-un albastru-cenuşiu, ca de furtună în largul mării. Avea un simţământ izbitor că-l cunoştea şi, în acelaşi timp, siguranţa că nu se întâlniseră niciodată.

— Gazda de la Voal a primit poruncă să fie cu ochii-n patru după anumiţi oameni, a spus el. Prinţul *Antari*, în primul rând. Fratele meu. Şi tu.

Frate.

Ceea ce-a aflat a izbit-o din plin. Trăsăturile s-au aşezat la locul lor, aşternute pe-o altă faţă.

Mintea i-a stat o clipă în loc, şi se afla pe o corabie cunoscută, pe vremea când încă se numea *Turla*, în timp ce Alucard stătea cu coatele sprijinite de balustradă şi vorbea despre noaptea în care fratele lui, Berras, îl bătuse până-l lăsase fără cunoştinţă în timp ce tatăl lor privea. Despre cum se trezise a doua zi, cu braţul rupt şi coastele învineţite, înlănţuit în partea de jos a unei corăbii.

Aşadar, acela era Berras Emery.

— Ei, a spus Lila, se pare că, din familia voastră, fratele tău s-a ales şi cu buna purtare, *şi* cu frumuseţea!

Berras a rânjit şi s-a apropiat de ea, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut s-o lovească, însă în timp ce-o făcea, Lila a ridicat brusc picioarele şi l-a lovit, cu toată puterea, în burtă. N-ar fi fost o mişcare bună dac-ar fi vrut să-i facă vreun rău, dar, din fericire, nu voia. În timp ce cizmele ei îl loveau în partea din faţă a trupului, ea s-a împins înapoi. A făcut-o cu destulă forţă încât să încline scaunul pe spate, iar acesta a căzut cu zgomot la podea, cu tot cu Lila. Ea s-a rostogolit, iar când s-a ridicat, nu mai avea mâinile legate la spate, ci în faţă, ceea ce era ceva mai bine. Întinsese mâna după un cuţit în cădere, însă îi fuseseră toate luate, aşa că s-a ales cu mâinile goale.

În clipa aceea a văzut aurul.

Mâinile-i erau legate cu o frânghie, dar pe sub frânghia aspră, o cătuşă din aur îi înconjura încheietura mâinii. N-avea cap şi coadă şi-i era strâns legată de piele, şi înainte să apuce să se întrebe ce-o fi fost cu ea, Berras Emery a ridicat şi el mâna, iar un zid de vânt a izbit-o pe Lila. Podeaua i-a dispărut de sub picioare în timp ce era azvârlită prin cameră şi izbită de pervazul din piatră al vetrei. Plămânii i-au rămas fără aer, ţintuită fiind de

forţa brută. O clipă mai târziu, vântul s-a liniştit, iar ea s-a împleticit înainte, străduindu-se să rămână în picioare.

Nu înţelegea.

Alucard îi spusese cândva că fratele lui era un magician slab, care de-abia era în stare să încropească un zid din piatră şi pământ. Piatră şi pământ, spusese el. Nu *vânt.*

Dacă era pecetluită camera, atunci cum se folosea el de magie? Şi dacă nu era pecetluită, atunci magia ei unde era?

O flacără s-a arcuit în aerul din jurul lui Berras, nesupusă, dar strălucitoare.

„Întâi vântul”, şi-a spus Lila în gând, „şi-acum focul?”

— Regina ar trebui să fie mai cu băgare de seamă la uneltele cu care umblă. Sau măcar la oamenii cu care se înconjoară.

Berras şi-a încordat mâna, iar Lila abia a mai apucat să vadă o sclipire aurie, înainte ca Berras să strângă pumnul şi tot trupul să i se clatine sub o putere nevăzută. Ea s-a lovit tare de podea, dar de data aceasta n-a fost nicio rafală de vânt. A încercat să se mişte, însă membrele n-au ascultat-o, iar tot scheletul parcă-i gemea în timp ce se opintea.

Magia oaselor.

— Aveam de gând să-l leg astfel pe frate-meu.

Ea a încercat să pună stăpânire pe trupul ei, să-l facă din nou al ei, dar nu era o voinţă în război cu alta. Era altceva.

— M-am gândit că ar fi potrivit, a spus el, să-l omor pe Alucard chiar cu puterea lui. Dar n-am putut s-o refuz nici pe-a ta. La urma urmei, de ce să ai o bucată din magie când poţi s-o ai pe toată?

Groaza a copleşit-o pe Lila. Manşeta de aur. Butonul de aur. Berras nu folosea magia *lui*. O folosea pe a *ei.* I-o furase.

— Bineînţeles, nu mă pricep la vrăji *Antari*, a spus el, dar e-n ordine. Ai să mă înveţi tu.

— Ia de-aici una gratuită, i-a spus Lila printre dinţii încleştaţi, ridicându-şi capul cât îi îngăduia vraja. Te bag în mă-ta!

Berras a zâmbit, cu de-a sila, fără veselie.

— Ştii, dintre toate elementele, osul chiar e cel mai folositor.

S-a auzit un trosnet în timp ce rostea cuvintele, iar una dintre coastele de jos ale Lilei a pocnit. Maxilarul îi era încleştat, dar un ţipăt tot i-a scăpat printre dinţi.

— Să fii în stare să pui stăpânire pe trupul unui alt om.

O a doua coastă a trosnit.

— Ba chiar să-l *frângi.*

Lila a strigat în timp ce-o aşchie colţuroasă din coastă i se înfigea în plămân.

— Vai, a şuierat ea cu răsuflarea întretăiată, chiar înţeleg de ce te urăşte Alucard.

Drept răspuns, o mână nevăzută a apucat-o de ceafă şi i-a lăsat cu de-a sila capul în jos, aţintindu-i privirea în podea.

Acolo se legăna ceva. Un inel negru pe un şnur din piele. Inelul ei. Inelul lui Kell. S-a înjurat pentru că nu-l purtase aşa cum îşi dorea el.

S-a opintit, iar degetele i-au zvâcnit uşor pe lemn.

Lila şi-a adunat toate puterile într-o singură mână. De-ar fi putut ajunge…

A auzit scaunul frecându-se de podea în timp ce Berras îl îndrepta, apoi s-a trezit ridicată în picioare şi îmbrâncită cu asprime înapoi în scaun. Îi venea să urle de durerea resimţită în coaste când s-au lovit de lemn. Dar greutatea i s-a luat de pe oase, iar în clipa aceea fugară, Lila a întins mâinile legate după colier, reuşind să le ridice până la jumătatea pieptului, când lemnul din scaun s-a întins şi a apucat-o de degete.

— Atâta putere! a spus Berras, în timp ce-n jurul braţelor ei creşteau crengi, ţintuindu-le. Şi-o risipesc pe tine!

Lemnul i-a înconjurat umerii, ţintuindu-i de spătarul scaunului.

— Să-mi bag! a şuierat ea, zgâriind în van aerul.

Încercând în van să apuce inelul care se legăna şi la care nu reuşea nicidecum să ajungă.

Berras a băgat de seamă.

— Ce-i asta? a întrebat el, strângând între degete inelul înnegrit.

Şi pentru prima dată, Lila s-a bucurat că Rhy se căsătorise cu o regină atât de isteaţă. S-a bucurat că făurise inelele astfel încât mergeau indiferent pe mâna cui s-ar fi aflat.

Lila cunoştea, bineînţeles, vraja. Kell îi spusese cuvintele în ziua în care îi dăduse inelul. Ea se prefăcuse că nu le-asculta, dar le băgase la cap. În clipa aceea, pentru prima oară, le-a rostit cu voce tare: — *As vera tan.*

Am nevoie de tine.

Cuvintele i-au ieşit, abia trecute de-o şoaptă, iar Berras s-a aplecat spre ea, cu ochii aceia – umbre batjocoritoare ale ochilor lui Alucard – oprindu-se la câţiva centimetri de-ai ei.

— Ce-ai zis? a întrebat el.

Lila a tras aer în piept, fără să bage în seamă osul care-i zgâria plămânul.

— Am zis că toată magia din lume n-o să te facă mai puţin mitocan!

Berras Emery s-a încruntat şi i-a smuls inelul de la gât. Şnurul a plesnit, rupându-i-se în mână. El s-a îndreptat de spinare şi a plecat, luând magia ei cu el. A deschis uşa şi s-a făcut nevăzut în casa de dincolo de ea. În timp ce-o făcea, ea l-a auzit aruncând inelul. A auzit inelul sărind şi rostogolindu-se în hol.

Lila a închis ochii şi a zâmbit în sinea ei, deşi o durea.

Alucard Emery ştia ca-n palmă nenumăratele chipuri ale desfrâului din acel oraş.

Vizita bordelurile ca să se pună la curent cu informaţiile, însă îi plăcuseră mereu mai mult băuturile şi desfătările din grădinile plăcerilor de la Londra. În anii tinereţii se mândrise cu faptul că le cunoştea pe toate, dar Lila avea dreptate.

Era limpede că, de când era căsătorit, Alucard devenise plicticos.

Auzise de Voal, bineînţeles – o grădină ambulantă, una care oprea într-un alt loc ori de câte ori se deschidea –, însă nu trecuse niciodată pe la el şi trebuia să recunoască faptul că era impresionat. Nu doar de decor, de ofertă şi de discreţie, ci şi de idee.

Era ascunzătoarea perfectă pentru Mână. S-a înjurat în gând pentru că nu-i trecuse prin cap mai devreme.

Alucard ţinea o pipă cu coadă lungă într-o mână şi o băutură neatinsă în cealaltă în timp ce trecea agale printr-o cameră aglomerată, încercând s-audă ceva, orice, care să-i poată fi de folos. Kell stătuse pe lângă braţul lui până când el îl trimisese de-acolo, stăruind c-aveau să aibă mai mult noroc dacă se despărţeau. Nu era o minciună. Nu întru totul.

S-a uitat la ceas. Era zece şi jumătate. Ştia că Lila era acolo – aşa trebuia să fie –, dar trecuse prin toate camerele şi nu găsise nici urmă de ea. Sau de Mână. Ceea ce însemna că ori se ascundeau într-un alt loc, ori chiar acolo, amestecaţi prin marea de chipuri mascate.

Kell a revenit lângă el.

— Nimic, a mârâit el, iar prinţul l-a cuprins cu braţul de umeri, de parc-ar fi fost cei mai buni prieteni care ieşiseră să se bucure de-o seară în oraş.

Kell, tâmpit cum era, a tresărit. Alucard l-a strâns şi mai tare, lăsându-şi greutatea pe Kell, de parcă ar fi vrut să se repună pe picioare.

— Tu ai băut? a şuierat prinţul, iar în ciuda măştii negre ce-i acoperea faţa, Alucard îşi închipuia limpede felul în care se strâmbau trăsăturile lui Kell, cu sprâncenele unite, cu gura întoarsă în jos într-o încruntătură ce nu-i pierea de pe chip.

— Că mă crezi sau nu, a spus Alucard, străduindu-se să-şi păstreze glasul mai jos decât muzica, încerc să fiu una cu locul. Te porţi de parcă nu te-ai mai fi bucurat niciodată de-o grădină a plăcerilor, când eu ştiu sigur că Rhy te-a dus cu japca la mai multe. Din ce-mi spune el, măcar eşti *în stare* să te simţi bine!

Alucard s-a întins şi a îmbrăţişat o parte din gluga lui Kell, cum ar fi cuprins în palmă obrazul unui prieten apropiat. De data asta, Kell n-a tresărit, însă trupul i-a devenit stană de piatră la atingerea lui.

— Ai găsit ceva sau nu? a bodogănit el.

Alucard a clătinat din cap.

— Încă nu. Poate c-ar trebui să…

Însă în clipa aceea, Kell a încremenit, apoi a dat înapoi. S-a întors, plecând valvârtej din cameră şi ieşind în hol, iar Alucard n-a avut de ales şi a pornit pe urmele lui. L-a ajuns pe Kell din urmă la timp ca să-l vadă intrând într-o cameră neocupată de nimeni, ţinându-şi mâna de parcă s-ar fi ars.

Alucard a închis uşa în urma lor.

— Ce s-a întâmplat?

— Inelul meu.

Kell avea două inele pe mâna dreaptă, unul roşu, celălalt negru. Al doilea începuse să strălucească uşor, iar Alucard ştia, de când îl tot chemase Rhy, că era fierbinte la atingere, aproape ardea.

— Parcă refuza să-l poarte, a spus Alucard.

Kell a clătinat din cap.

— Mie mi-a spus că nu-l poartă.

— Mda, păi e bine că a minţit, a spus Alucard, uitându-se după o masă de divinaţie în timp ce Kell îşi scotea inelul.

— Nu s-ar folosi niciodată de el, dacă n-ar fi dat de bucluc.

Alucard n-a văzut cuţitul până când nu era deja lipit de palma lui Kell, cu un firişor de sânge băltind sub oţel. Lila l-ar fi omorât dacă-l lăsa pe *Antari* să se folosească de magia lui stricată.

— Stai, a spus el, apucându-l pe Kell de umăr, dar era prea târziu, căci Kell a apucat inelul cu mâna însângerată şi a spus: — *As Tascen.*

Încăperea s-a făcut nevăzută, iar o beznă subită, nesfârşită, a pus stăpânire pe toată lumea.

A durat doar o clipă.

Mai puţin de-atât.

Apoi şi-a revenit. Cizmele lui Alucard nu mai erau pe un covor, ci pe-o podea cu parchet. Voalul dispăruse, înlocuit fiind de-o altă casă, cavernoasă şi tăcută. Nu era nici urmă de Lila, dar Kell a căzut în genunchi, cu răsuflarea tăiată, în timp ce firele din jurul lui scoteau scântei şi se destrămau. Şi-a scos masca, trăgând cu greu aer în piept, cu durerea întipărită pe figură în timp ce se chinuia să se ridice într-un genunchi.

— Unde suntem? a întrebat el, căscând gura să ia aer.

Alucard avea de gând să-i răspundă că nu ştia, dar cuvintele i s-au stins în gât în timp ce privea în jur. Inima i-a căzut, prin piept, prin picioare, prin podea. Ştia întocmai unde era.

Era *acasă.*

6

Tes lucra cât putea de repede, încercând să nu ţină seama de cruntul adevăr.

Nu-i ajungea o oră.

Nu era destul timp pentru a face un *persalis* de la cap la coadă – mai ales că mâinile începuseră deja să-i tremure. Eliberase biroul, separând obiectele după uz şi după elementele pe care-avea să le găsească ţesute prin fiecare vrajă. Recipientul în sine n-avea nicio însemnătate, aşa că a ales un ceas, i-a desfăcut partea din spate şi i-a cercetat măruntaiele, firele răsucite, chihlimbarii şi verzi. Le-a scos, mutându-le repede într-o altă cutie, unde le-a legat, înainte ca lumina să li se stingă.

Îşi dorea să-l fi pus pe Vares pe birou, astfel încât să se poată preface măcar – să se poată preface că era în prăvălia ei, afundându-se în muncă. Dar n-avea încredere că s-ar fi stăpânit Calin să strivească pasărea ca să se distreze, aşa că o ţinea în buzunar în timp ce încerca, nebuneşte, să refacă vraja.

„N-ai destul timp”, îi bubuia inima, chiar în timp ce mâinile i se mişcau, întrepătrundeau fire, le ţineau ridicate.

Îi luase câteva ore să repare primul plăsmuitor de uşi.

„Dar pe-atunci nu ştiai ce era”, şi-a răspuns ea în gând. „Acum ştii.” Era adevărat, învăţase pe dinafară modelul vrăjii, răsucirea şi ţesătura firelor care-o alcătuiau. Nu trebuia decât s-o repete.

„Şi dacă ştii?” a întrebat o altă voce. „Ce-i cu asta?”

Nu era doar un obiect magic. Era o armă, o armă pe care Mâna avea de gând s-o folosească pentru a ucide familia regală şi a pricinui o răzmeriţă care să afunde imperiul în haos.

Dacă Tes dădea greş, avea să moară. Dar dacă reuşea, aveau să moară alţii. Iar ea putea oricum să piară. Sau, mai rău, nobilul putea s-o păstreze. Să-i folosească talentele în alte scopuri sau s-o vândă celui ce oferea cel mai bun preţ. Precum Serival.

Tes nu avea de gând să lase să se întâmple asta şi nu putea să stea cu mâinile-n sân, aşa că, deocamdată, s-a concentrat pe muncă.

A cercetat adunătura de piese, iar vederea i s-a tulburat în timp ce firele i se încurcau în faţă. În cealaltă parte a camerei, Bex stătea chircită pe un scaun, dar Calin încă făcea cât de bine putea pe opritorul de uşă. Pe peretele

din dreapta lui era o poliţă cu o carafă.

— Îmi trebuie un pahar cu apă, i-a spus ea.

Calin nu s-a clintit. Tes a făcut un semn din cap spre vrăjile din palma ei, deşi ei nu le puteau vedea.

— E pentru *persalis.*

Calin a pufnit şi s-a îndreptat de spinare.

— De când mama nevoii am ajuns eu doică? a întrebat el, înhăţând carafa cu apă.

— Du-te şi-l întreabă pe lord, a spus Bex. Ba nu, dacă mă gândesc mai bine, aşteaptă până vine el încoace. Aş vrea să-i văd faţa. Şi pe-a ta, când ţi-o sparge-o. Ia stai, a adăugat ea, că ţi-a spart-o deja!

— Şi tu? a bodogănit el, trântind carafa pe marginea blatului pe care lucra Tes. Cum ţi-e mâna, Bex? Se mai vede drept prin ea?

Bex s-a ridicat de pe scaun.

— Calin, ţi-o zic cu toată sinceritatea, şterge-o d-aici şi mori odată!

— Vreţi să tăceţi amândoi? s-a răstit Tes, încercând să ţină de vrajă cu o mână în timp ce trăgea un firicel de lumină din apă cu cealaltă.

— Ce să vezi, a zis Bex, căţeluşei îi dau colţii!

S-a îndreptat uşor spre masă. Tes a simţit-o privind-o, dar n-a ridicat privirea spre ea, nu-şi îngăduia să-şi îndrepte atenţia în altă parte decât spre munca ei. Dar liniile stacojii ale puterii lui Bex dănţuiau pe la colţurile ochilor ei.

— Dă-te înapoi, a spus ea. Magia ta mă încurcă.

Limbile ceasului zăceau aruncate deoparte precum nişte chibrituri folosite. Bex a luat una şi a fluturat-o, plescăind din limbă.

— Tic-tic-tic, a zis ea. În locu’ tău m-aş cam grăbi!

— Poate c-aş lucra mai repede, a bombănit ea, dacă n-aş fi pe moarte!

— Poate trebuia să-ţi dea prin cap, a cugetat Calin cu glas tare, înainte să-l refuzi pe lord!

Auzind acestea, Tes s-a oprit. Tonul lui devenise tăios şi nu se adresa doar *ei.* Ea a ridicat privirea, uitându-se în ochii apoşi ai lui Calin.

— Dacă eu dau greş, a spus ea, ce se va întâmpla cu voi doi? *Vestra* ăla o să vă lase să plecaţi?

Ucigaşii nu i-au dat niciun răspuns, dar ea şi-a dat seama că-i atinsese în punctul slab.

— Aveţi antidotul, a continuat Tes. Aţi putea să mi-l daţi acum şi să vă asiguraţi că avem cu toţii şanse mai mari să trecem cu bine noaptea asta.

Pentru o clipă, ea a crezut că avea s-o facă. Lui Calin chiar i-a tresărit mâna în buzunar. Un muşchi de pe faţa lui Bex a zvâcnit. Au făcut un schimb de priviri, pe tăcute. Apoi însă, în hol au răsunat nişte paşi, ei au tresărit, iar ea şi-a dat seama că se temeau mai tare să-l sfideze pe nobil decât să moară de mâna lui.

Tes a plecat capul şi şi-a văzut mai departe de lucru în timp ce *vestra* revenea.

— Bex, a spus el. Avem o musafiră jos. Du-te şi ai grijă să se simtă bine.

Auzind că mai era cineva în casă, Tes a ridicat privirea, iar când a făcut-o, aerul i-a rămas în gât.

Nobilul *ardea.*

Înainte, magia lui fusese doar un fir încolăcit, cu un licăr slab. În clipa aceea, în aerul din jurul lui lucea o lumină iridescentă – de parc-ar fi plecat om cu puteri mici şi s-ar fi întors *Antari.*

N-avea nicio logică.

Până când a văzut că purta un inel nou. Înainte, singura bijuterie pe care-o purta fusese un inel din argint lustruit, sculptat astfel încât să semene cu o pană. În clipa aceea, pe degetul mare purta un inel din aur, şi fiecare fir din nou-aflata lui putere se trăgea din acel inel, întinzându-se înainte ca mugurii prin copaci şi încolăcindu-se în jurul membrelor lui ca nişte buruieni alb-argintii.

Bex s-a făcut nevăzută în hol, de parcă ar fi fost recunoscătoare pentru prilejul de-a pleca de-acolo, în timp ce nobilul privea spre Tes şi spre cutia care stătea deschisă pe masă.

— E gata?

— Aproape, a minţit ea.

El părea gata să vorbească în clipa în care argintiul din aer a zvâcnit uşor, iar ochii lui s-au îndreptat spre uşa deschisă. *Vestra* a înclinat capul, de parc-ar fi ascultat o muzică auzită numai de el, apoi a zâmbit, dacă acela putea fi numit zâmbet. Era doar un tic uşor în colţul gurii.

— Pare-se, a spus el, că am un alt oaspete.

Spunând acestea, s-a întors, ieşind valvârtej, şi a trântit uşa în urma lui, lăsând-o pe Tes cu *persalis*-ul pe jumătate terminat – şi cu Calin.

— Antidotul, a încercat ea din nou, însă asasinul şi-a încrucişat braţele.

— Mai întâi, îţi termini treaba.

Tes a înghiţit în sec şi şi-a dat silinţa să muncească mai departe. A început s-o doară undeva în piept. A încercat să nu bage durerea în seamă.

În ultima vreme, începuse să se priceapă să lucreze fără să ţină seama de durere. Dar după câteva clipe, a trecut-o un fior şi era cât pe ce să scape câteva fire. Şi-a înghiţit un suspin de ciudă. O mişcare greşită şi putea strica toată vraja. Un nod greşit, o coardă lipsă şi plăsmuitorul de uşi n-avea să meargă deloc. Sau mai rău…

Mâinile lui Tes au încetat să se mai mişte. Degetele-i stăteau deasupra hăţişului de fire plăpânde, aşteptând ca mintea să le-ajungă din urmă. Şi le-a ajuns.

Erau tipuri diferite de uşi. Unele care duceau în locuri diferite din aceeaşi lume. Unele care duceau în lumi diferite. Dar era şi un al treilea tip de uşă, nu?

Una care ducea în locul dintre lumi.

Una care nu ducea *nicăieri.*

Mâinile i s-au pus din nou în mişcare, cu degetele grăbindu-se să termine vraja.

Casa nu se schimbase deloc.

Alucard stătuse în faţa conacului Emery de nenumărate ori, în nenumărate nopţi, dar nu fusese înăuntru de când fusese reconstruit. Se întrebase, bineînţeles, dacă fusese reconstruită numai exteriorul, iar pe dinăuntru, casa era goală, precum o criptă pentru o viaţă ce se stinsese.

Însă reînviase.

Fiecare pilastru, fiecare uşă. Tablourile atârnate pe pereţi. Până şi mobilierul fusese înlocuit. Probabil că lui Rhy i se păruse o dovadă de îndurare, o dovadă de iubire, dar, în clipa aceea, stând înăuntrul casei, Alucard se simţea bântuit.

Ce căuta Lila acolo? Cum ajunsese de la Voal tocmai la conacul lui părăsit?

Alucard a privit în jur. Stăteau în camera mare din faţă, chiar după foaier. Un coridor dădea în dreapta, făcându-se nevăzut, iar chiar în faţă era un şir de trepte care ducea la al doilea etaj. Dacă treceau de treptele acelea şi mergeau mai departe, pe dreapta era biroul tatălui său. Pe stânga era o cameră de zi cu o vatră mare din piatră.

Alucard şi-a scos şi el masca, aruncând-o deoparte în timp ce îl ajuta pe Kell să se ridice în picioare.

— Ridică-te, a spus el. Ceva nu e în regulă.

Kell îşi dădea silinţa să-şi stăpânească răsuflarea. A coborât privirea spre

inelul negru, pe care încă-l strângea în mână.

— Ar fi trebuit să mă ducă la ea, a spus el. Sau, cel puţin, la celălalt inel.

A privit în jur, apoi s-a întors şi a pornit pe hol.

— Stai! a şuşotit Alucard, de parcă s-ar fi temut că orice mişcare-ar trezi casa adormită.

Kell n-a ajuns prea departe, a făcut doar câţiva paşi, apoi a îngenuncheat, iar când s-a ridicat, Alucard a văzut ce ţinea în mână: celălalt inel, care atârna de un şnur din piele rupt.

În clipa aceea, o siluetă a apărut în capătul treptelor.

Alucard a rămas cu totul nemişcat. Voia să creadă că era o umbră. Un demon. Un spectru care-i bântuia visele. Dar Berras Emery nu era nimic din toate acestea.

Era un om şi cobora treptele.

— Măi, măi, măi, spunea el, punctându-şi fiecare cuvânt cu bocănitul cizmelor. Ia te uită cine s-a hotărât să se întoarcă în cele din urmă acasă!

Nu-l băgase de seamă pe Kell, iar o dată în viaţă, Kell a avut destulă minte în cap încât să-şi ţină gura. Alucard i-a aruncat o privire prin care-i spunea *Du-te*. O privire prin care-i spunea *Găseşte-o*. O privire prin care-i spunea *Asta e lupta mea*.

Kell s-a retras în umbre.

Iar Alucard a ieşit în faţă, la lumină, ca să-şi înfrunte fratele.

7

Puţine lucruri îl puteau lua prin surprindere pe Alucard Emery, însă Berras Emery era unul dintre acelea. A fost atât de surprins de apariţia fratelui său pe trepte, încât i-a luat o clipă să bage de seamă aerul din jurul lui, felul în care strălucea, nu cu firele de-un verde mat ale lui Berras, ci cu o plasă de-un argintiu sclipitor ce ieşea din inelul de aur de la mâna lui dreaptă. Cel care dispăruse din atelierul reginei. Cel care-i dădea în clipa aceea lui Berras Emery magie *Antari.*

Magia *Lilei.*

— Am aşteptat clipa asta, frăţioare.

— Ştiai unde sunt, a spus Alucard. Puteai să treci pe la mine.

Berras a ajuns la baza treptelor.

— Te-ascunzi după zidurile palatului tău.

— De-asta voiai *persalis*-ul?

Berras n-a tăgăduit. Nu s-a prefăcut că nu ştia despre plăsmuitorul de uşi, despre Mână şi despre complotul pentru a ucide familia regală. Familia lui *Alucard.* N-a făcut decât să coboare privirea spre inelul din aur de pe degetul mare şi să zâmbească.

— Mă întreb ce element să folosesc.

Alucard a făcut un mic pas înapoi, iar parchetul a scârţâit, ascunzând felul în care tremura în timp ce trăgea de el, nu de lemn, ci de pământul tare de dedesubt.

— Parcă preferai să lupţi cu pumnii, nu? a întrebat el, ridicând pământul între plăcile de parchet, în timp ce Berras se încorda, iar firele de magie argintie au devenit mai strălucitoare, ca un avertisment.

— O, stai liniştit, a spus Berras. Când o să-ţi pun capăt vieţii, tot cu mâinile goale o s-o fac. Dar mai întâi…

Alucard a simţit voinţa altcuiva atingându-l în treacăt, precum un pumn care încerca să-i cuprindă oasele, însă s-a dat la o parte, la ţanc, a ridicat mâna, iar pământul s-a ridicat odată cu ea, iscând un nor de praf care-l împiedica pe Berras să vadă.

A fost eliberat din strânsoare şi s-a năpustit asupra fratelui său, având de gând să-i dea târcoale. Să-l atace pe la spate. Dar nu-l vedea – o mână cât toate zilele a ieşit deodată din nor şi l-a strâns pe Alucard de gât, izbindu-l din nou de cel mai apropiat zid. Norul s-a năruit, alungat, dezvăluindu-l pe

Berras, cu firele dănţuindu-i în ochii albaştri precum ardezia.

— Uluitor, a spus el. Îţi *simt* magia! O ia la goană, odată cu inima ta speriată!

A strâns pumnul, cu o forţă zdrobitoare.

— Eşti speriat. S-a apropiat mai mult. Aşa şi trebuie să fii. Tu…

Alucard a apucat aerul din plămânii lui Berras şi l-a strâns, gâtuindu-i cuvintele.

Drept răspuns, fratele lui l-a izbit din nou de perete, dar Alucard nu i-a dat drumul. Deşi nu putea răsufla, deşi începuse să i se învârtă şi lui capul – i-a strivit celuilalt plămânii, lăsându-l fără aer, până când, în cele din urmă, a simţit strânsoarea degetelor lui Berras din jurul gâtului lui începând să slăbească. Alucard şi-a spus în gând că avea să fie nevoit să-i dea drumul la un moment dat. Aşa era – dar apoi Berras şi-a luat avânt şi l-a izbit pe Alucard de perete cu o forţă destul de mare încât să se năruiască, iar el s-a prăbuşit cu zgomot înapoi în întuneric.

Uşa s-a trântit de perete, iar Lila a ridicat greoi capul, sperând să-l vadă pe Kell.

A fost dezamăgită.

Ucigaşa tocmită – cea cu părul negru împletit, *Bex* – a intrat agale, privind-o pe Lila de parcă ar fi fost un cadou, împachetat şi aşezat sub bradul de Crăciun.

— A fost nasol azi-noapte?

Lila a încercat să râdă, dar o durea prea tare.

— Nu-s sigură c-ai auzit treaba asta, a spus ea, dar ai gusturi de râsul curcilor la prieteni.

— Cine-a zis că ăştia-mi sunt prieteni?

Lila şi-a rotit gâtul.

— Atunci, ăia cu care te-ai înhăitat!

Lemnul i se înfigea în braţe. Nu se putea mişca. Ştia – încercase în ultimele câteva minute.

— Sunt curioasă, a spus ea, încercând să ascundă cât îi era de greu să răsufle. Ce-aveţi împotriva coroanei?

— Eu? N-am nimica. Da’ treaba-i treabă, şi-n lumea mea, banu-i rege! Acuma, a adăugat ea, trecându-şi mâna peste apărătoarea de pe antebraţ. Metalul s-a desprins, preschimbându-se într-un cuţit. Cred c-a venit vremea să terminăm ce-am început.

— Sigur, a spus Lila. Lasă-mă doar să mă ridic.

Bex a chicotit. Şi-a pus cizma pe scaun şi şi-a lăsat greutatea pe ea.

— N-aş prea crede!

— Atunci nu e deloc o luptă dreaptă.

Bex a ridicat din umeri şi a răspuns:

— Nicio luptă nu-i cu adevărat dreaptă.

Iar Lila s-a gândit că, dacă ar fi fost alte împrejurări, ele două s-ar fi putut înţelege bine. La naiba, poate chiar ar fi putut fi prietene. Sau măcar genul de cunoştinţe care să nu încerce să se omoare între ele.

Dar cuţitul lui Bex i-a ajuns pe obraz. A muşcat din el, iar durerea i s-a părut floare la ureche pe lângă toate celelalte, dar a simţit stropul de sânge curgându-i pe obraz.

— Sângele de *Antari* e de mare preţ, a spus ea. Chiar vrei să-l risipeşti?

Un zâmbet s-a întipărit fugar în colţul gurii lui Bex.

— Ai dreptate.

Cuţitul a dispărut de pe obrazul Lilei în timp ce ea se întorcea, îndreptându-se spre o carafă de pe perete. A ridicat vasul şi i-a vărsat conţinutul pe podea.

— E bine şi-aşa, a spus ea.

Stătea cu spatele la uşă, aşa că nu vedea ce făcea Lila.

Ea a oftat de uşurare.

— Ai venit!

Kell a intrat în încăpere, cu şnurul inelului negru atârnându-i dintre degete.

— M-ai chemat.

A zâmbit uşor în timp ce rostea cuvintele. Chiar dacă zâmbetul i-a pierit când a văzut-o pe Bex sprijinită de perete.

— Cât de drăguţ! a spus asasina, punând din nou urciorul jos. Dar mă tem că ne deranjezi.

Kell s-a uitat la Lila de parcă s-ar fi întrebat de ce era legată de un scaun sau, mai degrabă, de ce era *încă* legată de un scaun, de ce nu-şi folosise belşugul de magie ca să se elibereze. Şi cum n-avea timp să-i explice, ea nu i-a răspuns decât: — Poţi să faci ce vrei cu asta!

Din fericire, Kell n-a pus nicio întrebare. N-a făcut decât să scoată sabia şi să se mişte, punându-se între Lila şi Bex.

— Iarăşi cuţitele, a spus Bex rânjind. Ai grijă, *Antari*, o să se-ntrebe lumea ce s-a ales de magia ta.

Lila a văzut umerii lui Kell înţepenind, iar în clipa aceea Bex a atacat.

S-a năpustit asupra pieptului lui, însă apoi a dat drumul cuţitului în ultima clipă, în cealaltă palmă, având de gând să-l înfigă de jos în sus, însă Lila îl învăţase pe Kell mişcarea aceea, una din o sută din timpul pregătirilor lor, aşa că a lovit în jos înainte ca tăişul ei să apuce să-i spintece partea din faţă.

Săbiile s-au ciocnit şi s-au frecat una de cealaltă, căutând piele şi dând doar de oţel.

Îl învăţase bine. Toate lunile pe care le petrecuse la bordul *Baronului*, pe soare şi ploaie, pregătind *Antari* din Kell, lăsându-l fără nimic altceva în afară de sabie şi de iuţeală. Se mişca la fel de iute precum Bex, chiar şi în timp ce metalul i se topea, îşi schimba forma, se înmulţea. Mişcările lui aveau toată graţia unui luptător înnăscut.

Apoi a făcut o greşeală.

Unul dintre cuţitele lui Bex i-a spintecat braţul, iar sabia i-a căzut din mână, alunecând pe podea departe de Kell ajungând drept la Bex.

— Frumuseţea puterii mele, a spus ea, îngenunchind ca să ridice sabia căzută. Mai devreme sau mai târziu, tot ce-i din metal ajunge să fie al meu.

Ea a apucat mânerul sabiei, iar Lila aproape că auzea vocea lui Kell, în cabina căpitanului, când îi făcuse cunoştinţă cu Kay. Când ea încercase să-i ia una dintre săbii. El o prevenise să nu încerce, dar, cu toate acestea, ea apucase mânerul, simţind fierbinţeala pătrunzătoare, usturimea cumplită a arsurii.

Pesemne că Bex a simţit-o în clipa aceea, căci răsuflarea i s-a tăiat, iar ea i-a dat drumul sabiei, scăpând-o din mână în timp ce Kell scotea o altă sabie din teacă, iar ea a privit în sus la ţanc ca să-l vadă înfigând-o drept în pieptul ei.

— Nu toate săbiile îţi aparţin, a spus el, în timp ce Bex scotea un gâlgâit răguşit.

Lila a încercat să râdă, însă durerea a întrerupt-o, apoi râsul i s-a preschimbat în tuse, care durea de zece ori mai mult. A căscat gura, simţind gust de sânge, în timp ce Kell gonea spre ea, ciopârţind de zor lemnul scaunului până când a eliberat-o.

— Spurcăciune de… brăţară, a îngăimat ea, trăgând cu unghiile de brăţara din aur care-i era strâns lipită de piele.

N-avea nicio clemă, nu ceda deloc.

— Nu… pot… s-o scot!

— Găsim noi o cale, a spus el. Dar, mai întâi, hai să te ridicăm!

El a cuprins-o cu braţele de coaste, iar ei i-a scăpat un strigăt de durere din gâtlej.

El a făcut ochii mari.

— Eşti rănită!

— Să mori tu, Kell! a spus ea, printre dinţii încleştaţi.

Degetele lui se îndreptau deja spre mâneca ruptă.

— Dă-mi voie să te vindec.

Lila i-a aruncat o privire plină de venin.

— Să nu te pună naiba să-ndrăzneşti!

Berras era pe undeva, dincolo de uşă, cu magia Lilei, iar ea de-abia era în stare să respire, şi numai un Kell lipsit de puteri din pricină că încerca să-şi potolească durerea din coaste le mai lipsea. O clipă mai târziu, părea să înţeleagă sau măcar să accepte că *unul* din ei trebuia să fie în stare să lupte.

— Bine, a spus el. Atunci sprijină-te pe mine.

— Pot să merg, a insistat ea, făcând un pas, dar simţind că picioarele mai aveau puţin şi-o lăsau, în timp ce coastele rupte i se mişcau şi-i zgâriau pieptul.

Mâna lui Kell era asupra ei, blândă, dar hotărâtă.

— Sprijină-te de mine, Lila, a spus el din nou.

De data aceasta, fără tragere de inimă, s-a sprijinit.

8

Tes a lovit cu palmele în masă.

— Am terminat.

A închis ochii, încercând să nu bage în seamă bătăile leneşe ale inimii ei, de parcă fiecare dintre ele ar fi păşit târşâit.

Calin a străbătut camera cu paşi greoi şi a coborât privirea spre obiectul de pe birou. A înclinat capul într-o parte într-un fel care-o ducea cu gândul la Vares. În alte împrejurări, i s-ar fi părut haios. Dar în clipa aceea se străduia din răsputeri să stea ca lumea în picioare.

— Seamănă a ceas, a spus el.

Plămânii ei erau încărcaţi, dar după o clipă, a reuşit să-i convingă să tragă aer.

— Nu contează a ce seamănă, a spus ea, cu broboane de sudoare apărându-i pe piele din pricina efortului. Numai ce *este.*

Scrijelise cuvintele vrăjii pe-o bucăţică de hârtie – *Erro*, pentru deschidere, *Ferro,* pentru închidere – şi o împinsese spre el. Ochii-i palizi cercetau cu băgare de seamă foaia în timp ce ridica obiectul. Era mai mic decât ultimul plăsmuitor de uşi. Îi încăpea pe de-a întregul într-o mână, şi în orice altă clipă s-ar fi simţit mândră de munca ei.

— Unde-i cealaltă bucată?

Cuvintele au izbit-o pe Tes, urmate de-o groază ce-i făcea silă. Cealaltă bucată. *Cheia.* Ultima piesă, cea pe care bărbatul de la prăvălie nu i-o mai dăduse, cea care marca destinaţia. Nu ştiuse nimic despre ea, în clipa în care reparase *persalis*-ul şi, de aceea, plăsmuitorul *ei* de uşi pătrunsese între lumi, nu prin ele. Uitase. Uitase pentru că-şi copia propria muncă. Uitase pentru că acel nou plăsmuitor de uşi nu avea *nevoie* de una.

Privirea i-a coborât spre masa aglomerată.

— A, aia, a spus ea, cu ochii oprindu-se asupra uneia dintre rotiţele pe care le scosese din ceas.

A ridicat-o cu degetele tremurânde, încercând să facă gestul să pară atent, nu la voia întâmplării, în timp ce ţinea rotiţa întinsă.

— Uite-o aici.

Tes nu se pricepuse niciodată să mintă, dar dacă băgase Calin de seamă tremurul din vocea ei, îl pusese pe seama otrăvii. A înhăţat rotiţa şi s-a întors cu spatele.

— Stai!

Tes s-a ridicat în picioare, care aproape i-au fugit de sub ea. S-a sprijinit de masă în timp ce tot ce era în jurul ei se înclina.

— Antidotul.

Îi era tot mai greu să respire.

— Nu te grăbi!

El a aruncat rotiţa în capătul camerei şi a pus ceasul pe podea, sprijinit de perete. Tes l-a urmat, cu pulsul pâlpâind ca o lumină pe cale să se stingă în pieptul ei. Camera se clătina cu ea, iar ea s-a sprijinit de un scaun în timp ce Calin rostea cuvântul.

— *Erro.*

Ceasul a tremurat pe podea.

Apoi s-a făcut bucăţi. Marginile din lemn i-au crăpat, cadranul i s-a înclinat în faţă, ca desprins dintr-o balama, iar din găuri au ieşit două fire de lumină albă, limpede. Au ars, ca nişte fitiluri, răspândindu-se de ambele părţi, apoi în sus, făcând două fisuri la fel în aer, până au ajuns la fel de înalte precum Calin, apoi şi mai înalte, apoi s-au întors din nou şi s-au unit deasupra capului ei, alcătuind conturul uşii.

Spaţiul din pragul uşii s-a întunecat, peretele din spatele *persalis*-ului s-a estompat, înlocuit de o perdea, un voal. Dar de data asta, n-a văzut niciun loc aşteptând-o dincolo de perdea, niciun freamăt fantomatic al unei alte lumi. Doar un negru puternic, ca de cerneală.

— Gata, a zis Tes. Vezi? Merge.

Calin a scos un mormăit, apoi a scotocit prin buzunar după antidot, al cărui conţinut lăptos lucea în fiolă. Dar apoi privirea i s-a îndreptat spre colţul în care azvârlise rotiţa, rotiţa care nu era o cheie, ci doar o bucată de metal.

— Chiar merge? a întrebat el, apoi a aruncat numaidecât antidotul prin uşă.

Un suspin a scăpat din gâtlejul lui Tes în timp ce sticla se făcea nevăzută în întuneric. N-a reapărut în colţul de lângă rotiţă. N-a reapărut deloc. Pentru că uşa aceea nu era o uşă care să ducă în vreo cameră sau în vreo lume. Era o uşă care nu ducea nicăieri.

Iar acum antidotul nu mai era. Şi nici viaţa ei n-avea să mai fie.

Calin s-a întors spre ea, cu o privire seacă, dezamăgită.

Iar în clipa aceea, Tes a făcut singurul lucru pe care era în stare să-l facă.

L-a împins.

Desigur, n-a fost destul de puternică. Toată forţa cu care s-a izbit Calin de ea n-a reuşit decât să-l facă să se împleticească o jumătate de pas, mai mult de mirare decât de durere. Dar în acea jumătate de pas, cotul lui s-a lipit de suprafaţa înnegrită a uşii, iar uşa a făcut un lucru ciudat.

L-a apucat pe Calin.

Apoi l-a târât pe uşă.

Totul s-a întâmplat atât de repede. O zbatere de-o clipă, cizme alunecând pe lemn, mâinile căutând să se agaţe de ceva, apoi a dispărut, iar vocea i-a pierit în neant la jumătatea unui strigăt, cuvintele fiindu-i retezate la fel ca nişte degete sub un cuţit ascuţit.

Tes şi-a îndoit picioarele. S-a lăsat în genunchi pe podeaua umedă din lemn. Ar fi trebuit să fie distrusă. Poate că otrava-şi făcea efectul, însă în clipa aceea nu simţea decât o hotărâre sumbră. Făcuse ceea ce trebuia.

— *Ferro,* i-a spus ea uşii.

Închide-te.

Dar uşa nu s-a închis.

Tes a privit ţintă spre voalul de întuneric din cadrul luminos al uşii. Firul de lumină ce se întindea spre colţurile lui ar fi trebuit să se despice. Voalul ar fi trebuit să cadă în timp ce vraja se retrăgea înapoi în ceas.

— *Ferro*, a spus ea din nou, picurându-şi ultimul strop de putere în cuvânt, făcându-l tare, făcându-l puternic.

Uşa spre nicăieri stătea sfidătoare în faţa ei.

Apoi a băgat de seamă briza.

În camera aceea nu erau ferestre, şi totuşi se pornise un vânticel blând. Nu bătea în afară dinspre uşă. Mergea *spre* ea, trăgând după sine aerul, camera şi tot ce era în ea. Rămăşiţele pe care le-aruncase deoparte în timp ce lucra au început să tremure şi să se risipească pe podea precum frunzele, dispărând în gura neagră, deschisă, a vidului.

Tes s-a târât în faţă spre ceasul deschis, apucând cu degetele de partea din faţă, având grijă să nu atingă zidul de beznă care-l înghiţise pe Calin în timp ce încerca să desprindă capacul şi să ajungă la firele dinăuntru. Dar în timp ce-o făcea, ceasul a făcut un lucru cumplit. S-a stricat. Cadrul uşii s-a năruit, înghiţit de beznă.

Şi uşa încă nu s-a închis.

De fapt, s-a deschis şi mai mult, crăpându-se lângă colţurile cadrului. În timp ce se crăpa, a scos un sunet ca o lovitură de ciocan.

BUM!

Tes a dat înapoi, împleticindu-se, a încercat să se ridice în picioare, dar acestea au lăsat-o, secătuind-o de ultimele puteri din membre.

BUM! a răsunat din nou, scuturând-o în timp ce pragul se crăpa, aruncând linii negre şi colţuroase în toate părţile.

„Ridică-te”, s-a rugat ea de trupul ei. Acesta n-a ascultat-o. „Ridică-te”, a încercat să spună cu voce tare, însă a rămas fără aer în plămâni. Inima i s-a oprit o clipă, apoi lumea toată a licărit, iar ea a ajuns pe podea, cu obrazul lipit de lemn. Nu-i era teamă.

Bubuitura a răsunat din nou, dar părea îndepărtată sau poate că ea era departe.

Tes a băgat mâinile în buzunar şi a apucat cu degetele mica bufniţă din os, simţind cum i se cuibărea în palmă.

A închis ochii şi şi-a spus că sunetul erau valurile ce se loveau de stâncile din Hanas. Şi-a spus că era sunetul de-acasă şi s-a lăsat purtată pe aripile somnului.

9

Urechile lui Alucard ţiuiau când a încercat să se ridice în patru labe, cu resturi de cărămidă pe umeri. Camera era întunecată, dar el îşi dădea seama unde se afla după contururi.

În biroul tatălui său.

În copilărie, nu avusese niciodată voie să intre acolo. Nici Berras. Nu mergeau decât până în prag, şi-atunci, doar când îi chema tatăl lor. Dar din acel prag, Alucard învăţase pe de rost toate amănuntele din cameră. Biroul din lemn de culoare închisă al tatălui său. Ferestrele din sticlă ce se înălţau în spatele lui, colorate într-un albastru precum cerul la miezul nopţii, cu margini de argint.

În clipa aceea uşa era închisă, dar zidul era deschis.

Alucard s-a ridicat, pornind spre spărtura colţuroasă. Berras stătea de partea cealaltă, aşteptându-l. De parcă, chiar şi în clipa aceea, nu-l lăsa inima să intre. Dar apoi şi-a răsfirat degetele, iar restul zidului dintre ei s-a dărâmat.

El a intrat în încăpere.

Alucard îşi scosese deja sabia, iar în timp ce Berras trecea pragul, a spintecat aerul, dar când metalul se îndrepta spre fratele său, s-a topit, căzând pe podea, în stropi de argint topit, iar pumnul lui Berras l-a izbit pe Alucard în maxilar.

Capul i-a sărit într-o parte, iar el s-a împleticit. Buza i s-a spart, iar sângele a început să-i picure pe bărbie.

— În orice altă noapte, a spus el, în timp ce Alucard se ştergea la gură, aş lua-o uşor, dar în noaptea asta mă grăbesc.

De data aceasta a văzut sclipirea argintie în aer, chiar înainte ca fratele său să lovească. În timp ce cărămizile sparte se înălţau în jurul lui Berras, a întins şi el brusc mâna înainte spre biroul tatălui său şi l-a văzut zgâriind podeaua în timp ce greutatea-i uriaşă se întorcea cu susul în jos şi zbura prin spaţiul dintre cei doi fraţi, chiar în clipa dinainte ca pietrele lui Berras să-l izbească pe Alucard. Alucard n-a aşteptat – s-a opintit cu toată puterea în biroul ce stătea în picioare şi l-a izbit pe Berras cu el.

L-a auzit crăpându-se când s-a lovit…

Şi s-a spart, cu toată forţa valurilor ce izbeau stânci. Berras stătea nemişcat în timp ce biroul, făcut bucăţi, se năruia în jurul lui.

— De ce? a întrebat Alucard. De ce-ai creat Mâna?

Berras s-a încordat, iar lămpile de pe fiecare perete s-au aprins ca una, scăldând biroul în lumină.

— Ai uitat ce înseamnă, a spus el, să fii un Emery.

Dar în vreme ce vorbea, lămpile pe care le aprinsese au luat foc, mistuite de puterea bruscă dată de prea multă magie. Au început să ardă, pârjolind pereţii, umplând camera de fum înecăcios. O idee i-a trecut prin cap lui Alucard. Berras nu era obişnuit să aibă atâta magie. O mânuia ca pe-un baros, stângaci şi din topor.

— Dacă înseamnă să fii trădător, a spus el, privind ţintă în cealaltă parte a biroului, mă bucur că nu mai sunt!

Berras a venit spre el, iar Alucard a făcut câte o jumătate de pas înapoi la fiecare pas făcut de fratele său, micşorând distanţa dintre ei.

— Un Emery merită să stea pe tron, a spus Berras. Nu să îngenuncheze în spatele lui.

Alucard a dat să-şi scoată a doua sabie, dar a simţit voinţa lui Berras izbindu-i oasele cu o forţă bruscă, zdrobitoare. I s-a tăiat răsuflarea în timp ce coastele i se strângeau, maxilarul i se încleşta, iar membrele-i încremeneau. Fratele lui mergea spre el, trosnindu-şi pumnii.

— Recunoaşte, a spus el printre dinţii încleştaţi. Eşti gelos.

Berras a strâns pumnul, crescând şi forţa care strângea trupul lui Alucard.

— Mai degrabă aş fi trădător decât curva unui rege!

Alucard şi-a privit fratele în ochi şi a zâmbit.

— Vorbeşte în numele tău!

Nu se putea mişca, dar încă putea *vedea*, iar în timp ce inelul din aur sclipea pe pumnul drept al lui Berras, iar acesta-l dădea în spate ca să-i dea o lovitură care i-ar fi sfărâmat cu siguranţă oasele, Alucard şi-a îndreptat privirea tăioasă spre vitraliu, iar acesta s-a spart, de parcă l-ar fi lovit cu mâna, nu cu voinţa.

Era un dar să ai magie.

Dar era nevoie de exerciţiu ca s-o foloseşti.

Fiecare element pe care Alucard îl dobândise era unul în plus cu care putea jongla. Era una să poţi atinge vântul, apa şi pământul şi cu totul alta să le poţi folosi pe toate în acelaşi timp. Nu degeaba cei mai mulţi magicieni se concentrau doar pe câte-un element.

Fereastra s-a prăbuşit, cu cioburi albastre şi argintii zburând înainte, iar Berras a făcut ce-ar fi făcut orice magician nepriceput. A întins brusc mâna

dreaptă înainte ca să le oprească, dând drumul în acelaşi timp trupului lui Alucard.

Cioburile s-au oprit greoi, respinse cu uşurinţă de puterea proaspăt furată de Berras, şi au rămas suspendate în aer, însă Alucard era deja în mişcare, scoţând a doua sabie şi înfigând tăişul în sus, direct în mâna dreaptă a lui Berras.

Acesta a răcnit de durere în timp ce o sută de cioburi cădeau precum ploaia pe podea, iar degetele retezate ale lui Berras aterizau sec printre ele. Inelul din aur i-a căzut, preschimbându-se din nou într-un lanţ subţire. A urlat şi s-a năpustit asupra fratelui său cu celălalt pumn, însă Alucard era pregătit, cu vântul în spate, iar acesta l-a izbit pe Berras cu mai multă forţă decât ar fi putut un trup – chiar şi al lui – să aibă.

Ar fi trebuit să fie destul încât să-l arunce pe fratele lui la trei metri şi jumătate distanţă.

Dar Berras păruse mereu făcut din altceva decât carne şi oase. Ura era grea şi-l ţinea cu picioarele pe pământ, deşi-i alunecau în timp ce se străduia să stea în picioare, cu gura căscată într-un mârâit de durere şi de furie.

Alucard a îndoit degetele, iar bucăţile de lemn din biroul tatălui lor s-au ridicat în aer şi s-au înfipt în Berras, izbindu-l pe fratele lui până când, în cele din urmă, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în spate, ieşind din biroul tatălui lor şi ajungând în umbra casei în care locuiseră, izbindu-se de peretele din capăt cu atâta forţă, încât clădirea s-a cutremurat.

Berras a căzut în faţă, în patru labe, gâfâind, cu mâna dreaptă ferfeniţită plină de sânge. Alucard a păşit peste cioburi, peste inel şi peste degetele pe care i le retezase, iar sângele lui Berras lăsase o dâră roşie şi alunecoasă pe tăişul sabiei în timp ce el ieşea în întâmpinarea fratelui său.

Era timpul să pună capăt stirpei Emery o dată pentru totdeauna.

Trupurile erau prea plăpânde, fir-ar ele să fie!

Dacă ţi-e vătămată o parte, gândea Lila, totul se duce de râpă. O durea când răsufla, o durea când mergea, o durea când vorbea, o durea când se sprijinea pe Kell şi o durea când stătea în picioare fără el, însă un lucru îi dădea Lilei puterea de-a merge mai departe, iar acel lucru era gândul la ce-avea să-i facă lui Berras Emery când îl găsea. O fantezie ajutată mult şi de faptul că, la jumătatea holului, manşeta aurie de la mâna ei s-a desprins brusc, căzând grămadă la podea, sub forma unui lanţ delicat.

În acest timp, Lila şi-a simţit magia dând din nou năvală în trupul ei, în

plămânii ei, în sângele ei, în măduva oaselor ei. Nu i-a vindecat coastele rupte, dar a fost ca o alifie care i-a liniştit durerea.

A fluturat din degete, iar lanţul s-a ridicat în mâna ei care aştepta, în timp ce de undeva, din apropiere, a răsunat un răcnet, un urlet ca de animal.

— Ce-a fost asta? a întrebat Kell, însă apoi s-a auzit un zgomot puternic, iar ea a dat înapoi, iuţind pasul, cu durerea potolindu-i-se şi în trup, şi în minte.

Glasul care urlase părea a fi fost al lui Berras, ceea ce însemna că suferea fără ea. Nu era de bine.

Lila a ajuns în camera principală, cu Kell pe urme. Părea că o furtună aprigă se dezlănţuise asupra casei. Un perete fusese distrus, cu podeaua plină de lemn, cărămidă şi sânge.

Berras Emery era în patru labe şi încerca fără sorţi de izbândă să se ridice în picioare. O mână-i era plină de sânge, cu cealaltă se ţinea de coaste – Lila spera că măcar trei îi erau rupte –, iar Alucard mergea spre el, cu sabia în mână.

— Crezi că sunt singurul! a mârâit Berras. Eşti un prost!

A privit în sus şi a zâmbit, cu dinţii mânjiţi de sânge.

— Dă-i bătaie, omoară-mă!

Degetele lui Alucard au strâns sabia.

Lila avea destul sânge pe mâini, însă, din câte ştia ea, Alucard Emery nu curmase niciodată o viaţă. Poate că asta însemna că era un om bun. Sau un pirat prost. Dar în clipa aceea, şi-a dat seama că avea să-şi ucidă fratele.

A făcut un pas în faţă, în parte pentru că ea *însăşi* s-ar fi bucurat să-i pună capăt vieţii lui Berras, în parte pentru că voia să-şi cruţe fostul căpitan, căci, cu toate aerele lui, era prea blând, prea simţitor, pentru că avea să-l bântuie.

— N-o să opriţi Mâna, spunea Berras. Venim după coroana voastră. Venim după regele vostru.

Alucard a ridicat sabia, însă Lila a întins mâna şi l-a prins de încheietură. Între timp, uşile conacului s-au deschis deodată, iar oamenii au dat buzna înăuntru. S-a întors, aşteptându-se la încă un atac, dar n-a văzut decât doisprezece soldaţi regali dând buzna în casă, cu armele pregătite. Au încetinit, privind în jur, şi şi-au dat seama că pierduseră lupta.

I-au privit pe cei doi *Antari*, pe consortul regelui şi pe bărbatul îngenuncheat.

— Cam târziu! s-a răstit Lila, lăsând braţul lui Alucard în timp ce soldaţii

înaintau şi se risipeau în jurul lui, cu săbiile îndreptate spre Berras.

Şi-a făcut loc cu forţa pe lângă ei, urmând dâra de sânge, croindu-şi drum printre dărâmături, până când a găsit biroul, degetele retezate şi, printre ele, ceea ce presupunea că erau rămăşiţele inelului din aur, deşi, precum manşeta, se preschimbase într-un lanţ. L-a băgat în buzunar, apoi a trecut printre dărâmăturile peretelui distrus la timp ca să-l vadă pe Berras făcând o ultimă încercare.

În timp ce Alucard se întorcea cu faţa spre soldaţi, Berras a sărit şi a încercat să-i smulgă sabia din mână fratelui său. Dar Alucard a făcut un pas în spate şi a şfichiuit aerul cu braţul, iar Berras a fost aruncat în spate, în perete. De data aceasta, când fratele mai mare s-a lovit de podea, nu s-a mai ridicat. Lila a sperat pentru o clipă că era mort, dar apoi i-a văzut pieptul ridicându-se şi coborând. Păcat.

Alucard s-a întors spre soldaţi.

— Arestaţi-l pe conducătorul Mâinii!

În timp ce vorbea, deasupra a răsunat o izbitură puternică. Era mai mult decât un sunet – străbătea toate cotloanele casei, cutremurând aerul, de parcă s-ar fi aflat înăuntrul unui clopot. Cu toţii au ridicat privirea. Nu era genul de lucru *spre* care să-ţi doreşti să te îndrepţi, dar Lila a făcut-o, urcând treptele pe cât de repede-i îngăduia trupul rănit.

— Lila, stai! a strigat Kell, dar vocea-i era astupată de zgomotul care-a răsunat din nou, un *BUM* adânc, zguduitor.

În capătul treptelor era un alt hol, iar Lila a intrat pe urmele sunetului într-o cameră şi a găsit…

O uşă.

Sau, mai degrabă, un *prag*. Stătea în mijlocul camerei, deschis spre beznă, spre nimic. Nu era nici urmă de vreun *persalis*, iar colţurile uşii erau inegale, ferfeniţite. O briză sufla prin uşa deschisă, trăgând de tunica Lilei, iar în timp ce privea, colţurile parcă se frângeau şi se răspândeau, făcând crăpături chiar în aer.

— Vezi şi tu, nu-i aşa? a întrebat ea în timp ce Kell venea lângă ea.

El a încuviinţat din cap, îndreptându-şi privirea spre uşă. S-a apropiat de ea atingând uşor aerul cu degetele, cu vântul trăgându-l de păr, de mâneci. Kell a dat ocol pragului, făcându-se o clipă nevăzut în spatele beznei, de parc-ar fi fost o perdea, apoi reapărând de partea cealaltă.

O singură persoană – şi-un singur obiect presupus stricat – ar fi putut *face* uşa aceea. Lila a căutat şi a găsit-o pe Tes pe podea, în spatele biroului.

Era chircită într-o parte, ca adormită, cu pletele negre curgând. Dar pielea-i era pământie şi nu s-a mişcat nici măcar în clipa în care sunetul a cutremurat din nou clădirea.

Lila a îngenuncheat şi a apucat-o pe fată de umeri.

— Tes. Tes, trezeşte-te!

La început, nimic. Apoi fata a deschis ochii. Erau sticloşi, iar Lila-i simţea pulsul zvâcnind, nebuneşte, pe sub piele, deşi zâmbea.

— Nu i-am ajutat, a spus ea încet, de parcă ar fi fost drogată sau ar fi visat. Nu i-am…

Deodată, a făcut ochii mari.

— Ai grijă!

Lila s-a ridicat şi s-a întors la timp ca s-o vadă pe Bex intrând greoi în cameră, plină de sânge, cu răsuflarea şuierându-i în piept, în timp ce arunca cuţitul spre inima Lilei.

Ea a întins mâna, iar cuţitul s-a oprit tremurând la câţiva centimetri de pielea ei. Voinţa lui Bex era prea slabă ca să o contraatace în timp ce sângele i se vărsa pe podea.

— Tu nu vrei să mori şi gata! a spus Lila, smulgând cuţitul din aer. Stai să te-ajut eu!

A făcut un semn cu mâna într-o parte, iar vântul a devenit tăios, aruncând-o pe Bex în îmbrăţişarea întunecată a uşii deschise. S-a luptat cu ea, cu cizmele alunecând, dar în timp ce braţul îi ajungea pe suprafaţă, parc-o apuca, târându-i pe rând toate membrele în întuneric.

Lila s-a întors din nou spre Tes.

— Încotro duce uşa aia?

Tes i-a zâmbit slab.

— Habar n-am.

Apoi o umbră i s-a aşternut pe faţă, iar membrele i s-au îndoit. S-a lovit cu capul de podea.

Lila a scuturat-o, însă de data aceasta fata nu s-a trezit.

— Kell! a strigat Lila, iar el i-a venit alături. Scoate-o de-aici!

El a luat-o pe fată în braţe – părea prea tânără, prea mică, prea tăcută –, dar n-a plecat. S-a uitat după Lila spre uşă.

— Avem o problemă, a spus el.

Lila a văzut-o. Uşa încă se întindea, iar firele-acelea crăpate se lăţeau şi se adânceau în timp ce spintecau văzduhul.

— Scoate-o tu, a spus el. Închid eu uşa.

Kell a încuviinţat din cap şi a plecat, lăsând-o pe Lila să se confrunte cu uşa. Ea şi-a atins obrazul cu degetele, în locul în care-o tăiase Bex cu sabia. Tăietura încă sângera. Când a desprins mâna, era înroşită de sânge. Şi-a împreunat palmele, mânjindu-le pe amândouă în timp ce se apropia de uşă.

Vântul se înteţea dintr-o clipă în alta, cu o forţă care înghiţea totul. Îi amintea de-o gură căscată, un întuneric ce mistuia totul. Dar gurile semănau cu uşile. Puteau fi închise.

A cuprins cu degetele cadrul uşii, având grijă să nu atingă bezna dinăuntru, şi a simţit colţurile uşii în timp ce răsufla adânc.

As Staro.

Pecetluieşte-te.

Vântul s-a mai domolit în timp ce ea rostea cuvintele, iar colţurile cadrului s-au îngustat sub atingerea ei în timp ce uşa începea să se închidă. Cele două părţi s-au unit, iar spaţiul dintre ele s-a micşorat. Dar la jumătatea drumului s-au oprit. S-au cutremurat amândouă în strânsoarea ei. De parcă s-ar fi opintit.

Lila s-a încruntat, ţinând strâns de cadrul uşii.

— *As Staro!* a spus ea din nou, dar în timp ce voinţa ei se izbea de uşă, uşa a izbit-o la rându-i, desfăcându-i braţele şi deschizându-se larg.

Lila a dat înapoi, împleticindu-se, în timp ce crăpăturile se adânceau, iar sunetul cumplit, ce cutremura pământul, s-a auzit din nou.

BUM!

Lila a privit ţintă spre uşă, îngrozită. Nu mersese. Era *Antari.* Cea mai puternică magiciană din lume. Iar vraja… nu mersese şi gata.

Uşa s-a crăpat şi s-a răspândit, iar vântul îi şuiera în urechi.

Lila nu ştia ce să facă.

Nu l-a auzit pe Kell revenind lângă ea până când acesta nu şi-a pus o mână pe umărul ei.

— Trebuie să ieşi! a strigat ea, peste vuietul vântului. Nu pot s-o opresc!

— Pune-ţi inelul pe deget! a strigat el, peste zgomotul lumii care se frângea.

Şi, pentru o singură clipă nedumerită, a crezut că vorbea despre inelul negru, cel pe care fusese prea mândră ca să-l poarte ea, până când a văzut lanţul greu din aur din mâinile lui. Dispozitivul magic care tocmai îi furase puterile şi i le dăduse lui Berras. Kell îşi lega deja încheietura cu lanţul.

Lila a clătinat din cap.

— Nu poţi să-ţi foloseşti magia?

— Nu, a spus el. Dar tu poţi.

Ea nu înţelegea pe deplin lanţurile, însă ştia destule despre ele încât să înţeleagă că persoana care purta manşeta era legată de persoana care purta inelul, puterea celei dintâi devenea a celei de-a doua. Şi-a scos lanţul subţire din buzunar, cu colţul mânjit de sângele lui Berras. A şovăit, destul încât Kell să i-l ia şi să-i pună aurul pe deget. În timp ce-o făcea, aurul de la încheietura lui s-a schimbat, a devenit o manşetă zdravănă. Al ei s-a preschimbat într-un inel.

Fusese de cealaltă parte. Simţise lipsa copleşitoare a magiei. În clipa aceea, o simţea de două ori mai puternic, în timp ce magia lui Kell se vărsa peste a ei. Toată lumea vibra de forţa ei.

În acelaşi timp, Kell a oftat, lăsând umerii, de parcă o greutate mare i-ar fi fost deodată luată de pe ei. A închis ochii, cuprinzând manşeta cu mâna, de parcă ar fi vrut s-o ţină pe loc.

Nu avea timp să întrebe dacă era sigur.

Lila s-a întors cu spatele către uşa deschisă.

Vântul era ca un torent, trăgând-o de haine, însă puterea i se aşezase până-n măduva oaselor. Şi-a atins tăietura de pe obraz, însă a descoperit că se vindecase. Şi durerea din piept i-a trecut, valul de putere al lui Kell fiind destul cât să îi vindece rănile. Ea a scos cuţitul şi a tăiat adânc, mânjindu-şi ambele mâini cu roşu, în timp ce se apropia de hău.

Gaura era deja atât de mare, încât a fost nevoită să deschidă larg braţele doar ca să atingă marginile. Degetele i s-au îndoit pe colţurile acestora. Şi-a umplut plămânii şi a împins magia în jos, către mâini, în timp ce chema vraja.

— *AS STARO!*

Vântul vuia cumplit, şi totuşi cuvintele i-au răsunat cu putere, prin piele, prin încăpere, la fel de tare precum acel clopot care se prăbuşise. Le-a simţit, apucând ca nişte mâini uriaşe pragul crăpat, a simţit cadrul uşii cutremurându-se şi prăbuşindu-se, şi întunericul micşorându-se pe măsură ce uşa era în sfârşit ferecată.

Apoi a dispărut, fără a lăsa altceva decât o cicatrice colţuroasă în aerul din urma ei.

Vântul s-a potolit odată cu ea.

Lila s-a lăsat în jos, uşurată, şi s-a întors spre Kell, sperând să vadă expresia ei triumfătoare şi pe faţa lui. Dar el nu stătea alături de ea. Era pe podea, cu tot trupul ţeapăn, cu muşchii zvâcnind.

— *Kell.*

Lila s-a lăsat la pământ lângă el, smulgându-şi inelul de pe deget. De îndată ce l-a luat, lanţul din aur i s-a desprins de încheietură, legătura dintre cele două fiind ruptă. Ar fi trebuit să fie deja în regulă, dar nu era.

— Vorbeşte cu mine, l-a implorat ea, însă dinţii-i erau încleştaţi.

Muşchii i s-au încordat. Ochii-i erau deschişi, însă nu părea s-o vadă, iar lacrimile ei îi alunecau în păr.

— Fir-ar să fie, Kell! a spus ea, cuprinzându-i chipul.

Dar când l-a atins, ceva i-a descleştat în sfârşit maxilarul, iar el a început să urle.

10

LONDRA ALBĂ

Cu cât mai mare e puterea, cu atât mai mare va fi preţul.

Kosika s-a gândit la cuvintele lui Holland, în timp ce stătea sub cireş. Cireşul pe care-l crescuse doar cu sânge şi dorinţă.

Era un străin, mai înalt decât ceilalţi copaci din livadă, înflorit ca-n miez de vară, în loc să facă loc toamnei. Dar nu asta o tulbura în clipa aceea. Ci copacii aflaţi de-o parte şi de alta. Arătau bolnăvicios, cu frunzele încreţite, de parc-ar fi fost secătuite de sevă, fără strop de culoare. De parcă, fără a-şi da seama, furase de la ele ca să-şi hrănească nerozia aia de vrajă.

Ce am făcut?

— Magia nu e nesfârşită.

A tresărit uşor auzind vocea lui Holland. Acesta stătea în picioare pe iarbă, lângă ea, cu părul alb ridicându-i-se de pe obraji, precum în visul ei. S-a gândit la Pădurea de Argint, la inima lumii din mâinile ei.

Din spatele ei, de pe potecă, au răsunat paşi, iar ea s-a întors şi l-a văzut pe Serak venind spre ea. Vir-ul fusese mereu un om sobru, cu sprâncenele negre adesea încruntate, adâncit în gânduri. Dar îl văzuse pe coridoare în dimineaţa aceea şi părea binedispus. În clipa aceea, arăta precum un sol care-aducea veşti rele.

— Regina mea, a spus el, e nevoie de Majestatea Voastră.

— Ce e? a întrebat ea, însă el n-a vrut să-i răspundă, ci i-a făcut semn să-l urmeze; nu înapoi spre castel, ci spre porţile exterioare.

Kosika a oftat şi a pornit pe urmele lui, aruncând o ultimă privire în urmă, spre copac. Înflorise, dar la stânga şi la dreapta, crengile i se ofiliseră.

— Toată magia are un preţ, a spus Holland.

Kosika şi-a frecat de arătător degetul mare rănit.

— Credeam că l-am plătit.

— Ce-ai spus?

Era vocea lui Serak, care se oprise la câţiva paşi de potecă.

Kosika a privit dinspre Vir spre regele ei şi, preţ de-o clipă, s-a gândit să-i spună adevărul, că vorbea cu Sfântul în persoană. Dar Holland i-a aruncat o privire apăsătoare, iar în cele din urmă, n-a făcut decât să clatine din cap fără să spună nimic.

Trăsura se hurducăia pe străzile oraşului. Serak avea întipărită pe figură o expresie sumbră, cu gura strânsă, iar când Kosika l-a întrebat unde mergeau, a clătinat din cap şi a spus doar: — E mai bine să vedeţi.

Dac-ar fi venit din partea oricui altcuiva în afară de Serak, l-ar fi bănuit de răutate, s-ar fi întrebat dacă nu cumva era vorba despre vreo încercare de lovitură de stat. S-ar fi întrebat dacă Vir nu voiau cumva s-o pună în primejdie sau chiar s-o ducă la moarte (s-a întrebat pentru o clipă dacă vreunul dintre ei era destul de puternic încât s-o omoare, dar se îndoia). Dar era vorba despre Serak, despre credinciosul Serak, care-o privea şi vedea în ea întruchiparea puterii, moştenirea unui sfânt.

Totuşi, în timp ce trăsura trecea hurducându-se mai departe, şi-a ţinut mâinile încrucişate pe sub manta, zgâriind cu unghia tăietura puţin adâncă pe care şi-o făcuse ca să crească cireşul.

În sfârşit, trăsura s-a oprit, iar Serak a coborât primul din ea, ţinându-i uşa deschisă. În timp ce cobora Kosika, a văzut că se aflau la marginea unei alei, iar zidurile oraşului se înălţau de ambele părţi ale acesteia. În faţă, drumul îngust era întrerupt de-un cort alb.

I s-a părut un loc ciudat pentru a pune o tarabă de piaţă, până când şi-a dat, desigur, seama că fusese pusă acolo ca să ascundă altceva.

Erau aşteptaţi de un soldat, iar în timp ce ea mergea înainte pe urmele lui Serak, acesta a dat faldul cortului la o parte şi a condus-o înăuntru.

Holland nu mersese cu ea în trăsură, însă îl simţea în clipa aceea alături de ea, în timp ce intra în cort. A clipit, dând răgaz ochilor să se obişnuiască în timp ce lumina soarelui era înlocuită de cea slabă a felinarelor. A privit în jos, aşteptându-se să vadă ceva pe pământ – un cadavru, pesemne, sau rămăşiţele vreunei vrăji, ceva care să merite ascuns vederii –, dar pietrele de sub picioarele ei erau goale, nepătate. Kosika s-a încruntat, aruncând o privire încruntată în sus spre Serak, iar pe buze ei stătea deja protestul cum că nu era nimic acolo – când l-a văzut.

Ce anume a văzut nu-şi dădea seama. Atârna în aer, între ea şi Vir, făcându-i imaginea să freamăte uşor, ca o bucată de sticlă cu un cusur. În spatele ei, Holland a tras aer în piept, scurt, cu putere, iar ea a fost cât pe ce s-arunce o privire în urmă, peste umăr. În schimb, a întins mâna, convinsă fiind că avea să atingă cu degetele ceva solid, dar i-au trecut prin semn fără oprelişti, de parcă n-ar fi fost nimic acolo.

Încruntătura Kosikăi s-a adâncit.

— Ce-i asta? a întrebat ea, vorbind atât lui Serak, cât şi Sfântului.

— Nu suntem siguri, a spus Vir-ul. A fost descoperită azi-dimineaţă de soţia unui soldat, care i-a spus soţului ei, care-a venit drept la noi. Ceea ce-i de bine. E într-un loc destul de ferit de ochii lumii şi-am reuşit să ridicăm un cort înainte să se răspândească zvonurile…

— Zvonurile? a întrebat ea.

Serak şi-a dres glasul.

— Despre natura semnului, despre felul în care ba e, ba nu e. Există o şansă – o şansă foarte mică – să fie un semn de stricăciuni la…

— Ziduri.

Vocea lui Holland era joasă, însă umplea cortul, apăsătoare precum fumul.

— …ziduri, a încheiat Serak, o clipă mai târziu.

Kosika nu înţelegea. Apoi, deodată, a înţeles.

Zidurile. Cele înălţate între lumi. În timp ce privea văzduhul frământându-se, acesta a căpătat o formă nouă, care semăna mai puţin cu o undă şi mai mult cu o crăpătură.

— Crezi că slăbesc zidurile?

Serak n-a spus nimic şi era un răspuns destul de bun. Panica a cuprins-o brusc, precum ciupirea unei corzi.

— Trebuie să fie o cale de-a le întări, a spus ea. De-a le face mai trainice.

— Poate, a spus Serak, părând nesigur.

La urma urmei, fusese nevoie de zeci de *Antari* ca să ridice zidurile care despărţeau lumile una de cealaltă. Dacă se rupea stavila…

— Am soldaţi care cercetează oraşul de-a fir a păr, a spus Serak. Caută alte peceţi.

Kosika a cercetat crăpătura din aer.

— Lasă-mă singură, a spus ea.

Cuvintele i-au ieşit gâtuite şi tăioase, aşa că a adăugat: — O clipă. Te rog.

Serak a plecat capul şi a ieşit din cort. În timp ce faldul cădea, Holland a luat locul Vir-ului, iar imaginea i-a fremătat uşor trecând prin pecete. Kosika a cercetat unda. Poate că nu era nimic, dar cu cât o privea mai mult, cu atât se asemăna mai mult cu o uşă. O cale de ieşire. O cale de intrare.

Se hotărâse, cu mult timp înainte, să nu se gândească prea mult la existenţa celorlalte lumi. Şi totuşi, iată-le apropiindu-se primejdios de mult de lumea ei.

— A existat o vreme înaintea zidurilor. Va fi o vreme de după ziduri.

Ochii lui de două culori diferite cercetau pecetea.

— Dacă e o crăpătură, e prima. Poate că zidurile în sine vor ţine încă o sută de ani.

— Şi dacă nu ţin?

Holland s-a încruntat, ridicând uşor o mână palidă şi atingând aerul din jurul peceţii.

— Nimic din cele făcute nu ţine o veşnicie.

Dar ea-i privea mâna, fisura, felul în care degetele i se sprijineau de ea, de parc-ar fi fost solidă. Kosika a făcut un pas în faţă, cu vârfurile degetelor pătate deja de sânge. Şi-a spus că fisurile puteau fi reparate. Că rănile puteau fi vindecate.

— Kosika, a spus Holland, istovit, însă ea întindea deja mâna în sus, spre pecete şi spre vraja ce se revărsa din ea.

— *As Hasari.*

Văzduhul a fremătat. Pulsul i-a înfundat urechile, iar Kosika s-a pregătit pentru smucitura care-avea să-i reverse magia în lume, pentru secătuirea pe care-avea s-o simtă odată ce puterea-i era îndesată cu de-a sila în pământ, dar nu-i păsa de ce era nevoie, nu atât timp cât repara zidul, nu atât timp cât lumea ei era în siguranţă şi…

Nu s-a întâmplat nimic.

Sângele nu s-a prins de nimic. O singură picătură roşie i-a căzut din palmă şi poate că ochii ei se obişnuiseră pur şi simplu cu lumina dinăuntrul cortului, dar pecetea din aer părea, dimpotrivă, mai aievea.

11

LONDRA ROŞIE

Tes s-a trezit sub un cer vaporos.

Amurgul se întindea deasupra capului ei, în fâşii mari, albastre şi violet, întrepătrunse de dungi aurii, înguste. Pământul de sub ea era moale ca puful.

Dacă asta era moartea, ei nu i se părea chiar aşa de rea.

Dar apoi şi-a adus aminte că mai văzuse cerul acela.

În camera lui Kell Maresh.

Tes s-a ridicat deodată în capul oaselor, dându-şi seama că era vie, vie şi întinsă în patul prinţului.

Vares – Vares al *ei* – stătea chiar pe masa de lângă ea. Ştia că era doar o magie isteţ făcută, ea însăşi o născocise, însă când ea s-a mişcat, el a fluturat din aripile de os, de parcă el, unul, se bucura s-o vadă vie şi trează. Prima parte n-o înţelegea, dar când s-a aplecat să mângâie craniul micului bufniţoi şi a spus: „Şi eu mă bucur să te văd”, a văzut silueta de lângă uşile balconului, cum privea afară spre râu şi spre oraş.

Lila Bard stătea, cu braţele încrucişate, cu haina aruncată deoparte şi cu bărbia ridicată, de parcă ar fi savurat lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră. Dar era trasă la faţă, cu maxilarul încleştat.

— O, ce bine, a spus ea, fără să se întoarcă, iar Tes şi-a dat seama că *Antari* vedea patul în reflexia uşii. Te-ai trezit!

S-a întors şi s-a îndreptat spre pat, oprindu-se la tăblia ornată din lemn, cu un umăr sprijinit de piciorul de aur.

— A fost cât pe ce.

— Uşa… a început Tes.

Gura Lilei se strânsese în chip sumbru într-o linie.

— Am închis-o. Mare harababură ai mai făcut.

Tes s-a burzuluit.

— Încercam doar să-i opresc!

Lila a cercetat-o.

— De ce?

Tes s-a împotrivit, dar Lila a ridicat din umeri, de parcă întrebarea ar fi fost îndreptăţită.

— Voiau să faci un *persalis*. Ştii cum se face. Deci, de ce nu le-ai dat ce voiau?

— Pentru că l-ar fi folosit ca să facă rău altora. Ca să-i ucidă.

— Dar *tu* ai fi scăpat cu viaţă.

— Voiau să fac o armă.

— Sunt sigură c-ai mai făcut asta.

— N-am vrut să *fiu* o armă! s-a răstit Tes, ieşindu-şi din fire. Eşti *Antari*, ar trebui să înţelegi. Oamenii vor putere, iar dacă nu pot pune mâna pe ea, vor să pună mâna pe cei care-o au. Dac-aş fi făcut acel *persalis*, n-ar fi încetat. Ar fi găsit alte obiecte pe care să le repar, pe care să le fabric. Aşa că n-am făcut-o.

Lila a încuviinţat din cap, mulţumită în sfârşit de răspuns.

— Ai minţit, să ştii, a spus Tes.

Antari a ridicat dintr-o sprânceană.

— Când m-ai vindecat, mai devreme, ai spus că e prima şi ultima oară când sângerezi pentru mine.

Un rânjet s-a întipărit în colţul gurii Lilei. A ridicat din umeri.

— M-am răzgândit, a spus ea. Se mai întâmplă şi de-astea.

— Mulţumesc, a zis Tes.

Expresia feţei Lilei s-a înăsprit.

— N-am făcut-o de bună la suflet ce sunt. Îmi eşti datoare cu o favoare. Acum ridică-te, a spus ea. O să te-achiţi.

Ultima oară când Tes părăsise odaia prinţului fusese sub pază. În clipa aceea, soldaţii stăteau sprijiniţi de ziduri, privind dincolo de ea, de parcă nici n-ar fi fost de faţă, deşi au înclinat capetele în faţa Lilei în timp ce-o conducea pe Tes pe hol, spre două uşi ornate ce aşteptau în capăt.

O fetiţă stătea pe-o bancă cu pernă în faţa acelor uşi, cu o femeie cu părul alb lângă ea. Femeia ţinea în mână o carte pentru copii, iar fata ţinea în braţe un iepure, cu blana de culoarea mierii. Buclele negre i-au căzut peste faţă în timp ce îi şoptea blând, dar neîncetat, cum făcea Tes uneori cu bufniţoiul. Era mică – patru ani, pesemne cinci, prea mică să-i fi venit magia, însă lui Tes i se părea că vedea lucirea ca de nălucă a luminii din aerul din jurul ei, deşi era prea slabă ca să aibă vreo culoare.

O pisică albă stătea lângă bancă, cu ochii de culoarea ametistului aruncându-i o căutătură urâtă Lilei, de parc-ar fi jignit-o cu ceva prezenţa unui *Antari* acolo. Dar s-a retras din nou în umbra scaunului în timp ce Lila se oprea şi atingea buclele negre ale copilei, cu un gest *aproape* blând.

— Bună, Ren, a spus ea. Păzeşti odaia?

Fetiţa a privit în sus, dezvăluindu-şi ochii de-un auriu lucios. A încuviinţat din cap.

— Dar trebuie să facem linişte, a spus ea în şoaptă. Doarme prinţul.

Durerea s-a întipărit pe figura Lilei, săpându-i un rid între ochi.

— Dar e-n ordine, a continuat copila. I l-am adus pe Miros, iar când se trezeşte, Sasha a zis că pot să-i citesc din cartea mea.

Mâna Lilei s-a îndepărtat de capul copilei.

— Pare o idee foarte bună.

Ochii aurii ai fetei au trecut pe lângă ea, oprindu-se asupra lui Tes. Sau, mai precis, asupra scheletului de pasăre din mâna ei. Gura i s-a îndreptat în jos.

— Bufniţa ta a murit?

Ca răspuns la întrebare, Vares a fluturat din aripi, iar fetiţa s-a luminat la faţă de încântare. Tes s-a trezit că-i întindea pasărea ca s-o vadă.

— Ai tu grijă de el în locul meu? Nu durează mult.

Copila a întins mâna şi l-a primit cu grijă, de parc-ar fi fost făcut din sticlă, nu din os şi vrăji. L-a aşezat cu grijă în spinarea iepurelui – vieţuitoarea nu părea stingherită – şi l-a mângâiat pe cioc.

— Cum îl cheamă?

— Vares.

Ochii aurii ai fetei s-au făcut mari.

— Ca pe mine! a spus ea, uitând pentru o clipă că trebuia să vorbească în şoaptă, iar Tes a tresărit, făcând ochii mari.

Cuvântul *vares* putea însemna *prinţ* – sau *prinţesă.* Ceea ce însemna că fetiţa aceea era, de fapt, Tieren Maresh, moştenitoarea tronului.

A tresărit, auzindu-şi propria voce, a aruncat o privire fugară spre uşi, apoi s-a mai apropiat de uşi şi i-a făcut semn lui Tes să se aplece spre ea.

— Tu eşti cea care-o să-l trezească? a întrebat ea.

Tes a simţit un gol uriaş în stomac. Ştia, cumva, că aceea era favoarea. Dar înainte să apuce să-i răspundă, Lila a pus o mână pe uşi şi a spus: — O să încerce.

Modelul de pe uşi era pocalul şi soarele, cu un *M* mare cioplit în mijloc, cu liniile pline de aur, şi totuşi Tes a fost mirată când a intrat în cameră pe urmele Lilei şi s-a trezit stând faţă-n faţă cu regele.

Rhy Maresh stătea chircit în faţă pe un scaun, arătând de două ori mai bătrân decât era.

Buclele negre-i căzuseră de-a valma peste ochii aurii, coroana-i era aruncată pe-o pernă, bărbia-i era sprijinită pe degetele întrepătrunse. Se spunea că regele nu avea magie, dar ea-i vedea firele argintii ce porneau din piept în afară şi se încolăceau în aerul din jurul lui.

Măcar nu era nici urmă de regină. Măcar acela era un semn de îndurare, dar un alt om, a cărui magie curgea în trei şiroaie de culori diferite, stătea alături de rege, cu părul dat pe spate, dezvăluindu-i nişte ochi ca scăldaţi de furtuni. Tes a tresărit văzându-l, amintindu-şi brusc, ca din adâncul fiinţei, de nobilul din casă. Dar bărbatul acela era mai mic de statură, cu pumnii lipsiţi de cicatrici, deşi avea câteva linii delicate de-a lungul încheieturilor şi pe gât, în sus – dar ea mai văzuse acele semne la cei care supravieţuiseră molimei. Când a privit-o pe Tes în ochi, ea a văzut liniile colţuroase ce se încolăceau în ei, precum nişte fulgere, şi a presupus că era cel care-i împărtăşea darul ciudat al vederii.

Regele şi-a dres glasul.

— Văd c-a sosit doctoriţa noastră.

S-a ridicat, dar n-a făcut decât să se legene uşor. A închis ochii şi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Iertare, a spus el. A trebuit să-l ţinem sedat şi teamă mi-e că simt şi eu ce simte el.

În clipa aceea, Tes a ocolit canapeaua şi l-a văzut pe Kell.

Prinţul era sedat, dar nu adânc. Încă i se vedea încordarea în mâini, maxilar şi gât.

— De fiecare dată când se trezea, a spus regele, care-avea şi el vocea răguşită, începea să urle.

Tes vedea de ce. Firele din jurul lui Kell Maresh nu mai erau doar destrămate, ci făcute bucăţi, în unele locuri rupte, în altele ţinute laolaltă de un singur firicel sfărâmicios, iar când magia a încercat să curgă prin el, a scos scântei.

Tes s-a apropiat mai mult. Părul arămiu îi cădea pe faţă lui Kell, întrerupt de o dâră argintie. Nu mai avea haina, iar cămaşa-i era sfâşiată, dezvăluind colţul unui semn negru de deasupra inimii lui – o vrajă pe care ea n-o recunoştea – dar acolo se încolăceau fire argintii, curgând spre interior, nu spre exterior, iar Tes şi-a dat seama că era ecoul magiei ce-l înconjura pe rege, cealaltă jumătate a modelului argintiu ce înflorea din pieptul lui Rhy Maresh. Vieţile lor erau cumva legate între ele.

— Îl poţi vindeca? a întrebat regele.

Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi Lila cu o zi înainte, iar Tes a simţit aceleaşi proteste stându-i pe buze. Însă de data aceasta şi le-a înghiţit. Construise un *persalis* de la cap la coadă, cu mâinile tremurând din pricina otrăvii. Dacă exista cineva în tot imperiul care să fie în stare s-o facă, aceea era Tes.

— În teorie, da, a răspuns ea. Dar voi sunteţi legaţi unul de celălalt, nu-i aşa?

Se spunea despre rege că era imposibil de ucis, însă nu era adevărat. Nu era aşa. Fiecare vrajă avea o slăbiciune, iar ea tocmai o descoperise pe-a lui.

— Dacă moare Kell, a spus ea, mori şi Domnia Ta.

Regele a izbutit să zâmbească istovit.

— E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

I-a aruncat o privire fugară bărbatului în timp ce rostea cuvintele. Celălalt bărbat a făcut o grimasă, părând gata să vorbească, apoi s-a răzgândit şi şi-a ferit privirea.

— Fă-o, a spus el în barbă.

— Mă ajuţi? a întrebat Tes.

Bărbatul a ridicat deodată capul, iar ea l-a lămurit: — Mi-ar prinde bine încă o pereche de ochi.

— Gata, Alucard, a spus regele, părând ciudat de vesel. Acum, dacă mor, ai şi tu măcar o parte de vină. Apoi, către Tes: De ce mai ai nevoie?

Ea şi-a îngrămădit părul în vârful capului şi şi-a suflecat mânecile.

— De-o ceaşcă de ceai, a spus ea, cât de tare-l puteţi face. O pereche de farmocheane, a continuat, am văzut o pereche în atelierul reginei. Şi în cele din urmă – s-a întors spre Lila Bard – de un fir. Din magia ta. Am nevoie de ceva cu care să-l tămăduiesc.

Se aştepta ca *Antari* să protesteze, dar Lila n-a făcut decât să întindă mâna şi să spună: — Ia-l.

Cu trei ani înainte, Tes încercase să fure un fir din acea magie argintie, crezuse c-avea să-l poată şterpeli şi fugi pe furiş. Şi-a dat seama că n-ar fi reuşit niciodată. Se părea că nu se-asemăna cu smulgerea unui fir de păr din cap. În timp ce Tes trăgea un fir dintr-o buclă din aerul din jurul *Antari*, firul s-a desprins, dar Lila a şuierat şi a înjurat într-o Înaltă Regală înflorită, iar Tes, chiar dacă n-a înţeles cuvintele, a înţeles ce voiau să spună.

Când s-a încheiat totul, Tes a răsuflat adânc şi a întins firul între mâini, un singur fir argintiu, lucios ca lumina lunii.

— Gata?

Rhy Maresh s-a lăsat în scaunul lui.

Alucard şi-a sprijinit mâna pe umărul regelui.

Dar Lila s-a dus lângă Kell. A îngenuncheat lângă trupul lui adormit şi i-a şoptit ceva la ureche, iar dacă Tes s-ar fi aflat ceva mai departe de ei, n-ar fi auzit. Dar a auzit.

— Nu ai unde să mergi, i-a spus *Antari* prinţului, iar eu să nu te pot urma.

Apoi Lila s-a ridicat în picioare, trecând valvârtej pe lângă ei, îndreptându-se spre capătul camerei. Tes s-a apropiat. L-a privit pe Kell Maresh şi a încercat să-şi închipuie că nu era om, ci un vas, un obiect adus la prăvălia ei.

„Cândva stricat, curând reparat”, şi-a spus ea.

Şi s-a apucat de lucru.

— PARTEA A DOUĂSPREZECEA — DESTRĂMAREA

1

LONDRA ALBĂ

Peste tot pe unde privea, Kosika vedea numai nenorociri.

Într-un nor de abur, prăbuşirea castelului ei. Într-o ceaşcă de ceai, năruirea oraşului ei.

— Plecăciune reginei! a spus un Vir.

Dar ea nu era acolo. În teorie, era aşezată pe un jilţ aurit din capul mesei, cu Nasi de o parte şi Serak de cealaltă, când toastul a fost ţinut, platoul i-a fost umplut cu mâncare, dar tronul ar fi putut la fel de bine să nu existe.

Vocile se ridicau şi coborau, dar Kosika nu le-auzea. Întocmai după cum nu simţea nici lemnul scaunului sub braţ, nici greutatea coroanei pe cap sau suprafaţa alunecoasă a mesei din piatră, unde cineva vărsase din greşeală nişte apă, lăsând o băltoacă, deşi îşi târâse degetele prin ea în ultimele câteva minute.

Nu, pe când ceilalţi mâncau, beau şi vorbeau despre nimicuri, Kosika era din nou în cortul alb, privind spre crăpătura ce apăruse în aer. O slăbiciune în zidurile lumii. Ale lumii *ei.* Singura lume la care ţinuse vreodată. Singura care avea vreo însemnătate, atât timp cât ţineau zidurile. Dar…

— Într-o bună zi, zidurile vor cădea, spusese Vir Lastos. Ar trebui să ne cunoaştem duşmanii.

— În fiecare zi, lumea *noastră* se trezeşte puţin la viaţă.

— Şi dacă şi a lor face la fel?

Lastos pierise de sabie în ziua aceea, pentru obrăznicia lui. Însă avertismentul lui rămăsese.

Kosika a privit în jos şi a văzut că nu desenase modele la voia întâmplării în apă. Vârful degetului ei alcătuise o uşă. Nu orice fel de uşă – marginile-i erau drepte, însă vârful se arcuia, ascuţit. Uşa camerei ei. Şi a lui Holland.

Scaunul ei s-a dat în spate, cu un zgrepţănat. Nu era un sunet puternic, dar la fel de bine-ar fi putut fi pocnetul unui bici, la cum a răsunat prin sală, cu o linişte asurzitoare-n urmă.

— Regina mea, a spus Serak, ridicându-se odată cu ea. Nu vă simţiţi bine?

Kosika a murmurat un pretext, cu propria voce sunându-i prea îndepărtată în urechi. Nasi a privit spre ea, dând să se ridice în picioare ca s-

o urmeze, când Kosika a clătinat din cap. Nasi s-a încruntat, dar s-a aşezat la loc pe scaun în timp ce Kosika fugea de la cină şi din hol.

În timp ce urca treptele, şi-a înfipt unghia în tăietură, şi-a simţit durerea străpungând-o ca o lance tocită în timp ce aceasta se redeschidea. Urca iar şi iar, spre alcov şi spre altar. Se aştepta să-şi simtă regele păşind în urma ei, dar a ajuns singură în vârf. A luat o lumânare de pe masă, s-a strecurat în spatele statuii Sfântului, a şoptit cuvântul la uşă şi a intrat, iar lumânarea din mâna ei scălda camera întunecată într-o lumină şovăielnică.

S-a îndreptat spre birou, spre cutiuţa din lemn care stătea pe el, aşteptându-se ca vocea lui Holland să plutească în jurul ei în timp ce-o ridica. Dar nu-şi auzea decât bătăile inimii şi susurul vocii în cap.

Fusese, oare, într-atât de naivă încât să ignore atâta vreme celelalte lumi?

Nu-şi dorea să se avânte în ele.

Dar dacă zidurile dădeau greş, iar duşmanii dădeau năvală peste ea?

Dacă veneau să-i ia magia?

Cum putea lupta cu ceva ce nu cunoştea?

A băgat cutia sub braţ şi s-a întors, tresărind când şi-a văzut imaginea în oglindă. Coroana-i lucea ca un cerc de lumină topită în părul împletit, la fel ca butonii din argint înşiraţi în partea din faţă a rochiei şi ca nestematele lustruite de la gulerul ei. Şi-a smuls coroana de pe cap, apoi şi-a despletit părul. Liber, acesta s-a unduit şi i-a căzut în ochi, ascunzându-i semnul de *Antari* sub o buclă castaniu-deschis.

Mantaua cenuşie a lui Holland atârna într-un cui, iar ea şi-a pus-o pe umeri, tremurând în timp ce greutatea se aşeza pe ea precum o mână. Apoi a îngenuncheat pe podeaua din piatră şi a desenat un X.

Holland însuşi îi arătase vraja aceea. O învăţase cum s-o facă într-o zi de vară, pe când ea tânjea după o cale de-a ieşi din castel neobservată. Aproape că zâmbise spunându-i cum s-o facă, iar ea încercase să şi-l închipuie pe regele ei, pe sfântul ei, ca pe-un băiat de vârsta ei, strecurându-se prin oraş, de parcă ar fi luat o hartă, ar fi împăturit-o şi-apoi ar fi tăiat-o cu foarfeca.

Din câte ştia ea, nimeni nu băgase de seamă pătratul din scoarţă pe care-l tăiase în trunchiul de dedesubt, cu liniile uşor închise la culoare din pricina sângelui. X-ul se făcuse demult de-un maroniu şters, spălăcit, dar era încă acolo, iar când Kosika şi-a lipit palma de semnul de pe podeaua lui Holland şi a şoptit vraja – *As Tascen* – odaia regelui s-a pierdut în depărtare, cu tot cu ea.

Când şi-au revenit amândouă, ea nu mai stătea îngenuncheată pe piatră,

ci pe iarbă, cu palma lipită de baza copacului. În depărtare, se înălţa castelul, cu ferestrele lucind ca nişte ochi lăptoşi. Domeniul era cufundat în întuneric, însă noaptea era senină, iar luna aproape plină, aşa că avea destulă lumină încât să poată vedea.

Kosika şi-a lipit degetele însângerate de cutie şi a rostit cuvintele de trebuinţă pentru a o deschide.

A ameţit uşor folosind atâta magie deodată şi s-a trezit gândindu-se la cireş – o altă reamintire a faptului că trăgea dintr-un puţ ce putea seca.

A ridicat capacul cutiei, iar lumina lunii a căzut asupra monedelor dinăuntrul ei. Trei monede, pentru alte trei lumi. Una argintie. Una stacojie. Una neagră. Kosika a aşteptat, iar în cele din urmă i-a simţit prezenţa.

Precum o rază de soare într-o zi friguroasă, un loc cu căldură subită, binevenită.

— Unde-ai fost? a întrebat ea, în timp ce Holland ieşea din umbra copacilor, cu părul alb lucind ca lumina lunii.

— Am fost aici. Mereu sunt aici.

— N-ai mai fost cu mine de când am văzut crăpătura.

El a ajuns lângă ea şi s-a oprit, o umbră pală ce stătea asupra ei.

— N-am vrut să-mi simţi răsuflarea în ceafă. Privirea lui a coborât spre cutia din mâinile ei. Îţi cunosc mintea. N-o să te silesc.

Era încruntat, iar privirea i se umpluse de jale. Dar avea şi-o resemnare în privire, de parc-ar fi ştiut că avea să se ajungă acolo dintotdeauna.

Kosika şi-a îndreptat şi ea privirea spre cutia deschisă. Spre monedele ce-o aşteptau. Mâinile i-au luat-o uşor spre cea stacojie, dar în timp ce atingea în treacăt metalul cu degetele, Holland a oprit-o.

— Stai. A îngenuncheat, punându-şi mâna peste a ei. Sunt sincer când spun că sunt mereu cu tine. Sunt legat de tine, Kosika. Merg unde mergi tu. Nu pot merge unde tu nu mergi. Însă trebuie să văd ceva.

Ea a ridicat privirea şi a văzut acei ochi de culori diferite – verde şi negru – cercetându-i pe-ai ei.

— Ai încredere în mine?

— Desigur, a spus ea, cuvintele curgându-i fără oprelişte.

Mâna lui Holland s-a mutat de pe moneda stacojie pe ciobul de sticlă neagră.

— Atunci du-mă aici.

Kosika a şovăit. Mai fusese la Londra Neagră doar o dată, cu un an înainte, şi nu-şi dorise să se reîntoarcă vreodată. Groaza pustie din locul

acela i se agăţase de piele precum pânza de păianjen. Dar Holland era regele ei, sfântul ei, şi n-avea să-i refuze nimic, aşa că a luat moneda din cutie, simţindu-i greutatea în palmă şi apucând ciobul cu degetele.

— *As Travars.*

Întunericul din jurul ei s-a întărit. Lumea s-a năruit.

Dar, de data aceasta, ea n-a mai căzut.

Nu tu spaimă, nu tu curent de aer, nu tu trup care să se-arunce dintr-un turn care nu era acolo. Şi totuşi, părea să fi *aterizat*, iar pământul din jurul ei a trimis o trâmbă de cenuşă care atârna în aer, apoi s-a lăsat, nepurtată de vânt, la pământ.

Ea s-a ridicat şi a privit în jur, cuprinsă de teama subită că Holland n-o urmase, că era din nou singură în lumea aceea blestemată. Dar apoi cenuşa din jurul ei s-a liniştit, iar el era acolo. Stătea la câţiva metri depărtare de ea, cu spatele la ea, privind peisajul pustiit, iar în ciuda liniştii din locul acela, briza ciudată ce însoţea mereu imaginea lui Holland era acolo. Mantaua lui pală se unduia, iar părul alb i se ridica de pe obraji şi, cumva, semăna şi mai tare cu un sfânt.

Până când a oftat.

Răsuflarea i-a ieşit tăiată, netăgăduit de omenească, de parcă s-ar fi pregătit sufleteşte pentru a fi în locul acela, iar Kosika şi-a amintit de poveştile pe care le spunea, despre cum fusese aruncat în locul acela, în pragul morţii, adus înapoi de pe marginea prăpastiei de un demon care-i promisese să-i reînvie lumea la schimb pentru trupul lui, pentru viaţa lui.

— Holland.

Vocea-i răsuna precum un strigăt într-o sală goală.

El a întors capul, dezvăluindu-şi linia maxilarului, obrazul, ochiul negru. Ea a vrut să-l întrebe de ce se aflau acolo, însă el a dus degetul la gură. Ochiul negru i s-a închis, iar el a înclinat uşor capul într-o parte, ca şi când ar fi ascultat.

Kosika a tăcut şi a ascultat, la rându-i. Stăteau în ceea ce trebuia să fi fost cândva o piaţă, cu pietrele crăpate sub picioare. Clădirile din toate părţile avuseseră cândva numai ţepi şi turle, dar vârfurile celor mai multe dintre ele se rupseseră şi se năruiseră, luând acoperişurile cu ele.

— E greu de crezut, nu? a întrebat Holland încet. Că locul ăsta a fost, cândva, sursa puterii depline.

Chiar era greu de crezut, văzându-l aşa cum arăta în clipa aceea, rece şi întunecos ca o vatră părăsită.

Dar Kosika ştia că era adevărat – că, odată, toată magia din lume se trăsese din locul acela. Că venea de-acolo, se răspândise prin lumi precum căldura şi răcindu-se pe măsură ce se îndepărta de sursă. Apoi fusese otrăvită şi purtase cu sine şi otrava.

O mişcare bruscă – s-a întors şi l-a văzut pe Holland plecând, pas cu pas, cu grijă, de parcă paşii lui n-ar fi făcut zgomot şi n-ar fi stârnit cenuşa, ca ai ei.

A ajuns în mijlocul pieţei şi a îngenuncheat, cu o palmă lipită de pietrele crăpate, cu degetele răsfirate, de parcă ar fi fost din carne şi oase, nu nălucă. După o clipă, cu glasul abia trecut de-o şoaptă, cuvintele au ajuns la ea.

— Simţi?

Ea a îngenuncheat şi a atins pământul, aşa cum făcuse şi el, aşteptându-se la un tremur, la groază, la o pişcătură din partea magiei stricate. În schimb, n-a simţit altceva decât suprafaţa pietrei. Fără magie şi, pentru o clipă, era din nou copilă, înainte de-a da peste trupul neînsufleţit al lui Holland în Pădurea de Argint, înainte de-a se trezi a doua zi cu murmurul întregii lumi sub piele. Şi nici măcar asta nu era cu totul în ordine, pentru că, încă dinainte de-a avea magia ei, simţise magia din lume, o forţă chinuită şi chinuitoare, ce se ferea de atingerea ei. Era altfel. Era ca pe vremea când Kosika avea nouă ani şi călcase pe-o vrajă de pecetluire.

Genul de vrajă făcută pentru a reteza legătura dintre un trup şi magia din el.

Fusese una dintre primele – dar cu siguranţă nu şi ultimele – dăţi în care cineva încercase să ia viaţa tinerei regine, iar Nasi fusese acolo, cu sabia-n mână, ca să-i taie beregata ucigaşului şi s-o scoată din capcană, iar înainte să fie salvată, a fost copleşită de stranietatea vrăjii.

Pecetluirea nu *duruse*. Se simţise astfel. *Ea* se simţise astfel – precum un vas golit.

Un lucru gol.

Holland era din nou în picioare, îndreptându-se către ea.

— Simţi? a întrebat din nou.

Kosika a clătinat din cap.

— Nu simt nimic.

— Întocmai, a spus regele ei.

Cuvântul i-a dat năvală din gură odată cu răsuflarea, iar umerii i s-au lăsat de uşurare.

— Când am văzut crăpătura din lume, mi-am pus întrebări. N-am

îndrăznit să sper. Dar acum ştiu.

— Ce ştii?

— Că s-a terminat.

El s-a oprit în faţa ei. Ochii-i aveau o strălucire sticloasă, iar glasul îi era gâtuit de simţăminte.

— Focul lui Osaron s-a stins în cele din urmă.

Osaron.

Regele umbrelor. Frântura de magie care devenise zeu şi nenorocise totul.

— S-a stins?

Era adevărat, nu simţea nicio putere în locul acela. Dar pecetea nenorocirii lui Osaron era peste tot. S-a trezit ţinându-şi răsuflarea, nevrând să tragă cenuşă în piept, ca nu cumva să aibă urme de magie molipsită.

— Ştii ce înseamnă asta? a întrebat el, făcând gesturi lente cu degetele prin aer. Putem reaprinde flacăra. Putem reporni sursa.

Kosika a tresărit, ca lovită.

— Magia de-aici e blestemată. Dacă reaprindem flacăra, reaprindem molima şi…

— Nu, a spus Holland, clătinând din cap. Dacă pârjoleşti o pădure, piere şi putregaiul din ea. Înainte ca locul ăsta să devină sursa magiei otrăvite, a fost sursa a *tot* ce există. Toată puterea din lume a început *aici*. Şi poate începe din nou.

Şi-a sprijinit mâna de umărul Kosikăi.

— Zidurile au fost construite ca să ocrotească celelalte lumi. Dar au fost şi un stăvilar. Din clipa în care-au fost înălţate, nu s-a mai putut scurge putere printre ele. Din clipa aceea, magia a devenit mărginită. Fiecărui loc i-a revenit sarcina de-a avea grijă de propria rezervă. Noi, fiind atât de aproape, am avut, la început, cea mai multă, dar am folosit-o greşit, am ciopârţit-o în focuri din ce în ce mai mici şi le-am înăbuşit pe toate până când au început să se stingă. Moartea mea a fost o suflare în tăciunii unei lumi pe moarte. Şi domnia ta la fel. Împreună, ne-am împiedicat flăcările să se stingă. Dar mă tem că am ajuns la limită.

Kosikăi i s-a întors stomacul pe dos când a dat glas temerilor.

— Nu mai e destulă putere, a spus el.

— Ştiu, a şoptit ea.

Însă Holland nu părea înfrânt. Nici pe departe. Avea o lucire în ochi, putere în voce.

— Să nu deznădăjduieşti. Dacă aprindem această sursă, lumea noastră va arde din nou, mai puternic decât a ars vreodată. Nu vei fi nevoită să alegi copacul pe care să-l uzi. Oamenii noştri nu vor mai fi nevoiţi să sângereze ca să îmblânzească gerul iernii. Tot ce-am îndurat. Tot ce-am pierdut – nu va fi în van.

În clipa aceea, Kosika l-a văzut pe Holland aşa cum trebuia să fi arătat înainte ca fraţii Dane să-l lege. L-a văzut pe băiatul care visa să vindece o lume pe moarte. L-a văzut pe regele care dăduse tot ce putea ca să vadă puterea readusă la viaţă. L-a văzut pe sfântul care nici măcar mort nu se putea odihni, nu-şi putea lăsa sarcina nedusă la bun sfârşit.

— Şi cu zidurile cum rămâne?

Holland şi-a luat mâna de pe umărul ei.

— N-au decât să se năruiască. Sau dărâmăm unul şi construim unul de la capăt. Să lăsăm celelalte Londre să-şi vadă de tăciunii lor, iar noi să ne bucurăm de căldură.

Apoi regele ei a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată.

Holland a îngenuncheat în faţa Kosikăi. S-a înclinat, cu graţie, cu un genunchi pe pietrele crăpate.

— Regina mea, a spus el. Putem face asta. Împreună.

Şi-o dorea. Şi vedea cât de tare şi-o doreşte el. Holland Vosijk dăduse atât de mult. Dăduse totul. Şi nu fusese îndeajuns. Dar putea fi. Cu ajutorul ei.

Kosika a privit în jur, spre lumea moartă.

— Cum reaprinzi un foc atât de mare?

— La fel cum faci cu orice vatră, a spus el. Cu destule vreascuri şi o scânteie bine ţintită.

În timp ce Holland rostea cuvintele, faţa i s-a luminat de ceva ameţitor: *speranţă*. Dacă i-ar fi cerut, în clipa aceea, Kosikăi să-şi despice vinele şi să-şi verse fiecare picătură de sânge în pământul mort, pe loc, ea ar fi făcut-o.

În schimb, n-a făcut decât să încuviinţeze din cap şi să spună cuvintele care-au aprins scânteia lumii.

— Arată-mi cum se face.

2

LONDRA ROŞIE

Kell îşi amintea totul.

Dacă-l întreba cineva, avea să răspundă că nu-şi amintea nimic, că ultimul lucru de care-şi amintea era faptul că-şi legase încheietura mâinii cu lanţul din aur în timp ce-i spunea Lilei să se folosească de magia lui şi să închidă uşa. Că după aceea mai urmase doar întunericul.

Dar ar fi minţit.

Pentru o clipă de îndurare, după ce lanţul i se preschimbase într-o cătuşă prinsă de încheietura mâinii, nu simţise nimic. Magia se stinsese ca o lumânare care ajunsese la capătul feştilei, iar el fusese golit pe dinăuntru, ca un vas, şi era o oarecare îndurare în asta.

Însă apoi începuse.

El crezuse că poate, dacă magia ar fi fost în mâinile altcuiva, n-ar fi putut să-i facă rău, însă pe măsură ce Lila chema vraja, o simţea, durerea aceea cumplită, până-n măduva oaselor, şi fiecare secundă în care-şi revărsase puterea laolaltă cu a lui în cuvinte devenise din ce în ce mai rău, iar el ar fi dat drumul, dar nu putea, pentru că nu el deţinea controlul.

Urmarea vrăjii fusese mereu un chin cumplit, dar durase mereu puţin. De data asta, n-a mai durat puţin, pentru că nu s-a mai oprit. Durerea a crescut iar şi iar, până când el n-a mai fost în stare să răsufle, să vorbească, iar când uşa s-a închis în cele din urmă, vraja s-a încheiat, iar cătuşa s-a desprins, el a rămas prins înăuntrul durerii aceleia. Înăuntrul pielii lui.

Lumea din afara trupului lui s-a îndepărtat, dar el încă era acolo, urlând.

Apoi – în sfârşit – s-a oprit.

S-a oprit, iar el şi-a dat seama că moartea venise în sfârşit şi i se părea minunat. Se simţea ca-n braţele fratelui său, ca atunci când auzea vocea Lilei, ca atunci când plutea pe mare.

Apoi Kell a deschis ochii.

Şi a văzut un iepure.

Miros ţopăia de-a lungul piciorului patului. O feţişoară s-a iţit deasupra păturilor aflate chiar după el, cu bucle negre şi cu ochi aurii care-l priveau ţintă.

— Ren, a spus Rhy, străbătând camera. Ce ţi-am spus eu să nu-l tulburi

pe unchiul tău?

— Dar s-a trezit.

Rhy s-a întors şi l-a văzut pe Kell, iar pe chip i s-au întipărit fugar câteva simţăminte, apoi a ridicat-o pe prinţesă în braţe.

— Du-te şi găseşte-l pe Alucard, a spus el, sărutând-o pe păr. Spune-i că am zis eu că poate să-ţi citească *trei* poveşti.

A lăsat-o pe Ren jos, iar aceasta s-a îndepărtat cu pas săltat, cu iepurele ţopăind în urma ei.

— Aşa ar trebui să mai câştigăm ceva timp, a spus el, privind-o cum pleca.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kell cu vocea răguşită, de parcă urlase.

— Ce-ţi aminteşti?

— Nimic, a răspuns Kell, dar felul în care-l privea fratele lui îi spunea că ştiau amândoi bine că era o minciună.

— Cum te simţi acum?

Kell s-a foit şi s-a ridicat în capul oaselor. Muşchii-i erau ţepeni, însă nu-l durea nimic.

— Ce-ai făcut?

— *Eu* n-am făcut nimic, Tes a făcut toată treaba.

Kell a ridicat brusc capul.

— Nu.

Rhy a ridicat mâinile.

— Amândoi suntem în viaţă. Nu-i degeaba.

— N-ar fi trebuit să rişti.

— N-am avut de ales, a spus Rhy pe un ton sumbru. Ori făceam asta, ori te ţineam sedat pe veci. Nu că nu mi-ar plăcea ameţeala aia, dar am şi eu o ţară de condus.

Kell a strâns aşternuturile în mână.

— Rhy…

— Nu-mi mulţumi încă, a spus el, ridicând un sfeşnic de pe masă. Nu ştim dacă a mers.

A întins fitilul neaprins.

Kell a privit ţintă spre lumânare, însă n-a făcut nicio mişcare şi, preţ de-o clipă cumplită, parcă toţi anii s-au scurs, iar el se afla în faţa jocului cu casa din gheaţă de la târgul neluminat, îngrozit de gândul de a-şi pune puterea la încercare doar ca să descopere că nu mergea. Era în cabina lui îngustă de la bordul *Baronului*, sfâşiindu-se, convins că, dacă se străduia destul de tare,

avea să învingă durerea. Lupta alături de Lila, cu săbiile în mâini, hotărât să nu încerce să atingă magia aceea stricată, încercând să se convingă că nu era acolo. Era chiar acolo, chiar în clipa aceea, stând în patul regal, temându-se de ce-avea să se întâmple dacă încerca să ajungă la putere, iar aceasta nu venea. Temându-se de durerea pe care-avea să o simtă dacă venea.

Dar Rhy îşi riscase viaţa pentru asta. Pentru şansa de-a fi readus în starea dinainte.

Kell ştia că trebuia să încerce.

A întins mâna, făcând-o căuş deasupra fitilului neaprins. A chemat căldura la lumânare.

Lumânarea a scânteiat.

Nu i-a venit *uşor*, ca odinioară, în tinereţe. Simţea o piedică, era deosebirea dintre a trece mâna prin apă şi prin aer. Dar a funcţionat.

Focul s-a aprins sub degetele lui apoi, peste tot în jur, în timp ce fiecare fitil din cameră se aprindea, scăldând-o într-o lumină pâlpâitoare. Rhy a tras aer în piept, dar atenţia lui Kell a rămas îndreptată către lumânarea dintre ei, iar flacăra plăpândă i s-a înfierbântat sub palmă. A privit ţintă focul până când a simţit durerea în cele din urmă, nu aceea care trecea peste el precum un val, ci doar arsura unei lumânări pe pielea goală.

Kell l-a auzit pe Rhy şuierând şi a dat înapoi, scuturându-şi şi el mâna ca să-şi alunge usturimea. Şi-a privit palma arsă, cu pielea rozalie din pricina fierbinţelii şi un zâmbet i s-a întipărit pe figură.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Era durerea cea mai binevenită din câte simţise Kell.

De-a lungul anilor, Lila explorase cea mai mare parte din *soner rast*, de la cele cinci săli de bal la holurile secrete ce se întindeau între camerele regale, băile scufundate, terenurile de pregătire şi curte. Însă exista un loc de care căuta cu tot dinadinsul să se ferească.

Regina stătea la o masă în mijlocul atelierului ei, cu spatele la Lila şi cu capul plecat asupra unui caiet, şi totuşi, în timp ce Lila se strecura, tăcută ca o hoaţă, printre rafturile pe care erau stivuite hârtii şi bucăţi de vrăji pe jumătate formate, Nadiya Loreni şi-a dres vocea.

— Delilah Bard, a spus ea, fără a ridica privirea. Ce te-aduce în iatacurile mele?

— Ei bine, a spus Lila, trecându-şi mâna peste şase borcane cu capace, m-ai tot invitat. M-am gândit c-a venit vremea să-ţi răspund invitaţiei.

Regina s-a oprit din ce făcea şi s-a ridicat în picioare, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Aşa să fie?

Vocea-i era la graniţa dintre neîncredere şi curiozitate.

Lila a ridicat din umeri, îndreptându-se în continuare spre ea. În timp ce-o făcea, a băgat pe furiş mâna în buzunarul hainei.

— Am auzit că Tes a reuşit să-l înzdrăvenească pe Kell, a spus regina. Mi-ar fi plăcut să fiu martoră la tot procesul.

Lila a apucat cu degetele metalul ce i se adunase în buzunar.

— Mda, păi, a spus ea, scoţând cele două lanţuri din aur, se pare că ea şi cu mine avem ceva în comun.

Privirea Nadiyei a coborât spre metalul sclipitor.

— Şi cam ce anume?

— Nu te plăcem din cale-afară, a spus Lila, lăsând lanţurile să-i cadă dintr-o mână în alta. Şi-avem şi mai puţină încredere în tine.

A întins lanţurile din aur, însă în timp ce Nadiya dădea să le-apuce, Lila le-a apucat la rându-i de partea de sus, iar lanţurile au lucit, apoi s-au topit, scurgându-i-se printre degete.

— *Nu!* a ţipat regina, năpustindu-se în faţă, prea târziu, dar în loc să se dea la o parte din calea ei, Lila i-a ieşit în întâmpinare, strângând-o de gât ca într-o menghină cu mâna liberă.

Regina s-a încordat în strânsoarea ei, a încercat să dea înapoi, să scape, dar Lila a pus stăpânire pe oasele Nadiyei şi le-a silit să stea nemişcate.

— Cum ţi se pare? a mârâit ea. Să fii neajutorată? Să fii legată fedeleş? La mila voinţei altcuiva?

— Îmi pare rău! a spus Nadiya, cu răsuflarea întretăiată.

— Îţi pare rău?

— Mi-a spus Alucard, a răspuns regina cu voce răguşită, chinuindu-se să răsufle. Despre Berras. Despre ce-a făcut.

— Cineva i-a *dat* lanţurile alea lui Berras Emery!

Lila a strâns-o şi mai tare de gât pe regină.

— Tu ai fost?

În clipa aceea, în ochii Nadiyei a apărut o sclipire. Nu de vinovăţie, ci de dreaptă mânie.

— N-aş face *niciodată* aşa ceva!

Lila s-a încruntat, dar nu i-a dat drumul. Nadiya s-a colorat la faţă. Pulsul îi năvălea sub atingerea Lilei. O inimă, precum o lumânare, atât de uşor de

stins.

Apoi regina a privit-o în ochi.

— Eşti atât de dornică, a întrebat ea cu vocea răguşită, să faci treaba Mâinii?

Lila a oftat şi a azvârlit-o pe regină deoparte. Aceasta s-a lovit de masă şi s-a oprit acolo. Şi-a dus mâna la gât. Vârfurile degetelor îi tremurau.

— Nu ne-om înţelege noi din toate punctele de vedere, a spus Nadiya, dar eu nu-ţi sunt duşmancă. Lanţurile acelea au fost furate.

— De către cine?

— Nu ştiu!

— Scorneli! a şuierat Lila. Aici nu se întâmplă nimic fără ştirea ta!

Nadiya s-a încruntat.

— Cineva mi-a trădat încrederea. Crede-mă, a spus ea. Am de gând să aflu cine.

— Asta-i problema, Majestate, a spus Lila, iar vântul s-a înteţit în jurul ei în timp ce vorbea, măturând tot ce era pe mese şi golind poliţele. Nu te cred. N-am încredere în tine. Şi data viitoare când te *gândeşti* măcar să faci ceva care să se asemene cu lanţurile-alea, am să te preschimb în stană de piatră şi-am să-ţi folosesc statuia fără viaţă pe post de cuier.

Spunând acestea, Lila s-a întors şi a părăsit atelierul, cu vântul potolindu-se în urma ei, în timp ce rămăşiţele de vrajă şi de hârtie fluturau în jos precum cenuşa în jurul reginei.

Alucard îşi dădea silinţa să coboare treptele închisorii, una câte una, pregătindu-se sufleteşte pentru ce-avea să înfrunte când ajungea jos.

Dintre cele patru celule care-alcătuiau închisoarea regală, trei erau din nou goale. Acolo, în ultima, unde fusese şi Tes o vreme scurtă, era Berras. Stătea pe podeaua din piatră, cu spatele lipit de perete, cu faţa ascunsă în umbre. Un bandaj mare-i era înfăşurat în jurul unei mâini, de la care-i lipseau degetele. Stofa era înroşită acolo unde se scursese sângele, şi o bucată din perete era mânjită, de parc-ar fi lovit iar şi iar în acelaşi loc, întrebându-se care-avea să crape primul.

Nu stătea niciun soldat de pază. Alucard îi trimisese pe toţi de-acolo. Fratele lui otrăvise deja destule minţi împotriva palatului. Nu avea să mai aibă prilejul de-a strica şi altele.

Primul lucru pe care-l făcuse Alucard în noaptea trecută, după ce plecase de la conacul Emery, a fost să poruncească să fie dărâmat. Se dusese chiar

în dimineaţa aceea acolo ca să fie sigur că avea să-i fie îndeplinită porunca. Iar în timp ce stătea în locul gol unde fusese cândva casa lui, simţise o pace copleşitoare. O povară lăsată în sfârşit jos. O greutate de care se eliberase.

Privindu-şi, în clipa aceea, fratele, nu simţea acea uşurare, ci aceeaşi hotărâre sumbră. Alucard şi-a îndreptat haina în timp ce se îndrepta spre celulă. Alesese să se îmbrace în roşu cu auriu în ziua aceea. Nici urmă de albastrul casei Emery. Părul îi era prins cu un pocal şi-un soare, iar văzându-l, Berras a rânjit.

— Mă gândeam că ţi-ar face plăcere, a spus Alucard, să mă vezi purtând culorile astea în locul culorilor tale.

— N-are însemnătate ce porţi, a spus Berras, ridicându-se în picioare, că nu schimbă cu nimic ce *eşti*, frăţioare!

— Şi cam ce sunt? a întrebat Alucard sec.

Fratele lui s-a apropiat de gratii.

— O *ruşine*.

Alucard a zâmbit.

— Cândva, aceste cuvinte m-ar fi crestat pe dinăuntru, precum o sabie. Acum le văd aşa cum sunt. Ultimele lovituri de pumn ale unui om învins în luptă. Ce-ar zice tata, dacă te-ar vedea acum? Cel mai mare fiu al lui, arestat pentru trădare. Ar fi mândru c-ai încercat să răstorni imperiul? Sau ar fi pur şi simplu dezamăgit că n-ai *reuşit?*

Berras a apucat cu mâna bună gratiile, strângând până când pumnii plini de cicatrici i s-au făcut roz, apoi albi.

— Ce crezi c-o să se aleagă de cei care te urmează, acum că nu mai eşti? Dacă tai capul, se năruie şi trupul!

Gura lui Berras a zvâcnit.

— Dar eu nu sunt capul, a spus el. Sunt mâna.

Privirea i s-a întunecat.

— Ştii de ce ne numim Mâna?

— Pentru că vreţi să apucaţi puterea altora? a îndrăznit Alucard.

Berras a rânjit. Un rânjet rece, plin de ură şi batjocoritor.

— Pentru că, şi dacă pierzi una, a spus el, dând drumul gratiei, mai ai alta.

Alucard nu era sigur dacă vorbele erau o cacealma sau erau adevărate, dar nu-i picau bine. Nu că i-ar fi dat satisfacţie lui Berras.

— Deci n-ai fost tu în frunte? a întrebat el. Ai fost doar un pion? O unealtă folosită de oameni mai deştepţi? O armă boantă, pe care-o foloseşti,

după care-o arunci? Dacă e adevărat, de ce?

— Ţi-am spus deja.

— Aşa. Ca să pui stăpânire pe tron. Ca să-mi arăţi tu mie ce înseamnă un Emery adevărat! Însă chestiunea e, Berras, că nu te cred. Cred c-ai făcut-o pentru că eşti mărunt, eşti meschin şi nu poţi să suferi o lume în care eu sunt mai puternic.

Zâmbetul fratelui lui a pierit, preschimbându-se într-un rânjet sălbatic, lipsit de veselie.

— Intră în celula asta şi înfruntă-mă! Hai să vedem cât de puternic eşti când n-ai decât pumnii la îndemână!

— Mă ispiteşte, dar am să zic pas.

S-a întors şi a pornit spre trepte.

— Cum îndrăzneşti să-mi întorci spatele, frăţioare?

Alucard s-a oprit.

— O, am să mă întorc. Nu c-ai pleca tu undeva. Dar eu trebuie să ajung undeva. Soţul meu mă aşteaptă. La fel şi fiica mea.

A privit în sus, spre tavan. Prin tavan.

— Vezi tu, e vremea cinei. Vreau să ştiu ce animal a încercat Ren să bage pe sub masă. În ultima vreme îi plac foarte mult iepurii, însă nu există, de fapt, vreo vieţuitoare pe care să n-o iubească. Seamănă cu Anisa în privinţa asta.

A înghiţit în sec, de parcă numele surioarei lor l-ar fi zgâriat pe gât.

— Înainte de culcare, o să aibă nevoie de-o baie, care e mereu o aventură, eu şi Rhy o să-i citim o poveste, iar regina va aprinde câte-un felinar în fiecare colţ al camerei, pentru a-i arăta că întunericul nu-i decât o lipsă a luminii. Vezi de ce sunt nevoit să te părăsesc? E atât de multă iubire acolo!

Privirea i-a coborât din nou spre fratele său.

— Mă întreb uneori dac-ai mai fi fost la fel de plin de ură dac-am fi trăit într-o casă cu oameni mai buni. A ridicat din umeri. Cred că acum nu mai are nicio însemnătate.

Berras i-a aruncat o căutătură cruntă printre gratii. Furia-l izbea precum valurile. Cândva, îl izbise şi pe Alucard. Îl ţintuise la pământ şi-l înecase. În clipa aceea, n-a făcut altceva decât să facă un pas înapoi.

— Alucard, a mârâit Berras în timp ce el se întorcea şi pleca. Alucard!

Glasul fratelui său a spintecat văzduhul, dar nu s-a apropiat, în timp ce el urca treptele, ieşea din temniţă şi din întuneric şi mergea în sus, tot mai sus,

spre lumină.

3

UNDEVA ÎN LARGUL MĂRII

Baronul Cenuşiu cresta largul mării.

Căpitanul stătea la prora, cu haina neagră fluturând precum un steag de piraţi, cu ochii – unul căprui, celălalt negru – aţintiţi asupra zării.

Din când în când, degetele Lilei se îndreptau spre inelul pe care-l purta la mâna dreaptă, iar unul dintre degetele mari îi trecea aiurea peste corabia cioplită pe suprafaţa neagră. Stăpânul geamănului acelui inel era la Londra, dar ea ştia că, dacă-l chema pe Kell, avea să vină. Şi pentru prima oară după şapte ani, putea străbate distanţa dintre ei, oricât ar fi fost de mare, şi n-avea să-l coste decât o picătură de sânge şi-o vrajă şoptită.

În noaptea dinaintea plecării ei, erau întinşi unul lângă altul în pat, iar Lila-i trecuse mâna peste frunte, peste obraji, încercând să netezească fiecare rid pe care durerea-l săpase în pielea lui Kell Maresh, până când el o apucase de încheietură şi-o ţintuise în pat, cu *Kay* sclipindu-i ca o poznă în ochi, în timp ce-o convingea că nu orice schimbare trebuia ştearsă.

În clipa aceea, Lila Bard bătea darabana cu degetele pe balustrada corabiei. Valurile izbeau coca navei, iscând o ceaţă răcoroasă, care părea a se încolăci în jurul ei, în timp ce ea cerceta locul în care cerul se întâlnea cu marea, căutând *Ferase Stras.*

La urma urmei, avea un pachet de dus.

În partea din spate a corabiei, Tes stătea cu braţele încrucişate sprijinite de balustrada din lemn şi privea apa unduindu-se în urma *Baronului*. Îşi cususe un buzunar în afara hainei, iar Vares se iţea de după faldul de sus, clătinând din căpşor, cu aripile ţintuite lângă inima ei. Din când în când, când briza se înteţea, pasărea moartă ciupea nasturii cu ciocul şi flutura din aripi, de parcă ar fi zburat.

Ei îi era deja dor de Londra.

Îi era dor de prăvălia ei din *shal*, de găluştele pe care le lua de la taraba din piaţa de pe Heras Vas şi de Nero, de la care nu apucase să-şi ia rămas-bun. Trecuseră două zile de când luciul stacojiu al râului Isle dispăruse din apa de sub corabie, înlocuit de firicele de lumină obişnuită. Mai mult de-o

zi de când văzuse uscatul.

Şi nu orice fel de uscat, ci Hanasul.

Îl recunoscuse, desigur, cu şirurile de stânci pe care se căţărase în copilărie văzându-se precum nişte cusături colţuroase în zare.

Şi l-a închipuit pe tatăl ei, umflându-se în pene cu obiectele rare din prăvălia lui.

Şi-a închipuit-o pe Serival stând pe docuri, cu vântul umblându-i în părul împletit, cu o mână ridicată pentru a-şi feri ochii, în timp ce căutau prin ape ceva de preţ. Pe Tesali.

Unde eşti, iepuraş?

Îşi ţinuse răsuflarea în timp ce corabia mergea mai departe, iar corăbiile se micşorau.

În acea primă noapte la bordul *Baronului*, când legănatul navei o adormise, Tes visase la o altă viaţă. La una în care ceruse să rămână pe barca lui Elrick, iar amândoi plecaseră de la Londra în aceeaşi zi în care andocaseră. Una în care petrecuse anii călătorind pe fugă din port în port, reparând toate flecuşteţele pe care le găseau, şi în care nu se întâmpla niciun rău.

Astfel şi-a dat seama, chiar înainte să se trezească, de faptul că era un vis.

Corabia a început să încetinească, vântul a căzut din vele, iar Vares a tresărit, cu o zvâcnire scurtă, de nelinişte, în aripi.

— Va fi bine, i-a spus Tes bufniţoiului mort, apoi s-a îndepărtat de balustradă şi s-a îndreptat spre partea din faţă a *Baronului*.

În puţinul timp petrecut la bord, reparase vraja din ceasul lui Stross, adăugase un compartiment ascuns valizei lui Vasry şi îmbunătăţise ibricul Rayei de la popotă astfel încât apa din el să fie mereu fierbinte. Îşi ţinuse mâinile ocupate şi încercase să uite că nu era acolo pentru că alesese să fie. Că era, de fapt, prizoniera Lilei Bard la bordul acelei corăbii.

Curând, a început să-şi vadă şi viitoarea celulă.

Ferase Stras a apărut din neant, semănând nu cu o corabie vrednică de largul mării, ci cu o grămadă de piese, de parcă mai multe corăbii ar fi fost făcute bucăţi şi adunate laolaltă, nivel peste nivel, ca o tapiserie alcătuită din lemn, stofă şi vrăji.

Unii spuneau că *Ferase Stras* era cea mai neagră piaţă din lume, alţii că nici măcar nu era o piaţă, ci un seif, care găzduia cea mai dorită şi nelegiuită magie din lume. Auzise că, şi dacă erai invitat pe corabie, erau

camere în care nu aveai voie să intri, lucruri care nu erau de vânzare, oricât ai fi dat. Auzise despre căpitan c-ar fi avut o sută, două sute, trei sute de ani, că nu-şi lua plata în bani, ci în vieţi. Auzise că piaţa plutitoare era doar o legendă şi că era adevărată, dar nu putea fi găsită fără harta potrivită.

Mai auzise şi că *Ferase Stras* nu putea fi jefuită, deşi se înţelegea de la sine că nu era adevărat, căci din spusele Lilei Bard, *persalis*-ul acolo se găsise şi nu prea fusese în siguranţă.

Totuşi, în timp ce corabia se apropia, iar liniile magiei sclipeau în ochii lui Tes, ea se întreba ce altceva mai era neadevărat despre *Ferase Stras*. Şi ce era adevărat.

Urma să afle în curând.

Baronul Cenuşiu a oprit lângă piaţă, plutind pe lângă ea până când mai era doar un pas între balustrada uneia şi umbrarul acoperit de deasupra celeilalte, un prag despărţit de-o singură uşă. Lila a sărit cu agerime golul şi i-a făcut semn lui Tes s-o urmeze.

Vares a clămpănit din cioc. Bătăile inimii lui Tes s-au iuţit. S-a luptat cu pornirea de-a da înapoi. Îi spuseseră că nu putea rămâne la Londra. Că nu era în siguranţă. Până nu dispărea Mâna de tot. Era prea primejdios, spuneau ei, dar Tes avea un simţământ că vorbeau despre ea. *Ea* era prea primejdioasă. Puterea ei nu era doar un dar sau un blestem, era o armă, una care era în stare de lucruri de negrăit, dacă ajungea pe mâini nepotrivite.

Regele spusese că avea să fie în siguranţă acolo.

Tes şi-a dorit să-l creadă.

Lila Bard şi-a dres glasul şi i-a aruncat o privire care i-a dat de înţeles că avea să urce la bordul *Ferase Stras* într-un fel sau altul. Firele ei argintii zvâcneau în aer, iar Tes a simţit o mână nevăzută pe spinare, avertizând-o să se pună în mişcare. A înghiţit în sec şi a trecut peste prag.

Lila a bătut la uşă, iar după câteva clipe, aceasta s-a deschis, dezvăluind un bărbat înalt şi chipeş, lat în umeri, cu pielea închisă la culoare şi îmbrăcat în alb. Magia lui era un fir de lumină chihlimbarie, care-i înconjura umerii.

— Te-ai întors atât de curând? a întrebat-o el pe Lila.

— Ce pot să zic, Katros? Mă pricep la ceea ce fac.

El a ridicat din sprâncene.

— Deci ai *persalis*-ul?

— Ei, nici chiar atât de bine! a spus Lila, apucându-l pe bărbat de umăr. Dar n-am venit cu mâna goală.

El a privit dinspre *Antari* spre Tes şi înapoi.

— Ei, a zis el, asta ar trebui să fie ceva interesant.

Le-a condus pe uşă în cabină, care s-a dovedit a fi un birou aflat la graniţa dintre plin şi ticsit. Ochii lui Tes cercetau totul cu băgare de seamă – dulapuri pline de obiecte ce-ar fi putut trece drept flecuşteţe dacă ea n-ar fi văzut vrăjile complicate ce le străbăteau. În mijlocul încăperii stătea un birou uriaş, iar după el se-aflau un scaun jerpelit şi-o sferă mare şi neagră pe un suport auriu, cu firele de-o nuanţă înfiorătoare, ca de avertisment.

Lui Tes i-au zvâcnit degetele şi s-a trezit apropiindu-se pe nesimţite ca s-o cerceteze, când Lila a apucat-o de braţ.

— Pe-aici! a spus Katros, scoţându-le din cabină şi conducându-le în jos pe un şir de trepte, în labirintul care era piaţa plutitoare.

Lui Tes îi aducea aminte de prăvălia tatălui ei, unde mereu aveai ceva de văzut şi mereu ţi se făgăduiau mai multe după colţ sau pe hol în jos. Mâna Lilei a rămas sprijinită bine pe mâneca lui Tes, în timp ce-o conducea pe lângă perdele, scări şi uşi, până când au ajuns pe puntea principală, unde un alt bărbat, mai tânăr, mai zvelt, însă destul de asemănător ca înfăţişare încât să fi fost înrudiţi, stătea aplecat deasupra unei mese, scriind cu cerneală pe-o hartă, cu o pensulă micuţă, cu mânecile albe legate astfel încât să nu-l încurce.

Şi acolo, stând la soare pe un scaun, cu un sac cenuşiu pe scândurile podelei de lângă ea, era Maris Patrol. Căpitanul pieţei plutitoare.

Citea o carte şi, la început, n-a ridicat privirea.

Pielea-i era închisă la culoare şi cu riduri adânci, iar părul îi era de-un argintiu izbitor, dar ceea ce-a uluit-o pe Tes era faptul că aerul din jurul ei era pustiu. Fără fire, strălucitoare sau stinse, fără linii de lumină dănţuitoare. Se părea că doamna căpitan a corabiei *Ferase Stras*, care găzduia atât de multă putere, nu avea magie proprie.

Părea bătrână, foarte bătrână, dar deloc plăpândă, iar când vorbea, glasul îi răsuna ca un clopot.

— Atât de puţine-s zilele tihnite-n largul mării, a spus ea, închizând cartea, încât înveţi să te bucuri de ele când vin.

Maris s-a ridicat, iar în timp ce o făcea, grămada cenuşie de lângă ea a tresărit şi s-a preschimbat într-un câine mare şi bătrân de când lumea. Maris a privit-o ţintă pe Tes şi, în ciuda faptului că femeia nu avea magie, ea nu putea scăpa de presimţirea că nu ştia să citească. Privirea ei nu s-a desprins de Tes, dar când a vorbit, s-a adresat lui *Antari*.

— Acela nu-i *persalis*, Delilah Bard. După umila mea părere, aş zice că-i o adolescentă.

— Nu, a recunoscut Lila. *Persalis*-ul a fost, din nefericire, distrus. Dar cred că vei descoperi că Tes e… mai bună.

— Chiar aşa? a întrebat bătrâna.

Lila s-a aplecat şi i-a şoptit celuilalt căpitan ceva la ureche. Privirea femeii s-a ascuţit.

— Am priceput.

Sclipirea de lăcomie i-a apărut din nou în ochi când şi-a dat seama că pusese mâna pe o raritate.

— Poate c-avem un loc pentru ea.

— Eu nu sunt un premiu pentru seiful tău! s-a răstit Tes.

Maris a cântărit-o dintr-o căutătură lungă.

— Şi-atunci ce eşti?

Ea s-a îndreptat.

— Sunt meşteră.

Maris a ridicat din sprânceană.

— Adică, repar lucruri, a lămurit-o Tes. Le fac mai bune. Mă pricep la asta. Şi da, pot să văd magia. Şi da, pot s-o schimb. Şi da, ştiu că e un dar ciudat şi de preţ, dar asta nu înseamnă că sunt un lucru, nu un om. Nu sunt un obiect magic, care să fie pus deoparte şi scos oricând ai nevoie de mine şi n-o să fiu băgată într-o cuşcă sau îngropată în măruntaiele corabiei ăsteia.

Cuvintele s-au revărsat din ea şi i-au tăiat răsuflarea.

Maris şi-a încrucişat braţele.

— Ai terminat?

Tes a înghiţit în sec. Apoi a încuviinţat din cap. Maris a zâmbit.

— Bine, a spus ea. Acum, uite ce ştiu *eu*. E foarte multă magie pe corabia asta. Atât de multă încât, uneori, nici nu pot să ţin seama de toată. Sunt lucruri care-s la bordul corabiei de mai multă vreme decât mine – da, e adevărat – şi altele despre care nici nu-mi dau seama la ce folosesc. Deci, se pare că tu ai o înzestrare, una care s-ar putea să-mi fie folositoare, dacă alegi asta. Iar dacă rămâi, ca ucenică a mea, vei fi liberă să te foloseşti de darul tău, fără să fii folosită pentru el, şi poate chiar să mai înveţi şi vreun lucru-două, dacă tot o faci. Dar, a mai spus Maris, apropiindu-se mai mult de ea, eu n-am ţinut niciodată oameni vii la bordul acestei corăbii împotriva voinţei lor şi n-am de gând să încep acum, asta-i sigur. Deci, dacă nu vrei să rămâi, atunci, chiar te rog, întoarce-te la bordul *Baronului* şi fii din nou

bătaia de cap a Lilei. E alegerea ta.

Antari s-a încruntat auzind acestea şi părea gata să vorbească, însă Maris i-a aruncat o privire apăsătoare şi o dată-n viaţă şi-a ţinut şi ea gura, în timp ce Tes stătea pe punte şi privea în jur spre piaţa plutitoare, spre lumina ce pătrundea prin toate perdelele şi pragurile, spre tot locul acela îmbelşugat în făgăduinţa magiei.

Aşa că a făcut o alegere.

Tes privea *Baronul* îndepărtându-se uşor de *Ferase Stras* şi întorcându-se, alegându-şi un curs pe care ea nu-l putea urma. O mână i s-a sprijinit pe umăr, o mână cu degete bătrâne, dar zdravene. Tes i-a aruncat o privire lui Maris.

— Am auzit că ai o corabie de nepătruns, a spus ea.

— Aşa e.

— Şi-atunci, cum ai fost jefuită?

Maris a zâmbit cu de-a sila.

— Se pare că peceţilor mele le-ar prinde bine nişte îmbunătăţiri.

Lui Tes i-au zvâcnit degetele auzind provocarea, iar ochii ei urmăreau deja firele de lumină ce străbăteau corabia, în vreme ce mintea-i gonea spre toate felurile în care puteau fi reparate.

— Pot să te-ajut cu asta.

— Nemaipomenit! a spus Maris. Să-mi zici doar de ce ai nevoie!

Tes a aruncat o privire prin piaţa plutitoare, cu toate etajele, camerele şi secretele ei.

— Mă gândesc că oi avea nişte ceai, nu-i aşa?

4

Palatul se înălţa deasupra râului Isle, iar apa stacojie atingea piedestalurile care-l ţineau la înălţime. Dar din închisoarea din adâncul lui nu se-auzea susurul apei, nu se vedea nicio lumină colorată. Se-auzea doar ecoul surd al paşilor, a doua oară în ziua aceea.

Păreau a alerga înainte, avertizându-l pe bărbatul din celula de jos că venea cineva.

Berras se ridicase în picioare până să vină musafira lui. I-a privit ochii căprui palizi şi cărarea, părul lung şi negru ce-i cădea ca o perdea în spatele robei albe şi curate şi, pentru prima oară după câteva zile, a zâmbit.

— Ezril.

Aven Essen stătea în spatele gratiilor, cu veşmintele preoţeşti lucind precum luna în închisoarea din piatră, slab luminată. El era obişnuit s-o vadă în straie de rând, cu faţa ascunsă de masca albă, dar ea avea genul de voce care-i dezvăluia expresia. În clipa aceea se vedea limpede cât era de iritată.

— Berras Emery, a spus ea, cu un oftat de îndelungă suferinţă. Mare harababură ai mai făcut!

El s-a încruntat.

— Pot s-o dreg.

Ezril şi-a înclinat capul.

— Chiar poţi? a cugetat ea cu voce tare, cu glasul ei delicat. Eu cred că nu poţi. Planul tău a fost făcut prea în grabă. Iar tu ai fost prea nerăbdător. Doar te-am prevenit în privinţa asta, nu-i aşa? Schimbarea poate părea bruscă atunci când are loc, Berras Emery. Un copac, lovit de-un fulger. O inundaţie care depăşeşte malurile. Dar e uşor să uiţi că mai întâi trebuie să se apropie furtuna.

El a apucat gratiile.

— Chiar trebuie să vorbeşti numai în cimilituri, ca o preoteasă?

— *Sunt* preoteasă, a întărit ea, şi dacă nu reuşeşti tu să le înţelegi, nu înseamnă că sunt cimilituri.

Şi-a încrucişat mâinile sub faldurile robei.

— Natura dă câte-o asemănare fiecărei probleme omeneşti. Câte-un răspuns fiecărei întrebări.

— Eu n-am nevoie de răspunsuri, a bombănit el. Am nevoie să deschizi

celula, ca să pot să închei ce-am început.

— Ce-ai început… a repetat ea, ridicând privirea, nu spre tavanul închisorii, ci spre palatul de deasupra capului. Te-ai străduit din răsputeri să ajungi între ziduri şi iată-te aici. Atât de departe, şi totuşi atât de aproape.

Berras a făcut o grimasă, însă n-a spus nimic.

— Dar eşti singur, a continuat ea. Nu tu *persalis*, nu tu magie împrumutată, nu tu grup de *mâini* dornice.

Privirea ei s-a îndreptat fulgerător spre mâna lui bandajată.

— Doar tu.

— Dacă mă ajuţi…

Ea a continuat, de parcă el nici măcar n-ar fi vorbit.

— Poţi să omori unul dintre ei, înainte să fii prins. Dar teamă mi-e că ştiu pe cine-ai alege.

El a deschis gura, iar ea l-a întrerupt.

— Să nu mă minţi! l-a prevenit ea. Ştiu că fiecare are pricinile lui, dar când ne-am întâlnit pentru prima dată mi-ai făgăduit că nu e din răzbunare.

— Nu e.

Ea a plescăit din limbă.

— Problema cu veninul, Berras, e că, dacă n-ai grijă, te poate otrăvi şi pe tine, a spus ea clătinând din cap. Nu, tu ai avut o şansă şi ai dat greş.

Ea şi-a desfăcut braţele, le-a întins şi şi-a trecut degetele subţiri peste gratii.

— Se înţelege de la sine că aici e nevoie de-o mână mai fină.

Berras s-a năpustit asupra ei printre gratii, dar deja n-o mai putea ajunge. Ea a ţâţâit, iar pe buze i s-a întipărit un zâmbet. De parcă totul ar fi fost un joc.

— Bine, a mârâit el. Facem cum zici tu. *Sel Fera Noche.* Scoate-mă de-aici şi gata!

Dar Ezril nu-l mai asculta. Inelul de la mâna ei, cioplit din marmură pală, începuse să strălucească, primind în acelaşi timp o căldură plăcută.

— Trebuie să plec, a spus ea. Pare-se că sunt convocată de rege.

S-a întors spre trepte.

— Ezril, a strigat el după ea. Am să le spun. Dacă mă laşi în celula asta, am să le spun *totul!*

Preoteasa s-a oprit şi a oftat.

— Păi, a spus ea, atunci…

S-a întors din nou spre celulă, întinzând o mână, nu spre Berras, ci spre

zidul din piatră din spatele lui. Oamenii uitau adesea că preoţii aveau magie. Presupuneau că, datorită faptului că ei ţineau lumea în echilibru, puterea lor trebuia să fie slabă. Că nu puteau doborî un copac la fel de uşor cum puteau creşte unul.

Dar când Ezril şi-a îndoit mâna, zidul din piatră a crăpat, iar un colţ ascuţit s-a desprins din el. Acesta a zburat prin aer şuierând, schimbându-şi sunetul doar când a crestat pielea de la gâtul lui Berras Emery. Piele care s-a despicat precum un fruct prea copt. Şi-a dus mâna bună la rană şi a deschis gura să vorbească, însă tăişul îl crestase destul de adânc încât să-l şi amuţească, nu doar să-l omoare.

Berras Emery s-a împleticit, apoi a căzut în genunchi pe podeaua celulei, în timp ce viaţa i se scurgea printre degete, băltindu-i la picioare. Pe Ezril o surprindea mereu cât de mult sânge era într-un trup. El s-a răsturnat într-o parte, cu ochii aceia negri precum cerul pe furtună tulburându-se, iar ea a privit balta cum se întindea ca nişte degete, ajungând la ea, apoi a dat înapoi, având grijă să-şi păstreze roba albă departe de pata stacojie ce se tot răspândea.

Căldura inelului de la mâna ei a devenit fierbinţeală, o reamintire a faptului că era chemată să slujească. Aşa că *Aven Essen* a întors spatele mortului din celulă şi a urcat treptele în întâmpinarea regelui.

SFÂRŞITUL PRIMULUI VOLUM

MULŢUMIRI

Multă lume mă întreabă cum m-am simţit scriind această carte şi adevărul e că m-am simţit de parcă m-aş fi întors acasă.

În *Invocarea luminii*, în momentul în care Lila face târgul cu Maris, cu ochiul acela negru în schimbul unei favori, am văzut o ocazie de-a redeschide uşa acelei lumi, de a-mi da voie să pătrund din nou în ea. N-a trebuit decât să las loc pentru poveştile pe care încă îmi doream să le spun.

Nu pare atât de greu să laşi loc, dar este. Este mai greu decât pare.

Vorbim despre cum e nevoie de-un sat întreg pentru a crea o carte (în unele zile mi se pare că e vorba mai degrabă despre un oraş), iar în cazul *Firelor*, n-a fost vorba doar despre trecerea manuscrisului prin atât de multe mâini, n-a fost vorba doar despre asigurarea succesului acestei cărţi odată ce a ajuns pe rafturi.

Adevărul e că a spune o poveste *nouă* în această lume presupune mai întâi a păstra lumea vie, a o ajuta să prospere în spaţiul dintre arcurile narative din *Culori* şi *Fire*, păstrând cererea şi asigurând sprijinul cititorilor în anii ce-au trecut.

E un gest generos şi atent să oferi un asemenea sprijin, iar aceştia sunt oamenii care-au păstrat *Culorile magiei* vii, au deschis drumul pentru *Firele puterii* şi au făcut posibilă întreaga noastră călătorie:

Agenta mea, Holly Root. Redactora mea, Miriam Weinberg. Reprezentanta mea de la PR, Kristin Dwyer. Voi trei sunteţi firele care mă ţin laolaltă, cu încrederea voastră neclintită şi sprijinul vostru constant. Nu mi-aş putea dori o echipă mai bună de oameni şi prieteni incredibili.

Părinţii mei, Kent şi Linda Schwab. Voi mă suportaţi chiar şi când am şase sute de pagini dintr-o primă ciornă şi atâtea îndoieli şi temeri, încât îmi ies pe gură la fiecare „ce mai faci?”

Sora mea mai mare, Jenna Maurice. Faci parte din familie din toate punctele de vedere, chiar dacă nu ne curge acelaşi sânge prin vene, eşti o excelentă parteneră de turneu, un fotograf foarte bun şi o şi mai bună prietenă. Îţi mulţumesc că mereu cauţi moduri în care să mă ajuţi să-mi port mai bine de grijă.

Familia pe care mi-am găsit-o, Cat şi Caro Clarke. Îmi sunteţi galerie, colege, complice, visătoare şi oameni pe cinste. Îmi hrăniţi inima.

Prietenele mele, Jordan Bartlett, Zoraida Córdova, Dhonielle Clayton,

Sarah Maria Griffin, Laura Stevens. Voi aveţi mereu grijă să nu mă simt singură în această călătorie lungă şi complicată.

Incredibila mea echipă de la Tor – Devi Pillai, Eileen Lawrence, Lucille Rettino, Sarah Reidy, Giselle Gonzales, Emily Mlynek, Tessa Villanueva, Alex Cameron, Michelle Foytek, Rachel Taylor, Peter Lutjen şi alţii – nişte susţinători cu adevărat extraordinari. Voi îmi păstraţi cărţile pe piaţă şi munciţi asiduu ca ele să aibă cele mai mari şanse de a-şi găsi cititori, noi şi vechi.

Graficianul copertei, Will Staehle. Nu e de ici, de colo să concepi un aspect emblematic pentru o serie. Numai tu ai fi în stare să faci de două ori lucrul ăsta. Îţi mulţumesc că ai avut mereu grijă să ieşim în evidenţă.

Cafeneaua lui Eyden din Edinburgh, pe care-o numesc birou, cameră de zi şi a doua casă. Adonis, Eyden, Connor şi restul echipei. Vă mulţumesc pentru că aveţi grijă ca eu şi Riley să avem mereu ceai fierbinte, o gustare şi-un colţişor în care să scriem.

Kip şi Giada, fermecătorii chefi de la Via Aemelia. În fiecare săptămână mi-aţi pus la dispoziţie paste proaspete, astfel încât, după o zi lungă de scris, să am mereu o porţie de mâncare minunată gătită în casă.

Şi, în cele din urmă, şi *în cea mai mare măsură*, voi.

Minunaţii mei cititori.

Să nu vă îndoiţi niciodată de puterea şi de importanţa voastră.

Dragostea voastră faţă de această lume şi de personajele ei a făcut posibil ca eu să redeschid uşa şi să mă întorc acasă.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

ARMADA // science-fiction / **fantasy** / thriller

Firele fragile ale puterii

Prima carte din seria FIRELE PUTERII

Cândva, existau patru lumi,
prinse ca paginile într-o carte,
fiecare pulsând cu o putere fantastică,
toate conectate printr-un singur oraș: Londra.

Viața era plină de armonie până când magia a crescut prea repede, forțând lumile să sigileze porțile dintre ele într-o încercare disperată de a se proteja.
Odată cu trecerea timpului, magicienii care dețineau puterea să deschidă porțile au devenit tot mai rari. Până de curând, se cunoșteau doar trei Antari: Kell Maresh din Londra Roșie, Delilah Bard din Londra Gri și Holland Vosijk din Londra Albă.

În Londra Albă însă, în absența lui Holland, a apărut un nou Antari, Kosika, gata să-și hrănească orașul cu sânge. În Londra Roșie, regele Rhy Maresh este amenințat de o rebeliune în creștere. Dincolo de intrigi și de conflicte care pot îneca totul în sânge, o fată cu o abilitate magică neobișnuită intră în posesia unui dispozitiv care ar putea schimba soarta tuturor celor patru lumi. Numele ei este Tes și este singura care le poate salva.

ARMADA powered by NEMIRA

ROCK FM

e-Book audio tribe

virtual project

{1} Ochelari speciali, folosiţi pentru a vedea urmele de magie sub forma unor pete de culoare (n. tr.).

{2} În original se foloseşte termenul *amberlow* (n. tr.).